DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

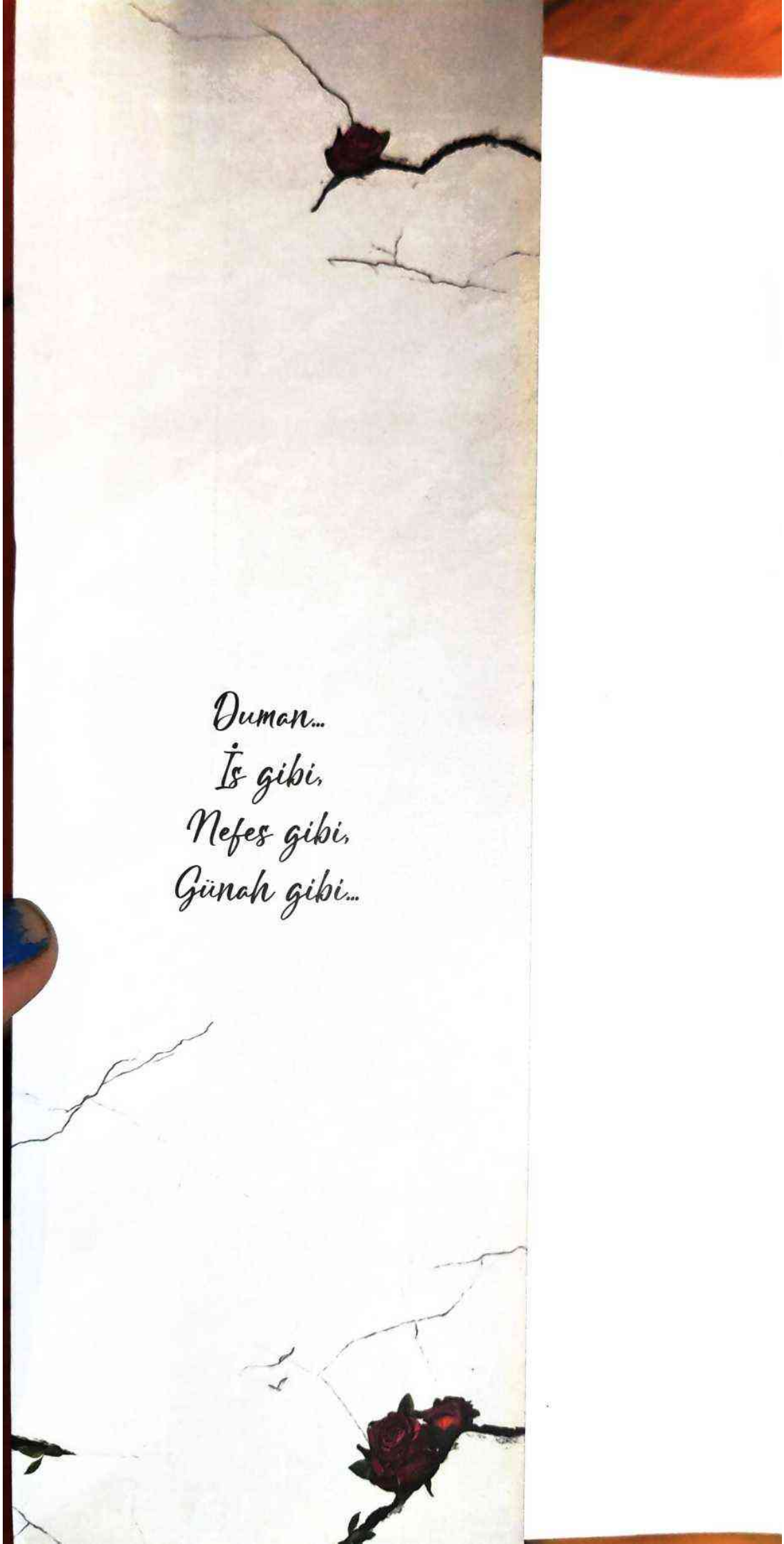
• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Emine Tavuz

DÜŞ KEFENİ

epsilon

Duman...
İs gibi,
Nefes gibi,
Günah gibi...

DÜŞ KEFENİ

Emine Tavuz

epsilon

ŞEYTAN VE MELEK

Şeytan perdeyi açtı ama melek sahneye yetişemedi.

İsmim, Mahşer.

Mahşer Alizarin.

Ebeveynimin bana neden bu ismi verdiğini hâlâ anlamış değilim. Yirmi üç yıllık hayatımı Mahşer olarak sürdürmek kolay olmadı. Herkes adımı duyduktan sonra, *acaba ailesi ona neden bu ismi koymuş*, der gibi bakar bana.

Simsiyah, gece kadar koyu saçlarımı sırtımda taşırım. Çok koyu kaşlarım ve kirpiklerim var. Gözlerimin biri yeşil, biri mavi... Tıpta buna heterokromi deniyor. Dudağımın köşesinde, oldukça küçük bir ben var ama ilk bakışta kolay kolay fark edilmez. Onu seviyorum. Aynaya baktığımda küçük, solgun, cansız bir yüz görürüm. Kısa boylu, zayıf, kara kuru, esmer bir kızım. Aslında kendime uzun uzun bakamam, aynaları sevmem.

Kendimi görmeyi istemem.

Yani... O günden beri!

Bir yere kadar, her mutlu ailenin olduğu gibi basit, pembe bir hayatım vardı. Ailem, bundan altı yıl önce, bir suikasta uğramış ve o geceden sonra her şey rayından çıkmıştı. Babam canını, annem ise ruhunu kaybetmişti. Abim Enes de o gece, annemle beni hastane odasında bırakıp gitmişti. Paramızı, haysiyetimizi, birbirimize olan sevgimizi, bu ailenin içindeki güzel olan her şeyi yitirmiştik.

O an sanki on yaş birden yaşlanmıştım.

Acının, insanı aniden büyütmek gibi bir hüneri vardı.

On altıncı yaşımın ortalarında lisenin ikinci yılındaydım. Babamın gelir düzeyi, bizi iyi bir evde yaşatmaya yetiyordu.

Bir şirkette yardımcı olarak çalışırdı. Nasır tutan ellerini dert etmezdi, bizlerin yüzündeki tebessüm onun tek hazinesiydi. Ama o gün her şey tepetaklak olmuştu. Yine her şeyin kusursuz bir sıradanlıkta ilerlediği bir gündü. Geniş yatağımda uzanmış yatıyordum. Kulaklığımın teki kulağımdan çarşafın üzerine düşmüştü. Ancak o an yeniden takamayacak kadar uykulu hissetmiştim. Sezen Aksu'nun yitip gitmeyen, eskimeyen bir parçası tüm yakıcılığıyla çalarken uyumaya sadece saniyelerim kalmıştı.

O kısacık saniyeler içinde yerle bir olmuştuk.

Aşağıdan gelen korkunç gürültü şarkının sesini yutmuş ve kulaklarımda uğuldamıştı. O yataktan ne ara kalktığımı ve ahşap merdivenleri nasıl indiğimi bugün bile hatırlamıyorum. Üzerimdeki pijamanın ayaklarıma dolanan paçası beni zora sokmuştu, bu detayı hatırlayabiliyorum.

Salona indiğimde uzun yıllar boyunca aklımdan çıkmayacak şeyler görmüştüm.

Yeşil koltuklarımızı acımasızca deviren iki adam, ellerindeki silahları sağa sola savuruyor ve sürekli bir şeyler söylüyorlardı. O an buz kesip şoka girdiğimi hatırlıyorum. Babamın ve annemin yere serili bedenlerini izlemiş, eli silahlı haydutların salonu dağıtmasını görmüş ve kılımı dâhi kıpırdamamıştım. Babamın ölümünü göremeyecek kadar gecikmiştim ancak annemin çığlıklarını duyuyordum. Beni görmemişlerdi, dikkatsizlerdi ve ruhsuz bedenime dair tek bir ayrıntıyı fark edememişlerdi.

Nedenleri ve niçinleri bilmiyordum.

Silahla vurdukları babamın başında saatler boyu beklerken, neden ayakta dikildiğimi ve neden ağlayamadığımı da bilmiyordum. Adamlar evi terk ettiklerinde sadece izlemiştim. Annemin kestikleri dili, koltukların arasına tıkıştırılmış ve kendisi saatler boyu çırpınmıştı.

Hiçbir şey yapamamıştım.

Şoktaydım.

Babamın öldüğünü fark ettiğimde acıdan bayılan annemle beraber, sabahın ilk ışıklarına kadar başında beklemiştim.

Abim eve döndüğünde benim karşılaştığım dehşetle karşılaşmış, çılgına dönmüş, bir anneme, bir babama koşarak evin içinde dört dönmüştü. Hastaneye nasıl gittiğimizi, babamın cesedini nasıl morga kaldırdıklarını, anneme nasıl müdahale ettiklerini hatırlamıyordum. Abim, o günün akşamında çekip gitti.

Hastane odasında geçirdiğim bir haftanın sonunda biri gelmişti. Hiç beklemediğim bir anda odanın içerisine süzülmüş, karşımdaki fıstık yeşili koltuğa oturmuştu.

Adı Duman'dı.

Duman Alanguva.

On dokuz yaşındaydı. O gece, muhtemelen aynı adamlar tarafından, kendi ailesinin de dağıtıldığını, annesinin öldürüldüğünü söylemişti. Biz aynı mahallede, birbirine bitişik sokaklarda oturuyorduk; bu yüzden beni bulabilmişti. Karşısında oturmuş, hiç cevap vermemiş, ruhsuzca onu izlemiştim.

Hastane odasında dile getirdiği kelimelerin vahşi ağırlıkları bugün bile aklımda. Yanıma yaklaşmış, tanıdık kokusuyla etrafımı sarmıştı. Eğer o an hissedebilecek kadar dayanıklı olsaydım, erkeksi kokusunun bedenimde yarattığı eşsiz etkiyi hissederdim. "Bugünü ve beni unutma," demişti kulağıma doğru. "Nasıl katledildiğimizi görüyorsun? İyi gör ve izle Mahşer, çünkü ben sana geldiğimde yandığımız kadar yakacağız."

Sonra gitmişti

O günden beri Duman'ın geri dönmesini bekliyordum.

Yedi yılı geride bırakmış, yirmi üç yaşıma girmiştim. Şu an için her şey olağan bir seyirde ilerliyor, normal olmadığını bildiğim bir hayat yaşıyordum. Babamın feci ölümü, annemin derin sessizliği ve abimin yokluğunda bir başımaydım.

Babamın ölümünden sonra yitirdiğimiz maddi kazanç sebebiyle daha küçük ve müstakil bir evde yaşıyorduk. Babamdan bağlanan maaş bize bir şekilde yetiyor ve birçok ihtiyacımızı karşılıyordu. Annem küçük, mavi badanalı odasında oturuyor,

saatler boyu camdan dışarıyı izliyor ve susuyordu. Sadece inliyordu. Acıdan.

Ben ise küçük sayılacak odamın içerisinde, kasvet ve bunalım içinde yaşıyordum. Üniversite hayatının son yılını da atlatmış, bugünün tarihini mezuniyet belgeme işlemiştim. Bin bir zorluğu aşarak bitirebildiğim üniversite son derece zor ve sancılı bir süreç olmuştu benim için.

Camdan dışarıyı, sağanak halde yağan yağmuru izliyordum. Ellerimi siyah badimin uçlarına geçirdiğim dakikadan beri hareketsizdim. Uyanıp kıyafetlerimi giydiğimden beri dışarıyı izliyordum ama artık buna bir son vermeliydim. Derin bir nefes vererek cama arkamı dönüp odanın çıkışına yürüdüm. Annemin uyanıp uyanmadığını merak ediyordum. Kapıyı aralayıp dışarıya çıktığımda

"Anne?" dedim, alamayacağım cevapların hüznüyle. "Neredesin?"

Mutfaktan yükselen sese kulak kabarttım, kaşlarım hissettiğim duygularla çatıldı. Konuşmadığı için çırpınıyor ve inler gibi sesler çıkararak kendini ifade etmeye çalışıyordu. Mütevazı salonumuza baktım. Karşılıklı olarak yerleştirilen yeşil kanepelerin ortasında televizyon vardı ama çoğu zaman açılmıyordu bile. Kahverengi, yünlü halının üzerindeki sehpada birkaç ıvır zıvır vardı, gereksizdi. Konsolun üzerindeki solmuş çiçekler gözüme çarptı, Çisem'in getirdiği son çiçeklerdi. Derin bir nefes vererek mutfak kapısına yöneldim. Hafifçe iteleyerek araladığında kafamı yana yatırdım ve annemin cılız bedenini görerek duraksadım.

Mutfak tezgâhına yaslanmış, ocağın üstündeki pudingi karıştırmakla meşguldü. Pudingin alışkın olduğum yoğun kokusunu soludum. Annem üzerindeki uzun kollu badiyi dirseklerine kadar sıvamıştı, dizleri çıkan eşofmanının paçaları yeri süpürüyordu. Küt saçları ensesine uzanmıştı, yıllardır saçlarını kendi keserdi. Sessizce yanına ilerledim.

"Canın mı çekti?" diye sordum, gözlerim güzel yüzündeki hüzünle kısıldı. "Yine çok erken uyanmışsın?"

Ocağın altını kıstı, tahta kaşığı beyaz tezgâhın üzerine bıraktı. Soğumuş ellerini eşofmanının ceplerine atarak not kâğıdını ve kalemini çıkardı. Birkaç dakika boyunca bir şeyler karaladı, gereksiz bir telaş içindeydi. Kâğıdı avuçlarıma bıraktı, yorulmadığını ve üşümediğini yazmıştı.

Bazen acı kelimesinin sözlük anlamının annem olduğunu düşünürdüm.

Gereksiz bir telaşla tekrar kaşığı kavradığında onu ikna edemeyeceğimi anlamıştım. "Pekâlâ," diye konuştum, ruhumun tasvip etmediği bir kabullenmeyle. "Yapmaya devam et. Çisem de gelecek, eminim tencerenin dibini sıyıracaktır."

Çisem, kendimi bildim bileli benimleydi, ağır melankolilerin koynuna sarılmış olan ruhumu yakinen tanıyor ve zor arkadaşlığıma rağmen yanımda kalmaya diretiyordu. "İlaçlarını alıyorsun değil mi?" dedim soğuk bir sesle. Normal konuşma biçimim buydu. "Onlar çok önemli."

Bakışlarını bana hiç çevirmeden omzunu silkti. Anneme kalsa, keşke bir kelebek kadar ömrü olsa, bugün varken yarın yok olsa... Ölmek istiyordu ama bir türlü olmuyordu.

Annemle iletişimimiz çok kopuktu, hatta neredeyse yoktu. O geceden, babamı kaybettiği geceden sonra onun için geri kalanların bir önemi olmamıştı. O beni umursamayı bırakmıştı, ben de kendimi. "Dibi yansın," diye mırıldandım. "Öyle daha leziz oluyor."

Hafif yanmış pudingin tadını seviyordum, parmaklarımla tencereyi sıyırmak haz veriyordu. Annem tencerenin altını kapadı, pudingin dumanı yükselirken yerinden hareketlenerek masaya yürüdü ve halsiz, mayışmış bedenini sandalyeye bıraktı. Kalemini çıkarıp not kâğıdına yazdı. *Mezuniyetin için giyeceğin elbise hazır mı?*

"Elbette," diye konuştum kuru bir sesle. "Biliyorsun, Çisem bu işlerden çok iyi anlar. Benim için seçtiği elbisenin fotoğrafını atmış. Şık, kırmızı bir elbise."

Heyecanlanmıştı fakat benimle gelmeyecekti. İnsanların arasına karışmayı sevmiyordu, kendini ezmesine dayanamıyordum. Kanı bozuk birkaç iblisin, bize dayattığı bu hayat zaten hatırı sayılır birçok acıya sebebiyet veriyordu. *Güzel olmalısın, hiç heyecanlı gözükmüyorsun?*

"Dört yıl boyunca psikoloji okudum, yalnızca bitirmenin rahatlığı var üzerimde."

Annem ne kalemi eline aldı ne de kendini hırpalayarak bir şeyler yazdı. İnce dudaklarına yerleşen zayıf gülümse canlılığını yitirdi. Kafamı iki yana salladım, bildiğim annemdi işte. "İlaçlarını içmen için iyice doyurmalısın karnını," diye konuştum, kalçamı tezgâhtan ayırarak. "Seni sürekli hastaneye götürmekten yoruldum, içmediğin sürece gitmeye mahkûmuz."

Boş bakışlar eşliğinde uzanıp aldığı ilaçlarını içiyor olmasının rahatlığıyla mutfaktan ayrıldım. İlaçları, sürekli zayıfladığı, vitaminsiz kaldığı için alıyordu. Kendimi salona attığımda, camı tıklatan yağmur damlalarına kısa bir bakış attım; pencerenin ahşap çerçeveleri su geçiriyordu. Cama ilerledim, pencereyi araladığımda, bahçe gözlerimin önüne serildi. Dirseklerimi pervaza yaslarken, demir kapının önünden gelen gürültüyle bakışlarım hızla o tarafa çevrildi.

Siyah olduğunu fark ettiğim arabanın, gerisinde bıraktığı egzoz dumanını soludum.

Bu mütevazı mahalleden böylesine şık arabalar geçmezdi, garipsemiştim. Omuzlarımı silkerek camdan ayrılıyordum ki, saçları önümde silkelenen birisi camın önünden hayalet hızıyla geçti ve az sonra kapıya vurdu.

"Mahşer," dedi, uzun yıllardır arkadaşım olan Çisem. "Çok ıslandım, kapıyı aç."

İçimi çekerek sokak kapısına ilerledim. Süratli yağmurdan kaçamadığı belliydi Kilidi çevirerek kapıyı araladığımda ıslak, mavi saçlarıyla ve üzerindeki montla içeriye daldı. "Çok soğuk," diye sızlandı, kapıyı kapatırken. "Elektrikli soba yanıyor mu?"

Narin ellerini fırsat kaçırmadan bedenime sardığında, sakin kalmak için irademe sığındım. Sarılmak, benim için basit bir eylem değildi, neredeyse midemi bulandırıyordu. Tuhaf, nefret ettiğim bir içgüdüyle beni boğuyordu. "Çisem..."

"Üşüdüm diyorum." Kulağımın dibinde bağırdı. "Az sarılıp ısınayım!"

Gözlerimi devirdim. "Üzerindekileri çıkarmadan ısınamazsın."

"Yok, hemen çıkalım," diye konuştu, sesindeki heves, gözlerindeki parıltılarla değer kazandı. "Gidip hazırlanacağız daha."

Ofladım. "Tamam."

Yanından ayrılarak odama ilerledim. Çift kapaklı dolaptan, beni sıcak tutacağına inandığım bir montu aldım. Dolabın köşesine kıvrılan kırmızı bere gözüme ilişti̇ğinde, onu da alarak dolabın, menteşesi gevşeyen kapaklarını örttüm. Önce montu giyinip sonra beremi taktım. İçime sindiğine emin olduğumda, kitaplığın üzerindeki sigara paketini, çakmağı ve kulaklığı cebime tıkıştırdım. Aynaya bakmaya gerek görmeden odadan çıktım.

Çisem'in yanına dönmeden önce mutfağa yönelerek anneme göz attım. Güneş görmeyen, sulanmayan bir çiçek yalnızca ölürdü. Annem de bir nevi çiçekti, babamla yeşermiş, babamın yokluğunda solmaya mahkûm edilmişti.

"Mezuniyetin kaçta biteceğini bilemiyorum," diye konuştum kapı ağzında. "İlaçlarını içeceksin, sürekli uyarmak zorunda değilim."

İyiliği için diye hatırlattım kendime. *İyiliği ve ilaçları içmesi için ona çıkışmak mecburiyetindeyim.*

Ona sırtımı dönerek Çisem'in yanına ilerledim. Ellerini ısıtmayı sürdürürken, yerinde duramıyor gibiydi. Benim gelmiş olduğumu fark ettiğinde, sabırsız bir istekle kapıyı araladı. "Öğünç elbiseni beğendi," diye konuştu, bana düz bir bakış fırlattı. "Seçerken yüzünden geçen ifadeyi çekip atmak isterdim. Sanırım seni, o elbisenin içinde hayal ediyordu."

"Abin," diye konuştum sokak kapısını açarken "Umarım beni ve bedenimi pis işlerine alet etmiyordur."

Dışarıya çıktığımızda kapıyı arkamızdan kilitleyip anahtarı cebime attım. Annem şuursuz davranıyor, bazen evden çıkıp nereye olduğunu bilmeden yürüyordu. Bunun önüne geçmeliydim. "Öğünç sana bayılıyor," diye konuştu Çisem, bu gerçek kalbimde hiçbir şey uyandırmıyordu. "Ona karşı hiçbir şey hissetmediğin gerçeği bile yıldırmıyor."

Çok yağmur yağdığı için bahçe toprağı çamur olmuştu. Botlarımın çamura batmaması için dikkat ederek yürüdüm. "Öğünç sadece arkadaşım," dedim, daha önce defalarca tekrarladığım gibi.

"Keşke onun için de böyle olsa."

Yer yer çamur tutmuş bahçe boyu yürüdük, bahçe kapısını araladım ve yağmur yüklü bulutlara kısa bir bakış attım. Gökyüzünün bağrı fazla kasvet barındırıyordu. Lacivert arabanın kapısını aralayarak koltuğa yerleştim. Çisem de şoför koltuğundaki yerini aldı ve arabayı çalıştırdı.

"Önce bizim eve gideceğiz," diye konuştu, ısıtıcıyı açarken. "Yalnız, abim de gelir ama sen zaten onun ilgisine alıştın."

Öğünç acayip bir çocuktu. Yıllardır platonik aşk bahanesiyle peşimden ayrılmıyor ama ona çizdiğim mesafeyi de aşmıyordu. Kötü diyemiyordum, kötü olan; iyi de diyememdi. "Onunla baş edebilirim," diye konuştum, bunu yapacak bir güce sahiptim. "Her zaman ettim."

Buruk şekilde gülümseyerek önüne döndüğünde, yanağımı koltuğun deri döşemesine yaslayıp camdan dışarıya baktım. Yağmuru izlemek, kasvetli gökyüzüne rağmen insana ilham veriyordu. Evlerine gidene kadar bir daha konuşmadık. Çisem uzun yıllardır arkadaşımdı, hatta o gecenin öncesinden beri. Bu yüzden ne zaman konuşmak istediğimi de ne zaman susmak istediğimi de iyi bilirdi.

Eve vardığımızda arabadan inip apartmandaki konforlu dairelerine çıktık. Kapıyı, evin çalışanları açtı. Çisem ve Öğünç üvey kardeşlerdi. Çisem'in öz annesi Öğünç'ün babasıyla evenmişti. Öğünç değil ama Çisem bu evde, ailesiyle yaşıyordu.

Doğrudan onun yatak odasına geçtiğimizde Çisem montunu çıkarıp dolabına doğru koştu. "Mahşer," diyerek, geniş ve uzun gardırobun içerisinden çıkardığı elbiseyi yatağın üzerine bıraktı. "Kalbin ağrıyor mu hâlâ?"

Kısık bakışlarım elbiseye düşerken, parmaklarım bilinçsiz bir arzuya ayak uydurdu ve göğsümün kıyısına, kalbimin üzerine yerleşti. Kalbimde, sebepsiz ağrılar gelişir ve ben buna anlam veremezdim. Bir doktora görünmüş, hiçbir tıbbi rahatsızlığım olmadığını teyit etmiştim ancak bu ağrılarda hiçbir azalma olmamıştı. Tuhaftı, zaman zaman ağrıyan kalbimin derdi neydi, hiç bilmiyordum.

"Bazen ağrıyor," diye konuştum düz bir sesle. "Sanki birinin ağrıyan kalbini hissediyorum. Bambaşka birinin kalbi acıyor ama ben bunu çok derinden hissediyorum."

"İlginç," diye mırıldandı, makyaj masasına yönelirken. "Bu denli hissizken, bu denli acı hissetmen çok ilginç."

Beni iyi tanıyor, bir kalbimin olmadığını biliyor.

Yatağa doğru ilerleyip elbiseyi kaldırdım ve baştan aşağıya süzdüm. Sadeliği hoşuma gitmişti. Ardından elbiseyi giyip gardırop aynası üzerinden yansımama baktım. Kafamı yana yatırdığımda simsiyah saçlarım özgürce dağıldı. Kıpkırmızı elbise bedenime geçirdiğim ilk değil ama en güzel elbiseydi. Dolgun göğüslerimi sıkıca kavramış, ince belimi sarmalamıştı ve dizlerimin biraz üzerinde bitiyordu. İnce askılı, sırt dekolteli bir parçaydı. Parmaklarımın tersiyle elbisenin üzerindeki hayali tozları silerken gelen gürültüyle irkildim. Çisem pürüzsüz aynanın üzerine sabitlediği bakışlarını kapıya çevirdi; yükselen ses Öğünç'e aitti.

"Çisem!"

"Geldi öküz," diye konuştu tuhaf bir sesle. "İki gündür ortalıkta yoktu. Muhtemelen senin burada olacağını bildiği için geldi."

O da en az benim kadar rahatsızdı Öğünç'ün bana olan duygularından. Düşünceli şekilde dudak bükerken, başımı kapıya çevirdim ve Öğünç'ün pat diye içeriye girmesine hazırlıklı ol-

duğum için tek tepki vermedim. Uzun boylu, benimle yaşıt bir adamdı. Hoş bir yüzü, çekici tarzı vardı. O akıl çelmeyi bilen bir adamdı ama benim aklım yıllar evvel bir oyun arkadaşı tarafından çelinmişti. Gözleri önce Çisem'i ardından beni süzdü ve bir ıslık çaldı. "Allah'ıma kitabıma çok güzel olmuşsun."

Gözlerimi devirerek aynaya döndüm. "Sağ ol."

"Ya ben?" diyerek kendi siyah elbisesini gösterdi Çisem. Kendi etrafında döndü. "Nasıl olmuşum?"

Öğünç bakışlarını onun üzerinde birkaç saniyeden fazla tutmadı, aynadan görebiliyordum. "Fena değil."

Çisem dudak bükerek sırtını döndü ve makyaj masasına ilerledi. Öğünç bir daha bana dönerek baştan aşağıya süzdüğünde, kaşlarımı çatarak, "Hazırlanıyoruz," dedim.

Gülerek ceketini omuzlarına attı ve gerilemeye başladı. "Çok seviyorum var ya seni..."

O ıslık çalarak gözden kaybolduğunda, aynanın önünden çekildim ve makyaj masasının önünde duran Çisem'in yanına giderek çenemi omzuna yasladım. Kolye bakınıyor, düşünceli görünüyordu. "Benim için de bir kolye seçsene," dedim düz bir sesle.

Omzunu silkti. "Bu elbiseye kolye gitmez."

"Olsun, sen ver."

Kolyelerinden birini seçip arkama geçti. Kolyeyi takarken ışığını kaybeden gözlerine baktım. Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama bir zamanlar olmuştu ve belli ki Çisem için geçmemişti. Bazen yarının olması için güneşin yeniden doğması yetmiyordu. Bazen yarın olması için bugünkü hislerinizden kurtulmanız gerekiyordu. Bazılarımız için hiç yarın olmuyordu, yarın dediğin şey bugünün aynısı oluyordu. Çisem'in yarını da ancak bugünkü duyguları bittiğinde olacaktı.

💔

Huzurlu nefesler almanın ne büyük nimet olduğunu, huzursuz nefes almaya başladığınızda anlıyordunuz.

Kalabalıklar arasında kendini en yalnız hisseden insan ben olabilirdim. Mezuniyetimin olduğu, herkesin eğlendiği bu gecenin içinde herkesin dönüp güldüğü birisi var da bir benim yokmuş gibi hissediyordum. Ve insanlar bunun adına yalnızlık diyordu, oysa yalnızlığı oluşturan da insanların kendisiydi.

Elimdeki kadehi salladım ve saçlarımı sırtıma doğru savurarak göz ucuyla etrafıma bakındım. Tüm okul arkadaşlarım eğleniyor, oynuyor, üniversite mezuniyetinin tadını çıkarıyorlardı. Öğünç ve Çisem kalabalığa karışmış, beni de çağırmışlardı ama canım hiç istemediği için burada oturup kalmıştım. Aslında Çisem'in mezuniyeti değildi ama bize katılmayı çok istemişti. Birkaç erkek dans teklif etmişti ama dans etmekten pek anlamazdım. Diplomalarını almış, keplerini atmış, gecenin devamında eğleniyor görünüyorlardı ama sanırım benim gitme vaktim gelmişti.

Kalabalık bana ne kadar farklı ve yalnız olduğumu hissettiriyordu.

Sırtımı duvardan ayırdım ve kadehimden son bir yudum daha alarak masamıza doğru yürüdüm. Kadehi masaya bırakırken masada oturan çocuklardan biri beni süzdü ama pas vermeden ceketimle çantamı aldım. Doğrulup elimin tersiyle ağzımı sildim ve alkolün kokusundan rahatsız şekilde etrafa bakındım.

Öğünç ve Çisem dans ediyorlardı.

Bir yerlerden ayrılırken diğerlerine haber verme alışkanlığım yoktu, ben sorumluluk sahibi birisi değildim. Bu yüzden haber verme gereği duymadan ceketimi giydim ve çantamı omzuma atarak mekânın çıkışına doğru ilerledim. Mezuniyet için Boğaz Köprüsünü gören bir otelin salonunu seçmiştik. Salondan çıkarken neden bu kadar para verip mezuniyete katıldığımı düşündüm.

Gelen asansörün boş olması içimi rahatlattı, içeriye yöneldim ve sigara kokan parmaklarımla ineceğim katı tuşladım. Kapı kapandığında kaskatı kesilen sırtımı metalden bozma asansör duvarına yasladım ve metal duvarın üzerindeki yansımama baktım.

Bu gözlere gülmeyi öğretemedim, ağlamayı da zaten bıraktılar.

Asansör durdu, bir feryadı andıran tiz ses kulaklarımı doldurdu. Sırtımı asansör duvarından ayırarak uzun ve spot ışıklarla aydınlatılan koridora doğru güçsüz bir adım attım. Kimse yokken güçsüzlüğümü sergilemek sorun değildi, ben egolu ve gururlu biriydim. Diplomamı göğsüme bastırarak otel binasından ayrıldım ve sepken halinde yağan yağmurun altında, başımı önüme eğip elimi yüzüme siper ederek boş taksi aramak için birkaç adım attım.

Yağmur hızlı ve iri damlalar halinde yağıyordu. İleride bir taksi vardı, oraya kadar yürürsem binip eve gidebilirdim. Ayaklarımı yere daha sert vurarak gözüme kestirdiğim taksiye doğru hızlandım. Henüz kaldırımdan inip taksiye yaklaşıyordum ki, bir adam önüme geçti ve taksi kapısını benden önce açarak içeriye yerleşti. Olduğum yerde kalıp dudaklarımın arasından bir küfür savurdum ve taksi uzaklaşırken, üzerime sıçrayan su damlalarından rahatsız olarak geriye doğru birkaç adım attım.

Aynı esnada birine çarptığımı hissettim.

Topuklu ayakkabılarımın üzerinde dengeyi sağlamak için başımı kaldırırken, bir çift elin dirseklerimden sıkıca tuttuğunu hissettim. Doğru demişler, kokular insana çok şey hatırlatabilir. Yağan yağmur ve burnuma gelen koku da bana çok eskiyi hatırlattı ve kalbim, bir saatin içindeki zaman gibi göğsümün içinde durdu. Islak saçlarım yüzüme düşerken, bir çift el beni yavaşça kendisine çevirdi ve zamansız karşılaşma, beraberinde acıyla kederi sürükledi. Eğer hissediyor olsaydım şikâyetçi olurdum acıdan, mutluluk da tazminatı olurdu bu suçun. Kehribar renkli gözler, dumanlı bakışlar gözlerime dokundu ve soğuk bir nefes yüzümü baştan aşağıya ısıtırken, beni sıkıca tutan ellerin sahibi dudaklarını yavaşça araladı.

"Beni özledin mi Mahşer?"

KUMPAS

Geçmiş, sırtından bıçaklanmış bir sevdalıydı
ve intikamı için peşimde dolanıyordu.

Şu anda kimdim? Nerede ve kiminle ne yapıyordum? Verebilecek çok cevabım vardı ama hiçbir cevap kana susayan yanlarımı tatmin etmeyecekti. Hayatımın en kusursuz şaşkınlıklarından birisini, karşımdaki gözlere bakarak yaşıyordum.

Duman...

Duman Alanguva karşımdaydı.

Kehribar rengi gözlerine ismini veren yangın, geçmişin tutuşturduğu ateşte harlanmıştı. Lambası sönen bir odanın bomboş, kanla lekelenmiş duvarlarına bakıyor gibiydim; kıvrımlı kirpikleri gözlerini örttüğü her an kirpik ucundaki ruhani kan damlaları odanın duvarlarına sıçrıyordu. Yağmurda ıslanmış dudakları aralık, bakışları sertti. Yüzü benimki gibi ıslanmış, saçları yüzüne yaslanmıştı.

Keskin, burnumu sızlatan bir nefes çektiğimde dakikalar sonra bir yaşam belirtisi verdiğimi fark ettim. Hâlâ beni tutan ellerinin arasında duruyor, hayretle ona bakıyordum. Onu son kez gördüğümden farklıydı, yüz hatları hemen hemen aynıydı ama büyümüş, olgunlaşmıştı. Benden iki yaş büyük olduğunu hatırlıyordum, şimdi yirmi beş yaşındaydı.

Ve öyle de görünüyordu.

Şaşkınlık hissi, yerini tanımsız bir duyguya bıraktığında dirseklerimi geriye çekerek arkaya doğru bir adım attım. Duman ellerini gevşetip beni serbest bıraktı ve ikinci kez dudaklarını araladı. "Çok mu ani bir karşılaşma oldu?"

"Çok," dedim bir robot gibi hareket ederek. "Uzun zaman olmuştu."

"Okulunu bitirdiğine göre artık beklememize gerek olmadığını düşündüm."

"Neden şimdi?" diye sordum mesafeli bir yaklaşımla. "Neden yedi yıl sonra? Mezuniyetimin olduğu gece?"

"Üniversite sana ayak bağı olacaktı, bitirmeni bekledim. Mezun olmalıydın, bu kumpas bittiği gün hayata tekrardan karıştığında dik durabilmen için mezun olman şarttı. Plan basitti. Taşları yerine oturttum, kumpası kurdum ve pimi çekmeyi bekliyorum." O da her gün benimle görüşüyormuş gibi bir robot sakinliğinde konuşuyordu. "Hayır, pimi beraber çekeceğiz."

Cevabı mantıklıydı. O gece, *geleceğim* dediği andan bu yana onu bekliyordum, bu kadar bekletmesi sinir bozucu olsa da doğru an bir oyundaki en iyi silahtı. "Peki." Kanım kalbim tarafından hızlıca pompalanırken, yüzüne uzun uzun baktım. "Hoş geldin."

O da benim ıslak yüzüme uzun uzun baktı. "Hoş buldum."

Bir adım daha gerileyip özel alanıma çekildim ve ellerimin tersiyle yüzümdeki damlaları silmeye çalıştım. Makyajım akmış olmalıydı, yüzümün çok çirkin durmaması için gözlerimle çok uğraşmadan ellerimi indirdiğimde, onun hâlâ bana bakmakta olduğunu gördüm. Gözlerini bile kırpmıyor, ağzını açmıyordu. Etrafıma bakınarak, "Eve gidiyordum," dedim, gergin şekilde. "Ne yapacağımızı konuşmak için iyi bir yer değil burası."

"Beni evine mi davet ediyorsun?" dedi ellerini ceplerine koyarak.

Duygusuz kalabilme kabiliyetime kavuşarak başımı aşağıya yukarıya salladım. "Madem konuşmak istiyorsun, burada olmaz."

Beni baştan aşağıya süzerek başını salladığında ben de ona bakma ihtiyacı hissettim. Üzerinde, onu serin havadan koruyacak bir kaban ve kot pantolon vardı. Siyah atkısı boynunun

iki yanından aşağıya düşmüştü. Bir kez daha etrafıma baktım ve ıslak saçlarımı omzuma doğru atarak, "Hay aksi," dedim sinirle. "Taksi de geçmiyor."

"Arabamla geldim."

Çenesiyle az ileriyi gösterdiğinde başımı işaret ettiği yere çevirdim ve siyah bir Range Rover gördüm. Babamın eski arabasına benziyordu ama artık bu arabanın koltuğunun nerede olduğunu bile unutmuştum. Başımı mekanik bir hareketle sallayarak omuzlarımı dikleştirdim ve topuklu ayakkabılarımla arabaya yürüdüm.

Benim için arabayı uzaktan açtı ve ben koltuğa yerleşirken vakit kaybetmeden direksiyona geçti. Arabayı ıslatmaktan çekinmeden ceketimi çıkardım ve kenara bırakıp ısıtıcı aradım. Isıtıcıyı açtığımda, Duman da motoru çalıştırmıştı. Keskin bakışlarımı camdan dışarıya diktim ve çıplak kollarımı ovuştururken, "Çok değişmişsin," dediğini duydum, cevap vermedim.

O da değişmişti, aynaya baktığında görmüyor muydu? Belki o da aynalara bakamıyordu. Hiçbir şey söylemeden yola baktım. Duman da sessizliğime ayak uydurarak arabayı kullanıyordu. Hâlâ burada olduğuna emin olamıyordum, yıllar sonra bu şekilde bir karşılaşma hayal etmemiştim. Beni takip etmiş olmalıydı, imkânları dâhilinde nerede yaşadığımı bulması zor olmazdı. Zaman zaman o sözün öylesine verilmiş bir söz olduğunu, Duman'ın intikam almak için geri dönmeyeceğini düşünmüştüm ama sözünde durmuştu.

Yıllar sonra yeniden yan yanaydık.

Arabanın içine hükmeden sessizliği ikimiz de bölmedik. Ona evimi tarif ettim ama o zaten biliyormuş gibi rahatça kullanıyordu arabayı. Sakinleşmiştik, artık o şaşkınlığım yoktu ama dönüp ona baksam... Kalbin atan bir şey olduğunu hatırlayacak gibiydim. Araba evimin önünde durduğunda, bu rahatsız edici sessizlikten kurtulmak için kapıyı açtım. Duman da beni takiben araba kapısını açıp inerken, "Ailen beni görmekten rahatsız olur mu?" diye sordu, hatırladığım gibiydi ses tonu.

Annem beni bile görmüyordu ki onu görsün.

"Hayır," dedim düz bir şekilde.

Hiç duraksamadan peşime düştü ve benimle beraber bahçe kapısından içeriye girdi. Evin etrafını dönüyordum ki bir ses işitir gibi oldum. Kaba bir erkek sesiydi sanki. Elbisemin eteklerini topladım ve hızlanıp sokak kapısına yürürken, "O neydi?" dediğini duydum Duman'ın.

Kaşlarımı çatarak kapıya doğru yürümeye devam ettiğimde sırtı bana dönük olan adamı gördüm. Sesini şimdi tanımıştım, ev sahibiydi ama gece vakti burada ne işi vardı? "Aptal mıdır nedir." Dişlerimin arasından tıslarken, hızla ileriye atıldım. "Annemi korkutacak!"

Adamın arkasından yaklaşıp genzimi temizlediğimde, kapıya vurduğu elini indirdi ve başını yavaşça bana döndürdü. Kırklı yaşlarının sonunda, kır saçlı, saçı başı dağınık bir adamdı. Bu saatte onu evimin önünde bulmaktan duyduğum rahatsızlığı sert bakışlarımla belli ederek, "Mehmet Bey," dedim sert bir sesle. "Gecenin bu saatinde, evimde ne halt yiyorsunuz? Mahrem denen şeyden haberiniz var mı?"

Mahremime izinsizce ve haydutça saldıracak olan bu herife gram tahammülüm yoktu. İri ellerini eskimiş gömleğiyle sarılan beline koyarak bana doğru tehditkâr bir adım attı.

"Kiramı almaya geldim." Hoşnutsuz söylemi, iğneleyici bir tavırdaydı. "Kira günü geldi ve koskoca bir gün geciktirdin. Paramı bile veremeyecek kadar aç kokarken nefesin, partilerde geziyorsun küçükhanım."

Buyurganlığı ve terbiyesizliği canımı sıktığında, "Nefesimin ne koktuğu seni alakadar etmez, haddini bil," dedim. Duman sırtını duvara yaslamış, muhtemelen boş gözlerle bizi izliyordu. "Kiranı vereceğim, boş yapmayı bırak da kapımın önünden çekil."

Adam dudaklarını sıkıp bana bir şey diyecek gibi olduğunda, "Kapımın önünden ayrıl," diye tekrarladım sesimi yükselterek. "Annemi korkutacaksın!"

Adam beni tanıyordu, sert tavrıma bu sebepten şaşırmamıştı ama bir şey demeden çekip gitmeyi gururuna yediremiyordu. Konuşmak için dudaklarını araladı ama Duman üstüne yürüyünce adam gerilemeye ve kapının önünden uzaklaşmaya başladı.

Tısladım. "Pislik!"

Adam bahçe kapısından çıkarken, önüme dönerek kapıyla aramdaki mesafeyi kapattım. Çantamı açıp hızla anahtarımı çıkardım ve kilitli kapıyı açarak hafifçe ittirdim. Oturma odası karanlıktı, hızla çantamı yere bırakıp içeriye girdim ve daha ışığı yakmadan, annemin inlemesini duydum.

Sesi takip ederek gözlerimi koltuğa çevirdim ve topuklu ayakkabılarımın üzerinde birkaç adım attım. Annem, o kederli geceden sonra bir kırılma sesinden bile korkar olmuştu, böyle şeyler onu çok ürkütürdü. Konuşamayıp adama bir şey diyemediği için daha da çaresiz duruma düşmüştü. Yanına oturup ellerimi omuzlarına sardığımda bir an gerileyecek gibi oldu ama onu sertçe kendime çekip sarıldım.

"Geçti." Soğuktan sızlayan parmaklarım, koyu sarı saçlarının üstünde dolandı. "Sakin ol, gitti o herif."

Zayıf yüzünü göğsüme bastırdığında titreyen çenesi kalbime baskı yaptı. Kolları ikimiz arasında dirseğinden büküldü. "Neden beni aramadın? Gelmek için daha aceleci davranırdım."

Annem burnunu çekerek parmaklarıyla bir şeyler anlatmaya çalıştı ama hiçbir şey anlamadım, parmakları çok titriyordu. "İyi misin?"

Soruyordum, cevap verebilecek bir dile sahipmiş gibi.

"Eğer iyiysen, saçımı çekmeni istiyorum anne."

Annem titreyen parmaklarıyla saçlarımı çekti.

Rahat bir nefes vererek omzunu sıvazladım. "Saçımı acıttın."

Duman'ın ayakkabılarıyla içeriye girdiğini gördüm ama ses etmedim. Annemin yanında, böyle bir kriz sonrası sesimi yükseltmek istemiyordum. Annem başını göğsümden kaldırarak hafifçe gerilediğinde elimle yüzündeki saçları geriye ittim. Ça-

kır mavi gözlerini ürkek şekilde bir Duman'a, bir de yüzüme dikti ve işaret diliyle derdini anlatmaya başladı.

O adama kapıyı açmamak için çok direndim. Seni bekledim, çok hızlı vuruyordu ama ben seni bekledim. Evimize girmek istedi, onu evimize almadım.

Parmaklarını avcuma alıp korkusunu yatıştırmak için kararlı bir tavırla kestim cümlelerinin önünü. "Bir daha kapımızı çalmaya cüret edemeyecek. Ev sahibi dahi olsa bunu yapmaya hakkı yok. Sen sakın korkma, korkmak sana hiç yakışmıyor."

Üşüyen ellerimi fark ettiğinde bir an duraksadı ama çok da umursamayıp başını salladı. Annem üşüyen ellerimi umursamayı yıllar önce bırakmıştı. O sırada Duman'ın mutfağa girdiğini, çok geçmeden elinde bir bardakla döndüğünü gördüm. Tedbirli birkaç adım atarak iri ellerinin arasındaki cam bardağı bana doğru uzattı. "İçir."

Annem onun emrivaki sesini işittiğinde yerinden sıçradı, korkulu gözleri ellerine indiğinde kafamı iki yana salladım. "Sakin ol anne, tanıdık birisi o."

Bir elimi annemin omuzundan ayırarak Duman'ın avuçları arasındaki bardağa uzattım; parmak uçlarına temas etmek gözlerimin önüne birden fazla şey getirdi. Elimi geriye çektim ve bardağı anneme uzattım. "Hadi, iç."

Annem kuru bir etten fazlası olmayan kemikli elleriyle bardağı kavradı ve minik yudumlar aldı sudan. Titremeleri tamamıyla dinmiş olsa da gece huzursuz olacağını biliyordum. Kafamı zerre oynatmadan yalnızca gözlerimi kaldırarak Duman'ın kemikli çehresini göz hapsine aldığımda, "Teşekkür ederim," diye konuştum, dilimin ucunda kelimeleri deşen parlak bir bıçak vardı. "Gördüğün üzere bugün konuşmak için pek de iyi bir gün değil. Sen git, ben seni ararım, konuşuruz."

Ellerini belinin iki yanına koyarak dilini dişlerinin arasında döndürdü ve oturma odasına bir göz attı. "Abin nerede? Sizinle ilgilenmesi gerekiyor, ortalığı böyle piçlere mi bırakıyor?"

Abim arkasına bile bakmadan gitti.

Açık yarama dokunduğu için duyduğum rahatsızlığı belli etmeden ona mekanik bir robot gibi bakarak, "Abim yok," diye konuştum. Açıklamaya lüzum yoktu. "Zaten senin işine yaramazdı, ne yapılacaksa beraber yapacağız."

Annemin irkildiğini hissederken, Duman'ın bir şahin kadar keskin bakışları gözlerime haddinden fazla uzun bakmaya başladı. Ona karşı tanıdıklık hissediyordum, gelmesini hep bekliyormuşum da gelmiş gibiydi ama bana bu kadar uzun bakması rahatsız ediciydi. Ruhumu gözetliyor gibi hissediyordum. "Gözlerime bakma."

"Gözlerin bakılmayacak gibi değil."

Kaşlarımı çattım ve o da bunu söylemeyi beklemiyormuş gibi irkildi. Hafifçe eğdiği belini doğrulturken, sert bir nefesi alarak bakışlarını anneme doğrulttu. "İyi geceler *gözleri öldüreceğim der gibi bakan* kadının annesi." Soğukça güldü. "Çok zor bir kız değil mi?"

Dişlerimi sıktım, beni anneme şikâyet ediyordu! "Git şuradan."

Dudağının kenarını kıvırarak bir adım geriledi, yakıcı gözleri tüm bedenimde yavaşça gezintiye çıktığında tükürüğüm boğazıma takılmış gibi hissettim. Bakışlarını çekip koltuğa çevirdi ve çantamı alıp açtı. Terbiyesizliği gözlerimi büyütürken, Duman içerisinden telefonu alıp çantayı kenara bıraktı. Telefon tuşlarına hızla basarak beni biraz daha fazla sinirlendirdi. İşi bitip telefonu uzattığında, "Numaramı kaydettim," dedi soğukça.

"Fark ettim, salak değilim," diyerek telefonu hızla çekip aldım.

Dudağının kenarıyla bir daha güldü ve kehribar bakışları bir kıyamet haberi verir gibi ürkütücü şekilde baktıktan sonra, "Ara beni," diye fısıldadı.

Sonra arkasını döndü ve gitti.

Sokak kapısını kapatıp gözden kaybolana kadar onu izledim. Beni kullanacaktı, ben de onu kullanmak için beni kullanmasına izin verecektim. Çıkar ilişkisiydi.

Annemin parmakları hareketlendiğinde, daldığım boşluktan sıyrılarak ağır bir yavaşlıkla ona döndüm. Alelacele bir panikle kıvrıldı zarif parmakları. *O genç adam da kim? Nereden burada, senden ne istiyor?*

Onu yumuşak karşıladığımda soruları artacaktı, bir şeyleri göze aldığımda bir şeyleri inciteceğimi çoktan öğrenmiştim. Avuçlarımı ıslak elbisemin üstünde toplarken, "Bilmen gereken bir şey yok," diye konuştum soğuk bir sesle. "Daha iyi misin?"

Annem üstelemedi, merak edip bir şey sormadı, bana karşı zaten ilgisizdi. Kalkmasına yardım ettim ve yatırmak için odasına götürdüm. Yatağına yatıp yorganı üzerine çektiğinde bir süre onu izledim ve sonra üzerimdeki ıslak kıyafetlerin ağırlığından rahatsız olarak odama geçtim. Çalışma masamın üstündeki gece lambası odayı soluk bir biçimde aydınlatıyordu. Çift kapaklı dolabımdan dizleri çıkmış siyah bir eşofman ile gri bir kapüşonluyu alarak dağınık yatağımın üstüne bıraktım. Aynaya arkamı döndüm, elbisemin fermuarına uzandım ve fermuarı indirerek elbiseyi çıkardım. İkinci bir deri gibi bedenimden sıyrılan elbise ahşap zemine düştüğünde vücudum hafifledi.

Dolaptan çıkardığım temiz iç çamaşırlarıyla bedenimin çıplaklığını azalttıktan sonra eşofmanı ve kapüşonluyu giydim. Kirlilerimi banyodaki sepete attım ve odama geri döndüm. Telefonum çalıyordu, kapanmadan yetiştim ve arayanın Çisem olduğunu gördüm. Cevaplayıp telefonu kulağıma yaslarken yatağıma oturdum. "Bugün senin, birisiyle ayrıldığını gördüm?" dedi, telefonu açtığım an. "Senin salondan ayrıldığını görünce arkandan geldim, bir arabaya bindiğini gördüm. O kimdi, neler oluyor?"

Sırtımı duvara dayayıp bacaklarımı kendime çektim. "Tanıdık birisi."

Çisem bir süre sustu. Neredeydi, eve mi dönmüşlerdi? Sormadım. "Başını belaya sokma," dedi benim uğursuz birisi olduğumu bildiği için. "Güvende misin?"

"Evet," dedim, ayak parmaklarım üşüyordu. Odamda panduflarımı aradım. "İyi olmamı ister misin Çisem?"

"O nasıl soru?" Cevabı kızgınlığında saklıydı. "Tabii ki isterim. Her şeyden ama şeyden çok isterim."

"Ne yaparsam yapayım yanımda olur musun?"

"Cevabını bildiğin sorular sorma."

Yatağın başucunda bulunan komodine uzandım, sigara paketini aldım. "O zaman güvende olduğumu bilmen yeterli. Fazlasını bilmen yararına olmaz."

"Beni... Korkutuyorsun," dedi, sesinden de anlaşılıyordu korktuğu.

"Korkma," dedim korkularından rahatsız olarak. "Ne yapıp ne yapmayacağımı çok iyi biliyorum. Uyu artık, kapatıyorum."

Telefonu suratına kapattım ve çıkardığım sigarayı yakarak içmeye başlarken, odamın camını ardına kadar açtım. Duman ile karşılaşmak beni epey germişti, ilerleyen günler için heyecanlıydım. Onu tekrar, böyle bir gecede görmek... Garip hissettirmişti ama o gariplikte geçmişti. Sigarayı keyfine ve tadına vararak içtikten sonra izmaritini camın pervazında söndürdüm. Her göz kırptığımda bir yıldıza sırt çevirdim, her yıldız urgan gibi asılı kaldığı gökyüzünün askeriydi.

Yıldızların silahı ise kaydıkları o anda inandırdıkları dileklerdi.

O dileklerle bizi vurduklarında hepimiz öldük.

Kadıköy'de barlar sokağında, Duman Alanguva'nın karşısında tüm ifadesizliğimle dikilirken üşüyen kollarımı sıvazlıyordum. Sırtım sakin bir parçanın yükseldiği mekânın duvarına yaslıydı ve gelip geçen kalabalığın dikkatini çekiyordum. Deri ceketimin altına, sırtı şeritli bir kırmızı badi giymiştim ve koyu kotum ikinci bir deri gibi sarmıştı ince bacaklarımı. Kırmızı berem, simsiyah saçlarımla birleşince tıpkı toprağın üstünde yeşeren kırmızı bir gül gibi duruyordu. Ayağımla ritim tutarken,

kısık gözlerimi onun kemikli yüz hatlarında gezdirdim. Üstünde siyah bir boğazlı kazak vardı ve kotu benimkiyle hemen hemen aynı tondaydı. Ellerine giydiği deri eldivenlerle soğuktan korunurken, sokağın ucuna bakmaya son vererek bana döndü.

"Üşüyor musun?" Sesi hiç beklemediğim bir anda, davet edildiğim dans gibiydi. Öyle ani, öyle beklenmedik.

Sepken halinde yağan yağmur, uzun saçlarıma iri darbeler indirirken, "Ne yapacaksın? Ceketini mi vereceksin?" diye sordum mesafeli bir sesle.

"Hayır, sarılacağım."

Sarılmış kadar oldu.

Boş boş bakmaktan öteye gitmedim. "Sen kimsin ki, bana sarılacaksın?"

Biçimli kaşı yavaşça hareketlenerek kalktı, aramızdaki iki soluk kadar olan mesafeyi bir soluğa indirdi ve yukarıdan bana baktı. "Kim olmamı istiyorsan o olacağım."

Kalkan kaşlarımı indirirken delici gözlerle doğrudan ona bakmaya devam ettim. "Sağlam bir bünyeye sahibim. Üşüsem bile bunu sorun etmiyorum, benimle ilgilenme."

Komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Soluğun soluğuma çarpıyor. Soluğun soluğuma çarpmaya devam edecek, hem de uzun bir süre. Elbet birbirimizle ilgileneceğiz."

Yutkunmamak için nefesimi tuttum ve sırtımı daha sert bir şekilde bastırdım duvara. Saçlarım şelale misali omuzlarımdan aşağıya dökülürken, aramızdaki soğukluğun tahtı sallandı. "Buraya neden geldik?" diye sordum, ağzımdaki kavruk tatla. "Kimi bekliyoruz?"

Onu bu sabah, kahvaltıdan sonra aramıştım ve o da bana bir konum atıp gelmemi söylemişti. Denileni yapmış, konuşmak için gelmiştim. Ben geldiğimde o zaten burada, bu sokakta, beni bekliyordu ve hâlâ kıpırdamamıştı. Sorum üzerine etrafına bakınıp, "Mahşer," diye fısıldadı; fısıltısında geçmişin dikiş izlerini görür gibi oldum. "Sana geleceğimin sözünü ver-

diğim o andan beri boş durmadım. Araştırdım, soruşturdum ve şüphelendiğim biri var. Şu anda o mekânın içinde."

Dudaklarım ufak bir boşlukla aralanırken gözlerimin sivri bir ok gibi ileriye döndüğünü hissettim. O geceyle alakalı bir şey mi biliyordu, şüphesi mi vardı? Bunları daha önceden bilmem gerekiyordu. Benimle hiçbir şey paylaşmadan direkt planının içine dâhil ediyordu, bunları daha önceden konuşmalıydık! "Sen şaka mısın?" Sinirle bağırdım. "Bunu şimdi mi söylüyorsun? Beraber bir şeyler planlamalıydık!"

"Kıs sesini." Boynunu yana yatırarak başını bana çevirdi. "Önceden bilseydin telaş ve panik yapacaktın. Kurcalama, söyledim ve biliyorsun işte."

Burnumu havaya diktim. "Bir daha bunu yapma," diye emrettim, şiddetime oranla sakin bir dille. "Berabersek, her şeyi bilmek benim de hakkım."

Sesi toktu. "Her şeyi mi?"

"Her şeyi."

"Pekâlâ." Kabullenişinin arkasında bir karanlık doğmuştu. "Bu sözünü unutma. Çünkü hatırlattığımda, böyle alık alık yüzüme bakmanı istemem."

O iyi nişan alıyor ama ben kurşungeçirmezim.

"Sensin alık."

Gözlerini devirdi. "Çocuk musun sen?"

Bir an ona dil çıkarmak istesem de böyle bir çocukluk yapmadım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona dil çıkardığımı hayal etmek işime gelirken, "Ben çocuk olamayacak kadar büyük ve olgunum," diye homurdandım.

Bana baktı.

Üst dudağına oranla daha dolgun olan alt dudağını inci gibi dişlerinin arasına kıstırdı, bütün bedenimde cinayet işleniyor gibiydi ve iddialı cümlemle bedenimdeki ilk cinayeti ben başlatmıştım. Bakışları kalçamda durduğunda, bir an sinirden üstüne atlayacağım sandım. Genzini temizlerken, "Evet, epeyce olgunlaşmışsın," diye konuştu beni çıldırtacak bir sakinlikle.

Sinirlendim. "Gözlerini kalçamdan çek."

Ruhsuz bir tavır takınmakta ustaydı. "Sana bakmamı ve olgunlaştığını görmemi isteyen sendin."

"Anlamak istediğin yerden anlıyorsun," dedim, tırnaklarımı avuç içime sapladım. "Sana bünye olarak olgunlaştığımdan bahsettim. Tabii bir an erkek olduğunu unuttum."

Dilini dişlerinin arasına kıstırdı. "Çok gerginsin."

"Hayatımın ortasına bomba gibi düştün. Hak verirsin ki şaşkın ve gerginim."

"Biz zaten tanışıyoruz. Bir araya geliş amacımız da benim zamanı geldiğinde karşına çıkacağım da en başından belliydi."

Evet, belliydi ama aradan uzun yıllar geçmişti. Şimdi hayatıma bu kadar ani şekilde girmesi, ertesi gün beni buraya çağırması, yıllardır arkadaşmışız gibi rahat davranması sinirlerimi bozuyordu. Henüz ona bile alışmadan beni planına dâhil etmiş, itaat etmemi bekliyordu. Ellerimi kendime sardım ve kehribar gözlerinin dikkatinden rahatsız olsam da bakışlarımı ilk çeken ben olmadım. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"O geceyle alakalı bir şey hatırlıyor musun?" dedi, sırtını duvara daha sert bastırırken. Kırmızı bereme bakıyordu. "Yüz, ses, koku?"

"Hayır," dedim direkt. Bunu çok düşünmüştüm ama hayır, o gecenin üzerinde bir sis tabakası vardı. "Evde birden fazla adam vardı ama yüzleri yok... Sadece annemle babama odaklanmış, dehşete düşmüştüm."

Annemin çığlıkları, kesilen dili, babamın kan gölüne dönmüş yarası...

"Anlıyorum," dedi Duman, sakince. "Çok büyük de sayılmazdın, çocuktun. Ama ben hatırlıyorum. Yani o gün ben evde yoktum, sadece sokağa girdiğimde bir arabanın sokaktan çıktığını hatırlıyorum. Sonra içeriye girdim ve... Her neyse, çok sonradan evin bahçesindeki kamera aklıma geldi. Onu izledim, birkaç kişinin yüzünü gördüm ama hiçbirini tanımıyordum. Sonra... Ben de araba plakasını araştırdım."

Dikkatle onu dinledim ve devamını getirmesi için başımı hızlı hızlı salladım. "Kimin üstüne çıktı?"

"Yabancı bir adama ait görünüyordu."

Hayretle kalktı kaşlarım. "Yabancı... Senin babanın da benim babamın da yabancı müşterileri olurdu, belki onlar..."

"Ben de onu düşündüm," dedi, beni takdir ediyormuş gibi bakıyordu ama takdirine ihtiyacım yoktu. "İş yaptığımız müşterilere baktım, bulamadım. Hem benim hem de senin ailenden nefret eden birisi olmalıydı, bu yüzden ailelerimizin çalıştığı ortak birisini aradım."

"Buldun mu?" diye sordum hızlıca. Kafam çok hızlı çalışıyordu, bilgileri birleştirip sindirmeye uğraşıyordum. "Şimdi buradaysak bir şey bulmuş olmalısın?"

Merakım ona komik gelmiş gibi dudağının ucuyla güldü ve başını çevirip sokağa baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Buldum," dedi hoşnut bir sesle. Nefes almayı bırakmış, onu dinliyordum. "Bir gün amcamın ofisine giriyordum ki, içeriden amcamın Nicolas diye bağırdığını duydum. Kapıyı açmadan kaldım orada, Nicolas o yabancının adıydı. Tesadüf olamazdı ya, tahmin ettiğim gibi iş yaptıkları birisi diye düşünüp Nicolas'ı takibe başladım. Ve fark ettim ki adamın bir de Türk ismi var, Melih Han."

Duman, muhtemelen söylediklerini sindirebilmem için bir süre susup yüzümü izledi. Her zaman soğukkanlılığımla övünürdüm, bu yüzden duygularımı anlayamazdı. İçim çok karışmıştı, elimizde bir şüpheli vardı ve şu an bu adamın izini sürüyorduk. Babamı öldürüp anneme canice davranmalarının sebebini burunlarından getirerek öğrenecektim. Sadece... Bunun böyle ani olacağını düşünmemiştim, yıllardır saklanan sırlara yaklaşıyorduk. O günden sonra, Duman'la bir intikam planı yaptığımız için, polislere hiçbir şeyden bahsetmemiştim. Kanıt az olduğu için onlar da iz sürememişti. Duman da kamera kayıtlarını saklamıştı, çünkü onların hapse girmesini değil, ölmesini istiyorduk.

"Peki," dedim tüm bunları hazmederek. "Amcan... Veya baban bu konuyu araştırıp bu adamın da adı Nicolas diye düşünüp bağlantıyı kurmadılar mı?"

Duman düşünceli şekilde çenesini sıvazladı. Ayakkabısının ucuyla yerde ritim tutuyor, kafası hızlı çalışıyordu. "Garip olan o ya babam da amcam da bu işin peşine düşmediler. Bizim... Aile bağlarımız pek kuvvetli değildir, babam güç ve parayı önemser. Çok tehdit alırdı zaten, biri yaptırmıştır diye düşünüyor. O gece, annemi kaybettiğimiz geceden sonra başka bir eve çıktı, bizi de beraberinde götürmek istedi ama ben Ada'yla ayrı eve çıktım."

"Ada?" dedim düşünceli şekilde.

"Kız kardeşim," dedi.

Başımı sakince salladım. Babasının bu işin peşine düşmemesi ilginçti. Adamın karısını öldürüyorlardı ama imkânları olmasına rağmen bunu umursamadan yoluna bakıyordu. Aile bağlarının kuvvetli olmadığı belliydi, babası, başının ağrımaması için kılını bile kıpırdatmamıştı. Ailesi bir izin peşine düşmediği için Nicolas'ın, iş yaptıkları adamın arkalarından iş çevirdiğini de görmemişti. Her şey bu şekilde yerine oturuyordu, şimdi Nicolas ya da diğer adıyla Melih Han'ı takip ederek bu cinayetleri neden işlediğini öğrenecek, ona hesabını soracaktım.

Düşünceli gözlerimi ona çevirdiğimde, derinliğini ölçemediğim gözleri beni hapsi altına aldı. Kırmızı beremin altındaki koyu siyah saçlarım, sert bir rüzgârla aramızda uçuşurken, "Her şeyi, karşıma çıkmadan önce düşünüp taşınmışsın," dedim, devre dışı bırakılmanın rahatsızlığıyla. "Bana pek bir iş kalmaması moralimi bozdu açıkçası."

Derin bir soluk verdi ve böylelikle yüzümde hafif bir dalga oluştu. Gözlerini benden çekmeden, "Çok istekli ve hırslısın," dedi düşünceli bir sesle. "Çok değişmişsin, gerçekten."

İkinci kez bunu söylemesinden rahatsızlık duyarak kaşlarımı yukarıya kaldırdığımda, neredeyse birleşen kaşlarıma baktı

ve tekrar önüne dönüp başını sokağa çevirdi. Bir adım ileriye çıktım ve nereye bakıp durduğunu merak ederek gözlerini takip ettim. Gözkapaklarını kısmış, tam çaprazımızdaki bir noktaya bakıyordu. Baktığı mekânın merdivenlerinden inen iki adam gördüm. İkisi de kırk yaşlarında, yetişkin adamlardı. Üzerlerinde jilet gibi takım elbiseleri vardı ve neşeli gülüşlerini takınmış, arabalarına biniyorlardı.

"Sağ taraftaki, üzerinde siyah palto olan," dedi Duman, tiksinti dolu bir sesle. Siyah paltolu adamı gözüme kestirdim. Kahkaha atıyordu, gülünecek çok şeyi vardı anlaşılan. Bizden, ailemden çalıp hakkıymış gibi kullandığı kahkahalardı belki de bunlar! Duman dün akşam yaptığı gibi, yine dirseğimin altından tuttuğunda, temasının içimdeki sesleri bir an susturduğunu, ardından etkisiz halde geldiğini hissettim. Başını omzumun açığına doğru uzatma cüretini bulduğunu, boğazımı yakan sıcak nefesten anladım. Gözlerini bana çevirdi ve kulağıma doğru fısıldadı. "İntikam yolculuğuna çıkacaksan kendin için de bir mezar kaz, derler. Eğer her şeyi göze alıyorsan başlayalım artık."

ÇOCUKLUK HATIRASI

Ben yaraydım, o yaranın üstündeki dikiş...

Birbirimize ihtiyacımız vardı.

İçimde, zamanın açtığı derin boşlukta, nefretime refakat ettiğim yıllardan sonra karşımda, metrelerce yakınımda bir cinayet zanlısını görmek aklımı bulandırmıştı. O kadar uzun zamandır o gecenin sorumlularıyla karşılaşmak, onları görmek hayaliyle yaşıyordum ki... Ruhumu yıllardır buna hazırlamama rağmen şimdi bayılacak gibi hissediyordum.

Duman'ın yakıcı nefesi hâlâ boğazımı yakarken, ellerimi ceplerimden indirdim ve ileriye doğru sersem bir adım attım. Sonra olanlarıysa ben bile planlamadım. O kadar öfke ve nefret dolu hissediyordum ki, bir anda olduğum yerden koşmaya başladım. Buna benim kadar Duman da hazırlıksız yakalanmış olmalı ki, ben karşıya geçtiğimde o ancak hareket edebilmişti.

Dikkat çekmemek için adımı seslenmedi ama bana yetişmek için iri adımlar attığını hissediyordum. Fakat o bana yetişmeden önce ben nefes nefese, Melih Han'ın binmek üzere olduğu arabanın önünde durdum. Saçlarım hızlı nefesimle birlikte ileriye savruluyordu ve berem düşmüştü. Tükürüğüm kuruyan boğazımdan aşağıya inerken, Melih Han ve yanındaki takım elbiseli adamın da bana döndüğünü hissettim. Gözlerimi öfke ve intikam hırsı bürümüştü, ne yaptığımın farkında değildim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Melih Han, arabasının önünde durmamı garipseyerek.

Yumruğumu sıktım ve ileriye doğru bir adım atarak dudaklarımı aralıyordum ki, "Sevgilim," diyerek bir el belimin

etrafını dolandı ve elin sahibi kendini bana yasladı. "Yakaladım işte seni."

Aralık dudaklarım kapanırken, Melih Han ve yanındaki adamın gözleri omzumun üzerinden arkaya çevrildi. Gözlerimi sımsıkı kapatıp kontrolümü sağlamaya çalışırken, "Gençler işte," dedi, bu ses Melih Han'ın yanındaki adama aitti. "Eğleniyorlar."

Soğukkanlılığımı takınarak gözlerimi açtığımda Melih Han'ın doğrudan bana baktığını gördüm ve Duman'ın söylediği yalana uyum sağlamak için gülümseyerek sırtımı kendisine biraz daha yasladım. Duman'ın duraksayıp ardından belimi daha sıkı tuttuğunu hissederken, "Bir anda üzerimize doğru koşunca endişelendim," dedi Melih Han, gözlerini benden ayırmadan. "İyi misin hanımefendi?"

Az önceki fevri tavrımdan pişman olsam da bunu belli etmeden soğukkanlı şekilde gülümsemeye devam ettim. "İyiyim, erkek arkadaşımdan kaçıyordum."

Melih Han bir kez daha Duman'a baktı ve dudaklarını yalayıp çirkin bir gülümsemeyle başını salladı. Yüzündeki ifadeden bizi tanıyıp tanıyamadığını anlayamıyordum. Ailelerimizi öldürdüyse bizi de tanıyordur ama hiçbir şey belli etmiyordu. "Bir sorun yok değil mi?"

"Hayır," dedi Duman, benden önce davranarak. Bir sevgili samimiyetinde bana sarılıyor, normal bir ses tonuyla konuşuyordu. O bana temas ettiğinden beri nefesimi tuttuğumu fark etmiştim. "Pek sanmam."

"Nedense öyle geldi," dedi Melih Han, bir adım öne çıkarak. Gözlerini benden ayırmıyordu, belki de beni tanımış ve bizden şüphelenmişti. Beynimden ihtimalleri geçirirken, "Adınız neydi gençler?" dedi, tatlı olmak için çaba sarf ederek.

"Ben Duman, bu da sevgilim Mahşer," dedi Duman, eğer adam ailemizi tanıdığı gibi bizi de tanıyorsa yalan söylememiz şüphe çekerdi. Bu yüzden dürüst olması ama onu tanımazdan

gelmesi daha mantıklıydı. "Sevgilimle yarış yapmayı severiz ama o beni hep geçer."

"Ne hoş," dedi Melih Han'ın yanındaki adam, gülerek bize bakarken. Dudaklarım yapışmış gibiydi, konuşamıyordum. O adamdan da iğrenmiştim, belki suçu yoktu ama Melih Han'la olması bile tiksinti duymam için bir sebepti. Melih Han da arkadaşıyla beraber gülerek, "Şimdi ki gençler eğlenmeyi biliyor," dedi, gözleri tekrar beni buldu. "Biz her şeyi gizli kapaklı yapardık."

Cinayetler gibi.

Duman'ın da benim de vücutlarımız aynı anda kasıldı, aynı şeyden rahatsızlık duymuştuk. Kireç gibi olan yüzüme poker suratı yerleştirip gülümsememi sabit tutarken, "Biz yolumuza bakalım," dedi Duman, fazla muhabbet kurmanın dikkat çekici olabileceğini düşünüyor olabilirdi. Sonuçta yolda görüp hiç tanımadığımız bir insanla ne konuşabilirdik ki? "Çok memnun olduk, iyi günler."

Melih Han'ın yanındaki adam kibar bir gülümsemeyle bize yol verirken, Melih Han yalnızca benim gözlerimin içine bakarak, "Görüşürüz hanımefendi," dedi rahatsız edici bir sesle. Belki de sesi normaldi ama görüntüsü, bakışları gibi sesi de beni inanılmaz rahatsız ediyordu. Suratımda, yıllardır tecrübe ettiğim bir maske olduğu için hiçbir şey belli etmiyordum ama midem tiksintiden bulanıyordu. "Buyurun."

Geçmemiz için bize yol verdiğinde, zaten o tarafa gidecekmişiz gibi davranarak arabanın yanından geçip yürümeye devam ettik. Duman da benim gibi davranışlarını kontrol edip iyi bir numara yaptığı için sakince, bir çift gibi yürüdük. Araba ara sokakta olduğu için ileriye doğru yürüyüp sol taraftan döndük ve onların bakış açısından çıktığımız an, Duman benim sırtımı sertçe önünden geçtiğimiz duvara yaslayıp hırladı. "Nasıl böyle kontrolsüz davranırsın sen!"

Kontrolsüz davrandığım doğruydu, öfkeme ve hırsıma yenilerek hareket etmiştim. Fakat Duman'ın yüzüme doğru hır-

laması, bana güç kullanması beni uysal biri yapmazdı. Sırtım duvara abanmışken, çenemi yukarıya diktim ve yüzüne dik dik baktım. Bana çok yakın değildi ama yüzüme eğilmiş, gözlerime sinir saçıyordu. "Uzaklaş," diyerek sınırlarımı belirledikten sonra ters şekilde cevap verdim. "Beni, ailelerimizin katili olduğunu düşündüğün insanın karşısına çıkarıyorsun! Üstelik bir anda! Daha önceden haberdar etseydin tepkilerimi ona göre verir, soğukkanlı davranırdım."

"Kibirli," dedi, isteğim üzerine bir adım gerileyerek. O benden uzaklaştığında eskiden beri aşina olduğum kokusunu duyumsayıp rahatsız şekilde yutkundum. "Elbette kendi hatanı kabul etmeyeceksin!"

"Hakkımda çok bir şey biliyormuş gibi konuşma," diyerek sırtımı, yasladığı duvardan ayırdım ve kabalığına küfür ederek ona arkamı döndüm. Tırnaklarını çıkardığını, benim kadar sinirlendiğini hissetmiştim. İlerlemeye devam ediyordum ki, daha önce iki kez tuttuğu şekilde dirseğimden tuttu ve beni durdurdu. "Beni böyle tutup durma," diye bağırmıştım ki, elini başımda hissetmemle beraber duraksadım. Önce elini, ardından kırmızı beremi gördüm. Gözlerimin içine içine bakarak düşürdüğüm beremi simsiyah saçlarımın üzerine nazik şekilde yerleştirdi ve ellerini, kimsenin dokunmadığı saçlarımdan çekerek bir adım geriledi. Âdemelmasının titrediğini, daha hızlı nefes aldığını gördüm. Elimi bereme götürdüğümde, "Kırmızı sana yakışıyor," dedi, sanki öylesine söylermiş gibi. Bugün aylardan ne günlerden ne bilmiyorum ama tarihlerden onun bana iltifat ettiği ilk gündü işte. "Bana bu kadar yakışsa hep kırmızı giyerdim."

İnsanlardan pek iltifat alan birisi değildim, bu yüzden bunu bana küfür etmiş gibi garip bir surat ifadesiyle karşıladım ve beremi kafama oturtarak önüme döndüm. Ara sokağı yürüyüp arabayı park ettiği yere ilerlemeye başladıktan birkaç saniye sonra Duman da benim peşime düştü.

Arabaya vardığımızda beni bırakmasına ihtiyacım olmadığı için basıp gitmeyi düşündüm ama henüz konuşacak şeylerimiz

vardı. Bu yüzden o şoför koltuğuna geçerken ben de yanına yerleştim ve kemerimi takarken, "Sırada ne var?" diye sordum dümdüz bir sesle. "Sadece tanıştık. Bu bana yetmez."

Kemikli, soluk tenli parmaklarını direksiyona yerleştirirken, "Bana da yetmez," diye konuştu keskin bir tonlamayla. "Ama sakin olmamız gerekiyor. Tesadüfi şekilde karşılaşıp tanışmışız gibi görünüyor, ancak yeni bir inandırıcı tesadüf yaşanırsa iletişim kurabiliriz."

"Pekâlâ," derken omzumun üstünden ona döndüm.

Rengini kahve çekirdeğinden alan saçları dağınıktı. "Benden habersiz iş yapmayacaksın?"

"Gerek kalmazsa yapmam," diyerek önüme döndüm.

Sinirle bir şey söyledi ama kulak asmadım. Araba caddeden ayrılıp ara bir sokağa girdi ve evimin yolunu tuttu. Ellerimi dizlerimin arasına koyup suratımdaki hissizlik maskesiyle karşıma baktım. Ki, bu benim için artık maske olmaktan çıkmıştı, ben olmuştu. Bazen o kadar hissiz ve duyarsız olduğumu düşünürdüm ki, ölsem kurşunun neremden girdiğini anlamazdım.

Ben, insanların kafalarını çevirip gözlerinin içine ikinci kez bakmak istemeyeceği türden bir kadınım.

Range Rover bir süre ilerleyip yaşadığım mahalleye girdiğinde, inmek için kemerimi açtım. Duman arabayı evimizin sokağına çevirdi ve tek katlı, geniş bahçenin içindeki müstakil evin önünde durdu. Kapıyı açtım, ayağımın birini dışarıya atıyordum ki, "Sevgilin var mı?" diye sorduğunu duydum.

Ansızın aldığım soruyla beraber başım Duman'a döndü. "Ne?"

Gözlerini devirdi. "Sevgilin var mı?"

Tökezledim. "Bu seni hiç alakadar etmez."

"Eder." Kayığı su alan bir kaptan gibiydi, rüzgârı ne yöne eserse beni o yöne çekecekti. "Senin hakkındaki her şey beni alakadar eder."

"Mahşer, güzelim?"

Bu sesin sahibi Öğünç'ten başkası değildi.

Duman'ın tek kaşı yavaşça ve pek de iyimser olmayan bir tavırla kalkarken, diğer adımımı da dışarıya atarak arabadan inmiş bulundum. Öğünç açtığım kapının ağzında, gözlerine çöken şaşkınlıkla bir bana Duman'a bakarken, Çisem de onun arkasından bizi izliyordu. "Merhaba," diye konuştum, kendimi toparlayarak. "Geleceğinizden haberim yoktu."

"Bizim de böyle bir sürprizden haberimiz yoktu," diye konuştu Öğünç, hoşnutsuz bir sesle. Gözleri Duman'a sabitlendi. "Kimsin sen?"

Duman maharetli parmaklarıyla saçlarını karıştırdı, resmedilecek bir sahne gibiydi. Öğünç'ü umursamadı. Sert bir nefes alarak, "Yarın işimiz var," diye konuştu sakince. "Seni alacağım. Kendine dikkat et."

Parmaklarını direksiyona yerleştirerek arabasını çalıştırdı. Range Rower gri zeminde yağ gibi kayarak uzaklaştığında, egzozun acı kokusu genzimi gıdıkladı. Araba köşeyi dönerek gözden kaybolduğunda, Öğünç elleriyle saçlarını çekiştirdi ve bahçe kapısına yöneldi.

Çisem, maviye boyadığı saçlarını sırtına yatırırken, pıtı pıtı adımlarla yanıma yanaştı ve safir güzelliğindeki parıl parıl gözlerini yüzüme doğrulttu. "Bu o çocuk," diye konuştu, sesinde el çırpan bir kız çocuğu vardı. "Bu, lisede peşinden ayrılmadığın o çocuk."

Ah.

Kalbimin yerini sormuş gibi hissettim. "Çisem..."

"Hatırlıyorum," diye konuştu, gülümsemesinin yaslandığı dudakları, güneş gibi açmıştı. "Lise ikinci sınıfta bu çocuğu habersizce takip edip, sürekli seni fark etmesini bekliyordun." Kıkırdadı. "Nasıl buldunuz birbirinizi?"

Elimin içiyle ensemi gergince ovarken, "Karşılaştık," diye geçiştirdim. "O zaman lise ikideydim, çocuktum ve o sadece bir çocukluk hatırası olarak kaldı."

Koluma girerek beni bahçe kapısına doğru çekiştirdi, boyu benden az biraz kısaydı ve başını yaslasa omzumu yastık ya-

pabilirdi. Bu konuya girmesini, eski defterleri açmasını katiyen istemiyordum ama uslu bir kız değildi. Bahçeden içeriye yönel dik, ahşap kapıyı arkamızdan örterken kafamı hafifçe arkaya yatırarak gökyüzüne baktım.

Topuklu botlarım çamura saplanıyordu, Çisem beni çekiş tiremeyeceğini anlamış olacak ki, buna bir daha kalkışmadı. Evin etrafını döndüğümüzde, Öğünç'ün bahçedeki salıncağa oturduğunu gördüm. "Biraz bozuldu galiba."

Salıncağa yanaştık, geldiğimizi fark etmiş olsa da bahçedeki çiçeklere bakmaya devam ediyordu. Yanına oturdum, Çisem de benim yanıma oturduğunda, ellerimi dizlerimin arasına kıstırdım. Her şey karışıktı, bu karışıklığın içinde Öğünç'ün bana olan saplantılı hisleriyle uğraşmak istemiyordum. "O adam kimdi?" diye sordu, şakağını hemen yanı başımızdaki ağacın gövdesine yasladı. "Benim gibi zengin züppenin tekine benziyordu, pek tekin görünmüyordu."

Çisem saçlarını yanaklarına düşürerek yüzünü gizledi ve gözlerini ojeli tırnaklarında gezdirdi. Başımı yana yatırarak Öğünç'e döndüğümde, baktığım yerde bir yara açtığımı hissettim. "Ben buna izin vermem. Bilirsin, başa çıkabilirim."

Geniş salıncak üçümüzün yüküyle sallanmaya başladı, ayaklarımız yerden kesildi ve rüzgâr, yağmuru sırtlayarak ensemize doğru esti. Öğünç bir anda ellerimi yakaladı, dokunuşu asla kötü niyet taşımıyordu. Çisem ceketimdeki sigara paketine uzanırken, "Öğünç romantikliğini benim olmadığım bir ortamda sergiler misin?" diye konuştu keyifsiz bir sesle. "Hiç sevmem. Doğrusu Mahşer de pek sevmez."

Öğünç seyrek kıvrımlı kirpiklerinin altından ona bakarken, "Abi," diye düzeltti, sesi toktu. "Abinim. O sigara da neyin nesi, bırak şunu."

Çisem paketten düşürdüğü bir dalı parmaklarının arasına kıstırırken, "Sen benim abim değilsin," diye konuştu asice. "Abi deyip durma. İçeceğim işte, sizden küçüğüm diye hiçbir şey yaptırmıyorsunuz."

Öğünç ayağındaki ayakkabıya uzanacak olduğunda ikimiz de abartıyla gözlerimizi devirdik. "Çemkirme bana, elimin tersindesin." Parmak uçlarıyla Çisem'in elindeki sigarayı aldı. "Eşek sıpası. Git su getir, susadım."

Çisem'in yüzü düştü. "Kalk al suyunu, hep bağırıyorsun işte." Salıncaktan kalkarak hızlı hızlı evin kapısına yöneldi. "Küstüm ya. Hep azarlıyorsun, büyüdüğümü gör artık."

Öğünç elinin tersiyle alnına vururken, "Bak, eteğe bak ya," diye homurdandı hoşnutsuz bir şekilde. "İndir o eteği, kaç kere katladın kız?"

Dirseğimi boşluğuna geçirdim. "O bir genç kız. İstediğini giyebilir, onu fazla bunaltıyorsun."

Çisem'in sırtına sabitlediği güzel gözlerini bana doğrulttu. Bir tutam saçımı parmak uçlarıyla yakaladı, dudaklarım bir itiraza meyledeceği esnada, "Sadece saçına dokunuyorum," diye konuştu. Bu adamın açlığı olmak istemiyordum. "Kendini benden bu kadar sakınma."

Omzumu silkerken, "Seni sevmiyorum," diye konuştum, ağzımdaki kavruk tatla. "Yani o şekilde sevmiyorum."

"Beni sevmeyeceğini biliyorum," diye konuştu durgun bir sesle. "Bari adam gibi birini sev. Harcamasın seni, harcarsa ben yine toplarım ama çok harcamasın."

Ona kötü kötü baktım. "Aptal. Sevmesene beni."

Sırıttı. "Kızım kalp bu. Sevme deyince sevmiyor, sev deyince seviyor falan mı sanıyorsun?" Yutkundu, yutamadığı acılar için. "Aslında çok tecrübesizsin."

Üzgünüm ama aşk konusunda ondan daha çok tecrübem vardı.

Saçlarım yağmur suyuyla ağırlaşana kadar hiç konuşmadık.

Akrep yelkovanın sırtında açtığı yaraya pansuman yaparken, sözcüklerim dudaklarımdan yavaşça döküldü. "Çisem'e çok karışma. Ben yanındayım, neyin yanlış neyin doğru olduğunu beraber öğretebiliriz," diye konuştum, ters tavrımdan ödün vermeden. "Sana fazla hırçın, üstüne gitme. Anlaştık mı?"

Göğsü aldığı derin nefesle yükselirken, acı kahve rengindeki ceketinin fermuarını kapattı. "Genç bir kız, karışmamam gerektiğini biliyorum ama o benim için çok değerli. Kimsenin göz dikmesini istemiyorum."

Üst dudağımı dilimle ıslattım, bir yanım onu anlamakla beraber destekliyordu da. "O bir prenses değil, hayata atılacak ve elbette ilişkileri ola..."

Doğruldu. "Sikerim o işi. Daha küçücük o, asla yanımdan ayrılamaz."

"Yan meraklıları," diye konuştum hoşnutsuz bir sesle. Kafamı zerre oynatmadan gözlerimi usulca kaldırdım ve şüpheci bir tavır kondurdum, mezar taşı dikilmiş gözlerime. "Sen öz abisi olmadığın bir kıza, fazla abilik taslamıyor musun?"

Üzerime doğru eğildi ve burnuma ani bir fiske attı. "Kıskandın mı?"

Elini savuştururken ters ters baktım ona. "Kıçını tekmelemeden uzaklaşır mısın, bahçemden?"

"Tamam tamam," dedi ellerini, suçsuzum der gibi havaya kaldırdı. "Kaçtım güzelim."

Öğünç bahçeyi terk ettikten sonra oturduğum salıncaktan doğruldum ve yorgun adımlarla eve yöneldim. Sokak kapısı aralıktı, bu aralıktan evin içine sızdıktan sonra kapıyı gürültüyle kapattım ve arkamı döndüm.

Annem yeşil kanepeye oturmuş, saçlarını o kanepeden aşağıya dökmüştü, saçlarının uçları yeri süpürüyordu. Bacaklarını kendine çekmiş, Çisem'in heyecanla anlattıklarını bir masal gibi dinliyordu. Minik adımlarla yanlarına gittim. Dizlerimi kırarak koltuğun önünde eğildim, annemin saçlarından yükselen bahar kokusu; bulutlara dokunurken, güneşle ısınmak gibiydi. "Sabah kirayı ödedim." Cansız dudaklarımla kuru bir öpücük kondurdum yanağına. "Seni kimse rahatsız etmeyecek. Sakın korkma."

Annem irkildi, soğuk teni ılık dudaklarımı üşüttü. Çok ağır hareketlerle bana doğru döndü, umutlarını babamın bağrına asmıştı ve babamla beraber hepsi toprak olmuştu. Ellerini kal-

dırıp işaret diliyle konuştu. *Sabah erken çıkmışsın, neden bana haber vermiyorsun?*

"Merak etmeyeceğini düşündüm," dedim gözlerine köprü kurarak. Beni en son merak ettiği zamanı unutmuştum. Bir süre annemi izledim. Beni artık sevdiğini hissetmediğim annemi... Acıyı hissetmediğinizde hayatın daha güzel bir yer olacağını mı sanıyorsunuz? Yanılıyorsunuz. Çünkü mutluluğu bilmek için acıyı da bilmek gerekiyordu. Annemi izledim ve o uykuya daldığında üşüdüm. Kimsesizliğimi hatırladım.

İnce parmaklarım, çelimsiz bir pamuk şekerine dokunuyormuş hissiyle saçlarını okşadı. "Bu sevgiyi hissetmiyorum ama seni sevdiğimi biliyorum anne."

Çömeldiğim zeminden doğrularak mutfağa yöneldim ve annemin iki gün evvel yaptığı puding kâsesini dolap rafından aldım. İki tatlı kaşığını alarak mutfağı terk ettikten sonra kanepenin üstündeki battaniyeyi annemin omuzlarına örttüm. Odama geçtiğimde, puding kâsesini ve tatlı kaşıklarını çalışma masamın üstüne bırakarak kıyafet dolabına yanaştım.

Puding kâsesini avuçlarken, "Soğukmuş," diye sızlandı Çisem. Tatlı kaşıklarını da parmakları arasına kıstırdıktan sonra pufun üstüne zıpladı ve bacaklarını aşağıya doğru sarkıttı. "Sana yok. Hepsini yiyeceğim, keşke dibi tutsaydı. Öyle daha lezzetli oluyor."

Kalçamı çalışma masasının çıkıntısına yaslarken, "Hafiften tuttu," diye konuştum kısık bir sesle. "Sakın bana ikram etme, kendininmiş gibi ye."

Gülümsedi. "Öyle yapacağım."

Dudak bükerek siyah kazağımı başımdan çıkarırken, "Hadi, bana o çocukla ne işin olduğunu anlat," diye konuştu. Açıkçası dolu ağzıyla sevimli görünüyordu. "Gerçekten hâlâ şaşkınım. O çocukla aynı lisede okuyorduk, hiç tanışmadık ama senin ona vurulduğunu biliyordum. Pekâlâ, üstünden yıllar geçti ama bugün o adamın arabasından inmem sahiden şaşırtıcı." Canlı bir biçimde güldü. "O herif yıkılıyor."

Dolabımdan aldığım penyeyi üzerime geçirdim. Sevgi dediğin şey zamana ve şartlara göre değişiyordu, sabit kalmıyordu. "Yıllar önce, sadece masum hayalleri olan bir çocuktan başka bir şey değildim," diye konuştum mekanik bir sesle. "Şimdi öyle değilim, olmayacağım. Onunla yolumuz kesişti, beni tanımadı, zaten hiç tanışmamıştık. Ben unuttum, sen de yok say ve asla onun yanında bundan bahsetme."

Ağzının kenarlarına puding bulaşmıştı, onları elinin tersiyle sildi. "Pekâlâ, sormamı istemiyorsan..." diye konuştu gönülsüz bir kabullenmeyle. "Ama adam hâlâ yıkılıyor."

Yatağa ilerleyip kenarına oturdum. Onu susturacak kadar iradeli bir bakış attığımda, "Tamam," diye tekrarladı, kaşığı kâseye daldırdı. "Sahi adı neydi? Cins bir isimdi?"

Başımı çevirip pencereden dışarıya baktım. Bir dolunay gecesiydi, yıldızlar ayın ışığı yanında çok sönük kalmıştı. Benim bir zamanlar ona duyduğum aşk da tıpkı böyle, öfkemin yanında sönük kalıp görünmez olmuştu. "Duman," diye konuştum, dolunaya rağmen görebildiğim iri bir yıldıza bakarak. "Duman Alanguva."

💔

Bazı cinayetlerin kanıtları bulunmaz,
çünkü ölen ruhlar bedenden dışarıya yükselmez.

Botumun kalın gövdeli topuğu kaldırım taşlarında sesler bırakırken, omzu omzuma çarpan Duman'a tip tip baktım. Öğle sularında, vaktin ikindiye devrildiği esnada evime gelmiş, beni ikna etmeyi başararak evden çıkartmıştı. Arabasına binmiş, bir sokağın başında inmiştik. Şimdi de sokağın sonundaki apartmandaki bekâr evine yürürken, ceketimin cebindeki parmaklarımın nemlendiğini hissederek ıslık sesini andıran bir nefes verdim.

"Ne o?" Duman, ceketinin yakalarını boynuna siper etti, kartal yırtıcılığındaki bakışları sokakta uğursuzca gezindi. "Yanımdasın ve sıkıldın mı? Bak, buna inanmam."

Sokağın sonundaki apartmanın önünde durduğumuzda, buz gibi bakışlarımı onun kemikli yüz hatlarına taşıdım. "Neden yanında sıkılmayacakmışım? Sirk maymunu musun sen?"

Eski, bakımsız bir binaydı ve daire kapıları dahi döküntüydü. Böyle zengin, bakımlı ve kaliteli kıyafetleri olan bu adamın neden burada yaşadığını yalnızca kendi bilirdi. Merdivenleri hızla tırmanırken, "Çünkü yakışıklı ve çekiciyim," diye konuştu, kibirlilik ettiğini düşündüm ama haklılık payı da vardı. "Tablo gibi herifim. Karşına otursam saatler boyu izlersin, tıpkı karşıma otursan saatler boyu seni izleyeceğim gibi."

Galiba... İltifat etmişti.

Dairenin kapısında durduğumuzda anahtarı yuvasına yerleştirdi ve kapıyı açtı. Duymazdan gelerek iltifatını havada bıraktım. Eşikten içeriye adım attığımız anda beni dar bir koridor karşıladı. Evin basık ama sıcak bir havası vardı. İlk kez onun dünyasına adım atıyordum

Onun dünyası...

"Neden buradayız?" diye sordum, isimsiz bir ürperti ense köküme bıçak keskinliğiyle saplandı.

Salon olduğunu tahmin ettiğim bir odanın eşiğinden içeriye minik adımlarla yürürken, gölgesi hemen soluğumdaydı. "Ben senin yaranı da yaralılarını da biliyorum," diye konuştu, sorum üzerinde. "Sen de benimkileri bilmelisin. Bir kız kardeşim olduğunu biliyor muydun?

Çok şeyini biliyorum. Çok.

Cebime gizlediğim ellerimi dışarıya çıkarırken, "Evet, biliyorum," diye konuştum, düz bir sesle. "Kardeşine ne olduğunu pek düşünmemiştim. O gece ona bir şey olmuş muydu?"

"Evet."

Heyecanlandığımı hissettim lakin bunu ne yüz ifademe ne de vücut dilime asla yansıtmadım. Ona ne olduğunu duymamıştım. Hayattaydı ama belli ki bir şey olmuştu. Duman salona, omzumun üzerinden baktı ve sonra arkasını dönüp koridordaki başka odaya ilerledi. Bembeyaz, ahşap bir kapının

önünde durduğumuzda, Duman'ın kolu koluma sürtünerek uzandı ve biçimli parmaklarıyla kapıyı araladı.

Bu ev ile alakası olmayan, huzurlu, sade bir odaydı. Bembeyaz duvarlara sahipti, pencere camını örten tül perdenin uçları zemini süpürüyor ve aralık camdan sızan cansız rüzgâr genç kızın saçlarına doğru esiyordu. Tek kişilik, ayakları ahşaptan, beyaz saten örtülü bir yatak vardı odanın köşesinde. Yere yünlü bir halı serilmişti. İçeriye doğru minik bir adım attığımda, kız kardeşi tekerlekli sandalyesini kendi etrafıda döndürdü ve yüzünü bize çevirirken konuştu. "Abi, sen mi geldi..."

Beni gördüğünde durdu.

Sustu.

Yarım kalmış cümlesi içime oturdu. Duman'ın kız kardeşine bakarken, ne kadar fazla ortak yaşanmışlığımız olduğunu hatırladım. Genç kızın güzel gözleri beni görüp büyüdü ve ardından odanın kuytusuna kaçtı. Duman yanımdan sıyrıldı, kız kardeşinin yanına varıp onun yüzünü avuçları içine aldı ve alnına usulcacık bir buse kondurdu.

"Benim, abiciğim."

Ben kapı ağzında öyle dikilip Ada'ya bakarken, o da abisine döndü. "Bu kız da kim?"

Duman kardeşinin yüzünü yavaşça yukarıya kaldırarak boncuk gözlerine ilk kez gördüğüm bir sıcaklıkla baktı. "Bizden biri."

Tepki vermeden yerimden kıpırdadım. Yanlarına yanaştığımda, Duman kardeşinin yüzünü avuçlarından bıraktı ve gerileyerek yanımızdan uzaklaştı. Sırtını kapının pervazına yasladığında, kuvvetli kollarını göğsünün üstünde bağlamış ve gömleği göğsü boyunca gerilmişti. Gücümü kontrol etmeye çalışarak pencere camı önüne konulmuş tekli beyaz koltuğa çöktüm ve bacağımı diğer bacağımın üstüne atarak arkama yaslandım.

Kız kardeşi tekerli sandalyesini geriye ittirerek benden uzaklaştığında ürktüğünü anlamıştım ama pek de aldırmadım.

Parmaklarımı koltuğun kolçağına yaslayarak siyah oje sürdüğüm uzun tırnaklarımla ritim tutmaya başlarken, "Adın ne?" diye sordum mesafeli bir sesle.

Dümdüz saçları, duru bir yüzü vardı. Düzensizce kesilmiş perçemleri zayıf, varlıksız yanaklarına doğru dökülürken abisine minik bir bakış attı. "İsmim Ada," diye mırıldandı cılız bir sesle. "Peki ya senin ismin ne?"

"Mahşer," diye konuştum, onun güzel bir ismi olduğunu düşünürken. "Mahşer Alizarin."

Bembeyaz, dizlerinin bir karış üstüne uzanan narin, yumuşak dokulu elbisesi içinde öyle prenses görünüyordu ki... Kendimi ona yabancı hissettim. Şeftali kurusu rengini andıran sönük dudakları ufacık bir tebessüme yenik düştü. "Gözlerinin ikisi de farklı renkteler," diye konuştu, sert tavrım onu çekindiriyor olmalıydı. "İlk defa görüyorum."

Öyleydi, ben de benden başkasında görmemiştim ama neticede olabilen bir şeydi. Duman kehribara dönük gözlerini bir yangından kaçırdığından olsa gerekti gözünün bebeğine çöken sis. "Mahşer genel itibariyle normal bir kız değil," diye konuştu, kardeşine uzun uzun bakarken. "Tek tuhaf olan gözleri değil abiciğim."

Ada gerildiğimi anlamış olmalı ki zarif parmaklarıyla elbisesinin eteğini yakalarken, gözlerini abisine çevirdi. "Abi, boğazım kurudu. Su verebilir misin?"

Duman kollarını göğsünden indirdi ve sanırım ihtiyacım olduğunu düşünmüş olmalı ki arkasını dönmeden önce beni uyardı. "Mahşer, kardeşimi incitme."

"Bana da soğuk bir şeyler getirsene."

Duman'ın ayak sesleri uzaklaşana kadar Ada da ben de konuşmadık. Koridora bir bakış attı ve sonra bana dönerek, "Abimin sevgilisi misin?" diye sordu ve ben uzuvlarıma felç iner gibi hissederken devam etti. "Gerçi bu imkânsız ama..."

Tek kaşım kalktı. "Neden imkânsızmış?"

"Abimin zaten bir sevgilisi var."

Gökkuşağındaki tüm renkler siyahtan oluşuyormuş gibi geldi bir an. "Nasıl?" diye sordum bomboş bir sesle. "Yani, bilmiyordum."

Gözleri bana, sabahına bile çıkamayacağımız bir gece geçiriyormuşuz gibi yaslı hissettirdi. "O gece," diye fısıldadı, acıyla kırıştı güzel yüzü. "Bilmiyorum abim sana anlattı mı ama beni bu koltuğa mahkûm eden gece, abimin sevgilisini elinden aldı. Aynı gece annem ölürken aynı şekilde abimin sevgilisi de bir kazaya kurban gitmiş. Fakat ölmemiş, yıllardır yoğun bakımda, abim onun uyanmasını bekliyor."

İZMARİT

Bu ruh gerçeklerle büyüdü, senin yalanlarınla acımaz.

Babamın mezar taşı soğuktu.

Yanağım o mezar taşına yaslanmış, üşüyordu.

Simsiyah, asi saçlarım yoğun rüzgâra yeniliyor, elimin içinde mezar taşının izi çıkıyordu. Buraya geleli dört veya beş saat olmuştu ama hissizliğim yüzünden zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. İyi değildim. İyi olmadığımı hep babama söylerdim ve yine ona söylemeliydim. Üstümde boğazlı kazağım haricinde hiçbir şey yoktu, üşümüyordum ama hava soğuktu. Dedim ya, ben mütemadiyen hissiz birisiydim.

Böyle biri olmayı istememiştim ve doğrusu nasıl olduğunu da anlamamıştım.

Akşam vaktiydi, karanlıktı, İstanbul Boğazına bakan kabristanda, babamın mezarı başındaydım. Gözlerim, topraktaki solgun papatyaların üzerindeydi. Ben getirdiğimde tazeydiler ama şimdi ölmüşlerdi. Elimin içiyle mezar taşındaki tozları silerken, "Nasılsın?" diye sordum babama. "İhmal ettim galiba seni, epeydir gelmiyorum."

En son iki ay önce geldiğimi hatırlıyordum ama emin de değildim, günleri aklımda tutamazdım. Elimi mezar taşından geri çekerek pantolonuma sürttüm. "Diplomamı aldım, sana da söylemek istedim. O gece yanına gelmek istedim ama... Tuhaf bir karşılaşma yaşadığım için gelemedim. Onun dışında her şey aynı, abimden hâlâ bir haber yok. Annem desen... Bildiğin ya da bilmediğin gibi, sadece uyuyor. Ama merak etme, ilaçlarını almasını sağlıyorum."

Üst üste yutkunup genzimdeki acının üstünü ıslattım. "Baba yapacağım şeyler için bana kızmayacağını biliyorum. Çünkü ben senin kızınım, annemin çektiği acı için sen de intikam almak isterdin değil mi?"

Babamın yanına sık sık gelir, ona kimseye söyleyemediklerimi söylerdim. Çünkü ölüler sır tutmasını iyi bilirdi. Annem sadece babama ve arkadaşlarına sıcak bir kadındı, dış dünyaya soğuktu ve aslında bu çoğu zaman beni düşündürmüştü. Ben de onun gibi soğuk bir kadındım. Genişçe esneyip babamın mezar taşına bir yastığa sarılır gibi sarıldım ve gözlerimi kapattım.

İki saniye sonra babamın mezar taşına bir ışığın gölgesi devrildi.

Gözlerimi aralamadım, işittiğim sesin sokaktan geçen bir motor olmasını diledim ama öyle olmadığını da hissetmiştim. Yalnız olmadığımı düşündüren birkaç gürültülü sesten sonra adımlar yaklaştı ve tanıdık parfüm kokusu burnuma ulaştı.

Duman Alanguva idi.

Dizleri üstünde yanıma oturduğunu göremesem de hissettim. Kokusu ağır bir ıstırap gibi ciğerlerime dolarken, gözlerimi biraz daha sıkı yumdum. Dünden beri görüşmüyorduk, onu kardeşinin yanında bırakarak evime döndüğümden beri herhangi bir iletişimimiz olmamıştı. Şimdi burada olmamalıydı, babamın cesedinin devrildiği bu kabristan benim mabedimdi.

"Neden buradasın Duman?"

Mezar taşını sardığım çelimsiz ama savaşçı misali kuvvetli olan kollarım soğuğun darbeleri karşısında dik dururken, onun gölgesinin göz kapaklarıma çizdiği resmi hissettim. Kalın ve ağır sesiyle, "Burada olmam gerektiğini hissettim," diye konuştu. "Buradayım."

Saçlarım yanaklarıma hafif tokatlar atarken, "Sen intikam için ruhunu şeytana satmış bir adamsan hissetmeyi bırakmalısın," diye konuştum acımasız bir sertlikle. "Bu kumpasta en az benim kadar güçlü olabilmelisin. Kalbinin sesini dinlemeyi bırak."

"Aslında olduğun kadın ile göründüğün kadın arasındaki farkı merak ettim..." sesi boğuktu. "Sonra, göründüğün kadının ne kadar eşsiz olduğunu fark ettim. Sen iki yüzlüsün, ikisi de birbirinden özel olan."

Ben iki yüzlüyüm, ikisi de birbirinden çirkin olan.

O beni tanıdığını zannederek yanılgıya kapılan bir adamdı. Onu yanıltacağım için üzülmeyecektim, zaten istesem de üzülemezdim. "Ben birkaç cümleyle sana kanıp itaat eden küçük bir kız çocuğu değilim," diye konuştum buz gibi sesimle. "Sakın buna kalkışma. Evet, bir anlaşmamız var ve anlaşma dışında görüşmemiz çok saçma. Neden buradasın, dürüst ol."

Dürüsttü. "Seni görmek istedim."

Beni kimse görmek istemez.

Sevmez.

İlgilenmez.

Tam o anda onu görmek istedim ama bu isteğe karşı koyacak kadar iradeliydim. Elinin içini sırtımda hissettim. Ağır ve kibar bir dokunuştu. Beni neden takip ettiğini, burada ne işi olduğunu öğrenmek için gözlerimi yavaşça açtım.

Avcundaki mezar toprağını avuç içime döktü.

Bomboş gözlerle onun bakışlarına karşılık verirken, ince ve soğumuş parmaklarım arasından süzülen toprak parçacıklarını izledim ve gözlerimi bir defa kırpmak dışında hiçbir hareket-te bulunmadım. Ne kadar da büyümüştü, mesela artık iltifat edildiğinde yanakları kızarmayan bir adamdı. Acı ondan da hislerini çalmıştı değil mi? Elimi elinin altından uzaklaştırırken, "Bana özgürce dokunabileceğini de nereden çıkardın?" diye sordum sertçe. "Elini çek, desteğine ihtiyacım yok."

Sesi hiçti, boştu, yoktu. "Ya, benim ihtiyacım varsa?"

Bakışlarımı ondan ayırarak mezar taşına diktim, asla kaçmadım ama bakmayı da istemedim. Elini sırtımdan çekti, avuçlarımız yan yana mezar toprağı üstünde dururken ilgisizce ona yanıt verdim. "Umurumda değil. Siz erkeklerin ihtiyaç listesi pek bir kabarık ama ben maşan değilim. Kendi işini hallet, tıpkı benim yaptığım gibi."

Kendisi de tıpkı benim gibi mezar taşına bakıyordu ama benim babamı değil, annesini görüyordu. Dizlerimi birbirine yasladım, gözlerimi bir kez daha yummaya meylettiğimde; tınısı kaburgalarımı deşen bir ses ile konuştu. "Annemin mezarına pek sık gitmem."

"Neden, anneni sevmez misin?"

"Sevmem."

O zaman neden annenin intikamını alıyorsun?

Parmakları yavaşça hareketlendi, benim iznime gerek duymadan bir elinin içiyle uzun saçlarımı aşağıya doğru taradı. Sinirlenmiştim, babamdan sonra ilk kez bir erkek saçlarıma dokunuyordu. Ve bunu basit bir şey gibi yapıyordu, duygusuzca. Kurşungeçirmez gözlerle ona bakarken, adeta burnumdan soluyordum. Dudaklarım tek bir çizgi halinde gerilirken, Duman Alanguva'nın kehribarları gece içinde parıldıyordu. "Gel, buradan gidelim. Motorumda seni gözledim, bayağı konuştun babanla."

"Ben kalacağım," diye konuştum, tırnaklarımı çıkararak. "Sen git. Hatta burada olman çok manasız bir hareket. Yıllardır başını beklediğin insanın yanında kal, benim yanımda fazlalık yapma."

Bir sevgilisi vardı, aynı zamanda yoktu. Yok oluşu öyle bir kayaraydı ki, var olsa bu kadar dolduramazdı hiçbir boşluğu. Kasıldı. Kehribar gözleri bir an için odağını kaybettiğinde, olduğu anın içinden sıyrıldığını ve başka bir anın içinde yer aldığını hissettim. "Kardeşim diye demiyorum, her şeyi çok güzel yumurtlar," diye konuştu kısık, hastalıklı bir sesle. "Seni şeytan, beni köşeye sıkıştırdın..." solukları düzensizdi. "Abin nerede Mahşer? Ne zamandan beri yok?"

Konu neden birden abim ve onun yokluğuna, korkaklığına gelmişti. Yüzümü buruşturdum, dişlerim birbiri üstünde sert bir baskı uygularken, "Babamın öldüğünü günden beri yok," diye konuştum, ifadelerimi ona belli etmedim. "Hastaneye geldiğin o gecenin sabahında beni annemle bırakıp gitti ve

bir daha gelmedi. Bunu kurcalama, ona ihtiyacımız yok, ben sana yeterim."

Başını ağır ağır salladı. "Biliyorum, bana yetersin."

Saçlarım dolaşıktı, taramaya lüzum görmezdim. Bir tek duş sırasında tarar, onun haricinde fırça sürmezdim saçlarıma. Bu sebepten kırıkları hep içinde kalırdı, tıpkı ben ve ruhum gibi. Gecenin doğrulttuğu namluya bakarken, "Git Duman," diye konuştum emrivaki bir tonlamayla.

Bir anda gerçekleşti. Gitti. Giderken yalnız değildi; yanında götürdüğü kadının saçları dolaşıktı. Bir eli bileğimin içine kondu, bir hışımla doğrulduğunda ben de doğrulmak mecburiyetinde kalmıştım. Sinirlendim, beni ve bedenimi yönlendiriyor olması gıcık etmişti. Doğruldu ve mezara sırt çevirip tümsekten inmeye, beni de indirmeye çalışırken, "Donmuşun," diye konuştu sertçe. "İnadını sikip attığımda dünya kaç bucakmış görürsün. Biraz uysal olmayı dene, hem belki evde kalmazsın."

Dediği hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Bu muameleyi kabul edemezdim, ben istediği yere çekeceği bir bebek değildim. Fiziki gücü ile beni kabristandan dışarı sürüklerken, "Bırak," diye emrettim yüksek sesle. "Bu ne saçmalık? Kimsin ki sen, beni yönlendirebileceğine inanırsın?"

Ayaklarımı ıslak toprağa vurup çamur kıvamını alan toprağı onun koyu kotuna sıçrattım. Duman dudaklarını birbirine bastırıp yola devam etti. Onu kendimden uzaklaştırmak istiyordum ama girişimlerime mâni oluyordu. Sessiz kaldı, üstelik benim ciddiye alınacak bir kadın olduğumu bilirken. Tüm itirazlarıma rağmen çıkışa yöneldik, etraf pek bir kasvetli ve ışıksızdı.

Eli hâlâ bileğimdeydi.

Kabristanın çıkışına park ettiği motoru gördüğümde gözlerimi hafifçe kıstım ve hırsla ileriye doğru sert bir adım atarak bağırdım. "Bana bir bebek muamelesi yapamazsın geri zekâlı herif. Kendine gel, haddini bil."

Ve sonra, eli bileğimden sıyrıldı.

Aramıza sağlıklı ve olması gerektiğine inandığım bir mesafe koydum, beni germişti ve asla sessiz kalabilen birisi değildim. Sokağın ve ay ışığının cansız gölgeleri yüzlerimizin bir kısmını aydınlatırken, soluk soluğa birbirimize baktık. İkimiz de birbirimizden ifadesizdik, üstelik ruhlarımız ölmüş olmasına rağmen tenimiz sıcaktı. Badinin sardığı bedenim soğuğun merhametiz saldırısıyla hafifçe titrerken, "Sakın bir daha bunu tekrarlama," diye uyardım düşmanca bir tavırla. "Üzerinde güç gösterisi yapacağın son kadın bile olamam. Sınırlarımızdan içeri girmeyeceğiz. Beni duyuyorsun değil mi? Niye öyle boş boş bakıyor..."

Bedeni üstüme yıkıldı.

Hesaplayamadığım bir anda kendini bana bastırarak beni arkaya itti. Kalçam sertçe motorun çıkıntısına yerleşti, kolları iki yanımdan uzandı ve eli, arkamda kalan gidona sabitlendi. Onunla motor arasına sıkışmıştım, bedeni bedenime sanki nazikçe yıkılmıştı, varlığını hissettiriyordu ama ağırlığı kendisindeydi. Memnuniyetsizce kıpırdandığımda başını öne yatırdı ve gözleri gözlerime köprü kurdu. İkimizin de kaşları çatılmıştı ve nefes almayı kesmiştik.

Dudaklarını yavaşça araladı ve sessizce konuştu. Bir dua mırıldanır gibi yumuşak ve kısıktı sesi. "Öfke kontrolünü sağlamayı öğrenmen gerekiyor Mahşer."

Bomboş gözlerle kehribar gözlerindeki siyah derinliğe baktım. Yarım kalmış bir resim gibi alacalıydı bakışları. "Neden? Sen umursamam ki öfkemin ne kadar yıkıcı olduğunu?"

"Öyle bir bakıyorsun ki, insan seninle cehenneme girse bile üşür sanki."

Hakkımda, şu ana kadar yaptığı en doğru tespitti.

Bir süre yüzüme baktı, ben onun omzunun üstünden kasvetli sokağa baktığım için bakışlarında ne olduğunu çözemedim. Kısa bir sessizlik, rüzgârın sesini daha iyi duymama izin vermişti. Bedenini benden uzaklaştırırken ve derin nefesler alır-

ken, "Sigara içer misin?" diye sordu, yanıma geçip kalçasını motora yasladı.

Sigaranın kapağını maharetli parmaklarıyla araladı. Aşağıya yatırıp içerisinden bir dal alıp kalın dudakları arasına yasladı. Aynı paketin içinden çıkardığı çakmak ile yakarken, başı öne eğikti ve kemikli çenesi kilitlenmiş vaziyetteydi. Paketi bana uzatırken, "Gel beni yak diyor amına koyduğumun sigarası," diye konuştu. Bir dal alıp çakmağı da beraberin de kavradım. "Yakıyorum ben de. İlk sigarayı ne zaman içtin Mahşer?"

Gözlerimi yumdum. Bu soruyu sormamalıydı. "Bayağı oldu. Ne diye soruyorsun? Hadi, zıkkımlan."

Islak dudaklarını sigaranın üstüne yaydı. "Bastıbacak ya."

Gece bizi saklıyordu, gölgelerimiz hayaletlere karışmış geziyordu. Sigarayı, hafif ruj yedirdiğim dudaklarım arasına alıp yavaşça içime çektim. Bu tadı ilk alışım hiç beklenmedik bir zamanda olmuştu.

Yanaklarına asılan ay ışığı elmacık kemiklerini gölgelendirdiği için teni olduğundan daha parlak görünüyordu. Başını kaldırdı ve gözlerimin en içine bakarak sigarasını içti, yanaklarıma bakarak külünü silkti ve sigarayı kavrayan dudaklarıma bakarak izmariti söndürdü.

O bana sigara içmeyi öğreten bir adamdı.

Bundan haberi yoktu.

Yıllar önce.

Galata Lisesi.

Küçük, çelimsiz parmaklarımla yanağıma inen saç tutamını geriye iterken, göğsümün içindeki harbin susmasını bekledim. Sırtımı duvara daha sert yaslayıp, başımı yana yatırdım ve okulun sakin koridorlarına göz attım. Herkes dersteydi, bir bahaneyle dersten çıkmayı başarmıştım ve bunu değerlendirecektim. Omzuma gelen siyah saçlarımı iki yanıma attım, kızaran

yanaklarıma parmaklarımla vurduktan sonra elimi kalbimin üstüne sertçe yasladım.

Sessizce fısıldadım. "Bu kadar hızlı atma aptal!"

Onu görecektim, bunun bir heves olduğunu ve zamanla geçeceğini zavallı kalbime anlatmaya çalışıyordum ama o beni hiç mi hiç dinlemiyordu. Dinlemeliydi, bu kalp bu bedenin içindeydi ama bana ihanet ediyordu. Gözlerimi kırpıştırdım, kolumu kaldırdım ve bileğimdeki saate göz attım; bu koridordan geçmesine üç dakika vardı.

Sadece bir heves...

Evet, gelip geçici bir heves...

Kolumu yana indirirken, arkamdan yükselen sesi işitmem ve gözlerimi irileştirmem aynı anda gerçekleşmişti. İrkildim, sırtımı duvardan ayırıp hızla arkamı döndüğümde, keyifli bir sırıtma eşliğinde bana bakan Çisem'i gördüm. İki yandan örgüğü saçları ile oynuyor, bana göz kırpıyordu. Alt dudağımı dişleyerek yeni bir bahane bulmaya çalıştım ama o benden önce davrandı.

Koşturarak aramızdaki mesafeyi kapatırken, "Yine o çocuğu mu bekliyorsun?" diye sordu, neşeli bir ses tonuyla. "Tabii ki bekliyorsun. Her gün aynı saatte seni bu koridor başında bulmamın başka bir açıklaması olamaz."

Tedirginlikle saçlarımla oynadım, kimsenin herhangi bir şey bilmesini istemediğim için gülümseyerek, "Saçmalama Çisem," diye mırıldandım. Birazdan geçecekti, kalbim ağrıyordu. "Rujumu sürmeyi unutmuşum da onu halledecektim."

Örüğüyle oynamaya devam ederken şaşkınca mırıldandı. "Dudaklarında gayet ruj varmış gibi görünüyor."

Yanaklarım kızarmaya başlamıştı, elimi kolumu nereye koyacağımı bilemiyordum. Her ne kadar Çisem en yakın arkadaşım da olsa bilmesini istemiyordum. Koridorun ucundan sesler yükselmeye başladığında, dizlerimin titrediğini fark ettim ve aceleyle konuştum. "Git artık, eğer şu an gitmezsen dersten çıktığını Öğünç'e söylerim!"

Ayağını yere vurdu. "Yaa!"

Sinirden dudaklarım titriyordu, küçük kalbimin içinden tuhaf sesler yükseliyordu ama anlayamıyordum. Sadece on altı yaşındaydım, nasıl anlardım ki? "Çisem..." yutkunarak ona baktım. "Hadi, git lütfen."

Beni kıramazdı, bunu bildiğim için zaafını kullanmıştım. "Tamam, üzülme sen gidiyorum. Ama Öğünç'e bir şey söyleme olur mu?"

Soluklarım hızlanmıştı. "Söylemem, hadi git."

Örüklerini sırtına vura vura yanımdan uzaklaşmaya başladığında, koridordaki sesler artık daha yakından gelmeye başlamıştı. Gözlerimi yumdum, heyecanlı nefesler alıp arkamı dönmek istedim ama bir şey oldu; omzu omzuma çarptı.

Bu ilk dokunuştu.

Sol tarafım felç oldu.

Göğsüme çivi saplanmış gibi hissettiğimde, hafifçe ileriye savrulmuş ve duvara tutunmuştum. İleride oyalanan gözlerim kocaman olmuş, dudaklarım aralanmış ve nefesim aniden kesilmişti. Kokusu hayallerimde olamayacak kadar kışkırtıcıydı. Sanki sadece bu koridordan değil, kalbimin arka kapısını açıp benim de içimden geçmişti. O, bana çarptığını fark etmeden arkadaşlarıyla koridor sonuna doğru ilerlemeye devam ederken, ben kalbime acil müdahale yapıyordum.

Görmedi.

Bakmadı.

Geldi, geçti ve gitti.

Okunan bir şiirin son dizesi gibi yalnız bırakıldığımda ıslanan gözlerim, onun, düğmelerini çözdüğü gömleğinin sardığı sırtına tutundu. Arkadaşları yanındaydı ama dalgındı, eli ensesindeydi ve yerinde rahatsızca kıpırdanıyordu.

Şayet doğru görüyorsam yanakları kızarmıştı.

Bir arkadaşı onun omzuna sert bir yumruk attığında, parmakları arasındaki sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı ve aksi bir dille sordu. "Ne var?"

Yabancı çocuk sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. "Sana ta kık öğretmen geliyor ve sen sigara içiyorsun. Az azar işit d gülelim be."

Küfür etti. "Son senemde bile rahat yok..."

Çocuğun omzundaki elini sertçe itelediğinde, ben yalnızc ve yalnızca onu izliyordum. Arkadaşları ona güldü, ben onu sinirlenince gerilen dudaklarına bakıp günahkâr hayaller kur dum. Ta ki, o yarısını içtiği sigarasını parmaklarının arasında fırlatıp koridor sonuna doğru uzaklaşana dek. Kalbim acıyor du, bu tepkiler boyumdan büyüktü. Nemlenen avuç içlerimi pi leli okul eteğime sürttüm ve titreyen dizlerimle oraya ilerledim. Ders öğretmeni de biraz sonra koridoru terk ettiğinde, etrafa kısa bir bakış atarak eğilip yerde uzanan sigarayı tecrübesiz parmaklarımla kavradım.

Bu ilkti.

Nefesim körüklenirken doğruldum ve yüzümü duvara dö nerek sigarayı parmaklarımın arasında dengelemeye çalıştım. Birkaç denemeden sonra doğru tutmayı becerdiğimde, sönmek üzere olan turuncumsu aleve baktım ve yaptım; sigarayı iki du dağımın arasına yasladım.

Dudaklarımın dokunduğu yer nemliydi.

İlk dumanı tecrübesizce içime çektiğimde, genzim acımış ve burnumun ucu sızlamıştı. Sigarayı hızla dudaklarımdan uzak laştırdım ve zehri ikinci kez içime çekmeye cesaret ettiğimde, sigarayı tekrar dudaklarımın arasında buldum.

O gün yaktığı sigarayı onun için, ona içeceğimden habersizdi.

Duman Alanguva o gün yaktığı sigaranın bugün içtiğim sigara ya sebep olacağından habersizdi.

Gözlerimi sertçe kapadım. Değeri yitirilen geçmiş, göz kapaklarımın ardından dünyaya yığılırken kendimi anılardan uzaklaştırdım. Genzimdeki yutkunuşun üstüne bir yutkunuş daha kazıyıp, yüz ifademdeki pürüzleri itinayla temizledim.

"Melih Han'ın yanına nasıl sızabiliriz?" diye sordum hiçbir ifade barındırmayan sesimle. "Boş durmak can sıkıcı... Bir şekilde samimiyet kurmalıyız."

Göremesem de kaşlarını çattığına çok emindim. "Samimiyetten kastın ne Mahşer?"

Dişlerimi sıkıp tısladım. "Bize güvenmesinden bahsediyorum geri zekâlı herif! Cümlelerimi istediğin yere çekebileceğini de kim söyledi?"

Gözlerimi, bir gaflete düşerek araladığımda, doğrudan bana baktığını gördüm. "Çok aksisin," diye tısladı aralık duran dudaklarıyla. Kirli bir gülümseme kondu dudak kıvrımlarına. "Ve bu çok dikkat çekici... Kendim için sevindim ama önünde köpek olacak adamlara acıdım."

Ona çok dikkatli baktım. Eğer biraz daha o dikkatle baksaydım, gözlerini kaçırabileceğini dahi düşündüm. "Hangi adamın önümde köpek olacağı belli olmaz."

İşaret parmağını bana doğru salladı. "Sen çok fena bir kadınsın." Sırıttı. Buz gibiydi. "Gel buraya."

Sigaramın dumanını havaya üfledim. "Sen gel."

Geldi.

Bir anda aramızdaki, zaten az olan mesafe de yittiğinde en ufak bir yaşam belirtisi vermedim. Dibimde durdu, hiçbir noktası bana dokunmadan gözlerimin en içindeki dünyaya baktı. Ne gördüğünü bilmiyordum ama hiçbir şey görmemesini umuyordum. Dirseğime dokundu, parmakları denizini kaybetmiş bir balık gibi aktı kolum boyunca ve avuç içimde durdu. Parmaklarım arasındaki sigarayı duraksamadan içmeye devam ederken, avucumu havaya kaldırdı ve başını öne yatırdı. İçtiği sigaranın külünü avuç içime silktiğinde tenim ani bir yanmayla irkilmişti ama tepki vermedim. Çünkü bunu yapacağını önceden anlamıştım.

Kül sıcaktı.

Ama elinin mi külün mü daha çok yaktığını seçemedim.

Parmaklarımı avuç içime örterken, "Bu külün deştiği yara kapanmadan önce," diye fısıldadı yalnızca. "Bu yara kapan-

madan önce..." devamında sustu, hiçbir şey demeden gözlerimin içine, ilerleyen dakikalar boyunca baktı.

Serpiştiren yağmurun iri damlaları beremin ilmekleri arasından saçlarıma dokunurken, Çisem'in huysuzca homurdandığını işittim. Öğünç onu omzunun altına sıkıştırmış, saçlarını çekiştiriyordu. Sık sık uğradığımız mekâna yürüyorduk, Öğünç sabah bize gelerek kahvaltı teklif etmiş, biz de kabul etmiştik. Ellerimi kabanımın ceplerinde yumruk yaparken, kaldırım taşına topuklarımın izini düşürmeye devam ettim.

Çisem, başını Öğünç'ün geniş omuzundan kaldırmaya çalışırken, "Neden arabayla gelmedik ki?" diye konuştu huysuzca. "Battım. Şu halime bak, elbisemin etekleri ıslandı."

Öğünç ona söylenirken, uzanıp yanağımdan makas almayı ihmal etmemişti. Kızmamıştım ama bu hoşuma gittiği anlamına da gelmezdi. Ona tehditkâr bir bakış kondurduğumda, omzunu mahcup bir şekilde silkti. "Ne yapayım be, seviyoruz işte."

Çisem onun kolunun altından sıyrıldı ama Öğünç bana bakmaktan bunu fark edememişti. Öğünç izin ister gibi bana baktı ve bu sefer beni kolunun altına çekerek yürümeye başladı. Öğünç'ü seviyordum, sevmem gerektiği gibi; o ise beni sevmemesi gerektiği gibi seviyordu.

Çisem huysuzca konuştu. "Sallanmayın. Hesabı sen ödeyeceksin Öğünç."

Kaldırımdan inip karşıya geçtiğimizde, saçlarım onun kolunun üstünden arkaya doğru dökülmüştü. Çisem'e cevap vermedi, beremle kulaklarımı örterken usulca konuştu. "Kulaklarını üşüteceksin güzelim."

Beremi geri ittirerek örttüğü kulaklarımı açtım. "Ben istersem örterim, sen dert etme."

"Çok acımasızsın."

Bilerek yaptığım bir şey yoktu, ben buydum. Mekânın önünde durduk, yoğun kahve ve taze poğaça kokularının yük-

seldiği bu tatlı yeri severdim. Çisem kapıyı ittirerek içeriye girdi, arkasından biz de girdiğimizde her zaman oturduğumuz deri koltukların dolu olduğunu gördük.

Dolduran kişi...

Duman Alanguva'nın ta kendisiydi.

Mekânın duvar dibinde, üç deri koltuk ve orta sehpayla döşenmiş köşe yıllardır bize aitti. Haftada bir geldiğimizde o köşede vakit geçirirdik ama bugün Öğünç'ün koltuğu doluydu. Çisem bu olayı fark ederek omzunun üstünden bize döndü ve anlamayarak mırıldandı. "Onun burada ne işi var?"

Ani sürprizlerden ve beklenmedik gelişen olaylardan nefret ederdim. Öğünç bariz bir şekilde gerildi ve kolunu omzumdan ayırarak köşeye doğru ilerlemeye başladı. "Gönderirim, sıkıntı değil."

Topuklu botumun tıkırtısı zeminde tok sesler bırakırken, Çisem ile birlikte o köşeye iliştik. Öğünç diğer masadan çektiği deri koltuğu Duman'ın karşısına çekti ve oturdu. Duman'a bakmadım, avuç içime deştiği yara sızlarken, masanın etrafındaki deri koltuğu usulca çekip oturdum. Çisem de tam karşıma oturduğunda, Duman'ın parmakları beklemediğim bir anda bereme uzandı ve bereyi simsiyah saçlarımın üstünden kaldırdı. "Saçlarını görmek istiyorum."

Dağılan saçlarım sol omzumun üstünden göğsüme düşerken, durgun ve ifadesiz bakışlarla ona baktım. Bir ayağını bir dizinin üstüne dayamış, sırtını deri koltuğa yaslamış ve başını yan yatırmıştı. Üstünde, pahalı olduğu her halinden belli olan bir kaban vardı ve siyahlığı can yakıcıydı. Küpesi kulağında, saçları alnının üstünde ve sigarası parmaklarının arasındaydı. Burası cam kenarı olduğu için sigara içiliyordu. Bana bakmıyor, Öğünç'ün bakışlarına karşılık veriyordu.

Bereyi alarak yeniden başıma geçirdim.

Gözleri tehlikeli bir ışıkla parladı.

Çisem, gergin ortamı yumuşatmak adına elini kaldırdı ve Duman'a uzatırken, "Selam," diye konuştu abartılı bir sevinçle. "Henüz tanışmadık, ben Çisem. Sen ise..."

Öğünç'ün sesi soğuktu. "Onun adının ne olduğu bizi ilgilendirmiyor."

Duman buna dudağının kenarıyla güldü. Bacak bacak üstüne attım. Siparişlerimizi verdiğimiz süre boyunca herkes bu sessizliğe sadık kaldı. Garson ayrıldığında ise kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. "Sidik yarıştırmayacaksınız değil mi?"

Çisem gülmemek için dudaklarını ısırırken Duman, sigarasını iki dudağının arasından uzaklaştırdı ve külünü aheste bir tavırla kül tablasına silkti. Aralık dudaklarından usul usul sigara dumanı sızdırırken, "Ben, Duman Alanguva," diye konuştu, bir sır verir gibi. Sesi ihtilalle gelmiş bir barış gibiydi. "Hakkımda pek bir şey bilmeniz gerekmiyor."

Öğünç, Duman'ın sigara tablasının yanına koyduğu sigarasını yakaladı ve ucundaki külü sinir bozucu bir tebessüm eşliğinde silkti. "Ben, Öğünç Karabatak," diye konuştu, onu taklit ederek. "Mahşer'in olabilecek tek sevgili adayı. Hakkımda bilmen gereken tek şey bu..."

Garson siparişlerimizi getirdi, benim ve Duman'ın önüne koyu kıvamlı, sade birer kahve, Çisem ve Öğünç'ün önüne bol şekerli kahveler bıraktı. Avuçlarımı karton kupaya sardım ve onların birbirlerine gözdağı vermelerini boş gözlerle izledim. Çisem, şeftali içi rengini andıran dudaklarını iki yana kıvırdı. "Benim adımı biliyorsunuz zaten," diye konuştu, ikisinden daha neşeli şekilde. "Her ay saçımı farklı bir renge boyarım. Şu an hakkımda bilmeniz gereken tek şey bu."

Ben de o kızım işte. Hakkında pek fazla bir şeylerin bilinmesini istemeyen o kız.

Çisem'in şeftali içi dudaklarındaki tebessüm genişledi.

Öğünç dik dik ona bakarken, Duman Alanguva sigarasını son kez yudumladı.

Duman Alanguva'nın son kez yudumlayıp söndürdüğü sigaranın izmaritini kimseden habersizce yakaladım. O izmariti avuç içime saklayıp parmaklarımın arasında sıktım.

Onun sigaralarına bir zaafım vardı. Bunu da kimsenin bilmesine gerek yoktu.

VECA

Bu gece bir yıldız daha kaydı,
Hayallerimin asılı olduğu babamın saç tellerinden.

Ne zaman bir hayal görecek olsam, babamın saçlarındaki yenilgileri hatırlatırdım kendime. Hayali var etmek kolaydı, onunla yaşamak da kolaydı ama o hayal başınıza yıkıldığında; o an dünyanın en zor şeyi enkazın altından çıkabilmekti.

Bazı insanların yoklukları, varlıkları kadar yer kaplardı. Yatağımda uzanıp, odamın kirli beyaz tavanına bakıyor, aklımdan koşar gibi hızla geçen düşüncelerin ucunu yakalamaya çalışıyordum. Ama elimde değildi. Ne zamanı ne de düşünceleri tutamıyordum.

Tırnaklarım bir şekilde avuç içlerime batıp orada yarım ay şekilleri oluştururken, salondaki ayak seslerini dinledim. Annemin adımları hep ürkek, korkak olurdu, şimdi de öyleydi. Bir an sonra bir şeyin yere düşüp kırıldığını ve annemin inlediğini duydum.

Odadan nasıl çıktığımı bilemedim.

Annemin yaşamayı ısrarla reddettiği hayatta, kendi canını zerre umursamadığını çok iyi biliyordum. Bu yüzden onun sınırlarına çok yakında durmak ve çok uzakta duruyormuş bir davranmak mecburiyetindeydim. Odamı terk ederek salona çıktığımda, annemi mor pijamaları içinde kırdığı vazoyu toplarken buldum. Dizleri üstünde yere çökmüştü, çelimsiz bedeni hakikatli bir zayıflığa sahipti. "Anne, ne yapıyorsun?"

İrkildi, zarif parmakları arasında tuttuğu vazo parçaları eline batacak diye kaşlarımı çatmıştım. Aceleyle diz çöktüğü

zeminden doğrulup elindeki parçaları orta sehpanın üstüne bırakırken, dudaklarından çaresiz bir inilti daha çıktı. Yanına gittim ve avucundaki vazo parçalarını aldım. "Kırdıysan toplamam için beni beklemelisin," diye konuştum kuru bir sesle. "Parmaklarını kesip başıma iş çıkarmanı istemiyorum."

Başka bir şey söylemeden boştaki elimle onun saçlarını kulağının arkasına ittirdim. "Bir daha yapmayacaksın tamam mı? Toplamak benim için sorun değil. Hiç değil, yeter ki..." Konuşuyordum ama sanki hiçbir şey açıklayamıyordum. "Yeter ki, ellerine zarar verme."

Parmakları havaya kalktı. *Yanlışlıkla kırdım, basmayalım diye toplamak istedim.*

Annemin sesini unutmaya başlamıştım, babamın yüzünü unutmak üzere olduğum gibi...

Onun dirseğini yakaladım ve kanepeye oturturken, "Dikkatli olursak basmayız," dedim. "Bir şeyler yedin mi anne?"

Omzunu silkti, bu bir şey yemek istemediğinin belirtisiydi. Aslında ona kızamıyordum ama çok iyi kızmış gibi yapıyordum. Ben yerdeki kırık parçaları toplarken, parmakları gereksiz bir telaşla derdini anlattı. *Yemek istemiyorum. Yiyince kusuyorum, yemem bir şeyi değiştirmiyor ki.*

Çok sık kusuyordu, çünkü asla isteyerek yemek yemiyordu. Onun biçare, kendini anlatmaya uğraşan parmaklarına bomboş gözlerle bakarken, içime dikilen acıların kafasını en baştan kopardım. İfadesiz tavrımla konuştum. "Ben istiyorum, yiyeceksin. İlaçlarını içmen için karnının tok olması gerektiğini biliyorsun."

Penyemin uçlarını yakaladı, gözlerine kondurduğu huysuz ifade kaşlarımı çatmama sebep olurken, beni geriye itti. Hemen sonra işaret diliyle konuşmaya devam etti. *Ben senin annenim. Sen benim değil.*

"Sen, yıllardır annelik yapmıyorsun ki, anneciğim."

Annemin parmakları titredi, sonra aynı parmakları bir arayış içinde boşlukta savruldu ve en nihayetinde kucağına düştü.

Annem acı çekmiyor gibi görünüyordu, tepkisizdi. Sessiz bir şekilde devam ettim: "Beni anladığını umuyorum anne."

Tamamen doğrulduğum sırada camın önünden bir gölgenin geçtiğini gördüm ve ben daha ne olduğunu anlamadan sokak kapısı tıklatıldı. Kaşlarımı çatıp başımı kapıya çevirdim ve seri adımlarla yürüdüm. Kapıyı açtığımda, gelmesini beklediğim kişiyi gördüm ama yine de şaşırdım. "Duman," diye konuştum sertçe.

Elini kaldırdı. "Selam."

Üzerinde siyah, kaşmir palto vardı. Saçlarında yağmur taneleri duruyordu, ıslak kirpiklerinin altından bana bakıyordu. Annem kimin geldiğini görünce hafifçe ürktü ve bakışlarını hızla kaçırdı. Kendimi, Duman'a kızarken buldum ve anneme düz bir bakış atarak Duman'ın dirseğinden tuttum. Hafifçe irkilip bana dönse de onu odamın kapısına sürüklememe izin verdi. Annem bana karşı ilgisiz olduğu için neredeyse hiç tanımadığı bir adamı odama çekmeme ses etmedi. Kapıyı sertçe kapatıp arkasında dikildim. "Yine neden geldin? Aramak yerine gelmeyi tercih etmen zihnimi kurcalıyor."

Omzunu umursamazca silkti. "Bir şeyler sebepsizdir. Bu da sebepsizdi. Buradayım, konuşmamız gereken meseleler var."

Kurcalamadım. Bu adamla oldukça az vakit geçirip, herhangi bir sağlıksız hissiyatın önüne geçmem gerekiyordu. Etrafını dolanıp karşısına geçtim. "Anlat," diye konuştum aksi bir sesle.

Bu aksiliğime abartıyla göz devirirken, "Bastıbacak," diye homurdandı.

Çıplak ayağımı yere vurdum. "Anlat."

"Acıtma ayağını."

Ona ters ters bakarak, anlatmasını belirttiğimde bakışlarını oturma odasının her yerinde gezdirme eylemine son verdi. Yüz hatları zaten ciddiydi ama ciddi bir mesele olduğunda, şakağındaki damarları dahi seçebiliyordum. Kalın dudağını dişleri arasına kıstırdıktan sonra, "Melih Han'ı biraz daha araştır-

dım," diye konuştu katı bir sesle. "Göründüğü gibi bir adam olmadığını zaten biliyorduk. Güvendiği bir yeğeni ve genç bir eşi var, eşi ve yeğeni ise..."

"Yatıyorlar?"

Gözleri ufak bir parıltıya ev sahipliği yaparken, "Yatıyorlar," diye onayladı keyifle. "Bu işimizi çok görür.""

Evet, bu kozla yapılabilecek şeyler olabilirdi.

"Neden sana inanayım ki?"

Dudaklarındaki tebessümü temiz bir cinayet gibi örtbas etti. Donuk bir sesle cevap verdi. "Belki seni kandırıyorum, bilemezsin işte. Kurcalama ve sadece sana verdiğim sırları düşün."

Kurcalayacaktım ama onun bilmesine gerek yoktu. Bomboş bakışlarımı yüzünde gezdirmeye devam ederken, "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Onunla nasıl karşılaşacağız? Tesadüfi bir karşılaşma olmalı, öyle demiştin."

Kafasını salladı. "Bu adamın bizim şirketle bir şekilde bağlantısı var. Aynı ortama girmek için imkân olacaktır, zaten beni önceden de tanıdığına eminim. Bir şeylerden şüphelenmeyecektir."

Durakladım, sert bir nefes verirken, "Zaten alıştım ikiyüzlü olmaya," diye konuştum sessizce. "Başarabilirim."

Beni onayladı. "Şüphem yok."

Bu açıkçası umurumda değildi. Şüphesi olsa ne olurdu, olmasa ne olurdu sanki? Zerre bir şey olmazdı. Tırnaklarımı dudaklarımın üstünde gezdirmeye başlarken, düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Üniversite okudun mu?"

Bu sorumu beklemiyor olduğunu gördüm ama bakışlarımı kaçırmamın onu şüphelendireceğini bildiğimden gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Okudum," diye yanıtladı tarazlı bir sesle. "Matematikçiyim ben."

Onun sayısalı her daim iyi olmuştu.

Sırıttım. "Öğretmen misin?"

Bana ters ters baktı. "Matematikçiyim."

Bakışlarına aynı terslikle karşılık verirken, "Matematikçi diye bir meslek yok," dedim inatçı bir tavırla.

Bana boş boş baktı.

Dişlerini yanağımı ağrıtacak bir şekilde sıkarken, sert bir sesle konuştum. "İtici, gıcık."

Gözleri şakaklarımdan başlayarak yüzümü ve sonrasında bedenimi bir araya getiren her noktamı ilgiyle izledi. Üst dudağını ıslatıp, bana bakmaması gereken bir şekilde bakarken, "Beni çok heyecanlandırıyorsun," diye fısıldadı aniden.

Onu heyecanlandırıyor olmak mühim bir şey miydi? Hissetmeyi bıraktığımı söylemiştim değil mi? Bu sebepten bunu hissedemedim. Çapkın bir şekilde gülümserken, "Eğlenceli vakit geçirmek istiyorsun galiba," dedim sertçe.

Bana dudağının kenarıyla güldü.

Odayı terk ettiğinde, sızlayan parmaklarımı duvara dayadım ve gözlerimi pencereye diktim. Evet, intikam hazzım vardı ve bu uğurda çok şey yapardım. Peki ya, bu adamın dengesiz tavırları ve beni sinirlendiren yanlarıyla ne kadar baş edebilirdim? Pencerenin camından gözlerimin yansımasına baktım. Sonra hatırladım kim olduğumu, neyi kaybedebileceğimi.

Kalbi kaybetmek de vardı.

💔

Gün, akşamın üstüne devrildiğinde ben sabah olduğum yerden bir hayli uzak bir mekândaydım. Çisem yanımdaydı, Öğünç arkamızda bir yerlerde, iki kızla keyifli bir muhabbet döndürüyordu.

Kaptan'ın yanındaydık.

Öğünç çapkın bir adamdı ama ısrarla bana âşık olduğunu iddia ediyordu.

Garipti.

Kaptan, tam bir yat kaptanıydı ama bir yatı güverteye misafir etmekten vazgeçmiş, kendine aldığı kafeyi işletmeye başla-

mıştı. Bizim mahallede, merkeze yakın bir sokakta, neredeyse her zaman kahve kokan bir mekândı.

Şekersiz kahvenin dilimin üstüne ve ağzımın büyük kısmına bıraktığı dengeli tatla gözlerimi hafifçe kıstım. En sevdiğim içecekti. Verdiği hazzı hissederken, dilimle alt dudağıma sıçrayan damlaları yokladım. Çisem, Langırt oynamak için son hazırlıklarına devam ederken, kalçamı masadan ayırdım.

Maviye boyalı kısa, küt saçlarını karıştırırken, "Biraz yana kaysana," diye konuştu sessizce. Anlamayarak ona baktığımda yüzüne beceriksiz bir tebessüm kondurdu ve devam etti: "Öğünç'ün şu kızlarla flört etmesini izlemek istemiyorum da."

Tek kaşımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdım, Öğünç kadınları seviyor ve kadınlar da onu seviyordu ama bu hep Çisem için sıkıntı olmuştu. Dikkatle onu incelerken hafifçe yana kayarak Öğünç'ü görmesine mâni oldum. "Baksana Çisem."

Langırt topunu kaleye düşürmeye çabalarken, "Hı?" diye sordu.

Tehlikeli olduğuna inandığım bir soru sordum. "Abinin olması nasıl bir his?"

Gerildi, bu verdiği bir açıktı. Başını öne yatırdı, kalabalıkta tanıdık birkaç kız onun adını seslendi ama o bakmadı. Gözlerini usulca yumarken, "Şey, galiba güzel," diye geveledi ağzının içinde. "Sinir bozucu ama hep sığınacağın birinin olması güzel... Hem... Hem biz öz kardeş değiliz ki. Daha çok birbirine kıl olan iki tipiz, pek abim var sayılmaz."

Simsiyah, uzun saçlarım kazağımın açıkta bıraktığı çıplak omuzlarıma dokunurken, hissizce ona bakmaya devam ettim. "Ama Öğünç seni öz kardeşi gibi koruyup kolluyor, daha yarım saat önce eteğine..."

Öğünç, ağzına kurabiye vermeye çalışan kızın ısrarından kurtulmaya çabalarken, "Etek konusunda ciddiyim," diye konuştu, dolu ağzıyla. "Tamam, anlıyorum katlıyorsun ama on kere katlanır mı?"

Çisem ona dil çıkardı. "Mini etekler hoşuma gidiyor dingil. Sevimli buluyorum."

Öğünç ağzına tıkılan kurabiye yüzünden konuşamazken, Çisem umutsuz bir iç çekişle önüne döndü. Israrlıydım, bu sebepten üstüne gittim. "Bakarsın bir gün Öğünç'e bir şeyler hissederim."

Hevesle çevirdiği langırt çubukları parmakları arasında donarken, dudakları tek bir çizgi halinde gerildi. Başını zerre oynatmadan gözlerini kaldırdı ve renkli gözlerime bakarken konuştu. "Duman Alanguva'ya bir şeyler hissetmekten vazgeçtiğinde, bunu tekrar konuşuruz Mahşer."

Hafifçe eğildim, onunla aynı pozisyona sahip olduğumda, avuçlarımdaki kırmızı kupayı langırt çubuklarının üstünde dengeledim. Beni öfkelendirmişti, hislerim hakkında büyük yanılıyordu. "Ağır ol Çisem," diye konuştum, onu incitmekten uzak bir sesle. "Bir çocukluk hatırasıydı ve geçti, gitti. Kalbimin yerini dahi unuttum ben, ne hissinden bahsediyorsun?"

Ellerini langırt çubuklarına çarparken, sıktığı dişleri arasından sessizce tısladı. "O zaman Öğünç'e bir şeyler hissetmekten bahsetme Mahşer."

Dudaklarıma kirli bir tebessüm yerleşti. Onu yakalamıştım. Onu, açığı sayesinde yakalamıştım. Çisem gözlerini kaçırdı, anladığımı anladığında ahlâksız bir küfür etti. "Mahşer..."

Konuşacak oldu ama engelledim. Avucumla, onun saçlarını soğukça ve hissedilir bir mesafeyle okşadım. "Aptal kız, o yanlış bir adam."

Dişlerini sıktı. "Biliyorum."

Kafamı iki yana salladım. "Kalbini kırar."

"Aşk bir ürün değildir Mahşer. Mideni bozacak diye onu rafa geri bırakamazsın."

Kalbini bozacak diye de aşığını bırakamazsın.

Âşık birini görmeyeli uzun zaman oluyordu, en son yıllar önce aynaya baktığımda görmüştüm. Şimdi de Çisem'i görüyordum, âşık birisi olarak. Yüzünün kıvrımlarını dikkatle izle-

dim, aşk insanların yüz ifadelerinde görünür müydü ki? Gözlerinden mesela, okunur muydu?

"Çisem?"

"Hı?"

"Çok şanslısın."

Çünkü hissedebiliyorsun.

Tüm bu duyguları... Benim aksime.

Onun güldüğünü duydum, karşılıksız aşkıyla alay ettiğimi sanıyor olabilirdi ama kendimi açıklama zahmetine girmeyecektim. Hakkımda ne düşünüldüğünü umursamazdım. Kalçamı yeniden arkamdaki masaya yasladığımda, masada oturan kızların rahatsızlık duyduğunu ama beni tanıdıkları için herhangi bir itirazda bulunmadıklarını fark ettim. Akıllı kızlardı. Başımı hafifçe ön yatırdığım an yine o şey oldu; kalbim acıyla kıvrandı. Sanki göğsümün kemikleri arasında sıkışmış da yaşam savaşı veriyordu. Nefes kesici bir ağrıydı.

Parmaklarımı göğsümün üstüne bastırdım, sanki tüm acıyı tek seferde sökmek ister gibiydim ama bunu başaramayacağımı da biliyordum. Dudaklarım arasından sert nefesler verirken, yüzümü acıyla buruşturmamak için epey direndim. Hissettiğim bu isimsiz ve yakıcı ağrı ile ne yapacağımı bilemezken, Çisem'in fısıltısı ruhumu okşar gibi okşadı boyun çukurumu. "Mahşer, yine mi acıyor kalbin?"

Sesim sertti. "Acımıyor."

Elimi hızlı kalbimden uzaklaştırıp, yumuşamaya yüz tutan hatlarıma sert bir maske takındım ve bedenimi masadan ayırdım. "İyiyim Çisem, eve kaçayım ben..." Deri ceketime uzandım, kalabalığa göz ucuyla bakarken devam ettim. "Annem sabah iyi değildi. İlgilenmem lazım."

Sarılma eyleminden hiç haz etmediğimi bildiği için buna girişmedi ve kafasını salladı. Salınan mavi saçları pırıl pırıl görünüyordu. Gökyüzü yüzünü ona dönmüş gibiydi. Bana yumuşak, sıcacık bir sevgi ile bakarken, ceketimin fermuarını çektim

ve yanından geçerek oradan uzaklaştım. Arkamdan narin sesi yükseldi. "Anneni benim için öp."

Annemi öpebilseydim senin için de öperdim.

Kafenin kalabalığından sıyrılıp dışarıya çıktım. Deri ceketimin cebine sakladığım kırmızı beremi çıkardım ve aceleci parmaklarımla saçlarımın üstüne yerleştirdim. Ellerimi cebime koyup kaldırıma koşarken, parmaklarımın altındaki telefonum titredi.

İki saniye sürmüştü. Mesajdı.

Durdum. Telefonu cebimden çıkardım ve karanlıkta kalan gözlerimi aydınlık ekrana diktim. Kalbimden nefret ediyordum, çünkü alışkanlıkları vardı.

Gönderen: Duman Alanguva

Seni bekliyorum, mekânda. Gel ve daha mükemmel nasıl olunur izle.

22.33

Mesajı pür dikkat okuduktan sonra düşüncelerimi tarttım. Emrivakilerden hoşlanmazdım ama onunla konuşmam gereken şeyler de vardı. Evet, gidip ona bana emrivaki yapmasının hesabını da sorabilirdim. Attığı mesajdaki adresi biliyordum, buraya yakın bir mevkideydi ve kısa süre içinde gidebilirdim.

Gittim.

Kaldırımdan indiğimde yaptığım ilk şey bir taksiye binmek ve adresi vermek olmuştu. Taksinin arka koltuğunda kadın taksici ile yol alırken, düşünmeden edememiştim. Gökyüzündeki yoğun karanlık gökyüzünün kaç kat altından geliyordu acaba, hep merak etmişimdir. Evrenin bu kadar sistemli çalışması düşündürücüydü.

Kaç dakikada vardığımızı bilemedim. Taksi beni mekânın önünde indirdiğinde, borcumu hanımefendiye uzatarak arabadan indim. Mekânın önü bu geç saatte elbet kalabalık ve insanlarla dolu olacaktı. Kimliğim ve yaşım içeri girmem için yeterli olduğunda, güvenlikten kolaylıkla geçtim.

Kalabalığa katiyen değmeden gümüş korkuluklara sahip merdivenleri ustalıkla çıktım, mekânı inleten müzik, insanları günaha davet ediyordu ve hiç kimse bu daveti reddetmiyordu. Aşina olduğum parfüm kokuları burnuma çarpmıştı ama bunun yanında ağır içki ve nem kokusunu soluyabiliyordum. Kalabalık, dans ve müzik...

Beremi saçlarımdan indirdim ve saçlarımı sırtımdan aşağıya yatırıp hızlı adımlarla kalabalığa karıştım. Renkli irislerim büyük bir uğraşla o ihtişamı ararken, saniyeler geçmemişti ki onu gördüm.

Bana bakıyordu.

Mekânın uç noktasında, sahnenin hemen yanındaki locaya kurulmuştu ve şu an ihtişamlı olduğunu düşünmem hiç de anormal değildi. Sabah üzerinde olan paltosunu çıkarmıştı, simsiyah bir gömleği vardı. Üstelik birkaç düğmesi açıktı, üzerine düşen ışık sayesinde görebiliyordum. Bacaklarını yaymış, dirseklerini dizine yaslamış ve kadehini elinde dengelemiş, rahat bir pozisyonda oturuyordu.

Bakışlarım yanında oturan adama kaydı, tanımadığım biriydi ve ters ters Duman'ın elinde dengelediği kadehe bakıyordu. İnsanlar arasından sıyrıldım, onların yanına ulaştım. Yanındaki adam başını geriye yatırıp tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Şuna, elinden kadehi bırakmasını söyler misin?"

Başımı sol omzuma düşürüp, keskin bakışlarımı Duman'ın yüzüne yönelttiğimde, o da sanki bu bir mecburiyetiymiş gibi bana çevirdi bakışlarını. Cansız ve sönük ışıklar yüzünün sol kısmını aydınlatırken, sağ kısmındaki karanlık dikkatimi çekmişti. Dudakları ıslaktı. "Otursana Gül Dikeni," diye konuştu karanlık bir sesle. "Çok çabuk geldin?"

O oturmamı istediği için değil, bacaklarım yorulduğu için iki genç adamın karşısındaki koltuğa çöktüm. Deri ceketimi bedenimden sıyırıp alelade bir boşluğa fırlattıktan sonra kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Gözleri, adresini hiç karıştırmıyor, hep gözlerime bakıyordu. "Yakınlardaydım," diye

konuştum sert bir sesle. "Seni alakadar eden bu değil. Ne mükemmeliyetinden bahsediyorsun?"

Yamuk bir şekilde güldü, ne soğuktu ne sıcak. Baştan aşağı beni süzdü, kazağımın çıplak bıraktığı tenime haddinden fazla uzun baktığında dişlerimi sıktım. "Duman..."

Bir anda hareketlendi, masada üzerime doğru eğildi ve aramıza bir solukluk bir mesafe ekti. Şeytana da meleğe de, cennete de cehenneme de ilk kez bu kadar yakındım. Yüzlerimizin bir kısmı aydınlıkta kalıyordu ve kehribar irisleri olmasını istemediğim şekilde beni bertaraf etmişti. "Şşt," diye fısıldadı, nefesi bir uçurtma misali çakıldı dudaklarıma. "Çok asabisin."

Kollarımı sıktım. "Başka türlü davranmayı unuttum."

Yabancı adam, elini onun elindeki kadehe uzatırken sertçe bağırdı ve konuşmamızı kesmiş oldu. "Şu kadehi ver Allah'ın belası herif. İçme."

Duman o adamı umursamadı, hatta kadehi iki dudağı arasına yaslayıp uzun bir yudum çekti. Gözlerinin akına kan toplamıştı, iyi görünmüyordu. "Karışma işime!"

Arkadaşı olduğunu anladığım adamın yüzü gergindi. Bizim yaşlarımızda, yumuşak yüz hatlarına ve koyu kahverengi gözlere sahipti. Elmacık kemikleri, olduğundan daha dikkat çekiciydi. Eliyle saçlarını karıştırırken iri gözlerinin odağına beni aldı ve nazikçe konuştu. "Henüz tanışmadık ama bana güvenebilirsin. Her neyse, şu herifin elindeki kadehi alsana... Hem de hemen."

Anlamayarak ona baktım. "Sen istedin diye neden bunu yapıyorum ki?"

Duman Alanguva ihtişamlı bir tebessüm bahşetti ve arkadaşına dirsek attı. "Çok havalı değil mi?"

Adam ikimize de hastalıklı gibi baktıktan sonra sakin kalabilmek adına üst üste yutkundu. Gözlerindeki korkuyu ciddiye almam gerektiğini hissettim. Duman, kadehinden uzun bir yudum daha alırken bir kez daha tekrar etti. "Mahşer, hadi Duman'ın elindeki kadehi al." Endişeyle ona baktı. "Ben başaramadım, sen başar."

Konunun epey ciddi olduğunu fark ettiğimde, yutkundum ve ruhsuzca kafamı sallayarak onu onayladığımı belirttim. Parmaklarımı, kemikli parmaklarının arasında tuttuğu kadehe uzattığımda, işte o zaman bir daha ten tene geldik. Yutkunup kadehi çektim. "Senin bardağından içesim geldi..."

Gözlerini kırpıştırıp ıslak alt dudağını dişlerken, "Gerçekten mi?" diye sordu, siyah buseler vaat eden bir sesle.

"Gerçekten."

Ve kadehini bıraktı.

Elleri ne kirli ne de nasırlıydı ama sanki utanacağı bir şeyi varmış gibi çekti hemen ve sonra aniden oturduğu yerden fırladı. Onun kalktığı koltuğa hissizce bakarken, ayak seslerinden uzaklaştığını anlamıştım. Kadeh elimde kalmıştı, düşüncelerim de trafik kazası yaşıyor gibi beynimde arka arkaya gelmişti. Mekânda hareketli bir parça çalarken, insanlardan bir anda yükselen sevinç ve haz dolu çığlıkları işitmem ile başımı omzumun üstünden arkama çevirmem aynı anda oldu.

Duman Alanguva sahnedeydi.

Bateri çalacaktı.

Kaşlarımın kalkması dışında tek hareketliliğin uğrayamadığı yüzüm ve bomboş gözlerim ile onu izledim. Sahnedeki bateristin yardımını reddetti, ellerini sallarken, koltuğa çöktü ve kemikli, uzun parmaklarıyla bızbızları yakaladı. Neredeyse aynı anda bateriye vurmaya başladı.

İnsanlar keyifle onu izlerken, kirpiklerimi indirerek gözlerimi kıstım. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırıp parlak tenini bir gökyüzü gibi sergilemişti. Bızbızları bateriye hırsla çarptığı her an kollarının gerildiğini hissediyordum. Dolgun, koyu saçları hızından dolayı yüzüne düşüyor, bazen iki yana savruluyordu.

Çok hızlıydı. Göz kapaklarını kehribarlarının üstüne çarşaf gibi örtmüştü ve kirpiklerinin göz çukurunda bıraktığı gölgeler sahne ışığının altından rahatlıkla seçilebiliyordu. İnsanlar onun çalmasından hoşlanmış gibiydiler. Vurduğu her an yüzü

geriliyor, kaşları çok daha derinden çatılıyor ve göğüs kafesi muazzam bir hızla yükseliyordu.

Karşımdaki yabancı adam sessiz bir küfür savurduğunda başımı hafifçe ona çevirdim ve anlamayarak sordum. "Neler oluyor bu adama?"

Gergin bir şekilde ensesini ovdu, Duman'ın bıraktığı kadehe bir ucubeye bakar gibi bakarken, "Kalbine zarar veriyor," diye konuştu sertçe. "Onun kalbinin hızlı atmaması ve yorulmaması gerekiyor."

Neyden bahsettiğini henüz anlamamıştım ama ima ettiği şeylerden pek haz etmeyeceğimi hissetmiştim. "Biraz daha açık ol," dedim.

Gözlerini kaldırarak ilgiyle bana bakarken, bakışlarındaki ıstırabın tanımının iki dudağının arasından dökülmesini bekledim. "Bilmiyorsun," diye konuştu kafasını iki yana sallayarak. "Aslında bu Duman'ın sakladığı bir şey değil ama yeni tanıştığınız için fırsatı olmamıştır."

Bu adamın ona ne kadar yakın olduğu ve kumpasımızla ilgili neler bildiğini merak ettim ama bunu bir sonraki soruma bıraktım. Usulca yutkundum ve yüzlerimize çarpan renkli ışıkları hissederken konuştum. "Öyle. Hadi, söylesene."

Söyledi.

"Duman'ın kalbi var."

Dudaklarım sevimsiz bir tebessümle iki yana kıvrıldı. "Herkesin kalbi var."

"Herkesin kalbinde bir ağrı yok."

Kalbi mi ağrıyordu?

Karşımdaki adam gözlerindeki ıstırabın tanımını yapmaya devam etti. "Duman Alanguva'nın kalbi delik."

AZAP ÇIĞLIKLARI

Kalbim delindi,
Bir tek ben bildim.

İstanbul'un can yakıcı soğuğu insanlığı tarumar ediyor gibiydi. Esmer tenime çarpan şiddetli rüzgâr neyin öcünü alıyordu, bilmiyordum. Soğuk, bıçak kadar keskindi, tenimi hırpalıyordu. Doğa olaylarını severdim, etrafı daha kasvetli yapardı; o zaman sokaklarda gezmek daha çok hoşuma giderdi, neticede canavarlar da karanlıkta ortaya çıkardı.

Uzun uzun izleyebilirdim kasvetli, dolu bulutları, eğer yıldız dikkatimi çekmeseydi.

Duman'ın yanındaydım.

Karanlığın hapsolduğu gözlerimi yavaşça onun yüzüne çevirdim ve karşımda duran yüzüne baktım. Sabah on civarında beni aramış, buluşmamız gerektiğini söyleyerek kafeye çağırmıştı.

Gitmedim, ben onu Kaptan'ın kafesine çağırdım.

Kaptan'ın bir kütüphane sessizliğindeki kafesinde, terasa yakın kapının önündeki masada, karşılıklı bir şekilde oturuyorduk. Rüzgâr ve sert soğuk ikimizi de kıskacı altına almış, önümüzdeki kahveleri soğutmuştu. Uykusuzluğun vermiş olduğu sinir bozucu halimden sıyrılmak için, "Ne?" diye konuştum onun ifadesiz bakışları karşılığında. "Neden sadece susup bakıyorsun?"

Bakışlarında herhangi bir değişiklik meydana gelmedi. Yüzünün kıvrımlarında gerçekleşen tek şey yanaklarını germesiydi. Duygudan yoksun gözlerimi onun yüzünde gezdirmekte ısrarcı olarak, "Dün gece mekândan ayrıldıktan sonra konuşma

fırsatımız olmadı," dedim düz bir sesle. "Kalp rahatsızlığını gizliyor musun?"

Parmaklarını ritmik bir şekilde siyah kupasına vurduğunda rahatsızca kıpırdandım. Birinin el hareketleri ilgimi çekerdi ve şu an bakmamak için kendimi kasmıştım. Bu halime aşağılık bir tebessümle gülerken, "Gizlemiyorum," diye konuştu mesafeli bir sesle. "Lafı geçmedi. Ben lüzum görmedim. Bununla pek ilgilendiğini de sanmam Mahşer."

İlgileniyor muydum? Hayır. Beni rahatsız ettiğini bilerek parmaklarıyla kupada ritim tutmaya devam ederken, "Beni ilgilendiren kısmı elbette var," diye konuştum soğuk bir ses tınısıyla. "Mesela ne kadar yaşarsın? Ömrün, bu intikamı almaya yeter mi?"

Bunu beklediğini, değişmeyen yüz hatlarından anlamıştım. Başını hafifçe yana yatırdığında, gün ışığı kulağındaki küpeleri parlatmıştı. Parmakları yavaşça hareket ederek ritmi düşürürken, "Yetmezse," diye konuştu, tehlikeli bir yaklaşımla. "Ne yaparsın?"

"Başka bir adamı seçerim."

Parmaklarının ritmi şiddetlendi.

"Nasıl olurdu bu adam?"

Bana yönlendirdiği bu soru karşısında riyakâr olmayacaktım. "Bu adam," dedim yüzünü süzerek. "Senin gibi olmamalı. Mesela... Beni bu kadar gıcık etmemeli..." Parmaklarının ritmi biraz daha şiddetlendi. "Sonra, beni bu kadar kışkırtmamalı. Burnu benimkinden daha güzel olmamalı ve gözleri... Bu kadar yakıcı bakmamalı." Bakışlarımı yakıcı gözlerinden burnunu doğru indirerek dudaklarında duraksadığımda devam ettim. "Dudakları bu kadar istikrarlı bir tehlike arz etmemeli."

Parmakları durdu.

Kaşları asi bir şekilde çatılırken, "Ne dedin?" diye sordu pürüzlü sesiyle. "Dudaklarımın tehlike arz ettiğini mi söyledin?"

"Öyle demiş olsam da bundan ne gibi çıkarım yapabiliriz ki?" Buz tutan parmaklarla ahşap masanın üstündeki sigara paketine uzandım. "Çakmağı versene."

Üzerindeki şişme montun cebine uzanıp siyah bir çakmak çıkardı ve önüme koydu. Bakışlarını pencere camından dışarıya çevirip bakarken, çakmağı aldım ve çaktım. Minik, turuncumsu alevle sigarayı tutuşturduğumda, etrafın sessizliğine göz attım. Üç yüz metre kadar ileride bir lise vardı ve gençler burada iyi vakti geçirirdi.

Üç masa ilerimde oturan dört gençten biri mekâna geldiğimiz ilk andan beri beni kesiyordu ve yaşı en fazla on yedi olmalıydı. Kimsenin görmediğine inanarak sık sık bana göz atarken, eliyle sürekli saçlarını tarıyor ve arkadaşlarının muhabbetinden uzak duruyordu. Onun bu saf haline umursamaz bir gülüş gönderdiğimde genç çocuk onu izlediğimi fark ederek bakışlarını kaçırdı.

Duman, kabaca homurdandı. "Şu ergenle bakışmayı keser misin?"

Onu umursamadan doğrudan genç liseliye bakarken, o yanımdaki adamın varlığından ürktüğünü gösterircesine gözlerini kırpıştırdı. Sigaramdan uzun bir nefes çekip, ciğerlerimi itinayla kirletirken, çocuğa göz kırptım.

Eli ayağına dolaştı.

Duman küpesiyle oynamaya başladı. "Bir ergenle flört edecek kadar yoklukta mısın?"

Onun kışkırtmalarını kale almadım. Genç liseli kızaran yanaklarını gizlemek için alnını ovarken, Duman bir kez daha konuştu: "Liseli, Mahşer!"

Sigaranın fersiz külünü kül tablasının kenarına silkerken, Duman'ın oyununa gelmediğimi belirterek gülümsedim. "Çocuğun küpesi seninkinden daha güzel duruyor. Biraz daha genç işi takılsana..."

Duman sinir bozucu bir şekilde gülerken, parmakları çoğu zaman yaptığı gibi kirli sakallarını sıvazladı. Sakallarının hışırtısını işitmek içimi gıdıkladı. "Çocuk," diye konuştu Duman, tehlikeli bir sesle. "O yalnızca bir çocuk."

"Duman, çocuk cidden fena bakıyor. Sanırım benimle ilgili hayalleri var."

Duman sandalyesini gürültüyle ittirdi. Kendine daha rahat bir pozisyon ayarlayıp omzunun üstünden arkasını dönerek masaya baktığında önce durdu. Genç liseli, az önce arkadaşlarının ısrarıyla mekânı terk etmişti ama Duman şu an için oyuna gelmeye müsait bir anda olduğu içi onu kandırmıştım. Çocukların masayı terk ettiğini oldukça kısa bir zamanda fark ettikten sonra başını yeniden bana çevirdi ve kehribar gözleri sakinleşti. "Kalbi hasta bir adamla uğraşmak senin için bile fazla acımasız değil mi?"

Sigaranın boğucu dumanı teras camından sızıp uzaklaşırken, birkaç genç yoğun kokudan etkilenerek sessizce homurdandılar. Dirseğimi sandalyeye yerleştirip kıstığım gözlerimle hepsine dik dik baktığımda, çoğu söylenerek önlerine döndüler. "Duman, onu bunu bırak da beni neden çağırdığını söyle. Sıkıcı olmaya başladın."

Masanın üstündeki sigara paketine uzanıp sormaya gerek duymadan bir tanesini çıkardığında, "Sorman gerekiyordu," dedim.

Dilini dişlerinin arasında döndürdü.

"Nereden başlıyoruz?" diye sordum cevap vermeyeceğini anladığımda. "Adamın genç eşi ve yeğeninden bahsetmiştin. Bu bilgiyi nasıl değerlendirebiliriz?"

Eliyle sakallarını sıvazlamaya devam ederken, "Ben de bunu düşünüyorum. Sonuçta adamın karşısına çıkıp yeğeninle eşin sıcak saatler geçiriyor diyemeyiz."

Ağır ağır kafa salladım. "Mantıklı."

Sigarasından sert nefesler alırken, "Evet," dedi sakince. "Öyle aniden olmaz. Adamla samimiyeti arttırmalıyız ki, bunu dememiz için gerekçemiz olsun."

Karşısına aniden çıkarsak elbette bizi kale almazdı, bir şekilde onun hayatında yer edinmeliydik. Karısı ve yeğeninin münasebetini söylersek adam bize güvenirdi, yakınlaşırdı, masum

olduğumuzu düşünürdü. Ağzıma sinen sigara tadını bastırmak için sertçe yutkunduktan sonra, "Buraya kadar evet mantıklısın," diye konuştum mekanik bir sakinlikle. "Melih Han seninle beni muhtemelen tanıyor, ailemizi öldüren oysa bizden şüphe de duyuyordur. Yani... Düşünüyorum da bizi neden yanına yaklaştırsın ki? Ailemizi öldürdüyse bu riske girmez."

Dudağını emdi. "Bizim şirket işleriyle ben ilgilenmem, sevmem de. Bu yüzden o adamın şirketle bağlantısını tam çözemedim. Amcam ve babam bunun farkında mı, bunu bile bilmiyorum. Şansımızı zorlarsak Melih Han niyetimizi anlar, belki de karşısına ikinci kez çıkmaya gerek yok."

Planların aniden değişmesiyle beraber gerilerek kollarını göğsümde kavuşturdum. "O halde sen Melih Han'ın şirketle bağlantısını çözmeye bak, araştır. Ben de şu yeğeniyle karısının peşine düşeyim..." Gözlerim masadaki telefonuma düştü. "Birkaç fotoğraf çekeyim, işimize yarayabilir. Dediğin gibi, canını acıtmak için Melih Han'ın güven duymasına ihtiyacımız yok. O şu an bizi araştırıyordur, ailelerini öldürdüğü iki gencin sevgili olması onu düşündürmüştür. Bırak şüphe de duysun, huzursuz olsun."

Sigarasını söndürüp izmaritini kenara bıraktıktan sonra memnun kalmış gibi gülümsedi. "Paçası tutuşmuştur, bırak tutuşsun, diyorsun. Fotoğrafları bana da gönder, Melih Han'a göndeririz."

"Yeni bir hat al," dedim hızlıca düşünerek. "Kendi adına alma. Fotoğrafları attıktan sonra kırar atarsın hattı. Zaten o anın şaşkınlığından bunu düşünmeyi erteler. Yavaş yavaş hayatına sızalım, huzursuz edelim."

"Şirketin düzenlediği müzayedeler, açık arttırmalar oluyor. Melih Han da katılıyor olabilir. Ben de katılırım, sen de partnerim olarak gelirsin."

Şakağımı kaşırken derin düşüncelere daldım. Ailelerimiz aynı gece korkunç şekilde öldürülmek istenmişti ama sadece annesiyle babam öldürülmüş, diğerleri yaralı kalmıştı. O gece

orada olan arabalardan biri Nicolas adında birine aitti ve şirketlerinde aynı isimde biriyle karşılaşmıştı. O adam muhtemelen bizi tanıyordu, bu yüzden karşısına çıktığımızda niyetimizi anlamış olabilirdi. Duman'ın ailesi o gün yaşananları araştırmamıştı ve bu nereden bakılırsa bakılsın, mantıksızdı. Bu yüzden Melih Han hâlâ şirkette barınabiliyordu ama Duman ile sevgili olduğumuzu söylediğimiz için şüphelenmiş olmalıydı, muhtemelen daha dikkatli davranacaktı. Ailelerimizle olan bağlarını çözmeye çalışırken onu da huzursuz edecektik ki bu zevk verirdi.

"Ne düşünüyorsun?"

Sorusuyla beraber gözlerimi bir kez kırptım ve masanın altındaki parmaklarımı sıktım. "Ben senin partnerin miyim?"

Gözlerinde farklı bir şeyler açığa çıktı ve az kaldı kalbimin gözlerini açıyordu. "Öylesin."

"Tamam. Ben hep kırmızı bere takarım, partnerini öyle tanırsın."

Gülümsedi, neredeyse. "Kırmızı bereli..."

Bakışlarımı hızla çektim ve konuşacak şeylerimizin bittiğini düşünürken, onun gülümsemesinin neredeyse ile kalmadığını gördüm, bayağı gülümsüyordu. Kaşlarımı çattım ve konuşmamızın bittiğini düşünerek ayağa kalktım. Masadan telefonumu alırken, Duman da hızla sandalyesini itip doğruldu. "Beren..."

Masadan uzaklaşıyordum ki, beremi aldığını, peşimden geldiğini gördüm. Topuklarımın üzerinde ondan tarafa dönerek elindeki kırmızı bereme uzandım. Ama o benden önce davrandı ve beremi başıma yerleştirmek için uzandı. Onu izledim. Gayet ilgili, özenli şekilde beremi saçlarıma yerleştirdi ve hoşnut kalarak dudağının kenarıyla güldü. Gülümsemeler veya anlamlı bakışların bazıları, zahmetsiz işlenmiş cinayetler gibi gelirdi bana. "Kırmız senin rengin," dedi, ben nasıl bu kadar sakin kaldığıma hayret ederken.

"Sağ ol," diye bir mırıltı çıktı ağzımdan ve hızla gerileyip beremi tutarak ona arkamı döndüm.

"Sen sağ ol," dediğinde, *bir şey yapmadım ki* demek istedim ama fark ettim ki, bunu bir şey yaptığım için dememişti.

Sağ olmam için demişti.

Mekândan, Kaptan'ın yerinden, önce ben çıktım ve Duman'ı arkamda, merdivenlerde bırakarak kaldırıma indim. Kırmızı beremi tutarak kaldırımdan aşağıya yürürken gözlerinin neredeyse üzerimde gezdiğini hissediyordum. Buradan ayrılmam, dönüp arkama bakmamam gerektiğini hissettim ve öyle yaptım. Dönüp arkama bakmadan ayrıldım.

Hayat, Duman'ı defalarca arkamda bırakmıştı, gözlerimi de onu beklerken yolda... Fakat artık acıtmıyor, sırtımı dönüp gitmek o kadar da incitmiyor.

Zaman ilerliyor, sen itmesen de.

Eve döndüğümde annemi yatağının içinde, ilaçlarını içmemiş halde bulmuştum ve onunla kavga ettikten sonra odama girip bir daha çıkmamıştım. Yatağımın ortasında, yüzümü penceremeye çevirmiş halde oturuyordum. Akşam olana kadar binlerce şey düşünmüş, az önce başlayan kalp ağrımla beraber de düşüncelerimin önünü kesmiştim.

Bu kalp ağrısı beni uyutmuyordu.

Gece olmak üzereydi ve bu saatte, nereden geldiğini bilmediğim ama sürekli yaşadığım kalp ağrısıyla uğraşıyordum. Alnımda, ensemde ve kulaklarımın arkasında ter damlacıkları birikmişti. Komodinin üstündeki gece lambasından yayılan loş ışık yüzümün bir kısmını aydınlatmıştı. Uzandığım yerde bacaklarımı kendime çekmiş, kollarımla sarıyordum. Üstüm açıktı.

Yatakta biraz daha küçülürken yıllardır var olan ağrının ilk kez böylesine şiddetlendiğini hissediyordum. Bu ağrıyla ilgili bir işaret, somut neden istiyordum. Kalbim göğsümün altında kıvranırken, dişlerimi alt dudağıma geçirerek acıyı indirgemeye çalıştım. Ruhsal acının fazlalığından fiziksel acıları hissedemez olmuştum ama buna rağmen nasıl bu kadar kıvranabiliyordum?

"Hiçbir fiziksel rahatsızlığım yokken, bu ne saçmalık? Kimin acısı bu! Kimin!"

Ter dökmeye başladığımda, elimi kalbime daha sert bastırarak göğsümü ezdim. Dayanırdım ama dayanmak zorunda kalmak canımı sıkıyordu. Elle tutulabilecek kadar yoğun bir ağrıydı. Gözlerim uykuya itaat etmek için hazır olsa da kalbimdeki ağrı uyumama izin vermiyordu.

Kimin ağrısı bu...

Pantolonumun cebindeki telefonu uyuşan parmaklarımla aldığımda, gözlerim uykusuzluktan sızlamaya başlamıştı. Telefon avucuma düştüğünde yerimde rahatsızca kıpırdandım ve yorgun gözlerimi ekrana diktim. Siyah duvar kâğıdımın ardındaki rehbere girdim.

Duman'ı arayıp telefonu kulağıma yaslarken, kirpiklerimi az daha kısarak bakış açıma sadece hilâl şeklindeki ayı aldım. Göğsüm, bir mücadeledeymiş gibi savaşırken, çalan telefonun melodisini dinledim.

Yapabildiğim en iyi şey buydu.

Ta ki Duman telefonunu açana dek...

Telefonun açıldığına dair yükselen o hışırtılı sesi işittiğimde, nemlenen dudaklarımı hafifçe ıslattım. Derin bir nefes sesi yükseldiğinde, telefonu açanın kendisi olduğundan yüzde yüz emin oldum.

Duman'ın nefesi hastalığa yakalanmış gibiydi.

Şakağımdan saç diplerime doğru yavaşça akan ter damlası tenimi gıdıklarken, zapt edilmeyen göğüs darlığım ile sıkışık bir nefes aldım. Sert bir fısıltıyla, "Şu kalp ağrını durdur," diye konuştum, saçma şekilde onun yüzünden kalbimin ağrıdığını düşünerek. "Yapman gerekeni yap ve..." Kalbime aniden saplanan bu hastalıklı hisle, tırnaklarımı ellerime biraz daha batırdım ve devam ettim. "Kalbindeki ağrıyı azalt. Duman, hemen yap şunu."

Onun kıvrandığını biliyordum. Kalp ağrısı ile canının acımasına rağmen, neden gerekli olanı yapıp ilacını almıyordu.

Ve ben neden onun kalp ağrısını hissedebiliyordum. Saçmalıktı! Duman'ın korkutucu sakinlikteki usul nefesi hattın diğer ucundan kulağıma dökülürken, "Ne saçmalıyorsun? Kalbimin ağrıdığını da nereden çıkardın?" diye tersledi beni.

"Soru sorma," diye konuştum, karşımda olsaydı sesim tenine kesikler açabilirdi. "Sadece istediğimi yap."

Şaşırıyordu ama bunu saklamakta ustaydı. Çarşafın hışırtılarını andıran bir ses yükseldi, ardından ancak bir kadehin çıkarabileceği o tok ses. Kaşlarım çatılırken, dudaklarımdaki tüm heceler oyun dışı kaldı. Kuralsız bir adama ve o adamla da canavarlara karşı savaşıyordum.

Yenilgileri hazmedemeyen benliğim beynimle birlikte harekete geçtiğinde, Duman zihnimdeki düşünceleri konuşarak süpürdü. "İlacımı içtim ama alkol aldığım için faydasını görmeyeceğim."

Kalbimin, kalbiyle beraber tuhaf bir şekilde ağrıdığını bilse, yine de o alkolü alır mıydı?

Kalpler mantıklı davranmaz, dedi iç sesim. Ve hayattaki tüm hatalar bu yüzden olur.

"Aptal mısın sen, ne demek istiyorsun!"

"Yani..." sesi bulanık bir su gibiydi. "Bu gece sana tatlı rüyalar, bana azap çığlıkları Gül Dikeni."

Aynı çığlıklardan mı bahsediyorduk?

Bitmeyen. Dinmeyen. Susmayan. Sonsuz ve edebi olan

💔

Aynalara bakabildiğin müddetçe iyi birisin, aynaya dönmeyi bıraktıysan sen de onlardan birisin.

Işık aramadan, çöken akşam karanlığının içinde yürürken, dikkat çekmemeye gayret ediyordum. Nicolas'ın yeğenini takip ediyordum. Evinden ayrıldığından beri yürüyordu, araba kullanmamıştı, bu yüzden ben de yürümek zorunda kalmıştım. Yeğenin adresini Duman vermişti, kendisi de bugün şirkette olacak, amcasının ağzını yoklayacaktı. Adamın, Nicolas'ın ka-

rısıyla buluşacağını düşünerek onu takip ediyordum ama eğer buluşmazsa bunca dakikadır boşa yürüyor olacaktım.

Mesafeye dikkat ederek ondan az sonra sokağın köşesini döndüğümde, adamın etrafına bakınarak bir apartmanın önüne doğru yürüdüğünü gördüm. Hemen kendimi duvarın arkasına sakladım ve ayaklarımı da geri çekip apartmanın önüne baktım. İşte orada, yeşil beresinin altında sarı saçları süzülen bir kadın vardı. Genç, güzel bir kadındı. Adamın kendisine yürüdüğünü görmesiyle beraber basamaktan inmişti. Hızla uzanıp telefonumu çıkardım ve onların kavuşmasını beklerken kamerayı odakladım. Adam kadının yanına vardığında, kadın hızla uzanıp kollarını ona sardı. Bu anı ve sonraki gelen anlık öpüşmeyi fotoğrafladıktan sonra ne yaptıklarına baktım. Adam aceleci şekilde kadının elini tuttu ve önlerinde durdukları apartmandan içeriye girdiler. Gözden kaybolana kadar onları izledim ve sonra telefonumu indirip güldüm.

"Aşk mabedi bile yapmışsınız..."

Bunun Nicolas kadar uyanık görünen bir adamdan gizleyebilmeleri ilginçti.

Burada daha fazla durup dikkat çekmemek için hızla dönüp geldiğim yolu geri yürümeye başladım. Fotoğrafları Duman'a gönderecek, devamında Melih Han'ın hissettiği mutsuzluktan tatmin olacaktım. Sokağın solundan dönerken paketimden bir dal sigara çıkardım.

Sigaramın külünü ıslak zemine silktiğim sırada, algılarım sayesinde izlendiğimi hissettim ve atik bir hareketle omzumun üstünden arkama döndüm. Sol tarafımda, yaklaşık üç metre uzağımda küçük bir oğlan çocuğu oturuyordu. En fazla beş yaşlarında, esmer, kuzguni bir tene sahip, çelimsiz bir çocuktu. Üstünde her çocuğun sahip olabileceği türden bir pantolon ve siyah incecik bir kazak vardı. Kısa bacaklarını karnına doğru çekmiş, dudaklarımdaki sigaraya ve yüzümdeki bomboş ifadeye bakıyordu.

Tek kaşımı sorgular bir biçimde kaldırarak onu daha fazla korkuttuğumda, gözlerini kısa bir an kaçırdı. Küçücük parmakları vardı. Öyle küçük bir çocuktu ki, umutlarının kendinden büyük olduğuna emindim. Bir kez daha tedirgin gözlerini bana çevirdiğinde, "Burada ne işin var?" diye sordum, kaskatı bir sesle. "Evine git. Saat geç ve bu sokak senin için uygun değil."

Oturduğu yerde irkilerek kollarıyla kendini sardığında üşüyor olduğunu fark ettim ama hiçbir şey yapmadım. Dışarıya çıkarken üzerine bir mont alabilirdi. Kararsız kaldığı kısa bir andan sonra mırıldandı. "Evim yok ki."

Sigarayı dudaklarıma bir kez daha yerleştirerek uzun nefesler çekerken, "O zaman nerede yaşıyorsan oraya git," diye konuştum, umursamaz bir sesle. "Soğuktan titriyorsun bacaksız."

Nefesini üşüyen ellerine vererek minik parmaklarını ısıtırken sordu: "Bacaksız, ne demek?"

"Senin gibi veletlere verilen isim."

Anlamıyordu, anlamasını beklemiyordum. Olduğu yerde ıslanırken ve soğuktan titrerken ağzımın içinde homurdandım. "Gitsene be çocuk."

Sigaranın dumanı içimde boğulurken, "Ben," diye konuştu, sesi cılız ve çekingendi. "Mahalledeki yetimhanede kalıyorum."

Yetimhanede hayatı çalınan binlerce çocuktan biriydi. İnsanların zevklerine kurban ettiği çocuklardan bir de iyilik bekliyorlardı. Bu çocuğa baktığımda on beş yıl sonra, bir sokakta fazla doz uyuşturucudan ölebileceğini düşünüyordum. Aslında bu bir ölüm olmayacaktı. Bu ailesinin onun için hazırladığı bir cinayetti.

Kimse bu çocuğu, kötü bir adam olduğunda suçlayamazdı.

Donuyordu, sabahın sert soğuğu onun canını yakıyordu ve henüz bedeni buna karşı koyamayacak kadar küçüktü. Sigaranın izmaritini yere fırlatarak küçük kıvılcımları söndürdükten sonra, sokağı izledim. Kimse yoktu. Ağırlaşan saçlarımı geriye doğru savurdum ve parmaklarımla üzerimdeki ceketin fermuarına uzandım. Ceketi bir çırpıda üzerimden çekerek yaklaştı-

ğım oğlan çocuğunun üstüne attığımda, bir an irkilerek benden uzaklaşmaya çalıştı ama kaba bir tutuşla çelimsiz bedenini yakalayarak buna engel oldum.

Onu eğildiğim yerde kollarımın arasına alarak doğrulduğumda, hiç de bir ağırlık taşıyor gibi hissetmiyordum. Oldukça hafifti ve kaburgalarındaki kemikleri kollarımda hissediyordum. Kucağımda, benimle birlikte yükseldiğinde bir an ürpererek bir inilti çıkardı ve kollarını kucağına düşürdü. "Ne yapacaksın ki bana?"

Tamamen doğrulup omuzlarımı dikleştirdiğimde, siyah ceketim onun üstüne örtülmüş ve bedenini yağmurdan sakınmıştı. Ona bakmayı reddederek doğrudan ileriye odakladığım bakışlarımla sessizce yolu izledim. "Eğer kucağımda tepinip bana zorluk çıkarırsan bozuşuruz."

Benden korkmasına rağmen bana biraz daha sokularak küçük ellerini ceketin altına yerleştirdiğinde, gergin bir nefes verdim. "Tamam," diye mırıldandı, ardından birkaç kez öksürdü. "Uslu olacağım."

Korkuyordu ama bununla ilgilenmiyordum. Sorun çıkarmaması iyiydi, zira sabır eşiğim pek aşağılardaydı. Sokağı sessizce yürüyüp bitirdim ve bir diğer sokağa girdiğimde adımlarımı hızlandırdım. "Şey, abla," diye geveledi ağzının içinde. Kızmamdan korkuyordu. "Beni nereye götüreceksin?"

"Güzel bir yere götürmek isterdim."

Küçük bir oğlan çocuğuyla konuşacak hiçbir şeyim olamazdı. Gelirken görmüştüm, yetimhane iki cadde ötedeydi. Saçlarım artık sırılsıklamdı, üstümdeki gömleğin yakası biraz daha aşağıya çekiştirilmişti ve yağmur muhtemelen dudaklarımdaki ruju çeneme akıtmıştı. Bir süre sonra, hızlı adımlarım yavaşlamaya başladığında yetimhanenin sokağına girmiştim. Bu küçük veledin buradan nasıl kaçtığını bilmiyordum ama yokluğu henüz fark edilmemiş gibiydi. Sorumsuz bir yerdi, buna emin olmuştum. Kaldırım boyu yürüyerek yetimhanenin kapısı önünde durduğumda, dik bakışlarımı kucağımdaki çocuğa in-

dirdim. Yüzü ve bedeni tamamen ceketin altında olduğu için hiçbir şey göremiyordu ve uzun süredir nefessiz kaldığı için solukları hızlıydı. Kafamı iki yana sallayarak olduğum yerden kaldırıma doğru eğildiğimde, "Çok sıcaksın sen, bırakma beni," dedi onu bırakacağımı anlayarak.

Kalçası kaldırıma dokunduğunda, kollarımı onun bedeninden çekerek temasımızı kopardım. Adını bilmediğim ve merak etmediğim çocuk, kaldırım kıyısında büzüştüğünde ceketim de onun üstüne örtülmüştü. Belimi doğrultarak dikildiğimde, bacaklarını kendine çekti ve titreyen elleriyle ceketimi bana uzattı. "Teşekkür ederim abla."

Bana uzattığı ceketime ve bir de gözlerindeki temiz duygulara bomboş, hissiz bir şekilde bakarken, kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sen o cekete sümüğünü, salyanı falan akıtmışsındır," diye homurdandım ilgilenmez bir tavırla. "Giymem, ben bir daha onu. Al üstüne ört de bir işe yarasın."

"Teşekkürler."

Dudaklarımda biriken yağmur suyunu elimin tersiyle sildiğimde kırmızı rujumun izlerini parmaklarımda gördüm. Başımı kaldırıp yetimhane binasına baktığımda bekçinin kulübesinden çıkmış, bize doğru yürüdüğünü gördüm. Açıklama yapmak istemiyordum, çocuğu kaçırdığımı bile sanabilirlerdi. Fazla oyalanmadan gerilemeye başladım. "Hoşça kal."

Ona sırtımı dönüp hızlı adımlarla ilerlemeye başladığımda, kollarımı kendi etrafıma sarmaktan başka şey yapmadım. Üşüyordum ama atlatırdım. Tırnaklarımı kollarıma bastırırken yere düşen yağmur tanelerini izledim. Su damlaları bana güzel şeyler hatırlatmıyordu, bu ses de hep aynı şeyi hatırlatıyordu.

💔

Yıllar önce,
Galata Lisesi.
Beyaz okul gömleğimi pileli eteğimin içine tıkıştırıp, sabırsız nefesler verirken, gözlerim spor odasının kapısından ayrılmı-

yordu. Koridorda muazzam bir sessizlik ve bu sayede duyulan soluklarım vardı. Göğsümün derisi kalbime çarparak kendini öğütürken, parmaklarım gömleğimin düğmelerine gitti. Üstten birkaç düğmeyi açarak siyah saçlarımı omuzlarımın üstüne döktüm ve parmağımla rujumdaki fazlalığı sildim.

Evet, güzel görünüyordum.

Her zaman güzel görünürdüm.

Dudaklarımdaki tebessümün önüne geçmeye çabalarken, bedenimi duvarın arkasına saklamaya devam ettim. Duman'ın beden dersi on dakika kadar önce bitmişti ve dersten sonra muhakkak duş alıyordu. Bu sefer de spor odasının kabinlerinden birinde soğuk bir duşa girdiğine emindim ve bunu düşündüğüm her an olduğum yerde kıvranıyordum.

Heyecandan irileşen gözlerim beyaz kapıdan ayrılmazken, işittiğim seslerle duraksadım. Görülme riskini tamamen ortadan kaldırarak kapının aralanmasını ve üç lise son sınıf öğrencisinin çıkışını sabırsızlıkla izledim. Onlar gülüşerek koridorun diğer yönüne yol aldıklarında, dişimi alt dudağıma geçirerek piercingimin iğnesini dudağımın etine batırdım.

Şimdi içeriye girebilirdim.

Onun yanına girebilmek için sekizinci dersten kendimi attırmayı başarmış ve bir hayli azar işitmiştim ama sorun değildi, öğretmenlerimi ve derslerimi çok fazla önemsemezdim. Derin bir nefesi ciğerlerime doldurup kendimi bu tehlikeye hazırladıktan sonra koridoru kontrol ettim. Bir kız öğrenci az önce lavaboya girmişti ve onun dışında kimse yoktu. Bu iyiydi, onunla yalnız kalmam çok daha iyiydi.

Bedenimi duvarın arkasından ayırarak görünür olduğumda parmak uçlarımda yükseldim ve duvar dibinin yanı boyunca yürüdüm. Ellerim nemlenmiş, bedenimin ısısı yükselmişti. Kısa mesafeyi iki soluk kadar bir vakitte bitirerek kapının önünde durduğumda, parmaklarım çoktan o kulpu aşağıya indirmişti. Kalçamla aralanan kapıyı geriye iterek girebilmem için bir aralık yarattım ve içeriye sızdım.

Artık spor odasındaydım.

Kapıyı arkamdan örterek kilidi çevirdiğimde, duş kabinlerinden yükselen suyun sesini işitmiştim. Işıksız, loş ve pencerelerin açık olduğu bir ortamdı. Duman'dan başka kimse yoktu ve olmaması için tüm ihtimalleri ortadan kaldırmıştım. Tabanlarıma basıp spor ayakkabılarımın içindeki parmaklarımı içe doğru büktüm ve duşlara yöneldim. Dört tane kabin vardı ve Duman üçüncüsündeydi. Çaprazımdaki boy aynasından kendime kısa bir bakış attım, gayet çekici ve güzel görünüyordum. Bu detaylar o kadar önemli değildi ama mesele o olduğunda tüm kozlarımı kullanmaktan çekinmezdim.

Kabin kapısının önüne yürüyüp alnımı kapıya yasladığımda, avuç içlerimi de kapının üstüne yaslamış ve başımı hafifçe öne eğmiştim. İçerideydi, kapıya sıçrayan su damlalarının onun bedeninden nasıl kaydığını düşündüm. Beyaz tenliydi. Bilmediğim bir sebep yüzünden iki yıl liseye ara vermişti ve şu an benden büyüktü. Bedeni ve tavrı olgunlaşmaya başlamıştı. Onu gözlemlerken bunu çok net fark etmiştim.

Suyun bedenindeki yolculuğunu hayal etmek dilimi damağımı kuruttuğunda titrek bir soluk verdim. Bedenim karıncalanıyordu, kişiliğime zıt tavırlar sergiliyordum ve asıl sorun kalbimdi. Öyle çırpınıyordu ki... Aldığım nefesi seslice vermiş olmalıyım ki, Duman'ın bedenini ıslatan suyun durduğunu işittim. Panikledim, fakat heyecanım öyle çoktu ki, yakalanma korkusu yoktu.

Bedenini kapıya yasladığını hissettim, aramızda şu lanet olası kapı olmasaydı şu an onun kalıplı sırtına dokunuyor olacaktım. Duraksadığımı hissettiğimde, parmaklarım titrekçe kapının kulpuna uzandı.

Lütfen kilitli olmasın.

Lütfen!

Kilitliydi!

Elbette kilidi çevirecekti, herkes böyle yapardı. Yüzüm asıldı ve duygularım hırpalandı. İçeriye giremezdim, o zaman ka-

çıp gitmeli miydim? Kapının arkasında birinin olduğunu hissetmiş olmalıydı, konuşursa ona cevap vermeli miydim? Buz kesen yanağımı kapının yüzeyine yasladım ve az sonra akmaya devam eden suyu duydum, kaldığı yerden devam ediyordu. Ne o bir şey sormuştu ne ben cevap vermiştim.

Ve o an da tıpkı diğerleri gibi hatırlarımda eskimişti.

ZİHİN FISILTILARI

Kimi zaman bir masal olmak isterdim küçük çocukların kulağında dönmek isteyen...

Kimi zaman bir intihar melodisi...

Ve kimi zaman senin celladının başında, onu kışkırtan bir melek...

Lakin elimde, olabileceğim tek bir seçenek vardı;

Gül Dikeni.

Aynada kendime baktım...

İnsanlara hak verdim.

Sevilmek için tek sebebim yoktu.

Uzun, kalçama kadar inen dümdüz saçlarımı ellerimle okşadım. İfademdeki mutsuzluğa, gözlerimdeki boşluğa ve solgun yüz hatlarıma baktım. Kendimden umudu kestiğimde, geçmişin kanını içime doldurmuştum ama o bile renklendirememişti ifademi. O kadar çok maske kullanmıştım ki, gerçek yüzümü unutmuştum.

Hırçın saçlarımı omzumdan geriye savurarak, alnımı aynaya yasladım ve gözlerimi yumdum. Kimsesizken her şey daha kolaydı. Maskeler takmama gerek kalmıyordu ve daha az yorucuydu. Kırışan alnımdaki acıyı kabullenemeyerek sertçe yutkunduğumda mutfaktan yükselen o karamsar iniltileri işittim.

İsmimi bir daha seslenmeyecek olmasının nasıl bir his olduğunu kimseye, asla anlatamayacaktım.

Omuzlarımı dikleştirerek aynadan uzaklaştım. Yüzüme kondurduğum o sahte maskeyi derinleştirerek çıplak ayaklarımla odamdan ayrıldım. Soğuk koridoru yürüdükten sonra evimizin küçük mutfağından içeriye girdim. Annem çelimsiz bedenini tezgâha yaslamış, elleriyle tezgâhtan destek alıyor ve

hayretle mutfak penceresinden dışarıya bakıyordu. Buna bir anlam veremeyerek hızlı adımlarla yanına gittim.

"Anne?" Omzuna dokundum. "Nereye bakıyorsun öyle?"

Sessiz bir iniltiyle birlikte bana daha çok sokulduğunda, onun bakışlarını takip ederek dışarıya baktım. İçimde kükreyen o hissi biliyordum. O vahşi hissin tırnakları yakama yapıştığında, beni kimse durduramazdı. Sokağın ortasında, otuzlu yaşlarının başında, kirli sakallı bir adam vardı ve yere yatırdığı kedinin önüne çökmüştü. Beni harekete geçiren sebep ise, kedinin boynunu geriye yatırıp adeta ona eziyet etmesiydi.

Dişlerimi sıkarak aceleyle arkamı döndüğümde, annem çırpınarak, morarmış parmaklarıyla bir şeyler anlattı. *Sakin ol. O adam, sana zarar verir.*

Alayla gülümsedim. "O kim ki, bana zarar verecek!"

Annemin her zaman için yardıma ihtiyacı olan canlıya zaafı olmuştu ve şimdi de belki bu yüzden bana engel olmadı. Yanından geçip sokak kapısına yürüyene kadar, çoktan içimde bir canavarı uyandırmıştım. Üstümdeki düğmeli badi ve altımdaki, dizleri çıkmış gri eşofmanla sokağa fırladığımda annemin titrek soluklarını duyabiliyordum. Çamurlu, çiçeklerin ezildiği bahçeyi kısa sürede yürüyerek demir kapıyı sertçe ittirdiğimde durmaya hiç niyetim yoktu.

Ben de kötü biriydim ama durduk yere kimseye eziyet etmiyordum.

Adam demir kapının çıkarttığı gürültüyü işittiğinde, kediye doğru eğdiği başını kaldırarak bana baktı. Beni üstünkörü, çapkınca süzdükten sonra kediye eziyet etmeye kaldığı yerden devam edeceğini sandı ama yanılıyordu. İri, nasırlı parmaklarıyla kedinin yüzünü gri zemine sürttüğünde, büyük adımlarla yürüyerek soluğu yanında aldım. Adam beni tekrar fark ederek omzunun üstünden, başını kaldırdığında tıslադım. "Hemen o kediyi bırakıyorsun. Derhal!"

Bu kaba, sert tavrımın onun tarafından beklenmedik olduğunu görebiliyordum. Bakışlarımda kan gövdeyi görünüyordu.

Yüzündeki o kibirli sırıtma, tırnaklarım tarafından sökülmeyi talep ediyordu adeta. "Git şuradan kızım," diye konuştu, çirkin bir konuşma şekliyle. "O benim kedim. Her haltı yaparım, sana ne?"

Ona doğru eğilerek, "Seni piç kurusu," diye hırladım. "Ben varken o kediye bir bok yapamazsın!"

Adam bu çıkışımı asla beklemiyor olmalı ki, eğildiği yerden doğruldu. Onun ağır ter ve sigara kokusu yüzümü buruşturmama sebep olduğunda geriledim. Eş zamanlı olarak nasırlı parmakları dirseğime yerleşerek, beni kendine doğru çekti. "Ne dedin sen?" diye hırladı, yükselen sesi sinirlerimi germişti. "Bak kızım, belalısın, mahalle senden ürküyor falan ama bana işlemez bu tavırların. Bas git evine, başına bela alma!"

Dişlerimin arasından tısladım. "Elini çek, seni öldürürüm."

Kedi sessiz iç çekişleriyle kaldırım kenarına çıktığında onun için rahatlamıştım ama bu adamın bu meseleyi uzatacağını anlamıştım. Dert değildi. Başa çıkabilirdim. Onun pis elini dirseğimden silkerken, "Siktir gir," diye hırladı, onu sinirlendirmenin hazzıyla şeytani bir şekilde gülümsedim. "Nasıl bir karısın sen lan! Adını çıkarırım, bir daha şu mahalleden içeriye adım bile atamazsın."

Bu beylik cümlelerine, kendini ultra beğenmiş haline katlanamayarak, dirseğime saplanan tırpan misali parmaklarını tek seferde kendimden uzaklaştırdım. Bu gücüme afallasa da pis ve sakallı yüzüyle sırıtmaya devam etti. "Bak sen. Demek göründüğünden daha fazlasısın Mahşer Hanım."

Alayla gülümserken, "Ama sen tam göründüğün gibisin," diye konuştum, gayet sakin bir sesle. "Ne azı ne fazlası... Tam bir pisliksin."

Ona durmadan hakaret etmeme daha fazla katlanamıyor gibi üstüme yürüdüğünde, çoktan bir savunma mekanizması geliştirmiştim. Kolu havalandı ve havaya kalkan eli yanağıma doğru harekete geçti. Ben elbet buna izin vermeyerek atağa kalkacaktım ama biri, benden önce davrandı.

Annem...

Bahçe kapısı önünde durmuş, elindeki iri taşı karşımdaki adamın kafasına fırlatmıştı.

Adam bu beklenmedik darbeyle irkilip, kafasına gelen taşla birlikte geriye doğru sendeledi. Taş bayağı iriydi ve annemin o taşı kaldırabilmesi bile güç istiyordu. Dudaklarım aralanırken, adam ahlâksız bir küfürle birlikte arkasındaki elektrik direğine yaslandı. Annem soluk soluğa, kızgın ve tiksinti dolu bir ifadeyle adama bakarken, "Kart orospu," diye bağırdı adam. Şakaklarından akan kanla birlikte acı dolu bir inilti döktü. "Bak anasına, al kızını. Sizin ikinizi de babanın mezarında sikmek var..."

Bu herife sırt çevirip gidecektim. Evet, kediyi kurtardığım ve sinirimi attığım için bu leşi o köşede acısıyla bırakıp evime gidecektim ama bunu dediğinde tüm planlarım iptal oldu. İçimi jiletleyen, beni kendi içimde parçalara ayrılan o güce karşı koymamın imkânı yoktu. Gözüm döndü. Bakışlarımda dehşet bir soğukluk hâkimiyet kurarken, iki soluk kadar bir vakitte yerimden fırladım.

Onun yaralı, yer yer kan damlamış yüzüne uzandım. Uzun, kırmızı ojeli tırnaklarımı yüzüne saplarken, sokaktan geçen insanlar tarafından izlendiğimizi gördüm. Tırnaklarımı yüzünün iki yanı boyunca indirirken, dizimi yukarı kaldırdım. Adam hem canının acısından hem şaşkınlıktan sersemlemişti. Dizimi sertçe ve hırsla kasıklarına doğru geçirerek kıvranmasını sağladım. İki büklüm olup belini büktüğünde, "Sana hakaret etmek bile gelmiyor içimden," diye bağırdım, tırnaklarımı daha derine batırırken. "Hani erkektin? Hani canıma okurdun. Sana kan kustururum, yemin ederim yaparım..." Onun sakallı çenesini kavrayıp, yüzünü gözlerimin hizasına kaldırdım. "Özür dile."

Taşın etkisi şiddetliydi. Gözleri kararıyor gibiydi ve bakışları baygındı. Ağzındaki salyaları çenesine doğru akarken, son bir gayretle beni ittirmeye çalıştı. Annem bana bir şeyler anlatmaya çalışırken üsteledim. "Özür dile hayvan herif!"

Gürültüyle öksürerek yüzünü tırnaklarımdan uzaklaştırmaya çalıştı. Ona acıyordum. Hem de ondan iğreniyordum. Kapanmaya yüz tutmuş baygın gözlerle bana bakarken, "Özür dilerim," diye konuştu, öfke içinde. "Babasının kızı."

Benim ona kalkan elim henüz onun yüzüne bir darbe bırakmadan, herif yaslandığı elektrik direği boyunca kaydı ve çamurlu zemine yığıldı. Havaya kalkan elimi yanıma indirip küçük bir yumruk haline getirdiğimde, annemin çoktan yanıma geldiğini fark ettim. Adamın şakağından sızan kan birikintisi ıslak toprağı kirletirken, insanların arkamdan fısıldaştığını duyuyordum. Annem beni eve çekiştirdiğinde ona karşı koymadım. Beni o adamın yanından uzaklaştırarak sokağın karşısına çektiğinde, yüzüme korkunç bir ifadenin çöktüğünü görmesem de hissediyordum. Annem demir kapıyı açarak bahçeden girdiğinde, mahalle sakinlerinden Melahat Hanım'ın sesi hemen arkamızdan yükseldi. "Senin gibi bir kızı olduktan sonra, bu kadın dili olsa da utancından konuşmaz!"

Arkama dönmeye tenezzül etmeden bağırdım. "Sen git de kızının sutyenlerini, bakkalın oğlundan topla!"

Kadının ne tepki verdiğine aldırmadan annemin beni sürüklediği yere gittim. Sokak kapısından içeriye girdiğimiz an beni yeşil kanepeye fırlattı ve kendisi de önümde eğildi. Diz çöktüğünde, ona kalkması için uyarı dolu bir bakış attım ama gözü beni görmüyordu.

Şimdi ellerime uzanacak...

Bir daha kendimi tehlikeye atmamam için adeta yalvaracaktı.

Belki de senin sınavın bendim anne.

Yine de ne olursun beni doğurduğun için pişman olma.

Lütfen...

Annem öfkeli, gücenmiş, kızgın ama her şeye rağmen bir annenin sahip olabileceği o bakışlarıyla gözlerimi eşelerken, parmaklarını yukarı kaldırdı. Bunu yapmadan hemen önce onu dinlememem için bacağıma attığı çimdiğe öfkelendim ve bakışlarımı parmaklarına çevirdim. *O adam sana vuracaktı.*

Senin canını yakacaktı. Havaya kalkan elini gördüğümde ne hissettiğimi biliyor musun? Kirpiklerini kırpıştırarak gözyaşlarını geriye itmeye çalıştı. *Çok nefret dolusun. Her şeye, herkese karşı kin besliyorsun. Durdurulamazsın. Olmak istediğin halin beni korkutuyor Mahşer. Herkesi incitiyorsun, Öğünç ve Çisem'i bile.*

Bizim dilimizde Çisem ve Öğünç'ü başparmaklarıyla tanımlıyordu. Onun kendini anlatma çabasını, çırpınışlarının kendine verdiği eziyeti ve azabı izlerken kafamı yana yatırdım. Annem kendisi gibi bir kadın olmamı istiyordu ama ben babamın kızıydım. Babamın nefretine, babamın sevgisine, babamın gücüne bağışıklık kazanmıştım. Birini birinden daha çok sevmiyordum ama babama benziyordum ve annem hep bununla gurur duymuştu. Olmamı istediği kadına, olduğum kadın cevap verdi. "Ben istediğin kadın olamam anne."

Ellerini dizime çırparak baskın gelen acısını somut bir şekilde belli ettikten sonra parmakları çırpınmaya devam etti. *Daha sakin ol, her şeye bu kadar çabuk sinirlenme.* Gözyaşlarını, omzunu örten ince badiyle sildi. *Öfken içini yiyen bir lanete dönüşmüş. Sen insanları bitirdiğine inanıyorken, nefretin seni bitiriyor. Sen vicdanlısın, bu kadar hissiz değilsin*

Elimi yukarı kaldırıp, az önce soğuğun üşüttüğü parmaklarımla onun yanağını kavradım. Annem burnunu çekti. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. *Bin defa var olsam, bin defa da senin kızın olmak isterdim,* diye içimden geçirdim. Devam ettim. "Ama seni sevdiğimi hissetmiyorum..." elimi yanağından indirdim. "Bunun için beni suçlayamazsın."

Annemin kırgın gözlerine alışkındım, beni bu alışkanlığa iten ise yine bendim. Yorulan parmaklarını aşağıya indirip yumruk halindeki ellerimi yakaladı ve parmak boğumlarıma birer tane öpücük kondurdu. Genelde beni öpmezdi, bunu garip buldum ama tepkisiz kalmayı başardım. Bunun üzerine annem de ellerimi bırakıp uzaklaştı, yanımdan kalkıp mutfağa

gitti. Herkesin uzaklaşmak, kaçmak ve gitmek istediği bir tiptim ve buna alışmıştım. O yüzden sorun yoktu.

Gerçekten, umursanmamak yalnızca egomu sarsar, kalbimi kırmaz.

Tırnaklarımı dizlerime geçirip ağzına kadar kan dolu olan kalbimin içindeki sıvıyı, paslanmış geçmişe akıtırken bir gıcırtı duydum. Sokak kapısının aralanırken çıkardığı o sesle birlikte ahşap zemine düşen adımı gördüm. Siyah, mat ve bağları özensizce bağlanmış botların uğultusu bir süre kulağımda kaldı. Merak etmedim, dönüp bakmadım.

Lakin yerini unuttuğum bir organımın telaşlı kıpırtısını işittim.

Duman Alanguva buradaydı.

Ellerimin dizlerim üzerindeki ritmik hareketine son vererek oturduğum yerde kasıldığımda sokak kapısını örttüğünü duydum. Başımı kaldırmadan onun yanıma gelişini izledim. Duraksadığını hissetmiştim, tepkisizliğimi beklemiyor olmalıydı. Elime bulaşan pis kanı görmüş olmalı ki, adımlarını hızlandırdı ve oturduğum koltuğun önünde durdu. Hafifçe eğildiğinde baskın olan erkeksi kokusu genzime kadar yükselerek beni ansızın yakalamıştı. Önümde diz çökmedi, eğilip kaldığı o süre içinde bir eli nazik bir şekilde kemikli çenemi kavradı.

Göz gözeydik.

Koyu bir kasvetin uğursuzca gezindiği bir kasabaydı gözleri. Parmak boğumları çenemin altına hafif bir dokunuş emanet ederken, "İyi görünmüyorsun?" diye konuştu, sesi sorgulayıcıydı. "Bir sorun mu var?"

Sorun mu var? Komikti. Cidden gülebilirdim ama dudaklarım birbirine dikili gibiydi. Gülmedim. Sert bir yutkunuşla beraber kavislenen gırtlağıma ve sonrasında zonklayan şakaklarıma bakarak devam etti. "İki yüzlü, yüzsüz şeytanım..." Kan bulaşmış ellerime baktı. "Üzüyorlar mı seni?"

Ellerimin üstündeki kanı koltuğun döşemesine silerken, "Üzülemiyorum," diye konuştum ruhsuz bir sesle. "Hiçbir

şeyi hak etmeyen bir sürtüğüm ve her şeyin en iyisini hak ediyormuş gibi davranmaya devam edeceğim." Gözlerinde kıvam kazanan şiddetli kızgınlığa baktım. "Neden buradasın?"

Yüzünü yüzümün hizasına yaklaştırdı. "Lafını geri al!"

Kaşlarımı çatarken, "Neyden bahsediyorsun?" dedim, sahiden anlamamıştım.

Çenesinin gerildiğini görebilmiştim. Sol gözü bir an seğirir gibi oldu. Gözleriyle renkli gözlerimi eşelemeyi sürdürürken, "Bir sürtük değilsin," diye konuştu, sertçe. "Kendine bunu nasıl yakıştırırsın! Lafını geri al."

Ona tip tip baktım. "Geri zekâlı mısın?"

"Konumuz bu değil."

"Hı," dedim, kışkırtıcı bir alayla. "Konumuz bu olsa geri zekâlı olduğunu kabul edeceksin?"

Paltosunun ağır kumaşı dizime dokunurken, üstüme doğru geldi ama geriye kaçmadım. Hadi ama, ondan kaçacak halim yoktu. Yukarı diktiğim burnuma, küstahlıkla kıvrılan dudaklarıma izinsizce bakarak mırıldandı. "Seni bacaksız..." nefesi sınır ihlali yapıyordu. "Lafını geri al!"

Onun bu sinirli ve agresif haline apaçık bir keyifle bakıp, dudaklarımdaki tebessümü genişlettim. "Ben bir sürtük değilim," diye konuştum, tıpkı onun istediği gibi. "İnandırıcı oldu mu Duman?"

Bana kararlı bir bakış attı, öyle bir kararlılıktı ki, gözlerimi ağırca kırpmama sebep oldu. "Bir gün," diye fısıldadı, kendinden emin bir ses tonuyla. "Bir kız çocuğu gibi ağlayıp, saçlarını okşamam için bana yalvaracaksın..." Kızgın bakışıma aldırmayarak devam etti. "Seni ağlatmayı, seni güldürmekten daha çok istiyorum."

Acımasız oldum. "Tabi, o zamana kadar ölmüş olmazsan."

Yumruk halindeki elimi kalbine yaslayıp onu sertçe geriye doğru ittiğimde, bana karşı koymayarak geriledi ve duruşunu dikleştirdi. Ellerini paltosunun cebine saklayarak salona göz gezdirdi ve karşımdaki koltuğa oturdu. Dirseklerimi çeneme

yaslayarak sabit bir şekilde durmaya devam ederken, Duman ağzının içinde homurdandı. "Bu ev buz gibi... Elektrikli soba kullanmıyor musunuz?"

Ev her an soğuktu ama bedenim bağışıklık kazandığı için sorun etmiyordum. Yanaklarımı şişirerek sıkkın bir nefes bırakırken, "Elektrikli soba bir tek annemin odasında var," diye konuştum kupkuru bir sesle. "Bu senin değil, benim sorunum. Onu boş ver de, neden buradasın?"

Dirseklerini dizlerinin üstüne yaslamış, benim pozisyonumu almış, doğrudan bana bakıyordu. Bakışlarını kaçırmak gururumu tokatlamak gibiydi. Bu yüzden dik bakışlarına karşılık verdiğimde, "Hak ettiğin bu değil," diye konuştu soğuk bir sesle. "Burada soğuktan gebermediğine şaşırıyorum. Eğer gerçekten savaşmak istiyorsan hastalık ihtimalini ortadan kaldırmalısın." Taviz vermeyen ifadesine boş boş bakarım. "Bir kumpas içerisinde, senin rahatsızlıklarına kafa yoramam. Bu evi ısıt, sağlığına dikkat et."

Emrivaki cümleleri, bir sinirin zincirlerini kırarak içimde dolaşmasını ve dizginlenemez bir hâl almasını sağladığında kaşlarımı çattım. Elimdeki kanı koltuğa sürterken, "Ben senin nerede, ne zaman var olacağını bilemediğim ağrılarına mecburum ama..." diye bağırdım kuvvetle. "Hiçbir boku görmeyen herifin tekisin..." Ellerimi sıktım. Canımı acıtacak kadar. "Hiçbir şeyi görmedin. Görmüyorsun. Hiç... Hiç..."

Aptal.

Başımı sol yanıma yatırırken dişlerimi sıkarak kendime sert bir küfür savurdum. Bazen ona baktığımda on altı yaşındaki mutluluklarımı, heyecanlarımı görüp kendimi kaybedebiliyordum ama bir daha buna müsaade etmemeliydim. Duraksadı. kalbinde taşıdığı ağrının benim ruhumun kanatlarında ağırlık yaptığını hissettim.

Bu kanatlar, şeytanların meleklerden çaldığı kanatlardı.

"Görmediğim ne?" diye sordu açıkça, sesinde tek bir kırılma yoktu. "Bugün tuhafsın. Sorun ne Mahşer?"

Hissiz bir sesle, "Sorunlarımı halledebilecek kadar büyüdüm," diye konuştum. "Sıkıldım senin bu bilmiş tavırlarından..." Onun dikkatli bakışlarına aldırmayarak devam ettim. "Neden burada olduğunu bir an önce söylemezsen seni zevkle kovabilirim."

Duman paltosunun yakasını hafifçe kaldırarak burnunu kırıştırdı. Favorilerinden yanaklarına yayılan kirli sakalları koyu renkliydi ve kül renkli teniyle bir uyum yakalamıştı. Kol bileğindeki gri kayışlı saate bir göz attıktan sonra ağzının içinde homurdandı. "Abinin amına koyayım."

Küfür eder gibi tısladım. "Benim bir abim yok!"

Öfkeyle kudurdu. "Sana abilik, annene evlatlık yapmalıydı!"

Tüm kaslarım gerildiğinde, "Sadece kaçtı," diye konuştum mekanik bir sesle. Sesim pürüzsüzdü. Bunun için kendimi tebrik edecektim. "Ne bana abi ne anneme evlat olmayı başaramayan korkağın teki!"

"Bir gün geri gelecektir."

"Onu öldürürüm!"

Bunu yapar mıydım? Yapardım. Birini öldürmek benim için zor değildi. Ellerim dahi titremezdi. Yoksa titrer miydi? Titremezdi değil mi? Bir an omzumdaki yüklerin kalabalığını hissederek dişlerimi sıktığımda, "Sana hatırlatmak istememiştim," diye konuştu, dürüst davranıyordu. "Sadece sana bıraktığı bunca yük için onu suçluyorum. Bunu hak etmiyorsun!"

Omzumu silktim. "Sen de komadaki bir sevgiliyi yıllarca beklemeyi hak etmiyorsun." Buz gibi ifademi aynada görsem şaşırmazdım. "Bak, aynı yerdeyiz. On altı yaşımın katledildiği, on dokuz yaşının avuç avuç koparılıp senden çalındığı o gecedeyiz. Yani bu konuştuklarımızın hepsi boş... Sadece bir arada olma amacımıza yönelmek istiyorum."

Bir süre kemikli yüzümü izledi. Kendi çıkarlarımız doğrultusunda birbirimizi kullanıyorduk ve ikimiz de bunun farkındaydık. Aksi halde ne onun yüzünü görmeyi ne de sesini duymayı isterdim. Onun da bunu istemediğini biliyordum. Şa-

kaklarımdaki ufak tefek sarsıntılarla birlikte gözlerimi kapadım ve anlık ağrının hafiflemesini bekledim. Duman herhangi bir itirazda bulunmadı. Olgun bir karaktere sahip olması beni bazen çıldırtsa da muhteşem otokontrolü planlarımız için biçilmiş kaftandı. "Bunun için buradayım," dedikten sonra çenesinin gerildiğini gördüm.

Ellerimi sıktım. "Hattı kırıp attın mı?"

Başını salladı. "Evet."

"Şimdi Nicolas, ya da Melih Han'ı... Nasıl huzursuz edeceğiz?"

"Bir açık arttırma var, bizim şirket düzenliyor. Oraya katılacağız." Her şeyi planlamış görünüyordu, konuşurken gözleri kısıktı. "Ben de katılacağım, orada olmam dikkat çekmeyecektir. Sen de görevli olarak çalışacaksın, mutfakta."

Ona ne yapacağımı sormadan Duman merak ettiğim her şeyi tane tane açıkladı. O anlattıkça keyiflendiğimi hissettim, birilerine tuzak kuracak olmak hoşuma gitti. İnsanların duygularını umursamazdım ama ne kadar ucuz olsa da onların duyguları üzerinden iyi hissetmeyi umursardım. Onu sessizce dinledim ve konuşması bittiğinde yalnızca onayladım. Telefonu çaldı, belki sevgilisiyle ilgili bir haberdi. Ona gitmesini, keyfine bakmasını söyledim. Beraber ayağa kalktık, onu uğurlayacaktım ki bir anda benden tarafa döndü. Aramızda zaten mesafe yoktu, üzerime doğru eğildi.

Saçlarımın üstüne bir öpücük kondurduğunda, geçmişin ağzındaki kanı saç tellerime kustuğunu anlamıştım. Dudaklarının baskısı sertti, sakallarının siyah saçlarıma sürtünüşünü hissetmiştim. Sıcak bir öpücüktü, çok anlıktı. Biz hiçtik. Bizi var eden hiçlik öyle güçlüydü ki, aramızda bir bağ oluşturmuştu. Amacımız, yaşamdan koparmak istediğimiz şeyler birbirinin aynısıydı ve bu aramızda bir bağ var etmişti.

Yanımdan geçip gittiğinde yaptığım tek şey arkasından kapıyı kapatmak oldu. Hırçın, titreyen parmaklarımla onun öptüğü yeri hırsla sildim ve hatta banyoya kadar gittim. Başımı

küvetin altına sokarak akıttığım soğuk suyla birlikte saçlarımı sertçe yıkadım. Dayanamıyordum, zaaflar edinmekten hep kaçınmıştım ve kaçınacaktım. Islak saçlarıma sardığım küçük havluyla banyodan ayrılarak odama geçtiğimde dağınıklığa bir küfür savurarak yatağın üstüne oturdum.

Ellerim hâlâ titriyordu. Sınırları kaldırmak istemedikçe, içerisinde olduğum duvarları benim üstüme itmekle tehdit ediyordu. Yatağın üstünde otururak saçlarımı kuruladım ve fırçayla düğümleri çözdüm. Şimdi saçlarım daha düz ve derli toplu duruyordu ama kuruduktan sonra kabaracağına emindim. Saçlarımı gevşek bir topuzla toplayarak oturduğum yerden kalktım. Yünlü halımın üstündeki kıyafetleri, kalabalığı toplayarak ortadan kaldırdım. Çalışma masamın üstündeki kitapları ve makyaj masamın üstündeki kremleri, günlük bakım ihtiyaçlarını dolap raflarına yerleştirdim.

Bir erkekten daha dağınık olduğuma emindim ama kendi dağınıklığımı toplamasını bilirdim. Odamın daha yaşanılabilir olduğuna karar kıldığımda altımdaki eşofmanı çıkararak bir kot ve badimi çıkarıp bir oduncu gömleği giydim.

Saç uçlarım kalçalarımda salınırken, "Babamın izini kimse silemez," diye konuştum fısıltıyla. Saçlarımı seviyordum, babamdan başka hiçbir erkeğin izi yoktu üzerinde. "O bile."

Odamdan ayrılarak mutfağa girdiğimde annemin ocağa koyduğu demliğin kaynadığını ve suyun neredeyse bitmek üzere olduğunu gördüm. Kaynadıkça buharlaşmıştı. Su ısıtıcısına bir miktar su koyarak kaynattıktan sonra kendime bir neskafe yaptım ve salona geçerek elimdeki kahveyle oturmaya başladım. Akşamı düşünmem gerekiyordu. Melih Han kurnaz ve zekiydi. Bakışlarımı yakalamaması, niyetimi fark etmemesi için bir kalkan oluşturmuştum ve bunu güçlendirmeliydim.

Bir süre boşluğu izleyerek kanepede oturdum. Kahvemi büyük yudumlarla içerek ağzımdaki acı tadı bir nebze olsun silmiştim. Siyah kupamı orta sehpaya bırakmak için ileriye doğru uzandığımda pencere camındaki gölgeyi gördüm. Koşturarak

sokak kapısına gelen Çisem'in mavi ve bukleli saçları rüzgârda süzülüyordu. Az sonra kapı çaldığında, "Bir sen eksiktin," diye konuştum. Oturduğum yerden doğrulup kapıyı açtığım sürede, Çisem durmadan homurdanmıştı. "Açsana canım bebeğim. Vallahi her geldiğimde aynı tepkiyi veriyorsun! İstemiyorsan söyle gelmeyeyim."

Kapıyı araladığımda topuklu botlarını ayaklarından çıkarana dek durmadan söylenmiş ve yanaklarıma sulu öpücüklerini kondurarak kendini kanepeye atmıştı. Üstündeki kamuflaj montu çıkarıp deri pantolonla sarmalanan bacaklarını der top etti ve ellerini çırparak beni yanına çağırdı. "Gel bak, anlatacaklarım var."

Gözlerimi abartıyla devirip yanına oturduktan sonra kollarımı göğsümde bağladım. "Anlat bakalım."

Ellerini çırpmayı bir kenara bırakıp heyecanla bana sokulurken, "Biliyor musun?" diye konuştu ciddiyetle. "Duman'la ilgili birkaç araştırma yaptım."

İfadesizlik maskesi her zaman işe yaramıştı. Yine o maskeyi yüzüme geçirip, "Ne güzel," diye geveledim ağzımın içinde. "Bu beni ilgilendirmiyor."

Çisem bir şey arar gibi etrafa bakınırken muzip bir sesle söylendi. "Benim külahım nerede ya?"

Onun koluna elimin tersiyle vururken, "Bu muhabbetlerden hoşlanmıyorum," diye konuştum. "Söz konusu sen olduğun için taviz veriyorum ama sınırını bil."

Zarif, ince çenesini göğsüme yaslayarak numaracı bir tavırla dudaklarını büktü. "Ama bilmen gereken şeyler var canım."

"Çisem..."

Göğsümün üstünü, kalbime yakın bir yerleri öptü. "Duman, tam buradan hastaymış," diye konuştuğunda, sesi hüzünlüydü. "Kalbinden. Üniversiteden bir arkadaş vardı, tanıyorsun. Bu tür vakalarda hasta en fazla otuz yaşına kadar yaşarmış. Bana bunu dedi. Söylerken gözleri hüzünlüydü ama sesi titremiyordu."

Ben zaten bu ayrıntıları biliyordum. Öğrenmiştim ama hasta olan ben olmadığım için ne yapabilirdim ki? Beni ilgilendirmezdi, bunları Duman bilmeliydi. "Ne demeye çalışıyorsun Çisem? Sıkılıyorum bak..."

"Ona tehlikeli şeyler hissediyordun," diye konuştu, sesi titriyordu. "Ona çıldırıyordun. Aradan yıllar geçti ve bitti değil mi? O hasta, ölecek. Tamam, şu an bencil görünüyor olabilirim ama senin acı çekmeni istemiyorum." Sesi aceleci ve ürkekti. Ne yapacağını bilemeyen küçük bir çocuğun şaşkınlığını yaşıyordu. "O tamamen bitti değil mi?"

Boş hissettim. Bitmek, başlamak. Geçmiş, gelecek. Eski, yeni. Hepsi birbirine dolanmış gibiydi. Gevşek bir şekilde gülümseyerek acılarımla, geçmişimle, geleceğimle alay ettim. Çisem'in nemli saçlarını omzuna bırakırken, "Boş yapma," dedim sıkıldığımı belli ederek. "Ne bu dramatize hallerin? Ölecekse bu ailesini ilgilendirir. Biz sadece kısa süreliğine birbirimizi kullanıyoruz. Hepsi bu."

Sarılmaktan haz etmediğimi bildiği için olduğu pozisyondan daha ileriye gitmeyerek kıkırdadı. "Çok ruhsuz olduğunu unutarak saçmaladım," diye konuştu, daha iyi görünüyordu. "Her neyse, içim daha rahat. Seni kaybetmeyeceğim."

Kim bilir?

Çisem ile birer tane daha kahve içtikten sonra, Öğünç'ün araması üzerine hazırlanmıştık. Bizi ara sıra gittiğimiz mekâna götürmek istediğinde bana iyi geleceğini bildiğim için teklifini kabul etmiştim. Giyindiğimden farklı olarak üstüme siyah deri ceketimi geçirmiş, örgü bir şalı da boynuma ve omuzlarımın bir kısmına sermiştim. Çisem yarım saat kadar önce çıkardığı botlarını giymiş, kapının önünde beni beklerken odamın kapısını kapattım. Annemin odasına yürüyüp kapıyı ittirdikten sonra başımı aralıktan içeriye sokarak ona baktım.

Saçlarını tarıyordu.

Yan bir şekilde oturmuş, bacaklarını kalçasının altına kıvırmış ve yavaş, yumuşak dokunuşlarla saçını tarıyordu. Boynu

hep büküktü. Hep yetim, öksüz bir duruşu vardı. Suçsuzken hep suçluymuş gibiydi. Kapının gıcırtısını işittiğinde, solgun gözlerini gözlerime dokundurmuştu. Cansız mavileri içindeki mağlup kızın zincirlerini çekiştirirken, "Mutfaktaki masaya senin için bir tabak hazırladım," diye konuştum. "O tabağı bitirdikten sonra masaya bıraktığım ilaçları al. Eğer almazsan sorun çıkarırım anne."

Elini saçına atarak, kopmuş saç tellerini eline düşürdü. Hemen sonra parmaklarının becerisini kullanmak yerine, kâğıdına ve kalemine uzandı. Saniyeler sonra kâğıdı bana çevirdi.

Ne olursun, sağ salim eve dön.

Sağ salim eve döneceğim.

Seni bu vicdansız dünyada tek başına bırakamam. Bunun için hep evimize döneceğim.

Ona boş boş bakarak odanın kapısını gürültüyle örttüm ve durmadan söylenen Çisem'in yanına ilerledim. Evin kapısını üç kez kilitleyerek bahçeden ayrıldığımızda, Öğünç de spor arabasıyla sokağın başında görünmüştü. Arabanın içine yerleştiğimizde bir süre Öğünç'ün onu özleyip özlemediğime dair sorularıyla bunalmış, sonrasında gideceğimiz yerin ferahlığıyla rahatlamıştım.

Kaptan'ın mekânı dışında arada bir kahvaltı etmek veya atıştırmak için gittiğimiz bir mekân vardı; sahil yolunda. Kafa dinlemek için Kaptan'ın mekânını, insanlarla didişmek istediğimde burayı tercih ederdik. Çisem yol boyunca Öğünç'ü kesmiş, bunu ciddi bir şekilde yapmıştı. İçinde bulunduğu durum zor ve belki de aşağılayıcıydı. En nihayetinde Öğünç benden hoşlandığını iddia ediyordu ve Çisem benim sahip olduğum kardeş, ben de onu sahip olduğu tek ablaydım ve bu durum oldukça kahrediciydi.

Yol genel itibariyle sessiz ve sakin geçmişti. Gideceğimiz mekân daha karanlık, kasvetli ve iç karartıcıydı. Bir bar değildi ama pek tekin tipler yoktu. Mal veya uygunsuz davranışlara

rastlamamış olsam da dağıtmak isteyen herkesin mutlaka oraya gideceğini biliyordum.

Spor, kırmızı araba mekânın karşısındaki kaldırımda durduğunda, sigaramın izmaritini camdan aşağıya fırlattım. Çisem mavi saçlarını, arabanın ön aynasından itinayla düzeltip Öğünç'e doğru döndü. "Bugün beraber kum torbasında çalışır mıyız?" diye sordu hevesle. Bunu daha önce de istemişti. "Söz vermiştin?"

Öğünç torpidodaki sigara ve çakmağını alarak kotunun ön cebine tıkıştırırken, omzunun üstünden bana döndü. Dudakları, Çisem'in tenine bir yara işler gibi konuştu. "Ben Mahşer ile çalışacağım," dedi. Sesi canlı ve kararlıydı. "Sana bugün için söz vermedim. Mahşer'in yokluğunda seninle çalışırız."

Çisem'in eli kapının üzerinde kaldı. Öğünç ona attığım buz gibi bakışlarla sessizce yutkundu ve açtığı araba kapısından hızlıca indi. Boynumu gergince ovarken, "Sadece ona ulaşılmaz geliyorum," diye konuştum soğuk bir sesle. "Hepsi bu."

Sert ve edepsiz bir küfür savurarak, "Beni öpmüştü," diye bağırdı. Araba kapısını aralayarak kendini dışarıya bıraktı. "Lanet olsun!"

Elimi boynumdan çekerek sızan soğukla birlikte sert bir nefes aldım. Arabadan inerek hınçla yürüyen Çisem'e yetişmeye çalıştım. Öğünç, güvenlik sorumlusu Mehmet Abi ile kısa bir sohbet gerçekleştirirken, Çisem bile isteye ona çarparak mekânın içerisine girdi. Öğünç onun arkasından homurdandı. "Omzum düştü!"

Mehmet Abi onun ensesine vurduğunda, Öğünç erkeksi bir şekilde gülerek mekâna ilerledi. Ona göz devirerek Mehmet Abi'ye baş selamı verdim. Mekânın girişi ve ilk katı oldukça aydınlık ve normal bir mekân görünüşüne sahipti ama alt kata indiğimizde bambaşka bir yere girmiş gibi hissediyordunuz. Geniş holü yürüyerek kafenin içerisine girdiğimde, Çisem ve Öğünç'ün puf şeklindeki koltuklara oturduğunu gördüm. Çi-

sem onu başından savmaya çalıştıkça o Çisem'in açık kalan göbeğini örtmeye çalışıyorlardı.

Öğünç, merdivenlerin başında durarak etrafı izlediğimi gördüğünde, "Gelsene," diye konuştu. Onu elimle geçiştirip, "Aşağıya iniyorum," dediğimde gözlerini pörtleterek karşı çıktı. "Oraya tek inme. Tehlikeli ve seni rahatsız edebilecek tipler var."

Alayla güldüm. "Beni mi rahatsız edeceklermiş?"

Çisem imayla konuştu. "Öğünç bakıcılık yapmaya bayılıyor."

Öğünç ona dönerek homurdandı ve elleriyle onun badisini aşağıya çekiştirdi. "Geri zekâlılar," diyerek yanlarından uzaklaştım ve merdivenleri inmeye başladım. "Bazen sizi boğmak istiyorum."

Demir korkuluklara sahip ahşap merdivenleri indikten sonra kasvetli ve daha melankolik bir müziğin çaldığı alana baktım., acı kahve rengindeki deri koltuklarda birkaç kişi oturuyordu. Koyu renkteki masaların üstünde alkol ve tütün ürünleri vardı. Aşağıya indiğimde, omzumun üstünden arka tarafa baktım. Masa tenisi oynayan birkaç tip sessizce gülüşürken, kum torbasının henüz kimse tarafından sahiplenmediğini görerek gülümsedim. Üst katın bir kısmı bahçeden ve bir kısmı kafeden oluşuyorken, alt katın bir kısmı oturmak için bir alan ve oyun oynamak için ayrı bir alandan oluşuyordu. İlk geldiğinizde kafanızı yoruyordu ama bağımlılık yapan bir mekândı.

Hep tarçın kokuyordu.

Barmenin verdiği baş selamına karşılık verdikten sonra, en dip ve sessiz yerdeki kum torbasına ilerledim. Bu sırada örgü şalımı boynumdan çıkarmış, kum torbasının yanındaki pufun üstüne bırakmıştım. Ortam normal sıcaklıktaydı ve bedenimi ısıtacağım için şu an ceketim fazlalık yapıyordu. Ceketi de üzerimden çıkardıktan sonra şalın yanına bıraktım ve kum torbasının karşısına dikildim. Herkes kendi halindeydi, kimse kimseyle ilgilenmiyordu ve bu rahatlatıcıydı. Salık saçlarımı omzumdan geriye yatırıp daha rahat bir alan yaratmaya çalıştım. Gömleği-

min kollarını katlayarak dirseğime sıyırdım ve avuç içlerimle kum torbasını dengeledim. En iyisini yapana kadar bir şey yapmış sayılmazdım.

Omuzlarımı yükseltip pozisyonumu aldım. Bir bacağımı öne çıkararak dizimi hafifçe kırdım ve ayağımı zemine daha sağlam bastım. Boks eldivenlerini geçirip, bantlarını yapıştırdıktan sonra kollarımı da dirseklerinden kırarak yüzümün önüne kaldırdım. Kendim hazır hissettiğim ve yapabileceğime emin olduğum an gözlerimi örterek burada yalnız olduğumu hayal ettim.

Kendi içimde olduğu gibi...

Kolumun damarları kabarıp tenimin üstünde belirginleştiğinde, bileğimi kontrol altına aldım ve yumruk halini alan elimi kum torbasına indirdim. Kısa bir an parmaklarım uyuştu, kum torbası sarsılarak gerilediğinde, çıkan gürültü kulağımda uğuldadı. Bileğimdeki damarın gerildiğini, nabzımın hızlandığını hissettim. Bu sadece alıştırmaydı.

Babam, kendimi tehlikeli insanlardan korumam için tekvando ve boks öğrenmemi çok istemişti. Ve onun ricaları dahi benim yapmam gereken en önemli şeyler olmuştu, daima. Bunun için bir zevkle başlamış olduğum macera bir vakit sonra, intikam ve hırsım gibi benim en sadık yardımcılarım olmuştu. Kendimi korumam için pratik yapmam gerekiyordu, kendimi geliştirmeliydim.

Bir süre hızlanan bir ritimde bacaklarımı ve ellerimi çalıştırdım. Biraz paslanmış olduğumu kabul etmeliydim. Okul, sınav, mezuniyet ve kumpas üst üste geldiği için buraya vakit ayıramamıştım. Göğsümün gerildiğini hissettim, içimde büyüttüğüm ne varsa vakti geldiğinde en çok benden beslenecek gibi hissediyordum. Bedenim ısınmış, ensem ve saç diplerim terlemişti. Yüzüm gergin, belki de onuncu cinayetini işleyen katil kadar seri ve soğuktu. Bir müddet bu ilerleyişte ve sessizlikte kum torbasını dövdüm. Canına okudum. İçimde birikenleri vahşice kustum.

Bedenim iyice ısındığında, soluklarım hızlandığında ve kalbim göğsümdeki kanı emmeye başladığında, arkamda bir beden hissettim. Algılarım bununla birlikte harekete geçtiği sırada, tanıdık elleri enseme bir havlu bıraktı. Öğünç'ün sesi cilveli ve kısıktı. "Çok ateşli görünüyorsun."

Bu cümleden hoşlanmamıştım. Omzumu sertçe elinin altından alarak, parmaklarını boşluğa düşürdüğümde o da bundan hoşlanmadığımı anladı. Arkamdan önüme doğru geçip kollarını göğsünde bağlarken, "Bana öyle bir bakıyorsun ki, sana söylediğim cümlelerin hata olduğuna inandırıyorsun beni," diye konuştu ciddi sesiyle. "Üzgünüm, herhangi bir ima yapmamıştım."

Omzumu silktim. "Biliyorum."

Keyifsiz bir şekilde gülümsediğinde, garsonun getirdiği suyu aldı ve onu gönderdi. Cam bardağın içindeki suyu bana uzattığında, bir elimdeki eldiveni dişlerim ve ağzım yardımıyla çıkararak bardağa uzandım. "Sağ ol."

Su ılıktı. Özellikle, böyle olmasını istediğini biliyordum. O yuvarlak, baygın gözleriyle beni izlerken suyu üç yudumda bitirerek bardağı ona uzattım. "Al!"

Güldü. "Ver!"

Ona ters ters bakarak ensemdeki havluyla boynumda biriken nemi kurulamaya başladım. "Son günlerde daha da agresifsin," dedi. "Bunun Duman'la alakası var mı?"

"Umursamadığım insanlar duygularımı etkilemez," dedim kısaca.

"Onu umursamıyorsun yani?" Gülmesi veya gülmemesi bu sorudan alacağı cevaba bağlı gibiydi.

Aynı yanıtı bir daha vermek yerine susup önüme döndüm. Öğünç kısa bir süre beni izledikten sonra, "Hadi yukarı çıkalım," dedi sıkıntılı bir sesle. "Çisem'i yalnız bıraktık, içime sinmiyor."

"Çisem kendine sahip çıkabilir," dediğimde, cebimdeki telefonun titrediğini hissettim. "Ama belli ki, sen ondan ayrı kalamıyorsun. Sen çık, canım isteyince gelirim."

Burnunu kırıştırdı. "Sende bir insanı deli edebilecek kapasite var."

O arkasını dönüp söylenerek merdivenleri çıktığında, kafamı iki yana salladım. Ceketimi ve örgü şalımı bıraktığım koltuğun yanına ilerleyip, kalçamı koltuğun kolçağına yasladım. Elimdeki boks eldivenlerini koltuğa bıraktıktan sonra havluyla alnımdaki nemi temizledim. Saçlarımı sol omzumdan aşağıya bırakarak boynumu gıdıklamasına izin verdim. Parmaklarımla kotumun cebindeki telefonu kavrayıp, ekranı aydınlattığımda gözlerim gelen mesaja odaklandı.

Gönderen: Duman Alanguva

Bu akşam Melih Han'ın bir randevusu olduğunu öğrendim, biz de seninle aynı restorana akşam yemeği için gidelim. Tesadüfi görünen bir karşılaşmayla onun hayatına sızarız.

13.17

💔

Acı da faniydi ama sonsuzmuş gibi hissettiriyordu. Geçeceğini bildiğin acıya veya yaraya üzülmek biz insanların yaptığın en aptalca şeylerden biriydi. Benim için evrenin kuralı alışkanlıktı. Her şey alışkanlıkla başlardı ve kimi zaman sonra alıştığın o şeyin yokluğuna da alışmak mecburiyetinde kalıyordun. Acıyı istemediğimizi söylüyorduk ama ona dahi alışıyorduk.

Dizlerimin bir parmak kadar altında biten siyah elbisenin, bacağıma dokunduğunda bıraktığı o yumuşak hisle dudağımı dişledim. Kalın askıları zarif omuzlarımdan aşağıya iniyor ve göğüslerimi sararak, belimin hatlarını ortaya çıkarıyordu. Elbise sade ve düzdü. Hafif V yakası gerdanımın bir kısmını açıkta bırakmıştı. Kalçamı ve dizlerime kadar olan bacak kısmımı sarmalamış olan elbise darlığı bakımından rahatsız ediciydi ama bir süre katlanabilirdim. Üstümdeki ceketi az önce çıkararak oturduğum sandalyenin sırtına bırakmıştım. Çisem, bir akşam yemeğine gideceğimi öğrendiğinde çok ısrarcı dav-

ranarak saçlarımla ilgilenmişti. Saçlarım zaten düzdü ama iyice düzleştirmiş, daha da özenli görünmesini sağlamıştı.

İçerisinde bulunduğum restoran şıktı ve elit kesime hitap ediyordu. Zemin, kırmızı parlak bir taşla döşenmişti. Oldukça geniş ve moderndi. Kubbe şeklindeki tavandan avizeler iniyor ve etrafı aydınlatıyordu. Göz yorucu bir aydınlık değildi. Led, minik aydınlatmalar ise duvarın kirişine sabitlenmişti. Masaların ayakları özel işlemelere sahipti. Yüzeyi ise yuvarlak ve camdandı. Masalar arasında geniş bir mesafe vardı. Klasik bir müzik mekânın duvarlarından duyuluyordu. Buraya olduğum gibi gelmeyi isterdim ama Duman'la romantik bir akşam yemeği yediğimiz görüntüsü oluşması için şık giyinmiştim.

Duman beni evden aldığında ikimizin de kafası dolu olduğu için birbirimizle ilgilenmemiş ama bir durum değerlendirmesi yapmıştık. On dakika önce de mekâna gelerek, rezerve edilen masaya geçtiğimizden beri sabırsızlıkla Melih Han'ı bekliyorduk. Duman hemen karşımdaki sandalyede, boşluğa dalmış bir vaziyette oturuyordu. Yemek bıçağı, biçimli parmaklarının arasında dururken siyah gömleğinin ve üstüne her daim giydiği kaşmir paltosunun can alıcı siyahlığına baktım. Garson ikinci kez bir şey isteyip istemediğimizi sorduktan sonra yanımızdan ayrıldı ve bir başka masaya yöneldi. Duman bıçağın metal ucunu porselen tabağın üstüne sürterek tiz bir ses çıkarırken, "Bizi bekletmekten zevk alıyor," dedi ruhsuzca. "Orospu çocuğu."

"Burada olduğumuzdan bile haberi yok Duman, belki gelmekten vazgeçmiştir."

"Umalım öyle olmasın," dedi, çatalı sakince tabağın içine bıraktı. "Bu kadar hazırlık boşa gitmesin."

Elimi çeneme koyarak, "Bu tesadüfe inanır mı sence?" diye sordum. "Biz, tahminlerimiz üzerine, ailelerini öldürdüğü insanların çocuklarıyız. Ona bir numara çevirdiğimizi sezer mi?"

Dirseklerini benim gibi masaya yasladı ve kirpiklerinin arasındaki buğulu gözleriyle gözlerimi esir aldı. "Sezsin, maksat huzursuz olması. Somut olarak yaptığımız bir şey yok. Onu,

ailemizin katili olduğunu düşünerek huzursuz ediyoruz. Açık açık bize, siz benimle mi uğraşıyorsunuz diye soramaz ama bundan kuşku da duyar. Amaç da bu zaten."

Doğru, onun bir nevi düşmanıydık ama bundan emin olamazdı. Ailemizi öldürdüğünden şüphelendiğimizi bilmiyordu ve bu şüphe onu huzursuz edecekti. Keyifle gülümsedim. "Bugün burada, şık bir restoranda otururken yarın sergide çalışmam onu şüphelendirir."

"Bırak," dedi sakince. "Şüphelensin, hep sorgulasın bizi, niyetimizi."

Doğru, asla emin olamayacaktı ama kartları açık da oynamayacaktı. Şüphe içinde kalacaktı, biz de zamansızca karşısına çıkıp onu huzursuz edecektik. Belki katil değildi, belki biz yanlış kişinin peşindeydik ama birileriyle uğraşmak bile bana zevk veriyordu. Açık açık güldüğümde Duman'ın puslu, kehribar bakışları gözlerimden sıyrılıp iki yana doğru kıvrılan dudaklarımı hedef haline getirdi. "Güldüğünü görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Yanlışı vardı, gülüşümü daha önce neredeyse hiç görmemişti.

Ben bu detaya takılmışken restoranın kapısından giren adamı gördüm ve aşina olduğum yüzü hemen tanıyarak topuklu ayakkabımla Duman'ın ayağına vurdum. Ayağını geri çekip kaşlarını hızla çattı ama bir şey sormasına gerek olmadan durumu anlayıp yüzüne bir maske geçirdi. İyi, tatlı bir sevgili maskesiyle uzanıp yüzümü tuttu. "Geçen günkü o lunapark maceramızda ben de eğlendim sevgilim."

Sıradan, herhangi bir şeyden bahseder gibi konuşuyorduk. Hemen kendisine uyum sağlayarak, "Peki ya gondola binip korkudan bağırmana ne demeli sevgilim," dedim tatlı görünmeye çalışarak. "Çok komiktin."

Masanın altından ayağıma vurdu.

"Egon mu sarsıldı?" dedim gözlerimi masum şekilde kırpıştırarak. "Bana da oluyor arada, birazdan geçer."

"Sizi... Bir yerden tanıyor olabilir miyim?"

Duman'ın arkasından yükselen sesi işittiğimizde şaşırmış gibi durarak kendisine döndük. Paltosunun içinde, olanca heybetiyle masamızın hemen bir metre uzağında duruyordu. Gözlerini kısmış, gerçek mi sahte mi olduğunu ayırt edemediğim özür diler bir ifadeyle bize bakıyordu. İlk an yüzüme onu tanımıyormuş gibi bir ifade geçirip sonrasında gülümsedim. "Geçen gün karşılaştığımız beyefendi misiniz?"

"Evet, demek karıştırmıyormuşum," dedi Melih Han, yüzündeki ifadeyi silerek kekremsi bir şekilde güldü. Duman'ın yüzündeki bakışlarını hissetmiş olmalı ki ondan tarafa döndü ve gülümsemesi zayıfladı. "Arkadaştınız değil mi?"

Gözleri fıldır fıldırdı.

"Sevgili," diye düzelterek elini masanın üzerinde duran elimin üzerine koydu Duman. Avuç içi sıcak ve terliydi, saten hissi bırakmıştı. "Mahşer benim sevgilim."

Parmaklarıma eli değil de sarmaşık dolanmış gibi hissettim. Bir yere hapsolmuş hissi beni gafil avladı.

"Ya, öyleydi," dedi Melih Han, başını ağır ağır sallayarak. Katil o muydu? Bizi tanıyor muydu, ne kadar şüpheleniyordu? Bunu neden yapmıştı? Şu an ne düşünüyordu? Bana dönen gözlerini aynı sahte gülümsememle karşıladım. "Seni görür görmez tanıdım, çok kendine has bir yüzün var."

"İltifat olarak kabul ediyorum," dedim gözlerimi süzüp ona utangaç bir bakış atarken.

"Yanımda kız arkadaşıma kur mu yapıyorsunuz Melih Bey," dedi Duman, sesinin şakacı olmak gibi bir derdi yoktu.

Ben utanmış bir sevgili gibi davranırken, Melih Han gözlerini Duman'a odakladı. "Geçen sefer size adımı söylemiş miydim?"

Huzursuzlandı, bu beni memnun etti.

"Evet," dedi Duman, hiç çaktırmadan, aynı yüz ifadesiyle. "Tanışmıştık ya, siz de bizim adlarımızı biliyorsunuz."

"Doğru," dedi Melih Han ama gerçekten buna inanmış mıydı, bilemezdik. Zaten mühim değildi, içinin içini yemesi zevk verirdi. Belki o da bizim arkamızdan bir şeyler çeviriyor

olabilirdi ama sonuç olarak şu an mutsuz olan kendisiydi. Duman'a bir daha bakmadan bana gülümsedi ve uzun uzadıya süzdü. "İlginç tesadüfler bizi bir araya getiriyor ama sizi görmekten bir şikâyetim yok. Keyifli geceler dilerim Mahşer."

Bana başıyla selam vererek kendi için rezerve ettiği masaya ilerledi.

O bizden epey uzaklaştığında başımı önüme çevirerek Duman'a baktım. Başını önüne eğmiş, bıçağını sertçe tutuyor ve dudaklarının arasından nefesini sertçe üflüyordu. Siyah saçlarımı omuzlarıma savurdum. "Onu huzursuz etmek için mi adını söyledin bilmiyorum ama tanıştığımızda bize adını söylememişti, eğer farkında olmadan yaptıysan dikkatli ol."

Bana bakmaya zahmet etmeden, "Farkında değildim," dedi bir çırpıda. "Sana salça olunca araya girmiş buldum kendimi."

Dudaklarımı yalayarak, "Dikkatli ol," diye uyardım onu ve bu detayın üzerinde fazla durmadan bakışlarımı tabağıma indirdim. "Bir şeyler söyle de yemeden kalkmış olmayalım. Tabaklarımız boş, gördü, şimdi kalkarsak fazla şüphelenir."

Tamam, huzursuz olması iyiydi ama çok şüphelenirse yanına yaklaşmak zor olurdu.

Çatalını tabağın içine biraz sesli şekilde bırakarak başını kaldırmadan gözlerini bana kaldırdı. Puslu gözlerinin etrafında bir sur oluşmuştu ve bakışları adı gibi dumanlıydı. "Onu etkilemeye çalışma Mahşer."

"Neden?" Masaya doğru abanarak gözlerinin içine adeta dalış yaptım. "İstemeden seni de mi etkiliyorum?"

Melih Han'ın kendisini görebileceği bir açıda oturduğu için sahte bir gülümseme yollayıp daha deminden beri tuttuğu elimi sıktı. "Onu zaten yaptın, Melih Han'ı etkilemeye çalışma!"

Elimi, sarmaşık gibi doladığı elinin altından yavaşça çektim. "İltifat ediyorsun sevgilim, teşekkür ederim."

Ona yapmacık bir öpücük atarak yüzümdeki sevgi dolu sevgili ifadesini tek seferde çıkarıp attım ve çalışan arkadaşa el kaldırdım. Komi beni fark edip yanımıza yürürken Duman'ın

burnundan soluduğunu gördüm ama ona bir daha bakmadım. Çenemi elime yaslayıp gözlerimi ilerideki bir noktaya odakladım ve yemeklerimizi yiyip oradan kalkana kadar bir daha konuşmadım.

Masadan kalktıktan sonra mekânın kırmızı halı döşemeli merdivenlerini yan yana inerken, Duman'ın parmakları sert bir kavrayışla belimi tutuyordu. Az önce Melih Han'a başımızla selam vererek dışarıya çıkmıştık. Duman siyah ceketimin yakalarını yukarıya kaldırarak esen vahşi soğuktan beni korurken, "İnsanlar kışın elbise veya eteklerinin altına çorap giyer," diye konuştu bilmiş bir tavırla. "Donuyorsun."

Saçlarım rüzgârın geliş yönünün tersine doğru uçuşarak gözlerimin görüşünü engellerken, "Nerede ne giymem gerektiğini iyi bilirim," diye konuştum düz bir sesle. "Karışma lütfen."

Boynunu hafifçe bana doğru eğerek dudaklarını kulağımın yakınlarına soktu. Nefesi bir intihar misali kendini benim tenime astığında, ciğerlerime olması gerekenden çok daha büyük bir nefes çektim. "Bu kadar aksi olmayı nereden öğrendin?" diye sordu. "Genetik mi yoksa?"

"Genetik!"

Ciddi anlamda genetikti. Annem ve babam soğuk insanlardı ve ben de doğal olarak öyle büyüyerek yetişmiştim. Duman elini ceketimin yakalarından ayırırken, "Genlerine sahip çık," diye konuştu ciddiyetle. "Sen aksilik yapabiliyorsun, çünkü ben izin veriyorum. Sabır taşımı çatlatma."

Gözlerimi devirdim. "Hadi oradan."

"Bacaksıza bak ya..."

Arabaların yanına gittiğimizde ikimiz de sustuk. Beni evime götürmesine karşı çıkmadım, canım istese bunu yapardım ama o an canımın istediği tek şey yalnız kalmaktı. Canımın istediği pek mümkün olmuyordu ne yazık ki. Onun beni evime götüreceğini sanmış olsam da o arabasını bize en yakın olan sahile sürmüştü. Bunu anladığımda ona çemkirmiş olsam da pek kale almamıştı. Birkaç kez omzuna yumruklar sallamıştım ama al-

dırmamıştı. Bir süre sonra onu daha deli eden şeyin sessizliğim olduğunu düşünerek adeta dudaklarımı birbirine mıhlamıştım. Araba bir süre yol aldı. Duman aniden sessizleşmeme bir mana verememiş, beni kendince sorgulamıştı ama soru sormayı tercih etmemişti. Araba kalabalık yollardan geçerek anbean sessizleşen sahil yoluna girdiğinde, etrafın daha sakin olduğunu fark ettim. Denizin kokusu gelmeye başlamıştı.

Araba, denizin dalgalar halinde çarptığı kıyıya yaklaştığında, Duman arabanın motorunu susturmuştu. Arabanın burnu, denize oldukça yakındı ve sıçrayan deniz suyu tekerleklere çarpıyordu. Motor sustuğunda daha sessiz bir ortam oluşmuştu. Bu sessizliği tek başıma yaşamak istediğime karar kıldığımda kapıyı açıp inerek arabadan uzaklaştım. Kapıyı ardımdan gürültüyle kapatmıştım. Duman'ın arkamdan sırıttığına neredeyse emindim.

Soğuk hava bana çarparak tenimi ürperttiğinde, topuklularımın üstünde kıyıya yaklaştım. Kollarımı göğsümde bağlayıp uçsuz, bucaksız gibi görünen denizi izledim. İnsan nereye bakarsa baksın, çok yakınından bakınca başı dönüyordu.

İstanbul'un görkemli, şatafatlı ve abartılı ışıkları salınan denizin üstüne gölgelerini düşürmüştü. Gece karanlığı ise denize çarşaf serdiği için, denizin siyah bir inci gibi durması kaçınılmazdı. Kız kulesi ufukta gibiydi. Bulunduğum yerden küçük bir gölge gibi duruyordu sadece. Yat ve birkaç geminin motoruyla dalgalanan deniz suyu hırçındı. Ellerimle, üşüdüğünü bildiğim lakin bunu hissetmediğim kollarımı sıvazladım. Etraf sessizdi. Birkaç kişinin oluşturduğu arkadaş grubu beş metre kadar uzağımdaki bankın çevresine toplanmış muhabbet ediyorlardı.

Saçlarımın arkaya doğru salınarak boynumu çıplak bırakmasını, denizin geceyle olan tutkulu dansını ve ışıkların deniz üstündeki kıpırtısını bir süre sessizce izledim. Bu akşamdan memnun kalmıştım. İçten içe Melih Han'ın benden hoşlandığını hissetmiştim. Bu güzeldi. Yapmak istediğimiz şeyler için işimize yarardı.

Kuru rüzgâr kırmızı ruj sürdüğüm dudaklarımı çatlatmak isteyerek etimi dişlerken, omzumun üstünden usulca arkamı döndüm. Duman arabasından inmiş, kalçasını kaportaya yaslamış ve paltosunun cebine sakladığı küçük şişedeki içkiyi yudumluyordu. Gözleriyse önümde salınan denizi izliyordu. Burnundan sert soluklar alıyor ve bununla birlikte göğsü yükseliyordu.

Alkol alıyordu.

Ona kalbini ağrıtmamasını söylemiştim!

Sonra...

Kalbim ağrıyordu!

Paltosunun düğmeleri açıktı ve gömleğinin yakaları ensesine doğru kalkmıştı. Rüzgâr koyu saçlarını uçuştururken, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu, bir anlam veremeyerek.

Tırnaklarımı deri ceketime bastırarak titrememin önüne geçerken, "Nasıl?" diye sordum kuru bir sesle. "Nasıl bakıyorum?"

"Sana zarar veriyormuşum gibi?"

Bana zarar veriyordu.

Bundan haberi yoktu.

Tek kaşımı ustaca kaldırıp onun bu cevabına olan olumsuz tepkimi belirttim. Sinirimi bozacak kapasiteye sahipti. Viski şişesine uzun uzun bakarak dudaklarını tek bir çizgi halinde gerdiğinde, "Onu içmemen gerektiğini belirtmiştim," diye konuştum kararlılıkla. "Çocuk gibisin. Yaşının ağırlığını taşıyamıyorsun."

Cümlemi duymamış gibiydi. Bana boş boş baktı. Sanki bir duvara konuşmuş gibi hissettim. Bana bunu hissettirdiği için onun canına okumak istedim. Kalçasını kaputtan ayırarak yavaş adımlarıyla bana yaklaştığında, kokusu rüzgârın sayesinde daha çarpıcı bir şekilde burnuma yükselmişti. Kedi gibi kendimi tırmalarken, bu sefer diğer kaşımı da çattım. Boyu benden uzun olduğu için ona aşağıdan bakmak mecburiyetindeydim ve o hiç anlayışlı değildi. Birbirimize dokunmuyorduk. Olması gerektiği gibi...

Az önce dudaklarına diktiği şişeyi yüzümün hizasına kaldırarak, "İçmek ister misin?" diye sordu, dalga geçer gibi. "Tadı enfes."

Viski şişesine ruhsuz bir bakış atarak gözlerimi tekrar ona kaldırdım. "İçmem," diye konuştum sadece. "Sağ ol."

Şişeyi yüzümün hizasından indirerek bana biraz daha sokulduğunda, telaşa kapılmamak için kalbimle sessiz bir anlaşma yaptık. Sakalları alnıma sürter gibi olduğunda, "Gerile," diye emrettim.

Sadece güldü.

Sinir bozucu bir şekilde...

Burnunu saçlarıma yaslayıp aramızda tehlikeli bir yakınlık kurduğunda, bir uyuşturucu çeker gibi çekti saçlarımın kokusunu. "Saçların güzel kokuyor," diye fısıldadı. Kalbi, hasta olduğu için mi bu kadar hızlı atıyordu? "Nasıl koktuğunu bilmek ister misin?"

Bir tutam saçımı parmağıma dolayıp burnuma götürecek olduğumda, "Hayır, hayır," diye mırıldandı karşı çıkarak. Parmağımı indirerek başını hafif bir şekilde benden uzaklaştırdı ve yüzünü yüzümün hizasına getirdi.

İnsanı cennete düşman ediyordu.

Çünkü yanmanın arzulanabilecek kadar muazzam olduğunu bağırıyordu gözleri...

Gözlerini gözlerime kilitleyip bir süre benim hissiz bakışlarımı eşeledi. Nefesi alkol kokuyordu. Renklendirilmemiş bir tabloyu izler gibi izliyordu beni. "Saçının kokusu dudaklarımda," diye konuştu ummadığım şekilde. "Nasıl koktuğunu bilmek istersen dudaklarıma bir buse bırakabilirsin."

Yalnızca ellerimin değil, bütün bedenimin buz kestiğini hissettim. Budadığım geçmiş, benden öç alır gibi karşıma bu adamı dikmişti ve bu adamın bana teklif ettiği şey, yıllar önce her şeyimi feda edebileceğim bir öpücüktü.

Havaya kalkan yumruğumla birlikte onu sertçe geriye ittikten üç saniye sonra oradan uzaklaşmaya başladım. Dişlerimi

öyle bir sıktım ki, çene kaslarım birkaç saniyede ağrıdı. İri ve hızlı adımlarla sahil boyu yürümek istedim ama o buna izin verecek gibi görünmüyordu. Hızlı, durmadan ilerleyen adımlarla arkamdan gelip elini omzuma attığında çığlık çığlığa bağırdım. "Bırak! Dokunma, sakın. Şu an senin yüzünü görmeye tahammülüm yok..." Güçlü ellerimle onu ittirdim. "Sadakatsiz piç kurusu!"

Duman onu itmeme izin verip gerilerken, "Sadece dalga geçiyordum," diye homurdandı. "Seni gevşetmek için."

Ona ateş saçan gözlerle baktım. "Cehenneme yol al!"

Islık çaldı. "Sensiz olmaz bebeğim!"

Eğlenen, bu halimden zevk olan o histerik ifadesine bakarken, elimde bir bıçak olmasını diledim. Veya bir parça cam, onu kanatmam için iş görürdü. Yüz yüzeydik, ben soluk soluğa hırslı bir şekilde ona bakarken, o yalnızca ıslık çalarak benimle eğleniyordu. Ayağımı kaldırarak topuklu botumu bir kez daha ayakkabısının burnuna geçirdim. "Bir süre görüşmesek daha iyi olur Duman."

Kafasını yana yatırarak dilini ağzının içinde şaklattı. "Ne o?" diye konuştu, gözlerindeki muzip pırıltılarla. "Bana alışmaya mı başladın? Tabi, bunu fark ettiğin için bir savunma mekanizması geliştiriyorsun değil mi?"

Konuştukça ona eğlence malzemesi çıkarıyordum. Bunu fark ederek aydınlandığımda alt dudağımı keskin dişlerimin arasına kıstırdım. Tebessüm ettim. Bu çok çirkin ve şeytani bir tebessümdü. Duman o sinirli halimin tuzla buz olduğunu ve yüzümün tehlikeli bir sakinlikle süslendiğini gördüğünde, gözlerindeki parıltılar bir mum alevi gibi sönmeye başladı. Parmaklarımla onun ceketinin yakasındaki hayali tozları silkerken, "Git de komadaki sevgilinin yanında boş boş konuş," dedim, gülümsememe inat buz gibi bir sesle. "Neden onun yanında değil de benim yanımdasın?"

Ben yapabiliyorsam o da yapabilirdi. Yüzündeki eğlenen, pis ifade yerle bir olarak ciddi, keskin bir ifadeye dönüştüğünde onun acısıyla alay ettim. Onu susturabilmenin verdiği o tatmin

edici hisle gülümsemem tüm yüzüme yayıldı. Elimi ceketinden uzaklaştırdım ve üşüyen bedenimi yanından ayırarak arabaya yürüdüm. Kapıyı açarak bu sefer arka koltuğa oturduğumda, çantamı da boşluğa fırlattım. Botlarımın fermuarını indirip iki botu da ayağımdan çıkardıktan sonra arabanın içine attım. Hareketlerim seri ve hırçındı. Duman'ın bir süre daha deniz havasına ihtiyaç duyduğunu fark ettiğimde, olduğum yere kıvrıldım.

Bacaklarımı ileriye uzatarak, başımı koltuğun yüzeyine yasladım ve sırtımı şoför koltuğuna döndüm. Üstümdeki cekete sıkı sıkıya sarınarak, ayak parmaklarımı arabanın döşemesine bastırdım. Bacaklarım ve ayaklarım üşümüş, sırtım soğuk kapmıştı. Saçlarım koltuğun üstünden aşağıya doğru sarkmış, yeri süpürüyordu. Gözlerimi kapattım. Kaşlarım her daim olduğu gibi bir hizada çatılmış ve böylelikle alnımı kırıştırmıştı.

Zaman fahişeliğe soyunan bir ruh gibi dakikaları üstünden sıyırıp bir köşeye atarken ruhumdaki ağırlık üstünde yattığım koltuğa yığılıyordu. Düşüncelerimin boğazlarına yasladığım bıçak derine indikçe, fikirlerimin cesetlerini o bıçağın parlak yüzeyinden topluyordum.

Kısa bir zaman sonra Duman şoför koltuğunun kapısını araladığında, içeriye sızan azıcık soğuk dahi dişlerimi sıkmama sebep olmuştu. Alnımı koltuğun döşemesine yaslarken onun yerine yerleştiğini, çıkan rahatsız edici gürültüden anlamıştım. Kapıyı kapattı. Birkaç hışırtıdan sonra o da sakinleşmişti ama ne motor çalışmış ne de araba ilerlemişti.

Delici bir sessizlik arabanın içinde varlığını sürdürürken viski kokusunun ağırlığı ciğerlerime nüksetti. Kalbi ağrımadan ve dolayısıyla kalbimi ağrıtmadan hemen önce uyumalıydım. Hareketlilik hissettim, hemen sonra aşağıya doğru salınan saçlarımın zeminden kalktığını anladım.

Duman uzun, gür saçlarımı koltukta toplarken, "Üşümüşsün," diye konuştu, alkol onu ve sesini etkilemişti. "Ceketimi vereyim."

Nefesi yakındaydı. Koltuğu arkaya doğru yattığı için bana ulaşması kolaydı. Yanağımı koltuğun döşemesine sürterken, "Olabilir," diye konuştum tekdüze bir sesle. "Sonuçta kendimi senden daha çok düşünüyorum."

Ceketini üstüme örterken elini de közden bir sıcaklıkla dokundurmuştu yanağıma. Uykuyla uyanıklık arasındaki evrede, huysuz mırıltımla ona çemkirdim. "Uzaklaşabilirsin."

"Saçlarının nasıl koktuğunu bilmek isterdin değil mi?" Ciddi, kalın sesinin tınısı müzik kutusunda durmadan dönen o parça gibiydi. "Sıcak bir sevişme sonrası gibi kokuyor. Fakat benimki sadece bir tahmin..." Tuhaf, yabancı bir homurtu yükseldi. "Çünkü sıcak bir sevişme nasıl olur bilmiyorum ama bana hatırlattığı ilk şey bu olmuştu."

Kısa bir sessizlik.

Veya uzun bir sessizlik...

Ruhsuz sesi ne kadar olduğu belirsiz sessizlikten sonra yine fısıldadı. "Sıcak bir sevişme sonrası saçlarını koklamak isterdim..." Arabanın ışıkları karardı; içimiz gibi. "Yanılmadığımı bilmek güzel olurdu Gül Dikeni."

Bunu asla bilemeyeceğini ona söylemedim.

Karanlık, ıssız arabanın içerisinde, ben arka koltukta yatarken ve o ön koltukta otururken, dakikalar öylece akıp gitti camın önünden geçer gibi.

Şeytan çanlarını susturan zihin fısıltılarım...
Geceden bir hırka gibi örtülün üstüme.
Tıkayın kulaklarımı, bağlayın gözlerimi.
Bir kez daha, yine ve yeniden kanmamak için.

MEZAR ÇUKURU

Hadi! Söndür bu ruhun ışıklarını,
yakmak için daha güzel bir gezegen keşfedelim.

Bugün günlerden cumartesi.

Onun yanında uyandığım ikinci sabah.

Geceden bu yana aynı pozisyonda kalarak uyuşan bacaklarımı rahatsızca kıpırdatırken hoşnutsuz bir şekilde homurdandım. Kalçalarımdan ayak bileğime kadar uyuşmuştum. Arabanın arka koltuğundaydım, Duman ön koltukta uyumaya devam ediyordu. Beş dakika kadar önce uyanmıştım. Araba hâlâ deniz kıyısında, sahilden yükselen kokuyu duyabileceğim bir noktadaydı.

Üstüme, üşümememem için örttüğü ceketini parmaklarımla yakaladım ve arabanın zeminine fırlatarak dudaklarımın tek bir çizgi halinde gerilmesine izin verdim. Üstümdeki elbise dizimin üstüne tırmanmıştı ve kollarım belime dolanarak göğüslerime baskı yaptığı için, göğüslerim bir hayli belirginlik kazanmıştı. Ensem nemlenmişti. Köprücük kemiğimden göğüslerimin arasına akan ter damlasını hissettiğimde, bir duşa ihtiyaç duyduğumu anladım. Bu saatte evde değil de bu adamın arabasında olduğumu anımsadıkça, benliğime duyduğum öfkenin arttığını hissediyordum.

Yanağımı koltuğun yüzeyinden kaldırdığımda, saçlarımın ağır yükü de benimle birlikte doğrulmuş ve omuzlarımdan kalçama doğru dökülmüştü. Sırtımı tamamen doğrulttuktan sonra, eteğimi çekiştirdim ve elbisenin izin verdiği kadarıyla gerdanımda biriken nemi sildim. Arabanın içi sıcak olduğu için bu

kadar terlemem normaldi. Kabahat onundu! Arabayı bu kadar ısıtmak zorunda değildi. Elbise, bu hareketimle birlikte kalçalarıma kadar sıyrılmıştı ve az daha kıpırdandığımda çamaşırımın görünmesi zor değildi. Gözlerimle gerdanıma bakmaya çalışıp, aynı zamanda boynumdaki nemi kurularken, kulaklarım umulmadık bir ses duydu. "Bu ne doyurucu bir manzara?"

Verdiğim tek tepki, boynumu silmeye devam etmek oldu. Bakışlarından uzattığı tırpanları bedenime saplıyordu ve o tırpanın keskin dişlerini çok net hissediyordum. Bakışlarım donuklaştı. Sakin bir ses tonuyla, "Bir manzaradan daha fazlasıyım," dediğimde, parmaklarım boynuma tırmanıyordu. "Keşfetmesini bilene..." Bakışlarının derinliğini koruduğunu hissederek devam ettim. "Fazla dalma, batarsın."

"Denizler güzelse, batmak bir lütuftur." Gölgesi sol tarafıma düşmüştü. "Sana bunu söylemiştim."

Elbisemin eteğini öylece bıraktıktan sonra parmaklarımı saç diplerime yaydım. Onun koltuğa yasladığı iri parmaklarına bakarken, "Sen on cümle ediyorsan ben sadece üçünü umursuyorum," diye konuştum ciddiyetle. "Aklımda sana ait bir şeyler yok ki dediklerini hatırlayayım."

Bacağıma aniden çimdik attı. "Arızasın kızım sen."

Elinin nemli ve sıcak dokunuşu ben itiraza kalkışmadan bacağımdan ayrılmıştı ama mührü kasıklarımın içinde damgalanmıştı. Hırçın bakışlarımı asi bir tavırla yukarıya kaldırarak onun göz bebeklerini eşelerken, "Gördüklerin göreceklerinin teminatıdır," dedim mesafeli yaklaşımla. "Daha ne kadar arıza olabileceğimi bilmiyorsun."

Kehribar gözlerinin üstünde camdan bir tabaka vardı ve ben eşeledikçe çatlatacağımı hissediyordum. İfadesiz çehreme ilgiyle bakınırken, "Lütfen biraz daha arıza ol," dedi, alt dudağını usulca ıslatmadan hemen önce. "Senin tarafından kışkırtılmayı seviyorum sanırım."

Ağzımın içinde homurdandım. "Git başımdan."

"Gitmem."

Sesi beklediğimden daha ciddi, kararlı ve karşı konulamaz tabularla desteklenmişti. Tıpkı ikinci bir kopyam gibi, tek bir çizgi halinde gerilen dudaklarına baktıktan sonra soğuk gözlerimi ondan ayırdım. Konuşma gereği duymuyordum. Mesafe iyiydi, samimiyet düşmanıydı. Saç diplerimi ovaladıktan sonra elimi başımdan ayırdım ve elbisemin eteğini ilgisizce düzelttim. Bu sırada çantamın içindeki telefonumun çaldığını, kalçamın altındaki titreyişten anlamıştım. Kaşlarım olağan bir şekilde çatıldığında, gözlerimi sinirle yumdum.

Annem.

Çantanın fermuarını açarak elimi içeriye daldırdığımda, Duman'ın elleriyle yüzünü ovaladığını gördüm. Telefonu elime alınca, "Kahretsin," dedim sessizce. "Defalarca aramış, yalnız başına korkmuş olmalı."

Telefonda on dört cevapsız arama vardı. Daha önce, habersizce geceyi dışarıda geçirdiğim günler olmuş olsa da uzun zamandır bu tür asilikler yapmıyordum. Çalmaya devam eden telefonu yanıtlayarak kulağıma yasladığımda, cümlelerin aramızda bir eylemi yerine getiremeyecek kadar sessiz kılındığını biliyorduk. Annem sadece inledi. Bu basit bir inlemeden farklıydı. Nerede olduğumu, neden yanında olmadığımı soruyordu. Çenemi kitlerken, "Sakin ol," dedim kısık sesimle. "İyiyim. Güvendeyim. Evimize gelen adamı hatırlıyorsun değil mi?" İnlemesi, sesli nefes alışverişlere döndüğünde hatırladığını var saydım. "Onun arabasında uyuyakalmıştım. Birazdan eve geleceğim anne."

Nefesinin hırıltılı sesiyle kulağımı döverken, beni onaylayan birkaç inleme dökmesini bekledim. Beni çok bekletmeyerek inledi ama bu daha çok yakarıştı. Konuşamıyor olmanın cezasının kaçıncı kez hissettiğimizi düşündüm. "Anne," dedim sorgulayıcı bir sesle. "Merak etme dedim ya, gayet iyiyim. Eğer ısıtıcıyı yakmadıysan derhal yorganın altına gir. Gelirken sana yiyecek bir şeyler alacağım." Düzensiz solukları hafifçe dinmeye başlamıştı. "Telefonun açık kalsın."

Sessiz cevaplarını dinledikten sonra telefonu kapattım ve çantama koydum. Duman şoför kapısını açarak soğuğun içeriye girmesini ve çıplak kollarıma diken misali batmasını sağladığında, gözlerimi ona çevirdim. Yan dönmüş, bir bacağını kapıdan dışarıya çıkararak ayağını yere basmıştı. Yan koltuğa attığı paketini eline alarak içerisinden bir dal çıkardığında, "Paketim yanımda değil," dedim sakin bir sesle. "Bana da versene."

Paketi bana doğru fırlatırken mırıldandı. "Sen de bir çakmak ateşlesene oradan..." kucağıma düşen pakete tip tip baktım. "Çakmağımı bulamıyorum, dün gece yanımdaydı."

Yerinde dikilip pantolonunun ceplerini karıştırırken, gözlerimi devirerek yerdeki ceketine uzandım. Unutkan mıydı? Ceketi üzerime örtmüştü ve ceketinin cebinde olduğu aşikârdı. Ceketinin sol cebine uzanarak parmaklarımla iri cebi karıştırdım ve elime gelen çakmağı avuçladım. Ceketi tekrar yere attığımda omzunun üstünden bana dönmüştü. "O benim ceketim," dedi, inanamaz gibi. "Seni o ceketle boğmadan önce onu yerden kaldır!"

Çakmağı çakarak paketten çıkardığım sigarayı tutuştururken, "Sence kıyafetin umurumda mı?" dedim küstahça.

Homurdandı. "Bacaksız ya!"

Yerdeki cekete kötü kötü bakarak elimdeki çakmağa uzandı ve bir çırpıda alarak bana sırtını döndü. Omzumu silkerek ucu minik bir alevle parıldayan sigarayı iki dudağımın arasına yasladım ve keskin bir nefes çektim. Arabanın arka camını aşağıya indirerek biriken külü silktim. Duman bu sırada sigarasını tutuşturmuş, açtığı kapıdan dışarıya, doğrudan çalkalanan denize bakarak sigarasını tüketiyordu.

"Kalbin ağrıyacak," dedim, bunun onun caydırmayacağını bilerek. "Neden buna izin veriyorsun? Göz göre göre acı çekmen büyük aptallık."

Sigarasının yere düşen külünü ayakkabısının burnuyla ezdi. "Endişelenme Gül Dikeni."

Gül Dikeni.

Karşı çıktım. "Senin için endişelenmiyorum."

"Çok güzel endişeleniyorsun."

Bir kez daha karşı çıkmak kabullenmekti. Bunu bildiğim için susmayı tercih ettim. Sigaramı doyumsuz yudumlarla içtikten sonra onun hâlâ içmekte olduğunu gördüm. Hazzına vararak, keyfi için içmeyi seviyordu. Bayağıdır bildiğim bir gerçekti. Bir hizada yükselen ve sanki hep öyleymiş izlenimi yaratan kaşlarımı indirdiğimde, dudaklarımdan sıkkın bir nefes yükseldi. Bir an önce eve gitmek, annemle ilgilenmek istiyordum. Aç karnımla sigara tüketmek midemi ekşitmiş ve ağzımın tadını bozmuştu. Duman, sanki anlamış gibi torpidoda bulunan pet şişeyi arka koltuğa fırlattı. "İç de ağzını temizle," diye homurdandı kaba bir dille. "Sigara koktu ağzın."

Suya uzanırken ona kötü kötü baktım. "Bırak ağzımın nasıl koktuğuna, ağzımla ilgilenecek olan karar versin."

"Ağzınla ilgileneceğim için bunu istiyorum..." Gevşek gevşek güldü. "Yani, belki."

Kale almayarak suyu içtikten sonra biten pet şişeyi yan koltuğa fırlattım. Kendisi de sigarayı bitirdikten sonra, ona su bırakmadığımı görerek ağzının içinde geveledi. "Oo, bir damla kalmış orada..." Dalga geçiyordu. "Sağ ol, onu da içseydin ya!"

"Çocuklaşma Duman."

"Bok vardı da hepsini içtin değil mi?"

Ceketini bir çırpıda yerden aldıktan sonra tozunu silkeledi ve paketi cebine atarak omzunun üzerinden bana döndü. Gözleri, duvar ördüğüm, hasar almaya dahi olanağı olmayan bakışlarımla kesiştiğinde ifadesiz bir tavır takındığını gördüm. Esmer tenimle bir uyum içerisinde olan simsiyah saçlarıma baktıktan sonra, "Karşı sokaktaki kafelerden birine gidip birer kahve alalım," dedi mekanik bir sesle. "Ayılmamız lazım. Hâlâ dün gecenin kritiğini yapamadık."

Mantıklı bir düşünceydi. Kahve bana da iyi gelebilirdi. "Olur," dedim düz bir sesle. "Ondan sonra eve gitmem gerekiyor."

Arabadan indi. "Bakarız."

Kapıyı açarak topuklu ayakkabılarımı yere bastıktan sonra tok bir gürültü meydana getirerek kapıyı örttüm. Kollarım ve bacaklarımın bir kısmı çıplak olduğu için rüzgâr ve kış soğuğu tenimi didiklemeye başlamıştı. Duman'ın gömleği düzensizdi. Dün gece pantolonu içine soktuğu gömleğinin bir ucu pantolon içinden çıkmış, yakasının düğmeleri açılmıştı. Koyu renk saçlarının dağılışını izlerken, "Ceketini niye almadın?" diye sordu, çıplak kollarıma bakarken. "Terledin, soğuğu kaparsan üşütürsün."

"O zaman ne duruyorsun?" diye sordum, ona ufak bir bakış atarken. "Ceketini ver."

"Bir an hiç istemeyeceksin sandım."

Ceketini, astığı kolundan eline doğru düşürdü ve parmak uçlarına alarak omuzlarımdan aşağıya bıraktı. Ceketi zaten sıcak olduğu için anında bedenim üzerinde etkisini göstererek soğuğa karşı beni kollamıştı. Ellerini cebine yerleştirdiğinde sahil boyunca yürüdük. Deniz hırçındı, saat erkendi ve işe yetişmeye çalışan İstanbul kalabalığı trafikte oyalanıyordu. Korna sesleri kulağımı tırmalarken, yükselen ve üstünde martıların uçuştuğu denizi kısa bir süre izledim. Karşıya geçmek için trafiğin durmasını beklerken, "Açım ben," dedi, yandan yandan bana sırıtırken. "Bir şeyler de yiyelim."

Olur dercesine bir mimik yaptım.

Beni kolumdan yakaladı ve çekiştirerek kaldırımdan karşıya sürükledi. Parmak boğumlarındaki baskı koluma yaslıydı ve damarımın içindeki kanı dondurmuş gibiydi. Onun dik duran omuzlarına bakarken, iri adımlarına eşlik ediyordum.

Pastanenin kapısını ittirirken, "Elini münasip bir tarafına sokacağım," dedim çıkışarak. "Niye her fırsatta bana dokunuyorsun ki?"

Dürüst görünüyordu. "Işık yanmadan önce karşıya geçelim istedim."

"Hıh!"

Onun açtığı kapıdan içeriye girdiğimde etrafa ilgisiz bir bakış attım. Sahile bakan bir pastaneydi. Mavi ağırlıklı döşenmiş, enerjik ve güneşi alan bir mekândı. Hasır sandalyelerde birkaç kişi vardı, esnaf pastanesiydi, temiz ve gayet hoştu. Duman tezgâha yürüyüp, tezgâh başındaki adama selam verdi. "Günaydın."

Adam, oyalandığı işten başını kaldırarak bizi göz hapsine aldığında, taze hamur işinin kokusunu soludum. Midem ağrıdığı için bu koku beni rahatsız etmişti. "Günaydın," diye karşılık verdi, orta yaşlardaki adam. "Hoş geldiniz. Ne alırdınız?"

Duman cam tezgâhın ardına göz atarken, "İki kahve," dedi kuru bir sesle. "Biri sütlü, diğeri sade... Oturmayacağız, karton bardakta olsun."

Genç bir çocuk, Duman'ın söylediklerinden hemen sonra tezgâh arkasına geçtiğinde soğuk bakışlarımı adama diktim. "Poğaça da istiyorum," dedim duru bir sesle. "Sade."

Adam kafasını sallayarak bizi onayladı. "Hemen hazırlıyorum."

Duman cüzdanına uzandığında, ben de kendi alacaklarım için para ödemek için hareketlendim ama çantamı arabada unuttuğumu hatırlayarak kısa bir öfke nöbeti geçirdim. Bu sırada siparişlerimiz hazırlanmış, ücreti ödemişti. Duman minnetini beli ederek adama erkeksi bir şekilde selam verdikten birkaç saniye sonra pastaneyi beraber terk ettik. Kaldırıma çıkıp, bu sefer trafiğin durmasına gerek kalmadan karşıya geçtiğimizde, birkaç araba bize korna çalmıştı ama ikimiz de bunu zerre önemsemedik. Arabaya binmek yerine deniz kıyısındaki banklardan birine oturduğumuzda, aramızdaki tek mesafe karton bardaklarımızın sığabileceği mesafeydi. Ceketi omuzlarıma iyice çekerek, gözüme giren saçı sinirle uzaklaştırdım ve karton bardağı avuçlarım arasına aldım. "İçsene," dedim, onun hâlâ bana baktığını hissederek. "Soğutursan lezzeti gider, içemezsin."

Pastane poşetinin içindeki sıcak poğaçayı alarak çarçabuk ağzıma götürdüm ve iri bir lokma ısırdım. O, dediğimle ilgilen-

medi. "Bacakların üşüyecek," dedi kupkuru bir sesle. "Ceketini arabadan alabilirim."

"Yok." Rahatsızca kıpırdandım. "Üşümüyorum."

Birbirimize duyarsız olmak daha güvenliydi ve elimden geldiğince böyle kalmamızı sağlayacaktım. Onun da kahvesine uzandığını göz ucuyla gördükten hemen sonra sivri, bilenmiş bakışlarımı denize çevirdim. Poğaçasını yemeye başladığını el hareketlerinden görüyordum. Kısa bir sürede poğaçayı bitirmiş, diğer bir poğaçayı yemiştim ama hiçbir şeyi iştahla yiyemediğim için lezzetine varamıyordum.

Duman kahvesinin büyük kısmını bitirip, yediği poğaçaları hazmettikten sonra omzunun üstünden bana doğru döndü. Yüzümün sol tarafına bakıyordu. Tek bakışla kendime koyduğum kuralları yıktığını hissederken, "Kahveni bitir," dedim ters bir tavırla. "Ne diye bana bakıyorsun?"

Bu tavırlarıma alışmış olmalıydı ki, aldırmadı. Sorun tam buradaydı. *Tavırlarıma alıştığı kısım.* Parmağıyla karton bardağın üstünde ritim tutarken, "Melih Han bizi kabullendi mi sence?" diye sordu, bu ritim beni rahatsız ediyordu. "Tesadüfi karşılaşmalarımıza inanmış mıdır?

"Benden çok memnun bence," diye konuştum kendimden emin bir sesle. "Bu her halinden belliydi. Onu etkiledim."

Çok sert bir nefes aldı. "Gördüm."

"Bu seni sinirlendirmişe benziyor."

Kemikli çenesini çerçeveleyen kirli sakallarını sıvazladı. "Benim olduğum yerde benden daha çok dikkat çekmen canımı sıktı," dedi umursamaz bir tavırla. "Ben lider olmaya alıştığım için."

Alay ettim. "Evet, yedim."

Beni sallamadığını belirterek, "Önemli olan bundan sonraki adımlar," dedi ciddi bir ifadeyle. "Karşısına çıkıp onu huzursuz etmeye devam edelim, ben zaten amcamla babamın da ağzını yokluyorum bununla ilgili," diyerek dudağının sol tarafını kıvırdı. "Kimin neyden haberi var, kimin yok bilmiyorum. Belki

Melih Han da bizi takip ettiriyordur, belki bir yerde icabımıza bakacaktır."

"Melih Han o cinayeti işlediyse nasıl hâlâ şirketinizle iş birliği yapıyor anlamıyorum, zaten annenle babamı öldürmesinin sebebini de anlayamıyorum," diye isyan ettim.

"Mahşer, gidip onu direkt kapana alıp da neden yaptığını sorabiliriz, biliyorsun değil mi?" Gözleri şimdi üzerimde daha çok hâkimdi, dudağımı yalayacaktım ki, o dikkatli bakışları yüzünden vazgeçtim. "Ama istiyorum ki biraz köşeye sıkışsın, daralsın, bunalsın, uykuları kaçsın. İnkâr etme, uğraşmak senin de hoşuna gidiyor. Tadını çıkar ama kendini de koru. İstesem bile her an seninle olamam, kendine çok dikkat etmelisin."

Ben kendimi koruyabilirdim, uyarılarına ihtiyacım yoktu ama bunu söylerken iyi niyetli ve şaşırtıcı şekilde içtendi. Denizdeki dalgaları takip ederek başımı salladım. "Dikkat ederim. Ve evet, haklısın; insanlarla, korkularıyla eğlenmek benim hoşuma gider."

"İki yüzlü, yüzsüz şeytan," dedi bana.

Güldüm ve ellerimle karton bardağı sarıp gözlerimi yavaşça ona çevirdim. Saçlarım yüzüme uçuştu ve gözlerimi birazcık kapattı. Yine de ona bakmayı sürdürdüm. Onun da bakışları gözlerimi, dudaklarımı takip etmeye başladığında, dudaklarımı ıslatma hissine engel olmak için dilimi ısırdım. "Bakma," dedim sert bir sesle.

Bakmaya devam etti. "İlgi çekiyorlar."

Nefesi kâğıt kesiği gibi dudaklarımı parçaladığında, "Gideceğim," dedim aniden. "Eve gitmek istiyorum."

Gözleri, yutkunduktan hemen sonra, gözlerimi hedef aldı. "Ben götürürüm."

Geçiştirdim. "Taksiye binerim."

"Sana ceketimi verdim. Bana borcunu ödemelisin." Haince, pis pis sırıttı. "Borcunu, benimle gelerek ödemeni istiyorum."

Cekete daha çok sarınarak banktan kalktım ve arkama dahi bakmadan kaldırım kenarındaki arabaya yürüdüm. Arabanın

yanına ulaştığımda, onun da kalktığını önüme düşen gölgesinden anlamıştım. Yine arka koltukta yolculuk yapmak istediğim için arka kapıya uzandım. O esnada ileriye odaklanan gözlerim, hiç de görmek istemediğim bir manzarayla karşılaştı. Sokağın karşısında, pastanelerin önünden yürüyen adamı gördüm. Sorun adam değil, adamın bana hatırlattıklarıydı. Elindeki geniş, ayaklı tepsiyi kollarıyla taşıyordu ve büyük ihtimalle kestaneleri satmayı bitirmiş eve gidiyordu. Sahil kenarında gece boyu midye, kestane satan çok insan olurdu ve o kestane tezgâhlarını her gördüğümde anılar göğsümde demleniyordu.

Babam.

Onunla ilgili çok şey hatırlıyordum. Bu çok şeyin içini dolduran anılarda onu görüyordum... Gece eve geliyor, biraz yorgun haliyle ve biraz da uykusuz. Koridora açılan salonda, abimin arabalarını bozarken bekliyorum onu. Gelirken bana getireceklerinden çok eminim. Elinde bir kesekâğıdı içinde soğuğun ayazında pişmiş çok sıcak kestaneler... Öyle sıcak ki elim yanıyor. *Şu an bile hissedebiliyorsam ellerimdeki yanığı, anlıyorum Tanrı'nın beni daima hatırladıklarımın yüküyle sınayacağını.*

Duman yanıma yanaşarak eliyle omzumu sıvazladı. Genzimi sessizce temizledim ve yüzümdeki pürüzleri yok ederek arabanın içerisine yerleştim. Duman kapıyı örterken, gözleri az önce baktığım yerde oyalandı ama çok da ilgilenmediği açıktı. Birkaç saniyenin ardından şoför koltuğuna yerleştiğinde, elleriyle direksiyonu sahiplendi ve arabayı park ettiği yerden çıkardı.

Caddeden uzaklaşarak ara sokaklara girdiğimizde kestirmeden gittiğini fark ettim. Üstümdeki ceketi sakince yan tarafa bırakarak çantamı kucağıma aldım. Telefonum çaldı, arayanın Çisem olduğunu gördüm ama şu an konuşmak istemediğim için reddettim. Direksiyonda yavaş olamıyordu, hızdan haz alıyordu ve onun için arabada benim de olmam pek sorun değildi. Camdan içeriye doğru esen rüzgâr saçlarımdan bir tutam

kapmak ister gibi vahşiydi. Hızlı olduğu için tahmin ettiğimden daha kısa sürmüştü arabanın, evimin olduğu sokağa girmesi. Frene basarak arabayı yavaşlattığında, kırış buruş olan deri ceketimi ve çantamı koluma alarak hazırlandım. Araba bahçe kapımızın önünde durdu, Duman ellerini direksiyondan ayırdı ve eğilerek bahçeye göz attı.

Kapıya asıldım ve ayaklarımı yere basarak indim. Arabanın çevresini dolanarak bahçenin demir kapısına yürüdüm ve kapıyı açmadan önce omzumun üstünden ona döndüm. Arabadan inerken de, ceketinin yakalarını düzeltip etrafa temkinli bakışlar atarken de çok sakin ve mülayim görünüyordu. Mahallenin halkı işe veya okula gidiyordu. Çocuğunu okula götüren birkaç kadının bana bakarak fısıldaştıklarını, beni o ucuz ağızlarına aldıklarını gördükçe kusma isteği yükseliyordu içimden.

Duman önümde durarak omzumun üstünden bahçeye öylesine bir göz attı. "Mahalleli seni bayağı seviyor," diye alay etti benimle, yüz ifadesi hiç de alay ediyor gibi değildi. "Şimdi bunlar bizi yan yana görüyor ya? İkimizin ne olduğunu düşünüyorlar?"

Sesim donuktu. "Benim fahişe, senin de bir müşteri falan olduğunu."

Eli kolumu o kadar hızlı kavradı ki, cümlemi bitirdiğime emin bile olamadım. Bedenim ona doğru sendelediğinde, çoktan tırnaklarımı çıkarmış ve ona çemkirmek için hazırlanmıştım ama onun sesi benden önce yükseldi. "Dalga geçtiğine inanmak istiyorum," dedi, yüz hatları çarpıcı bir şekilde gerilmişti. "Senin hakkında böyle düşünmelerine nasıl izin verirsin?"

Kolumu onun kemikli parmakları arasından uzaklaştırmaya çalışırken, "Onların bedenlerini öldürebilirim ama düşüncelerini asla," dedim soğuk bir yaklaşımla. "Ben de umursamamayı öğrendim, ne düşündüklerinden bana ne?"

Gözlerime baktı. Olması gerekenden çok daha derin, olması gerekenden çok daha uzak bir şekilde. "Varlıkları seni rahatsız ediyorsa ben de onları rahatsız edebilirim," dediğinde nefesi sus çizgimde hissedildi. "Bunu senin için yaparım."

Sorguladım. "Neden? Neden benim için bunu yapasın ki?"

"Bu cümlenin yüklemi özneden sorulur," dedi ciddi sesiyle. "Cevabım sorunda saklı Mahşer."

Ben olduğum için bunu yapıyordu. Cevap bendim. Kaçamak cevabına bomboş bir bakış attıktan sonra, kolumu daha şiddetli bir şekilde ondan uzaklaştırdım ve bir adım geri giderek sırtımın bahçe kapısına çarpmasına izin verdim. Duman açtığım mesafeye saygı duyarak kafasını salladı. Onunla bir kez daha iletişime girmeme gerek olmadığını düşünerek arkamı döndüm ve hızlı parmaklarımla siyah demir kapının kilidini kaldırarak bahçeye girdim. Kapıyı gürültüyle kapattığımda, sıcak yatağının içindeki mahallelinin bu sesi duyarak bana küfrettiğine emindim. Bundan zevk alıyordum, saklayacak değildim. Evin duvarı boyunca yürüyüp köşeyi döndüğümde, başımı çantama eğmiş anahtarımı arıyordum. Anahtarı bulup başımı kaldırdığımda, ayaklarım adeta zemine çakıldı.

Annem dışarıdaydı.

Titriyordu.

Çantam elimden gürültüyle düştü. Gözlerimi dahi kırpmadan karşımdaki sahneye bir izleyici oldum. Annem kapalı kapının önünde, dizlerini kendine çekerek yere oturmuştu ve zayıf kalmış kolları bacaklarının etrafını sarmalamıştı. Üstünde sıkça giydiği pijama takımı vardı ve başı önüne düşmüş, kısa saçları rüzgârda dağılmıştı. Küçülmüştü. Yalnız ve fersiz görünüyordu. Elleri titriyordu... Ayakları mı çıplaktı? Üşümediğini düşünmek aptalca mı olurdu?

Dengesiz ama her şeye rağmen güçlü, dimdik adımlarla yere düşen çantamın üzerine basıp ona yürürken neden koşmadığımı düşündüm. Korkuyor muydum? Neyden? Asla, korkuyor olamazdım! Ellerim iki yanımda, yavaş ve iradeli adımlarla yanına ilerlediğimde kırdığım dizlerimin üstünde ona doğru eğildim.

Gözleri kapalıydı.

Elimle onun ince yüzüne uzandığımda, dişlerimi sıktığımı fark ettim. Dizlerim onun dizlerine yaslanırken yüzünü kaldırdım. Üşümüş, çokça kızarmış ve biraz da morarmış olanı yüzünün çevresi, bir morgun kapısına bırakılan ölü hissi uyandırmıştı içimde. Teni kar soğukluğundaydı. Kirpikleri ve göz çevresi ıslaktı.

Hayır...

Ağlamış olamazdı!

Kendime edepsiz bir küfür savurduktan sonra bedenine uzandım ve aynı anda aralanan gözlerinin yarattığı baskıyla nefesimi tuttum. Uyuduğunu sanıyordum ve göz göze gelmeye hazır değildim. Beni görünce irkildi, ilk an tanıyamasa da tanıdığı an soğumuş elleriyle kollarıma uzandı. Onu dirseklerinden tutarak tüm yükünü bedenime yığdım ve yerden kaldırdım. "Beni mi cezalandırıyorsun?" diye sordum, onun havaya kalkan parmaklarına bakarken. "Donmuşsun. Parmaklarını kıpırdatabileceğini mi sanıyorsun?"

Yerdeki anahtara uzanarak kapıyı açtığım süre boyunca sadece dişlerimi kıracağımı düşündüm. Öyle şiddetle sıkıyordum ki, çenem seğirmeye başlamıştı. Tek bir çizgi halinde gerilen dudaklarımı sertçe ısırıp kapının kilidini açtım ve annemin bana yaslanan bedenini açılan salondaki yeşil kanepeye bıraktım. Onun önünde, tek dizimi parkeye yaslayarak diz çöktüm ve titreyen bedenini koltuğa yatırdım. Çırpınan parmakları durdu ve başını kanepenin döşemesine yasladı. Elim alnını yoklarken, "Ateşin yok," dedim agresif bir sesle. "Bu iyi ama çok üşümüşsün. Sen bu saatte ne yapıyorsun dışarıda?"

Yerimden doğruldum, hırçın saçlarım belimden aşağıya salınırken diğer koltuktaki battaniyeye uzandım. Katlarını bir çırpıda açarak onun üstüne örttüğümde, buz kesmiş elleri fırsattan istifade ederek ellerimi yakaladı. Kendime olan öfkemden dolayı kısılan gözlerim onun gözlerine indiğinde, yüz ifademdeki sertliği kırmamak adına kaşlarımı biraz daha çattım. Gözlerimi, konuşma çabasına giren parmaklarına diktim. *Anahtarı evde unutmuşum,* dediğinde kısa bir küfür savurdum. Elleri

mecalsizdi. *Dışarıdan çok ses geldi. Biraz korktuğum için bak-mak istedim. Ben bahçeye bakınırken rüzgâr kapıyı kapattı, anahtarı yanıma almamıştım.*

Yanağımın içini sertçe dişledikten sonra, "Alsaydın," dedim hırçın bir sesle. "Kahretsin! Neden almıyorsun ki? Saat kaçtır beri dışarıdasın sen?"

Gözleri baygın bakıyordu ve irislerinin etrafı sulanmıştı. *Az-tıdan beri.*

Birkaç saatte hasta bile olmuş olabilirdi. Gözlerimi sinirle yumdum, açtığımda annemin bana ürkek şekilde baktığını gö-rüp doğruldum ve kafamı iki yana sallayıp kapıya yürüdüm. Dışarıya çıkıp düşen çantamı aldıktan sonra eve geri döndüm ve kapıyı gürültüyle kapatıp ısıtıcının yanına yürüdüm. Isıt-cıyı açıp omzumun üzerinden anneme döndüm. "Sadece ısın ve dinlen."

Tabii ki bir şey söyleyemedi, ağzı varsa da dili yoktu netice-de. Kendime mi yoksa ona mı kızıyordum, bunu bile ayıram-yordum. Odama girip kapıyı sertçe kapattım ve yatağımın üze-rine oturup çantamı kenara bıraktım. Annemin inlemesinden bıkmıştım, acılarını söyleyememesinden de. Ellerimi saçlarımı geçirirken telefonumun sesini duydum ve sinirle uzanıp hangi gereksizin mesaj attığına baktım.

Gönderen: Duman Alanguva.

Kırmızı rujunu arabamda düşürmüşsün. Doğrusu, ruj(un) bile cüretkâr. Her neyse, haberin olsun istedim.

11.24

Rujum?

Kırmızı olan?

En sevdiğim.

Pekâlâ, nasılsa almasını bilirdim.

💔

Mücadelesi kötülük olanların
mutlu olmak istediği bir dünya burası...

Bir davet salonunda, şaşalı ve görkemli kalabalığın içindeydik. Anlaştığımız üzere, buraya komi olarak çalışmak için Duman'la birlikte gelmiştik. Duman takım elbisesinin içinde, kalabalıkta arzı endam ediyordu.

Bense salonun arkasındaki mutfakta, verdikleri garson kıyafetini giymiş ve kalabalığın içine karışmıştım. Geniş, salon mutfağında, granit tezgâhın önündeydim. Yanımda arkamda, sağımda ve solumda birçok görevli vardı. Duman olduğu için mutfağa kolayca girebilmem kimse tarafından sorgulanmamıştı. Yüksek sesli bağrışlar, tencere tabak sesleri ve mutfak şeflerinin emirleri kulağımda çınlıyordu. İnsanlar bana çarparak, sabrımın dayanaklarını tekmeliyorlardı. Sağır ve dilsizi oynamak zordu ama başarabilecek kadar kendime güveniyordum.

Üstümdeki beyaz gömleği, siyah eteğin içerisine sokmuş ve lacivert fuları boynuma dolamıştım. Saçlarımı ensemde zarif bir topuzla toplamış, sade bir makyaj yapmıştım. Kimsenin ilgisini çekmeyecek kadar sıradanlaşmak istemiştim ve şu ana kadar kimliğim açığa çıkmamıştı. Ben de onunla birlikte bir davetli olarak buraya girebilecek olsam girerdim ama benim yapmam gereken iş mutfaktaydı.

Şefin yüksek perdeden gelen sesine katlanabilmek adına boynumu iki yana yatırdım ve bu gece ulaşacağım zaferin tadını çıkarmaya çalıştım. Kadehleri tepsiye dizmeyi bitirdiğimde, bir kadın garson dirseğimi dürttü. "Şef çabuk olmamız gerektiğini söylüyor, sen hâlâ oyalanıyorsun," dedi aceleci bir tavırla. "Hadi, kadehleri dağıtmayı unutma ve yüzüne bir gülümseme kondur. Azar yemek istemiyorsan ve bu gecenin parasına ihtiyacın varsa bana kulak ver."

Tırnaklarımı suratına geçirerek, boyalı ve abartılı makyajla süslediği yüzünü parçalamak istesem de sadece kafamı salladım. Parmaklarımla tepsinin gümüş kulplarını yakalayıp dikkatle kaldırırken, "Anladım," dedim ifadesiz sesimle. "Ben işimi layığıyla yaparım. Sen kendi işine bak."

Kadın homurdanarak tezgâha uzandı.

Tepsiyi yüzüne fırlatmamak için ona arkamı döndüm ve başımı öne eğerek büyük mutfağın çıkışına ilerledim. Avuç içlerim stresten nemlenmiş, nefes alışverişlerim hızlanmıştı. Omuzlarımı yukarıya kaldırıp kalabalık arasından sıyrıldığımda, şefin odağına girdiğimi anladım. Dikkatli bakışlarını hissetmiş olsam da sakin kaldım ve mutfaktan koridora çıkan yolu yürüdüm. Koridordan salona açılan kapıdan içeriye girdiğimde gözlerim acelesiz şekilde etrafı taradı.

Güvende hissediyordum.

Duman burada olduğu için miydi bu güven hissiyatı?

Salon alabildiğine büyük, görkemli ve şıktı. Çok aydınlık ve parlaktı. Daha önce de dediği gibi, şirketlerin katıldığı bir açık arttırmaydı. Kubbe şeklindeki tavandan aşağıya sarkarak etrafı aydınlatan avizeler oldukça pahalı ve şık duruyordu. Etrafa öylesine bir bakış attıktan sonra Duman'la göz göze geldiğimiz ilk anda, cebimdeki telefon titredi. Bir gözünü yavaşça kırptığında, mesajın ondan geldiğini anlayarak elimi eteğimin cebine attım.

Gönderen: Duman Alanguva

Melih Han saat üç yönünde. Korumaları ve onu masadan uzaklaştıracağım. Yapman gereken tek şey Melih Han'ın kadehini değiştirmek.

20.13

Şefin fark etmemesi için hızlı davrandım ve telefonu cebime bırakarak hareketlendim. Gözlerim hâlâ Duman'a kilitli vaziyetteydi. Yanında bir grup genç adam vardı, cemiyetten tanıdığı insanlar olmalıydı. Siyah takım elbise giymiş ama kravat takmaya lüzum görmemişti. Siyah gömleği ten rengiyle uyuşmuştu. Saçlarını seviyordu, bu yüzden özenle taramış ve düzgün bir şekil vermişti. Kafamı sallayarak onu onayladığımı belirttiğimde, dudağının sağ kenarını kıvırdı.

Tebessüm etti.

Gözlerini ustaca benden uzaklaştırarak kalabalığa diktiğinde, bakışlarımı dediği noktaya çevirdim. Melih Han, yanında iki koruması ve kendi yaşlarındaki bir adamla aynı masayı çerçeve-

lemişti. Keyifli muhabbetlerini bozacak olmanın keyfiyle, "Hadi kızım," dedim fısıltıya. "Sen yapamazsan kimse yapamaz."

Göz ucuyla Duman'a baktığımda ilk hamleyi onun yapması gerektiğini fark ettim. Gözleri benim arkamda bir noktadaydı. Minik adımlarla yürürken omzumun üstünden arkama döndüm. İki adamın çoktan hareketlenerek salon çıkışına yürüdüğünü gördüm. Tekrar önüme dönerek ona göz attım. Arkadaşlarının yanından ayrılıp olduğum yöne yürümeye başladığında, etrafa sahte tebessümler fırlattım. Şefin dikkatini çekerek olayı batırmak istemiyordum. Duman, kalabalığın arasından sıyrılıp yanıma gelene kadar birkaç insana tepsimdeki kadehlerden teklif etmiştim. Bir misafire oldukça yalancı şekilde gülümseyip önüme döndüğümde, Duman'ın kolu koluma sürtünmüştü.

Etrafa bakınırken, onun başını bana doğru eğdiğini fark ettim. Nefesi açıklığı bulup boynuma sızarken, "Çocuklar Melih Han'ın arabasını otoparktan alıp arka sokağa bırakacaklar," diyerek tepsimdeki çerezlerden birkaç tanesini aldı. "Bu haber birkaç dakika içinde korumalara ve dolayısıyla Melih Han'a uçacaktır. Melih Han malına göz dikenin gözünü oyar. Bununla kendisi ilgilenecektir..." Çerezlerden birini ağzımın üstüne bastırdığında, elini ittirdim ama tek yaptığı sırıtmak oldu. "En fazla beş dakika sonra burada olur. O masadan kalktığı an kadehi değiştir ama bir tek ona ait olan kadehi değil, tüm masanın kadehini tazele. Aksi halde dikkat çekeriz."

Ceketiyle sarmalanan kolu gömleğimin üstünden hissedebilirdi. "Zaten öyle yapacağım," dedim sakince. "Her şey konuştuğumuz gibi Duman. Gayet basit. Bir dakika içinde hallederim."

Çerezleri afiyetle yemeye devam etti. "Ona vereceğimiz şey tam olarak ne işe yarıyordu?"

"Bir tür halüsinasyon tetikleyici."

Kırmızı şarap dolu kadehi alırken, tepside kalan son kadehe küçük bir kapsül attı. "Sana kaldırıyorum," dedi bariz bir alayla. "Şerefe, benim iki yüzlü, yüzsüz şeytanım."

Mırıldandım. "Kaybol."

Duman yanımdan toz olup gittiğinde, etrafta vakit öldürerek zamanın geçmesini bekledim. Melih Han veya korumaların beni fark etmemesi için başım önümde gezmiştim. Beni fark ettiğindeyse yalanım hazırdı, Duman bu işi benim için ayarlamıştı, zaten Melih Han iyi bir maddi gelirim olmadığını biliyordu. Fakat içeceğindeki şeyden dolayı beni kesin olarak suçlayabilirdi, göze görünmemek en güvenlisiydi. Çehremde tek ifadenin yuva yapmasına izin vermeden, temkinli bir şekilde masaya bir bakış daha attım. O esnada korumaların Melih Han'a eğildiğini ve ona haber verdiğini gördüm. Melih Han sadece bir dakika içinde masadaki konuklara sahte bir şekilde gülümseyip, korumalarıyla birlikte masadan ayrıldı. "Sonunda," dedim, gergin soluğumu dudaklarımdan bırakırken.

Duruşumu dikleştirip, ruj yedirdiğim dudaklarımı yukarıya kıvırdım ve tutuşumu sağlamlaştırdım. Dikkat çekmeyerek o masaya doğru harekete geçtiğimde, kendimden çok emindim. Fakat beklenmedik bir şey oldu. Kocaman bir el dirseğime yerleşip, üstün gücüyle bedenimi geriye doğru çektiğinde, çığlık atmamak için dudaklarımı dişledim. Elimdeki tepsi sarsıldı ama son anda yakalayarak düşmesine mâni oldum. Yüzümde dehşet bir ifade peyda olurken, hızla başımı omzumun üstünden arkama çevirdim.

Şaka.

Öğünç?

Benden uzun olduğu için kafamı yukarıya kaldırarak onu bakış açıma almıştım. Tıraşlı ve pürüzsüz yüzüne ışıkların gölgesi düşmüştü. Kaşları şaşkınlıkla havalanmış, inanamıyormuş gibi bakarken gözbebekleri büyümüştü. Üstünde koyu lacivert bir takım vardı, saçlarını kısaltmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırarak ağzımdan yuvarlanmak üzere olan nidayı yuttum. Etrafa bakınıp dikkat çekmediğimizi anladığımda, "Senin burada ne işin var?" diye sordum soğukkanlı bir sesle. "Bir açık arttırmada?"

Gözlerini kırpıştırıp hayret dolu bir mırıltı döktü. "Ah, Mahşer sınav mısın sen?" dedi inanamayarak. "Benim burada olmam normal. Asıl sen neden buradasın. Bir saniye..." Bakışları üzerimde gezindi. "Kıyafetin? Elindeki tepsi? Siktir! Davetlilerle ilgilenmek için mi buradasın?"

Hissettiğim tedirginliği ustaca gizledim. "Evet," dedim sıradan bir şeyden bahseder gibi. "Biliyorsun ara ara günlük işlerde çalışıyorum. Üniversiteden bir arkadaşım böyle bir işten bahsetmişti. Paraya ihtiyacım olduğu için gelip görüştüm. Bu gece de çalışıyorum işte."

İnanmış duruyordu. Şüpheli bir ifade yakalayamadım bakışlarında. Bir süre daha kıyafetlerimi izleyerek, dirseğimdeki elini omzuma çıkardı. "Beni kırıyorsun," dedi bir göz kırpışla birlikte. "Paraya ihtiyacın varsa ben veya Çisem ne güne duruyoruz? Aptal gibi, babanın emeklisinin sana yettiğini düşündüm." Omzumu sıvazladı, üzgün görünüyordu. "Arkadaşlar birbirinden ödünç para alabilir seni uyuz. Neden istemedin ki? Hem sen mezun oldun, artık bir iş bak..."

"Oyalama beni," dedim sakinlikle. "Şeften azar yemek istemiyorum. İşime döneyim, sen de takıl."

Gözlerini devirdi. "Dur, kızım ya!" Beni arkamızdaki salon terasına yönlendirdiğinde, kulaklarımdan duman çıkacağını hissettim. Engel olmak için ona döneceğim esnada beni, kapısını açtığı terasa çekiştirdi. "Ben de babamla geldim. Bilirsin, bayılır beni şirket işleriyle uğraştırmaya. İstiyor ki, şirketin işlerini kavrayıp gözünü arkada bırakmayayım."

Terasta kimse yoktu. Soğuk ve karanlık hava anında etrafımızı çerçeveledi. Beni tırabzanlara çekiştirirken, elimdeki tepsinin düşmemesi için ona ayak uydurmak zorunda kaldım. "Öğünç, elini üstümden çek," dedim, bastıra bastıra. "Kendine gel. Şu an mesaideyim, senin zırvalıklarınla ilgilenemem."

Omzumu silkerek elini boşluğa düşürdükten sonra geriye doğru sağlam bir adım attım. Öğünç gözlerini devirirken, "Takılalım, boş ver işi," dedi, yanaklarını şişirerek sıkkın bir nefes

verdi. "Sıkıldım burada. Babam gitmeme izin vermiyor. Seninle takılırsam vakit çabuk geçer. Yanındayken, hangi mekânda olduğum önemli değil."

Yanaklarım gerilirken, "Büyü," dedim ruhsuz bir sesle. "Paraya ihtiyacım olduğu için burada olduğumu söyledim. Bencilleşme. Beni ikna edeceğine, babana rest çekerek inandığın şeyin arkasında dur."

Göz ucuyla salona göz attım, son derece hızlı davranmam gerektiğini biliyordum. Melih Han gelmeden halletmeliydim. Ben kapıya yürürken, "Bari bir içki alayım," dedi ve tepsideki kadehe uzandı. O an kusursuz bir hızla kadehi elime aldım ve tepsiyi yere fırlattım. "Ne oluyor kızım? Dur ya, bir şeyler mi karıştırıyorsun sen?"

Bu tavrım, beni yıllardır tanıyan Öğünç'ün dikkatini çekmiş ve bunu belli etmişti. Kadehi mermer tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra ellerimi ona doğru savurdum. "Sana ne?" dedim sesimi yükselterek. "Sana ne Öğünç? Canım burada olmayı istiyor, buradayım. Bana hesap sorma yetkin yok. Bunu hâlâ öğrenememiş olman ne kadar da kötü!"

Kısa bir küfür savurarak üstüme doğru bir adım attı. "Mahşer tehlikede misin?"

Sinirimin parmak uçlarımı karıncalandırdığını hissederken, "Değilim," dedim tersçe. "Bak, burada bir işim var ve halledip gideceğim. Bana zorluk çıkarma, aksi halde benden önce biri senin defterini dürer."

Sinirle güldü. "Tabii ya, o herif," dedi, öfkelenmişti. "Onun için mi buradasın. Ya da o it mi burada olmanı istiyor..." duraksadı. "Lütfen, onu sevme Mahşer. O seni incitir."

Kahretsin! Neden burada, bu çocukla bu şekildeydik? Yer ve zaman çok yanlıştı. Öğünç'ü sertçe ittirirken, "Kes şunu," diye hırladım bağırarak. "Belki ben incinmek istiyorum, ha? Sınırlarımın içine girmeye çalışma. Ne sen ne de o umurumda değil. Beni boğma. Siktir git!"

"Kırılmayacağım ulan!" Önüme geçerek gitmeme engel olduğunda gözbebeklerim öfkeyle genişledi. "Hadi, gel ve geç."

Buna cüret edebildiğine inanamıyordum. Bu yetki ona ait değildi. Kimseye ait değildi. "Çabuk çık," dedim öfkeden kudurarak. "Gitmem gerektiğini anlamıyor musun? Eğer gecikirsem senin canına okurum."

Elini saçlarına geçirirken, "Kendini hırpalıyorsun," dedi, bariz bir üzüntüyle. "Yapma bunu. Bunu yapmanı izlemek istemiyorum. Burada ne yapacaksan son ver ve gidelim. Hadi güzel..."

"Sus!" Boğazımı yırtan çığlığım ikimiz arasında asılı kalırken, ellerinin saçlarında donakaldığını görür gibi oldum. Nefretten bir duvar ördüğüm gözlerimle içeriye baktım. Gelmemişti ama her an geleceğini hissediyordum. "Canımı yeterince sıktın. Eğer şu an önümden çekilmezsen yapacaklarımın sorumluluğunu almayacak ve seni burada bırakıp gideceğim. Önümden çekil."

Yanlış bir seçim yaptı. "Çekilmiyorum."

Üzgün değilim,

Bunu sen istedin.

Onu hızla ittim ama bana karşı çıktı. Çok seçeneğim yoktu. Melih Han her an dönebilirdi. Bir an önce içeriye girmem için onun varlığını ortadan kaldırmam gerekiyordu. Öyle yaptım. Siyah eteğimin, kemerli beline yerleştirdiğim çakıya uzandığımda, gözleri meraklı bakıyordu. Sıcak çakı soğuk avucuma düştüğünde, güçlü parmaklarımla çakının kapağını açtım. Çok sürmedi. Çakının metal, bilenmiş yüzeyi loş ışığın altında parıl parıl parladığında, hiç düşünmedim. Kemikli parmaklarım arasına hapsettiğim bıçağı ona doğrultup, kalın ceketinin üstünden, karnının sol alt köşesini hedef aldım. Öğünç bunu fark edip bir küfür bastı ve ellerini kaldırıp geriledi. "Dur, dur ne yapıyorsun!"

"Önümden çekil," dedim buz gibi bir sesle.

Bir elimdeki bıçağa bir de donuk yüz ifademe baktı ama benim birini boş yere tehdit etmeyeceğimi bildiği için başını

salladı. Sinirle gülüp kenara çekildiğinde çakıyı kapatıp tekrar belimin kenarına, görünmeyecek şekilde yerleştirip gömlekle üzerini kapattım.

Başımı kaldırdığımda mermer zeminin üzerine koyduğum kadehi almış yere döküyordu.

"Her ne yapıyorsan veya o herif sana her ne yaptırıyorsa buna engel olacağım," diyerek kadehi fırlatıp gözden kayboldu.

Kaşla göz arasında bunu nasıl yaptığını, onu nasıl gözden kaçırdığımı anlamamıştım bile. Bütün plan alt üst olmuştu. Sinirden delirmek üzereydim. Ama sakin olmalıydım. Melih Han hâlâ dönmemişti, masada iki adam vardı. Belki yeni bir kadeh hazırlayabilirdik. Ama bunun için olanları Duman'a anlatmam gerekiyordu. Onu bulmak için etrafa bakındım. Takım elbisesinin içine bir beyefendi edasıyla gizlenmiş bedeni, büyük ve güçlü adımlarıyla salonun kalabalığına karıştığında, gözleri beni aramaya girişmişti. Sinirden gerilen dudaklarımı ısırdığımda adımları yavaşladı ve gözlerimiz birbirine odaklandı. Hiddetimi anlamış gibi kısa sürede yanıma gelerek, gayet rahat bir tavırla sırtını salonun duvarına yasladı ve yukarıdaki bakışlarını saçlarıma indirdi. "Ne oldu?"

Olanları çabucak anlattığımda dişlerinin arasından bir küfür tükürdü. Kaşlarını çatmış düşünüyordu. "Hayır, yeni bir kadehe zamanımız yok." Melih Han arkasındaki iki korumasıyla birlikte gelip kalabalığa karıştığında yerimde dikleştim. İkimiz de aynı noktaya kilitlenmiş adama bakıyorduk.

"İşimiz bitti," dedi Duman kararlı bir sesle. "Başka bir zaman bir daha deneyeceğiz. Gidelim."

"Ben giderim," dedim, onun elini ittirirken. Zaten işi bozmuştum bir de kendimi eve bıraktıracak değildim. Salonun sahnesinden duyulan klasik müzik yüzünden sesimi yükseltmek mecburiyetinde kalmıştım. "Bak, bunlar bacak, hem de iki tane. Sağ olsunlar, yürümeme yardımcı oluyorlar."

Onu alaya aldığımı fark ettiğinde ellerini cebine yerleştirdi ve sırtını duvardan ayırdı. Mesafemizi korumak istedim, bu

yüzden sırtımı ona çevirerek uzaklaştım ve topuklularımın üstünde salonun çıkışına ilerledim. Adımlarıyla hemen arkamdan gelirken, "Sen davette eğlenmeye devam edebilirsin," dedim sakince. "Dedim ya, kendim gideceğim. Sen takıl."

"Yok," dedi itiraz ederek. "Benim de işlerim var."

"Keyfin bilir."

Elimi saçlarıma daldırarak, topuz yapmak için desteklediğim tokayı bir çırpıda saçlarımdan kopardım ve avucumun arasına düşürdüm. Tokanın esaretinden kurtulan saçlarım belime doğru döküldüğünde, diğer elimle onları geriye silkerek duruşunu düzelttim. Bu sırada kalabalığın arasından yürüyerek salonun kapısına ulaşmıştık. Duman'ın sisli bakışlarını saçlarımda hissetmenin bilincinde olarak ukala bir şekilde gülümsedim. "Saçların," dedi, sesi beynimi yiyen düşüncelerin gürültüsünü bastırmıştı. "Çok uzun ama çok bakımlı duruyor. Doğrusu kaç yıldır uzattığını merak ettim."

Düşünmeden cevap verdim. "Kesemiyorum kolay kolay."

Duman sessiz kaldı. Ortalıkta gezinen bir kominin bana anlamayarak baktığını gördüm ama zerre umursamayarak kapının dışına doğru bir adım attım. Mutfağa geçip kendi kıyafetlerimi alırken homurdanıyordum.

💔

Sıcak su, buharı tavana kaldırarak çıplak bedenimin kıvrımları boyunca akıyor, duş teknesinin giderinde birikmeye devam ediyordu. Sırtım fayansla bütünleşmiş, sol ayağım sağ ayağımın üzerine çıkmıştı. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, bir nevi kendime sarılmıştım. Göğüs uçlarım koluma baskı uygularken, sararmış tavanın kirişini izlemeyi sürdürdüm.

Eve geleli yaklaşık bir saat olmuştu. Duman ile birlikte sessizce mekânı terk ettiğimizde onun beni bırakmasına müsaade etmiştim. Beceriksizliğime dair tek bir söz etmemişti. Kısa bir araba yolculuğundan sonra sorunsuz bir şekilde sokağı terk etmişti. Kendimle ilgili hatırladığım son şey soyunup duşa girdi-

ğim ve bütün günün kirinden arınmaya çalıştığımdı. Düşüncelerim, içimdeki kuyuda, birbirlerinin başlarını ezerek zihnimde baskın hale gelmeye çalışıyorlardı. Bu sebepten kendimi düşünme işlevinden men etmiş ve sadece bu âna odaklanmıştım.

Gidip annemle uyuyacaktım.

Duyu kapattıktan sonra sus çizgimde biriken suyu yaladım. Kabinden çıkarken, uzun saçlarımı avucumda toplamış ve suyunu sıkmıştım. Lacivert banyo havlusunu bedenime sararken aynaya bakmadan geçtim.

Odama girerek koyu renkli iç çamaşırlarımı hızlıca giyindim. Sonrasında bacaklarıma kalın, yünlü bir tayt, üstüme kapüşonlu geçirmiştim. Saçlarımı fırçayla tarayıp, fön makinesiyle kuruttum. Odamı havalandırırken, mutfağa kadar gidip buzdolabına göz attım. Bizi doyuracak kadar yiyecek vardı. Raftaki sütü ocakta kaynatıp, cam bardağa aktardım ve bir çay kaşığı şekerle tatlandırdım. Mutfağın ampulünü söndürerek koridoru yürürken, televizyonun boş boş çaldığını ve salonun duvarlarına renkli gölgeler düşürdüğünü gördüm. Annemin ahşap kapısını sessizce ittirerek içeriye girdiğimde, onun hâlâ yatağında olduğunu gördüm.

Beyaz yorganı, bıraktığım gibi omuzlarından aşağıya örtülmüş, kısa saçları yastığına serpilmişti. Sol tarafta yatıyordu. Gözleri açıktı ve ruhsuzca duvardaki tabloya bakıyordu. *Birlikteliklerinin tablosuna.* Annem yaşamıyordu, yaşama dair gösterdiği tek tepki nefes almaktı ve bunu da yapmak istemediğine emindim. Işığı açmak yerine komodin üstündeki kokulu mumun ucunu yanında duran kibritle tutuşturdum ve böylelikle yüzünü daha rahat seçebildim.

Cam bardak içindeki sütü komodinin üstüne bırakırken, yatağın kenarına oturdum ve onunla birlikte tabloyu izlemeye başladım. "İç," dedim boş bir sesle. "Ballı süt, sen seversin."

Annem, çok öncelerden bana ve abime ballı süt içirir, kendisi de büyük bir keyifle içerdi. Şimdi biraz halsizdi, ılık bir sütten sonra ilaçlarını alıp kendine gelebilirdi. Beklediğimin

aksine bana itiraz etmedi ve elleriyle yataktan destek alarak doğruldu. Sırtını yatak başlığına yaslayıp, eline kalemi ve kâğıdı aldığında içinde biriktirdiklerini dökeceğini anladım. Birkaç dakika içinde yazdığı kâğıdı bana doğrulttu. Şöyle yazıyordu: *Banyo yaptıktan sonra kalın şeyler giymeyi hâlâ öğrenemedin. Gel, yorganın altına gir.*

Yüzümdeki istikrarlı zırhtan ödün vermeden başımı salladım ve yorganın altına girmek yerine, yorganın bir ucunu bacaklarıma doğru örttüm. "Al," dedim asi bir tavırla. "Örttüm. Sen de benim dediğimi yap ve sütü iç."

Gülümseyecek gibi olsa da dudaklarını kıvırmayı başaramadı. Zayıf elleriyle cam bardağa uzanarak sütünü, ufak aralıklarla içmeye başladı. Tırnaklarımdaki siyah ojeyi izlerken, "Bankadan bir miktar para çektim," diye açıkladım donuk sesimle. "Yarın bir elektrik ısıtıcısı alalım. Bu bozuldu galiba, eskisi gibi ısıtmıyor."

Herhangi bir cevap vermesi için bakışlarımı yüzüne kaldırdığımda, parmakları hareketlendi. *Belki sen daha çok üşüyorsundur.*

Belki.

Bana bakıp kaşlarını kaldırarak dudaklarını birbirine yasladı ve parmaklarını kaldırdı. *Gece nerede kaldın. Uzun bir süredir dışarıda kalmıyordun.* Soluklandı. *İlk kez lisede geceyi dışarıda geçirmiştin. Yine mi başlayacağız Mahşer? Neredeydin?*

Neredeydim?

İlk gecenin yanındaydım.

İlk gece neredeysem dün gece de oradaydım.

Yıllar önce.

Galata Lisesi.

Saatlerin zihnimde bıraktığı bilgi kirliliği ve bedenimde meydana getirdiği yorgunlukla usulca bir nefes alırken, montumun metal fermuarını yukarıya doğru çekiştirdim. Son ders bitmiş,

zil üç dakika önce çalmıştı. Yirmi beş kişilik kalabalık sınıfı terk etmiş, yalnızca birkaç kişi kalmıştı. O birkaç kişiden biriydim. Kendimi soğuktan sakınmak için atkımı boynuma doladım. Çantamı sıradan alarak sağ omzuma astım ve sırayla oturak arasındaki alandan çıktım.

Saçlarımı montumun üstüne çıkarırken, başımı yukarıya kaldırarak bana görüşürüz diyen erkek arkadaşıma göz kırptım. Çocuk sınıftan çıktığı an ileriye doğru bir adım attım ve o sırada Çisem'in soluk soluğa sınıf kapısından içeriye girdiğini gördüm. Afalladım. Atacağım adım havada kalırken, onun yüzündeki korkunç ifadeye şaşkınca baktım. Saçları dağılmış, yüzü solmuş ve göz bebekleri genişlemişti. Elini kapının pervazına yaslayarak destek alıyordu.

"Çişem," dedim, kalbim sebepsiz yere hızlanırken. "Sorun ne? Biri mi kovalıyor seni? Kan ter içinde kalmışsın."

Bir an için gözlerini kaçırdı, yanakları kızarmıştı. Kaşlarımı çatarak ona doğru bir adım attım. "Dilini mi yuttun? Soru sordum değil mi?"

Parmaklarıyla önüne düşen saçlarını ittirdi. Bana bakmaya korkuyor gibiydi. Anlamamıştım. Göğsüm sevimsiz bir telaşla kalbime baskı uygularken, "Sorun ben değilim," dedi çatlak sesiyle. "Sorun... Sorun Duman!"

Nefesimi tuttum. "Duman bir sorun olamayacak kadar güzel."

"Aptal." Dişlerini sıktı. "Öyle değil."

Sesimi yükselttim. "Nasıl?"

Gözlerini yumdu. "Duman," diye tekrarladı ismini, bir kez daha. "Son dersi bedenmiş. Çok koşmuş, sebepsizce okulun ortasında bayılıp kalmış. Ambulans az önce geldi, bahçe kalabalık. Öğretmenler koşuşturuyor, hastaneye kaldır..."

"Hangi Hastane?"

Boğazımdan yükselen çığlıkla birlikte geriye doğru bir adım attı ve tökezledi. Dudakları titrer gibiydi. "Devlet hastanesi..."

Olduğum yeri terk ederken, çantamı düşürdüğümü belli belirsiz hatırlıyordum. Koşuda iyiydim ama on altı yıllık ömrümde bu kadar hızlı koştuğum bir anın olmadığını iyi biliyordum. Merdivenleri uçarcasına inerken hiçbir şekilde aklımı ve mantığımı kullanamıyordum. Bahçede hâlâ kalabalık vardı konuşuyorlardı. Onun kriz geçirdiğini, bayıldığını, öleceğini söylüyorlardı. Bayılmakla ölmek arasında farklı bilmeyen ahmaklardı! Bu sebepten onlara inanmadım. Bir taksiye binmem çok kısa sürmüştü, taksi durağı okulun arka sokağındaydı. Kalbim nemlenen avuçlarımda, dolan göz bebeklerimde çırpınıyordu. Taksiyle merkeze, hastaneye ulaştığım süre içinde yapabileceğim en iyi şeyi yaptım.

Dua ettim.

Onun için dua ettim.

Taksiden inerek hastanenin içine girdiğimde montumun cebindeki tüm parayı şoföre vermiştim. Danışmaya onun ismini soran dudaklarım titriyordu. Hangi katta ve odada olduğunu öğrendiğimde asansörlere yürüdüm. Asansör çağırma düğmelerini yumrukladım. Saniyeler içinde gelen asansörle yukarı çıkarken, ensemden sızan ter damlalarını hissettim.

Atkım yere sürünüyordu.

Umursamadım.

Asansörden indikten sonra nefes nefese, koridordaki odalara bakındım. Etraftaki insanları gözüm görmüyordu, alacağım nefes dudaklarımdan sızmadan önce genzimi parçalıyordu. Ellerimle saçlarımı ittirirken, duvardan destek alarak koridorun sağ ucundaki odaya ilerledim. Babası refakatçi koltuğunda oturmuş, odanın cam penceresinden içeriye bakıyordu. Dudakları gerilmiş, endişe yüzündeki kırışıklıkları doldurmuştu.

Ufak adımlarla o odanın önüne yürürken, babasının varlığını umursamadım. Babası da beni görmüyordu zaten, dalmış görünüyordu. Kapının yanından geçmiş, bir omzumu duvara yaslamıştım. Başımı hafifçe yana yatırarak camdan içeriye baktığımda, kirpiğimin ucunda asılı kalan damla yanağımı ıslattı.

"Ne oldu ki sana?" dedim, sesim telaşla yükselmişti. "Çok mu yordun kendini? Üniversiteye çalışacaksın diye hep ihmal ettin kendini..." Yanağımdaki ıslaklığı elimin tersiyle sildim. "Kendine iyi davranman gerekiyordu."

Henüz hiçbir tehlikenin farkında olmayan kalbim, küçük ve çocuksu hezeyanlarla göğsümün altında harap olurken titreyen dudağımı ağzımın içine yuvarladım. "Beni endişelendirdin," dedim sessizce. "Baban burada ve şu an yaptığım kesinlikle delilik. Bana, sana neyin olduğunu sorsa verecek bir cevabım yok ama buradan gidemem. Seni ne kadar önemsediğimden zerre haberin olsaydı, beni daima yanında isterdin."

Yatağın içerisinde uyuyordu. Normal bir odadaydı. Üstünde okul kıyafeti vardı, kafası yan yatmıştı ve sakalsız, bakımlı yüzünün sol kısmını görebiliyordum. Solgundu. Gene de yüzünde belli belirsiz tebessümlerle gezinirdi ama bugün çok durgundu. Sabah kantinde arkadaşlarıyla birlikte görmüştüm kendisini. Kahve içiyor, çörek yiyordu.

Şimdi, canı yanıyordu.

Babası beni fark ettiğinde, ben irice açmış gözlerle o noktaya bakıyordum. Soru sormadı, kızmadı veya konuşmadı. Tek cümle sarf etti. "Sevgilisisin herhalde, misafir koltuklarına oturup bekleyebilirsin."

Burnumu çekerek odaya en yakın koltuğa oturduğumda sormak istediğim çok şey vardı. Babasını daha önce okulda görmüştüm ama elbette herhangi bir iletişimimiz yoktu. Çekingen bakışlarımı tedirgin ellerime indirirken, "Acaba bir soru sorabilir miyim?" dedim. Adam, yalnızca Duman'ın yattığı odaya bakarken bana sessizlikten başka cevap vermedi. Bu beni hafiften kızdırsa da sorma isteğime engel olamadım. "Ona ne olmuş. Sadece yorgunluktan mı bayılmış? Doktorlar, durumuyla alakalı bir şey söylediler mi?"

Sesi toktu. "Sadece yorgunluktan."

Ona inandım, gülümsedim. Çünkü sadece on altı yaşındaydım.

O gün o hastane koridorunda, gözümü odanın kapısından ayırmadan bekledim. Aslında biraz mutlu olmuştum, çünkü herhangi bir hastalığı yoktu ve kısa süre içinde kendini toplayacaktı. Buna inandım, içimden annemin öğrettiği tüm duaları okuyarak ona iyi gelmeye çalıştım. Telefonum çaldı. Babam, annem, abim aradı. Hiçbirine dönmeden, akşamın olmasını, gecenin doğmasını bekledim. Ailemi endişelendirdim ama umurumda olmadı. O an bencildim. Dilediğim tek şey onun iyileşmesiydi. O geceyi hastanede geçirdim.

İlk kez Duman Alanguva'yı aileme tercih ettim.

İlk kez geceyi dışarıda geçirdim.

O gecenin sabahında, onun yanında uyandım.

Bu on altı yaşımın en güzel tecrübelerinden yalnızca biriydi.

Ruhun vurduğu narkoz,
zamanın bileklerinde ikamet ediyordu.
Bu yüzden ölürken zaman,
hastalanıyordu akrep ve yelkovan.

Annemin yanında, yorganın altında, karşımdaki tabloyu izlemeyi sürdürürken, kafamı iki yana sallayarak zamanın bu anla olan dikişlerini koparttım. Annem on dakika kadar önce ballı sütünü bitirmiş ve ilaçlarını içerek uyumuştu. Mum erimeye, odayı kokutmaya devam ediyordu. Gözlerimi uzun bir süredir kırpmadığımı fark ettiğimde kirpiklerimi kırpıştırarak acıyan gözlerimi ovuşturdum. Bu gece annemin yanında uyumayı aklıma kazımıştım. Bu yüzden ayağımdaki siyah pandufları çıkartarak yatağın ucuna bıraktım ve yorganı kaldırdım. Bu hareketim esnasında kapüşonlumun cebindeki telefonumun titreyişini hissettim. Elimi cebime atarak telefonu çıkardım ve bakışlarımı aydınlık ekrana diktim.

Gönderen: Duman Alanguva.

Dışarıdaydım. O koca kıçını devirip uyumadıysan yanıma gel. Sana vereceğim bir şey var.

23.44

Bu adam benim sabrımı sınıyor olmalıydı. Canımı bu kadar sıkmasına başka bir sebep bulamıyordum. Oturduğum yerden kalkarak annemin penceresine yöneldim ve perdeyi kenara çekerek camdan dışarıya göz attım. Siyah bir araba evin önünde durmuş, dörtlülerini yakmış ve sokağı aydınlatmıştı. Çıkacak, bir daha bana böyle emrivakiler yapmaması gerektiğini ona söyleyecektim ama önce onu biraz bekletmek istiyordum.

Onu on üç dakika beklettim.

On üç dakika sonra odadan çıkıp üzerime aldığım ceketimle birlikte evden ayrıldım. Bahçeyi aşarak demir kapıyı ittiğimde, kulaklarıma dolan kornayla birlikte homurdandım. "Neden biraz daha bekletmedim ki!"

Kapüşonumu başıma örterek arabaya olan mesafemi kapadım ve kapıyı açarak kendimi arabanın koltuğuna attım. Kapıyı çarparak örttüm ve yüzümü ona döndüm. Arabanın ışıklarını yakmadığı için yüzlerimiz sokak lambası sayesinde aydınlanıyordu. "Beni özlediğini bu kadar belli etme," dedim alayla. "Bu saatte, evimde ne işin var? Bıktım senden. Günümün yedi, sekiz saatini seninle geçirmek istemiyorum!"

"Saatleri sayman ne kadar da güzel..." Direksiyondaki parmaklarını çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana dönerek yanağını koltuğun deri döşemesine yasladı. Tırmanan gerginliğimle birlikte, alayla kıvırdığım dudaklarımı tek bir çizgi halinde gererek sinirlendiğimi belirttim. Duman benim sakin ve dingin halimdi. Şu anda da öyleydi.

"Bak anladım, bu kumpası çok önemsediğin için sürekli beni ve dolayısıyla da planlarımızı kolluyorsun," dedim kuru sesimle. "Ama sınırlar önemli. Hayatıma istediğin gibi müdahale edemezsin. Günün herhangi bir saatinde evime gelip, beni rahatsız edemezsin. Ben emrivakilerden haz etmem. Kimin yaptığı önemli değil. Beni sinirlendiriyorsun. Sen beni..."

"Sana kestane aldım."

Sana kestane aldım.

Ama neden yaptın? Sana kapılarımı kilitlemişken ben...

Durdum. Bir felçli gibi hareketsiz kaldım. Gözümü kırpmadım ama dudaklarımın son hecesinin sıcaklığını hissediyordum. Hissettiğim tek şey bu olmalıydı. Sağ yanağı seğiriyordu, gülecek miydi? Donakaldığımı fark ettiğinde torpidoya uzandı, belli belirsiz bir ses yükseldi.

Kesekâğıdını açarak içerisinden aldığı iki tane kestaneyi avucuna düşürdü ve gözünü gözümden ayırmadan ellerime uzandı. Elleri terliydi ama üşümüştü. Parmaklarımı çözerek avuçlarımı açtı ve iki tane kestaneyi üfledikten sonra elimin içine bıraktı. Kestane sıcaktı, huzurluydu, temizdi. Sanki on altı yaşıma dair ne varsa oydu.

Kestanenin parmaklarıma bıraktığı sıcaklığı hazmetmeyi bekleyip yutkundum ve sordum. "Bana mı?" On yedi yaşımın on altı yaşımın üzerine attığı kuru toprak, boğazımdan aşağıya akıyordu sanki. "Bana aldığını mı söylüyorsun?"

"Yüzsüz şeytanım her şeyi hak ediyor."

O kuru toprağı boğazımdaki yutkunuşla iterek nefes almak için bir imkân yarattım. Sonra gözlerimi ellerimden gözlerine kaldırdım. Dürüst ve içten görünüyordu. Kendi dilimiz vardı. Kendi dilimizde ona minnettarlığımı anlattım. Gözlerine bakmakta istikrarlı davranırken, kestanenin kabuğunu soydum.

"Yaklaş," dedim sessizce.

İtiraz etmedi. Başını ileriye doğru uzattı, deri koltukta ileriye kayarak mesafeyi örttüm ve aşağıdan ona baktım. Kokusu burnuma geliyordu. İki parmağımın ucuna kıstırdığım kestaneyi onun dudaklarına yasladığımda, bakışları yoğunluk kazanmıştı. Adeta siyah lekelerle donatılmış bakışları parmaklarımı takip etti.

Kestaneyi yerken birbirimize bakmayı sürdürdük.

"Bu, sesli bir teşekkürden daha iyiydi," dedi erkeksi sesiyle. Ondan uzaklaşmama izin vererek ağır bir şekilde yutkundu. "Çok sıcaklar. Cebine koy, elini yakma."

Kesekâğıdını dizinin üstünden alarak kapüşonumun cebine koydum. "Olur," dedim bakışlarımı ellerime düşürerek. "Yakmam. Ben gideyim, zaten uykum var."

Çenesiyle evi gösterdi. "Uykun geldi madem, git tabi."

Kapıya uzanmadan önce kıstığı gözlerine ufak bir bakış attım. "İyi geceler Duman."

Kapıya uzanmama izin vermedi. Öne eğilerek bir kolunu karnımın önünden kapıya uzattı ve elleriyle kulpa asıldı. Sırtımı koltukla bütünleştirsem de kalın damarlı kolunun karnımı ısıtmasına engel olamadım. Aşağıdan bana bakarken, kapıyı açmak için üstüme biraz daha yüklendi ve sert bir soluk aldı. Dişlerimi sıkarken, çenesi sol omzuma varla yok arası dokunuşlar bıraktı. "Yıldızın bol olsun," dedi, geri çekilirken sakalları yanağımdaki deriyi çizdi. "Gül Dikeni."

Arabadan kendimi dışarıya attıktan on saniye sonra eve gelmiş, on iki saniye sonra sırtımı kapıya yaslamıştım. Avucumda iki sıcak kestane, yanağımda kavurucu bir dokunuş ve boynumda bir nefesin geleceğe davet ettiği cezbedici günah...

BAL VE ZEHİR

Gönderen: Duman Alanguva.
Bugün benimle doktor randevuma gelir misin?
09.22

Sabah, telefonuma düşen mesajla uyanmıştım. Hava bugün de mevsime yakışır şekilde soğuk ve sisliydi. Bulutların yarısı beyazken diğer yarısı adeta griydi. Baca ve kömür kokusu odamdaki camdan içeriye giriyor, rüzgâr sanki camları tırnaklıyordu.

Hazırlandıktan sonra, üzerimdeki kırmızı kazak ve siyah pantolonla odamdan çıktım. Ev soğuktu, kendimi annemi merak ederken buldum. Saçlarımı karıştırarak onun odasına yol aldım ve gürültüden ürktüğü için kapıyı sessizce araladım.

Annem, babamın fotoğraflarına bakıyordu.

Bu sahneyi anlamak için uzun uzun bakmama lüzum yoktu. Bu sahne, annemin babamın fotoğraflarına baktığı sahneydi. Sarsılan, düşmüş omuzları, dağılmış saçları; titreyen elleriyle kurulamaya çalıştı gözleri... Dişlerimi sıkarak onun yanına yürüdüm ve yatağının ucuna oturdum. Dizlerini kendine çekmiş, var oluşunu yalanlar gibi küçülmüştü. Kızarmış, şişmiş yüzüne bakarken, "Biliyor musun anne?" diye konuştum, beni dinlediğinden emin olduğumda. "Sana kızgınım. Babam öldükten sonra bir evladın yokmuş gibi kendini bırakmış olmana kızgınım anne. Ben vardım. Babam vefat etmişti ama ben vardım. Sen beni de unuttun, unutulduğum için böyleyim..." Bomboş bir şekilde, ayakları ahşaptan olan komodine baktım. "Babam öldüğünde sen de öldün. Yalnızca babamın değil, annemin de öldüğünü hissettirdin bana. Öyle çok geçtin ki benden, ben de sandım ki; benden kolay geçilir. Bu yüzden ben de geçtim kendimden."

Burnunu kabaca çekti. Fotoğrafı bırakmaya kıyamayarak bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra, parmaklarını kaldırdı. *Senden geçseydim kendimi öldürürdüm.* Etrafına bakındı, çaresizce. *Fakat senden geçmediğim için hâlâ yaşıyorum.*

"Benden geçtin," diye tekrarladım, kendimden emin bir şekilde. Hemen sonrasında hızla ayağa kalktığımda, annemin korkuyla gözlerini yumduğunu gördüm. Komodin ayağının yanına saklanmış ambalajsız, minik hapları avuçladım ve omzumun üstünden arkama döndüm. "İçmediğin bu ilaçlar benden geçtiğinin kanıtı *anneciğim!* Ama hayır, ben senden geçmeyeceğim!" Gözlerimin içinde samimi bir öfke vardı. "Yaşayacaksın! Kendini öldürmene izin vermeyeceğim."

Kafası önüne eğerek yüzünü benden gizledi. Şeffaf gözyaşları inci gibi parıl parıl parlıyordu. Biliyorum, kötüydü ama onun ağrılarla uyuyarak kendini ölüme terk etmesine izin veremezdim. Parmakları bir kez daha hareketlendi. *İlaçları içmem gerektiğini biliyorum, içiyorum da ama bazen... Babamı hatırladığımda iyileşmeyi istemiyorum. Yanına gitmeliymişim gibi hissediyorum.*

Soğukça güldüm. "Beni bırakarak..."

Yutkundu.

Telaşla ismimi kullanacak olan parmaklarına bakmadan çömeldiğim zeminden kalktım ve ona sırt çevirdim. Belki arkamdan parmaklarıyla çırpındı ama bakmadığım sürece göremezdim. Odadan çıkarken dümdüz bir sesle konuştum. "İlaçlarını alıp geleceğim, uyuma!"

Odadan çıkarak mutfağa girdiğimde, çenemin, sıktığım dişlerim yüzünden ağrıdığını hissettim. Dolap raflarını karıştırarak hapları buldum. Hapların içindeki eksikleri saklayarak içtiğini düşünmemi istemişti ama bu numarası tutmamıştı. Bir bardak ılık su ve haplarla birlikte odaya döndüğümde annemi bıraktığım pozisyonda buldum. Yanına kadar yürürken, iç çekişlerle yükselen göğsüne baktım ve pijamasının ıslandığını

gördüm. Hapları avucuna, su dolu bardağı komodinin üstüne bırakırken konuştum. "İç bunları. Sana pijama bakacağım, terlemişsin."

Hapları yuttuğuna emin olduğumda onun kıyafet dolabına ilerledim ve kapakları açarak, içerisinde rahat olacağı kıyafetleri aradım. İçi pamuklu bir pijama üstü buldum. Bir kısmını tükettiği su bardağını komodine bırakırken, "Dilinin altına saklama," diye uyardım ciddi bir şekilde. "Gerekirse zorla yutturacağımı biliyorsun."

Yatağın sağ tarafına oturarak onun üstündeki pijamaya uzandım. Bana engel olmaması güzeldi. Nemli pijamayı çıkartırken kılını dahi kıpırdatmamıştı, yorgun olduğunu görebiliyordum. Ne yapabilirdim? Onun için başka bir şeyler yapmalıydım. Temiz pijamayı kuvvetsiz gövdesine geçirdiğim an ellerimden kurtuldu. Yatağa girdiğinde ince yorganı omuzlarına doğru örttüm. "Birkaç işim var," dedim fazla detaya girmeden. "Duman'la birlikte olacağım. Geç kalmam, zaten merak ettiğini de sanmıyorum. Gelirken sana meyve alacağım, doktor yemen gerektiğini söyledi. Özellikle istediğin bir şey var mı?"

Üç saniye.

Kırk saniye.

Bir dakika.

Sessizlik. Bana verdiği tek cevap buydu. Hiç. Benimle konuşmanın gereksiz olduğunu düşünüyordu belki de. Onu zorlamayacaktım. Benden geçmişti işte. Elektrikli sobanın ısı seviyesini ayarladıktan sonra deri çantamı aldığım gibi evi terk ettim. Kapıyı, kilitleyebildiğim kadar kilitledim ve anahtarımı cebime atarken çantayı da sırtıma taktım.

Bahçenin ahşap kapısından dışarı çıktığım an kırmızı araba önüme yanaştı ve Duman, oturduğu şoför koltuğundan ileriye doğru uzanarak benim için kapıyı açtı. Afalladım, onun kapıma kadar geldiğini bilmiyordum. Üstelik mesajına yanıt bile vermemiştim. Kaşlarımı çattım ve saçlarımı düzelterek kendimi koltuğa attım. Çantamı kucağıma bırakırken, arkada bir

hareketlilik hissettim. "Arkadaşım," dedi Duman, ben omzunun üstünden arkama dönerken. "Ve doktorum."

Bu adam, o gece mekânda gördüğüm adamın ta kendisiydi. Hafif bir tebessümle ve kuşkucu gözlerle beni süzüyordu. Korkutucu sakinliğimi takınarak onu selamladım. "Merhaba doktor."

Uzattığı eline tip tip baktığımda koltukta ileriye doğru kaykıldı ve elini kucağına bırakırken, sevimsiz bir şekilde homurdandı. "Doğru, sen aksi bir kızdın..." Dirseğini koltuğumun arkasına yasladı. "Duyduğuma göre sen de psikologsun."

Araba hareketlendi. Duman zarif ellerini direksiyona yerleştirerek kontrolünü sağlarken, karşımdaki adama bakmayı sürdürdüm. "Yani?" dedim, sıkıldığımı belli ederek. "Meslektaş sayıldığımız için diyaloğumuzun daha samimi olacağını falan mı düşünüyorsun?"

Gülümseyerek onayladı. "Evet."

"Yanılıyorsun doktor," dedim ve önüme dönerken ekledim. "İsmin ne?"

"Bak," dedi, gülümsemesi genişlerken. "Sizi, bizi kaldırdık. Şimdiden samimi olmaya başladık bile."

Duman'ın kemikli çehresine, yandan bir bakış attım. "Çok konuşuyor."

"Evet, iki çekilmezi başıma sardığıma inanamıyorum."

"Sensin çekilmez!"

Duman azdan biraz daha fazla tehlike barındıran gözleriyle ikimize de ters ters baktı ve itiraz istemeyen bir sesle emretti. "Lütfen çenelerinizi kapatın."

Tersledim. "Pis matematikçi."

Arkamdaki doktor güler gibi bir ses çıkararak, parmaklarıyla omzumu dürttüğünde aksi bir şekilde ona döndüm. "Ne!"

"Ömer." Kollarını geniş göğsünde kavuştururken devam etti. "Ömer Telatabi."

Önüme döndüm. "Doktor demeyi tercih ederim."

"Cerrahım. Cerrah de, daha havalı."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sustum ve gözlerimi bir an için Duman'a çevirdim. Doktoru aynı zamanda arkadaşıydı, eğer yanılmıyorsam uzun yıllardır arkadaşlardı. Çünkü eğer kafamda bir araya getirdiğim parçalar birbirini tutuyorsa Duman uzun yıllardır kalp hastasıydı. Belki doğuştan...

Ona daldığım o kısa sürede, daldığım yerden, sesi çıkardı beni. Kıpırdayan dudakları dışında ifadesizdi. "Sakallarımın tellerini mi sayıyorsun Mahşer? O kadar dikkatli bakmana başka sebep bulamıyorum."

Silkelendim ve çenemi cama yaslayarak, gözlerimi dışarı diktim. Onunla fazla diyaloğa girmek, uyuşturucu miktarını ayarlayamamak ve kendine zarar vermekti. Daima oranı ayarlamalı ve sınırların dışına çıkmamalıydım. Konuşmadan, oldukça sessiz bir yolculuk geçirdik. İstanbul'u biliyordum ve onun en iyi hastanede tedavi gördüğünden şüphem yoktu. Zaten trafik olmadığı için olduğundan daha kısa sürede hastaneye vardı. Araba için hastanenin bahçesinde park yeri ararken stresli görünmüştü gözüme. "Daha geniş bir park alanı olmalıydı."

Bahçeye bakınırken sordum. "İyi misin?"

"Ne kadar umurunda ki?"

"Hiç."

Doktor, araba park edildiğinde ikimizden önce indi. Bana gelmemi neden teklif ettiğini bilmiyordum ama sorgulayarak onu germeyecektim. Ellerini direksiyondan ayırırken, motorun gürültüsü yavaşça sustu. Boynunu eğerek camdan dışarıyı gözetlerken, bakışlarım göğsüne kaydı. Göğsünün altındaki kalbi, ona verilen ömrün bitiş noktasıydı. O kalbin pili bittiğinde onun için kimse bir şey yapamayacaktı. Boğazıma bir cinayet gibi oturan yutkunuşla başa çıkmaya çalışırken, "Kontrollerini düzenli bir şekilde yaptırıyor musun?" diye sordum oldukça sakin bir şekilde. "Kalbin sana ne gibi sorunlar çıkarıyor?"

"Delik, kalp kulakçığındaki duvarda," dedi, ilk kez bundan bahsediyordu. "Belirli bir yaşıma kadar fark edilmemişti. Çünkü delik tavana yakın yerdeydi; dikkatli bakılmadıkça görül-

müyordu. Eğer daha önce fark edilseydi tedaviyi erken olabilirdim ama..." Sert bir soluk aldı. "Delik küçüktü, o yüzden hâlâ yaşıyorum ama daha ne kadar yaşayabileceğimi bilmiyorum."

Ani bir ölüm... Onu aradığım bir telefona doktorun çıktığını, siren seslerinin yükseldiğini, telaşlı seslerin kulağıma çalındığını düşündüm. Az sonra, *Duman Alanguva,* diyordu telefonun diğer ucundaki doktor. *Bir kalp çarpıntısı sonucunda hastaneye kaldırıldı.* Durdum. Düşünmeyi erteleyerek konuştum. "O halde ölmeden önce yapmak istediğin her şeyi yapmaktan çekinme."

Omzunun üstünden bana baktı. "Öyle mi Gül Dikeni? Dilediğim ne varsa yapayım yani?"

"Evet."

Gözleri kısıldı. "O zaman ilk işim seninle yetişkin aktiviteler yapmak olurdu."

Buz gibi bir sesle hatırlattım. "Bana edepsiz şakalar yapmaktan vazgeç."

"Küfürleşmekten bahsetmiştim."

Hırs dolu bir iniltiyi dişlerim arasından bırakarak kapıya uzandım ve hızla aşağıya indim. Duman'ın eğlendiğine emindim ama onunla fazladan konuşmamak adına verdiğim sözü tutacaktım. Hastaneyi gözetleyerek kapıdan içeriye girerken hemen yanımdaydı ve onu inceleyebileceğim bir mesafe bırakmıştı. Üstünde çoğu zaman giydiği kaşe, zarif ve siyah paltolarından biri vardı. Kot pantolonu ile garip bir şekilde hoş durmuştu. Boğazlı, gri kazağı siyah paltosu altında kendini gösteriyordu. Küpesi olduğu yerdeydi ama değiştirmiş, farklı bir küpe takmıştı.

Nereye gideceğini bildiği ve muhakkak sürekli geldiği için hiçbir prosedürlerle uğraşmadık ve doğrudan odanın bulunduğu kata çıktık. Benim önüme geçmişti, bu kat sessizdi ve yöneldiği odanın kapısında *Kalp ve Damar Hastalıkları Uzmanı Ömer Telatabi* yazıyordu. Duman kapının önüne geldiğinde,

saçlarını gergin bir şekilde düzeltti ve bana bakmadan konuştu. "Kısa sürecek. İstersen kantinde bekle ve bir şeyler iç."

Yanağımın içini sertçe ezdim. Buraya gelmemi o istemişti, yanında olabilirdim. Kapıyı aralayarak içeriye girdiğinde ne yapmam gerektiğiyle ilgili bir durum değerlendirmesi yaptım. Kantine inmeyecektim. Benim Duman'la bir zaman sürecek diyaloğum vardı ve bu yüzden ona ne olduğunu öğrenecektim. Sonuçta planımızı tehlikeye atamazdım. Bu yüzden hiç düşünmeden sırtımı kapının yanındaki duvara yasladım ve onun aralık bıraktığı kapının aralığına göz diktim. Ömer'in karşısındaki tekli, acı kahve rengindeki koltuğa oturmuştu, gergin olduğunu, hiddetli bir şekilde inip kalkan omuzlarından anlayabiliyordum. Paltosunun cebine uzandı, birkaç rapor çıkardı.

"Bunlar mı?" diye sordu Ömer, çerçeveli gözlüğünü özenle takarken. "Sonuçları bana göstermek için bu kadar beklememeliydin Duman."

Duman kafasını sallayarak onu onaylarken, alnımı kapının pervazına sertçe yasladım. Kolaylıkla duyabiliyordum. "İhmal ettim, evet," dedi bir aksi gibi. "Sonuçları birkaç gün önce aldım. Ayrıca sürekli bu testlere girmekten bıktım. Bilmem farkında mısınız Ömer ama damarımda kan bırakmadınız!" Ellerini masaya yasladı. "Öleceksem, evimde huzurla ve yalnız ölmeyi yeğlerim. İğne manyağı olmak istemiyorum."

Ömer'in yüzü kırıştı. "Üzgünüm dostum, yapmam gerekenleri yapıyorum. Hem... Artık o kadar yalnız görünmüyorsun."

"İşine bak."

Ömer gözlüklerinin ardından gözlerini devirerek sonuçları parmakları arasına aldı. Alnımı daha sert bastırdım ve parmaklarımı pervaza gömdüm. Duman stresli görünüyordu, korktuğunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Bir eli masada ritim tutarken diğer parmakları ense kökünü ovdu, şüphesiz ki gevşemeye ihtiyaç duyuyordu. Ömer dikkatle sonuçlara baktı, bu benim için de sıkıntılı ve sabırsız bir süreçti. Yüz ifadesi bir şey-

leri açık etmiyordu. Duman bu stresini sözcüklerle dışa vurdu. "Ne bok yiyormuş kalbim."

"Son bir ayda ritim bozukluğu var," dedi onun sormasını bekliyormuş gibi hızlıca. Duman'ın, anlamak için daha fazlasına gerek duyduğunu düşünmüş olmalı ki, parmakları arasında sabitlediği kâğıtlara bakarken devam etti. "Son bir ay içinde, kalbinin çok fazla hızlı attığını görüyorum. Son zamanlarda kalbinin ritmini kontrol edebiliyorduk ama son bir aydır kalbinde ritim bozukluğu oluşmaya başlamış."

Duman şaşırmadı. Zaten biliyor gibiydi. Eli saçları arasına girdi, kadifemsi yumuşaklığa sahip saçlarının arasında doğal renk geçişleri vardı. "Tamam, biliyorum," diyerek onayladı, sessiz bir fısıltıyla. "Bunun kalbime kattığı şey ne?"

"Zarar." Ömer gözlüğünü hızlıca gözlerinden indirerek masanın üzerine fırlattı ve koltuğunda kaykılarak ona yaklaştı. Sinirlenmişti. Dudaklarının bitişiğinde küfür gibi bir gülüş belirdi. "Son bir aydır, kalbindeki düzensizliğe sebep olan neyse veya kimse hayatından çıkar. Kalbinin çok hızlı ve çok yavaş atmaması gerekiyor."

Duman'ın yüz ifadesini göremiyordum ama hırladığını duydum. "Yavaş at dediğimde yavaş mı atıyor sanki!"

"Buna sebep olanı hayatından çıkar."

"Çıkarmazsam?"

Ömer *sen iflah olmazsın* der gibi baktı ona. "Kalbin bu düzensiz ritmine devam ederse bir gün veya gece, kendini ansızın hastane yatağında bulursun."

Duman hiç düşünmeden sordu. "Risk bu mu?"

Ömer'in sakinliğini zedelemişti. "Evet, riskler bunlar seni sersem. Aniden kendini hastanede bulursun diyorum, işitmiyor mu kulakların?"

Duman'ın fısıltısı duyduğuma emin olamayacağım kadar sessizdi. "Değer."

Ömer küfür etti. "Hayır, kolayca ölmene izin veremem."

"Kes sesini," dedi Duman, daha sakin bir şekilde. Şakaklarını ovdu, bu muhabbeti artık sonlandırmak istiyor gibiydi. Ansızın arkasını dönerek olduğum yere doğru baktığında tek tepki vermedim. Maskelerimi söküp atamam yüzünden, onların ardında dikilen bir zavallıyım. "Yeterince duyduğuna göre artık kapıyı kapat ve mahremime saygı duy Mahşer. Seni ilgilendiren bir şey yok."

Kapıyı kapatmadan önce konuştum. "Son bir ayın beni ilgilendirdiğini düşünüyordum oysaki."

Kapının gürültüsü bir süre kulaklarımda çınladı. Arkamı dönerek omzumdaki çantayı sıkılaştırdım ve merdivenlere yöneldim. Koşarak indiğim merdivenler son bulduğunda kendimi serin havaya atarak soluklandım. Arabanın yanına dek ilerleyerek kalçamı kaportaya yasladım ve hızlıca paketime uzandım. Unutmam lazımdı. Onun her an ölebilecek biri olduğunu unutmalıydım! Kaç sigara gerekirdi bunun için? Ya da kaç kadeh? Siktir! Hiçbiri unutturmazdı.

Sigarayı, dişlediğim için hasar alan dudaklarım arasına yaslayarak gümüş çakmağımı kavradım. Minik, tehlikesiz parıltıyla sigaramın ucunu tutuşturduğumda, gözlerim oldukça küçük bir bakış aralığında etrafı izledi. Klasik hastane telaşıydı. Burada daha fazla kalamazdım. Saçmaydı bir kere. Olmamalıydım. Yılların alışkanlığı sayesinde mentollü sigaramı çok kısa zamanda bitirdim ve izmaritini ayakkabımın ucuyla ezdim. İzmarit olana kadar çok şey olan o sigara şimdi oldukça değersizdi. İnsanlar da bazı insanlar için böyleydi. İşi görülene kadar değerli, iş bittikten sonra değersizdi.

Çantamda bulunan naneli sakızı ağzıma atarak, sigara kokusunu bastırmaya çalışırken, gitmek üzere hareketlendim. O buradaydı. Sırtını araba camına yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve pür dikkat bana bakıyordu. Aramızda iki iri adımlık mesafe vardı ve güneş yüzlerimizin bir kısmını soluk bir şekilde aydınlatmıştı. Kehribarları erimiş bal görünüme ka-

vuşurken, "Atla," dedi son derece sakin bir sesle. "Buradaki işimiz bitti."

Bana buyurmamayı öğrenememişti. Sakızı yavaşça ağzımda döndürürken, "Ben gidebilirim," dedim, kendimi, öğrendiklerimi unutmaya zorlarken. "Sen işine bak."

Karizmatik bir şekilde arabanın kapısını açtı. "İşime bakıyorum."

"Ben bir iş değilim."

Gözlerini devirdi. "Tamam çok bilmiş."

Cevap vermeyerek hareketlendim, amacım yanından geçip gitmekti ama parmakları dirseğimi sıkıca yakaladığında bu eylemi gerçekleştiremedim. "Benimle temas içinde olmandan hoşlanmıyorum," dedim, bir yabancıyla konuşur gibi. "Eve gitmeyeceğim Duman, beni bırakmana gerek yok. Bir taksi çevireceğim, sürekli beni bir yerlere taşımak zorunda değilsin."

Duraksadı. Beni zorlamaması gerektiğini biliyordu. Eli, beni deli etmek ister gibi dirseğimin çevresinde dolaşırken, "O zaman şöyle yapalım," dedi, boğukça. "Beni bir taksici olarak düşün. Seni gideceğin yere bırakayım, sen de ücretimi verirsin."

Ona dik dik baktım. "Taksimetren var mı?"

"Olmaz olur mu?" dedi alay ederek. "Gece taksiye çıkıyorum."

Duygusuzca bakmaya devam ettim. "Neden beni bırakmayı istiyorsun Duman?"

Bu fikri benimsediğimi ve kabullendiğimi fark ettiğinde, elini dirseğimden ayırdı. *Sonunda!* Kaputun önünü dolanırken, bomboş bir sesle sorumu yanıtladı. "Güvende olduğuna emin olmalıyım."

Tırnaklarımı çantamın deri kayışına geçirdim. "Acayip gıcığıma gidiyorsun."

Şoför koltuğunun yanındaki yerime yerleştiğimde, paltosunun yakalarını düzeltti ve kazağını sıkıntılı bir şekilde çekiştirdi. Onu anlayabiliyordum, hastaydı ve ciddi riskler taşıdığı için strese giriyordu. Sahi, hiç mi korkmuyordu? Parmakları-

nı direksiyona yerleştirdikten birkaç saniye sonra motorun sesi duyuldu ve arabayı park alandan çıkardı. Bahçeden ayrılırken, "Ömer ile ne zaman tanıştınız?" diye sordum öylesine. "Samimi gibiydiniz."

"Beş yılı devirdik," dedi, ben arabadaki baskın kokuyla başa çıkmaya çalışırken. "Ben üniversiteye başladığımda o mezun olmuştu."

Kaşlarımı çattım. "Abi mi diyorsun?"

"Boş yapma."

Dişlerimi adeta birbirine kenetledim ve onun öğrendiklerinden dolayı pek de iyi olmadığını kendime hatırlattım. Üstüne gitmeyecektim, ortağımı biraz da ben rahatsız etmeyecektim. Başka bir soru yönettim. "Hastalığını ne zaman fark ettin?"

Gözleri beklemediğim o anda, tarifsiz hislerini içine hapsederek bana döndüğünde, beynime giden damarımın koptuğunu hissettim. Çünkü o minicik an için ona şuursuzca bakmamın başka sebebi olamazdı. "Lisede," dedi mekanik bir sesle. "Bir olay sonucunda öğrenmiştik."

O gün... Onun için hastanede kaldığım günden bahsediyor olabilir miydi? Açıkça sordum. "Hangi sene?"

"Son." Bakışları benden ağırca uzaklaştı ve ön cama düştü. Sanırım gözlerime bakmak için olan cesareti bu ana kadardı. "Lise son sınıftaydı."

O sene onunla ilgili çok olay olmuştu. Hırçın ve serseriydi. Kavga eder, birinci sınıflarla falan uğraşırdı. Ben o zaman üçüncü sınıftım ve on yediydim. On dokuz yaşında lise son sınıfı okumuştu, kayıp iki yılına ne olduğunu bilmiyordum. Soramıyordum, çünkü kendimi açık edebilirdim. Saçımı kulağımın arkasına ittirirken, "Nasıl bir olay?" diye sordum, umursamıyormuş gibi davranmak benim için kolaydı. "Bir olayın hastaneyle nasıl alakası olabilir?"

Bir an çenesini sıktığını görür gibi oldum, bir yanılgı değildi; tahlil konusunda iyiydim. "Çileden çıkartmışlardı," dedi, dudaklarını iki yana kıvıran gülümseme küfür gibiydi. "Öyle

çok çileden çıkmıştım ki, kalbimin alarm verdiğini bile hissetmedim. O an sadece dövmek istiyordum onu... Ve kendimi bayıltana kadar dövdüm de..." Aniden sustu. "Gözlerimi açtığımda hastanedeydim."

"Seni çileden çıkartan neydi?" Üstüne mi gidiyordum? Evet.

Cevap vermedi.

Ona, cevap talep eden ısrarcı bakışlar attım ama hiçbirine yanıt vermedi; bakışlarıyla bile. Bir daha soracak olduğumda, direksiyona sağa kırdı. "Dahası yok Mahşer."

Aramıza koyduğu mesafenin tadını çıkarması için ona izin vererek bakışlarımı ön tarafa çevirdim. "Çok da umurumdaydı sanki..."

"Dikenlerini batırmazsan olmaz tabii."

Olmazdı, öğrenmiş olması da bir şeydi. İnsanların gözünde nasıl bir Mahşer olduğumu umursamayı, o geceden sonra bırakmıştım. Ne sanıyorlardı sanki? Ben buydum, bahane ve savunmalarım yok. Görüyordum, bazen insanlar yaptığım kötülüklere kendince bahane buluyorlardı ama yalnızca kendilerini kandırıyorlardı.

Bilinçsiz öfke, senin değil, düşmanının silahıdır.

Düşmanımın eline, bana doğrultması için bir silah veremezdim. Bu yüzden her şeyi ağırdan alıyor, sakin davranıyor ve hiçbir riske yer vermemeye çalışıyordum. Fakat insanlar benimle uğraşmaktan haz ediyor olmalılardı. Şu anda ise benimle uğraşanın kim olduğunu bilmiyordum.

Takip ediliyordum.

Duman beni, Çisem'in yanına bırakmıştı ve on dakika kadar önce Çisem'in yanından ayrılmıştım. Yer yer karanlıkla gölgelenen sokakta yürüyordum. Takip edildiğimi yanılmıyorsam, üçüncü dakikada fark etmiştim. Merkeze inen sokak birkaç insan dışında oldukça sessiz ve tenhaydı. Kim tarafından takip edildiğimi anlamıyordum. Melih Han ve takımından,

daha doğrusu babamın ölümüne sebep olan insanlardan başka düşmanım yoktu. Takip edildiğimi anladığımı peşimdeki serseme belli etmemiştim, sakindim ama ne için takip edildiğimi öğrenmeliydim. Bu yüzden onunla yüzleşmiyor, onun atağa kalkmasını bekliyordum.

Ellerimi ceplerime yerleştirerek çakımı ve telefonumu kontrol ettim, istediğim an ulaşabileceğim kadar kolay bir yerde olmalılardı. Sokağın köşesini dönerken yavaşladım ve bir an önce bana ulaşması için kolaylık sağladım, bu kovalamacadan sıkılmıştım. Belki tehlikenin beşiğinde sallanmasaydım takip edilmek beni korkutabilirdi ama şu an hissedebildiğim tek şey, zarar verecek olmanın hazzıydı. Adımlar hızlandı, adamın gölgesi gölgemin altında kalmıştı. Atağa kalkmaya hazırlandı, soluğu enseme çarptı ama unuttuğu bir şey vardı. Gölgesini görebiliyordum ve ne yapacağını anlayarak ona göre hareket etme şansım vardı. Aptal, bana değil gölgeme bakmalıydı.

Kolu yukarıya doğru kalktığında şüphesiz ki yapacağı ilk atak boynumu dirseğine kıstırmak olacaktı ama yanılmıştı. Cebimdeki elimi hızlı bir manevrayla dışarı çıkararak arkaya uzandım ve boynuma doğru hareketlenen kolunu havada yakaladım. Adam asla bunu beklemediğini belirten bir küfürle birlikte diğer elini devreye soktuğunda, parmaklarımla yakaladığım bileğini geriye büktüm ve onu püskürttüm. Beni kolay bir av sandığı ve sadece verebileceğini düşündüğü zararla ilgilendiği için alabileceği zararlar için kendini korumamıştı. Bu yüzden bileğini rahatça bükerek, tekvando eğitmenimden öğrendiğim tekniği onun üstünde uyguladım ve arkamı dönerek onu saniyeler için önüne bulunduğumuz duvara fırlattım.

Bedeni sarsılarak duvara yapıştığında, bu sefer ben kolumu dirseğinden kırdım ve onun başını dirseğim arasındaki boşluğa sıkıştırdım. Bu nefes almasını zorlaştırarak onun gücünü emecektim. "Seni sürtük!"

Dirseğinden kırdığım kolumu boynuna daha sert bastırırken, "Benim tekvandoya gitmişliğim var ama sen bilirsin," diye takıldım.

Adam bana yenilmiş olmanın verdiği hırsla atağa kalktığında, bileğine sardığım parmaklarımı sıkılaştırdım ve damarının üstüne uyguladığım teknik, basit bir dokunuşla onu etkisiz hale getirdim. Ani gelen bu saldırı ile hareketsizleşerek, dayanılmaz bir çığlık attı. "Bileğim..." İnleyerek kafasını taşa sertçe indirdi. "Ne yaptın lan bileğime! Kırdın mı?"

Henüz kırmamış, sadece etkisiz hale getirmiştim ama istersem kırabilirdim. Kolumun, boynundaki baskısını hafife alınmayacak bir seviyede arttırarak, onu iyice köşeye sıkıştırdığımda, ağırlığını taşımak için bir adım geriledim ve ayaklarımın üstüne daha sağlam bir şekilde bastım. Hırslı soluğum koyu renkli saçlarının arasına karışırken, "Zırlamayı kes," dedim, buz gibi bir sesle. "Seni kahpe! Öt bakalım, seni buraya kim gönderdi?"

Adam pis bir şekilde güldü, sinirlerimi uyaran ve hissettiğim öfkenin ibresini birkaç kat arttıran bir gülüştü. "O öyle kolay değil Küçük Hanım," dedi, cümlesini tamamladığı süre boyunca birkaç kez inlemişti. "Hadi, bileğimi bırak. Belki o zaman seninle küçük sırrımı paylaşabilirim."

Hadi ama... Cidden o kadar saf mı görünüyordum? Bu beni üzerdi. Boğazına doladığım kolumun elini boynunun sol tarafına götürdüm ve tırnaklarımı pis derisine geçirirken hırladım. "Boş yapma puşt. İsim ver!"

"Tek tabanca takılırım ben," dedi, beni inandıracağını sanarak. "Aslında seninle tanışmak için çevirecektim ama yanlış..."

Bileğini biraz daha kıvırarak, onun cümlesini bir çığlık ile böldükten sonra, "Beni biraz daha aptal yerine koyarsan..." diye tısladım, ciddi uyarılar barındıran sesimle. "Elini bileğinden koparırım ve emin ol ki bunu yapmak iki saniyemi alır! Çabuk dök̈ül."

Adam savunmasızlığın vermiş olduğu sinirle birlikte hırlamayı andıran bir inilti döktü ve hemen sonra boştaki eliyle saçlarıma uzandı. Başımı geri kaçırmak için saniye kaybı yaşamıştım. Parmakları saçlarımın ucuna asılarak kafamı aşağı-

ya yatırdığımda, tırnaklarımı daha çok basturmış ama kolumu mecburi bir şekilde gevşetmiştim. "Geber," dedi saçlarıma daha çok asılırken, genzim yanıyordu ama paniğe kapılarak zaferi ona tattıramazdım. "Ne sanıyorsun lan orospu? İki taktik biliyorsun diye benim canımı yakabileceğini mi sandın? Dua et ki sana zarar verme yetkim yok..."

O, anlık zaferinin tadını çıkarırken ben neyden bahsettiğimi düşündüm. Bana zarar vermesini istemeyen bir güç vardı. Kimdi? Bu zaferinin tadını çıkarttığı birkaç saniyeden sonra, saçlarımın derisinde meydana gelen acıyı umursamadım ve dişlerimi ceketinin üstünden beline geçirerek çığlık atmasına sebep oldum. Eli boşluğa düşerken haykırdı. "Sürtük!"

Başım elinden kurtulduğunda aceleyle doğruldum ve boynunu yeniden dirseğimin arasına kıstırdım. "Son kez soruyorum," dedim, başını önümüzdeki duvara sertçe geçirirken. "Sahibin kim?"

Başına aldığı darbeyle sersemledi ama dokunuşlarımdan kurtulamıyordu. Onu iyice köşeye sıkıştırdığımda, birçok yerine aldığı darbeyle birlikte soluk soluğa kaldı. Pis parmaklarını avuç içinin tersine doğru bükerek, eklemlerini zorladığımda, "Dur," dedi, adeta haykırarak. "Sana söyleyemem. Beni öldürsen de sana konuşamam. O yüzden benimle zaman kaybetme ve buradan git."

Onu, söylemesi için bir kez daha uyaracağım sırada telefonuma düşen mesajın sesini işittim. Bunu umursamadan dudaklarımı bir kez daha araladım ama ikinci bir mesaj telefonuma düştü, bir uyarı mıydı? Adamın çok da iri olmayan bedenini teknik bir şekilde kafesledikten sonra, "Kıpırdama," diyerek onu uyardım ve bir elimi montumun cebine attım. Telefonu çıkararak alev alev yanan gözlerimi ekrana indirdiğimde, mesajın suç ortağımdan geldiğini gördüm.

Gönderen: Duman Alanguva

O adama daha fazlasını sorma, bırak gitsin.

18.53

Gönderen: Duman Alanguva.
Oraya geliyorum, kendini kolla.
18.53

Peş peşe gelen mesajlara anlamsızca baktığım birkaç saniyenin ardından, adamı bırakmak için hareketlendim ama o benden önce davranarak dirseğini çeneme çarptı ve sarsılmamı sağladı. Aldığım darbeyle gevşeyen kollarım adamın üzerinden çekilirken, geriye doğru birkaç adım attım ve düşmemek için bacaklarıma sığındım. Elim, şiddetli bir acıyla uyuşan çeneme giderken, "Piç," dedim, yüzüme vahşi bir ifade örtülürken, "Seni öldüreceğim!"

Adam beni püskürtmenin sevincini bile yaşayamadan bedenindeki tahribatı kontrol etti. Bu sırada gerilemeye başlayarak küfürler savurdu. "Gidiyorum, tamam." Daha hızlı bir şekilde gerilemeye başladı, yüzünü ilk defa bu kadar net görmüştüm. Çelimsiz, zayıf yüz hatlarına sahipti. Şakağından elmacık kemiğine doğru uzan hilâl şeklinde derin bir yarası vardı. Sakalları tenini örselemişti, rengini seçemediğim gözleri çok küçük bir açıyla beni takipteydi. "Görüşürüz, seni erkek kılıklı küçük orospu."

Ona doğru büyük bir adım attığım anda takım elbise içindeki bedeni bana sırt çevirdi ve saniyeler içinde koşarak gözden kayboldu. Durdum. Göğüs kafesimdeki baskının, nefes almam için kudretli bir engel olduğunu fark ettiğimde, derin soluklar almaya ve kalbimdeki çırpınışı azaltmaya çalıştım. Vay canına... Dakikalar içinde güzel bir aksiyon yaşamıştım ama buna sebep olanın kim olduğunu bilmemek can sıkıcıydı. Saçlarım iki yanımdan dökülerek omuzlarımda ağırlık yaparken, muhtemelen birkaç gün ağrıyacak olan çenemi ovdum.

Sersem bir şekilde gülerek yere düşen çantama uzandım. Çantanın askısını omzuma geçirdiğim anda, bir araba farının aydınlığı sokaktaki karanlığı yuttu. Karanlığa alışan gözlerimi kırpıştırarak omzumun üstünden arkama döndüğümde, Du-

man'ın arabayla yanıma yaklaştığını gördüm. Burada olduğumu nereden biliyordu?

Araba yanımda durduğunda benim de soluklarım hafifle-mişti. Duman oturduğu yerde kaykılarak benim için kapıyı açtığında ona bakmadan kendimi şoför koltuğunun yanına attım. Araba tamamen durmuştu, onun tarafından gözlem-lendiğimi biliyordum. Torpidoya uzandı, az sonra arabanın içi aydınlandı ve birbirimizi görmemiz için kolaylık sağladı. Kısık gözlerle ön cama bakarken, bana yaklaştığını hissettim ama onu reddetmedim. Birkaç saniye sonra zarif parmakları ağırca çenemi yakalayarak yüzümü kendine çevirdiğinde, "Onu hak-ladığını duymayı istiyorum," dedi, sesi çok gergin ve öfkeliydi. "Çenen kızarmış!"

Yüzüne bakmak tercihim değildi. "Onu hakladım," dedim, dudaklarımın arasına sert bir nefes çekerken. "Eğlenceliydi."

Kemerini çıkarmış, aramızda olan mesafeyi iyice azaltmıştı. Benden uzun olduğu beni yukarıdan izliyordu, burnundan ver-diği sert soluk saç diplerimde dağıldı. "Daha ne kadar doğru bir kadını seçebilirdim acaba," dedi, daha çok kendine sor-duğu bir soru gibiydi. Cevabıyla ilgilenmedim. Çenemi usulca okşadı. "İyi misin?"

Kazağını değiştirmiş, tişört giymişti. Kış mevsiminde old-uğumuzu hatırlatmalı mıydım? Ya da bana neydi ki? "Elbette," dedim tereddüt dahi etmeden, sesim pürüzsüzdü. "Mesele ne durumda olduğumda değil. Konuşacak daha ciddi şeylerimiz var."

Kabullendi. "Evet."

Kaşlarımı kaldırdım. "O zaman konuşalım."

Bir an alnını alnıma yasladı gibi oldu, bu öyle minik ve şeffaf bir andı ki, gerçekliğini sorgulamak zorunda hissettim. Gözleri, kadrajına aldığı yüzümün her karesini fotoğraflarken, "Hasar alıp almadığımı merak ediyorum," dedi ve bunu ölç-mek ister gibi çenemdeki parmaklarını sıkılaştırdı. Bu baskıyla birlikte dudaklarım tek bir çizgi halini aldığında, "Morara-

cak," diye ekledi, sakinliğinden eser kalmayan sesiyle. "Basit bir darbe olduğunu söyle ki..."

"Basit bir darbe değil," dedim onu kışkırtarak. Gözlerimi yukarıya kaldırarak arabaya bindiğim andan beri ilk defa gözlerine baktım. "Ne yapacaksın Duman?"

Kalbini gördüm gözlerinde.

Gözleri delikti, kalbi gibi.

Kalbini görmeme izin verdiği o andan hemen sonra bir anda çenemden ayırdığı parmaklarını direksiyona yasladı. Anlamayarak baktım asi hareketlerine. Motorun sesini duyduğumda, "İzle o zaman," dedi, hırıltılı bir sesle. "Neler yapabileceğimi."

Hayır, adamın peşine düşmek istemiyordum. Koltukta ileriye doğru kaykılarak elimi, paltosunun sıyrılarak çıplak bıraktığı bileğine sardım ve emrettim. "Yapma!"

"Neden?" Hızla bana döndü. "Neler yapabileceğimi soran sendin!"

Ellerini direksiyondan ayırdığımda, "Adamı bırakmamı isteyen de sendin," diye bağırdım, suçlayıcı bir şekilde. "Şimdi peşine mi düşeceğiz?"

İşaret parmağını yüzüme salladı. "O zaman beni kışkırtma!"

"O parmağı indir."

Ah, her defasında sakinliğini koruyarak beni çıldırtan kendisiydi oysa... Elimi bileklerinden ayırarak koltukta, eski pozisyonumu aldım ve onun önüne dönmesini izledim. Paketine uzandı, bir dal sigara çıkardı ve siyah, ağır olduğu belli olan çakmağının minik pırıltısıyla o sigarayı tutuşturdu. Bir duvara bakar gibi bakmaya devam ettim, sanırım ciddi bir konuşma için ikimizin de durulması gerekiyordu. İkimiz de koltukların en uç köşesine çekildik, sanırım biraz daha uzaklaşmak mümkün olsa uzaklaşırdık. Camları indirdik, sigaranın kokusunu gökyüzüyle paylaştık.

Torpidodaki pet şişeye uzanarak su ile ağzını çalkaladı ve ağzındaki suyu camdan dışarıya püskürttü. "Kaba."

Pet şişeyi, bu sefer içmek için ağzına yasladı. "Doğru, sen nazik ve hiç de kaba olmayan bir kadınsın."

Haklı olabilirdi ama ben sokağa tükürmezdim. Doğrusu tükürmüş sayılmazdı... Her neyse. Ellerimi dizlerimin arasına kıstırırken, "Burada olduğumu nereden bildin?" dedim. "Ya da o adamı nasıl bildin? Duman eğer beni takip ettiriyorsan..."

"Üzerinde çip var."

Anlamam birkaç saniyemi almıştı? Cümlesi basit, üç kelimelik bir cümleydi ama üç kelimenin bir araya gelerek oluşturabileceği en sarsıcı cümle olabilirdi. Gözümün döndüğünü hissettim, hatta bunu dışa vurmak için hareketlenen ellerimin sabırsız olduğunu da gördüm. Ben bu sinir harbini yaşarken, "Çip sayesinde nerede olduğunu öğrendim," diye açıkladı sessizliğimden faydalanarak. "Melih Han'ın peşinde bir adamım vardı, ona takip edildiğini hissettirecek ama asla görülmeyecekti. Bir nevi, aklıyla oynayacaktı. O arada, en yakın adamının uzaklaştığını söyledi. Elbette seni takip ettirecekti Mahşer, öylece güvenmesini beklemiyordun değil mi?"

Parmaklarımla alnımın çevresini ovalarken, sağlıklı bir şekilde düşünmeye çalıştım. Çip demişti. Üzerimdeydi ve bu sayede beni bulmuştu. Melih Han'ın bana güvenmesini elbet beklemiyordum ama bu kadar ileriye gideceğini düşünmemiştim. Açık ve net şekilde bizden şüpheleniyordu. Tabii ya, o yüzden adamı konuşturmamı istememişti. "O yüzden," dedim, öğrendiklerim boşlukları doldurduğunda. "Adamın kim için çalıştığını öğrenmemi bu yüzden istemedin. Eğer söyleseydi mecburi olarak Melih Han ile olan iletişimimiz kopacaktı?"

"Evet," dediğini duydum, kül renkli sakallarını sıvazladı. "Melih Han sana güvenmek istiyor, bu yüzden sana bir şekilde tuzak kurdu. Adama nasıl davrandığını bilmiyorum, umuyorum ki Melih Han'a söylediği şeyler onun gözünde oluşturduğun karakterle uyuşuyordur. Aksi halde sana güvenmeyi erteleyecek ve bu da işleri yavaşlatacak."

Yaşlı, aptal bunak! O aptal adam ile beni oyuna *getirmeye* çalışmıştı. Tamam, o adamı nasıl dövdüğümü açıklayabilirdim, ders aldım derdim. Yanaklarımı sıkıntıyla şişirdim. "*Bize* asla güvenmeyecek, etrafına yaklaştırmayacak."

Kehribarları doğrudan yüzüme odaklıydı. Kirpiklerimde, sinirden kızaran yanaklarımda, minik burnumda misafir oldu bakışları. "Ben nasıl sana bal, herkese zehirsem sen de herkesten çok bana zehirsin, hiç bal değilsin..." İfadesizleşti. "Bana neyin öfkesini besliyorsun Mahşer?"

Fark edilmemenin.

Fark edilmek için çaresizce çırpındığım günlerin.

Bu soru karşısında her zamankinden daha da zehir zemberek olduğumda, "Aptallığının," dedim, dişlerimi kırarcasına sıkarken. "Ne kaybettiğini, kaybettiğin şeyin sana verebileceklerini asla bilmiyorsun. Bunun için öfkeliyim sana!"

Gözlerini yumdu. "Ah, o dikenlerin..."

"Çip nerede?"

Dudağının sol köşesine iyi niyet barındırmayan bir tebessüm kondu. "Takip cihazının nerede olduğunu mu merak ediyorsun?"

Ellerim yumruk halini aldı. "Evet."

"Kendin bul."

Sinirle gülerek onun omzuna güçlü bir yumruk indirdim. "Beni zıvanadan çıkartma!"

Omzuna baktı. "İyi vuruştu."

Kafamı tehditkâr bir biçimde sallarken, "Allah'ın manyağı," dedim bağırarak. "Eve gidip soyunduğumda o çipi bulamayacak mıyım sanıyorsun?"

Karanlık gözleri ağırca bedenimde gezindi. "Ne kadar sürede soyunuyorsun?"

"Kimin soyduğuna bağlı!"

Onu kışkırtmış mıydım? Oldukça! Dişlerinin arasından yuvarladığı küfürle birlikte elini dirseğime yerleştirdi ve bedenimi kendi sınırları içerisine çekti. Dudağımı dişlerimle ezerek dokunuşunu püskürtmeye çalıştığım sırada kalçamı koltuktan kaldırdı

ve aynı saniyeler içinde direksiyona oturttu. Bacaklarım direksiyondan aşağı sallanırken, ellerim mecburi bir şekilde omzuna tutunmuştu. Şaşkınlığımı yüzüme yansıtmamak için ciddi bir mücadele verirken, kalçamın baskı yaptığı kornanın sesini duydum. Kulakları sağır eden bir sesti. Parmakları çenemi nazikçe kavradığında, "Denizler dinmezse terk edilir Mahşer," dedi sakince.

Sözleri etkilemeli miydi? Hissiz olduğumu anlamamakta neden ısrar ediyordu. Bomboş bakmayı sürdürürken, "Beni terk edebilirsin," dedim, cümlesini aşağılayan bir gülümseme eşliğinde. "Beni babam terk etti, sen kimsin Duman?"

"Sorun bu," dedi, her kelimenin üstüne bastırırken. "Her hırçın deniz öldürür birini."

"Sen misin o biri?"

"Belki benim o biri."

Sıkılmıştım. Sıkılmalıydım. Kalçamı direksiyondan kaldırmaya çalışırken, "Elini çek," diye emrettim asi tavrımla. "Bugün, haddini fazlasıyla aştın. Sıkıldım senden."

Çenemdeki dokunuşunu sıkılaştırarak beni tekrar oturttuğunda, başını yüzüme doğru yaklaştırdı ve dudaklarını kulağımın çevresinde gezdirdi. Nefesinde cehennemden kaçırdığı sıcaklık var gibiydi. Bu cüretine inanamıyordum! Boynumu yana kıvırarak uzaklaşmak istediğimde, "Haddini aşan sensin," dediğini duydum, kaba ve ağır bir sesle. "İçimde ne işin var senin? Haddini aşıyorsun?"

İçinde neredeyim mesela? Yaranın en çok olduğu yerde, kalbinde mi?

Sessiz bakışmamız aramızda bir yıl gibi uzadı. Elimi ayağıma dolaştırmadı bu cesareti, kalbimi inanılmaz şekilde çarptırmadı ama güzel olarak hatırladığım son anılara sürükledi beni. Omuzlarını iterek arabanın önünden kalktığımda o da beni serbest bırakıp başını cama çevirdi. Bir sigara yaktım ama camı indirmedim, bu kokuda boğulmayı tercih ettim. Yarısını henüz tüketmişken sigaramı parmaklarım arasından aldı, kendi içti. Ters ters baktım ama sustum; onunla konuşmayacaktım. Bacaklarımı torpidoya uzattım ve yanağımı koltuğa yasladım.

Kaç dakika geçtiğini bilmiyordum, yarım saat geçmemiş ama on beş dakika geçmişti. Onun, arabanın ışığını kıstığını, göz kapaklarıma inen yoğunluğun azalmasından anladım. Burada uyuyabilirdim, birbirimizin yanında güvendeydik. Kopkoyu, uzun saçlarım sağ yanağımın bir kısmını örterek omuzlarımdan aşağıya dökülürken, göz kapaklarımı minik bir aralıkla kaldırdım ve ona baktım. Benim pozisyonumu almıştı. Yanağını deri koltuğa yaslamış, ellerini dizleri arasına kıstırmıştı. Gözlerimi yumarken, "Fazla yakınıma girme," dedim mayışmış, incelmiş sesimle. "Rahatsız etme sakın beni."

Konuşmadı.

Konuşmadım.

Bir an sonra nefesi daha yakından hissedilir oldu. Bu sıcaklığı, kokuyu tanıyordum. Parmakları bu gece üçüncü kez çenemi kavradı, zarif ve acelesizdi. Geri çekilsem bırakacak gibiydi.

Lakin geri çekilmedim.

Sonra, çeneme bir öpücük kondurdu.

Islak, somut öpücüğünün izi ağrıyan çenemi kıdemsiz bir şiddetle sızlattığında, dudaklarının hatırasını bir kelebek gibi avuçlarıma almanın bana neler kaybettireceğini düşündüm. Hiç... Ya da çok şey... Dudakları, tenime sürtülerek çenemden ayrılırken hafif sesi doldurdu kulaklarımı. "Yıldızın bol olsun Gül Dikeni."

Gözlerimi bir kere daha açmaya beni mecbur ettiği için ona kızmayı zihnimin bir kenarına yazdım ve ona baktım.

Eli kalbindeydi.

Hayır, eli delik deşik kalbindeydi.

Babam, küçükken bana masallar anlatırdı. Bir var olan, bir yok olan kahramanlardan bahsederdi. Hepsinin sonu mutlu biterdi, dönüp babama hiçbir zaman *hayır babacığım,* diyemedim. *Hayır babacığım, her masal mutlu bitmez.*

Beni duyuyorsun baba, bil ki küçüklüğümden sesleniyorum sana; bazı masalların sonu, başından bellidir.

İKİZ GEZEGENLER

Katiller, her daim cinayeti işledikleri yere dönerler.

Bir cinayet sadece fiili olmazdı, ruhani de olabilirdi. Bir adam ruhunu öldürdüğü karısının evine dönebiliyordu, bir baba ruhunu öldürdüğü kızının yanına tekrar dönebiliyordu ya da bir sevgili ihanet ettiği sevgilisinin ruhundan özür dileyebiliyordu. Hepsi bir cinayetti ve sanıklar çoğu zaman cinayetin ruhani boyutunu düşünmezlerdi.

Aslında hepimiz bazı duyguların katiliydik.

Duman'la ikinci kez araba içinde bir gece geçirmiştik.

Üçüncüsü için kendine izin verme Mahşer!

Uyuşmuş bacaklarımı koltuktan aşağıya sarkıtarak hırçınca yüzümü ovaladım ve parmaklarımı doğrudan enseme taşıdım. Terlemiştim. Gözlerim araba camından dışarıyı gözetlemeye devam ederken dudaklarımı ağzımın içine doğru kıvırdım. Bu sabah yorgun ve oldukça sakin hissediyordum ama gün boyu böyle sürmeyeceğine emindim. Derin bir iç çekişle birlikte omzumun üstünden arkama döndüm.

Onu izledim.

Onu izledikçe on altı olmaktan korktum.

Çünkü Duman aynı adamdı ve ben bir kez bu adama kapılmıştım.

Beni fark etmediği zamanın müthiş keskin acısı bir an içime oluk oluk akarak beni zamansız yakaladığında, "Aptalsın," dedim kendime engel olamayarak. Sıktığım dişlerim arasından tısladım. "Beni görseydin seni daha çok severdim, hep mutlu ederdim, daima sadık kalırdım...Öyle severdim ki, beni sevmediğin zamanlar için kendinden utanırdın."

Elimi dudaklarımın üstüne örttüm, parmaklarımı bastırarak biriken kelimelerin ağzımdan yuvarlanmasına mâni oldum. Fazlasına izin veremezdim. Sadece bir anlıktı ve o an az önce ölmüştü, bu anda tekrar yirmi ikiydim. Yine de onu izlemeyi sürdürdüm. Herkese fazla, bana eksik bir adamdı ve eminim ki, kendisi de onun için eksik olduğumu düşünüyordu. Yüzü hafifçe öne doğru eğikti, ensesinin boynunun ağrıdığına emindim. Kolları göğsünün üstündeydi ve cansız güneş halsizce süzülüyordu koyu renkli saçlarının üstünde. "Boynun ağrıyacak," diye homurdandım oturduğum yerde hafifçe yükselirken. "Keyfine düşkünsün sen, sonra boynun ağrıdığı için akşama kadar yatıp işlerimizi ihmal edeceksin."

Dizlerim üstünde yükselerek onunla aramda yalnızca bir solukluk mesafe bıraktığımda, saçlarımın bir kısmı yüzüne dökülmüştü. Gergin, düz bir çizgi halini alan dudaklarımdan cılız bir nefes verirken, elimi ensesine yerleştirdim ve başını diğer avuç içime düşürerek zengin görünümlü yüzünü açığa çıkardım. Kaşlarımı çatarak homurdandım. "Beyin taşımadığın halde başının bu kadar ağır olması ne kadar da ironik!"

"Boynumun ağrımasına kıyamayarak bana yardımcı olman kadar ironik."

Mahmur, uykulu sesini hiç beklemediğim bir anda duyduğumda, şaşkınlık namına bir refleks vermemek adına yüz ifademi korudum. Gözlerimi gözlerine kaldırdım. Kehribarları benimle alenen eğleniyordu ve dudaklarının ucunda gevrek, tuzak bir tebessüm vardı. Haklıydı, ne yapıyordum? Kendime sinirlenerek ellerim arasındaki başını hızla ileriye doğru fırlattım. "Ağız kokun dayanılmazdı. Seni arabadan atacaktım, o yüzden temasa girdim geri zekâlı!"

Ensesini ve başının tepesini ovalayarak, "Çıkar hemen tırnaklarını," dedi, sanki sitem eder gibiydi ama orantısız sinirini hissetmiştim. "Duvarlarını sikeyim!"

Pis pis söylendim. "Ancak onları sikersin."

Bana tehlikeli bir şekilde baktı. "Bozma ağzını."

Altta kalmaya dayanamadığımı öğrenememiş gibiydi. "Ağzını ilk bozan sendin."

Tip tip baktı. "Yerden bitme."

"Benim boyum 1.68!"

Baştan aşağıya beni süzerken, "Dur bir bakayım," dedi ve hemen sonra soğukça güldü. "Evet, hâlâ yerden bitmesin."

"Hay senin..."

Beni gıcık ve rahatsız etmenin vermiş olduğu huzurla önüne dönerek uyku mahmurluğundan kurtulmaya çalıştı. Gözlerini ovaladı, saçlarını geriye doğru taradı, boynunu esnetti ve az sonra bir sigara yaktı. Bu konuda benziyorduk, ben de zararlarını asla umursamadan güne sigarayla başlardım. "Sigaranı benimle paylaşır mısın? Paketim bitmiş."

Yanaklarındaki kaslar kıpırdadı, çehresi gevşedi. "Rica ettin," dedi, bu iyimserliğini bana karşı kullanarak. "Ağzını bozmadığın birkaç andan birisindeyiz galiba."

"Dalga geçme."

Sigarasını ıslak ağzı ile buluşturarak sert bir nefes daha aldığında, yanakları içe göçmüş ve elmacık kemikleri derinlik kazanmıştı. Sigaranın dumanı açık camdan dışarıya süzülerek onlarca insanın nefesine karıştığında, parmakları arasındaki sigarayı dudaklarından uzaklaştırarak usulca bana uzattı. "Bir yere gidip kahvaltı yapalım?"

Midemdeki açlık, bu cümleye el çırptı. "Bakarız," dedim mesafeli bir şekilde. "Sert bir kahve istiyorum."

"Kaptan'a gidelim o zaman?"

Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda *ne* dercesine silkti omuzlarını. Gözlerimi devirdim. "Kaptanla hemen samimiyet kurmuşsunuz?"

Yüzünü cama çevirdi. "Senin üstünde eli olan herkesi bilmem lazım."

Kurcalamadım. Onun gibi sessizleşerek sigaranın kalan kısmını içtim. Ağzının tadı ağzımın tadıyla buluştuğunda, hissiz kalmak adına verilebilecek tüm mücadeleyi verdim. Kalan si-

garayı içmek en fazla bir dakika sürmüştü. Torpidoda bulunan suyla ağzımı çalkalarken Duman'ın cebine uzandığını gördüm. Az sonra parmaklarının arasındaki naneli sakızı bana uzattı. "Kokusundan rahatsız oluyorsan niye içiyorsun kızım?"

Sakızı agresif bir şekilde alarak ambalajını yırtarken, "Kızın sana bir tane çakmadan kapa çeneni," dedim bir demirden daha sert bir sesle. "Bok kokusundan rahatsız oluyoruz ama sıçıyoruz değil mi?"

"Harika bir tespit!"

"Horoko bor tospot."

Bana ciddi, uyarıcı bakışlar attı ama aldırmadım. Sakızı sessizce çiğneyerek bacaklarımı kendime çektim ve koltukta bağdaş kurdum. Duman direksiyon hâkimiyetini sağladıktan sonra artık şenlenen sokakta ilerlemeye başladık; okula giden öğrencilerin koşuşturmasını soğuk gözlerle izledim.

Çocukları pek sevemiyordum.

Bana, ne kadar korkunç olduğumu hatırlatıyorlardı.

Çünkü masumlardı.

Utanç... Belki hissettiğim buydu.

Kalabalığı da sevmiyordum, sessizlik istiyordum. Duman ustaca kullandığı arabasının direksiyonunu sağa kırarak bir başka caddeye girdiğinde, sakızımı şişirdim ve onu gıcık edeceğini bilerek gürültüyle patlattım.

Homurdandı. "İnsan gibi çiğne şunu."

Sakızı bir kez daha sesli şekilde patlattım. "Bir şey mi dedin?"

Elinin altındaki direksiyona ters ters bakarak arabayı hızlandırdığında, en azından onun emriyle arzularımdan vazgeçmeyeceğimi anladığını gördüğüm için sevindim. Yolculuğun kalan kısmında birbirimizle uğraşmadık, sessiz kaldım ve kafeye ulaşmayı bekledim. Onun hızı sayesinde bu varış kısa sürmüştü ve saat on civarında, kafenin önünde durmuştuk.

Lise öğrencilerinin karton bardaklardaki kahveleriyle birlikte kafenin kapısı önünde muhabbet ettiğini görürken, beli-

me dek uzanan saçlarımı sırtıma bıraktım ve kulpa uzandım. Bu sırada söylendi. "Burası da hep ergen dolu, ne buluyorsun burada sanki?"

"Çocuk kesmeye geliyorum."

Benimle eş zamanlı olarak arabadan indi. "Veletler seni tatmin edemez."

Kapıyı gürültüyle örttüğüm an bastıran yağmuru hissettiğimde, ona söylenmeye vakit dahi bulamadım. Saçlarım uzun olduğu için ıslandığı zaman epey sorun çıkarıyordu ve şu an bu sorunla uğraşmak istemiyordum. Kaputun etrafını dolanarak kafenin geniş merdivenlerini bir solukta çıktım, arkamdan gelip gelmediği çok da umurumda değildi. Kapının önünde biten veletler beni gördükleri an yol vermek üzere geri çekildiler. Aralarından biri arkamdan gevşekçe mırıldandı. "Yalnız ben seni görünce olgun kadın sevici falan olu..."

Duman çocuğun ensesine şaplak atarak onu gözleriyle azarladıktan sonra daha hızlı bir şekilde merdivenleri tırmandı ve aramızdaki mesafeyi belli bir ölçüde kapadı. "Kıçını sallamadan yürüsene sen..."

Gözlerimi abartıyla devirerek kafenin kapısını ittirdiğimde tarçınlı kurabiyenin ve kahve çekirdeğinin hatırı sayılır ölçüdeki kokusu burnuma geldi. Evet, oje, benzin ve kahve kokusuna bayılırdım. Koyu renklerle döşenmiş mekâna kısa bir bakış atarken, yanan şöminenin çıtırtılarını dinledim bir süre. Hemen sonra tanıdık bir gözle çarpıştı gözlerim.

Öğünç Karabatak ile.

Onu görmeyi beklemiyordum ama yine de ifadesiz yüzümde herhangi bir tepki gelişmedi. Kaptan'ın oturduğu masada oturmuş, muhakkak beni görmeden önce onunla sohbet ediyordu ama şimdi dik dik, haddini aşan bir şekilde bana bakıyordu. Duman'ın fısıltısı saçlarımda gezindi. "Bu yavşağın ne işi var burada?"

Nefesi saç dibime ağırca işkence ettiğinde rahatsız olarak bir adım ileriye attım ve özel alanından çıktım. Lise buraya

yakındı, bu yüzden ortamda çok sayıda lise öğrencisi vardı. Öğünç'ün bakışları omzumun üstünden Duman'a tırmandığında ikisi arasında bilenen bıçakların parlak yüzeyinde kendimi gördüm. Aralarındaki gerilimin beni ilgilendirmeyeceğine karar vererek sert adımlarla gözüme kestirdiğim masaya ilerledim ve oturdum.

Şömine dibindeki ahşap masa kare şeklindeydi ve üstünde birkaç şekerleme vardı. Sandalyeye yerleştikten sonra ceketimi çıkardım ve sehpanın arkasına astım, bilardo masasındaki toplarla uğraşan birkaç çocuk dönüp bana baksalar da uyaran bakışlarımı fark ettiklerinde bundan vazgeçtiler. Dirseklerimi masaya yaslayarak parmaklarımla masanın üstünde ritim tutarken, yanaklarımda salınan soluk güneşi hissettim.

Duman iri adımlarının önderliğinde masaya yaklaşarak karşımdaki sandalyeyi gürültüyle çekti ve kendini sandalyeye bıraktı. Kendisi de ceketini çıkardığında, masamıza doğru yaklaşan Kaptan'ı gördüm. Yüzündeki gevrek gülümsemeyle birlikte masaya doğru eğildi ve ellerini masanın yüzeyine yaslayarak yukarıdan bana baktı. Kaşları merakla çatılmıştı. "Bu sabah da diğer sabahlar gibi pek huysuzsunuz Küçük Hanım."

Dudaklarım gerilirken, "Kaptan," dedim, hafif uyarıcı bir tonlamayla. Fakat ona karşı her daim saygılıydım. "Her yaşlı senin kadar konuşuyor mu?"

Azarlayan gözleri kısıldı. "Ben sadece elli üç yaşındayım."

Duman gülüşünü bastırmak adına genzini sertçe temizlediğinde Kaptan'ın bakışları ağırca ona tırmandı ve kaşları, olabilirmiş gibi biraz daha çatıldı. "Komik bir şey mi var?" dedi Duman'a hoşnutsuz gözlerle bakarken. "Yani kırk falan gösterdiğim için elli üç yaşında olduğuma inanmıyor olabilirsin evlat."

"Ne kırkı," dedi Duman, pişkince gülümseyerek. "En fazla otuz beşsiniz."

"Hergele!"

Duman ellerini birleştirerek masaya yaslarken, Kaptan da doğrulmuş ve tezgâh arkasına göz atmıştı. "Masayı donatıyo-

rum gençler. Bu arada Mahşer, Öğünç'e bir selam vermeyecek misin?"

Masanın üstündeki şekerleme kavanozuna baktım; şekerler sütlü ve kahveliydi. "Kendisi gelip selam verebilir."

İç çekti. "Haytalar!"

Kaptan'a tip tip baktığımda kendisi altta kalmadı ve bana azarlayıcı gözlerle bakarak uzaklaştı. Kaptan'ın sevdiği insanlar konusundaki hassasiyetini biliyordum, çünkü hayatındaki birtakım insanların değerini onlar öldüğünde anlamıştı. Onun için üzülecektim, kendim için üzülmeyi bırakabilirsem. Duman bir elini koltuğunun ardına atarak kısık gözlerle etrafı inceledi, "Ne zamandır tanıyorsun Kaptan'ı?" diye sordu. "Hayatına karışmasına izin mi veriyorsun yoksa ben mi yanılıyorum?"

Siyah ojeli tırnaklarıma boş boş bakarken, "Birinin bana senden daha yakın olmasını sevmiyorsun," dedim, bu gerçeği yüzüne vururken tek bir an çekinmedim. "Neden?"

"Sadece hoşlanmıyorum."

Üsteledim. "Neden olduğunu söyle?"

Yanaklarını şişirerek sıkkın bir nefes verdi. "Kapa çeneni."

Tırnaklarıma, gözlerimden kıvılcım çıkararak baktım. "Azarlama beni!"

"Ağrıtma başımı Mahşer."

Masanın altından, topuklu botlarımın burnuyla ayağına tekme geçirdiğimde kafasını geriye atarak homurdandı ama beni kışkırtmadı. Bu sırada kafede çalışan elemanlar da masamızı doldurmaya başlamıştı. Daha çok sıcak poğaça, simit tarzı ürünler gelmişti ve az bir şey yediğimde doyduğumu biliyordum. Bu yüzden gelecek olan sert kahvemi bekledim ve tırnaklarıma bakmaya devam ettim. Birkaç kahvaltılık çeşidi de masayı zenginleştirmişti ama onlarla ilgilenmiyordum.

Sert, sade kahvem az sonra geldiğinde oturduğum yerde kıpırdandım ve karton bardağıma uzanarak avuçlarımın içine aldım. Ellerim hafiften yanmış olsa da sorun teşkil etmiyordu.

Duman, tıpkı benimki gibi sade olan kahvesine uzanarak sert yudumlarla kahveyi içerken, bir eliyle dilimlenmiş poğaça tabağını önüme ittirdi. "Ye, solgun görünüyorsun."

Yudumladığım kahvenin acımsı, sert dokusu boğazımdan aşağıya akarak tadını ağzıma zerk ederken, "Arabada rahat uyuyamadım," dedim sessizce. "Bir daha bunun tekrarlanmasını istemiyorum."

"Tekrarlanacağından hiç şüphen olmasın."

Gözlerimi kaldırarak ona baktım. Kehribarları, gezegen yutmuş iki uzay boşluğu gibi derindi. Neden benimle aynı durumu tekrar yaşamak istediğini sorgulamadım, cevapsız bırakacağından emindim. Zaten gözlerimdeki soru işaretlerini gördüğü halde sessizdi. Yeniden ona bakmaktan vazgeçtiğimde, kahvesini masaya bıraktığını gördüm. "Sen de ye," dedim, çenemle tabakları işaret ederek. "Ben tek bitiremem."

"Bugün sakinsin Gül Dikeni."

Tabağın içindeki sıcak, zeytinli çöreği ağzına atarak kabaca yediğinde gözlerimi devirdim ve bir dilim poğaçayı ağzıma attım. Taze ve sıcaktı; fırından yeni çıkmıştı. Ağzımdaki lokmayı kahvemle ıslatarak yutmayı kolaylaştırırken, Duman'ın üçüncü poğaçayı ağzına atışına hayretle baktım. Homurdandım. "Ayı, sanki Afrika Kabilelerinden çıkıp gelmiş gibi yiyor ya..."

"Sus, seni de yerim."

Önümdeki nimetlere olan saygım yüzümden küfrüme ve çekeceğim el hareketine engel olarak lokmamı çiğnedim. Tamam, erkeklerin daha çok yediğini biliyordum ama iki dakikada üç poğaça yediklerinden habersizdim. Oynayan köşeli çenesine, kımıldayan âdemelmasına kaşlarımı çatarak baktım. Benimle eğleniyordu, gıcık ediyordu ve sonra ilgimi çekmeye çalışıyordu.

"Mahşer, bebeğim."

Öğünç'ün eğlenen sesini duyduğumda gözlerimi devirip kahvemi içmeye devam ettim. Lakin Duman benim kadar ifadesiz kalmayı tercih etmemişti. Öğünç yine çoğu zaman yaptığı gibi yanağımdan makas alarak yanımdaki koltuğu çektiğinde,

"Kırarım parmağını," diye homurdandım ters ters. "Gevşek gevşek konuşma benimle."

"Bugün yine çok seksisin."

Koltuğa yerleşerek bir kolunu oturduğum koltuğun sırtına attığında Duman'la eş zamanlı olarak ona baktık ve homurdandık. "Çek şu kolunu."

Öğünç aynı anda verdiğimiz haklı tepkiye ve bunu bu şekilde sertçe dile getirmemize dudak bükerken gözlerindeki memnuniyetsizlik de genişledi. Bakışlarımız ikimiz arasında birkaç tur gezindi. "Kolum koltuğun üstünde," diye homurdandı oyunbozan bir tavırla. Tatlı tatlı gülümsedi. "Yani sizi alakadar eden bir durum değil, tabii koltuk sizin değilse."

Onun bu gevşek hali, sınır aşmadıkça beni çok rahatsız etmezdi ama şu an gerilmiştim. Tamamen yana dönerek bir kez daha tekrarladım. "Öğünç kolunu koltuğumdan çek ve düzgünce otur, gevşekliğine de son ver."

Pürüzsüz yanaklarına yayılan tebessümü oldukça kötü niyet barındırıyordu. "Buna bu kadar takılma Mahşer. Hadi, bana bir kahve söyle."

Önüme dönerek bir elimle şakağımı ovaladım. İkisiyle de uğraşamayacaktım, ne halleri varsa görebilirlerdi. Sadece bir şeyler zıkkımlanmak ve kalkıp gitmek istiyordum. "Ee, kahve söyleyemeyecek misin?"

Duman, tırnaklarını masanın üstünde tıkırdattı. "Öğünç müsün dövünç müsün nesin... Her ne haltsan işte, kalk git şu masadan."

Öğünç pişkinliğe devam etti. "Masa senin mi kardeşim?"

Duymazdan gelerek karton bardağımı tekrar kavradım ve kahveyi yarıladım. Duman sakin kalamıyor değil, sakin kalmak istemiyordu zannımca. Elimin tersiyle dudaklarım üstünde biriken kahvenin ıslaklığını kurularken, "Siktir git," dedi Duman, dudaklarının arasından. "Kalk şuradan."

Onlara göz devirdim. Öğünç de gevşekliği bir yana bırakmış, gerilmeye başlamıştı. "Duman mısın köz müsün nesin,"

dedi tıpkı onun gibi, iğneleyici bir tavırla. "Sana ne? Göt benim, istediğim yere otururum."

"İsteklerimizin ve arzularımızın restleştiği yerde senin isteğin de arzun da sikimde olmaz," dedi Duman, burun kemerini sıkarken. "Kaybol şuradan."

Öğünç onun bu yenilmez ve geri durmaz tavrına olan sinirini fiili bir şekilde belli ederek konuştu. "Pardon da arkadaşım sen kimsin?" dedi, sabrının sınırında olduğunu anlatan sesiyle. "İstediğim yerde otururum, bu mekân zaten benim sayılır. Bak Köz..."

"Duman," diye düzeltti.

"Tamam," dedi Öğünç, alenen onunla dalga geçmeye çalışarak. "Sen üç günlük herifin tekisin. Kalkıp gitmesi gereken biri varsa o da sensin közcüğüm..."

"İsmim Duman, seni geri zekâlı!"

Öğünç sırıttı. "Buradan köze benziyorsun."

Duman'ın tehlikeli bir şekilde hırladığını duyduğumda, az sonra çıkacak olan kargaşayı kaldıramayacağımı bilerek mırıldandım. "Şu veletlerden daha veletsiniz."

Öğünç omzunun üstünden bana dönerek sinirli gözlerle bakmaya başladı. "Sen sus."

Duman bir anda ileriye uzandığında, Öğünç herhangi bir tepki vermek için çok geç kalmıştı. İri, kemikli parmaklar Öğünç'ün kot gömleğinin yakasından kavradığında, şiddetinden dolayı karton bardaktaki kahveler sarsılmış ve etrafa sıçramıştı. Öğünç ellerini masaya dayayarak tutunurken, Duman onun yakasından destek alarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı ve hırladı. "Kime bağırıyorsun Döğünç? Senin kemiklerine sıça..."

Öğünç kendini kurtarmaya çalıştı. "Yalnız Döğünç değil..."

"Sus, sikerim."

Öğünç yeni bir girişimde daha bulunarak onun ellerini üstünden ittirdiğinde, Duman bu defa ona izin verdi ve ellerini, bir pisliği silker gibi silkerek ondan uzaklaştı. Çenesini sıktığını, boynundaki damarların gerildiğini ve dudaklarının tek bir

[illegible] tutini aldığını görmüştüm. Öğünç yakasını özenle düzeltmek [illegible] içinde bir şeyler geveledi ama fazlasına cesaret edemiyordu. "Salaksınız," dedim, aşağılayıcı bir gülümsemeyle. "Ve çocuksunuz. Resmen sidik yarıştırıyorsunuz, inanılır gibi değil."

Duman'ın bakışları bir an üstüme düştü, kehribarlarındaki [illegible] etine kayarak alev alev yanan benliğimi kavradığını gördüm. Gözlerinde bir an için gördüğüm şey buydu; kollama ve sahiplenme. Koyu renk, kalın kaşları bir hizada yükselirken dirseğini masaya yaslayarak bana doğru eğildi. "Onu haşat edeceğim. Ciddiyim Gül Dikeni, bunu yaparım ve onun senin için önemli olup olmadığını zerre umursamam."

"Gül... Ne? Gül Dikeni de ne?" Öğünç hızla bana doğru döndüğünde, iki adam tarafından köşeye sıkıştırılan ruhumun; benim hançerlerimi çıkardığını hissettim. Öğünç bir anda sinirli parmaklarıyla çenemi kavradığında, ben ve Duman onun boyunu aşan cüreti karşısında tepki dahi verememiştik. Öğünç yüzüme doğru bağırdı. "Mahşer, kızım sen bununla yatıyor mu..."

Öğünç'ün gözümün önündeki kafası ve çenemdeki parmakları eş zamanlı olarak benden uzaklaştığında, buna sebep olanın Duman'ın müdahalesi olduğunu anladım. Öğünç'ün yüzüne iri yumruğunu savurarak onu koltuğunda geriye ittiğinde, acileci parmaklarımı çeneme götürdüm ve ağrıyan çenemi ovuşturdum.

"Şerefsiz!"

Duman koltuğunu ittirerek oturduğu yerden kalkarken, Öğünç geriye düşen başını kaldırmadan kanamaya başlayan burnuna tampon yapıyor ve ağzının içinde küfürler savuruyordu. Kafedeki insanlar bizi izliyordu ama çok umurumda değildi açıkçası, sonuçta burası bir yerde benimdi. Duman masanın etrafından yürüyerek Öğünç'ün koltuğunun önüne geldiğinde, onun geriye doğru yatan başından faydalanarak sertçe kavradığı çenesini iki yana savururken, "Cami duvarına işemeyecektim," dedi, korkunç bir sakinlikle. "Seni temin ederim ki,

göründüğümden çok daha fazlasıyım. Benim veya Mahşer'in sınırlarında, bizden habersizce gezinmemen gerektiğini sana ilk ve son kez açıklıyorum. Aksi halde cami önünden toplatırım kemiklerini, hem de köpeklere."

Ağzımdaki metalik tadın sebebi karnıma saplanan çiviler olabilir miydi? İçimden yükselen sebepsiz mide bulantısını ve beni rahatsız eden hisler birliğini kusmak isterken, Öğünç'ün çenesini serbest bırakmasını izledim. Bir anda yine hissizleşmiştim. Ne çenemdeki anlık acı vardı ne de az önceki sinir. Hepsi zamansız bir canavar tarafından öldürülmüş gibiydi. Duman gerileyerek koltuğa bıraktığı kaşe paltosunu aldı ve kirpiklerinin arasından bana baktı. "Şuna ayar ver, gel. Arabada bekliyorum."

Sessizliğimden aldığı cevapla birlikte mekânı terk ettiğinde, kendime birkaç saniyelik bir zaman verdim ve hemen sonra omzumun üstünden arkama baktım. Öğünç hâlâ burnuna tampon yapıyor ve inleyerek edepsiz küfürler mırıldanıyordu. Acıma hissi yoktu, dahası üzüntü yoktu içimde, şu an bir boşluktaydım ve kanatlarımdan aşağıya çekiliyordum. Şeytanlarım bile bırakmıştı sanki pelerinlerini omuzlarından aşağıya. Taze çatlamış dudaklarımı gererken, "Açım," dedim, soğumaya yüz tutmuş poğaçalara bakarken. "Aç olduğumu biliyorum fakat bunu hissetmiyorum. Az önce hissediyordum aslında, eğer biraz daha geç maraz çıkarsaydın az da olsa karnımı doyururdum..." soluğuma yapışan kelimeleri bir maşa ile kaldırıp atmak istiyordum ölü kelimeler mezarlığına. "Şimdi, ne yesem çıkaracağımı biliyorum."

Doğrulduğunu gördüm, fakat hâlâ burnunu geriye doğru yatırmaya çalışıyordu. "Seni kırmak istememiştim," dedi boğuk, çatallanan sesiyle. Hatasının farkında olması onu affedebileceğim anlamına gelmiyordu. "Sadece kıskandım. Ben seninle baş başa vakit dahi geçiremiyorum ama iki günlük bir pezevenk bunu başarı..."

Elimi saçlarına atarak kafasını aniden öne doğru eğdiğimde şaşkınlıkla bağırdı. Masanın üstündeki peçetelerden birini alarak sertçe burnuna bastırırken, "Telafi edeceğim derken sıçtığın boku sıvadın," dedim daha sakin fakat hâlâ şiddetli sesimle. "Burnun kanadığında kafanı öne eğmen gerekiyor seni cahil."

Alnını masaya yaslayarak burnuna bastırdığım peçeteyi parmakları ile desteklediğinde, kan sıvaşan elimi geriye çektim ve hızlıca pantolonuma sürttüm. Cılız sesiyle, "Haklısın," dedi, sesi gerçekten pişmanlığını ifade ediyordu ama kabul etmiyordum. "Özür dilerim. Sonuçta sen elmayı seviyorsun diye elmanın da seni sevmesini bekleyemezsin ama..."

"İnan bana," dedim, koltuğumu geriye doğru ittirerek. "Sen de elmayı sevmiyorsun. Olmasını istediğin bu, çünkü diğer ihtimal sana çok imkânsız geliyor."

Onun itiraz etmesi hislerimin değişmesine olanak sağlamazdı, belki de bu yüzden itiraz etmedi. Geriye ittiğim koltuğumdan kalkarak ceketimi aldığımda, yine de elimi tutma girişiminde bulunacak kadar kendinde olduğunu gördüm. Parmakları parmaklarıma masumca, sadece güç almak için tutunurken, "Seninle olmak istiyorum," dedi, bastırılmış acısı parmaklarıma aktı ama fazla acıyla olgunlaşmış bedenim onun acısını dışladı. "Bu başka birini seviyor olmamdan daha önemli değil mi? Birlikte olmayı istediğim kişi sensin."

"Olmak istediğim sen değilsin."

Öfkem vardı ama yaymayacaktım, altında kaldığı cümleler ile ruhani bir acı çekebilirdi. Ceketimi üstüme geçirerek kafeden ayrılmadan önce Kaptan'ın selamını aldım, hesap için hiçbir şey dememişti. Bir ara geçerken borcumu ödeyecektim. Bu sefer yağmurda ıslanmayı önemsemeyerek yavaşça arabaya yürüdüm, Duman çoktan şoför koltuğuna yerleşmiş ve motoru çalıştırmıştı.

Kendimi arabaya attığım an tekerlekler tiz bir feryat döktü ve yerdeki tozu kaldırarak caddeye atıldı. Kaşlarımı çatarak

sırtımı koltuğa yasladım, onun sinirli halini çekecek halim yoktu. Ellerimi dizlerimin üstüne bırakarak, ağzımda raks etmeye devam eden bu yabancı tadın geçmesini bekledim. Tükürmek istediğim kelimeler vardı. "Sana böyle pervasızca yükselmesine nasıl izin verirsin?" dediğini duydum, direksiyonu sağa kırarak aşina olduğum bir sokağa yöneldi. "Bana yaptığın gibi ona da dişlerini çıkarsana! Evet, ben sana ne kadar balsam sen o kadar zehirsin. Bugün bana bunu bir kez daha kanıtladın!"

Açıkça alay ettim. "Güceniyor musun?"

"Siktir oradan."

Genişçe, samimiyetsiz ama yanaklarımdaki tüm gerginliği kıracak bir şekilde sırıttığımda, bir an bana baktı ve tekrar önüne döndü. Fakat gördüğü şeyi kavrayamamış gibi tekrardan bana döndüğünde, nabzı gözlerinde attı. Kalbinin gölgesiydi gözleri ve gölgenin kanatları ıslaktı, az sonra o gölgeyi taşıyan kanatlar indiğinde kalbini göremez olmuştum. Saniyeler içinde kayboldu gözlerindeki gizem. Çenesindeki sakalları sıvazlayarak önüne döndü. "Bunu tahmin etmemiştim. Yani, gülerken böyle görüneceğini..."

Nasıl göründüğümü sormadım. Bugün çok fazla açık vermiştim ve bu kadarı kâfiydi. Unuttuğum açlığımla, boğazımın altındaki ölü kelimeler mezarlığına gömdüğüm süssüz cümlelerimle birlikte sustum ve onun sessizliğine eşlik ettim. Eve gitmek, zıbarmak ve bu sabah yaşanılanları yok saymak istiyordum. Annemi geceden beri yalnızca bir kere aramış, iyi olduğuna emin olmuştum.

Araba mahalleye girdiğinde arabaya hayranlıkla, açlıkla bakan insanları gördüm. Ağızlarından çok cepleri, ruhları açtı ve kesinlikle pis bir mahallede yaşıyordum. Kadınların ittire kaktıra çocuklarını önüne aldıklarını, okula götürmek için gram hevesli olmadıklarını gördüm. Kaşlarımı çatarak çocukların sırtındaki çantalarına baktım, oldukça ağırlardı ve taşımakta zorlanıyorlardı.

Araba, evimizin önünde durduğunda dizlerimin üstündeki ellerimi kaldırdım, saçlarımı kulağımın arkasına ittirdim. Şükür gelmiştim, dişlerimle dudaklarıma verdiğim eziyeti bitirdikten sonra kulpa uzandım. Duman, camdan dışarıya bakıyor, bacağını seri bir şekilde sallıyordu. "Kendine dikkat et."

Fazlasına gerek yoktu, arabadan çıktım ve hızlı adımlarımla bahçe kapısına yürüdüm. Ağır kapıyı ittirerek bahçeye girdiğimde topuklarım çamura batmıştı ama battığım yerden çıkmayı da çıkarmayı da öğrenmiştim. Ben eve girene kadar araba sokağı terk etmemişti.

Eve girer girmez, baskın olan koku burnuma yükselmişti; ev havasız ve nemliydi. Bu yüzden doğrudan pencerelere yürüdüm ve camları açtım. O sırada gözlerim etrafı tarıyordu ama annem salonda değildi. Nasıldı? İyi olmasını istiyordum. Bu, istekten fazlasıydı, ihtiyacım vardı. Nefesimi sertçe bırakarak çantamı koltuğa fırlattım ve üzerimdeki ceketi çıkarıp her yerini aradım. Çip neredeydi? Kıyafetlerime koymuş olamazdı, dolaptan alıp giydiğim kıyafetlerime... Tam bunu düşünürken ceketimin iç astarındaki deliği gördüm ve parmağımı delikten içeriye sokarak içini araştırdım. Elime dokunan şeyin bir cihaz olduğunu anlamak zor değildi. Diğer parmağımı da içeriye soktum ve astarın içindeki o minik cihazı çıkardım.

Piç!

Çipi inceledikten sonra sinirle yere fırlatıp ayağımın ucuyla ezdim. Bunu yapması, üzerimde kontrol sağlamaya çalışması sinir bozucuydu. Homurdandım fakat son anda duyduğum sesle birlikte başım benden bağımsız bir şekilde arkaya çevrildi.

Ses banyodan gelmişti.

Kendime düşünme fırsatı tanımadan koşar adımlarla banyoya yöneldim; kalp atışlarım kuvvetlenmişti. Banyonun kapısını gürültüyle iterek içeriye girdiğimde neyi göreceğini bilmeyen benliğim tökezlemiş, kalbim az önceki çırpınmanın bedelini ödeyerek pili biten bir makine gibi durmuştu. Annem kusuyordu, üstelik kustuğu kandı.

Lavabonun içinde biriken kan sanki benim damarlarımı çatlatarak dışarı çıkmıştı, ciğerlerim bile şimdi yuttuğu oksijenden şikâyetçiydi. *Annem kan kusarken nefes almak ne haddimeydi ki?* Bir an bacaklarım tutmayacak ve yere düşeceğim sandım ama bundan hemen önce ileriye doğru yürümeyi başardım. Öksürüklerinin sesi, rahatsız edici gıcırtı gibiydi. Kükrer gibi öksürüyordu. Ne ara yanına gittiğimi bilmiyordum ama titreyen ellerimle annemin başını göğsüme yasladığımı belirsiz bir şekilde hatırlıyordum.

Göğsümde bir deprem oluyordu.

Enkazı annemdi.

Enkazda kalan ben...

Omuzlarından başlayan bir sarsılış tüm vücudunu etkisi altına almış, onu adeta emiyor bitiriyordu. Nemli, kısa ve kahveye yakın sarı saçları yüzünü terletmiş, lavabo tezgâhına tutunan parmakları seğirmişti. Çenesine akan kan birikintisinin bir kısmı doğrudan yere düşüyor ve zeminde dağılıyordu. Avuç içimle dudaklarının üstündeki kanı silerken, "Sakinleş," dedim, midemdeki çalkalanmayı hissederek. "Şşt, iyi ol. Geçti, sadece kustun."

Bomboş, his namına hiçbir şey barındırmayan gözlerle lavaboyu tıkayan kan gölüne baktım. Ne kadar vicdansızca olduğu umurumda olmamakla beraber o kanın herhangi bir ölüye ait olmasını tercih ederdim anneme ait olmasındansa. Sarsılan başı kalbimin kapısını aşındırırken, "İç diye yalvardım," dedim, çenemi başına yaslayarak. "O ilaçları içmen için sana her an yalvardım. İç dedim, sadece o kahrolası ilaçları içecektin anne..." Çırpınan parmaklarına baktım. "Ölmemen için yalvardım anne!"

Kan sıçramış, zayıf parmakları ile konuştu. *Dayanamıyorum Mahşer.*

Gözlerimi yumdum. Eğer gözyaşı olsaydım çoktan terk etmiştim gözlerimi ama benim gözyaşlarım henüz terk etmemişti

topraklarımı. Hayır, ağlamadım. O ağladı. Bir bebek gibi, anne karnını yeni çatlatmış bir bebek gibi göğsümün üstünde ağlarken, sadece kaldığım enkaza bir ışık sızmasını bekledim.

Bir el feneri doğrultsalar göreceklerdi beni!

Küçücük umutlar...

Fakat az sonra annemin ağzından boşalttığı kan bana hatırlattı.

Benim umutlarımın bir mezarlık olduğunu.

Çoktu ama yoktu.

Yıllar önce.

Galata Lisesi.

Heyecanım, bir bilye gibi içimde yuvarlanarak kalbimin kapısına yüklenirken, avuçlarımda biriken nemi okul gömleğimin zayıf kumaşına sürttüm. Kalbim, yanlış bir matematik problemi gibiydi; asla istediği cevaba erişemiyor ama hızla çarpmaya, sonuca ulaşmaya çalışıyordu. Dudağımın ucundaki gülüş bir silahın ucundaki mermi gibiydi, vurduğunu öldürüyordu.

Sıra Duman'daydı.

Onu... O kadar çok özlemiştim ki!

Hissettiğim duygu yoğunluğunun altında kalmamak için hızlı hareket ederken, Çisem'in halinden memnuniyetsiz bir şekilde söylendiğini işittim. Onu Öğünç'ün yanından çağırdığım ve belli belirsiz flörtlerini kestiğim için mutsuzdu ama bunu daha sonra telafi edecektim. Bugün on beş günlük tatilin bittiği, okulun ilk günüydü ve on beş küsur günden sonra ilk kez Duman'ı görecektim.

Son senesiydi, artık okulu bitecekti ve bu sene ona olan hislerimi açıklamakta kararlıydım. Benim olacaktı, beni sevecekti. Kararlıydım. Simsiyah, kadife yumuşaklığındaki saçlarımı itinayla düzelterek, bordo ruj yedirdiğim kalın dudaklarımı birbirine bastırdım. Ruj sürme konusunda henüz tecrübesizdim ama çok da kötü sürmemiştim, sonuçta onun için sürmek istemiştim.

"Bıktım senin şu Duman takıntından," dedi Çisem, şikâyetçi bir tavırla. "Çocuk seni görmüyor. O kadar şey yaptın göz bile süzmedi Mahşer, vazgeç artık."

Yürüdüğüm koridorda tökezleyerek omzumun üstünden ona döndüğümde, gözlerimden çıkan kıvılcımı fark ederek bir adım geriledi ve beceriksizce gülümsedi. Kırgın hissettim, beni görmemiş olması reddettiğim bir gerçekti ve onun bunu acımasızca yüzüme vurması... "Kapa çeneni," diyerek azarladım onu, düşmanca bir tavırla. "Eğer yardımcı olmak istemiyorsan gidebilirsin. Fakat ben bundan vazgeçmeyeceğim, vazgeçmek özgüvensizlerin işidir. Onu alacağım."

Hararetimi görerek, "Peki," dedi ve hemen sonra sırtını duvardan ayırarak doğruldu, ördüğü saçlarının diplerini kaşıdı. "Tamam, elbette yardımcı olacağım. Sadece seni görmeyen bir çocuk için kendini hırpalaman garibime gidiyor."

"Beni gördüğünde ben de onu hırpalarım, ödeşiriz."

Parmaklarını dudaklarının üstüne yaslayarak kıkırdadığında dirseğimi karnına geçirdim ve onu uyardım. Ders saatiydi ve sessiz olmalıydık. Endişeyle gülüşünü bastırdığında yeniden önüme döndüm ve kafamı öne yatırarak gireceğim koridora göz attım; duvarlardan başka bir şey görememiştim. "Sınıfın kapısında duracaksın," diyerek onu tembihledim, belki birinci kez. "Ne yapman gerektiğini anladın değil mi Çisem?"

Kafasını uslu bir çocuk gibi salladıktan sonra ona söylediklerimi tekrarladı. "Duman'ın dersi beden ama kendisi derse katılmak yerine sınıfta oturuyor ve sen onun yanına girdiğinde ben kapı önünde bekçilik yapacağım." Bir an durarak nefesini tazeledi. "Ona gerçekten açılacak mısın?"

Dudaklarımın ucundaki gülüş tüm yüzüme yayıldı. "Artık zamanı geldi. Beni gördüğünde zaten beğenir. Güzel kızım, tatlıyım, en önemlisi kimsenin sevemeyeceği kadar çok seviyorum onu..." Koridoru yürümeye devam ettik. "Bana âşık olacak."

"Umarım."

Sessizce gülüşerek birbirimize baktıktan az sonra sınıf kapısına yaklaşarak sustuk. Bir kez daha etrafı kontrol ettik, nefesimi içine çeken organlarım şişmiş ve kalbimin alanını daraltarak bir çeşit cinayet işlemişlerdi. Kalbimin ne denli hızlı attığını anlatacak kelimeleri bulamıyordum. Kapıya döndüm, irileşmiş gözlerle ahşap kapıya bir süre baktım. Bu sırada Çisem pozisyonunu almış, etrafı kolaçan etmeye başlamıştı.

Kendi kendime mırıldandım. "Yapabilirim. Yapamazsam kaybedeceğim, biliyorum. Yapabilmeliyim."

Kendimden emin olduğum o anda ince ve kemikli parmaklarım kapının kulpuna asıldı. Ben korkak, sıradan bir kız değildim. Biraz cesaretliydim, bunun için babamın damarlarımda gezinen kanına minnettardım. Bu cesaret her zaman işime yaramıştı ama söz konusu o olduğunda çekinebiliyor, utanıyordum; tabii bu cüretkâr davranmayacağım anlamına gelmiyordu. Elbette davranacaktım.

Bu yüzden yaptım.

O kapıyı açtım.

Titreyen kirpiklerimin arasındaki mesafe açılırken, göz bebeklerim neredeyse yerinden fırlayacak kadar büyümüş ve dilim, damağım kurumuştu. Ne beklediğimi bilmiyordum ama böylesini görmek... Bulutlanan gözlerimdeki yaşların aniden yanaklarım boyunca akmasına sebep olmuştu.

Uyuyordu.

Bunu idrak etmeyi başardığımda, açtığım kapıyı oldukça sessiz bir şekilde kapattım. Gözlerimi ondan ayırabilseydim yapardım ama bunu yapmak şu an dünyanın en zor şeyiydi. Yanaklarımı süsleyen ıslaklığı elimin tersiyle silerken, parmak uçlarımda yanına yürümeye başladım. En arkada oturuyordu, üstünde bir kapüşonlu vardı ve kapüşonunu başına geçirmiş, başını da duvara yaslamıştı. Kolları göğsünün üstündeydi, yanakları hafifçe kızarmıştı ve birkaç tutam saçı alnına serpilmişti.

Güzel göründüğünü söyleyemezdim.

Bunu söylemek ona hakaret olurdu.

Güzelden fazlasıydı.

Parmak uçlarımda yükselerek onun yanına yürürken, kıpırtısız duran dudaklarına ve zorunlu bir şekilde tıraş olarak pürüzsüzleştirdiği çenesine baktım, soğuk ama ilgi çekici bir teni vardı. Sık sık nefesler aldım, uyuduğuna neredeyse emindim; uyumuyor olsaydı gözlerini kapatmazdı zaten. Uzun saçlarım omzuma ve sırtıma çarparken sıralar arasında yürüdüm ve birkaç saniye içinde oturduğu sıranın önünde duraksadım.

Ah, yine söyleyemeyecektim.

Sessiz olmaya dikkat ederek sıra ile onun arasına girerek kalçamı defterinin olduğu sıraya yasladım ve yukarıdan ona baktım. Şakaklarının çevresinde birkaç tane ben vardı, henüz tam anlamıyla olgunlaşmamıştı ama birçok hemcinsini kıskandıracak kadar yakışıklıydı. Karizmatikti, soluk renkli teninde iki kıymetli mücevher gibi parlayan kehribarları aklımın içinde çakılı kalmıştı. Gözlerini seviyorum.

"Keşke benim olsan."

Hülyalı bir iç çekişle birlikte bilinçsizce ona doğru eğildiğimi fark ettim ama bu beni durdurmadı. Kokusunu almıştım, burnundan verdiği sert nefeslerin yanında boynunun kıvrımlarına saklanan kokusunun da tenime sokulması aynı uyuşturucudan birkaç doz almak gibiydi. Gözlerim hâlâ iri iriydi. Ellerim kucağımdaydı ve ben anbean ona yaklaşıyordum. Ona ilk kez bu kadar yakındım. Doğrusu bir erkekle ilk kez bu kadar yakın bir alanın içindeydim. Tedirgin ama daha çok sabırsızdım. Nefesim kesilmişti ama onun nefesleri düzenli gibiydi, aslında bunu düşünecek kadar aklım yerimde değildi.

Alnım alnına değene kadar ona yaklaştım, sanırım omzuma çarptığı o andan sonraki ilk temasımız buydu. İnanılır gibi değildi. Tenini keşfediyordum, ona dokunuyordum ve artık onu biliyordum. Sanki yıllarca açmayı beklediğim o kutuyu açmış, hazineye erişmiştim ama hazinenin benden haberi yoktu. Yine de, onunla bu anı ve bu dokunuşu yaşamak bile bir erkekle ya-

şanacak en güzel şey olabilirdi. Dudaklarımı iki yandan çekiştiren tebessümüme engel olamayarak genişçe güldüğümde bir an için kirpiklerinin titrediğini hissederek telaşa kapıldım ama az sonra sakince aldığı nefesle birlikte uyumaya devam ettiğini düşünerek rahatladım.

Ona erişmiştim.

Bunun keyfini çıkaracaktım.

Karnımda dallanıp budaklanan his yoğunluğunun ona dokundukça arttığını fark etmek içimdeki arsız kızı harekete geçirmişti. Düzgün burnunda ve kızarmış yanaklarında oyalanan gözlerim yavaşça dudaklarına indiğinde, bacaklarımın içinde kaynayan duygunun çatlayarak içime dağıldığını hissettim. Hücrelerim ayaklanmıştı, bunu istiyorlardı. Gözlerimi kusursuz bir hızla kırpıştırarak sayamayacağım kadar çok yutkunurken, dudaklarındaki ılık nefesi dudaklarımın üstüne bıraktı.

O an ilk kez onun tenini de istediğimi fark ettim.

Tecrübesiz bir kız olduğum hislerime isin vermeyeceğim anlamına gelmezdi. Onu seviyordum, demek tenine de sevdalanmıştım. Alnında biraz nem birikmişti, o nemi paylaşırken, aklıma ağır gürültülerle düşen bu düşünceyi eyleme geçirmek için kendimi cesaretlendim. Hım, evet kokusu tarafından vurulmaya devam ediyordum. Yapabilirdim, eğer ben Mahşer Alizarin isem ilk öpücüğümü şu an ona verebilirdim.

Ve onun ilk öpücüğünü alabilirdim.

Kimseyle öpüşmemiş ve sevişmemişti. Bunu arkadaşlarıyla sohbet ederken duymuştum. Aslında bu çok normal bir şeydi ama her dokunuşun basitleştiği bu dönemde çok tuhaf bir şeymiş gibi karşılanıyordu. Beni ayakta tutan, ona olan hislerimi dik tutan bir gerçek de buydu; onun bunlara değer veren bir çocuk olmasıydı.

Şakağımı şakağına dokundurdum.

Bu hissin ne kadar tarifsiz olduğuna inanamadım.

Yapacaktım. Hemen şimdi onu dudaklarından öpecektim. İlk öpücüğüne değer veren bir adama belki haksızlık yapıyor-

dum ama zaten bir tek beni öpebilirdi. Bu yüzden az daha yaklaştım, yaklaştıkça dünyadan uzaklaşıyordum. Ayaklarımın yerde olduğunu söyleyemezdim. Bulutlanmış gökyüzü gibi dolu doluydum; kusmak istediğim hislerim vardı ve hepsi iki dudağımın arasındaydı. Damarlarının soluk teninde kabardığını görür gibi oldum, yine aynı şekilde çenesinin gerildiğini görür gibi olmak muhtemelen zihnimin bir oyunuydu.

Yaklaştım.

Az daha yaklaştım.

Nefes almayı unuttuğum ve düzensiz kalp ritmimin içinden yükselen gürültülü atışların sesini duyduğum sırada elimde onu öpmek için sadece o ânımın olduğunu fark ettim...

Ve onu öptüm.

Tecrübesiz, rujun mat tadını taşıyan dudaklarımı istekli bir şekilde ileriye uzatarak onun aralanmış dudakları üstüne bastırdığımda, karnımın içinde kaynayan fokurtu tüm içime dağılarak beni haşlamıştı. Hissettiğim ilk şey ölçülemez bir şekilde yandığımı fark etmek oldu. Dudakları buz gibiydi, o kadar soğuktu ki, avuçladığım karı dudaklarıma dokundurmuşum gibi hissettim. Ben ise sıcaktım. Kar tanesinin eriyerek çözündüğü bir soba gibiydim, eritirken onu içime emiyordum.

Tadı tatlıydı, dudaklarını kana susamış bir vampir gibi emmek istiyordum ama donmuştum ve şaşkınlıktan hareket edemiyordum. Dudaklarımız birbirine değiyordu. Öpüşme denmezdi. Ya da denir miydi, bilmiyordum. Sadece daha fazlasını istiyordum, nerede ve ne zaman içinde olduğumuzu umursamadan onunla öpüşmek istiyordum. Tüm bedenim pili biten bir motor gibi uyarı vererek titrerken, ıslaklığımı bulaştırdığım dudaklarındaki tüm tadı almaya çalıştım.

Fakat o an bir şey oldu.

Dudakları kıpırdadı.

Bu o kadar ani ve beklenmedik olmuştu ki bir anda kendimi geriye atmış ve kalçam boşluğa geldiği için saniyeler içinde

yere düşmüştüm. Kocaman açtığım gözlerimi doğrudan ona kaldırdığımda hâlâ aynı pozisyonda, kıpırtısız bir şekilde uyuduğunu görerek rahatladım. Sanrıydı. Olmasını istediğim şeyin olduğunu düşünmüştüm ama hayır, dudakları kıpırtısızdı. Dilimi dudaklarımda gezdirerek onun tadını alırken aceleyle oturduğum yerden kalktım ve ağrıyan kalçama aldırmamaya çalışarak sınıfı terk ettim.

Kapıyı gürültüyle örterek dışarıya çıktığımda Çisem'in garip bir şekilde bana baktığını gördüm ama konuşma becerimi kaybettiğim için hiçbir şey söyleyemedim. Yutkundum, bir kez ve bir kez daha... Sordu. "Ne halt yedin?"

Güldüm. Onun yanından koşarak geçerken o kadar çok güldüm ki, kahkahamın sesine uyanan sınıflar umurumda olmadı. Süzülüyordum sanki. Saf mutluluk hissediyordum. Çisem'in ne dediğini duymadım, sadece kahkahalar attım. Kendimi iyileşmiş bir kanser hastası gibi hissediyordum; yeniden doğmuştum. Ne kadar yüksek sesli, sevinçli kahkahalar attığımı bilmeden, saçlarım görüşümü kapatana ve bacaklarım beni taşıyamayınca düşene kadar koştum.

Düştüğüm yerde de kahkahalar attım.

Mutluluğumun ve masum heyecanımın sesiyle çınlayan duvarlarım, kısa bir süre sonra haykırışlarımla çınlayacağını bilmeden güldüm.

Hissetmediğimi söylediğim hiç kimse gerçekten hissedemediğimi düşünmedi.

Onlara diyemedim ki; *eğer hissedebilseydim, herkesten önce hissetmek istediğim biri var...*

Söylemedim.

Çünkü hissedemeyeceğimi biliyordum.

Donuk, kirpiğidan farksız gözlerim renksiz tavanda oyalanmayı sürdürürken, neden burada olduğumu kendime açıklıyordum. İstediğim için buradaydım. İstediği için buradaydım.

Hatırlamak için buradaydım, hatırlatmak için buradaydım. O geceyi, o gecenin talihsizlerinden birini...

O gecenin büyüttüğü bir kız çocuğunu...

Ada'yı.

Akşam yemeği için bir araya gelmiştik, doğrusu ben onlarına evine baskın düzenlemiş ve akşam yemeklerine dâhil olmuştum. Çisem annemin yanındaydı, ikisi de iyiydi; o yüzden rahattım. Mutfaktaki küçük yemek masasının etrafını çevirmiştik ve duyulan tek şey metal kaşıkların sesiydi.

Bir de Rose isimli bakıcının ağzında şapırdattığı lokmaların sesi.

Ada'nın yardımcısıydı.

Gözlerimi yeniden tabağıma indirerek kaşığı soslu makarnama sertçe daldırdığımda, çıkan gürültülü sesin Ada'yı irkiltiğini fark ettim. Daima diken üstündeydi, sessizdi ve asla gülmüyordu. Üstünde mavi renkli bir pijama takımı vardı, abisinin doldurduğu tabağını yiyor ve ara ara ürkek gözlerle bana bakıyordu. Kaşığı ağzıma tıkarak lokmayı sertçe ezdikten sonra kaşığımı tabağımın kıyısına bıraktım. Kollarımı göğsümün üstünde kavuştururken, "Gelirken sana tatlı aldım," dedim Ada'ya hitaben, şaşırdığını fark ettim. "Malum, sen hiç dışarı çıkmıyorsun. Alamazsın diye almak istedim."

Duman, kendisini bile ezmeme izin veriyor ama kardeşini ezme girişimlerime müsaade etmiyordu. Dudaklarının gerilmesi, cümlemin hemen sonrasında meydana gelen bir tepkiydi. Çatalını sakince porselen tabağının kıyısına bırakırken, "Mahşer," dedi uyarılar barındıran sesiyle. "Yapma."

Onu umursamadan boş gözlerle Ada'ya baktım. Kendine yaptığı şeye inanamıyordum. Ne vardı yani yürüyemiyorsa? Bu utanacağı bir şey değildi, herkesin başına gelebilirdi. Bu yüzden kendini bu evin içine hapsetmesi kendine verebileceği en ağır cezaydı. Ada beceriksizce birkaç saç tutamını ittirdi, üzülmüş olmalıydı. "Bu seni ilgilendiren bir şey değil Mahşer

Abla," dedi sessiz ama korkusuzca. Bir tarafımız benziyordu; kaybetmekten korktuğumuz hiçbir şeyimiz kalmadığı için cesaretliydik. "Dışarıya çıktığında aşağılandığını hisseden sen değilsin sonuçta."

"Onların varlıklarını öldürmeyi başar o zaman," dedim ruhsuzca. "Aptallık etme Ada, iki bacağın olmaması yaşaman için engel değil."

Cümlemin bitmesinin hemen ardından tüm gözlerin odak noktası haline gelmiştim, haklı olduğumu biliyordum. Rose'un pahalı rujuyla renklendirdiği dudaklarını memnuniyetsizce büzüştürdüğünü gördüm. Hemen sonra aksanlı dili doldurdu kulaklarımı. "Lütfen ona bu kadar yüklenmeyin Mahşer Hanım, o burada da mutlu..."

Küstah bakışlarımı ona çevirdim. "Ada'yı benden daha iyi anladığını falan mı düşünüyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Elbette."

Parmaklarımı omuz dekolteli badimin açıkta bıraktığı ensemde dolaştırırken, "Sen sadece iğnelerini vur," dedim oldukça kaba bir üslupla. "Bu evdeki insanları anlama."

Duman çatalını sert bir şekilde masaya bırakarak sandalyesini ittirdiğinde, gözlerim istemsiz bir şekilde ona dönmüştü. Oturduğu yerden kalkarak bedeniyle göz doldururken, "Doydun mu?" dedi, ellerini Ada'nın tekerlekli sandalyesinin başlıklarına geçirerek. Ona eğilerek boynuna doğru sessizce güldü. "Hadi, şu izlemekten bıkmadığın filmi açayım sana?"

Ada'nın mavi, berrak gözlerinde hüzünlü bir ifade peyda oldu. "Titanik mi?"

"Evet, abiciğim."

Duman bana ters bakışlar fırlatarak Ada'nın tekerlekli sandalyesini çıkışa yönelttiğinde, umursamaz tavrıma devam ederek bakışlarımı önüme düşürdüm. Rose sanırım doyduğundan dolayı kalkmak için sandalyesini ittirmiş, zarifçe doğrulmuştu. Gözlerimi abartıyla devirdim, bu kadar zarafet bünyeme fazlaydı. Üstünde, dizlerinin bir parmak altında biten kırmızı

elbisesi vardı ve zayıf vücudunu sergilemekten kaçınmamıştı. Saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlamıştı ve ruju dışında oldukça sade bir makyajı vardı. Badimin uçlarını yırtık pantolonumun belinden içeriye sokarken, "Bu evde tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordum boş bir sesle. "Ada'ya yardımcı olmak dışında ne gibi ihtiyaçlarını karşılıyorsun?"

Masadaki kalabalığı sessizce toparlayarak tezgâha bırakırken, dudaklarının kıyısında esrarengiz bir tebessüm gördüm. "Karşılamak istediğim ihtiyaçları henüz karşılayamadım," dedi ve duraksamadan devam etti. "Ada'ya her konuda yardımcı oluyorum. Onun dışında evin çeşitli ihtiyaçlarını karşılıyorum, zaten çok dağınık bir ev değil. Sadece Duman Bey'in odası biraz dağılıyor ama..."

"Duman odasına girmene izin vermez."

Kendimden son derece emin bir şekilde sarf ettiğim cümleden sonra bir an duraksayarak bana baktı. "Evet, onu diyecektim. Kendisi zaten odasına girmeme izin vermiyor, onun dışında da pek dağınıklık kalmıyor..." Tabakların kirini akıtarak bulaşık makinesinin içine yerleştirdi. "İki günde bir yemek yaparım, yemek yapmaktan hoşlandığım için zorlanmıyorum."

Samimi görünüyordu ama hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını da öğrenmiştim. Yemeği, istediğimde yapardım. Muhakkak onun kadar becerikli de değildim ama istesem olurdum. Çenemi sol omzuma eğerek onun hızlı bir şekilde topladığı masaya bakarken, "Çok kaptırma kendini," dedim imalar barındıran bir sesle. "Ada ile ara ara ben de ilgileneceğim. Bu arada Rus muydun?"

Kendinden dolgun saçlarını omzunun üstünden arkasına doğru fırlatırken, "Belli değil mi?" dedi, aksanlı sesindeki iğnelemeyi bana batırırken. "Rus olduğum?"

"Yo, belli değil."

Bozulduğunu saklayarak önüne döndüğünde, yarım ağız sırıtarak kafamı iki yana salladım. Benimle ağız dalaşına giren herkesi ezebilirdim ve bu konuda acımasızdım. Onun tezgâhı

daha seri bir şekilde topladığını gördüğümde, sandalyemi ittirerek doğruldum. Mutfağı terk ederek karanlık koridor boyunca yürürken, topuklu botlarımın ahşapta bıraktığı uğultunun duvarlara misafir oluşunu dinledim. Belli belirsiz bir jenerik sesi işittim, salondan yükseliyordu. Bu yüzden salona yürüyerek aralık kapıdan içeriye kafamı uzattığımda loş, iç karartıcı salonla karşılaştım.

Devasa büyüklükteki ekranıyla LCD'nin yaydığı ışık odanın içine orantılı bir şekilde dağılmıştı, gözlerimi alıyordu. Ada televizyonun karşısındaydı, battaniyeyi bacaklarından aşağıya örtmüş ve pür dikkat televizyonda dönen filmi izliyordu. Gözlerim diğer bedeni aradı ve hemen sonrasında onu koltuğun üstünde buldu, fakat onun tarafından izlendiğimi görmeyi hiç beklemiyordum. Omzunun üstünden bana dönmüştü, kehribarları karanlığı delmeyi başaran ikiz gezegenler gibiydi; parıl parıl parlıyordu. Elinde bir kadeh vardı, gözlerinin rengindeydi ama o kadar güzel olmaya erişememişti. Soğuk ve sebepsizce güldü.

Kadehini bana kaldırdı.

Gözlerimi devirerek kapıyı ittirdiğimde Duman da önüne dönerek bakışlarını benden koparmıştı. Saat akşam sekiz civarıydı, eve gidecektim ama öncesinde Melih Han ile ilgili gelişen olayları konuşmalıydık. Duman'ın oturduğu koltuğun diğer ucuna yerleşerek bacaklarımı kalçamın altına yasladığımda, Ada'nın göz ucuyla bana baktığını gördüm. Gözlerimdeki buzları eritemeyerek tekrar önüne dönmüştü ve benden korktuğunu bir kez daha görmüştüm. Başımı koltuğun kolçağına yaslayarak saçlarımın aşağıya dökülmesine izin verirken, "Ayakkabılarını çıkarsaydın," dedi Duman, altı kirli topuklu botlarıma bakarken. "Bu evde hijyene dikkat ediyorum."

Haklıydı, bu yüzden onu suçlayamazdım. Yine de kendimden ödün vermeden sadece kafamı salladım ve hafifçe doğruldum. Fakat bu sırada kapıdan içeriye giren Rose'u görmek anlık duraksamama ve bilincimin şeytana hizmet etmesine sebep olmuştu. Birbirine kardeş olan renkli gözlerimi Duman'ın üs-

tüne yıkarak, kalçamın altına kıvırdığım bacaklarımı çözdüm ve ayaklarımı onun kucağına doğru uzattım. Katı bir sesle konuştum. "Çıkarsana?"

Tek kaşı alnına doğru kalkarken, dilini alt dudağına yavarladı ve göz bebeklerindeki soru işaretlerini bana doğrultu. Omuz silkerek bu soruları geçiştirdiğimde kemikli parmaklarının ayak bileğimi çerçevelediğini hissettim. Ilıktı. Bir eliyle ayak bileğimi dengelerken, diğer elinin parmaklarıyla ayakkabının fermuarını yavaşça indirdi. Bu sırada gözleri ayak bileğimi delecek kadar dikkatli bakıyordu. "Ayak bileklerin çok ince," dedi düşünceli bir tavırla, bundan hoşlanmamış gibiydi. "Zayıf da. Nasıl taşıyor ki bedenini, çünkü cidden yok gibi."

Ayakkabımı çıkararak yavaşça zemine bıraktığında, Rose rahatsız edici bir sesle birlikte çaprazımızdaki deri koltuğa oturdu. Parmaklarının ikinci bir deri gibi tenime tutunma çabasını yok saymaya çalışırken, "Ben memnunum," dedim sadece dudaklarımı kıpırdatma zahmetine girerek. "Öbür ayakkabımı da çıkarsana."

Sakince diğer ayağıma uzanarak elleriyle aynı dengeyi sağladığında, "Üşümüşsün de," dedi, daha çok kendi kendine. "Kalorifer peteğinin yanındaki koltuğa oturabilirsin."

Ayakkabımı yavaşça çıkararak diğer tekinin yanına bıraktığında, hissiz bakışlarımı gözlerine kaldırdım. Bana bakıyordu. Parmak uçları soluklanır gibi bileğimde dururken, "Gideceğim birazdan," dedim, yüzümdeki maskeyi sağlamlaştırarak gözlerimi kıstım. "Sağ ol, bırakabilirsin ayağımı."

Kaşlarını çattı. "Senin ayakların niye kokmuyor ya?"

Kucağındaki ayağımın yardımıyla onun dizine güçlü bir darbe indirdiğimde, dudaklarının içinde geveledeği küfürle birlikte hırladı. Bacaklarımı yeniden kalçamın altına kıvırırken, "Günde iki defa çorap değiştirdiğim için olabilir mi ahmak," dedim, resmen tıslayarak. "Seninle aynı evde yaşayacak kadına acıyorum. Ayağın kokmuyor da ne ya? Nasıl bir angutsun sen."

Bıkkın bir şekilde kafasını arkaya yatırarak kolunu alnına yasladığında, küllü ve soluk teninin biraz daha renk kaybettiğini gördüm. Ağzının içinde geveledi. "O zaman kendine acımaya başlasan iyi edersin Gül Dikeni."

Ona orta parmağımı kaldırdım.

Serseri bir şekilde sırıtarak gözlerini kapattığında, onu kızdırmayı başaramadığım için kendime sinirlendim. Kontrollü olması çıldırtıyordu. Dişlerimi sertçe ısırarak doğrulduğum sırada, bir telefon melodisi sessizliği deldi ve orayı doldurdu. Telefon Duman'a aitti. Hızlı bir şekilde koyu kot pantolonundaki telefonuna uzandığında Ada bir an için abisine döndü. "Bir sorun mu var Abi?"

Duman sahte bir şekilde güldü. "Hayır Abiciğim."

Ada önüne döndüğünde, durum tespiti yapmak için ona baktım. Buz gibiydi. Uykuya dalan siniri ayılmış olmalıydı. Oturduğu yerden, hesap edemediğim kadar hızlı bir şekilde kalkarak seri adımlarla odayı terk etti. Hedefe sabitlenmiş bir robot gibiydi. Birkaç saniye boyunca anlamak ister gibi arkasından baktım, arayan onu memnun edecek bir kişi değildi sanırım. Omuzlarımı dikleştirerek geniş ekranda dönen sahneye bir bakış attım, Ada kocaman açtığı gözlerle, sanki ilk kez izliyormuş gibi izliyordu filmi.

Ne yapmam gerektiğini düşündüm. Beni alakadar eden bir durum muydu? Bence değildi. O yüzden sadece omuz silktim ve bomboş gözlerimi tavana diktim. Kalkıp gitmeli, bir süre Dumanla görüşmemeliydim. Bu düşüncelerin bir cinayet gibi zihnimin içine serildiğini hissederken, Duman'ın çıktığı kapıdan yine sessiz bir şekilde girdiğini gördüm. Üstüne siyah, kaşe paltosunu almıştı ve açtığı kapının ardından Ada'ya bakıyordu. Onun dikkatle televizyon izlediğini gördüğünde uğursuz adımlarla yanıma yanaştı. Kafamı hafifçe geriye atmış, onun bakışlarını karşılarken üzerime doğru hafifçe eğildi. Sadece bana bir şey demek istediğini anladığımda dudaklarımı

araladım ama benden önce davranarak konuştu. "Bu gece burada, Ada ile kal. Sabaha karşı döneceğim, uğramam gereken bir yer var."

Kirpiklerimin arasındaki mesafe azalırken, burnumdan sert bir nefes verdim. Emrivaki içeren cümlelerinden haz etmiyordum. Sessizliğe sadık olarak, "Seks yapmaya mı gidiyorsun?" dedim, oldukça sakin ve anlaşılabilir bir sesle. "Hayır, sen seks yaparken kendisine acıyan kardeşine bakıcılık yapmayacağım."

Aniden çenemi kavrayarak yüzümü yüzünün hizasına kaldırdığında, alışkanlık haline getirdiği bu hareketi bir daha tekrarlamamasını söylemek istedim ama yine benden önce davranarak mekanik bir şekilde dudaklarıma indirdi gözlerini. "Nereye gittiğimi öğrenmek için kudursan da ben istemediğim sürece öğrenemeyeceksin. Beni dinle. İstersen geç ve geceyi odamda geçir. Sadece burada kal."

Çisem'i arayıp annemin yanında kalmasını isteyebilirdim, bu sorun olmazdı. Nereye gidiyordu? Bunun kumpaslarımızla bir ilgisi olabilir miydi? Bunları öğrenmek için kalabilirdim ama biraz süründürmekte sorun görmüyordum. Dudaklarımı sertçe gererken, "Rica et," dedim kesin bir tavırla. "O zaman düşüneceğim."

Çenemi parmaklarının ucundan uzaklaştırarak kararlı gözlerimi inatçı bir şekilde ona diktiğimde, solgun tenindeki sakalları sıvazlayarak hışırtılı bir sese sebep oldu. "Güzelim, bu gece burada kalmaya ne dersin?"

Sesim netti. "İki paket mentollü sigara sözü verirsen neden olmasın."

"Sen iste, ben fabrikasını senin üstüne yaparım."

Duvarlarıma çarpa çarpa yaralanan avuçlarıyla birlikte bana sırt çevirerek arkasını döndüğünde, duvarımdaki kan lekelerinde bir portrenin yüzü oluşmuştu. Ona aitti. Birbirini kovalayan adımlarıyla salonu terk ettiğinde, onu takip eden gölgesine şunu fısıldamak istedim: *Onu kolla.*

Sokak kapısının gürültüyle örtüldüğü o andan sonra salonda kısa sürelik bir sessizlik oluşmuş, hemen ardından Rose, Ada'ya bitki çayını ve ilaçlarını vererek evi terk etmişti. Gitmesi iyiydi, aksi halde ne zaman ne yapacağı belli olmaz yapım sayesinde onu da incitebilirdim. Gerçi, incinmesi ne kadar umurumdaydı? Hiç. Bir süre bu loş odanın içerisinde, televizyondaki filmi izlemiş ve birbirimizin sessizliğe sadık kalmıştık.

Saat on biri geçtikten sonra Ada'nın tekerlekli sandalyesinde uyuyakaldığını görerek memnuniyetsizce burun kıvırdım. Başı sandalyesinden aşağıya düşmüş, boynunun ağrıyacağı bir pozisyon oluşturmuştu. Abisi geldiğinde onu yatırırdı, ilgilenmeyecektim. Biten filmin jeneriğine bomboş gözlerle bakarak telefonuma uzandım ve Çisem'e, bu gece gelmeyeceğimi belirten bir mesaj çektim. Evet, annem konusunda güvenebileceğim tek kişi şu an için oydu.

Televizyonu kapatıp evi tamamen kararttım, sokak ışığının yardımı olmasa önümü dahi göremezdim. Perdeleri örterek gözlerimi ovalarken bakışlarım yeniden Ada'ya dönmüştü, ne diye uyumuştu sanki? Yanına ilerleyerek son derece kullanışlı olan tekerlekli sandalyesini yavaşça hareketlendirdim, onu yatırmak benim için zor olmamalıydı.

Dupduruydu. Benim vahşi yüz hatlarıma zıt bir şekilde masumane hatlara, küçük dudaklara, katkısız bir tene sahipti. Verdiği huzursuz nefesler uykusunun tatlı değil, zehir olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Saçları zarif boynuna düşmüştü, başı tekerlekli sandalyeyle beraber sarsılıyordu. Saçlarından yayılan bahar kokusunun tazeliğine imrenirken koridor boyu ilerleyerek odasının kapısı önünde duraksadım. Sandığımdan kolay olmuştu.

Onu içeriye sokarak komodinin üstündeki abajuru yaktıktan sonra, içimi kemiren düşünceleri elimin tersiyle savurarak yorganını kaldırdım. Bedenini kaldırmayı başarmam gerekiyordu. Bu yüzden sandalyesini iyice yatağına yaklaştırdım ve ilk olarak eğilerek bacaklarını kavradım. Onu anlamadığımı

düşünüyorlardı ama onu anlıyordum, yine de bir şeyler hissetmiyordum bu durumuna karşı. Bacaklarını yatağa bıraktıktan sonra doğruldum ve sandalyenin arkasına geçerek ellerimi omuzları boyunca kaydırarak beline sabitledim. Kuvvetli bir şekilde belini yakalayarak sırtını sandalyeden ayırdıktan sonra herhangi bir hasara yol açmadan onu yatağa doğru yanaştırdım. Bedeni tümüyle yatağın içine gömüldüğünde açık renklerdeki yorganını çekip omuzlarına doğru örttüm. İyi, cadıdan kurtulmuştum. Pembeleşen yanaklarına bakarak saçlarından dağılan taze bahar kokusunu bir kez daha kokladım ve odayı terk etmek üzere arkamı döndüm.

Cansız sesi hemen ardımdan doldurdu kulaklarımı. "Teşekkür ederim Mahşer Abla, seni sevmeyi deneyeceğim."

Üzgün değilim Ada, bu denemen başarısız olacak.

Çünkü sevgi, hak edenindir.

Kapıyı usulca kapatarak odadan ayrıldığımda bir süre koridorun sessiz duvarlarına bakındım. Uyumalı, sabah kimseye görünmeden bu evden gitmeliydim. Fakat ondan öncesinde bedenimdeki bu yorgunluktan arınmak için bir duş almalıydım. Banyoyu aradım, bu sırada üstümdeki kıyafetleri çıkarmaya başlamıştım.

İç çamaşırlarımla banyoya girerek kapıyı kapattıktan sonra ışığı yakıp etrafı aydınlattım ve içeriye göz gezdirdim. Siyah ve beyaz renk dışında hiçbir renk kullanılmamıştı. Küvet dışında tek kapaklı, siyah bir dolap vardı ve katlanmış el havluları, üst üste dizilmiş bir şekilde tezgâhın köşesinde duruyordu.

Küvetin içine girdiğimde tamamen çıplaktım. Sıcak suyu ayarladım ve küvetin içine oturarak bacaklarımı kendime çektim. Normalde kimsenin evinde kalmaz, duş almazdım ama Duman ve onun evi bu kuralımı gevşetmemi sağlamıştı. Akan su saçlarımı ağırlaştırarak tüm bedenim boyunca gezinirken, bastıran uykuma yenilmemek için gözlerimi sayısız kere kırpıştırdım.

Varlığımı inkâr edecek kadar sessiz davrandım. Yorgundum, burada olmayı istemiyordum, canımın istediği intikam için sabretmem gerekiyordu ve babamın mezarına gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Bir an onu ihmal ettiğimi düşündüm, bu o kadar korkunç bir düşünceydi ki göğsümü yaktı.

Saçımı, Ada'ya ait olduğunu düşündüğüm bir şampuanla yıkayarak kısa süre içinde duruladıktan sonra küvetten kalktım. Vücuduma akan köpüklerin su yardımıyla temizlenmesini sağladım. Tamamen arındığıma inandığımda kirlettiğim küveti yıkadım ve banyo dolabına ilerleyerek raftan bir havlu alıp vücuduma sardım. İç çamaşırlarımı bir daha giymeyeceğimi bildiğim için doğrudan çıkışa ilerledim ve kendimi koridora attım.

Duman'ın odasının kapısını araladığımda, bir hazinenin kapağını kaldırmaktan çok raf arasına sıkıştırılmış bir defterin tozlu kapağını kaldırmışım gibi hissettim. Buram buram kasvet vardı. İs kokuyordu odası. Katran bir renk olsaydı bu odanın, bu yatağın çarşaflarından sorulurdu. Kapıyı sakince kapatarak çattığım kaşlarımla birlikte, neredeyse bir duvarın tamamını kaplayan kıyafet dolabına ilerledim. Dolap kapaklarını açtığım an o sıcak koku burnuma yükselmişti.

Parmaklarım tüy dokunuşu kadar zayıf bir şekilde onun ütülü, bir jilet kadar keskin renkli gömleklerine dokunurken, gözlerim kocaman dolap içini araştırdı. Epeyce kıyafeti vardı ve dolabı nizami bir düzene sahipti. Bozarık siyah renkli bir tişörtünü aldıktan sonra iç çamaşır raflarını açtım ve gri bir baksır aldım.

Tamamen kurulandıktan sonra baksırı ve bana en az üç beden büyük gelen tişörtü üstüme geçirdim. Tişörtün uçları diz kapaklarıma kadar uzanmıştı. Saçlarımı öylesine bir kurulayıp havluyu boşluğa fırlattım ve dolabın kapaklarını kapattım. Perdeler açıktı ama izlenilme riskim yoktu; bu yüzden abajuru yakmak yerine pencereden içeriye düşen sokak ışığını tercih ettim.

Son derece sade odanın içindeki yuvarlak, konforlu yatağa kendimi bıraktığımda, bedenimdeki tüm yorgunluğun bir elbi-

se gibi üstümden sıyrılarak altımdaki yatağa düştüğünü hissettim. Yatağın tam ortasındaydım, saçlarım saten çarşafa serilmişti ve yatağın yaslı olduğu duvardaki tabloyu görmek ilgimi çekiyordu. Kesinlikle sıra dışı, aykırı bir tabloydu ve neden seçtiğini anlayamıyordum. Anlamak için uğraşmayacaktım.

Tablo kırmızı ve beyaz renklerden oluşuyordu. Bir küvet vardı, küvet içinde iki beden ve küvetin içini ağzına kadar dolduran kan... Oluk oluk sızıyordu küvetin ağzından beyaz mermerlere. Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım ve bastıran uykunun etekleri altına girdim. Göz kapaklarımı örttüm.

Direnmeyecek, uyuyacaktım.

Tatsız, çoğu zaman olduğu gibi kâbusların misafir olduğu uykuya daldığımda saatin kaç olduğundan habersizdim. Uykuyla uyanıklık arasındaki çizgide bocaladığım vakitten sonra tamamen uyuduğumu hissetmiştim ama bir gözüm daima açıktı. Tetikte bekleyen, namlusu doğrulmuş bir silah gibiydim ve en ufak bir seste uyanabiliyordum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Vücudum ağırlaşmış, uyku mahmurluğu bastırmış ve tenim buz kesmişti; sanki birden fazla iğne ucu batırılıyordu. Esnemeyle homurdanma arasında bir iniltiyi bırakarak parmaklarımla altımdaki sateni kavrarken birtakım sesler duydum. Hemen ardından edepsiz birkaç küfür duyuldu, itinayla sessiz olmaya çalışmış ama beceremediği gibiydi. Beni kolları arasına almaya çalışan uykuya karşı koyarak yattığım yerde kıpırdandığımda, sesler tamamen kaybolmuştu.

Hafif bir ışığın ağırlığı göz kapaklarıma yüklendiğinde, hissettiğim sinir bozucu huzursuzlukla birlikte kaşlarımı kaldırdım. Uykum dağılmaya başlamıştı. Gözlerimi yavaşça açtığımda gördüğüm ilk şey gölgelerin oyalandığı tavandı.

İki gölge vardı.

Biri bana aitti.

Biri gölgeme.

Duman, kapaklarını araladığı dolabının önünde, üstündeki gömleğin düğmelerini ağırca çözerken, ağaran günün kızıllığı gözlerimi kamaştırdı. Şeftalili bir turuncu, kasvetli bir siyahla ikiz bebekler gibi karışmış, gökyüzünü süslüyordu. Oda soğuk ve ağaran güne rağmen karanlıktı. "Uyumaya devam et," dediğini duydum, akrep ve yelkovanın tik tak sesinden hemen sonra devam etti. "Seni rahatsız etmeyeceğim."

Uyumam için bilincimin eteklerini çekiştiren istekle savaşırken, "İstesen de rahatsız edemezsin," dedim, yeni ayılmış olmama rağmen hiç uyumamış gibiydi sesim. İyi olmadığını gördüm. "Kötü görünüyorsun Duman."

Cevap vermedi.

Soğuk ve mesafeliydi. Gömlek, üstünden sıyrılarak yere düştüğünde çoktan bir tişörte uzandığını gördüm. Soluk ama terli bel kavisinden uzaklaşan bakışlarım pencereyi örten tüle doğrulduğunda, "Uyumayacağım," dedim sessizliğini asla umursamadan. "Sigaralarım nerede?"

Donuktu. "Bir ara alırım."

Ah, çok güzel. Bir avuç şekerle kandıracağı bir çocuğa mı benziyordum? Gerilen çenemi nemlenmiş parmaklarımla kaşırken, "Böyle konuşmamıştık," diye tısladım, sinir bozucu bir tavırla. "Sigaralarımı alacak ve eve gidecektim. Zaten uykumu da böldün, ne kadar uyuz bir adam olduğunu farkın mısın?"

Cevap vermedi.

"Seksi popomu görmek istemiyorsan gözlerini kapat."

Bomboş gözlerle tüle bakmaya devam ettim, soyunduğunu hışırtılı seslerden anlasam da kadrajımda olmadığı için onu göremiyordum. Yüzümü buruşturarak bacaklarımı ileriye doğru açarken, "Başka yerde soyun," dedim homurdanarak, uykum iyice açılmıştı. "Kaba konuşmaya da son ver."

Kemer tokasının sesi bir çınlamayla beraber doldu kulaklarıma. Ardından pantolonun parkede bıraktığı o tok sesi duydum. Sakin ama huzursuz, sessiz ama zihni çok gürültülüydü. Giyindiğine emin olduğumda yeniden baktım ona, dolabın

içinde bir şeyler kurcalıyordu. Az sonra kapakları kapattı, bana doğru dönmüştü ama o melankolik kızıllığı kapattığı için yüzünü seçemiyordum. Yavaşça yatağın başındaki komodine yürüdü, eğildi ve kısa süre içinde, elinde bir alkol şişesiyle göründü.

Pencerenin önündeki koltuğa geçip oturana kadar onu izledim. Yan bir şekilde oturmuştu ve başını koltuğun arkasına yaslamış, yeni uyanmış bir bebek gibi güzelleşen gökyüzünü izliyordu. Yüzünün bir kısmı seçilebilirdi. Bacaklarını tekli koltuğun kolçağından aşağıya bırakmış, alkol şişesini parmakları arasında dengelemişti. Bir sorun vardı, nedense bu sorunun benimle de ilgili olduğunu hissediyordum.

Yatakta toplanarak doğrulduğumda üstümdeki tişörtün etekleri dizlerime kadar inmişti. Dağılan saçlarımı parmaklarımla tarayarak sırtıma düşürürken yataktan indim ve çıplak ayaklarımın üstünde dikildim. "Ada'yı yatırmışsın," dedi ansızın, sesi sabit ve tek düzeydi. Hislerden arınmıştı. "Bu konuda sana güvenebileceğimi biliyordum."

Bir an açık verdiğimi hissettim. Benimle ilgili tahminlerinin doğru çıkması hiç de iyi değildi. Telaşsız bir şekilde soğuk parkeleri yürürken, "Görüntü kirliliği yapıyordu," dedim gözlerimi ovuşturarak. "Yoksa, yardım etmek istediğimden değil."

"Hadi oradan."

Bana baktı. Bu sefer gözlerine erişebilmiştim; ikiz gezegenlerde yıldızlar sönmüştü. Kehribarları karanlık bakmıyordu, karanlığı inşa ediyordu. Bakışları saç diplerimden başlayarak ayak parmaklarıma kadar beni yavaşça süzerken, omzumu pencere camına yasladım. Saçlarım göğsümün içine ve omuzlarıma dökülmüştü. Simsiyah saçlarıma, vücuduma baktığından daha uzun baktı. Sonra tekrar pencereden dışarıya bakarken, "Galiba bir gün tam gözlerinin içine bakarken öleceğim," dedi hiç beklemediğim bir anda. Sesi, dağınıktı. "Kalbimin ibreyi zorladığı o anda."

Parmaklarımla göbeğimin üstünden tişörtü avuçlarken, alaylı gözlerle ona baktım. "Bakma o zaman," dedim omuz silkerek. "Ölmezsin belki?"

"Hayır," dedi hiç tökezlemeden. "Öleceğim."

Tırnaklarımı karnımın derisine geçirirken, bakımlı sakalları arasına gizlenen yaraya baktım. Bir çeşit minik kesikti. Kesikler... Yaralar... Geçmişin en sevdiği şeylerdi; eğer sevginin ekmeği hak etmekse, geçmişin ekmeği bu yaralar, bu kesiklerdi. Kaşlarımı sertçe kaldırdım, mekanik bir hareketti. "İşimiz bittikten sonra geberebilirsin," dedim acımasızca, tırnaklarımı karnıma biraz daha geçirdim. "Öl, bana ne sanki?"

Elmacık kemikleri üstündeki kasların mekanik bir hareketle oynadığını gördüm. "Hiç mi üzülmeyeceksin Gül Dikeni?"

Hızlıca kafamı salladım. "Yo. Niye üzüleyim ki? Yok yani, üzülmem."

Dudaklarının ucunda çiçeklenen küfür misali gülüşünü kafamın içindeki duvarlara çarparken, "Güzel," dedi alaylı bir aksanla. "Ölüyorum çünkü."

"Söz, mezarını çiçeksiz bırakmayacağım."

Sebepsiz, belki nedensiz bir şekilde gülerek kadehini ağzına kaldırdığında yumruk halini alan ellerimi yüzüne geçirmeyi istedim. Gerçekten, şu an onu yumruklamayı talep etsem izin verir miydi? İzin vermese dahi şu an onu dövmeyi istiyordum. "Bir de ağla istersen," dedim küstah, insanı bezdirecek bir sesle. "Seni tekme tokat dövmek istiyo..."

"Amcamla buluştum."

Aniden sarf ettiği cümleyi anlamak için kendime birkaç saniye verdim. Neden buluşmuştu? Ona doğru bir adım atarak yüzüne doğru eğildiğimde, bu talebimi geri çevirmedi ve yüzünü hafifçe kaldırarak bakışlarımızı hizaladı. "Sorun ne Duman?"

Gözleri karardı. Hazmedemediği bir şeyler var gibiydi. Eliyle boynunu ovdu, âdemelmasının güçlükle kavislendiğini fark ettim. Gözlerim kısıldı, az daha eğilerek parmaklarımla nemli alnına dokunduğumda, "Dokunma," diye olumsuz bir tepki

verdi, dudağını ısırdı. "Benimle temasa geçme. Erken ölmek istemiyorum."

Parmaklarım yanıma düştü ama göz temasımızı koparmadım. Tamam, dediğini yapacaktım. Fakat söylediği şeyin devamını getirmesini bekliyordum. Sertçe mırıldandım. "Amcanla ne konuştun ki?"

Tekrar yutkundu. Ben de sanki o yutkunduğu için yutkunmak istedim ama bu isteğin kural dışı olduğunu bildiğim için boyun eğmedim. "Amcam," dedi dişlerinin arasından yuvarladığı tıslamayla. "Amcam bana bir şeyler dedi."

Pür dikkat ona baktım. "Ne dedi?"

Küfür etti. Aniden elinde tuttuğu içkiyi yere fırlattığında, sıçramamak için bir elimle omzuna tutundum. Alkol şişesi etrafa dağıldı, gürültülü sesi baskın koku takip etti. Cam kırıklarını bir kısmı çıplak bacaklarıma sıçradığında, gözlerini yere eğerek ellerini ovuşturduğunu gördüm. Kalbinde, gözyaşlarından ıslanmış kanatlar taşıyordu sanki. Ağırlığını kaldıramadığı kanatlar, birer gerçekti. Sabırsızca hırladım. "Duman..."

"Annem ve babanın neden öldürülmüş olabileceğini söyledi!"

Bir şeylerin ters gittiğini hissettim. "O nereden bilebilir..."

Yaralı bir hayvan gibi kükredi. "Annemin babanla bir ilişkisi olduğunu söyledi!"

Annesinin babamla bir ilişkisi olduğunu...

Hayır. Hayır. Hayır.

ON ALTI

Kirpiklerinin arasındaki sisli gezegenleri gözlerime dikiyorsun, gözlerinin uçurumun dahi diline dolanan iki mısralık şiir olduğunu düşünüyorum. Oysa gözlerin bir şiir, ilk satırında tıkar nefesleri.
Saçlarının bir rüzgârda uçuşarak parmaklarımdan geçiştiğini düşünüyorum.
Oysa ellerimin bileklerimden koparıldığını unutuyorum.

Bana bir anda, o kadar fazla acı ve tahammülsüzlük yüklemişti ki, dakikalar boyunca onun gözlerine bakakalmıştım. Onun ikiz gezegenleri... Bir uçurumun ağzından taşar gibi taşan kehribar parıltıları... Tam şu an o gözleri çıkarıp önüme koysam, hissettiğim tek şey daha fazlasını istemek olurdu. Onu daha fazla yaralamak, daha fazla hırpalamak, dövmek, bitirmek, boğazlamak...

Annemin babanla bir ilişkisi olduğunu...

Benim babam, bu cümlenin içine giremeyecek kadar temizdi.

Aklını mı kaybetmişti? Benim babamı nasıl bununla itham edebilirdi? O benim babamdı. Hiçbir sadakatsizlik onun isminin yanına yerleşemezdi, kimse beni aksine inandıramazdı. Amcası ona ne söylemiş de onu böylesine pislik bir düşüncenin içine itmişti? Hatta öyle derine itilmişti ki, ip atsam erişemezdi. Peki ya kendi annesinden bunu nasıl beklerdi? Gözüm dönüyordu, ona karşı olan nefret ve şiddet eğilimime mâni olamıyordum.

Sırtımı hafifçe eğerek sinirden titreyen ellerimi oturduğu koltuğun iki yanına koyduğumda, mesafemiz iki kalp çırpıntısıyla sona erecek kadar yakınlaşmıştı birbirine. Baygın, sabit gözleri

gözlerimi karşılamak konusunda bir sıkıntı yaşamamıştı ama öfkemi kaldırmakta zorlanabilirdi. Ona yukarıdan bakan bendim ama üstünlüğü tamamen hissetmeme izin vermiyordu. Bir elimle tişörtünün kırışık yakasını kavrarken, "Ağzından çıkanı kulakların duyuyor mu?" dedim. Sesimde yalnızca hiddetimin gölgesi vardı. "Ve eğer ağzından çıkanı kulakların duyuyorsa bu cümleyi nasıl kurabiliyorsun?"

Baygın gözler, ıslak dudaklar, sabit bir çene, boş bakışlar ve umursamaz bir omuz silkiş... Soruma cevabı tam olarak böyleydi. Benimle dalga geçer gibiydi, tırnaklarımı boğazına saplamak istedim. "Cevap ver!" diye emrettiğimde, hiddetin sesimdeki gölgeleri çoğalmıştı. "O cümleyi nasıl kurabiliyorsun? O benim babam! Duyuyor musun? Bu cümlenin içinde olduğu için kemikleri sızlıyordur!"

Gömleğini çekiştiren parmaklarıma baktı, hiçbir ifade barındırmadığı gibi beni daha da delirten bir bakıştı. Omuzlarını bir kez daha silkerken, onu çekiştirmeme engel olmak adına bir girişimde bulunmadı. "Ne dediğimi iyi biliyorum," diyerek karşılık verdi bana. "Ben de bu ihtimale bayılmıyorum Mahşer, sadece gerçekçi davranıyorum."

"Gerçeklerin canı cehenneme!" O kadar çok bağırdım ki, kundaktaki bir bebek olsaydım, üç gün uyuyamazdım korkudan. "Babam anneme bunu yapmaz!"

Tısladı. "Ama benim annem babama bunu yapar!"

Kendime düşünmek için bile zaman vermedim. Her şey oldukça açıktı. Annesini, sadakatsiz olmakla itham ediyor ve bunu yaparken kendinden emin görünüyordu. Fakat bu benim ilgilendiğim taraf değildi. Benim ilgilendiğim taraf babama yaptığı hakaretti. Mermer gibi sert duran yüz hatlarımda hiçbir değişim olmadığını gördüğünde, "Annemin gölgesi gibisin," dedi bomboş bir sesle. "Ona bakardım, anlatırdım, konuşurdum ama tıpkı bir duvar gibi tepkisiz kalırdı. Sonra bir paspas gibi ayağının ucuyla iter ve giderdi. Acımasızsınız!"

Annesinin acımasızlığını neden bana yıkıyordu? Sebep neydi? Burada hesap sorması gereken kişi bendim, nasıl haddini bilmez bir şekilde bağırıyordu bana? Kaşlarım, ortalarında bir çukur oluşturarak çatıldı. Parmaklarım boğazının etrafına sarıldığında, tenini bir kâğıt gibi buruşturarak atmak istedim. "Annen bir kaltaksa," dedim, tıpkı onun beni itham ettiği gibi, acımasızca. "Bana ne?"

Öfkeden kudurdu. Acısına sızdığım gibi acıma sızmak istedi. "Annem iyi bir kaltak olmalı ki, sadık babanı bile kendine müşteri yap..."

Onu yumrukladım.

Öfkemin suratında patlaması bana haz verdi ama asla yetmedi. Ansızın, yüzünün tam ortasına indirdiğim yumrukla birlikte geriye doğru sıçradığında, burnundan yükselen o sesi duymuştum. Küfür ederek inledi, ellerini burnuna kapatarak kafasını koltuğun arkasına yatırdığında, burnunun deliklerinden dökülen kanı fark ettim. "Bitti," dedim yalnızca. "Bu ortaklık bitti. Hayatımın geri kalanında yüzünü görmeyi istemiyorum."

Oysaki on altı olsaydım sana şunu demeyi isterdim; hayatımın geri kalanında bir tek senin yüzünü görmeyi istiyorum.

Elimdeki dokunuşu silkmek için parmaklarımı sallayarak nefretin yayıldığı gözlerimi ondan uzaklaştırdım ve hiç beklemeden arkamı döndüm. Elimden dokunuşunu silememiştim ama silmiş gibi yapabilirdim. Çıplak ayaklarla, adeta zemini deler gibi yürüyerek odanın çıkışına uzandığımda, onun tepkisiz kalmasına sinirlendim. Kahretsin! Sinirlenmesini istiyordum. Saçlarım, hiddetim ve hızımdan yüzüme çarpıp dururken, kapıyı açmak için kulpa uzandım. Sakince seslendiğini duydum. "Mahşer?"

Omzumun üstünden, saçlarımın yanağıma atacağı tokadı göze alarak ona döndüm. "Bırak, ismimi hak edenler ansın! Çünkü bana ismimi babam verdi."

Cümlelerime asla aldırmadan beni baştan aşağıya kayıtsız bir şekilde süzdü. "Böyle mi gitmeyi düşünüyorsun?"

"Neyim varmış?"

Kayıtsız bakışlarını takip ederek üzerime baktığımda, sadece onun tişörtüyle durduğumu gördüm. Gözlerimi gözlerine kaldırdım, onun tişörtünü giymiş olmak şu an asla iyi hissettirmiyordu. "Doğru böyle gidemem," dedim, ona arkamı dönerken. Parmaklarımı tişörtün uçlarına taşıdım ve mekanik bir harekette, kolayca tişörtü üstümden çıkardım. Altımda sadece ona ait bir çamaşır vardı, sırtım ve bacaklarım çıplaktı. Devam ettim. "İşte böyle gidebilirim."

Onun tişörtünü yere atarak ayağımla ezdim ve hiç durmadan, kendimi açtığım kapıdan dışarıya attım. Kapıyı öyle sert kapattım ki, menteşeler gıcırdadı. Kollarımı göğüslerimin üstüne bağlayarak karanlık koridor boyunca yürüdüm ve Ada'nın odasından içeriye sızdım. Duman arkamdan gelmedi, gitmemem için beni durdurmadı. Bağırmadı, çağırmadı, muhtemelen gitmemi bekliyordu.

Ada'nın kıyafet dolabına yürüdüğümde kollarım iki yana inmişti. Mavi renkli geniş dolabın kapaklarını gürültüyle açarken onun uykuda olmasıyla ve uyanma ihtimaliyle ilgilenmiyordum. Badi olduğunu anladığım koyu renkli bir parça ve eşofman olduğunu anladığım pamuklu bir kıyafeti alarak üstüme geçirdim. Bir de kapüşonlu alarak badinin üstüne giydim, şapkasını kafama geçirdim.

Daha az sinirli değildim.

Hâlâ onun tenini damarlarından sıyırabilirdim.

Dolabın kapağını sertçe kapatarak odadan dışarıya çıkarken, Ada'nın sızlandığını ve uykusunda rahatsızca kıpırdandığını görmüştüm. Asla umurumda olmadı. Ben annemin yüzüne kapılar kapatıyordum, bu kızınkine kapatmışım, çok mu...

Dişlerimi birbirine yaslarken, kafamı kaldırarak sokak kapısına baktım. Ciddiydim; bu iş bu gece, burada sona erecekti ve hayatımın geri kalan kısmında, onunla aynı eksen içinde yer

almayacaktım. Hiddetli, saldırgan adımlarımla sokak kapısına dek yürüdükten sonra portmantodaki botlarıma uzandım. Ah, kahrolası dişlerim, çeneme yaptığım baskı yüzünden acıyordu. Ayakkabıları seri bir şekilde giyerek kapının kulpuna uzandım ve açmaya yeltendim.

Kapı kilitliydi.

Alnımı sertçe kapıya yasladım. Çok sertti, ağrıyı şakaklarımdaki damarlarda hissettim. Sinir problemim vardı, kuduruyordum ve saldıramadığım zaman kendimi yiyip tüketiyordum. Geri zekâlı herif, ne yaptığını sanıyordu? Midemdeki sancıyı hissederken, tekmemi sokak kapısına geçirerek haykırdım. "Anahtarı buraya getir!"

Evin duvarlarını onun üstüne yıkmayı istiyordum. Beni neden durdurmadığını şimdi anlıyordum, evden çıkamayacağımı biliyordu. Beni savunmasız bıraktığı gerçeği suratıma tokat gibi çarptığında, hissettiğim yenilgi duygusuyla çığlık atmamak içim dudaklarımı dişledim. "Duman, o anahtarı derhal buraya getir!"

Sessizlik. Sağır edici, tüyler ürpertici bir sessizlikti aldığım tek karşılık. Bu beni biraz daha fazla sinirlendirdiğinde, "Beni bastırmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" dedim, bu kez bağırmaya lüzum görmeden. Tahammülsüzlüğüm had safhadaydı. "Seni zorba! Pislik, kişiliksiz, terk edilmiş dağın öküzü! Aç kapıyı!"

Sessizlik... Biraz daha sessizlik... O kadar sessizlik ki, neredeyse konuşmayacaktım. Fakat konuştum. Sabırsızca, inler gibi bağırdım. "Umarım anahtarı koyduğun o deliğe girer ve bir daha çıkmazsın!"

Ne yapabilirdim? Kapıyı bıçakla veya herhangi başka bir şeyle açabilir miydim? Eh en azından deneyebilirdim, zaten eğer bıçak kapıyı açmazsa onun boğazını delebilirdi. Ayağımı kapıdan ayırırken, "Bu işe seninle başlamak hataydı," dedim dişlerimin arasından. "En azından bunu erken fark ediyorum. Vakit kaybısın."

Hızla arkama döndüğümde tek amacım mutfağa gitmek ve o bıçağı almaktı. Fakat arkamı döndüğüm an onu görerek sendeledim ve sırtımı aniden kapıya yasladım. Bir an tepki vereceğimi, çığlık atacağımı falan sandım ama bu hataya düşmedim. Evet, gözlerimi bile büyütmeden, ruhsuzca onun siluetine baktım. Koridorun diğer ucunda, tam karşımdaydı. Kollarını göğsünde bağlamış, baygın gözlerle beni süzüyor ve tepkisizliğinden ödün vermiyordu. Ne zamandır oradaydı? Anlamamıştım. Bunun için kendime kızarken, gözbebeklerindeki uçurum kıyılarından kulağıma dolanan sessiz hisleri anlamaya çalıştım. Buna izin vermedi. Ona kızmak için dudaklarımı araladığımda, "Bunu bir daha kimsenin yanında yapma," dedi, sesi bıçak kadar keskin, bir yağ kadar akıcıydı.

Kaşlarımı çattım, hâlâ bir şeyleri öğrenememişti. "Bana emir kipi kullanma," dedim her kelimenin üstüne basarak. "Ayrıca neyden bahsediyor..."

"Kimsenin yanında soyunma."

Kanım, damarlarımın içinde çalkalandı. "İyi de Duman, bundan sana ne? Hani yani, sana ne? Sana ne?"

Hiddetim onu savuşturmadı, bağırtılarım karşısında bile ruhsuz bir tavır göstererek üstüme doğru yürümeye başladığında, "Aferin," dedim kibirli bir ses tonuyla. "Anahtarı vermediğinde başına neler geleceğini biliyorsun tabii değil mi? Kilidi aç çabuk, yoksa üstüne atlayıp döveceğim se..."

Kemikli parmaklarını aniden omzuma yaslayarak beni hazırlıksız yakaladığı o minik an içinde, bedenimi tümüyle kendine çekti ve beni özel sınırları içine aldı. Bir anda burun buruna geldiğimizde, düşme pahasına da olsa ona tutunmadım veya ondan destek almadım. Bakışlarımız çakıştı. Kehribar renkler, şafak gibiydi. O kadar şafaktı ki, gece mi yoksa aydınlık mı olduğunu anlayamıyordum. Eli tişörtün içinden kayarak ensemden aşağıya, çıplak tenime doğru indiğinde, bir havai fişek dalgası kasıklarıma yüklendi ve orada kilitli kaldı. Söküp atmak isteyeceğim, beni kendime karşı öfkelendiren bir histi. Parmak

uçları, kaburgalarımın çıkıntılarından aşağıya inerek sırtımın tam ortasında durduğunda, "Gitmene izin vermiyorum," dedi, gözleri artık şafak değildi. Geceydi. Avcu sırtımda bir gonca gibi açıldı, sırtımdan destek alarak beni kendine çektiğinde göğüslerim göğsüne yaslandı. "İnsanlar, ölecek insanların arzularını yerine getirirler. Arzularımı yerine getirmeyi ister misin?"

Yüzüme doğru yakın temastaydı, nefesi ağzımdan içeriye akarak dişlerimin arasından süzülüyordu. Sert, mermer gibi göğsüne yayılmış olan göğüslerime baktığı bir andan sonra, bedeninin alt bölgesini de bana doğru bastırarak vücudumu savunmasız bıraktı. Kükremek, onu pataklamak istedim. Kulağıma doğru eğlenen bir şekilde konuştu. "Arzular, tatmin olmayı talep eder. Seni tatmin edebilirim?"

Kasıklarındaki etkileşimi bu kadar yakından hissetmek, sinirimi bozmuş ve ağzımdan nefreti taşırmama sebep olmuştu. Bir elimi omzuna dayayarak onu tartaklarken, "İmalarının da senin de canım cehenneme," dedim dişlerimin arasından. "Geberebilirsin, bu beni incitmez."

"Ben de onu diyorum," diyerek gözlerini birbirine yaslı göğüslerimizde gezdirdi. "Gidecek olan benim, sen kal."

Kendinde yaşama ihtimali görmüyordu, ona göre ölecekti ve bu yakın zamanda olacaktı. Sahi, öyle mi olacaktı? "Kalbi delik olan her insan ölmüyor," diyerek onu azarladım.

Alay eder gibi, dudağının ucuyla gülerken, "Ama ben öleceğim," dedi ruhsuz bir tavırla. Gözlerimin en içine baktı. "Çünkü sen, kalbimi hızlandırıyorsun. Zavallı kalbim, bu tempoya uzun süre dayanamaz."

Bir şey mi hissetmem gerekiyordu? Mutlu mu olmalıydım? Ya da kalbinin benim için neden hızlandığını mı sormalıydım? Hayır, bunları yapmak saçmalık olurdu. Ben aptal bir âşık olmayacaktım. On altı değildim, on altımı, babamla birlikte kaybetmiştim. Omzundan bir kez daha sertçe iterken, "Babam mezarından çıkıp gelse sevinmem," dedim sakin bir sesle. "Şimdi, ne kadar hissizleştiğimi anlayabiliyor musun? Kaybe-

decek olsan da henüz bir kalbe sahipsin, ben kendiminkine ula-
şamıyorum bile!"

"Sana öğretirim!" Boştaki eli hızlı bir hamleyle sol yanağı-
mı kavradığında, kanın damarlarıma çarpma hızı arttı. "Sana
ona nasıl ulaşacağını öğretebilirim."

Alayla güldüm. "Ölecek bir adamdan öğretmen olmaz."

"En azından arkamda, ağlayacak bir kız bırakmış olabili-
rim." Gözyaşlarımın sızdığı o delikleri bir avuç toprakla ka-
patmıştım, asla ağlayamıyordum. "Sana kalbini hissetmeyi öğ-
retirsem, benim için ağlar mısın?"

"Ağlamam."

"Evet, ağlarsın."

Dudağımı ısırdım. "Ağlamam!"

"Ağlarsın."

"Hayır!"

Sakindi. "Hüngür hüngür ağlarsın."

"Eğer öldüğünde ağlayacak olursam gebereyim tamam mı..."

"Ölmeni istemem," diyerek sözümü kesti. Çok kısa bir an
yüzümü izledi. O kadar derin ve tuhaf bir şekilde izledi ki, bu
bakışı o ölse bile unutmayacağımı anladım. "Ben öldüğümde,
muhtemelen intikamımızı almış olacağız. Senin için hayat sıfır-
dan başlayabilir. Belki acın soğur, kalbine ulaşabilirsin ya da ne
bileyim..." gözlerini kaçırdı. "Aptal! İlla ki kalbinin yerini sana
hatırlatan biriyle karşılaşacaksın."

Kalbimin yerini bana hatırlatan birisi... Ben kalbimin yerini
hatırlamıyor değilim, ben kalbimin neler için attığını hatırla-
yamıyorum. *Bir deniz olsam* diye düşündüm benden kaçırdığı
gözlerini ararken, *ilk seni yutardım*. Benden kaçırdığı gözlerini
bulduğumda, "Tamam," dedim hissizce. "Kalıyorum."

Duraksadı, tatmin olmuşa benziyordu. "Kalıyorsun?"

"Evet, kalıyorum."

"Pekâlâ." Dokunuşlarını benden alarak özel alanımdan dı-
şarıya çıktıktan sonra, çenesiyle odasını işaret etti. "Geç, daha
akinsen konuşalım."

Önümde açtığı mesafeden yürümeye başladığımda, tırnaklarımı avuçlarıma batırmış ve eşelemiştim. Arkamdan geldiğini biliyordum, bakışları bedenimin tümünde dolanmasa bu kadar ürpermezdim. Donuk bakışlarım, çatılmış kaşlarım, ayarsız dilim, sımsıkı bastırılmış dudaklarımla ben bendim işte. Cayamıyordum, olduğum bu kıza alışmıştım ve o bedenin içine hapsolmuş masumiyete ulaşamıyordum.

Peş peşe odadan içeriye girdiğimizde, Duman kapıyı sakince kapattı ve yuvarlak yatağına oturarak ayaklarını yere bastı. Evet, burada kalmayı kabul etmiştim ama bu yenildiğim anlamına gelmezdi. Sadece ona doğru ittiğim duvarları geriye çekmiştim. Onun yanına oturarak dirseklerimi dizlerime yasladım ve yüzümü avuçlarım arasına alarak ileriye izledim. Yerden tavana dek uzanan geniş camdan dışarısı, Galata görünüyordu ve şehrin ışıkları karanlığın koynunu aydınlatıyordu. Birkaç dakika aynı pozisyonda şehrin ışıklarını izledik, birkaç serserinin sesini duyduk, sarhoş bir adamın bağırtılarını işittik, odanın içini dolduran seviyesiz ve tekinsiz kalp atışlarını dinledik.

Duman'ın kalbi, olması gerektiğinden daha hızlı atıyordu.

Bahsettiği bu muydu?

Ben, ona erken ölümü mü getirecektim?

Sessizlik, damağıma sanki akışkan bir sıvı gibi yayılarak, konuşma becerimden beni mahrum ettiğinde dakikalar boyunca sustuk. Gerginlik azalmıştı ama yok olmamıştı. Duman sakindi, eli ara sıra kalbini ovalıyor olsa da şikâyet etmedi. Az sonra elleri dizlerinin üstünde birleştiğinde bakışları yüzüme döndü. Sanki yanaklarımda, gözlerindeki girdabın ağırlığını taşıyordum. "Amcamla buluştuğumu biliyorsun," dedi. "Bana annemin babanla bir ilişkisi olduğunu söylediğinde amacı neydi, bilmiyorum. Kafamda çok fazla şüphe var Mahşer. Neye inanacağımı şaşırdım."

Onu tersledim. "İradesiz misin? Amcanın aklını karıştırmasına nasıl izin verirsin?"

Onu bastırmama izin vermiyordu, çünkü bastırmak ... yaptığım şeyleri katiyen umursamıyordu. Terslenmemi ... umursamadı. "Bir sebebi olmalı," diye devam ettiğinde ... çok kendi kendine konuştuğunu anladım. "Her şeyin bir sebebi vardır."

"Ve her sebebin de bir sonucu vardır!" Tenime bir şeyin parlak, kırmızı renkli gölgesinin düştüğünü hissettim. "O sebep babamı ve annemin sesini benden aldı. Sonuç sebebi getürdü. Neden yaptıklarıyla değil, yaptıklarıyla ilgileniyorum!"

Çenemin seğirdiğini hissettim. Bedenime o kadar fazla ... yüklüydü ki, artık uzuvlarımı ağrıtıyordu. "Sana bahsettiğim bu değil anlamıyor musun, o sebebi merak ediyorum. Tamam, sonuçlar bizim hayatımızı işgal etmiş olabilir ama ben bunun sebebini merak ediyorum!"

"O sebebi öğrenince ne olacak?" diyerek patladım. "Herhangi bir sebep seni tatmin edebilir mi Duman? Adam öldürmekten, adam delirtmekten, elini kana bulamaktan vaz mı geçeceksin?"

Omzumun üstünden ona çevirdim gözlerimi. Bana değil, camdan dışarıya bakıyordu. Olgun, karizmatik yüz hatları düşüncelerini yansıtmıyordu. Yanaklarında dağılan sakallarını, sakallarının altında gizlenen minik kaslarını izledim. "Mahşer bazen şu kafanın içine girip bir bakmak istiyorum..." Gözlerini devirdi. "Beyin yerine fındık falan mı taşıyorsun?"

Dirseğimi sertçe onun göğsüne doğru geçirdiğimde amacım tamamen uyarıydı ama ifadesinin bozguna uğradığını gördüğümde, onu azarlamak için hazırladığım kelimeler dudaklarımda asılı kaldı. Eli karnından yukarıya doğru uzanarak kalbinin üstüne yerleştiğinde, gözlerini sertçe yummuştu. Kalbini ovduğunu görürken, "Kalbine vurmadım," dedim hızlıca. "Sağ göğsüne vurdum, nasıl acıtmış olabilirim ki? Sorun ne?"

Kesik bir soluk aldığını fark ettim. Sanki nefes alamıyormuş da o nefesi itiyormuş gibiydi. Gür kaşları bir mücadele veriyormuşçasına çatıldığında, yatakta bana sırtını döndü ve yüzünü görmeme engel oldu. Bir an bomboş gözlerle sırtına

baktım. Sanki sırtı ten renginde bir gökyüzüydü ve gökyüzü yeryüzünün kucağına düşüyordu. Fakat yeryüzünün kolları gökyüzü kaldıramayarak ağrıyordu. *Kollarım ağrıyor Duman, seni kaldıramam.*

"İlaç alıyor musun?" dedim hissizce. "İyi hissetmiyorsan senin için getirmek çok da sorun olmaz."

"Bana yardım mı edeceksin?" Sesi sıkıntılı, rahatsız edici bir kinayeyle örtülüydü. "Gözlerim doldu."

Hadsiz alayı, dinen sinirlerimin üstünde tepinerek beni rahatsız ettiğinde, dişlerimi sıktım. "Ne halin varsa gör!"

"Evet, zaten hep yaptığım bu."

Yeterdi, onunla daha fazla konuşmak istemiyordum. Sınırlarımı bir milim dahi olsa esnetmeyecektim. Asla. Madem evinde kalmamı istiyordu, o zaman bana sabretmeliydi. Üstümdeki kapüşonluyu sıyırıp atarken, onun hâlâ düzensiz soluklar alıp verdiğini duydum. Hırıltılıydı.

Dizlerimin üstünde yatağın başına kadar yürüyerek dağınık yorganı kaldırdım ve kendimi sırt üstü yatağa bıraktım. Tam nefes almak istediğim anda tanıdık bir şey oldu. Kalbim deli gibi acıdı. Bu çok şiddetli, acı eşiğimin sınırlarına yüklenen bir ağrıydı ve çok anlıktı. Geldiği gibi gitmiş ama emarelerini bırakmıştı. Sanki bütün damarlarıma aynı anda acı verilmiş ve tüm acılar kalbime yüklenmişti. Elimi, badinin üstünden kalbime yaslayarak acının azalmasını bekledim. Evet, şimdi daha azdı ama orada duruyor, beni tehdit ediyordu. Bacaklarımı kendime çekerek yatakta yan dönerken, "Çok saçma," dedim yalnızca kendimin duyacağı bir fısıltıyla. "Onun kalbinin ağrıdığı zamanlarda kalbimin ağrıması çok saçma."

"Ne dedin?"

"Bu gece yatakta ben uyuyacağım, kendine uyuyacak yer bul, dedim."

Beni ciddiye almaması sinir bozucuydu ama bir de buna sinirlenirsem kafam infilak edecekti. Bu yüzden sadece gözlerimi yumdum ve göz kapaklarımın ardında karanlığı hissetmeye

çalıştım. Evet, karanlık ve kâbuslar, uyumam için beni bekliyordu. Yatağın ahşap ayaklarını gıcırdatarak yerinden kalktığında, yataktaki gölgesi göz kapaklarımın üstünden ayrılmıştı.

Az sonra abajur da söndü.

Yorgan omuzlarıma doğru örtüldü.

Omuzlarımdaki dokunuşunu fark ettim ama tepki vermedim. Yorgan tenime anında etki ederek hafif bir ısı dalgasıyla beni sardı. Bir an kendimi sorguladım. Neredeydim? Kimin yatağındaydım? Yıllar önce adeta taciz ederek ilk öpücüğünü aldığım o toy, saf çocuğun mu yoksa intikamcı, kalbi hasta adamın mı? Beni o toy çocuk mu yatırıyordu yoksa bugünün merhametsiz adamı mı? Sonra düşündüm, o hangisi olursa olsun ben bugünün Mahşer'iydim ve bugün Mahşer, kendi dâhil kimseyi umursamıyordu.

Parmağının ucuyla elmacık kemiğimi okşadı.

Elmacık kemiğimi söküp atmak istedim, o dokunuşu bir daha istemesin diye.

Az sonra bir başka gıcırtı koltuğun ayaklarından yükseldi. İstediğimi yaparak başka yerde yatıyordu, elbette istediğimi yapacaktı. Onunla kumpasa devam edip etmemeyi yarın düşünecektim, şimdi sadece uyuyacaktım. Uykuyu seviyordum. Yanağımı onun yastığına daha sert yasladığımda onun kokusunu duyumsadım. Acı acı kahve kokuyordu. Kahve kokusunu severdim, kavanozu açarak bir müptela gibi kahveyi kokladığım anları hatırladım. Taze çekilmiş kahve gibi kokması, Allah'ın ona bir ayrıcalığı mıydı?

Bu gezegenin içinde, lanetlenmiş bu odada, lanetli iki insandık ve birbirimize olan nezaketimiz sıfırdı. Duygu bağlılığımız sıfırdı. Birbirimize olan iyi hislerimiz sıfırında altındaydı. Lakin bildiğim bir şey vardı; üçüncü bir kişinin bizim için tehlike barındırmasına izin vermezdik.

"Yıldızın bol olsun," dedi Duman. Nefesimi verirken nefes aldı, sanki verdiğim nefesi aldı. Aynı yumuşak sesiyle devam etti. "Gül Dikeni."

Anlam veremediğim kâbuslar tarafından parçalanan birkaç saatlik uykudan sonra uyandığımda, kendimi aynı pozisyonda buldum. Yüz üstü bir şekilde uzanıyordum, badi göğüslerime kadar sıyrılmış ve yorgan bacaklarım tarafından tekmelenerek yatağın ucuna itilmişti. Gözlerim, dakikalar önce uyanmış olmama rağmen kapalıydı.

Homurdandım.

En çok yaptığım şey olabilirdi.

Biliyordum, çok sevimsiz bir kızdım.

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey komodin üstündeki abajur oldu. Odaya orantılı şekilde yayılan doğal aydınlık parıl parlayan bir güneşten besleniyordu. Bu aydınlıktan huzursuz olarak ağzımın içinde geveledim. "Benim burada ne işim var Allah aşkına!"

Kendime kızarak yataktan kalktım ve bacaklarımı aşağıya sarkıtarak ayaklarımı çıplak zemine dokundurdum. Duman yoktu, açıkçası nerede olduğuyla ilgilenmiyordum. Cehenneme gidebilirdi. Belimde salınan simsiyah saçlarımı karıştırarak bir kez daha homurdandım. "Anneme haber vermiş miydim ben? Siktir! İlaçlarını almadığına eminim."

Yataktan kalktığımda göğsüme toplanan badi aşağıya doğru indi. Eşofmanın paçaları ayaklarıma takılıyordu ve bu oldukça sinir bozucuydu. Odaya boş boş bakarak çıkışa yürüdüm ve kendimi uzun, sakin koridora attım. Onu aradığımdan değil ama Duman burada da yoktu. Yalnızca hafif bir müziğin ve cızırtının sesini alıyordum, yağın kızgın tavada bıraktığı sese benziyordu. Müzikse sabahın bu saati için oldukça melankolik ve hüzünlüydü.

Ada'nın odasından yükseliyordu.

Kaşlarımı çatarak, gözlerimi, önünden geçtiğim odanın kapısına çevirdim. Kapı, Ada'yı görmeme izin verecek kadar aralıktı. Yatağının içindeydi, laptopu kucağındaydı ve doğru-

dan, dikkatli gözlerle bilgisayar ekranına bakıyordu. Kaşlarımı çatarak omzumu kapı pervazına yasladım ve onu daha detaylı süzdüm. Onu tanıdığım şu kısa zamanda, dudaklarının kıvrıldığına hiç şahit olmamıştım. Fakat şu an ekrana bakarak gülümsüyordu.

Kendine acımasız davranmadığı sayılı zamanlardan birindeydik.

Dalgınca baktığı bilgisayar ekranından ayrılan gözleri bana döndüğünde, dudakları aşağıya doğru bükülerek tebessümüne son verdi. Benden pek hoşlanmıyordu, onu suçlamıyordum; ben kimsenin hoşlanacağı biri değildim. "Bugün iyi görünüyorsun," dedim kısık sesimle.

"Hiç kimse göründüğü gibi değildir Mahşer Abla."

Ona kibirle gülümsediğim halde, bana öfkelenmedi. "Yo Ada, ben tam da göründüğüm gibiyim."

İnce parmakları klavye üzerinde hareketlendi. Sesi inatçıydı. "Olmak için can attığın kadını görebiliyorum. Fakat insanların kırk yaşı, on yaşında çizilir. Çocukken nasıl yetiştiysen, ne yaşarsan yaşa, büyüdüğünde çocukluğunun yansıması olursun..." Bir kez daha bana baktı. "Ve Mahşer Abla, ben senin vicdansız olduğuna inanmıyorum."

Büyüdüğünde, çocukluğunun yansıması olursun.

Söyledikleri karşısında bir şey hissetmeli miydim? Gözlerimi devirdim. "Yapma Ada! Ne yani, bacaklarını senden alan birinden intikam almayı istemez misin?"

Gözlerinden, bir demet buket uzanıyordu ama benim gözlerimden uzanan bıçaklar, o buketteki güllerin kafalarını uçuruyordu. Başını iki yana salladı. "Bu bana bacaklarımı geri getirecek mi?"

Bakış açılarımız farklıydı. "Böyle düşündüğüne göre benim babamı sevdiğim kadar sen bacaklarını sevmiyordun."

"İnsanların seninle konuşmasına izin vermiyorsun," diyerek yargıladı beni. "Birisi bir açığını, zaafını yakalayacak diye aklın çıkıyor."

"İnan, benim zaaflarım yoktur Ada."

Bilgisayardan yükselen sesi duyduğunda üzerimdeki ilgisini yeniden ekrana verdi ve sanki az önce benimle tartışan kız değilmiş gibi, küçük bir gülümseme bıraktı dudaklarına. Yanaklarının hafifçe pembeleştiğini gördüm. "Sen biriyle mi yazışıyorsun?"

"Ne! Hayır, öyle bir şey yapmıyorum." Kendini bu kadar çabuk ele vermemesi gerektiğini birisi ona öğretmeliydi. Yüzünü eğdi, yanaklarındaki kızarıklığı saklamakta oldukça tecrübesizdi. "Sadece... Animasyon izliyordum ve komik bir sahneydi!"

Gerçekten mi? O halde animasyonun sesini ben niye duymamıştım? "Adı ne?"

Dalgınca gözlerini kırpıştırdı. "Neyin adı ne?"

"Konuştuğun çocuğun?"

"Öyle bir şey yok!" Bilgisayarı kapatarak uzandı ve komodinin üzerine koydu. "Abimi çağırır mısın, lavaboya gitmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Rose yok mu?"

Yorganı üzerinden kaldırırken, "Bugün biraz geç gelecekmiş," dedi, bunun onu hoşnut etmediği belliydi. "Abim bana yardımcı olacaktır."

Kollarımı göğsümün üzerinden indirirken, "Rose sana nasıl davranıyor?" diye sordum ilgisiz bir ses tonuyla. "Nasıl geç gelebilir ki? Bu onun sorumluluğu. Seni basite mi alıyor?"

Anlamsızca bana baktı. "Ona neden gıcık oluyorsun? Beni basite almıyor, gayet özenli davranıyor."

"Üstüne alınmasın, ben herkese gıcık olurum. Ona ayrıyeten gıcık olmam için onu umursamam gerekir sonuçta."

Gözlerini ovaladı. "Tamam, galiba o kadar da merhametli değilsin."

Evet, bunu anlamış olması güzeldi. Cevap vermeyerek bomboş gözlerimle odasını süzdüm ama onun gerçekten tuvalet ihtiyacı olduğunu gördüğümde gözlerimi devirdim. Duman

denen geri zekâlı neredeydi? Kardeşiyle ilgilenseydi. Ağzımda geveleyerek onu odasında bıraktım ve kapıyı gürültüyle kapatarak koridorda yürümeye başladım. Mutfakta değildi, oturma odasında da olmadığına göre banyo ya da tuvalette olmalıydı.

Tuvaletin kapısını tıklattım ama herhangi bir ses gelmedi. Gözlerimi devirerek yönümü bu sefer banyoya çevirmek için hırsla arkamı döndüğümde, onu banyo kapısına yaslanmış halde buldum. Baygın kehribarlarında eğlenen parıltılar mevcuttu ve dudaklarında küstah, alaylı bir gülümseme asılıydı.

Ve parmağının ucunda siyah sutyenim vardı.

O sutyeni, gözüme sokmak ister gibi çevirip duruyordu.

Kahretsin! Çamaşırımı dün duştan sonra banyoda bırakmıştım ve Duman bu fırsatı kaçırmamıştı. Yine de tepki vermedim. Tepkisizlik benim en güçlü silahımdı. Dik dik gözlerine bakarak sert adımlarla önüne kadar yürüdüm ve alnım, çenesinin hizasına geldiğinde duraksadım. Gerilen boynumu gevşetmek için ensemi ovuştururken, "Senin olabilir," dedim umursamaz bir sesle. "Bende daha fazlası var."

Onu ittiğimde tek hedefim banyoya girmekti ama o benden önce davrandı. Parmaklarıyla dirseğimi yakalayarak kaçma girişimimi savuşturdu ve yüzünü boynuma doğru eğdi. Sıcak nefesi bir rüzgâr gibi yanağımdan aşağıya aktığında, dişlerimi birbirine bastırdım. Kibirli gülüşünün ardından, "Yastığımın altında saklayacağım," dedi, burnunu kulağımın arkasına bastırarak. "İstersen sana da bir çamaşırımı verebilirim. Belki sen de yastığının altında saklamak ister..."

"Hahaha. Çok komik."

Onu sertçe ittirerek üstümden attıktan sonra kapıyı çarparak banyoya girdim ve kükredim. "Gülme Allah'ın cezası!"

Kısık sesli gülüşleri azalmaya başladığında uzaklaştığını anlayarak kapıya bir tekme savurdum. Parmaklarıma yüklenen anlık acı yukarı tırmanarak ayağımın her hücresine dağıldı ama sızlanmadım, çığlık atmadım. Klozete yürüyerek ihtiyacımı giderdikten sonra ellerimi birkaç defa sabunladım. Yüzümü

yıkamak beni ferahlatmıştı, boynumu ve ensemin etrafını da ıslattım ve birkaç saniye bu serinliğin tadını çıkardım. Banyo oldukça genişti. Geniş bir duş kabini vardı, camları pusluydu ve kabinin içinde birçok şampuan, duş jeli duruyordu. Birkaç lif askıdaydı. Yerde küçük bir banyo paspası vardı. Önünde dikildiğim lavabo ve tezgâhı beyaz mermerdi. Beyaz kapaklı dolaplarda birçok şey olduğuna emindim.

Havluyu kirli sepetine fırlatarak banyodan ayrıldığımda, Ada'nın ve Duman'ın sesini mutfaktan duydum. Ada'nın tuvalet ihtiyacı olduğunu hatırladım, abisinin yardımıyla işini halletmiş olmalıydı. Eşofmanın paçalarına biraz daha sinir olarak koridoru yürüdüm ve mutfaktan içeriye girdim. Duman tezgâha yaslanmış, ocaktaki tavayla ilgileniyor ve Ada, tekerlekli sandalyesinde oturmuş, az önce bilgisayarından dinlediği yabancı şarkıyı abisine söylüyordu. Duman'ın üstünde bir sporcu atleti vardı, aynı şekilde giydiği sporcu şortu da dizlerinin hemen altına dek uzanıyordu. Kavisli, iri pazılarına bakarak yürürken masaya geçmiş ve bir sandalyeye oturmuştum.

Ada, son kısmı da mırıldanarak şarkı söylemeyi bitirdiğinde, "Evet, ezberlemişsin," dedi Duman, takdir eden bir tavırla. "Desene, öğretmenin ona verdiğim parayı hak ediyor."

Ada belli belirsiz gülümserken, Nutella kavanozunu önüne çekti. "Evet, telaffuzumu epeyce düzeltti."

Duman tavadaki birkaç şeyi beyaz porselen tabağa çıkardı. Konuşurken sesi toktu. "O yanındaki cadıya ilet, gelip bana yardım etsin."

Salata dilimine uzanırken o cadının ben olduğumu fark ettim ama umursamaz davranmak kolay oldu. Ada abisine tatlı bir bakış attı. "Mahşer Abla, dün odanda mı kaldı..." Üzerimi inceledi. "Üstelik üstünde benim kıyafetlerim var."

Duman arkasını dönerek elindeki tabağı masanın üstüne koydu ve tabaktaki yumurtalı ekmek dilimlerinden birini Ada'nın ağzına tıkarken, ona göz kırptı. "Mahşer Ablan bana bayılıyor, koynuma girdi, o da yetmedi ırzıma geçti..."

Masanın altından onun ayağına kaba bir tekme savurdum. "Boş yapma."

Ada, abisinin ağzına tıktığı ekmek dilimini yemeye çalışırken, beceriksizce bir şeyler demeye çalıştı ama ne dediğini anlamadık. Duman ona hiç tekme savurmamışım gibi gayet sakin bir şekilde omzunun üstünden bana döndüğünde, kehribar harelerin içindeki köprüleri gördüm. Aniden benim ağzıma da bir ekmek dilimi tıktığında, "Erkenden kırışacaksın," diyerek azarladı beni. "Az çat şu kaşlarını."

Elinin üstüne sert bir darbe vurarak çenemdeki elini uzaklaştırdıktan sonra, "Neyse ki benim kırışmak için vaktim olacak," dedim öfkeyle. "Senin kırışmak için vaktin dahi olmayacak."

Ona öleceğini hatırlatmak ne kadar acımasızsa işte ben o kadar acımasızdım.

Buz gibi gözler, kehribarların o sıcak tonuna gölge düşürmüştü. Mesafeler... İstediğim buydu. Bana buz gibi bakması benim işime geliyordu, bunun için onu ve hislerini incitmeyi de umursamıyordum. Hiçbir cevap vermeden bir sandalye çekti ve masaya oturdu. Önüme döndüm. Fazla mı ileriye gitmiştim? Tamam, bir başkası olsa ileriye gidip gitmediğimi bile sorgulamazdım ama o...

Duman'dı.

Dizimin üstündeki ellerimi sertçe ovalayarak dudağımın ucunda asılı kalan cümleleri damağımda erittim ve bir aptal gibi sözümü yumuşatmak isteyen yanımı bastırdığım için kendimi tebrik ettim. Onu incitmeyi istemiş miydim? Bilmiyordum. Hafifçe ona doğru eğilirken, "Sen dokuz canlı falansın," dedim sessiz ama hissizce. "Kolay ölmezsin, ben sadece sinirlenince..."

"Aptallaşma Mahşer. Söz konusu ben dahi olsam öfkeni asla soğutma." Sesi keskin, kelimeleri hiddetliydi. "Nefretinin taze kalmasına ihtiyacımız var."

Geri zekâlının tekiydim. İşte şimdi, olduğumdan milyon kere daha sinirliydim. Onu ve aramızdaki gerginliği yumuşat-

mayı neden istemiştim ki? Fakat bundan bir ders çıkarmıştım. Bu ilk ve sondu. Bir daha katiyen ona fırsat vermeyecektim, ya da kaba davrandığım için rahatsız olmayacaktım.

Hırsla çatalıma uzanarak domates dilimlerini ağzıma tıktım ve hızlı hızlı çiğnedim. Ada abisi ile aramızdaki iletişime anlamsızca baktıktan sonra yemeğini yemeye devam etti. İtiraf etmem gereken bir şey vardı ki, Duman'ın yumurtalı ekmekleri gayet lezzetli olmuştu. Hem çıtır çıtır hem yumuşaktı, yumurtayı genel olarak sevmesem de o ekmeklerden birkaç dilim almıştım.

Kahvaltıdan sonra kendi tabağımı ve bardağımı alarak tezgâha bıraktım. Ben mutfaktan ayrılırken, Duman Ada'nın ekmeğine Nutella sürüyor ve ona birkaç şey söylüyordu. Dinlemedim. Oturma odasına girdiğimde kendimi tekli koltuğa bıraktım ve camdan dışarı baktım. İstanbul bugün kıyameti kopmuş bir şehir gibi sisli, bulanık, siyahtı. Bulutlara baktım, bulutlarda tökezleyen serçelere ve karanlığın gizlediği gökyüzüne... Koyu bir gündü.

Dakikalar sonra Duman odadan içeriye girdiğinde varlığının ağırlığı odaya çökmüştü. Sanki şimdi daha karanlıktı duvarlar. Televizyonun yanındaki deri koltuğa oturduğunda karşı karşıyaydık ve yüzlerimizde maskeler vardı. Elimi suratıma atsam yüzüme değil de maskeye dokunacaktım sanki... Koltukta yayvan bir şekilde oturmuş, ayağını dizinin üstünde desteklemişti. Elini kirli sakallarında gezdirerek dağınık şehrin gökyüzünü izlerken, "Melih'in peşine birini taktım," dedi. "Takipte. Bu Melih'i hasta eder, takip edildiğini hissedecek ama bundan hiç emin olamayacak..." aşağılık bir şekilde güldü. "Sürekli şüphe duyacak, tedirginlik içinde yaşayacak, savunmasız kalacak..."

Evet, baştan beri zaten planımız buydu. Süründürmeden öldürmeyi istemezdim. "Delirmeden önce neden yaptığını öğreneceğiz değil mi?"

"Tabii ki," dedi. "Onu öğrenmek kolay Mahşer... Onu delirtmek hoş olacak, zevkli."

Dudaklarımı iştah açıcı intikamımla birlikte kıvırırken, "Dikkat etsin, takip eden adam yakalanmasın," diyerek uyarıda bulundum. "Melih Han'ın birden fazla koruması var."

"Merak etme, o işinin ehli."

Gözlerimi devirdim. "Ne yani, insanları tedirgin etmek için sürekli onları mı takip ediyor?"

O da göz devirdi. "Ne kadar da mizahşör bir kız..."

Ona cevap vermeyerek saçlarımla başa çıkmaya çalıştım. Uzun ve gür saçlara sahip olmak bazen zorlayıcı olabiliyordu. Yanımda bir lastik toka olmadığı için onları bağlayamıyordum, sırtımdaki ağırlıkları yadsınamayacak kadar fazlaydı. Duman yerinden kalkarak salondan ayrıldı, o an burada daha fazla kalmam için bir sebebim olmadığını fark ettim. Hayatımda, yoluna koymak istediğim çok şey vardı. Annemi doktoruna götürmeli, durumu hakkında bilgi almalıydım.

Düşüncelerimle uğraşıp olduğum koltukta kıpırdanırken, Duman'ın içeriye girdiğini gördüm. Fakat bu sefer herhangi bir koltuğa oturmak yerine benim oturduğum koltuğa yürüyordu. Ben daha ona hesap sormak için arkamı dönmeye fırsat bulamadan tepemde durmuş ve sırtımdan aşağıya dökülen saçlarımı avuçları içine almış ve kafamın arkasını karnına yaslamıştı. Yaptığı şeye öfkelenerek çirkinleştim. "Saçlarımı bırak!"

"Sus, öreceğim."

Delirmiş miydi? Ona neydi saçlarımdan? Sertçe çıkıştım. "Senden bunu isteyen olmadı, bırak saçlarımı."

Kemikli parmakları uzun ve kömür karası kadar koyu olan tutamları üç eşit parçaya ayırdıktan sonra, "Eğer saçlarını örmeme karşı çıkarsan seni asla bu evden çıkarmam," dedi ve hemen sonra ekledi. "Anahtarın nerede olduğunu yalnızca ben biliyorum."

Ah, ne sanıyordu? Tehditle veya şantajla bana istediğini yaptırabileceğini mi? Avcunu yalardı. Kafamı, saçlarımla beraber önüme doğru çekmeye çalışırken, "Git uykudaki sevgilinin saçlarını ör," diyerek kızdım ona. "Anahtar umurumda değil,

camdan atlar yine de çıkarım ama bana istediğini yaptırmana izin vermem. Bak, hâlâ örmeye çalışıyor... Ya dur! Bıraksana orman kaçkını, sincap yiyen ayı!"

Boğazından minik, tuhaf bir ses yükseldi. "Sincap yiyen ayı?"

"Evet, sensin!"

"Hiç sincap yemedim."

Güldüm. "Ha, ayısın ama sincap yemedin?"

"Sen..." Parmakları bozguna uğradı, durağanlaştı. "Gülümsedin mi?"

"Hayır!" Gülümsememiştim değil mi? "Saçlarımı bırak."

Bir tutam saçımı parmağının ucuyla okşadı. "Saçların ne kadar siyah..." Örmeye başladı. "Uzun ve dümdüz... Onlara iyi bakmışsın."

Gökyüzünün yanık, karanlık ve boğucu tenine baktım. "Babamın hatırasıydı."

"Anlıyorum," dedi ve parmakları saçlarımın üstünde raks etti. "Ve artık benim..."

Dalgın olduğum için ona cevap vermedim. Her zamanki gibi saçmalıyor olmalıydı. İşlevli, yavaş ve hissettiren parmakları üç ayrı parçaya ayırdığı saçlarımı örmeyi sürdürürken, bulut taşıyan gökyüzüne bakmaya devam ettim.

Parmakları örgü işine son verdiğinde küçük bir lastikle örüğü tutturduğunu hissettim. Saçlarımın ağırlığı omuzlarımdan kalkarak beni rahatlatmıştı. Ellerini omuzlarımın üstüne yerleştirerek başparmaklarının baskısıyla omuzlarımı ovmaya başladığında, engel olmak adına bir şeyler demek istedim ama benden önce konuştuğu için kelimelerimi susturmuştu. "Çok gerginsin, rahatla, her şey istediğimiz gibi gidiyor."

Parmakları bir çeşit neşter gibi derimi sökerek, avuçlarındaki tüm hücreleri içime doğru akıttığında, omurgalarım boyunca uzanan ürpertiyi yok saymaya çalıştım. Boynumu iki yana doğru yatırarak çıtlattım. "Her şey istediğimiz gibi olacak."

Onu onaylıyor olmamdan duyduğu memnuniyeti bir mırıltıyla belli ederken, sertleşen parmakları omuz çevremdeki baskısını arttırdı. "Birer sigara içelim mi?"

"Sen vereceksen olur."

"Yemin ederim ruhun beleşçi kızım ya..."

Gözlerimi devirdim. Omzumdaki baskısı azaldı, az sonra aheste bir tavırla uzaklaştı. Üstünde hâlâ sporcu atletiyle tişörtü vardı. Televizyon ünitesine yürüdü, paketi aldı ve içerisinden çıkardığı sigarayı kalın dudaklarının arasına bıraktı. Dudaklarının ileriye uzanarak sigaranın filtresini kavramasını izlerken, çakmağın o klik sesini duydum. Çaktı. Dalgalı alev yüzüne yansırken, sigaranın ucunu tutuşturdu ve sert bir nefes çekti. Elmacık kemiklerinin üstündeki küçücük kaslar seğirdi, o ufak ayrıntıyı dahi gözümden kaçırmak bu ana hakaret olacak gibi hissettim.

Bir başka sigarayı parmakları arasına alarak bana doğru seri bir biçimde yürüdü ve yanıma geldiğinde sırtını bükerek bana doğru eğildi. Burnu burnumla, gözleri gözlerimle aynı çizgideydi. Sigarayı kaldırdı, ağzıma yaklaştırdı ve zaten aralık olan dudaklarımın arasına bıraktı. Islak dudaklarım mentollü sigaranın filtresi üzerine genişçe yayıldığında, kızmış ve tutuşmuş olan sigarasının ucunu sigaramın ucuna sürttü. Közler kucağıma düşerken, ağzımdaki sigaranın ucu birkaç sürtünmeden sonra tutuştu. "Evet," dedi doğrulurken. "Aramızdaki şey, tıpkı böyle..."

Aramızdaki şey sadece şeydi. Bir isim verilemeyecek kadar önemsiz, değersizdi ve üstüne konuşmak bile gereksizdi. Benden uzaklaşarak camın önüne yürüdü ve tavandan zemine dek uzanan sürgülü camı ittirerek sokağı izledi. Kül tablası bakındım, orta sehpanın üzerindeydi, onu aldım. Birkaç ufak perçem yanağıma dökülürken, sigaranın kendine has tadının damağıma yayılarak özlediğim tadı bana vermesini bekledim. Hım, sigaralarımı seviyordum.

Siyah ojelerimi tırnaklarımdan kazıyarak sigaralarımı içtiğim süre esnasında Rose gelmiş, Ada ile ilgilenmeye başlamıştı. Gıcığın tekiydi, hiç de umursamıyordum ayriyeten! Duman oturma odasından çıktığında, üzerini değiştireceğini anladım.

Ah, ben de gitsem iyi olacaktı. Paspal halime baktım, Rose gıcığı yine parıl parıl görünüyordu! Homurdanarak doğruldum ve kendimi banyoya attım. Dün çıkardığım kıyafetler oradaydı. Pantolonumu Duman'ın baksırın üstüne geçirdim, aptalın iç çamaşırını zaten almıştım.

Badimin uçlarını pantolonun belinden içeriye tıkıştırdım ve dağınık saçımı sırtıma doğru attım. Keskin, kemikli yüz hatlarım kişiliğimi oldukça iyi yansıtıyordu. Öyle sert hatlarım vardı ki, gülümsesem bile bana yakışmazdı sanki. Zaten birazcık bile gülecek olsam çenem, yanaklarım ağrıyordu. Çünkü o kadar çok, o kadar çok gülmüyordum ki...

Banyodan çıkıp kimseye haber vermeden sokak kapısına yürürken, Rose'un aksanlı ağzıyla konuştuğunu duydum. Iyy, sesi de çirkindi. Dediklerini belli belirsiz duymuştum. Portmantodaki ceketime uzanırken, "Gereksiz," diye homurdandım kaba şekilde. "Mıy mıy konuşuyor. Bir de güzel olsa keşke. Rose'muş bir de, pabucumun gülü."

Sokak kapısını örterek merdiven boşluğuna çıktım ve basamakları koşar adımlarla indim. Hayret, Duman peşime düşmemişti. Ona vakit ayırmak istemiyordum. Tozlu, eski basamakları seri bir şekilde indikten sonra apartmanın kapısını kuvvetle açtım ve kendimi dışarıya attım. Ellerimi cebime sakladım ve sokağın ucuna bakarken, bir taksiye binmeyi ya da metroya gitmeyi düşündüm.

O sırada korna çaldı.

Ah, başımın belası!

Omzumun üstünden arkama baktığımda, Duman'ın dörtlüyü yaktığını ve rahatsız edici bir ısrarla korna çaldığını gördüm. Bu herif ne ara aşağıya inmişti yahu! Filmli camlar yüzünden onu göremiyor olsam da anlık şaşkınlığımın sebep olduğu biz ifademle bayağı eğlendiğini hissediyordum. Ona el hareketi yaparak arabaya doğru yürümeye başladığımda, kornanın sesi kesilmişti. Yanağımın içini sertçe ezdim. "Kahretsin! Neden gözlerimin baktığı her yerde seni görmek zorundayım ki?"

Hırçın bir şekilde arabanın arka koltuğuna yerleştiğimde, ağzının içinde bir şeyler geveledi ama duymazdan geldim. Madem bana bir şeyleri dayatıyordu, ben de ona bir şeyler dayatabilirdim. Bacaklarımı geniş koltuğa uzatarak sırtımı rahatça yasladım ve gözlerimi kapattım. Gidene kadar onunla konuşmayacaktım, sadece susacaktım. Öyle de yaptım. Duman da garip bir şekilde bu tavrıma saygı duyarak konuşmamış, yalnızca arabasını kullanmıştı. Üstünde içi yünlü, siyah ve dizlerinin üstüne kadar uzanan paltosu vardı, paltonun altına siyah boğazlı bir kazak giymişti ve kot pantolonunu yerime otururken fark etmiştim. Sol kulağında metal, diğerinde siyah iki küpesi vardı.

Kaşlarımı çatarak önüme döndüm.

Onu gördüğüm ilk andan beri siyah paltoları ve küpeleriyle aklımı karıştırıyordu. Hem klasik hem de sıra dışı olmayı beceriyordu.

Kollarımı göğsümün üstünde kavuşturarak içten içe, onun radyoda açtığı şarkıya eşlik ettim. Beyonce'nin Halo parçasıydı. Yol üzerinde bir markette durmuş, ona tam on paket sigara aldırmıştım. Aşağı yukarı bir aylık sigaram çıkmıştı. Pek söylenmemişti, neticede bana sözü vardı. Bir de bankamatikte durmuş, para çekmiştim. Üstümde para bulundurmalıydım.

Kısa bir süre sonra araba sokağa girerek müstakil evimizin önünde durduğunda, bacaklarımı koltuktan indirdim. Motorun hırıltılı sesi alçaldı, Duman direksiyondaki parmaklarını dizlerinin üstüne koyarak omzunun üstünden bana döndüğünde, gözlerimle gözlerini karşıladım. Bakışlarımız arasındaki uzanan köprünün üstü cennet, altı cehennemdi. Bu köprünün kendisi de zaten arafa uzanıyordu. Bakışları burnumun doğrultusunda inerek kemikli yanak çevremi uzunca izledi, seğiren dudaklarının köşelerinden yanaklarına uzandı alaylı gülüşü. "Yanağında," dedi, genzini temizleyerek gülüşünü bastırırken. "Nutella mı o?"

"Atıyorsun?"

Yüzümü buruştururken parmaklarımı anında yanağıma taşıdım ama hayır, parmaklarımın altında herhangi bir şey hissetmiyordum. Terslendim. "Dalga mı geçiyorsun?"

Terbiyesiz söylemime dudaklarını araladı, kaşlarını çattı ve hemen sonra gözlerini devirdi. "Ağzın, çok daha iyi kelimeler kullanacak kadar güzel."

"Sus ya!" Avuç içimle sertçe yanağımı ovuşturdum. "Hani nerede? Ben hissetmiyorum."

"Elmacık kemiğinin üstünde, perçemin gizliyor..." Parmakları, izin almaya asla gerek görmeden bahsettiği yere, elmacık kemiklerimin üstüne uzandı. Parmaklarının havada tökezleyerek yanağıma yaklaşmasını, belirsiz bir cismin yaklaşmasını izler gibi izledim. Tüyden daha narin bir dokunuşla elmacık kemiğimin üstüne dokunduğunda, parmaklarının altındaki çikolatayı hissettim. O çikolatayı başparmağının kenarıyla yanağımdan topladığında, kaşlarımı korkunç bir şekilde çatmıştım. Gözlerini gözlerimden tek bir an ayırmadan parmağını ağzına aldı ve dudaklarıyla emdi. Mideme yumruk yemiş gibi irkildiğimde, memnuniyetle homurdandı. "Bu tat senin mi çikolatanın mı?"

Elimi, elinin aidiyetini bıraktığı köşeye kaldırarak çikolatanın iziyle beraber dokunuşunu da sildim. Elim öyle sertti ki, sanki bir paçavrayı yırtıyordu. Homurdandım. "Benim tadımı alabileceğini falan mı sanıyorsun?"

"Evet," diye karşılık verdi anında, yüzsüzce. "Yakında. Sandığından da yakında alacağım tadını."

Midemdeki demirden yumrukların sayısı çoğalırken, "Alabileceğin tek şey yüzünün ortasına bir yumruk ve belki kasıklarına bir tekmedir," dedim.

Ruhsuzca gülümsedi, ruhlu bir gülümsemenin nasıl olabileceğini sorguladım. "Geçireceksen sen geçir kasıklarıma."

"Cehenneme git."

Bir çırpıda arabadan indiğimde arkamdan sırıttığını hayal ettim. Hissediyordum, görmeme gerek yoktu. Damarımın için-

de sanki kan yerine erimiş demir vardı ve ne zaman öfkelensem o eriyen demir sertleşerek gerçek bir Demir görevi görüyordu. Kaskatıydım. Her an. Neredeyse ağzımdan dumanlar çıkararak bahçenin ahşap kapısından içeriye girdiğimde, botlarıma çamur sıçramıştı. Cinnet geçirmek için iyi bir zamanlamaydı. Evin etrafını dolanırken, Duman'ın hâlâ gitmediğini fark ettim. Aptal, onun kollamasına ihtiyacım varmış gibi davranması sinir bozucuydu.

Anahtarımı ceketimin cebinden çıkararak kapının metal deliğine yerleştirdiğimde, evdeki sessizliğin tüm sesleri baştan çıkaracak kadar fazla olduğunu düşündüm. Anahtarı çevirdim, kilidin dönerken var ettiği sesi duyumsadıktan bir saniye sonra yüklenerek çelik kapıyı geriye ittirdim. Kapı geriye gidemedi, arkasında bir ağırlık vardı.

Bakışlarım o ağırlığın sahibine çevrildi.

Annemin sarı saçları boylu boyunca örtülmüştü zemine.

Nasıl yaptım, aklımı nasıl çalıştırdım bilmiyordum ama, "Duman," diye aniden bağırdığımda, ses tellerimi kaybettiğimi hissettim. Motorun sesini duymamıştım. "Duman, çabuk buraya gel!"

Annem iyi değildi, belki kapının ardındaki beden nefes bile almıyordu. Bu düşünceyi kabul edebilirdim ama onun cesedine sarılmak için hazır değildim. Tanrım hayır... Bu an için asla hazır olmayacaktım. Bahçe kapısındaki büyük gürültüden sonra Duman'ı soluk soluğa yanımda buldum. Benden önce, benim bakışlarımı takip ederek annemi gördüğünde bir küfür savurarak beni ittirdi Duman'ın itmesiyle tökezleyerek bomboş şekilde annemin saçlarına bakarken, az ötemde bir şangırtı koptu.

Camı parçalamış olmalıydı.

Gözüm annemin saçlarından başka bir şey görmüyordu. Herhangi bir şey hissetmiyordum. Sadece bakıyor, milyonlarca anlamdan birini bu sahneye yüklemeye çalışıyordum. İçeriye girdi, parçalanan camlardan bir kısmı üstüme sıçramıştı ama etkisizlerdi. Adımlarının sesi, kalbimin gürültülü çığlıkları, du-

daklarımdaki seğirme, saç diplerimdeki karıncalanma... Hepsini bir anda bedenimin içine çekmek, algılarımı kapatmıştı.

Kapı aralandı.

Duman, kucağında annemle birlikte dışarı çıktı.

"Arabanın kapısını aç."

Cevap vermeden hareketlendim ve saniyeler içinde bahçeden dışarıya çıkarak arabanın arka kapısını açtım. Duman, iri kollarıyla desteklediği annemi sıkıca kavramış halde, hemen arkamda belirmişti. Uzandı, annemi açtığım kapıdan içeriye, geniş koltukların üstüne bıraktı. Sadece bir an ruhsuzca annemin yüzüne baktım. Sarı saçları her yerdeydi. Gözlerine erişemiyordum. Berbat göründüğünü düşünmek bile onun naif güzelliğine hakaretti. Olgun, kadınsı yüz hatlarında bir ceset görmüyordum ama bir yaşam belirtisi de görmüyordum.

Duman beni ön koltuğa oturttu.

Hastaneye gidene kadar ikimiz de tek kelime konuşmadık. Konuşacak ne vardı ki? Hiç. Elimizde hiç vardı. Fakat onu kaybedersem ben de bir hiç olacaktım. Olduğumdan daha hiç nasıl olurdum bilmiyordum ama Allah onu benden alırsa, bunu da öğretmiş olacaktı. Kaderimin belki de bu satırından sonrasını hiç olarak geçirecektim, tıpkı bu satırdan öncelerini hiç olarak geçirdiğim gibi.

Şükür ki hâlâ nefes alıyordu.

Kısa sürenin sonunda annem, çevredeki en yakın hastaneye, onun sayesinde geldiğinde hâlâ sanki hiçbir şey olmamış gibi tepkisiz ve sessizdim. Annemi tekrardan kucakladı, hastanenin içine taşıdı. Bir çocuk gibi onların peşinden gittim, sonrasında bir çocuk olamayacak kadar telaşsız olduğumu fark ettim. Hastanenin duvarları beyazdı, yerler daha beyazdı. Ellerim bembeyaz kesilmişti, damarlarım fırlayacak olabilirdi.

Duman annemi acil servise bıraktı.

Sahi, annemin durumu ne kadar acildi?

Duman annemi bıraktığı yerden bana doğru yürümeye başladığında başımı sol omzuma doğru düşürerek beyaz yatak-

taki bedene baktım. Eli yüzü bembeyazdı. Saçları yastıktan aşağıya sarkıyordu ve eli de saçlarına eşlik ediyordu. Birkaç beyaz önlüklü kişi ona müdahale etmeye başlamıştı. Geri geri gitmeye başladım, dünyanın bu ucundan diğer ucuna doğru yürümek, en nihayetinde dünyanın sonundan aşağıya düşmek istiyordum. Belki bir gezegene takılırdım, bir yıldız kümesine tökezlerdim.

Arkamı döndüm.

İnsanları savuşturarak koşmaya başladım.

"Mahşer, gel buraya. Sana sadece ben yardım edebilirim!"

Hastanenin kapısından dışarıya çıkarak önüme çıkan merdivenleri ikişer ikişer indim. Bahçenin arkasına kadar durmadan koştum, bağcığımın üstüne basarak düştüğüm yerden kalktım ve bir daha koştum. Bir sonraki düştüğüm yer varmak istediğim yerdi. Hastanenin kimsesiz, soğuk arka bahçesi... Banklar, bakımsız ağaçlar, sigara izmaritleri...

Ve Duman.

Sırtımı duvara yaslayarak bacaklarımı kendime çektim ve kollarımı dizlerimin etrafına sardım. Biraz nefessiz kalmış, yorulmuştum. Nefesim boğazımı sıkıştırıyor, göğsüm galeyana gelmiş bir orduyu taşıyor gibi ezilip büzülüyordu. Dünyanın tüm savaşları sanki benim göğsümün üstünde yapılıyordu. Yanıma oturdu, yüzü, gözleri gibi bana dönüktü. Sadece birkaç dakika konuşmadık. Dünyanın en belirsiz birkaç dakikalarıydı.

Sana o yardım etti, diyordu iç sesim. *Ona borçlandın.*

Duman hissettiklerimden zerre haberdar olmayarak, "Ciddi olduğunu sanmıyorum," diyordu, teselli ediyordu galiba. Teselliye ihtiyacım yoktu. "Hemşireler kriz olduğundan bahsetti. Ne krizi diye sormadım, çünkü ne krizi olduğunu öğrensem de anlamazdım. Ben bir tek kendi krizlerimi bilirim. İlgileniyorlar, kendine gelecektir. Ayrıca nefesi normaldi, nabzı yavaşlamamıştı. Annen güçlü olmalı, bu onun için şiddeti az bir sarsıntı olabilir sade..."

Başımı kaldırdım, ona baktım.

Ve cümlesini tamamlamasının hiç de önemli bir ayrıntı olduğunu düşünmeyerek kollarımı boynuna doladım.

Ona sarıldım.

Vücudum vücuduna çarptı. Kollarımın arasındaki şaşkınlık dile gelip konuşacak oldu ama bu anı bozmaktan utandı. Kalbi sağ göğsüme denk geldiğinde, oradaki edebi boşluğun kapılarından içeriye genç, saf bir delikanlının sızdığını hissettim. Bu an aslında bu an değildi. Ben okul eteğimi çekiştirerek iniyordum herhangi bir merdivenden aşağıya. O spor salonundan bir grup gençle çıkıyordu dışarıya. Yanakları pembe, saçları nemli, gözleri dingin... Beni görmeden geçiyordu, sadece arkasından bakıyordum. Sadece arkasından baktığım şey şimdi kollarımın arasındaydı ama artık benim gözlerim saf masumiyeti değil, bir ipten sarkan cesetler görmek istiyordu. "Teşekkür ederim," dedim, kalbi olduğundan çok daha sert atarak sağ göğsümün içini doldururken. "Anneme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Teşekkür ederim on altımın en güzel şeyi.

Teşekkür ederim, ikinci basamağı altı olan tüm sayıların bana seni hatırlatmasına izin verdiğin için.

Ve ikinci basamağı altı olan hiçbir yaşımda benimle olamayacağın için.

DENİZLER CİNAYET İŞLEMEZLER

Yaralarımıza dokunanlar yarınımıza dokunanlardı.
Sen benim hem yaramsın hem yarınımsın.

Kollarım, ona sarıldığımdan beri ağrıyordu, sızlıyordu. En son babamın cesedini kaldırırken bu kadar ağrımıştı bu kollar. Dumana sarılmak bir kez daha babamın cesedine sarılmak gibiydi. Bir mezar taşına yaslanmak gibiydi.

Çünkü...

Aslında ben o gece bir tek babamı kaybetmemiştim.

Sevdiğim adamı da kaybetmiştim.

O yüzden aptallığıma denk gelmiş olan o birkaç saniyede eskiye dönmüştüm. Nasıl oldu da ona sarıldım, bilmiyordum. Lisede etrafa fırlattığı o gülüşler, çapkın bakışlar, serseri tavırlarla hiç alakası olmayan bir adamdı ama baktığımda bana hep lisenin o koridorlarındaymışız hissi veriyordu. Bu his sürekli kaşınan bir yara gibiydi ve ben bu yarayı söküp atmak istiyordum. Fakat yarayı kaldırıp atarsam kan akmaya devam ederdi. Ya yarayla yaşamayı öğrenecek ya da kanımın akmasına izin verecektim.

Hastanenin sıkıcı ve beyaz ağırlıktaki koridorunda, sırtımı duvara yaslamış bir şekilde duruyor ve önümden geçip giden kalabalığın arasından yoğun bakım ünitesine bakıyordum. Kapılar kapalıydı, büyük harflerle yazılmış olan yoğun bakım yazısını oradan kaldırıp indirmek istiyor ama sadece Duman'ın omzuma dayadığı omzunun ağırlığıyla mücadele etmeye çalışıyordum.

Annem acı çekse bile bunu söyleyemeyecekti.

Sadece inim inim inleyecekti.

"Ben bir günah mıyım acaba?" dedim kendi kendime. Sesim porselen bir oyuncak bebekten yükselmiş gibi son derece hissiz ve cansızdı. "Benim dilim kesilmeliydi, annemin değil. Annem kuş gibi şakırdı, konuşmayı severdi. Ben konuşmasam da olurdu. Zaten ben her şeyi gözlerimle anlatabiliyorum..." Omzumun üstünden ona döndüm, gözlerimizdeki şeytanları aynı kumar masasına oturttuk. Onunla göz göze gelmek böyleydi. "Bak gözlerime Duman, görebiliyorsun değil mi? Bana ne gördüğünü anlat."

Gözlerime baktı. "Ördüğü duvarlara açtığı delikten beni izleyen bir kızı görüyorum," dedi pürüzsüz sesiyle. Yalnızca dudakları kıpırdadı. "Delikten beni izlerken korkuyor, onu o delikten çıkarıp yanıma alacağım diye. Korkma, seni delikten çıkarmam, o deliğe girerim."

O deliğin onu içeriye almayacak kadar küçük olduğunu söylemek yerine, "Ben korkmam," diye inkâr ettim kızgınca. "Senin neyinden korkacağım ki? Hem ben fare miyim ki delikte yaşayayım!"

Alayla gülümsedi. "Benim küçük farem..."

Dirseğimle karnına vurdum ama karnı sert olduğu için pek etkilenmedi ve hatta alaylı gözlerle vurduğum noktaya bakarak, "Farecik ısırdı," dedi.

Beni, kimse onun kadar kızdırmıyordu. Sinirden gözlerimin yandığını hissettiğimde onun eğlenen ifadesini zedeleyerek koluna uzandım ve ona geri çekilme fırsatı tanımadan kolunu kendime çekerek bedenini sarstım. Hırsla dişlerimi çıkararak pazılarına geçirdiğimde, tek amacım ona fareyi göstermekti ama dişlerimin paltosunun altından bile tenine değdiğini hissettiğimde haklı bir gurur duydum. Dişlerimi tüm gücümle koluna geçirdiğimde tepki vermediğini fark ederek iri ve renkli gözlerimi ona çevirdim. Gözlerindeki şeytanın muhtaçlığını, kendinden geçmiş fısıltısı destekledi. "Bazen ısırmak sadece bi-

rinin canını acıtmaz, zevk verir. Kimi ısırdığına dikkat et yüzsüz şeytanım."

Göz bebeklerindeki ateşi gördüğümde o ateşi yakanın kendim olduğunu fark ettim. Onu ısırırken art niyet taşımıyordum ve bunun yüzünden tepkisine ufak bir an şaşırdım ama bunu belirtmedim. Dişlerimi ve ağzımı kolundan uzaklaştırarak elimin tersiyle dudağımın üstünü sildim. "Bir ısırığa bir tarafların kalkıyorsa bu benim değil, senin iradesizliğinin sorunu."

Yukarıdan bana bakarak eliyle ısırdığım yeri ovaladı ve bunu yaparken, gözlerindeki ateşi bir rüzgârla dağıttı etrafa. Kaşlarını çattı. "Doğru konuş."

Yanağımdan makas almaya çalıştığında elini sertçe ittirdim ve parmakları boşluğa çarptığında, gözlerini devirdiğini gördüm. Ona sarıldığım için cıvımış mıydı? Ne sanıyordu? Ona sarıldığım için ona olan öfkemin kırıldığını mı? Yanılıyordu. Bende, benden talep ettiği şeyler yoktu. Ona itaat edemezdim. İstediği şey olamazdım. Sarıldık diye bir şeyler değişmemişti. Sıcaklığını hissettiğim için de bir şeyler değişmemişti. Hem bir kere sarıldım diye yine sarılmak isteyecek değildim. Hataydı. İkincisi olmazdı. Aynı hatayı ikinci kez yapmazdım.

Duman ellerini cebine yerleştirerek sırtını duvardan ayırdığında, omuzlarımız arasındaki temasa son vermişti. İçeri girdik. Kollarımı göğsümün üstünde kavuşturarak yoğun bakım ünitesine bir kez daha bakarken, "Neden biri bir şey demiyor ki," diye isyan ettim sinirle. "İki saatten uzun oldu."

Sesini duydum. "Biz sarılalı iki saat oldu mu ya..."

Bunu, beni iğnelemek için yaptığını fark ettim ama ona istediğini vermek yerine önüme bakmaya devam ettim. Etrafımda dolaşıyordu, neden burada kalmakta ısrarcı olduğunu bile anlamıyordum. Ellerimle kollarımı kavrarken, "Artık gidebilirsin," dedim dümdüz bir sesle. "Sağ ol, gerekeni fazlasıyla yaptın. Git, senin de ilgilenmen gereken insanlar var."

"Ben en çok seninle ilgilenmek istiyorum."

"Niye?" Tekrar ona döndüm. Göz göze gelişimizde bakışlarımız arasında bir köprü kuruldu ama şeytanlarımız köprülerin ayaklarındaydı. Köprünün ayakları sallanıyordu. Tekrar sordum. "Amacın ne senin? Neden sürekli bana imalar yapıyorsun? Dalga mı geçiyorsun ciddi misin anlamıyorum. Senin sevgilin yok mu? Git ona ilgi göster Allah aşkına! Düş yakamdan."

Uzun boyunun üstünlüğüyle beni ezmek ister gibi, daha da yukarıdan bakarak çehresine ciddiyet yerleştirdi. Hırsla, cevap talep eden gözlerle kendisine bakarken, "Anlamıyorsun," dedi kafasını sallarken. "Sahiden anlamıyor musun?"

Sinirle üstüne atlamamak için direniyordum. "Neyi Duman? Neyi anlamıyor muyum?"

"Seni sev..."

"Mahşer Hanım!" Bir kadın sesi, yoğun bakım ünitesinden bana doğru seslenerek ikimiz arasındaki iletişimi baltaladığında, gözlerimi ondan uzaklaştırarak beklenmedik bir şekilde bize seslenen kadına döndüm. Kapının önünde, önlükleri içinde, temkinle bize bakıyordu. Göz göze geldiğimizde devam etti. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Annemle ilgili bir gelişme olduğunu hissederek soğukkanlı bir şekilde başımı salladım ve kadının yanımıza gelmesini bekledim. Ellerini önlüğünün cebine yerleştirerek yanıma vardığında, "Odama geçelim," dedi ama o kadar bekleyemezdim. Hemen şu anda, ne olduğunu öğrenmeliydim. Kendimi yiyordum, o hâlâ vakit kazanmak istiyordu. Şeytanlarımı saklayarak karşımdaki doktorun gözlerine baktım. "Burada anlatabilirsiniz. Odanız yer çekimsiz ortam falan değil herhalde? Orası da aynıdır, değişen bir şey olmayacak."

Kibrim ve asi tavrım kendisini kızdırmış olabilirdi ama bunu belli edecek hiçbir şey yapmadan derin bir nefes aldı. Karşılıklıydık. Bir doktor soğukkanlılığında, hissettiği hiçbir şeyi belli etmiyordu. Duman, birkaç adım ötemizde, bizi duyduğundan şüphe etmeyeceğim kadar yakınımızdaydı. Doktor ela gözlerini çerçeveleyen kirpiklerini yavaşça kaldırırken, "Annenizin ci-

ğeri enfeksiyon kapmış," dedi, bu hiç de onu alakadar eden bir şeymiş gibi davranmamıştı. İçimdeki çocukluk yakama yapıştı, haykırdı: *annemizi de kaybediyoruz!* "Şiddetli bir öksürük krizine girmiş. Hava keseciği iltihaplanmış, böylelikle nefes alamayıp bayılmış. Akciğerindeki iltihabın boyutuna bakmak lazım elbette, yine de size çok iyi şeyler söyleyemeyeceğim. Bu tip hastalıklarda seçeneklerden birisi akciğer naklidir..." Sustu ve silahının kurşununu temizledi. İçime sıkacaktı. "En nihayetinde akciğer nakline ihtiyaç duyacak. Bunu ertelememizin bir faydası yok, durumu daha da kötüleşmeden siz gerekeni yapın. Önümüzdeki birkaç ay için endişe etmeyin, ondan son..."

Biri bütün bunları ruhumu bedenimin içinden çıkarmak için yapıyor olmalıydı. Benden daha ne istiyorlardı? Ben günahtım belki ama ben bu kadar çirkin bir günah mıydım? Annemin ciğerindeki iltihap benim de kalbimde vardı. Neden orada yatan ben değildim o halde? Bacaklarım mıydı titreyen, yerin kendisi miydi bacaklarımı titreten? Kasırga mı bana vuruyordu, ben mi kasırganın önüne çıkıyordum, anlamıyordum.

Karşımdaki bir şeyler telaffuz ediyordu ama onu dinlemediğimle dahi ilgilenmiyordu. Kadının yanından geçene kadar annemle ilgili bir şeyler söylemeye devam etti. Çok umurumda olmadı. Yanından geçtim ve uyuşmuş bir şekilde merdivenleri inmeye başladım. Annem hastaydı. Nakile ihtiyacı vardı. Yaşamak istiyorsa ciğere ihtiyacı vardı. Benim ciğerim ne güne duruyordu ki! Ona verirdim, ben zaten ciğerimi kaybetmeye, Duman'ı sevmekle başlamıştım. Onun için aptal sigaraları içmekle başlamıştım. Ben ciğerimden yıllar önce vazgeçmiştim. İstemiyordum, bu ciğer annemin olmalıydı.

Akciğerim, şimdi bende bir fazlalıktı.

Hastaneden ne ara çıktığımı bilmiyordum ama botlarımın üstünde merdivenlerden inerken hissettim başıma düşen iri yağmur damlasını. Merdivenleri bir çift bacakla inerek arabaya dek yürüdüm ve kapıyı açarak kendimi koltuğa bıraktım. Bacaklarımı koltuğa çıkardım, kollarımı bacaklarımın etrafına sardım

ve parmaklarımın kenarındaki etleri izledim. Galiba arabanın kapısını açan Duman'dı. Ondan başka kimse, benim olduğum yere bu kadar rahat giremezdi. Arka koltuktaydım ve kendisi yanıma oturmuştu. Saçlarımın ağırlığı omuzlarımdan düşerek yanaklarımı gölgeledi ve bir yığın saçım kucağıma döküldü. O kadar çok saçım vardı ki, onlara sahip çıkamıyordum.

Anne, seni ciğersiz bırakan bu hastalık, belki beni de annesiz bırakacak.

Belki sen benden vazgeçtin ama ben senden nasıl vazgeçerim?

Hissizliğime vurduğum pranga, paslanmış zincirleri sayesinde koptuğunda hislerimin özgür kalarak etrafa savrulduğunu hissettim. Özgürdüm. Belki bir an için bile olsa hissettiğim acı yüzünden inim inim inleme hakkına sahiptim ama yüzümdeki maske benimle o kadar bütünleşmişti ki, onu aşağıya indiremiyordum. Kendimle olan mücadelem sırasında Duman'ın ikiz gezegenlerini saçlarımın arasında hissettim. Orada öylece, bana bakarak duruyordu. Sanki yapmakla yükümlü olduğu tek şey buydu. O bakacaktı ve ben...

"Sana kestane alayım mı?"

Acımı paylaşmadı, acımı yok saydı. O bunu yapınca acı çektiğimi bilmek bana güçsüz hissettirmişti. Kehribarları beni kendine bulaştırmak isteyen bir hastalık gibi yüzümü izlemeyi sürdürürken, "Sıcak olsunlar," dedim hissettiklerimden arınmış, sessiz bir fısıltıyla.

Yanağımdaki bir tutam saçı parmaklarının ucuna aldığında, elini o tutamlardan uzaklaştırmak istedim ama o aramıza koyduğum sınırlara asla saygı duymayan bir adamdı. Benim dokunuşuna karşı çıkacağımı anladığında, "Bir kez izin ver," dediğini duydum. Sesi, tutmayan bir yara bandı gibi, yarasının üstünden yükselmişti sanki. Burnunu şakağımın üstünden dayadı saçlarıma. Tam o köşede çok sert bir soluk aldı. O yara bandını yarasının üstünden acımasızca çekip almak istedim ama bana fırsat vermeyerek sürdürdü konuşmasını. "İzin ver

ki kendini bir kez olsun bana bırakmanın seni ne kadar rahatlatacağını göstereyim. Sadece izin ver!"

Burnunu dayadığı şakağım, bir silahla tehdit altında gibi hissediyordu. Cümleleri, kafamın içine, bir pencereye çarpan kartal gibi çarparak camı içime devirdiğinde, ona karşı pes etmemek için direndim. O bir kez daha ona direndiğimi gördüğünde, kısık ve melankolik bir şekilde güldü saçlarımın arasına. Az sonra uzaklaşırken mırıldandı. "Canın sağ olsun."

Kendini araladığı kapıdan dışarıya bıraktığında bile onun arkasından bakmadım. Kokusundan biraz bırakıp gitmişti. Amacını, ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum. O herif şu an umurumda değildi. Gitsindi, zaten o, kendisini tanıdığımdan beri gidiyordu. Şu an umurumda olan şey annemdi. Ciğerim acıyordu, sanki o bile artık beni istemiyordu. Annemin olmalıydı, hatta dilimi verebilsem kesip dilimi bile verirdim ama bazı şeylere gücüm yetmiyordu ki. Hemen şimdi ve şu anda bu ciğeri söküp anneme vermeli ve onu evimize götürmeliydim.

Babamın hayaleti olan evimize...

Soğuk olan evimize...

Birbirimizi yok saydığımız eve.

Kafamı sertçe dizlerime gömerken göz kapaklarımı bir örtü gibi çektim gözlerimin üstüne. Dişlerimin arasından tısladım. "İki ciğer zaten bana fazla. İstemiyorum. Ben senin yokluğunu çektiğin bu ciğerle nasıl yaşarım. İstemiyorum onu. Hemen şu an senin olmalı!"

Başımı dizlerimin üstünden kaldırdığımda, gözlerim doğrudan ön cama düşmüştü. Hastane merdivenlerindeki karmaşaya bomboş gözlerle bakarken hiç durmadan kapıya uzandım ve kendimi açtığım kapıdan dışarıya bıraktım. Ayaklarımın üstünde dikildiğimde aslında bacaklarımın üstünde sarsıldığımı biliyordum. Yumruk halindeki ellerimi montumun cebine saklarken, uzun saçlarımla sırtımı döve döve hastaneye doğru ilerlemeye başladım. Bu ciğeri hemen şu an anneme vermekten başka istediğim bir şey yoktu. Bu yüzden neredeyse koşar

adımlarla hastane merdivenlerine yöneldim ve ilk basamağa tırmandığımda, arkamda onun varlığını hissettim. Bu beni durdurmadı. Bir basamak daha çıkarak sinirden titreyen parmaklarla saçlarımı çekiştirirken eli dirseğime uzandı ve beni bir basamak aşağıya düşürerek kendisine çekti. Sırtım göğsüne denk düştüğünde, bedenimin kıvrandığını hissettim. Kolları iki yanımdan beni sararak kendine kafeslediğinde, şeytanını kafesin önüne bekçi gibi diktiğini hissettim. Çenesini başıma dayadı. Bir yığın sakal çizdi tenimi.

"Bırak beni," dedim öfkeden, sinirden kudurmuş bir sesle. Kollarını ittirmeye çalıştığımda daha sıkı, göğsünü ittirmeye çalıştığımda daha da sıkı sarıldı. İnledim. "Bıraksana Duman. Anneme gideceğim, ona vermem gereken bir ciğerim var. Neyi bekliyorum ki, hadi gidelim de şu ciğeri benden alsınlar..." Saçlarımı karıştırdım, onları çekiştirdim, yoldum. "Annemi kurtarmaları lazım, anlamıyor musun aptal herif!"

Benim ayaklarımı yerden kestiğinde, aslında ayaklarımı ilk kez on altı yaşında yerden kestiği düştü aklıma. Merdiven basamaklarından indirdi beni, bu sırada ona vurmamı sorun etmemişti. Arabaya gidene kadar onu öldürmeyi ne kadar istediğimi düşündüm. Bana böyle davranamazdı. Üzerimde nasıl fiziki gücünü kullanarak beni etkisiz hale getirebilirdi ki? Nefretle inleyerek kolumu bir çırpıda elinin tutuşundan kopardım ve o sırada geriye doğru sıçrayarak arabanın kaputuna çarptım. Kalçam kaputa yaslanırken seri bir şekilde yükselip alçalan göğüslerimle ve sıktığım dişlerimle ona bakıyordum. Bana göre sakin, temkinliydi. Ellerini iki yanından beline yaslamış, kehribarlarıyla ruh yaramı gözetlerken, "O işler öyle olmuyor," diye açıkladı son derece kayıtsız bir sesle. Ruh yaramı kaşıdı. "Ciğerimi alın diyeceksin ve onlar da alacaklar mı Mahşer? Sittin tane testten geçeceksin, dokularınız uyuşmazsa annene bir sikim veremezsin."

Yanaklarıma dökülen saçlarım, hırıltılı soluklarımla birlikte uçuşurken, kaşlarımı korkutucu bir şekilde çattım. Bu aptalın

bir bok bildiği yoktu. Onu aşağıladım. "Sen ne anlarsın ki? O benim annem! Elbette uyuşuyor olmalı."

Dudağının sol tarafı kederli ama biraz da umursamaz bir şekilde yukarıya doğru kıvrıldığında, beni aşağılayanın kendisi olduğunu gözlerinde gördüm. Dudaklarını sertçe emdi. "Bazen annen olsa bile uyuşmaz. Annem öldüğünde kalbinin beni iyileştireceğini düşünmüşlerdi ama olmadı. Annem ölürken bile her şeyini benden mahrum etmişti sanki. Yaşarken sevgisini, ölürken kalbini..."

Şimdi basit halde kurduğu cümleler, geçmişin akıttığı bir kova benzin gibi geleceği tutuşturmuştu sanki. Onun hayatı veya kaderi, doğduğu gün bir tarafından tutuşmaya başlayan kâğıt gibiydi. O kâğıt tamamen yanarak kül olduğunda, Duman ölecekti. Durdum. Yanağımın içini ezerken sordum. "Baban? O kalbini sana veremiyor mu? Test falan yaptırdı mı?"

Omuzlarını silkti. Rüzgâr perçemleri alnına serpti. "O verebilir ama vermiyor. Benim için ölmeyi göze almıyor..." Bakışlarını etrafta gezdirdi. "Baban bile olsa can tatlı, kolay geçilmiyor."

Babam, benim için kalbini verirdi.

Ona acıdım mı bilmiyorum. Pek bir şey hissetmedim galiba. Sadece ona ve acısına saygı duydum, ben acılara saygı duyabilirdim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına ittirerek görüş alanımı genişlettikten sonra, "Her neyse," diyerek geçiştirdim meseleyi. *Siktir! Babası ona nasıl kalbini vermezdi!* Yumruklarımı sıktım, herif piçin teki olmalıydı. "Sonuçta testler yapılmadan bilemeyiz anneme ciğerimi verip veremeyeceğimi. Gidip şimdi o testleri yaptıracağım ve bu ciğeri anneme verecekler."

"Tamam inatçı keçi, gideceksin." Aramızdaki kol mesafesini kapatarak yanıma yerleşti ve benimle aynı pozisyonu alarak kalçasını kaputa yasladı. Dümdüz suratını önüne eğerek elini paltosunun cebine attığında, sıkmaktan ağrıyan çenemi ovaladım. Hay sikeyim, cidden dişlerim acımıştı baskıdan dolayı.

Çenemi ovarken, "Dişlerinin arasından benimle konuşursan öyle olur tabii," dedi azarlayarak. "Yerden bitme."

"Erken ölmek istiyorsun galiba Duman. Yoksa benimle böyle konuşacak cesareti nereden bulduğuna anlam veremedim."

"O ağzının benimle dalaşmasını seviyorum." Ellerimi aldı, gözlerim olmasa bile bu elleri tanırdım ben. Cesaretinin baltalanması gerektiğine inandığım o anda, avuç içlerime sıcak bir paket bıraktı. "Hadi, şimdi o güzel ağzına birkaç kestane at. Sıcaklar ama dikkat et de yanma."

Elimi hızlıca elinden uzaklaştırarak kalçamı kaputta biraz daha yükselttim ve kaputun üstünde bağdaş kurarak oturdum. Başa çıkılması zor saçlarımı sırtıma savurdum ve küçük kesekâğıdını ağzını açtım. Buhar, kestanenin kokusuyla beraber yüzüme yükselirken, gergin parmaklarımı ovuşturdum. Kendimi o kadar sıkmıştım ki, parmaklarımı hareket ettirmekte zorlanıyordum. Yüzümü buruşturarak parmaklarımı avucuma doğru açıp kapattım ve bu hareketi birkaç kez tekrarladım. Damarlarım demirdendi sanki. Kasılmış parmaklarımla bir kestaneye uzandığımda, "Sinirini sürekli içinde yaşıyorsun," dedi, hâlâ kaputun önündeydi. Aşağıdan bana bakıyordu ama göz göze değildik. "Bu seni hasta eder. Neden ağlamamak veya gülmemek için bu kadar direniyorsun ki? Ruhun, onu serbest bırakmadığın için acısını bedeninden çıkarıyor. Bunu kendine yapma."

Kendime yaptığım şeyleri onunla konuşmayacaktım. Hayatıma bu kadar karışmasının beni ne kadar rahatsız ettiğini ona göstermek için sertçe gözlerine baktığımda, tutmayan yara bandını acımasızca üzerinden çekip çıkardım. "Benim kendime yaptıklarım neden senin umurunda?"

"Allah aşkına!" Sol elime uzandı, acaba kalbime daha yakın olduğu için mi o elime uzanmıştı, merak ettim. Kalbime erişeceğini mi sanmıştı? Ona göre daha küçük kalan kemikli elimi iri avuçlarının içine aldı. "Sen nasıl umurumda olmazsın ki?"

Kestaneyi suratına fırlattım. "Ayıkla şunun kabuğunu."

Sersem bir şekilde gülerek suratına fırlattığım kestaneyi sol eliyle yakaladı. Elimin elinin içinde ne işi vardı ki? Elimi sertçe elinden çektiğimde, "Annen de böyle inatçı ve asiyse babanı epey zorlamış olmalı," dedi iğneleyici bir tavırla. "Babana üzüldüm."

"Sen git de kardeşine üzül," diye acımasız bir karşılık verdim ve çenesinin anında kasılarak cümleme tepki vermesini umursamadan devam ettim. "Annem bana benzemez. Sakin, uysal, kedi gibidir. Babama direnmezdi. Ben babama benzerim. İkimiz de annemden başka herkese tırnaklarımızı çıkarırız."

Kabuğunu ayıkladığı sıcak kestaneyi elimin içine bıraktığında, ona yaptığım gereksiz açıklama yüzünden dilimi ısırdım. Neyse ki bana göre açık olan bu hareketi pek ciddiye almadan kendisi için de bir kestane ayıkladı. Kestaneyi ağzının içine atarak yavaşça çiğnedi. Ben çenesinin hareketine bakarken, "Deniz dinmiyor," dediğini duydum. Bakışlarını kaldırarak olduğu yerden hafifçe kaykıldı ve ellerini iki yanımdan kaputa uzattı. Tek kaşımı tehditkâr bir şekilde kaldırarak kendisini sorguladığımda, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Ama onu terk edesim yok."

Kestaneyi dişlerimin arasında ağırca ezdim. "O zaman boğulursun."

"Deniz çok güzel... Boğulmayı dert etmiyorum."

Sakal yığını tenimi kıymık gibi çizerek yanağıma sürtündü ve ağzını kulağımın eşiğine dayadı. "Haberin olsun," dedim sessizce. Saçlarım, sakal yığınını bir hırka gibi örttü. "Bu deniz çok hırçın, seni öldürür."

"Kimse tatlı bir ölümün acı bir hayattan daha iyi olduğunu inkâr edemez."

"Hah! Ben mi tatlıyım, rüya görüyorsun canım."

Yürek hoplatacak kadar içten bir şekilde gülümsedi ama yüreğim hoplamadı. Elimi yüreğime götürmek istedim ama yürek dediğimiz şey neredeydi onu bile bilmiyordum. Bir kestaneye daha uzanırken saçlarımın arasından onun dudaklarını

gözetledim. Gülümsüyordu işte. Eskiden, yani o bildiğiniz on altıyken onu bu haliyle aptal aptal izleyebilirdim ama şu an sadece boş boş bakıyordum. Hissedemiyordum. Gerçekten bir şeyler hissedemiyordum. Aslında o gece elimden aldıkları şeylerden birisi buydu.

Benden, onunla birlikte olabilme şansımı almışlardı.

Aslında, sırf bunun için bile o cinayetleri işleyebilirdim.

Olmamıştı.

Annemle dokularımız uyuşmamıştı.

Bunu üç gün sonra, annem eve çıktığında ve hastanede yaptırdığım sayısız testten sonra öğrenmiştim. Annemi çıkardığım ilk günden beri ona bir şey söylememiştim ve yakın zamanda da söylemeyi düşünmüyordum. Bu üç gün boyunca Çisem annemin yanında kalmış ve ben çoğu vaktimi hastanede geçirmiştim. Girdiğim, yaptırdığım testlerin, konuştuğum doktorların adını bilmiyordum. Yetersizdim. Annem için her bakımdan yetersizdim. Organım ve dokum onunla uyuşmuyordu. Annemle uyuşmayan bu ciğerden nefret etmiştim ama ondan nefret ettiğimde bile annemle uyuşmuyordu!

Doktor, önümüzdeki birkaç ayın annem için riskli olduğunu ve belki mucize eseri bir organa ihtiyacı olmayabileceğini söylemişti ama beni mucizelerle kandıramazdı, gerçekler lazımdı. Önümüzdeki aylar boyunca kullanacağı tüm ilaçları almış, ilaçları hakkında sorduğu her soruyu savuşturmayı ustalıkla başarmıştım. Doktor nefes krizine girdiği anlarda kullanacağı ilacın sürekli yanında olmasını ve annemin yalnız kalmaması gerektiğini eklemişti. Önümüzdeki aylar içinde annemin ölme riski yoktu ama ondan sonraki sürede akciğerinin nefes almakta ona ciddi zorluklar çıkaracağını biliyordum.

Ölmek, annem için sorun değildi.

Babama kavuşacaktı.

Ve ben, yetim kalacaktım.

Sigaramın dumanı dudaklarımın arasından süzülerek karanlık odanın içinde, pencereye doğru belirsiz bir kavis çizdi ve aralık camdan dışarıya süzülerek gözden kayboldu. Evde sigara içebileceğim tek yer burasıydı, aksi anneme zarar verebilirdi. Üstümde bir askılıyla ve bacaklarımda bir taytla, yatağımın köşesinde oturuyordum. Yanağımı pencereye yaslamış, yoksul mahalleyi izlerken, sigaramdan sert bir nefes daha alarak ciğerimi cezalandırdım. "Hak ediyorsun," dedim kızgınca. Ciğerime kızmamın ne kadar komik olduğunu umursamadım. Sonbahar rüzgârı çarptı pencereme. "Anneme bile yardım edemiyorsun! Onunla uyuşmayan bir ciğer olduğun için seni suçlamam çok normal tamam mı? Umarım çürürsün! Sen çürüyene kadar durmadan sigara içeceğim."

Ciğerimi çürütmenin beni ne kadar öldüreceği sorun değildi. Sorun bu ciğerin anneme yetememesiydi. Sigaramın külünü, pencere önündeki mermerden aşağıya silkerek ıslak toprağa düşmesine izin verdikten sonra gözlerimi gökyüzüne kaldırdım. En iri yıldızı gördüm. En parlayanını seçtim. Belki de o yıldız beni seçmişti. Evimizin çatısındaydı. Sanki karanlıkta yolumu seçebilmem için oradaydı. Ne zaman kafamı kaldırıp baksam oradaydı.

Tıpkı... Tıpkı babam gibi...

Sigarayı titreyen dudaklarım arasına yaslayarak sert bir nefes almak istedim ama dudaklarım titrediği için bunu beceremedim. Hırsla sigarayı avucuma alarak yanıyor olmasını önemsemedim ve parmaklarım arasındaki minik ateşi havasız bırakarak sönmesini sağladım. Artık benim için önemsiz olan bu sigara cesedini ve avucumdaki bir yığın külü hızla camdan aşağıya bıraktım. Sızlayan elimi cama yaslayarak soğukluğu hissettim ve sonrasında buna hakkım olmadığına karar vererek elimi kucağıma indirdim. Acı çekmeliydim. Babam vefat etmişken, annem hastalıktan kıvranırken neden elimdeki ateşin bana verdiği acıyı azaltıyordum ki? Alnımı cama yasladım. "Ona bakamadım baba," dedim yalnızca kendimin duyabile-

ceği şekilde. "Beni affet. Ne olursun bana küsme. Her şey o kadar zor ve ben o kadar sevgisizim ki..." Saçlarımı okşadım, hâlâ babamın el izi olmalıydı. İstedim ki parmaklarım denk gelsin babamın emarelerine. "Çok sevgisizim baba, çok."

Elimi saçlarımdan indirerek kucağıma bıraktıktan sonra duygusallaştığımı fark ederek kendime kaş çattım. Bu kadar duygusal olmayı yıllar önce bırakmıştım. Basit bir örükle tutturduğum saçımı sırtıma doğru attım. Çıplak ayaklarıma siyah, yünlü pandufları geçirerek yatağımın kenarından doğruldum. Kirden hoşlanmazdım ama çok dağınıktım. Yerdeki kıyafetleri etrafa saçarak odanın çıkışına yöneldim ve kendimi odadan dışarıya attım. Odamın kapısı doğrudan salona açıldığı için kendimi aydınlık salonda bulunca gözlerimi kırpıştırma gereksinimi duydum. Odam loştu, genellikle aydınlıkla savaşırdım ben.

Bakışlarımı anneme diktim. Yeşil renkli koltukta, üstüne serdiğim battaniyenin altında, cenin pozisyonu almış yatıyordu. Eli yanağının altındaydı ve sarı saçlarının bir kısmı omzuna, bir kısmı yastığa dökülmüştü. Karşısındaki televizyona bakıyordu. O, baktığı yerde hiçbir zaman baktığı şeyi görmezdi.

Babamı görürdü.

Bu annem için engel olmayı dahi istemediği bir histi. Neyse ki babam annem tarafından bu kadar sevilmeyi hak ediyordu. Çisem'in kırmızı pijamaları içinde oturduğu koltuktan dikkatle filmi izlediğini görürken, yanlarına gittim ve kendimi annemin uzandığı koltuğun ucuna bıraktım. Annem gözlerini üzerimde gezdirerek solgun bir vakitte açan çiçek gibi ansızın gülümsediğinde, "Çorbanı içtin mi?" diye sordum ciddiyetle. Ciddiyetim kırılırsa ona olan zaafımı kullanır ve yapması gerekenleri yapmazdı. Gözlerini kaçırdığını gördüğümde sıkıntıyla inledim. "Anne!"

Annem telaşlı parmaklarını hızlıca kullanmaya başladığında konuşamıyor olduğu gerçeğiyle bir kez daha yüzleşmek zorunda kaldım. Gözlerimle parmaklarını takip ettim. *Aslında içtim, hatta doydum. Çok lezzetli olmuştu, eline sağlık.*

Çisem inanamaz gözlerini anneme çevirdi. Dağınık topuz yaptığı saçlarının birkaç tutamı yanaklarındaydı. "İnanamıyorum Mircan Teyze, resmen yalan atıyorsun! Sen demedin miydin bu çorba lezzetsiz, Mahşer yemekten hiç anlamıyor diye!"

Annem ona kaş göz yaparak başının altındaki yastığı yüzüne fırlatırken, kıstığım kirpiklerimin altından anneme bakıyordum. Bu beni incitmezdi. Yemek yapamadığım konusunda hemfikirdik. "Kızma kız fıstık," diyerek anneme uzandı Çisem. Kıvrılmaya meyilli dudakları şımarık bir tebessümle kıvrıldı. Annemin yanağını öptü. "Tüh, bu aramızda kalacaktı değil mi? Baksana, Mahşer'in bozulduğu yok..." Bu sefer de yanağından makas aldı. "Kız, sen sanki bu aralar daha güzelsin? Makyaj falan mı yapıyorsun?"

Annem onun kendisine takılması karşısında az daha gülümsedi ama onun gülümsemeleri, toprağından ayrı büyüyen çiçek gibi, kısa ömürlüydü. Çisem kendisinden ayrılarak benim de yanağımdan bir makas aldı ve Öğünç'ün aradığını söyleyerek mutfağa koşturdu. Kollarımı göğsümde kavuşturmadan önce battaniyeyi annemin omuzlarına iyice örttüm ve çatık kaşlarla yanağına baktım. Ben bile annemi böyle özgürce öpemiyorken Çisem niye öpüyordu ki! Hızla annemin yanağına uzandım ve onun tedirgin bakışları altında yanağını sertçe silerken kızgınca homurdandım. "Niye herkese öptürüyorsun ki yanağını?"

Hislerinin, bakışları gibi sersemlediğini gördüm. Cansız çehresine, bana anlam veremediğini gösteren bir ifade yerleşirken, olduğum yerde hafifçe kaykılarak mesafemizi yitirdim ve hızlı, sert bir öpücüğü varlıksız yanağına kondurdum. Aceleyle geri çekildim. "Ben öperim seni! Bak, öptüm. Öptürme o çırpı bacaklıya..." Bakışlarımı televizyona çevirerek ilgisizce devam ettim. "Mıç mıç öpüyor bir de! Iyy. Hatta dur..." Bir kez daha ona dönerek parmaklarımı yüzüne uzattım ve yanağından bir makas aldım. "Bak, bunu da ben yapabilirim!"

Soluk soluğa, kızgınca önüme dönerek ağzımın içinde gevelemeye devam ederken, annemin bir şeyleri anlamlandırmaya

çalıştığını hissediyordum. Beni ona olan zaafımla kandırmasını isteniyorsam kendimi ve zaafımı ona karşı korumalıydım. Hem bu zor değildi. Diktiğim buzdan şatonun içinde yaşamaya alışmıştım. Kimsenin eritmek için bile yaklaşamayacağı kadar soğuktum ve kendimi böyle korunaklı hissediyordum. Az da olsa açık verdiğimi hissettiğimde annemin ısrarlı bakışlarına daha fazla tahammül edemeyerek omzumun köşesinden döndüm ona. Küçük yüzüne göre daha iri duran gözleri, ne için yandığını kendisi bile bilmeyen cehennem gibiydi. Ateşi görüyordum, nasıl yandığını hissediyordum. Bir anne gibi gülümseyerek parmaklarını kaldırdı. *Sen beni Çisem'den mi kıskandın?*

Sinirle tırnağımı yedim. "Yok daha neler! Beni kıskanan o çırpının kendisi..." Konuyu geçiştirerek sertçe sordum. "İlaçlarını aldın mı?"

"Ben getirdim!"

Çisem elinde bir bardak su ve ilaçlarla salondan içeriye girdiğinde aksi bakışlarımı ona çevirdim. Kaşlarımı hep çattığım için artık onlar bu ifademden eskisi kadar ürkmüyor ve bu da beni sinirlendiriyordu. Çisem sevimli olduğuna inandığı şekilde gülümseyerek annemin başucuna yaklaştı ve eğilerek minik şişeyi anneme uzattı. Annem doğrulmak istediğinde elimi omzuna koyarak ona yardımcı aldım ve Çisem'in verdiği hapı diline yerleştirmesini izledim. Su bardağını ağzına dayadığında, "Su ılık değil mi?" diye sordum Çisem'e. Sesim sorgulayıcıydı. "Soğuk herhangi bir şey yiyip içmemeli."

Çisem şefkatle annemin omzunu sıvazladı. "Sıcak su koyup ılıttım," dedi anlayışlı ses tonuyla. "Üşütmüşsün Mircan Sultan, kendine dikkat etmelisin."

Çisem, annemin aniden gelişen hastalığından haberdardı ve istediğim gibi ona hiçbir açıklama yapmamıştı. Annem sormuştu, sormaya devam edecekti ama sadece ben istediğimde öğrenecekti. Annem suyuyla birlikte ilacını içerek bardağı sehpaya uzattığında, Çisem'in annemin omzunda duran eline

uzandım ve o eli oradan uzaklaştırırken ona buz gibi gözlerle baktım. "O benim annem!"

Çisem gözlerini hayretle açarak anneme döndü. "Ne kadar kıskanç olduğunu görüyorsun değil mi? Allah bu kızın ilerideki sevgilisine kolaylık versin..." Annemin kulağına fısıldadı. "Ne dersin? Belki Duman..."

Ciddi anlamda sinirlerimi germeye başladığını hissettiğimde, onun geniş sırıtmasını zedeleyerek saçlarına uzandım ve huysuz homurtularına aldırmadan onu çekiştirerek annemin yanından kaldırdım. Saçlarından tutarak kapıya doğru çekiştirirken canı acımadığı halde boş yere, yalandan sızlanmaya başladı. Umursamadım. Onu dış kapıya doğru ittirdim ve sarsılarak kapıya yapıştığında, portmantodaki montuna uzandım. "Beni kovuyor musun?" dedi, bir kısmının mavi olduğu saçlarını özenle düzeltirken. "Hani bu gece burada kalacaktım?"

Siyah, şişme montunu üstüne doğru fırlatırken yukarıdan ona baktım. "Burada kalmana izin vermem, sen anneme sırnaşmadan hemen önceydi."

Bana kötü kötü bakarak montunu üzerine geçirirken, kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum. "Zaten Öğünç beni almaya gelecekti," dedi, yüzündeki keyifli ifade parçalanmıştı. Gözlerini etrafta gezdirdi. "Ben onunla gideyim bari."

Bir ayağımla yerde ritim tuttum. "Onun seni incitmesine izin verme."

Portmantodaki beresini aldı ve saçlarının üzerine örttü. Dağınık, paspal görünüyordu ama dert etmiş değildi. Omzunu silkerek uyarımı geçiştirdiğinde ağzının üstüne vurmamak için neyi beklediğimi düşündüm. Hak ediyordu. Ah, suç benimdi! Bana neydi? Ne hali varsa görebilirdi. Bana sırnaşarak yanağıma bir öpücük kondurduğunda, "Annen, ona söylediğimiz yalana inanmış görünüyor," dedi. "Ama akciğerinin rahatsız olduğunu bilmeli."

Beni, kurduğum düşler düşürmüştü.

Onu sertçe ittirirken, "Ben annem için en iyisini bilirim," dedim aksi iddia edilemeyecek bir sesle. "Sakın o ağzını açma!"

Evimizin sokak kapısını açarken, anlık bir kızgınlıkla gözlerimin içine baktı. Kafasını iki yana salladı. "Anneni, hasta olduğunu öğrenince düşünmeye başlaman ne korkunç!"

Beni incittiğini sanarak mahcup olduğunu, benden kaçırdığı gözlerinde gördüm. Dümdüz, taş gibi bir yüzle ona baktığımda geriledi ve suçlulukla eşikten dışarıya çıktı. Saçlarını karıştırarak kurduğu cümleyi telafi etmeye çalıştı ama onun gevelemelerini dinlemeyecektim. Çelik kapıyı acımasız bir şekilde yüzüne kapatmadan önce donuk bir sesle konuştum. "Saçlarını başka renge boya artık, ben bile sıkıldım maviden."

Kapının ardından kısık kısık konuştu. "Öğünç bu saçlarımdan hoşlanıyor ama."

Kendisinin ve olduğu durumun zavallılığını unutmuş gibi, yaptığımı sandığı hatalarımı yüzüme vurması onu resmen çocuk yapıyordu. Kabul, ben zaten erken büyümek zorunda kalmıştım ama aramızda hep en büyük olan ve ona ablalık yapan bendim. Tam bir aptaldı. Olmayacak hayaller kuruyor, yıkıldığında dizlerimde ağlıyor ve iyi bir insan olduğuma inanıyordu. Onun gibi şımarık ve hayalperest bir kızın hayatımda işi yoktu ama işte... Kahretsin ki benim için önemliydi.

Salona geri döndüğümde annemi aynı pozisyonda buldum. Battaniyesinin altına hem kendini hem de kıvranan ruhunu saklamıştı. O saklanmayı, gizlenmeyi, karanlığın içinde olmayı seviyordu. Yanına yanaştım, ona ulaşabileceğim en yakın yere oturarak yukarıdan kendisini izlemeye başladım. Saçları, yaşlandıkça kırılıyordu. İpek gibi zarif, ince telli ve dümdüz saçlara sahipti. Dişlerimi sıkarak parmaklarımı avuç içime sakladığımda, beni görmek için gözlerini yukarıya kaydırdı. Anneme baktığımda, kime yandığını bilen bir cehennem gördüm bu sefer. *Hastayım, değil mi?*

Alnımın kırışmaması adına, yüzüme daha sağlam bir maske geçirdim. O kadar çok maskem vardı ki, ben artık kendi kimli-

ğimi unutmuştum. "Kendine acımayı bırak," dedim kelimeleri vurgulayarak. "İyisin. Sorun yok. Bir şeyleri kafana takma. Sadece dediklerimi yap ve ilaçlarını aksatma."

Gözleri küçüldü, kirpikleri birbirine uzandı. Parmakları yine hareket etti. *Bu kadar duygusuz olma.*

Şakağındaki küçük benin üzerinden hafifçe geçtim. "Bunu ben istemiyorum."

Battaniyeyi biraz daha omuzlarına çekerek üşüme riskini yok ettiğimde *bu ev ilk kez bu kadar sıcak* dedi parmaklarıyla. *Terledim.*

"Uyu, anne." Saçlarını ensesinden çıkardım. "Kızın, senin için burada."

Belimin ne kadar ağrıyacağını umursamadan başımı başının üstüne yasladım ve kokusunun burnuma yükselerek beni küçüklüğüme sürüklemesine izin verdim. Ben, annemin kurmaya yeltenemediği o hayallerin yıkılışıydım.

💔

Ölülerden korktuğumuz kadar korkmuyorduk dirilerden. Eğer korkmasaydık, morglarda ceset bile bırakmazdık.

Nefes alandan değil de nefes alamayandan korkuyorduk. Bir kartalı ağacımızın dalından kovabilirdiniz ama ölen bir kartalı ağacın dalından düşürürken korkardınız. Çünkü aslında korktuğumuz şey ölen değil, ölümün kendisiydi, ölümle yüzleşmekti. Bu yüzden insanların olduğu bir eve hırsız olarak girmek cesetlerin olduğu bir morga girmekten daha caziptir.

Annemi Çisem'e bırakmış, Duman'la görüşmek için çıkmıştım. Kaptan'ın kafesinin merdivenlerinde, parmaklarıma sıkıştırdığım sigarayı içerek Duman'ı beklerken yanımdan geçen birkaç liselinin beni görerek ıslık çaldığını duydum. O veletlere göz devirdim, beni tanıyorlardı. Omzumun üstünden onlara döndüğümde, birinin iç çekerek hayran gözlerle bana baktığını gördüm.

"Önüne bak, ufaklık."

Çocuk kızaran yanaklarıyla beraber önüne döndüğünde, ona göre daha utanmaz görünen uzun boylu liseli bana çapkın bir gülüş fırlattı. "Titrettin beni, titrettin."

Üçü birlikte gülüşerek mekânın kapısından içeriye girdiklerinde, sigaramın külünü silkerek söylendim. "Ergenler."

Kül ıslak merdiven basamağına düşerek parçalandığında, sigaranın ağzımda bıraktığı tadı hissederek yüzümü buruşturdum. Hafifçe yana kayarak ayakaltından çekilirken siyah kot pantolonuma düşen közleri silkeledim. Üzerime kırmızı bir sweatshirt ile deri ceketimi giymiştim. Saçlarımı uzun zamandan sonra ilk kez bağlamıştım ve bunun yüzümü biraz daha vurguladığına emindim. Sigarayı bir kez daha ağzıma dayadığımda, görkemli bir Range Rover'ın kaldırımın önünde tozu dumana katarak durduğunu gördüm.

Beni bu kadar beklettiğine inanamıyordum.

Tamam, sadece altı dakika beklemiştim ama...

Her neyse!

İzmariti iki parmağım arasından fırlatarak son basamağa düşürdüm ve ellerimi arka ceplerime yerleştirerek botlarımın ucunda yükseldim. Arabadan inmesi çok kısa sürmüştü, sanki beni bekletmiyormuş gibi sakin adımlarla kaputun etrafını dolanırken üzerinde yine sık giydiği paltolardan birinin olduğunu gördüm. Koyu renkli kotu bacaklarını sarmış ve üstüne taş renkli bir kazak geçirmişti. Rüzgâr başının üstündeki saçlarını alazlarken, aramızda bir basamak kala durdu ve çattığı kaşlarının altından tuhaf tuhaf yüzüme baktı. "Saçların nerede?"

Saçlarımı ilk kez bu kadar toplu gördüğü için şaşırdığını düşünerek bu aptallığına sadece göz devirdim. "Bağladım, geri zekâlı."

Kafasını sol omzuna doğru düşürerek rüzgârda iki yana doğru uçuşan saçlarıma baktı. "Ha, oradalarmış."

Ellerimi yüzüme vurdum. "Bu kadar aptal bir adamla ortak olduğuma inanamıyorum!"

Bana ters ters bakarak aramızda kalan basamağı da çıktı ve benimle aynı basamağa yükselerek fiziksel olarak yakınlaşmamızı sağladı. O kadar yakındık ki, düşmemek için ya o alt basamağa inmeliydi ya da ben yukarıya çıkmalıydım ama ikimiz de bedenlerimiz arasındaki bu savaşı asla sonlandırmıyorduk. Benim topraklarımda yetişmiş bir çiçek gibi, benden uzaklaşırsa ölecekmiş gibi asla yakınımdan ayrılmadan eliyle ceketimin iki yakasından kavradı ve yakaları birbirine doğru çekiştirirken usul usul fısıldadı. "Üşüme Gül Dikenim."

Nefesi, tenimi bir neşter gibi yırttı ve sadece bir neşterin açabileceği o kesik yarasını tenime emare olarak bıraktı. Elimi yanağıma götürerek nefesini ve nefesinin sebep olduğu kesik yarasını aramamak için yutkundum ve ceketimin iki yakasını ayırarak samimiyetsiz bir ifadeyle güldüm. "Üşüyeceğim tamam mı? Al işte, üşüyorum. Sana ne be?"

Sabır dilenerek bir kez daha ceketimin yakalarına uzandı ve iki ayrı yakayı birbirine çekiştirerek önümü kapattı. "Yanakların yeterince kızarmış. Biraz daha kızarırsa çok ilgi çekersin..." Ağzının içinde geveledi. "Sonra bakıp duracaklar, uğraşamam seninle."

"Bana kimse bakamaz."

"Bakamaz tabi."

Bir kez daha ceketimin yakalarını birbirinden ayırarak onun inadına gittiğimde, dilini dişlerinin arasına kıstırdı ve sinirlerinin bozulduğunu belli eden bir gülüşü boğazının derinliklerinden fırlattı. Onu omzundan ittirerek sinirle bir basamak aşağıya inerken, "Altı dakika geciktin," diyerek ona uyarı dolu bir bakış attım. "Tekrarlamazsan sevinirim."

Serseri bir tebessüm yuva yaptı dudaklarına. "Tekrarlayacağıma emin olabilirsin."

"Ağzının ortasına çakacağım bir tane..."

Beni sinir etmenin gururuyla birlikte basamakları tırmanırken, "İki kahve alıp döneceğim," dedi ve ekledi. "İstediğin bir şey var mı?"

"Yere yapışman."

Duman omzunun üstünden bana dönerek alaylı ve kendinden emin bir sırıtma gönderdiğinde ona orta parmağımı kaldırdım ve gülümsemesindeki alayın çoğaldığını gördüm. Genişçe ve dilediğim şeyin asla gerçekleşmeyeceğine inanarak gülüyordu. Bir basamak daha çıkarken göz kırptı. "O dediğin asla ol..."

Kafenin kapısından koşturarak çıkan iki gençten biri küfürler ve kahkahalar eşliğinde kendilerini merdivenlerin ilk basamağına attıklarında, Duman böyle ani bir darbeyi beklemediği için onun üstüne doğru sıçrayan çocuğu görmedi ve daha ne olduğunu anlayamadan sol omzuna yediği darbeyle beraber sersemleyerek yere düştü. Basamakta olduğu için dengesini toplayamadığından birkaç gence çarparak durdu ve çocukların arkasından kükredi. "Hadi ama ya!"

Çocuklar onu asla kaale almadan sırtlarındaki çantalarıyla beraber gözden kaybolduklarında alt dudağımı yavaşça büzerek Duman'a göz kırptım ve onun ağır ağır, belki zorlukla yutkunduğunu gördüm. Omuzlarımı dikleştirerek bacaklarıma yüklendim ve saçlarımı sırtıma çarparak ona arkamı döndüm. Yavaşça, oldukça sakin şekilde basamakları inerek kaldırıma çıktığımda, "Ne gülüyorsunuz," diyerek etraftaki gençleri azarladığını duydum Duman'ın. "Veletler!"

Gülüşmelerin azalarak yok olduğunu anladığımda onu bekleyerek kendimi yormanın aptallık olduğuna inanarak arabaya yanaştım ve kendimi şoför koltuğuna bıraktım. Piçin havalı bir arabası vardı ve baba parası yemek kendisi için pek sorun değildi galiba. Kapıyı kapatarak şoför koltuğuna iyice yerleştim ve direksiyonu kavradım. Araba kullanmayı biliyordum, ehliyetim vardı ama direksiyona oturmayalı epey olmuştu. Özlediğimi hissederek parmaklarımla direksiyonda ritim tutturmaya başladım. Bugün ben sürecektim, ondan izin istemezdim ama kullanmamı istemezse de sürecek halim yoktu. O kadar gursuz değildim.

Az sonra Duman, elinde kahveleriyle etrafa korkutucu bakışlar atarak merdivenleri inerken, kısık gözlerimle kulağındaki küpesini izledim. Kaldırıma çıkarak doğrudan arabaya, ön koltuğa yanaştı ve birkaç dakika boyunca elindeki kahvelerle kapıyı açmaya çalıştı. Alayla onun bu ilginç halini izlediğim birkaç andan sonra kapıyı kendine çekerek açtı ve beni görerek duraksadı. Kehribar harelerindeki sönmüş ateşiyle beni tehdit ederken, "Madem şoför koltuğundasın da neden kapıyı açmayıp beni gülünç durumuna düşürüyorsun Mahşer?" dedi, yüzündeki maskenin sinirden çatladığını gördüğüm sıralarda.

Boş boş baktım. "Gülünç duruma düşmeni istediğim için."

Sakallı çenesini sıktı.

Neden şoför koltuğunda oturduğumu sorgulamadan yanımdaki koltuğa yerleşerek karton bardak içindeki kahveleri aramızdaki boşluğa bıraktı. Uzun süredir araba kullanmadığımdan kendimi direksiyona alıştırmak için biraz bekledim. Bu sırada, onun ikiz gezegenleri, benim dünyama ışığını yansıtarak yüzümün her tarafında gezindi. Dikkatle, sorgulamadan bekliyor ve yapacağım her şeyi kabul ediyordu. El frenini çektim. "Ben bu arabanın direksiyonuna daha çok yakıştım Duman."

"Senin olabilir."

Motor tatsız ve gürültülü bir ses çıkararak kulaklarımı rahatsız ettiğinde, dikiz aynasından arkayı kontrol ettim ve arabayı kaldırım kenarından kaldırdım. Bu sırada benimle alay ettiğini düşünerek ona çıkıştım. "Ben dilenci değilim."

Sanki zaman gibi, hiç durmadan beni izliyordu. "Boyundan büyük kaprisin var Mahşer."

"Duman, bana laf çarpacak vaktini planlarımız için ayırsan ve beni sinirlendirmesen mutlu olurum."

Kafasını koltuğa vurduğunu göz ucuyla görürken, dikiz aynasından arkamı ve önümü kontrol ederek cadde boyunca normal bir hızda sürmeye başladım arabayı. Oldukça büyük ve kullanımı zor bir araba olsa da şoförlüğüm iyiydi. Doğrusu benim her şeyim iyiydi, kendimde o gücü buluyordum. Altım-

daki bebekle beraber köşeyi dönerek caddeye çıktığımda, "Bırak laga lugayı," dedi alaydan arınmış, gergin bir ciddiyetle. "Annen nasıl?"

Elimin altındaki direksiyonu olanca gücümle sıkarak gaza yüklenirken, göğsümdeki dikişlerin atarak kalbimin bir kısmının dışarıya çıktığını hissettim. Onu biraz beklettikten sonra, "İyi olacak," dedim sadece. "O ciğer her kimdeyse bulacağım ve anneme vereceğim. Annem yaşadıktan sonra başkalarına ne olduğu umurumda değil."

"Bencilsin."

"Öyleyim," dedim asla inkâr etmeden.

Trafiğe karıştığımızda direksiyondaki hâkimiyetimden emin olarak aramıza bıraktığı karton bardağı kavradım. Çıplak elimde hissettiğim ani sıcak bir an beni irkiltti ama bu kısa sürmüştü. Karton bardağı iki dudağım arasına yaslayarak uzunca bir yudum aldığımda, "Aslında herkes bencil," dedi düşünceli bir sesle. Deri koltukta az daha kaykılarak kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "Sadece, bazıları bunu itiraf edecek kadar yürekli değil."

Kahvenin ağzıma yayılan lezzetli ve sert baskısını zevkle indirdim boğazımdan aşağıya. "Belki."

"Ağzın ne güzel belki diyor öyle..."

Omzumun üstünden ona ters ters baktığımda, kahvesine uzandı ve benden daha ciddi bir tavırla içmeye başladı. Dilimi dişimin arasına kıstırarak sinirimi kendimden çıkarırken, yeniden önüme dönerek arabayı kullanmayı sürdürdüm. Hızlanmayı istiyordum ama trafik vardı. Birkaç dakika içinde bu trafikten kurtularak bir sokağa çıktığımızda, yolun daha sakin olduğunu fark ederek gaza yüklendim ve altımdaki bebeği uçurdum. Camdan içeriye giren rüzgâr yüzüme ve saçlarıma çarparak özgürlüğü daha şiddetli bir şekilde hissettirirken, Duman'ın bir ıslık çaldığını duydum. Islığı, rüzgârı kırmıştı. Rüzgâr da saçlarımın bir kısmını... Havanın kokusu bastırdı ama

arabanın tümü Duman'ın kendisi kokuyordu. Her yeri istila etmişti ve ondan kurtulmanın yolu yok gibiydi.

Kısa bir sessizlikten sonra sahile bakan sokağı aynı hızla indim ve soğuk rüzgâr cama çarparken, "Yan sokaktan," dediğini duydum Duman'ın. Kahve bardağını avuçları içine almıştı. "Adam bizi bekliyor."

Yüz hatlarım sertleşti. "Bu adam, Melih Han'ı ne kadardır takip ediyor."

"Bugün dördüncü gün," dedi, sesi buz gibiydi. "Pezevenk, çoktan takip edildiği hissine kapılmıştır."

"Daha fazlasını yapmalıyız."

Kaşlarını kaldırdığını gördüm. "Ne gibi?"

Yanaklarımı şişirdim. "Şu ilaç işini yeniden denemeliyiz."

Memnuniyetsizlik, ses tonuna dağılmıştı. "Yani onunla tesadüfi bir karşılaşma daha istiyorsun?"

Omzumu silktim. "Bana çoktan düştü zaten, onunla buluşmak ve bir şeyler ısmarlamak kolay olacak."

"Tek olmaz," diye karşı çıktı. Bana karşı çıkma hakkını kendinde nasıl bulduğunu anlayamadım. "Ben de seninle geleceğim. Bu konuda benimle asla inatlaşma..." metal küpesiyle uğraştı, bugün iki tane takmıştı. "Seni o piçin insafına bırakamam. Ayrıca onun, sana baktıkça aklından neler geçirdiğini tahmin etmek zor değil."

Duman'ın kahramanlıklarıyla uğraşamazdım. "Başımın çaresine bakarım."

"Şüphem yok," dedi sakince. Hafifçe koltukta kaykılarak yol ayrımına bakındı ve "Sol taraftan," diyerek tarif etti yolu. Bana döndü, gözlerinde karmaşa vardı ama hissettiği gururun yansıması, sanki bir kalemle göz bebeklerine çizilmişti. O kadar netti. Beni baştan aşağıya süzdü. "Arazi arabalarını kullanmak zordur, gayet iyi kullandın."

"Sağ ol, ortak."

Onunla alay etmeme rağmen art niyetsiz bir şekilde, küçücük gülümsedi ve bakışlarını ön cama çevirdi. Tarif ettiği gibi

sol taraftan girdim ve arabanın hızını bir hayli yavaşlattım. Herhangi bir tehlike olmaması adına adamla kafede buluşmayacaktık, bir sokak arası bizim için yeterliydi. Karamsar gökyüzünün yeryüzüne acımasızca döktüğü yağmur arabanın ön camına inerken, "Kaldırıma yanaş," dedi Duman ve ona tip tip baktığımı gördüğünde dişlerini bugün sayısız kez yaptığı gibi tekrar sıktı. "Kaldırıma yanaşır mısın Mahşer?"

"Evet, yanaşırım."

Büyük arabayı sokağın ucuna doğru, kaldırımın kenarına park ettiğimde, buranın bakımsız bir sokak arası olduğunu gördüm. Sokağın iki yanındaki evler ve dükkânlar oldukça eski, yıkık dökük tü. Bayır aşağı inen, müstakil evlerin de olduğu bir sokaktı. Patlamış sokak lambaları, yamulmuş çöp konteynırları, eşofmanlarını çekiştirerek koşuşturan çocuklar...

Duman sokağa diktiği uğursuz bakışlarını bana yönlendirdiğinde, "Geliyor," dedi dikkatimi çekerek. "Şu, kertenkele gibi yürüyen var ya, o."

Kaşlarımı çatarak dikiz aynasından arkaya baktığımda, kertenkele yürüyüşlü bir adam aradım ve sonra bunu yaptığım için kendime sövdüm. Onun bu saçmalığını ciddiye aldığım için kendime öfkelendiğim sırada, adamın az daha yaklaştığını gördüm. Duman kafasını aralık camdan dışarıya çıkarak parmaklarını şaklattığında, adam bakışlarını sakince yukarıya kaldırdı ve hafifçe göz kırparak Duman'ı onayladı. "Adı ne?" diye sordum katı bir sesle.

Küpesini çekiştirdi. "Abdulrezzak."

Tısladım. "Benimle alay etme."

"Çok ciddiyim."

"Hadi canım..."

Dudaklarından bir gülümseme geldi geçti. "Sen bana canım mı dedin?"

Kafamı direksiyona gömmemek için Allah'tan sabır dilenirken, adamın arabaya yaklaştığını gördüm. Birkaç saniye içinde arka kapıyı açarak kendini arabanın içine attı ve kapıyı arka-

sından kapattı. Derince çattığım renkli gözlerimle onu gözlemlerken, "Selam," dedi ciddi bir tavırla. Duman'a baş selamı verdikten sonra bakışlarını bana çevirdi ve gözlerini kıstı. "Selam bacım."

"Bacı?"

Kaşlarını çattı. "Biz de kadına kız yan gözle bakılmaz, hepsi benim bacım."

Sınanıyor olmalıydım. Gerçekten, birbirinden garip insanlar tarafından sınanıyordum. Parmaklarımı şakağıma dayayarak orada kilitlenen ağrıyı savuşturmaya çalışırken, "Bu adam mı bize yardım edecek?" dedim inanamayarak. Elimle arkamdaki adamı gösterdim. "Ona baksana, hiç bu işlerden anlıyor görünüyor mu?"

"Yalnız bacım..." Adam çenesiyle elimi işaretledi. "O eli bir indirsek."

Hırlayarak koltuğumun üstünden adama döndüğümde gözlerini irice açarak sırtını koltuğa yapıştırdı ve yavaşça yutkundu. Gözlerimle onu susturmayı başardıktan sonra aynı korkutucu ve soğuk bakışlarımı Duman'a çevirdim. Kolları göğsünün üstündeydi, uzun, kıymık gibi duran kirpiklerinin arkasından rahat bir ifadeyle bana karşılık veriyordu. *Tanrı, beni ondan hep saklamıştı. Bir saklambaç gibi... Beni bulamamıştı, çünkü aslında benden hiç haberi olamamıştı.* Kafamı iki yana sallayarak saçlarımı silkeledim. "Bu adamı sen mi kovarsın ben mi kovayım?"

Kalın dudaklarını yavaşça ıslattı dilinin ucuyla. "Onu kovmayacağız. Tarzı böyle, takılma. İşinde iyidir."

"İşi ne ki?"

Adam ceketinin cebindeki kırmızı, ipek mendili düzeltti. "Kiralık katilim ben."

Tısladım. "Hay sikeyim!"

Duman yan yan sırıtırken adam ağzının içinde cıkladı. "Bacım neler diyorsun öyle..."

Çıldırma raddesine gelmiştim. "Bana doğru dürüst bir açıklama yap. Hemen!"

Duman sakallarını uzun parmaklarıyla sıvazladı. Sakalları, teninin hırkası gibiydi. O hırkayı kaldırıp atmak ister gibi sertçe çenesini kaşırken, "Bakma katilim dediğine, daha bir kişiyi öldüremedi," diye açıkladı Duman. "Silahı eline aldı diye kendini katil sanıyor sadece. O namluyu doğrulttu ama hiç sıkamadı. İçinde yok, öldüremiyor, katil olmak için fazla iyi."

Adam kısık sesle mırıldandı. "Kan görünce bayılıyorum ben."

Bu işi yapmak için böyle bir adam seçmesine anlam veremiyordum. Düzgün görünümlü, maskesiz, saf bir adamdı. Sakalsız, buğday tene sahipti. Gözleri mavi, kaşları koyu ve kalındı. Yanakları kızarmıştı, saçları üç numaraydı ve en fazla otuz yaşında gösteren, takım elbiseli bir herifti. İç çektiğimde Duman, ben sormadan anlatmaya devam etti. "Ama kurnazdır, zekidir. Bir dediğimi iki etmez. Kafasına koyduğunu yapar, bu işte ondan daha fazla kimseye güvenemem."

Adam elini kalbine yaslayarak minnettar bir ifadeyle Duman'a baktı. "Eyvallah Abi."

"Anlat Abdulrezzak."

"Abi bu Melih Han denen kavat..." durdu. "Kusura kalma bacım... Ha abi, bu kavatı takip etmeye başladığımdan bu yana herhangi garip bir davranışını görmedim. Şirketten eve, evden şirkete gidiyor. Yanında hep iki adamı var, tuvalete bile gitse onlarla gidiyor, göt korkusundan galiba abi. Kendimi hissettiriyorum ama göstermiyorum. Sürekli arkasına bakıyor, beni arıyor ama göremiyor. Korkmaya başladı."

"Onu kendi korkusuyla öldüreceğim," dedi Duman, ellerini dizine indirdiğinde. Bir yemin içmekten farksızdı ses tonu. "O kadar korkacak ki, kaçacak delik arayacak. Girdiği deliğe de gireceğim. Öyle korkacak ki, artık kaçmak için bir mezar kazıp, o mezara girecek. Biz sadece üzerine toprak atacağız."

Abdulrezzak dikkatle Duman'a baktı. Sorup sormamakta kararsız görünüyordu. "Abim, bu herif çok mu canınızı yaktı?"

"Yaktı," dedim kısık bir sesle. Ruhum, üstündeki yanık lekesinden şikâyetçi değildi, o lekeyi bırakanlardan şikâyetçiydi. Şikâyetin olduğu yerde cezaları inkâr edemezdiniz. "Çok yaktı. Sorun yanmakta değildi biliyor musun? Sorun ne için yandığımı bilmiyor olmamdaydı."

"Boş versene," dedi Duman Alanguva. Bana baktı. Gözlerimizdeki köprü, kırık kadehler gibiydi; bu yüzden birbirimize ilerlediğimiz köprüde acıyordu çıplak ayaklarımız. "Cehennem biliyor mu sanki ne için yandığını?"

Susmam gerektiğini fark ederek sustum ve arkamızdaki bu adamı arabadan indirip daha fazla oyalanmadan sokaktan ayrıldık. Arabayı hâlâ ben kullanıyordum ve Duman direksiyona geçmek için bir girişimde bulunmuyordu. Soğumuş olan kahvemin çöpünü, yanından geçtiğimiz bir çöp konteynırına fırlattıktan sonra arabayla köşeyi döndüm ve yokuş aşağı indim. O sırada Duman bir sigara tutuşturmuş, dumanı camdan dışarıya bırakıyordu. Şakaklarımı daha sert darbelerle ovalarken, cebimdeki telefonun titrediğini hissederek elimi cebime indirdim. Mesaj olmalıydı, Çisem'e ait olabileceğini düşündüğüm için mesajı açmak için beklemeyecektim. Telefonu almakta zorlandığımda, Duman elini montumun cebine indirdi ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek telefona uzattı. Soğuk eli, tenime kışı getirmişti. Parmaklarımı okşamaktan çekinmeyerek telefonu alırken, "Bakma öyle katil bebek *Chucky* gibi," dedi düz, renksiz bir sesle. "Ben o bakışlarından korkmuyorum."

"Elini derhal çek."

Elini derhal çekmedi. Bana dokunmakta özgür olduğunu sandığından olsa gerek elini elimin her kıyısına sürterek yavaşça dokunuşunu uzaklaştırdı ve koltuğunda tekrardan geriye kaykıldı. Burnumdan sert bir nefes bırakırken, "Telefonumu izinsiz alma bir daha," diyerek uyardım onu. "Mesaj kimden?"

Cevap vermedi. Birkaç dakika boyunca, kendime inanamadığım bir sabırla soruma yanıt vermesini bekledim ama bu defa da beklediğim şeyi yapmadı. Altımdaki arabayı beklenenden çok daha sert bir şekilde, ani bir frenle durdurarak zemindeki toz birikintisini yukarıya kaldırdığımda, sert çehremle ona doğru dönmüştüm. Ona döndüğümde görmeyi beklediğimin ne olduğunu bilmiyordum ama böyle görmeyi beklemediğimi biliyordum.

Sinirliydi.

Doğrusu, çok sinirliydi.

Bizim, bu isimsiz ilişkimizde sinirli ve gergin olan taraf her defasına ben olurdum. O genelde sakindir, rahattır, hislerini kontrol altında tutmasını bilir. Fakat şimdi... Kimseyi içine düşüremeyen bir çukur gibi öfkeli ve tahammülsüzdü. İyiliğin kazanmasını hazmedememiş bir şeytan misali oyunbozandı ama bizim bu hikâyedeki yerimiz çoğu zaman şeytan, kimi zaman melekti. Ona, cevap isteyen gözlerle baktığım andan sonra, "Bu," dedi yalnızca. Çenesini oynattı, boynu gergindi. "Bu pezevenk, sana böyle edepsiz mesajlar atabiliyor mu?"

Ah, Öğünç!

Yine saçma bir mesaj atmış olmalıydı, Duman görmüştü. Fakat bu kadar öfkeli bakmasının bir gereği yoktu, saçmaydı. Yüzüne doğru sallamak için işaret parmağımı kaldırdım ama ben daha ne olduğunu anlayamadan ona savurduğum işaret parmağımı yakaladı. Gözlerimi irice açarak hadsizliğine inanamazken diğer elini belime yerleştirerek ona göre küçük kalan bedenimi kendine doğru hızla çekti. Ufak bir öfke iniltisi bırakarak ona çarptığımda, bir ampulün kırıldığını ve ışıkların sonsuza kadar söndüğünü hissettim. *Tanrı burayı ışıksız bıraktı, birbirimizi asla bulamayalım diye. Bu bir sınavdı ve sen karanlığın içinde bile beni bularak bu sınavdan geçtin.*

Yüzlerimiz arasındaki mesafe onun tarafından kapatıldığında, avuçlarım öylece havada kalmış ve gözlerim kocaman açılmıştı. Bu beni böylesine şaşırttığı ilk andı ve birkaç saniye tepki

verememiştim. Beni, karanlığın içinde bulduğu bir ışıkmışım gibi, her tarafımdan sararken, kendisine karşı olan mücadelelerimi kırdığını bilerek, "Aynen böyle, sus," dedi dudağımın üstüne doğru. Bana daha ne kadar yakın olabileceğini bilmiyordum. Burunlarımız birbiriyle temas halindeydi ve nefesi, dişlerime çarparak ağzımın içine yayılıyordu. "Seni susturmayı beceremediğim için konuşuyor değilsin, ben konuşmanı sevdiğim için konuşuyorsun. İstediğimde seninle başa çıkarım ama senin, bana karşı bile olsa yenilmiş olmanı istemiyorum. Çünkü sana sadece zaferi yakıştırıyorum..." Bir tutam saçımı hırsla ittirdi kulağımın arkasına doğru. "Ateşin etrafında dönüyorsam yanmayı da göze almışımdır, aklından çıkarma."

Bana denizler güzelse batmanın bir lütuf olduğunu söylerdi ama benim ne kadar çirkin bir deniz olduğumu nasıl göremiyordu? Burada batsa, cesedi kıyıya bile vurmazdı ki. O, batmak için yanlış deniz seçmişti. Burnumu burnuna sürttüğümde, kalbinin sesi arabanın içini doldurdu. "Beni mi kıskanıyorsun Duman?"

Saçımı okşadı. "Saçına değen rüzgârdan bile."

"Neden!" Gözlerim kalbine indi. Zaten gözlerinde de gördüğüm şey kalbiydi. Tekrarladım. "Neden Duman? Oyun arkadaşını mı kaybetmek istemiyorsun?"

"Neden..." Elini saçlarımdan çekti ve havada duran elimi yakalayarak elini elimle birlikte kalbine indirdi. Seri, tutarsız kalp atışları bir kuş gibi çırpındı avucumda. Ah, bu kuşu vurmuşlardı. Kanıyordu. Kanı avucumdaydı. Elimi sertçe bastırdı göğüs kafesinin üstüne. "Aptalın biri denizde boğulduğunda suç hiç denizin olur mu Mahşer? Aptalın biriymiş derler, yüzmeseymiş derler, üzülürler, ah vah ederler..." Cümlesini bitirmeye kelimeleri yetse de nefesi yetmedi. Soluk soluğa kalmıştı. "Kimse bunun, denizin işlediği bir cinayet olduğunu düşünmez."

"Denizler cinayet işlemezler."

Kalbinin sesinden korktum, saymaya çalışsam yetişemezdim. "Senin silahın, güzelliğin, tıpkı denizler gibi."

"Tamam."

"Tamam."

Beni, çektiği gibi tekrar ittiğinde bu sefer daha hazırlıklı ve kontrol sahibiydim. Koltuğumda geriye kaydığımda, kendisi de arabanın kapısını açtı ve kendini dışarıya atarak kapıyı gürültüyle örttü. Önüme döndüm. Ruhsuzca ön camdan dışarıya, dağınık İstanbul'a baktım. Kalbim göğüs kafesimden, göğsümü ittire ittire taşıyordu. Parmaklarım halsizce direksiyonu kavrarken, kafamı koltuğun arkasına vurdum ve kafamın içinden bana seslenen hatıraya kulak kabarttım. Yıllar önceydi, Duman lisenin koridorundaydı, cebinde telefonu, kulağında kulaklığı vardı. Şarkıya, keyifli mırıltısıyla eşlik ediyordu.

"Denizler cinayet işlemezler, aslında kimseyi istemezler."

O hatırayı savuşturmak için kafamı iki yana sallarken, lanet telefonumun bir kez daha titrediğini gördüm ve sinirle telefona uzandım. Kimin aradığına bile bakmadan ekranı kaydırarak aramayı kabul ettim ve telefonu kulağıma dayadım. Duman ellerini kaputa yaslamış, dışarıdan, ön camdan doğrudan bana bakarken, karşı taraftan bir kadın sesi yükseldi.

"Akciğer nakli için beklemenize gerek kalmadı," dedi doktor, sesi sevinçli bir haber veriyormuş gibiydi. Heyecanla sürdürdü cümlesini. "Abinizin dokusu annenizle uyuştu. Ameliyat için hiç beklemeyelim. Sahi, bize neden bir abiniz olduğunu..."

Çünkü ben abimi sildim, üzerini çizdim, silinen de kaybolur, görünmez.

YANIMIZA YARA KALAN

Duman. Duman. Duman. Beş harf, iki hece, tek kelime...

Sadece Duman. İs gibi, nefes gibi, günah gibi...

Kiremit bir çatının üstünden akıverip gökyüzünün yüklü bulutlarına takılan bir ateş dumanı gibi.

İsmi binlerce cümlede, onlarca farklı anlamda açıklanabilirdi.

Fakat hiçbiri bendeki anlamına denk düşemezdi.

Bende yaraydı, kandı, intikamdı, geçmişti, hatıraydı, saflıktı, on altıydı. Hepsinin tek kelimelik hali, Duman'dı. Onu bu kadar aklıma takan şey şu an yanımda nefes alıyor olması mıydı? Baktığım her yerde, yüzünü görüyor olmam mıydı? Ya da beni benimle yüzleştiriyor olması mıydı? O bana baktığında her ne oluyorsa, nefesi yanaklarıma dokunduğunda ellerim her neden terliyorsa, cesedi başında uyuduğum küçüklüğüm her neden uyanıyorsa, umurumda olmayacaktı.

Sinirle çıtlattığım parmağımı avuç içime doğru bükerken, oturduğum kiremit, ıslak çatının üzerinde biraz daha yükselttim omuzlarımı. Bir apartmanın çatısındaydık, zirvedeydik, yanımda Alanguva vardı. Dirseklerimizin birbirine dokunacağı kadar yakın mesafedeydik. Bacaklarımız çatıdan aşağıya sarkıyordu, birbirine çarpan ayaklarımıza bakıyordum. O telefon konuşmasından sonra direksiyonu buraya sürmüş, gördüğümüz bu apartmanın çatısına çıkmış, aceleci İstanbul'u izliyorduk.

Doğrusu İstanbul'u izleyen yalnızca bendim.

Duman, beni izliyordu.

"O kadar sessizsin ki," dedi uzun dakikaların sonunda, sesi, rüzgârı kırmıştı. "İstanbul'un sesini duyuyorum, rüzgârın sesini duyuyorum, sokakta, teneke kutusunun yanında cilveleşen iki kedinin sesini bile duyuyorum ama duymak istediğim sesi

duymuyorum." Ona çığlıklarımı dinletsem, o zaman duymak istediği ses yine de ben olur muydum? "Neden sakinsin?"

"Sen hiç Ada'yı öldürmeyi istedin mi?"

Sesimi duymayı beklemiyor gibi derin bir soluk bıraktı. Eliyle sakallarını usulca sıvazladı. "İstemedim," diye düz, sıradan bir sesle yanıt verdi. "Nasıl kıyarım ben ona?"

Aşağıya baktım, başımı döndürmeye yetmemişti. Benim başım Duman'a bakarken dönmüyorsa, o başı hiçbir şey döndüremezdi. "Abim bana neden kıydı?" dedim bomboş, hissiz bir sesle. "Sen abisin de o neydi? Benim Ada'dan bir farkım mı vardı?"

Kaşlarını çattığını hissederek gözlerimi omzumun üstünden ona çevirdiğimde, doğru bir tespitte bulunduğumu gördüm. Kehribar hareleri, kirpik birikintisinin arasından, soğukça beni izliyordu. Gözlerimiz çarpıştığında maskelerimiz gevşedi. "Bana öyle bakma," dedi, rahatsız olmuş tavırla.

Bakmaya devam ettim. "Nasıl bakıyorum ki?"

Dudağını sertçe dişledi. "Öyle işte."

"Nasıl?"

Sanki damağında istemediği bir tat vardı ve yüzünü bunun için buruşturuyordu. Bende gördüğü şey neydi, bilmiyordum ama gördüğü o şeye daha fazla bakamıyormuş gibi gökyüzüne dikti kızıl bir sonbaharı anımsatan gözlerini. "Küsmüş gibi, kırgınmış gibi, boynu bükük gibi."

"Kızgınım Duman, ne kırılacağım ona..."

Soğukça, küstahça güldü. "Ben ne gördüğümü biliyorum Mahşer. Beni aldatamazsın."

Sinirle yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdığımda, nefesimi daha yakından hissettiğinden olsa gerek bariz bir şekilde gerileyerek tekrardan yuvasına indi göz bebekleri. "O abini siker atarım, bana bir daha sakın öyle boynu bükük bakma!"

Nefesi dudaklarıma yüklenmişti. Göz temasını bozmadan tıslıdım. "İkinizin de canı cehenneme!"

Tek kaşını yükselterek benim kızgın, asi, sinirli halime bakarak alnını sertçe alnıma vurdu. "Bakma öyle ateşli ateşli..."

"Sen niye taktın benim bakışlarıma!"

"Etkileniyorum çünkü."

"Geri zekâlı!"

Alnımı geriye doğru çektiğimde bana karşı koymayarak temasımızın kesilmesine izin verdi. "Bastıbacak."

"Sinir oluyorum sana!"

"Çatıdayız, doğru konuş benimle."

Dişlerimi sıktım. "Doğru, çatıdayız. Umarım düşersin."

Bir an durdu, ben de durdum. Bakışlarımız kesiştiğinde, ikimizin de aynı hatırayı anımsadığını hissettim. Homurdandı. "Bana son beddua ettiğinde, gerçekleşmişti."

"Tekrar gerçekleşebilir o zaman, dikkat et."

"Senin o güzel ağzınla dalaşmak ne zevkli, bir bilsen."

Beni sinir etmekten duyduğu hazzı merak ediyor muydum, hayır. İlgilenmedim. Cevap vermedim. Onunla vakit kaybetmeyecektim. Sessiz kalarak önüme döndüğümde, gözlerinin hâlâ bende olduğunu biliyordum. Şeytan, yine inindeydi. Birbirimize bakarken hissettiğimiz şey buydu; inimize giriyor gibiydik. Çünkü aslında birbirimize, birbirimizden tanıdıktık. Güneşin yonttuğu bir mağaranın içine hapsolmuştuk ve artık en kötüsü buradan çıkamıyor olmak değildi, buradan çıkmayı istemiyor olmaktı.

Sessiz sokaktaki çöp konteynırına çarpan rüzgârın sesi uğultulu bir şekilde kulaklarıma dolduğunda rahatsız olarak kızgınca homurdandım ama neye kızgın olduğumu bile bilmiyordum. Çenem, dişlerimi sıktığım için o kadar fazla ağrıyordu ki. Çenemi sıvazladım. "Hay sıçayım şarap çanağına!"

Sabır çekti. "Sakinleş biraz."

Ben sakindim. Tamam, aslında o kadar da sakin değildim ama bu onu hiç alakadar etmezdi. Ayaklarımı daha seri, stresli bir şekilde sallandırdım. "Sana soracak değilim."

"Abini öldürmekten bahsederken ciddi miydin?"

"İnan, abim şurada sürünerek ölse kılımı kıpırdatıp ona yardım etme zahmetinde bulunmam."

Dudağının sol tarafı kıvrıldı. Bu gülümsemeyi tanıyordum, beni veya söylediklerimi aşağıladığında hep böyle kıvrılırdı dudağının kenarı. "Çok büyük konuşuyorsun Gül Dikeni."

Direttim. "Ben annemden başka kimseye yardım etme zahmetinde bulunmam. Sana da."

Daha çok kıvrıldı o dudak, daha çok aşağıladı beni. Bendeki tüm şanslarını tükettiğini bilmeliydi. "Demek öyle," dedi eğlenen bir şekilde. Ona gıcık oluyordum, çünkü onu sinirlendirmeyi istediğim her an eğlenerek geri dönüş yapıyordu bana. Kafasını arkaya yatırarak güldü. "Sen var ya, sen tam bir şımarık kız çocuğusun."

"Alay etme benimle!"

Gülmeye devam etti. O güldükçe rahatsız hissediyordum, çünkü açıklanamaz bir şeyler vardı gülüşünde ve ben açıklanamaz şeyleri sevmezdim. "O zaman deneyip görelim mi?"

Rüzgâr saçlarımı onun sakallarına doğru uçurdu. "Ne?"

Gözlerini bana öyle ani çevirdi ki az daha kafamı geriye çekecektim gözlerini kabul ederek bakakaldım ona. Yüzlerimiz arasındaki mesafeyi sıfırlayarak burnunu burnumun üstüne yasladığında soğuk dudakları alnımı teğet geçmişti. Küfür etmek için dudaklarımı araladığım esnada ağzını kulağıma dayayarak, "Görelim bakalım bana ne kadar karşı koyabileceksin?" dedi usul usul. Kıpırdandığını hissettim. "Şayet gerçekten, bana bir şey olurken, orada öylece durup kılını bile kıpırdatmazsan merhametsizliğine inanacağım."

Gözlerimi devirdim. "Boş yapıyorsun."

"Bana şans öpücüğü versene."

Alayla güldüm. Ya onu aşağıya itecek ya da sinirimden kuduracaktım. Doğrusu onu aşağıya itmek güzel fikirdi ama bununla uğraşamazdım. Neyden bahsettiğini, doğrusu ne saçmaladığını ona sormak için dudaklarımı araladım fakat hiçbirine zaman tanımadı. Ben henüz ne olduğunu anlayamadan önce

nefesi, sonra kendisi uzaklaştı ve bir an sonra, bir an önce yapmayı istediğim şeyi yaptı.

Kendini çatıdan aşağıya attı.

Nasıl oldu, nasıl yaptık, nasıl gerçekleşti bilmiyordum. Gözlerimi açtığım an onun kendini boşluğa bıraktığını, elinin çatıya, diğer elinin tutmam için bana uzandığını gördüm. Aniden gelişen olayın, zamansız gelen duygularıyla baş başa kaldım. Kendini boşluğa bırakırken aslında düşmemek için çatıya tutunduğunu bilmeme rağmen, yaptığım bu aptallığı nasıl açıklardım kendime?

Evet, aptallıktı.

Düşmemesi için elini tutmak tamamen aptallıktı.

Elimin ansızın, beni bile şaşırtarak onun boşluktaki eline uzanması, ikimizin gözlerinin de büyümesine sebep olmuştu. Parmaklarım parmaklarına asılarak ona yardımcı olduğunda, zamanın bir an durduğunu hissettim. Bu an, aslında zamanın dışında, bizim içimizdeki bir andı. Soğuk parmaklarımız birleştiği an zaman yavaşladı. Meleklerimiz bizi sevmezdi, onları Tanrı karşısında utandırdığımızdan olsa gerekti. Rüzgârın fısıltısına, onun dudaklarından dökülen haz dolu ıslık karıştı. Kafasını arkaya yatırarak sevimsiz, erkeksi bir kahkaha bıraktı. Bağırdı. "Düşeceğim diye ödün koptu kızım!"

Yanılıyordu. Onu düşerken gördüğümde hissettiğim şey korku falan değildi. Zaten ayağının birisi hâlâ çatıdaydı, diğeri boşluktaydı. Rüzgâr saçlarımı onun yüzüne itiyordu ama rahatsız olmuşa benzemiyordu. Sakal yığını doğrultusunda uzanan yüzünde keyifli ve kendinden emin bir ifade vardı. Beni bir an için yendiğini düşünmüş olmalı ki daha da keyiflenerek mırıldandı. "Dondun mu? Mahşer, kendine gel." Çatıda duran elinden destek alarak hafifçe yükseldi, iri bedeni bir gölge gibi önümdeydi. "Düşmedim, iyiyim, endişelenme."

Hayretle güldüm. "Senin için endişelendiğimi mi düşündün?"

Duman imayla parmaklarını yakalayan elime baktı. Piç, eğleniyordu. "Yavrum, endişelendin ki kurtarmak için tuttun elimden."

"Seni kurtardım, çünkü düşürmeyi kendim istedim."

Bu cümlede bahsettiğim şeyi anlayabilecek tek kişi kendisiydi. Çünkü biz ortaktık ve artık ne düşüneceğimizi dahi biliyorduk. Kafasını iki yana salladı. "Sakın! Sakın yapma!"

"Aşağıda görüşürüz."

Elini bıraktım.

Onu bıraktığım an ağız dolusu küfür ederek çatıya tutunmaya çalıştı ama gülerek diğer elini de ittirdiğimde hiç şansı kalmamıştı. Önce elleri, sonra başıyla beraber yüzü gözden kaybolarak aşağıya doğru düştüğünde, kafamı arkaya yatırarak kahkaha attım. Yere düşmesi sadece birkaç saniye sürmüştü. Gürültülü bir ses yükseldiğini duydum, yere düşerken çıkarttığı ses olmalıydı. Saçlarımı gözümün önünden çekerek hafifçe aşağıya sarktım ve ikinci kattan aşağıya, sokağa baktım. Durdum, sokakta yoktu. Gülüşüm dudaklarımın iki yana gerilmesiyle son bulduğunda, histerik bir mırıltı döktüm. Yerde yoktu? Allah aşkına, bu herif nereye düşmüştü.

Bir an sonra çöp konteynırı tekmelendi.

Ah, çöp kutusunun içine düşmüştü.

Kafamı iki yana sallayarak güldüm. Kabul, gereksiz yere canının yanmasını istemezdim ama kendi kabahati yüzünden canı yandığında ona müdahale etmezdim. Kendi düşüncelerimi onaylayarak kafamı salladığımda, onun çöp kutusunu tekmeleyerek kalkmaya çalıştığını gördüm. Sokak, edepsiz küfürleriyle inliyordu. "Ben böyle işe sokarım! Bu ne lan!" Tekmelerinin sesi beni keyiflendirdi. "Hay sikeyim! Mahşer... Mahşer yaktım çıranı!"

Küfürleri ve bağrışları karşısında sessiz kalarak geriye doğru yattım ve sırtımı kiremit, düz çatıyla buluşturdum. Gözlerimin gördüğü şey bacalardan tüten soba dumanı ile gökyüzüydü. Beni duyacağını bilerek, eğlenerek bağırdım aşağıya doğru. "Kısık sesle küfür et Duman, rahatsız oluyorum."

"Hahaha, çok komik."

Sinirle, öfkeyle bağırdı. Ne durumda olduğunu bilmiyordum ama sanırım çöp kutusunun kalabalığıyla boğuşuyordu.

Aptal, oradan çıkmayı bile beceremiyordu. Cebimdeki pakete uzandım, bu zaferime bir sigara yakardım. Mentollü dalı dudaklarım arasına yaslayarak çakmağı çaktım ve sigaramı tutuşturdum. Bir an önce eve geçmeliydim. Yarın hastanede işim vardı, abim olacak piçle yüzleşecektim ve bunun öncesinde, kafamda bir düzen kurmalıydım.

Neden benim değil de onun dokusu uyuşuyordu ki annemle?

Bu haksızlıktı!

Onunla olan bendim ama ona yardım edebilecek olan abimdi.

Üstelik nereden çıkıp gelmişti, nasıl haberi olmuştu?

Duman'ın hakaretlerini, söylenmelerini dinleyerek sigaramı yavaşça içtim. Keyfine vararak, tadını alarak içmek istedim. Epeyce söylenmişti, sesi beni rahatsız etmeye başladığında ıslık çalarak onun sesini bastırdım. Zaferimin tadını çıkardım. Duman konteynırın içinden çıkmayı başardığında aşağıya inmem için seslenmişti. Onu beklettim, birkaç sigara daha yaktım ve yavaşça içtim. Beklediği için de hakaretler etti. Sokak inliyordu.

Kimin umurundaydı ki?

Benim değildi.

Dakikalar sonra aşağıya indiğimde açıkçası onu hiç bu kadar kızgın görmediğimi düşündüm. Burnundan soluyordu ve öfkeden eli ayağı titriyordu. Apartmanın kapısından dışarı çıktığımda bana bağırmamak için dudaklarını birbirine bastırdığını, gözlerini yumarak sakin kalmaya çalıştığını gördüm. Elleriyle saçlarını kavrayarak duvara öfkeyle kafa attığında üstünden dökülen çöpleri görerek homurdandım. "Üstünden bok dökülüyor."

Fevri bir şekilde bana dönerek işaret parmağını suratıma salladı. "Beni sen temizleyeceksin!"

Ona orta parmağımı kaldırdım.

Arkamı döndüğümde biraz duvara kafa attı, biraz çöp tenekesini dövdü, biraz bağırdı. Sonra sustu, peşime düştü, arabaya binene kadar bir sigara yakıp dertli dertli içti. Haklıydı, bok kokuyor olsaydım ben de dertlenirdim. Arabaya yerleştiğimizde

bu sefer direksiyona kendisi yerleşmiş, camları aşağıya indirmişti. Kokuyordu ama beni çok rahatsız etmemişti. Bacaklarımı koltuğun üstüne çıkarmış, kollarımı dizlerimin etrafına sarmış, çenemi dizime yaslamıştım. Camlar açık olduğu için rüzgâr seri şekilde uçuşturuyordu saçlarımı. Göz kapaklarımı indirdim, harelerimi karanlığa tutsak ettim.

Abimi görmeye hazır değildim.

"Adı neydi?"

Kimden bahsettiğini biliyordum. Çenemi diz kapağıma daha sert bastırdım. Sahi, adını ağzıma almayalı kaç zaman olmuştu? Galiba o bize sırt çevirdiğinden beri bırakmıştım adını anmayı. "Enes."

İsmini günler, aylar, yıllar sonra anmış olmak dudaklarımda yabancı, hoşnutsuz bir tat bırakmıştı. Sanki o abiydi ama benim abim değildi. Aramızda sadece duvarlar yoktu, ihanetler de vardı ve duvarlar aradan kalksa bile ihanetler orada, öylece duracaktı. Bizi terk etmişti; annesini, kız kardeşini kimsesiz bırakmıştı. Bunun affı olmazdı.

Bana başka bir şey sormadı, dili dönmedi, ağzı açılmadı. Sustu, bu sessizlik benim susmamı talep edecek kadar yoğun bir sessizlikti. Gözlerimi kapatarak dizime yattım. Sadece bekledim, onun beni evime götürmesini, zamanın geçmesini, kafamın içindeki ağırlığın hafiflemesini... Yalnızca bekledim. Her bekleyiş bir sonuca gebeydi. Kafamı taşımakta güçlük çekiyordum ama ben kendimi zor olanla sınamayı sevdiğim için dert etmedim. Araba yavaşlayıp durana kadar gözlerimi açmadım. Araba tamamen durduğunda motorun sesi kesildi ve omuzlarım gevşedi. Yüzümü kucağımdan kaldırarak gözlerimi açtım.

Beni evime bırakacağını düşünmüştüm.

Evine getirmişti.

"Beni neden buraya getirdin?"

"Beni temizleyeceksin."

Gerçekten mi? Bu saçmalıkta ciddi miydi? Arabanın tavan lambası yüzlerimizin bir kısmını aydınlatarak onu görmeme

müsaade ederken, kendisiyle göz kontağı kurdum. Ciddi görünüyordu. "Duman, saçmalama Allah aşkına! Git duşunu al, ben nasıl temizleyeyim seni."

Omuzlarını silkti. "Bilmem. Sırtımı falan keselersin."

"Duman!"

"Mahşer, bok kokuyorum! Elbette sen temizleyeceksin beni."

Gözlerimde acı vardı, uykusuzluktandı. Boğazım, sigaranın illet baskısından acıyordu ve o saçmalıyordu. Mücadele etmeyecektim, yardımcı olur evime dönerdim. Aksi halde peşime düşecek, beni rahat bırakmayacaktı. Saçlarımı çekiştirdim. "Tamam Allah'ın belası!"

"Acıtma şu saçlarını..."

Saçlarımdan ona neydi yahu! Niye her boka karışma hakkını kendinde görüyordu? Mesafe istiyordum. Aramızda, geniş bir mesafe istiyordum ama bu herif, söz konusu ben olduğunda mesafe fikrine asla yanaşmıyordu. Arabanın tavan lambasını ve ısıtıcısını kapatarak kendini kapıdan dışarıya atana dek öylece onu izledim. Yüzüm katıydı. Kapıyı sertçe kapattı. "İn Mahşer."

İndim. Kendimi kapıdan dışarıya attığımda tıpkı onun gibi kapıyı sertçe kapattım ve rüzgârın önünü kestim. O arabanın etrafını dolanmış, apartmana yönelmişti. Yan yana birkaç kat çıkarak dairenin önünde durduğumuzda apartman ışıkları yanmadığı için kapıyı açmamız vakit almıştı. Sanırım Ada'nın uyuduğunu düşünerek sessiz olmaya çalışıyordu. Az sonra kapıyı açtığında ona ters ters bakarak eşikten içeriye girdim.

Bana gözlerini devirdi.

Homurdandım. "Siktir git yıkan, bu kokuya daha fazla dayanamayacağım."

Kapıyı yavaşça kapattığında, karanlık koridoru aydınlatan tek şeyin salondan yayılan abajur ışığı olduğunu anladım. Soluktu ama birbirimizi görmemiz için kâfiydi. Omzumun üstünden Duman'a bakarken, siyah kabanını çıkararak sertçe yere

attığını gördüm. Yüzü buruşmuştu. "Beni yıkamandan bahsederken oldukça ciddiydim Mahşer."

"Avucunu yalarsın."

Kazağına uzandı ve takip edemediğim saniyeler içinde boğazlı kazağını başından sıyırdı. Saçları dağılarak dökülmüştü başının üstüne. "Beni tahrik etme Mahşer!"

Onunla alay ettim. "Onu hep yapıyorum, her anlamda."

Kazağının altına hiçbir şey giymemişti. Kazağın altına bir şey giymeyen tek aptal olabilirdi, üstelik kazağı yünlüydü ve kaşındırmış olmalıydı. Çıplak vücudunu ilk kez görmüyordum ama içeriden yansıyan ışığın doğrudan onun göğsüne düştüğünü hesap edersem, göğsünü, ilk kez böyle kızıl görüyordum. Ateşlenmiş gibi, harlanmış gibi... Kirpiklerimin ağırlığını taşıyan gözlerim çıplak tenine anlamsız bakışlar atarken, "Tek tahrik olan ben değilim herhalde," diyerek beni iğnelediğini duydum.

Bir şey demedim.

Bir ağız dolusu homurtuyla beraber yanıma dek yürüyerek elini dirseğime attığında ayaklarımı yere sürüyerek dokunuşunu püskürtmeye çalıştım. "Of Duman..""

"Sırtımı keselemeden gidemezsin."

Tepindiğimde ayağımın altındaki ahşap döşemeler rahatsız edici şekilde gıcırdadı. "Duman, bak kötü olacak."

"Saçımın arasından yemek dökülüyor, daha ne kadar kötü olabilir Mahşer?"

Saçının arasına bakmak gibi bir gaflete düştüğümde, saçlarının arasında bahsettiği gibi bir şey göremedim. Hatta bir an buna o kadar kapılmıştım ki, farkında olmadan parmak uçlarımda yükselerek kafasına bakmaya başlamıştım. "Duman?"

"Ne var?"

"Kafanda saç var."

Alayla güldü. "Seni şakacı."

Omzuna sert bir yumruk indirdiğimde ağzının içinde söylendi. Tepinerek, ayaklarımı sertçe yere basarak beni sürükle-

mesine mani olmaya çalıştım. "Duman saçmalama! Senin sırtını falan keseleyemem."

"Ben de seninkini keselerim, ödeşiriz."

"Seni öldüreceğim!"

Beni sertçe kendine doğru çektiğinde alnım geniş omzuna yaslanmıştı. Başımın üstüne hırladı. "Sırtımı lifle mi keselemek istersin yoksa..."

Sinirle bağırdım. "Umarım su sıcak akar ve yanarsın."

"Zaten yanmadığımı nereden çıkardın?"

Alnımı düştüğü yerden, omzundan, kaldırarak dağılmış saçlarımı sırtıma doğru savurduğumda, banyonun kapısını araladığını gördüm. Bir gıcırtı duyuldu, hafifçe bana sürtünerek lambayı yakmak için düğmeye uzandı ve bir an kadar sonra banyo aydınlandı. Duman zaman kaybetmeden beni eşikten içeriye çektiğinde, ellerimle sırtına darbeler indiriyordum. Kahretsin! Beni alt ediyor olmasına, fiziki müdahalede bulunmasına dayanamıyordum. Sanki hepsi bana ve ruhuma, gücüme hakaretti. Birinin istediği şey olmak onurumu küçültüyordu. Beni içeri sokarak sertçe banyonun ortasına ittiğinde, kapıyı ardından kapattı ve tıpkı benim gibi baktı bana.

İkimiz de burnumuzdan soluyorduk.

İkimiz de öfkeli, sinirliydik ve Duman çoğu zaman yaptığı şeyi yaparak beni alttan almıyordu. Üzerime doğru yürümeye başladığında, geri adım atmayacağıma ant içmiş bir şekilde mesafeyi tamamlamasını bekledim. Adeta ağzımın içine girene kadar durmadı ve başını eğerek yüzünü, gözlerini bana hizaladığında dişlerini birbirine sürterek konuştu. "Küvete geç."

"Banyo yapacak olan sensin, sen geç."

"İkimiz de ıslanacağız, şüphen olmasın."

Yanımdan geçerek çıplak ayaklarıyla küvete doğru ilerlediğinde, ayağımı yere vurarak inledim.

Küvete girdiğini hissettiğimde asi ruhum bir kez daha başını kaldırdı ve çıkmak için harekette bulundu. İleriye doğru adım

atacağım anda, eylemimin farkına vararak elime uzandı. "Yok öyle," dedi parmaklarımız kavuştuğunda. "Bırakmam seni."

Beni küvete doğru çekiştirdiğinde mecburi olarak yönümü ona dönmüş ve bir kez daha çıplak göğsüyle burun buruna gelmiştim. Cehennemin kapısı gibi, harlı ve yanıktı. Hemen küvetin önündeydim ve buradan geriye gidemeyeceğimi, gözlerinde görüyordum. Peki madem, öyle olsundu. O beni zorluyorsa ben de onu zorlardım. Göz kontağını zedelemeden küvette gerilediğinde, eğilerek ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım. Elimi tutmayı bırakmıştı ama gözlerini benden ayırmıyordu. Beni yalnızca, gözleriyle tutuyordu. Doğrulduğumda sırtını fayanslara yaslamış beni izlediğini gördüm. Uzandım, ceketi çıkardım ve ince badimle kaldım. Gözleri göğüslerime doğru dökülen saçlarımı izledi. "Saçların, çok uzamış. Kesmeyi düşünmüyor musun?"

"Hayır." Sesim kurşungeçirmezdi.

"Daha ne kadar uzayabilir ki?"

Omuzlarımı silktim. "Sadece uçlarından kesiyorum. Hem kırıkları toplamış oluyorum hem de onları çok kesmemiş."

Elini bana uzattı. "Gel."

Elini elbette tutmadım, zaten tutmayacağımı bilerek uzatmıştı. Çünkü Duman, kumar oynamayı severdi. Kâğıdı atmıştı, sıra bendeydi. Bacağımı küvetin içine attığımda, bir an için telaşlandığını sanır gibi oldum ama buna sebep görmedim. İfadem, ütüsü bozulmayan bir kumaş gibi, dümdüzdü. Diğer bacağımı da küvetin içine yerleştirdiğimde gerileyerek küvetin diğer ucuna yöneldi. Aynı küvetin içinde, aynı duş başlığı altında olabilirdik ama aramızda bir kol mesafesi vardı. Ona dik dik baktığımda, kaşlarını çatarak dudaklarını kıpırdattı ama ne dediğini kendisinin bile anlamadığına emindim. Kalın, kırmızı dudakları kıpırdamaya devam ederken uzanarak köşedeki çıkıntının içinden bir lif aldı ve aramızdaki boşluktan bana doğru uzattı. "Al."

"Ver!"

Bana uzattığı lifi aldığımda, göğsü sert bir şekilde yükseldi ve yine sert bir şekilde alçaldı. Dudakları hâlâ bir şeyler diyerek kıpırdanıyordu ama çok belirsizdi. Elini çekerek sakallarını sıvazladıktan sonra bir anda, çok hızlı bir manevrayla önüne döndü. Şimdi sırtıyla bakışıyordum, çok ani olmuştu ve elimde lifle kalakalmıştım. Ellerini soğuk olduğunu düşündüğüm fayanslara yaslayarak ayakta durabilmek için kollarının gücünden destek alırken, çıplak ayaklarım üzerinde ilerleyerek ona yaklaştım. Pantolonu bacaklarındaydı, kıyafetlerim üzerimdeydi ve tehlike oluşturabilecek bir pozisyonda değildik. Sadece sırtını lifleyip çıkacaktım. Evet, sorun yoktu. Omuzlarımı dikleştirerek life baktım. "Sabun?"

İrkildi. "Doğru, sabun lazım..."

Hafifçe eğildi ve duvardaki çıkıntının içinden sabunu alarak bana uzattı. Doğrudan fayanslara bakmakta ısrarcıydı. Sabunu alıp lifi köpürtürken, ansızın başımdan boşalan ılık suyu hissettim ve tepkisiz kalmak için alt dudağımı sertçe dişledim. Duş başlığından dökülen ılık su önce başımı, sonrasında, seri şekilde tüm vücudumu ıslattığında, elimdeki lifin köpürdüğünü gördüm. Genzimi temizledim. "Sadece sırtını değil mi?"

Tek kelimelik bir cevap verdi. "Evet."

Birkaç dakika sürecekti. Hepsi buydu. Avuçlarımdaki lifi sıkarak yavaşça onun ense köküne yerleştirdiğimde, elini fayansa daha sıkı bastırarak kafasını önüne eğdi. Saçlarımın ağırlığını sırtımda memnuniyetle taşıyarak sus çizgime çarpan su damlasını elimin tersiyle ittim ve diğer elimle lifi ensesinin etrafında gezdirdim. Ona yetişmek için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kalmıştım ve zorunluluklardan nefret ediyordum. Köpükler teninde dağılıyordu.

"Duman?"

"Evet?"

"Kalbindeki deliği kapatamıyor musun?"

Bugün, aramızda geçen sorunsuz ilk diyalogdu. Art niyetsiz, öylesine sormuştum. Elimin altında gerildi. "Çok geç fark

edildi. Kalbimin delik olduğu fark edildiğinde bende kalp yetmezliği başlamıştı."

Anlamıştım fakat bu beni tatmin etmiyordu. Burnumu çektim. "Bu çok sorumsuzca! Nasıl fark edilmez ki Allah aşkına? Nasıl doktor bunlar?"

Neye kızdığımı, niçin kızdığımı biliyordum ama bir şeyin beni bu kadar kolayca kızdırmasını anlayamıyordum. Parmaklarımın arasındaki lif ense kökünden aşağıya, kaburgalarının başladığı yere indiğinde, nefesinin çarpıcı sesini duydum. "Gizli delik falan filanmış. Bilmiyorum Mahşer. Öleceğim işte, boş ver."

Lifi sırtına çarptım. "Ölümü çağırıp durma!"

"He, Azrail de ben çağırınca geliyordu zaten. Hasbinallah."

"İyi, geber!"

"Şimdi böyle diyorsun ya," dedi ansızın. Sesi eski bir evden yükselir gibi, uğursuz bir şeylerin habercisiydi. "Öldüğümde kahrolacaksın."

"O zaman ölme!"

Bu onu şaşırttı. Geber falan dememi bekliyor olabilirdi, çünkü hep böylesini demiştim. Bu onu öyle şaşırttı ki, bir an nefessiz kaldı ve omuzları elimin altında alçaldı. Ses tonum nasıldı bilmiyordum ama onu etkilediği belliydi. Bana dönmek için hareketlendiğinde, "Yani, şu iş bitmeden ölme," diyerek tamamladım cümlemi. Sessizlik köprülerini kaldırıp atmıştı. "Sana ihtiyacım var."

Ensesini de öne doğru eğerek başını elleri gibi fayansa yasladığında bir an için gücünün tükendiğini hissettim. "İş bittikten sonra öleyim o zaman?"

"Ben, seni bende çoktan öldürdüm."

İlki çok yıllar önce,

Kıyamet gibi bir gecede...

Buna bir cevap vermedi. Sorsaydı da söylemezdim. Bende ölen Duman, kafamın içinde, kapısı kapalı bir odadaydı. O kapıyı ne açıyor ne açtırıyordum. Susması işime geldiğinde elimi

hızlandırdım, bir an önce defolup gitmek istiyordum. Ona biraz daha yaklaştığımda kalkanlarımız inmiş, bedenlerimiz birbiriyle hafifçe temasa girmişti. Bir elimi omzuna yaslarken diğer elimdeki lifi kaburgalarının hizasından aşağıya kaydırarak tenini ovuşturdum. Sabun ferah kokuyordu. Sıcak su, başımızdan aşağıya dökülerek banyonun içini buğulandırmaya başladığında, kürek kemiklerinin hızlı biçimde yükseldiğini gördüm. Hızına yetişemiyordum. Başını hafifçe arkaya yatırmış, tavana bakıyor ve gördüğüm kadarıyla sık sık yutkunuyordu. Âdemelmasının kıvranışını izlerken, lifi beline kaydırdım ve aynı esnada gözlerini yumduğunu gördüm. "Mahşer, yeterli."

Omzunun üstünden ona bakıyordum. Başım omzuyla boynu arasındaki boşluktaydı ama ona temas etmiyordu. Lifi belinin etrafı boyunca kaydırdım. "Bitmek üzere zaten, bekle."

Sanki bana bakmamak için doğrudan tavana bakıyor, asla kıpırdamıyor, artık yutkunmuyordu bile. Nefesini tutmuştu. "Yeterli dedim, Mahşer."

"Neden?" O şeytansa, ben indim. Soğukça güldüm. "Dakikalar önce seni yıkamam için çok hevesliydin?"

Kılı kıpırdamıyordu. Sıcak su damlaları yüzünün belli başlı yerlerinden kavislenerek iniyor ve çenesinden aşağıya, köprücük kemiklerinin çukuruna düşüyordu. Saçları ağırlaşarak başının üstüne düşmüş, bir kısmı alnını gizlemişti. Damarları, sanki şimşek gibi belirginleşmişti zarif teninin üstünde.

"Mahşer..."

Hızlı nefesleri...

"Henüz bitmedi."

"Mahşer, kalbim!"

Kırmızı alarm verir gibiydi cümlesi. Kulaklarımda uğuldayan bu cümleye karşı tepkisiz kalmayarak elimi ondan uzaklaştırdım ve birkaç adım gerileyerek özel alanının dışına çıktım. Kolum, elimdeki lifle beraber yanıma düştüğünde, kolunu dirseğinden kırarak fayansa yasladığını ve alnını da çıplak koluna dayayarak soluklandığını gördüm.

Soluğunu kesmiştim.

Tabanlarım üzerinde alçalarak başımı arkaya yatırdım ve duş başlığının altına girerek üstüme sıçrayan köpükten arınmayı bekledim. Elimi uzatsam ona dokunabilirdim ama kalbine daha fazla yüklenmek istemezdim. Lif, parmaklarımın arasından kayarak küvetin dibine düşmüştü. Duman yatışmayı bekledi, bir eli kalbinde, yarasının üstündeydi.

Acı çekiyordu, görmemi istemiyordu.

Elimi gerdanıma yasladım. "İyi misin?"

"Umurundaymışım gibi davranma."

Bir zamanlar, öyleydin.

"Davranmam."

İnledi. "Üşüdün, git ısın."

"Ben çıkarsam kalbin ağrımaya son verecek mi?"

Kükredi. "Evet! Anlamıyor musun? Evet!"

Bağırmasını umursamadım, çoğu zaman ben de bağırırdım. Başımı öne eğerek bir kez daha kavisli, geniş, sırtına baktım. Kürek kemikleri dışarıya doğru yüklenmiş, gerilmişti. Saçlarımı sağ omzuma yıkarak biriken suyu ellerimle sıktım ve nefes seslerini dinleyerek bacaklarımı sırasıyla küvetten çıkardım. Tamamen ıslaktım, Ada'nın kıyafetlerinden almalıydım. Ben kapıya gidene kadar sessiz kalmıştı ama parmaklarımla kapı kulpunu kavradığımda hızlı soluğunun ardından yetişti cümlesi. "Bana giyecek birkaç şey ayarlasana."

Kulpu indirerek kapıyı araladım ve banyodan koridora dağılan ışık sayesinde yönümü belirleyerek kendimi dışarıya attım. Kapıyı sertçe örterek sırtımı kapıya yasladım ve karanlığa baktım. Güçlü ruhumu taşıyan zayıf bedenim üşüyordu ama dert etmiyordum. Elimi ağrıyan, acıyan kalbimin üstüne yaslayarak ıslak badiyi avuç içime kıstırırken, "Duman Bey?" dediğini duydum tanıdık bir sesin. "Siz ne zaman geldiniz?"

Aksanlı sesin sahibi Rose idi. Koridorun diğer ucunda, Ada'nın kapısının önündeydi. Karanlık olduğu için beni seçememiş olmalıydı. Islak dudaklarımı dişlerimin arasına alarak

beni görmesi için ileriye doğru birkaç adım attım. "Benim," dedim kuru bir sesle. "Mahşer."

Birbirimizin yüzünü aynı anlarda gördük. Gözleri bir şaşkınlık belirtisi göstermenin hemen ardından kısılarak tıpkı bir robot gibi hissizleşti. "Hoş geldiniz," dedi benim kadar kuru, samimiyetsiz bir şekilde. Üstüme bakındı. "Siz, ıslak mısınız?"

"Dumanla küvette biraz işimiz vardı." Dik dik baktım. "Anlarsın ya..."

Dudaklarına ölçülü, sahte bir tebessüm konuk oldu. "Size kıyafet vermemi ister misiniz?"

Tersledim. "Duman'ın tişörtlerinden bakarım."

Saçlarımın hepsini bir omzuma alarak Duman'ın odasına yürürken, "Odasındaki düzeni bozmayın," diyerek uyardı beni. Benimle bu ses tonuyla konuşmasından hiç hoşlanmamıştım.

Yanağımı ısırdım. "Sakın benim Duman için herhangi biri olduğumu düşünme Rose. O benden rahatsız olmaz, sen dertlenme."

Nazik bile davranmıştım, bu kendisine tanıdığım son haktı. Bir kez daha beni iğneler veya ne yapacağımı söylemeye kalkışırsa oldukça kabalaşacaktım. Delici gözlerimi üzerinden koparark önünde durduğum kapıyı ittim ve eşikten içeriye girdim. Bu oda daha aydınlıktı çünkü Duman'ın odası sokağa bakıyordu ve sokakta birden fazla sokak lambası vardı. İçeriye süzülerek ahşap ayaklı komodinin üstündeki abajuru yaktım. Bu ışığı seviyordum. Kıyafet dolabına yürürken, "Duman'dan mı hoşlanıyorsun?" diye sordum sertçe. "Karşı konulamaz görünüyor değil mi?"

Topuklu ayakkabılarının tok sesi kulağıma düştüğünde, omzumun üstünden ona kibirli bir bakış attım. Bana değil, banyonun kapısına bakıyordu ve bu, tespitimi onaylayan bir bakıştı. "Kendisi biraz mesafeli," dedi aksanlı diliyle. Ağzı, harflerin bazılarını çevirmekte zorlanıyordu. "Ama sonuçta bekâr bir adam... Benim de bir sevgilim olmadığına göre hoş-

lanıyor olmam sorun değil." Kısık sesle ama rahatça konuşuyordu. "Bence kendisi de ilgimin farkında."

Dolabın kapaklarını sertçe kapattım, ses odanın içinde yankılanmıştı. Kendime bir kazakla dumana iç çamaşırı ve bir siyah, eşofman altı seçmiştim. Hepsini kucağıma yüklenerek doğrulurken, "Rose," dedim sakince. "Benim kim olduğumu biliyor musun? Doğrusu Duman sana benden bahsetti mi? Aslında seni kale alıp benden bahsedeceğini sanmıyorum ama..." Burnumdan sert bir soluk verdim. "Ben kimim, biliyor musun?"

"Duman Bey'in arkadaşı?"

Elbette kim olduğumu, Duman için ne ifade ettiğimi bilmiyordu. Bir an kendimi sorguladım. Sahi, ben biliyor muydum Duman için ne ifade ettiğimi? Ya da bir şeyler ifade etmeyi istiyor muydum? Rose ile bakıştık. Gözleri karanlıkta gümüş rengini almıştı. Ona küstah gözlerle baktım. "Bizim geçmişimiz eskiye dayanır. Aramızda arkadaşlıktan daha fazlası var." Odanın içerisine doğru yürüyerek kapıya kadar yanaştım. "Ben bu eve geldiğimde ayakaltında fazla dolanma, senden haz etmedim."

Kollarını göğsünün üstünde birleştirdi. "Neden?" dedi sorgulayarak. Onu küçümsediğimin farkında olarak sinirlendi. "Yoksa siz de mi ondan hoşlanıyorsunuz?"

Soğukça gülümsedim. "Ben varken, sen Duman için seçecek bile olamazsın. Dua et ki hoşlanmıyor olayım."

Kapıyı suratına çarptım, menteşelerin yerinden oynadığını hissetmiştim. Kapıya sırt çevirerek kucağımdaki yığınla beraber yatağa yürüdüm ve kıyafetleri yatağa bırakarak derin soluklar aldım. Rose umurumda değildi, sadece gıcık olduğum insanları aşağılamakta ve onları incitmekte zarar görmüyordum. Ona neden gıcık olduğumu sorgulamıyordum. Ben kötü karakterli, olumsuz, kaosa meyilli bir kadın olduğum için herkese ön yargılı ve gıcık olabilirdim.

Dişlerim arasından homurdanarak üstümdeki ıslak badiye uzandım ve hiç beklemeden çıkardım. Sutyenim de ıslaktı, çı-

karmazsam beni rahatsız edecekti. Mecburen ondan da kurtularak kazağa uzandım. Gri, yünlü ve büyük bir kazaktı. Giyindiğimde uçları kalçalarımdan aşağıya sarkmıştı ve bu işime gelirdi. Bacaklarımdaki pantolonu sıyırıp attıktan sonra iç çamaşırsız kalmış olmama söverek kazağın uçlarını çekiştirdim. Hay, sıçayım ya.

Belki Ada'nın kullanılmamış iç çamaşırı vardır.

Bu düşünceye inanarak arkamı döndüğüm esnada, oda kapısının gıcırdadığını hemen ardından aralandığını duydum. Islak saçlarımı fevri dönüşümle beraber yüzüme tokat gibi çarparak omuzlarıma düşmüştü. Duman cüsseli bedenini açtığı kapıdan içeriye sokarak gözlerini önce yatağa, sonrasında üstüme düşürdü. Islak pantolonu hâlâ üstündeydi, bir havluyla saçlarını kuruluyor ve kolu yavaşça inip kalkıyordu. İçeriye doğru yönelirken kapıyı yavaşça kapattı. Mayışmış görünüyordu. Beni baştan aşağıya süzerken, "Beni şaşırttın," dedi tek düze bir sesle. "Evine gitmeyi isteyeceğini sanıyordum. Benimle gereksiz vakit geçirmekten hoşlanmıyorsun ya hani?"

Yanıma dek yürüdüğünde aramıza koymayı istediğim o mesafeye bir kez daha saygısızlık yaparak ayaklarımın ucunda durdu. Kollarımı göğsümde bağlamış, burnumu havaya kaldırmış, dik dik bakıyordum. "Hoşlanmıyorum tabii ki," dedim. "Hatırlatırım, beni buraya zorla getirdin, saat gecenin on ikisi ve metro çalışmıyor! Hem bir saniye..." Dilimi ısırdım. "Gecenin on ikisinde Rose'un bu evde ne işi var? Artık geceleri de mi burada kalıyor?"

Gözlerindeki şeytanı, günah için çağırmışım gibi parladı kehribar hareler. "Kalmasın mı?"

"Lüzumsuz."

Yüzünü yüzüme doğru eğdiğinde ferah nefesi çehremin tamamına yayılarak tenime nüfuz etti. Tanrı'nın kendisine yadigâr bıraktığı yakışıklı yüzü bu açıdan oldukça karanlık görünüyordu. Hırladı. "Bu kadar kıskanç olduğunu bilmiyordum."

"Ne?" Adeta haykırdım. "Ne kıskançlığı!"

Gözlerimle şiddetli bir yakınlık içindeydi. "Van kedisi gibisin. Biri mavi, biri yeşil gözlerinin... Böyle tırnaklarını da çıkardığında, yüzümü gerçekten çizebileceğini düşünüyorum."

Tırnaklarımı göstererek hırladım. "Kanatırım bile."

"Titrettin beni!"

Sinirle inleyerek yumruklarımı, göğsüne vurmak için kaldırdığımda, bir an irkilerek geriye sıçradı ve işte o an, ellerim havada kalakaldım. Kemikli yüzündeki endişenin, kalbinin kötü bir laneti olduğunu düşündüm. Dakikalar öncesinde ağrıyan kalbine vurmak, yapmamam gereken bir şeydi ve Allah biliyor ya eğer geri çekilmeseydi onu incitecektim. Homurdanarak havada tökezleyen yumruklarımı yakaladı ve aşağıya indirerek iki yanıma bıraktı. Fakat ellerimi bırakmadı. Küçücük bir an sanki ellerimi tuttuğuna inanamıyormuş gibi, cansız bir hayretle bakıverdi parmaklarıma. "Parmakların hep incecikti zaten."

İrkilerek, terleyen avuçlarımı aceleyle uzaklaştırdım ondan. "Sen nereden bileceksin ki?"

Sorumu duymazdan gelerek açtığım mesafeye saygı duydu ve sırtını bükerek yatağa doğru eğildi. Saçlarımdan damlayan suların tenimden aşağıya kavislendiğini hissederken, Duman onun için seçtiğim eşofmanı alarak doğruldu. "Arkanı dönmeni bekliyorum, pantolonumu çıkaracağım."

Arkamı dönerek ayağımla ritim tutturdum ve sabırsızca onu bekledim. Yavaş davranıyordu. Kotunun bacaklarına sürtündüğünü duyuyordum. Kabul, ilk kez yanımda bu kadar çıplak bir adamla durduğum için gerilmiştim ama sorun değildi. "Giyindim Mahşer."

Omuzlarım rahatlamayla beraber çöktü. Nemli avuçlarımla yüzümü ovaladım ve ona bakma zahmetinde bulunmadan yatağın etrafından yürüdüm. Islak kıyafetlerini aldığını göz ucuyla görmüştüm, en azından kendi dağınıklığını topluyordu. Yatağın yanında durduğumda vakit kaybetmeden bedenimi rahat bıraktım ve başımla beraber sırtımın yatakla buluşmasına izin vererek bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım. Başım yastığa

denk düşmüş, nemli saçlarım dört bir yana dağılmıştı. Tavana, yanmayan lambaya, gölgelerimize baktım. *Karanlık gizler her günahı* diye düşündüm gözkapaklarımı örterken. *Ben karanlığın gizlediği büyük bir günahım.*

Yatağın sol tarafı çöktüğünde, bedenimin sol tarafında da bir ağırlık hissettim. Yatağa uzanmış, ağırlığı yüzünden bana doğru kaymama sebep olmuştu. Etrafa dağılan saçlarımın üstüne düştüğünü anlamıştım, çünkü saç diplerimin çekiştirildiğini hissetmiştim. Nasıl bir pozisyonda, bana ne derece yakın bir şekilde yattığından habersiz de olsam aynı satırda kesişen kaderimizin bizi bu yatağa attığını biliyordum. *Ondan başka kimseyle aynı yatakta uyumadım* diye düşündüm yanağımı yastığa yerleştirirken. *Çünkü aslında o bana ne kadar uzaksa o kadar yakın.*

Omuzlarıma örtülen yorganı hissettiğimde bacaklarım ve vücudumun büyük kısmı yorganın içine saklandı. Gözlerimi ısrarla açmadım, ellerimi yanağımın altına yasladım ve aynı yatakta uyumayı kabul ettim. "Yarın sabah, ben uyanmadan çek git," dedi fısıltıyla. Sesi, dünyanın tüm yükü altında kalmış gibiydi. "Yoksa seninle gelmek isteyebilirim."

O, benim başımın ağrısı, kalbimin yükü, dümenimin çevrildiği limandı. Bu dümeni çeviren geminin yüzüp geçtiği denizi, gözyaşlarım doldurmuştu. "Zaten benimle gelmeyecek miydin?"

Islak saçlarım parmaklarımın arasında hırpalanırken, başımın üstünde bir soluk hissettim. Nefesi nefesime yetişmişti. "Hayır, gelmeyeceğim. Birkaç işim var. Abinle tek başına yüzleşebilir misin?"

İşi? Sevgilisi olabilir miydi? Doğru ya, onun bilinci kapalı bir sevgilisi vardı ve aslında ondan o kadar bahsetmiyordu ki bazen varlığını unutuyordum. "Sevgilinin yanına mı gidecek-sin?" diye sordum hissizce.

Ben ruhumu pazarlığa çıkardığımda fahişeliği öldürmüşlerdi.

Güldü. Neden güldüğünü sormadım, çünkü merak etmedim. Yüzümü tamamen yastığa gömerek uykuya kapılmayı

bekledim. Islak saçlarımla uyuduğum için bu gecenin sabahında başım ağrıyabilirdi ama hiç problem değildi. Sessizliği o kadar uzun sürdü ki, benimle bir daha konuşmayacağını anlayarak uyumak için algılarımı kapadım. O da pozisyonunu almış, hızlı soluklarını yatırmış, derin nefesler alıyordu.

Kalbi ne durumdaydı?

Bu anda, beni kendi içimde çeliştirdiği için ona öfkemi bilerken, genzinden yukarı tırmanan hırıltıyı duydum. Bu basit bir hırıltı değildi, sanki nefesini verememiş gibiydi. Dudaklarımı dişleyerek yanağımı elimin üstünden kaldırdım ve saçlarımın omuzlarıma dağılmasına izin vererek omzumun üstünden ona döndüm. Sırt üstü yatıyordu, yüzü tavana bakıyordu ama gözleri kapalıydı. Dirseğimin üzerinde yükselerek yanağımı elime yasladım ve yukarıdan yüzünü izledim. Sanırım kalbindeki apse nefeslerini sıkıştırıyor ve ara ara soluğu tökezliyordu.

İşte eğer üzülebilsem buna üzülürdüm.

Gözlerini hiç açmadı. Onu izlediğimin farkında mıydı, bilmiyorum ama böylece, kirpiklerinin telaşsızca kıpırdanışını izledim. Birkaç nemli perçem alnındaydı, yanağı hafifçe yastığa yaslandığı için dudakları ileriye büzülmüştü ve nefeslerini gürültülü, hızlı bir şekilde veriyordu. Bu kadar çabuk uykuya dalmasına anlam veremedim ama işime gelmişti. Onu izlediğimi bilse gereksiz yere saçmalardı.

Saçlarımın uçları çıplak göğsünde birikti.

Âdemelmasının kavisli çıkıntısı boyunca yukarı tırmanan gözlerim çenesindeki sakallara, teninin hırkasına düştü. Kirli sakallıydı, pürüzsüz cildini en son lisede görmüştüm. Yeminli gibi, hiç kesmiyordu sakallarını. Derin nefeslerini yüklendiği burnuna, soğuk tonlu cildine baktım. Göğsü düzensiz ritimle alçalıp yükselirken, kendime küfür ederek hafifçe eğildim ve saçlarım sakallarına takılırken kulağımı ağzına dayadım.

Nefeslerini kontrol ettim.

Tamam, nefes alıyordu ama çok düzensizdi. Hatta alıyor, uzun bir süre vermiyor, sonra aniden bırakıyordu. Asla düzen-

li değildi. Aptal! Ölecekti! İlaç almamış mıydı? Kendine olan acımasızlığının ölüm riski taşıdığını bildiği halde, böylesini nasıl yapardı? Yanaklarımın içlerini ısırarak parmak uçlarımı çenesine dayadım ve sakallarının belirsiz bir şekilde tenimi çizmesine izin verdim. "Aptalın tekisin," dedim ağzımın içinde, sessizce. Avuç içim şimdi yanağının tümünü kavramıştı. Bir an buna inanamayarak elime ve parmaklarımın altındaki elmacık kemiğine baktım. Başparmağımın etli kısmı aralık dudağına çarptı. "Acaba ben öptükten sonra kaç kişi öptü seni? Seni öperken onların da yanaklarından tutmasına izin verdin mi acaba? Doğrusu, bana izin verme şansı bırakmamıştım sana. Boşuna aptal olduğunu söylemiyorum, beni nasıl hiç görmezsin anlamıyorum!"

Bazen o öylesine tanıdık ve bazen öylesine yabancıydı ki... Neye baktığımı bile şaşırıyordum. Mesela gülümsemesi tanıdıktı ama öfkesi yabancıydı. Serseriliği tanıdıktı ama nefreti yabancıydı. Parmaklarımı çenesinde kaydırarak aralıklı dudaklarının üstüne kapadım ve nefeslerinin parmaklarıma çarpmasını bekledim. Beklediğim şey oldu. Nefesi hâlâ problemliydi, bu yüzden bir süre daha nefesini kontrol etmeliydim. Homurdandım. "Uyku bile uyutmuyorsun!"

Sokak ışıkları elmacık kemiklerinden yukarısını belirsiz bir ölçüde aydınlatmıştı ve bu yüzden onu seçebiliyordum. Parmaklarım, verdiği nefesler dolayısıyla anında ısınırken, sadece birkaç dakika ayık kalmam gerektiğini kendime hatırlatarak onun nefeslerini dinlemeye devam ettim. Her yerine bakıyordum. Nasıl büyüdüğünü izliyor, olgunlaşmış erkeksi yüzündeki çizgileri dolduruyordum. Genişçe esneyerek dirseğimin üstünde az daha yükseldim ve gözlerimi yumarak nefesine kulak verdim.

Alıyor,

Veriyor.

Alıyor,

Veremiyor.

Az sonra, hırıltıyla veriyor.

Duman, sen... Düştüğüm çukur musun, atladığım çukur musun? Ya da aslında nesin? Kimsin? Kimin neyisin? Aslında problem bu değil. Birilerinin bir şeyisin ama şimdi, sen ölme diye nefeslerini sayan bu kızın hiçbir şeyisin.

Hiçbir şey.

Neyse ki her şey olup ayrı ayrı yazılmaktansa hiçbir şey olup beraber yazılıyoruz.

Nefeslerinin sayısı...

Bir,

İki,

Üç,

Dört,

Beş,

...

98

Gökyüzündeki görsel şölene, güneşin doğuşuna bakarken, ellerimi cebime saklamış, bayır aşağı iniyordum sessiz bir sokaktan. Şehir bugün sisler içindeydi ve sisin içinde gezgin bir hayalet gibi hastaneye doğru yürüyordum.

Bayır aşağı indikten biraz sonra köşeyi dönerek başka sokağa girdim, gökyüzü daha aydınlıktı. Duman'ın evinden yarım saat kadar önce çıkmış, istediği gibi onu uyandırmamıştım. Ben... Ben zaten hiç uyumamıştım. Sabah olduğunda pılımı pırtımı toplayıp, giyinip evden ayrılmıştım. Yanımda telefonum, cebimde paketim, elimde çakmağımla avare avare dolanmıştım.

Hastane sokağına girdiğimde adımlarım yavaşladı.

Abim...

Büyümüş müydü?

Abim her zaman kapalı bir kutu gibi olmuştu. O gece yaşanmadan önce de kolay anlaşılacak bir adam değildi ama beni severdi, kollardı, yanıma kimseyi yaklaştırmaz, annemle babama büyük saygı duyardı. Hatta bazen kendi adına, onların çocukları olduğu için, onlara yakışmadığını, kendinden utandığını söylerdi. Ben de her defasında saçmaladığını söylerdim ama hayır, gerçekten saçmalamıyormuş. Evet, abim anne ve babama hiç yakışmıyordu. Abim haklıydı, çünkü batan gemiden kaçan ilk kişi kendisi olmuştu. Biz annemle denize düşmüş çırpınırken, o limana sığınmıştı.

Ama abi unuttuğun bir şey var ki, deniz coşarsa limanı bile yutar.

Cadde boyu inerek hastanenin geniş kapısından içeriye geçtiğimde, sabahın erken saatinden dolayı olsa gerek etrafın sakin olduğunu gördüm. Ellerimi ceketimin ceplerinde yumruk haline getirerek doğrudan giriş kapısına yöneldim ve hiç yavaşlamadan hastane katlarını tırmanmaya başladım. Annem evdeydi, önce doktorla ve abimle görüşecek, ona göre annemi hastaneye getirecektim. Kahretsin! Neden benim değil de abimin dokusu uyuşuyordu ki?

Üçüncü kata vardığımda resepsiyona uğrayarak bir randevum olduğunu söyledim tarif ettikleri üzere koridorun ucundaki odaya yöneldim. Burası, o doktorun odası olmalıydı. Ellerimi ceplerimden çıkardım ve sessiz koridora gergin bir bakış fırlattım. Duyacaklarıma hazır mıydım, bilmiyordum ama her şeye hazırlıklı olmam gerektiğini biliyordum.

Abim, o da içeride miydi?

Ağırlığını sevdiğim saçlarımı başımın üstünden arkaya doğru atarak nefesimi dişlerimin arasından bıraktım. Abim beni görse tanır mıydı? Tanırdı. Benim gözlerime bir kez bakan beni bir daha unutamazdı. Onun üstüne saldırmak, yumruklamak, canını acıtmak istiyordum. Burun kemerimi sıkarak nefesimi tazeledim ve kendimi sakinleştirerek kapıyı açtım.

Aslında şeytanın ini, günahını götürdüğü her yerdir. Kötülük tohumlarını serptiği her yer kendi inidir. Ben de, girdiğim hiçbir yere sığamayan bir şeytan gibi, bu kapının önünde nefes nefeseydim. Görmeyi beklediğimin gördüğümle bir alakası yoktu. Gözlerim doğrudan masanın önündeki koltuklara inmiş, abimi aramıştı ama yoktu. Odada, doktordan başka hiç kimse yoktu. Doktor da başını elleri arasına almış, kuvvetle muhtemel bir dinlenme pozisyonuna girmiş ve ani baskınım yüzünden irkilerek bana bakmaya başlamıştı. Göz göze geldiğimizde kirpiklerim ateşte uçuşan küller gibiydi; ateşse zaten bakışlarımın kendisiydi. "O," dedim, yalnızca. "Nerede?"

Şaşkınlık, oval yüzünün hatlarını sarmaya başlayarak onu işgal ettiğinde, tanımsız bakışları odanın içerisinde gezindi. Bu aptallığına tahammül edemeyerek sabırsızca soluduğumda, "Abinden mi bahsediyorsun?" dedi nihayet. Omuzlarını dikleştirdiğinde beyaz önlüğünün yakaları kırıştı. "O burada değil, yani burada, şehirde ama hastanede değil." Gözlerim nasıl baktı bilmiyorum ama güçlükle yutkunmuştu. "Sizinle görüşmeyi istemediğini söyledi. Annesine organını bu şekilde vereceğini söyleyince biz de kabul ettik."

Kapının ağzında, gerçekliğinden şüphe ettiğim bir anın içinde, hayretle kendisine bakıyordum. Saçmalıktı. Abim geldiyse onu elbet görecek, olanların hesabını soracaktım. Gülüşüm dişlerime çarparak bir çeşit ıslık gibi döküldü dudaklarımdan. "Nereden haberi olmuş?"

"Bilemem," dedi dosdoğru şekilde. Şimdi simasında doktor soğukkanlılığı vardı. "Kendisi hastaneye geldi, oğlu olduğundan, dokusunun uyabileceğinden bahsedince biz de birkaç test yaptık. Ne güzel ki dokuları uyuştu, anneniz iyileşeceği için mutlu olmalısınız."

"Hadi canım! Bu kadar basit mi yani?"

"Abinizle aranızdaki soruna karışamam Mahşer Hanım. Ben ameliyatı yapar, annenizi tedavi ederim." Gülümsemeye zahmet etti ama samimiyeti kandırmacaydı. "Gerisine karışamam."

Kafamı iki yana salladım, anlam vermekte zorlanıyordum. Nasıl haberi olmuş, ne ara gelmiş, nereden gelmişti? Annemi iyileştirip hiçbir şey olmadan geri mi gidecekti? Abim geri dönmemişti, geri dönmeyi istemiyordu, beni görmeyi zaten hiç istemiyordu. Titreyen ellerimi bir kez daha cebime yerleştirerek yumruk haline getirirken, "Annemi ne zaman getireyim?" diye sordum bomboş, kuru sesimle. "Ameliyatı ne zaman yaparsınız?"

"Hemen yarın," dedi, hastasının kurtulacak olmasından memnun görünüyordu. "Beklemeye gerek yok. Hastaneye yatıralım, hemen ameliyata alırız. Ameliyat uzun sürecektir ama merak etmeyin, üstesinden geleceğim. Taburcu süreci de annenizin iyileşme isteğine ve hızına bağlı. Onu bir süre burada ağırlayabiliriz. Hem hastane şartları altında daha iyi olabilir."

Annemin bir daha asla iyi olmayacağını ona söylemedim.

Kapıyı çarpıp çıktım. Öfkemin çoğaldığı anlarda saygım azalıyordu. Sırtımı kapıya çevirerek dimdik bir şekilde, kaskatı bedenimle koridorun diğer ucuna kadar yürüyerek merdivenleri indim. Şerefsiz, bize yüzünü bile göstermiyordu. Korkuyordu, yüzleşemeyecek kadar korkaktı. Beni, kız kardeşini görmeyi istemiyordu. Peki ya nasıl haberi olmuştu? Onu aramamıştım. Onu arayabileceğim bir numarası bile yoktu ki. Yumruklarımı kafama vurduğumda, düşüncelerimin zihnimin duvarlarına yapıştığını hissettim. Ah, daha fazla bir şeyleri yumruklamak istiyordum.

Alt kata ve sonra bir alt kata daha inerek başım önümde, tırnaklarıma bakarak koridor boyunca yürüdüm. Fevri ve hızlıydım. Anneme gitmek istiyordum, hasta olmasaydı ona oğlunun ne kadar vicdansız, hayırsız olduğundan bahsederdim. O nasıl babamın kanını taşıyor olabilirdi? Babam acılarının üstüne gider, onları göğüsler, acılarıyla savaşırdı. Yalnızca kaçmıştı. Ben onun yerine her şeyi, babamın tabutunu bile yüklenirken o sadece kaçmıştı.

Korkaktı.

Nereye olduğunu bilmeden yürürken iki kaldırım taşı arasında bitmiş çiçeğin üzerine basarak geçtikten az sonra, ellerimin altında telefonun titrediğini hissettim. Durdum ve ekrandaki bildirimi açarak mesaja baktım.

Gönderen: Duman Alanguva

Kaptan'ın kafesindeydim, gel.

09.17

Emrivaki cümlesine duyduğum sinir içimde büyüdüğünde, gözlerimden ateş çıktığını ve ekranı erittiğini hissettim. Homurdanarak telefonu cebime attım ve ıslak kaldırım boyunca yürüdüm. Sonbaharın yaşlı ve sarı yaprakları kaldırım kenarlarındaydı. Onların üstüne basarak o sesi çıkartmaya bayılırdım ama ıslak oldukları için şimdi sadece ayağımın altında kayıyorlardı. Hastane yakınındaki duraktan bir taksi çevirerek bindim.

Gün hızlı başlamıştı ve hızlı devam ediyordu.

Başımı cama vurdum. Kafamın içi beton yığını gibiydi. Ağırlığının haddi hesabı yoktu.

Taksi, Kaptan'ın kafesinin önünde, yavaş bir frenle durduğunda cebimdeki bir miktar parayı taksi şoförüne vererek kendimi dışarıya attım. Kafenin merdivenlerinde bir yığın lise öğrencisi vardı ve bir kısmı bu saatte okula gidecek oldukları için dertliyken diğer kısmı neşeli görünüyordu. Merdivenleri tırmanmaya başlayarak bu yığının arasına karıştım. Birkaç kişi beni tanıyarak selam verirken, birkaç kişi yine laf atmak gibi ergenlikler yaparak onlara göz devirmeme sebep olmuşlardı.

Mekânın kapısını açtım ve etraftaki koşuşturmacayı görerek içeriye girip kapıyı arkamdan kapattım. Botlarımın topukları tıkırdadı. Kalabalığın içinde onu aramak, uzun bir şiirin içinde sevgiliyi bulmak gibiydi. Birkaç yabancı yüz gördükten sonra onun yüzüyle karşılaştığında, kehribarlarının beni izlisonra onun yüzüyle karşılaştığında, kehribarlarının beni izliyor olduğuna emin oldum. Mekânın tenha yerinde, ahşap masada, iri gövdesiyle göz dolduruyordu. Burnumu kırıştırarak ona ilerlemeye başladığımda üzerinde gri boğazlı kazağının

olduğunu, saçlarının dağınıkça başının üstünde biriktiğini ve bugün iki tane küpe taktığımı gördüm.

İkisi de sol kulağındaydı.

Soğuk renkli teni, kemikli yüzü, uyku rehavetinden henüz sıyrılmış gözleri ve hemen şimdi parmakları arasında dudağına kıstırdığı sigarasıyla tamamen oydu. Karşısındaki sandalyeyi çekip oturduğumda, ellerimi masanın üstünde birleştirdim. Gözleri yörüngeme takıldı, yıldızımı çaldı, kara deliğime yutuldu. Gözleri, esrarengiz olan her şeyin adıydı. Beni, yanına geldiğim, karşısına oturduğum saniyeye kadar eksiksiz izledi. Şeytani bir gülümseme fırlatmasını, gözlerinin parlamasını, bir şeyler sormasını bekledim ama suratında gölgelenen karanlıkla beni izlemeye devam etti. Her zamanki dengesizliklerinden biri olduğunu düşünerek omuzlarımı silktim. "Neden çağırdın beni buraya? Eğlence olsun diye mi? Daha iki saat önce ayrıldım yanından, şimdi ne diyecek olabilirsin..."

"Mahşer, ben gidiyorum."

Kalbimin kasıldığını hissettim. Hangisine şaşıracağımı bilemedim. Kalbimin kasılmasına mı onun cümlesinin fiiline mi? Genzimi temizledim. "Eve mi? Madem hemen gidecektin beni niye çağı..."

"Gül Dikeni, ben gidiyorum."

Yüzüm ifadesizleşti. "Anlamadım ki."

Beni, yüzümdeki her noktayı, ayrı ayrı izledi. Omzunu silkti. "Gidiyorum işte."

Ellerimi kucağıma indirirken, ağzımdaki tadı silmek isteyerek birkaç defa yutkundum. Masaya baktım, tırnaklarıma baktım, tavana baktım, yan masadaki, kızın içtiği demli çaya baktım. *Gözlerim ona küstü.* "Sevgilinin yanına mı gidiyorsun?"

Güldü, buz gibiydi ama üşümemiştim. Bu soruma cevap vermediğinde dudaklarımın kenarından seyrek bir gülümseme geldi geçti. "Git," dedim sertçe. "Bana neden söylüyorsun ki bunu? Yol orada! Siktir git!"

Ensesini sıvazladı. "Birkaç güne döneceğim."

"Umurumda gibi mi duruyor!"

"Evet!"

Göz göze geldik. Öfkeyle kısılan gözlerimin gördüğü şey hâlâ aynıydı. Duman orada, çelik bir yelek giydirdiği gözleriyle bana bakıyor ve ben sadece nefretle karşılık veriyordum. Ben bir gülden ayıklanan dikenlerden ibarettim ve bakanı, dokunanı acıtıyordum. "Duman, gidebilirsin, bana hesap verme zorunluluğun yok nasıl olsa! Durma, git."

"Sadece birkaç gün," diye tekrar etti ben sormadan. "Sen de bu sırada annenle ilgilenirsin. Sonrasında kaldığımız yerden devam ede..."

"Biz seninle hep yarım kalacağız değil mi?"

"Ne?"

Avazım çıktığı kadar bağırdım. "Siktir git!"

Hiçbir acı hissetmiyor olmam acıyı kabul etmiyor olmamdan dolayı mıydı, bilmiyordum. Sessizlik dakikalar boyu devam etti. Kıs kıs gülmeler, kibirli cümleler, büyük egolar, sarsılmaz duvarlar yoktu. Bir Mahşer, bir Duman vardı. Fazlası yoktu. *Sen benim fazlam bile olamadın. Hep yarımım oldun, yarım kalanım oldun. Ve asla tamamlanmayacak olanımsın.*

O, yerinden kalktığında boş kalan koltuğuna baktım. O yanıma yetiştiğinde de boşalan koltuğuna bakmaya devam ettim. Elini koltuğumun başına koyarak benim hizamda eğildiğinde bile koltuğuna, oradaki boşluğuna baktım. Nefesi ertelenmeyen bir haz misali şakağımdan aşağıya akarak yanağımda süzülürken, dudakları başımın üstüne dayandı. Kalın dudakları yumuşak bir baskıyla saçlarımda sürüklendi ve kulağımın arkasına yetişti. "Benim seni tamamlayacak ömrüm yok," dedi, sesi bir baca dumanı gibi tüttü başımın üstünde. "Eğer olsaydı yemin ederim yapardım. Sen benim, tamamlayamadığım hikâyemsin, sen benim yarım kalanımsın Mahşer."

Yarım kalanım,

Yarına kalanım.

Saçlarıma bıraktığı emare, liseli bir kızın yüreğini hoplatabilirdi ama bugün bu masada oturan kadına yüreğinin yerini bile hatırlatamazdı. Saçlarıma, sayısını bilemediğim kadar çok öpücük bıraktı. Giderken zamanı yanında götürdüğünden olsa gerek durmuş gibi gelmişti zaman. Doğrulduğunda, temasıyla beraber kendini de uzaklaştırdığında, gözlerim masanın üstündeki kül tablasına kaydı. Tablanın içinde bir izmarit ile biraz kül vardı. Uzandım, izmariti avuç içime aldım ve avucumu parmaklarımla saklayarak tırnaklarımı derime batırdım.

Mekânın kapısı kapandığında gittiğini anlayarak gözlerini kapattım ve dudaklarımdan gelip geçen tatsız kahkahayı hissettim. Saçlarım sırtımdan aşağıya dökülürken ensemi koltuğun arkasına yasladım ve gidişinin ardından bir sigara yakmak için cebimdeki pakete uzandım. Ona, sayısını unuttuğum kere sigara yakıyordum. Çakmağın sesini tutuşan sigara takip etti.

Duman... Duman aslında sen...

Yarım kalanım, yanıma yara kalanımsın.

KUNDAKLAMA

Zaman, kan veren bir insan suretine bürünmüş,
saatleri bırakıyordu sanki
damarına saplanan şırınganın içine.

Hastanedeydik. Annem ameliyat olmuştu. Bir haftadan uzun bir süredir buradaydım ve bundan yana bir şikâyetim yoktu. Benim nerede olduğumla ilgili değil nerede olamadığımla alakalı şikâyetlerim vardı.

Duman, bir haftadır yoktu.

Saat sabaha karşı beşti, gün yavaşça ağarıyordu. Annem odasında, ben onun odasındaki koltuktaydım. Abimi görmemiştim, aynı hastanede olmamıza rağmen, annemi onunla aynı ameliyathaneye sokmuş olmama rağmen abim olacak salağı görmemiştim. Abimin isteği üzerine doktorlar buna engel olmuşlar, ameliyatın ardından abimi hastanenin diğer katına indirmişlerdi. Onunla yıllar sonra aynı yerde, birbirimize somut bir şekilde yakındık ama onu göremiyor, onunla yüzleşemiyordum. Bu hayatımda yaşadığım en saçma şeylerden biriydi.

Annemi kurtarma şansına ben erişmeliydim, abim değil.

"Bana hissettirdiğin kadar korkak mısın, merak ediyorum abi."

Fısıltım, kendi kulağıma bile zorlukla ulaştı. Camdan dışarıyı, kahırlı gökyüzünü izliyordum. Annemi normal odaya almışlardı, tamamen uyanmamış olsa da ara ara bilinci yerine geliyordu. Dört gündür toplamda dokuz saat kadar uyumuştum ve uykuya ihtiyacım vardı. Fakat huzursuz olduğum için

uyumakta güçlük çekiyordum. Sızlanan göz kapaklarımı örterek yanağımı bej renkli koltuğun döşemesine yaslarken, "Bu ne rahatsız bir koltuk?" diye söylendim kendi kendime ve hemen ekledim: "Benim kadar, bir şeylerden şikâyetçi olan insan var mıdır acaba?"

Ellerimi gri taytımın üstüne giydiğim bordo kapüşonlumun ceplerine yerleştirdim ve o anda telefonum titrediğini hissettim. Annem rahatsız olmasın diye sessize almıştım. Sabaha karşı beşte, ben kimin aklına düşmüş olabilirdim ki, telefona mesaj geliyordu?

Göz kapaklarımı zorla kaldırarak telefonu cebimden çıkardım ve mesajı okudum.

Gönderen: Duman Alanguva

N'aber kız, çatlak?

05.01

Gözlerimi bir an yumarak okuduklarımı idrak etmeye çalıştım. Yemin ederim, beni sinirlendirmek için yapıyordu. Koskoca bir haftadır tek bir mesaj atmamışken, attığı ilk mesajın bu olması ölesiye saçmaydı. Gözlerimden dumanlar çıkararak cevap yazdım.

Gönderilen: Duman Alanguva

Kafası poposundan büyük olan bir götlek olduğunu biliyor musun?

05.03

Mesajı gönderdikten sonra telefonun ışığını açtım ve odanın içerisine doğrultarak annemi seçmeye çalıştım. Yatağında uyuyordu. Seçebildiğim kadarıyla hafiften terlemişti ama bunun dışında huzurlu görünüyordu. Serumu sürekli yenileniyordu, beslenmesi bu şekilde oluyordu. İyi olduğundan emin olarak ışığı kapattım ve aynı anda, bir bildirim daha geldi.

Gönderen: Duman Alanguva

Uyumadığını biliyordum. Annen nasıl?

05.04

Benim uyumamam için gerekçelerim vardı peki o neden uyumuyordu? Bacaklarımı toplayarak kalçamın altına kıvırdım ve parmaklarımı tuşlarda gezdirdim.

Gönderilen: Duman Alanguva

Sen neden uyumuyorsun? Ayrıca annemin ameliyat olduğunu nereden biliyorsun?

05.06

Parmaklarımı telefonun etrafına sıkıca sararken dişlerimi sıktım. Neden onunla mesajlaşıyordum ki? Günler sonra ilk defa irtibat halindeydik ve bu göğsümdeki ağırlığın garip bir şekilde kalkmasını, uzaklaşmasını sağladı.

Telefonum titredi.

Gönderen: Duman Alanguva

Uyuyamadım, özlediğim biri var. Ayrıca annen ameliyat mı oldu?

05.08

Birini mi özlüyordu? Geri zekâlı herifin tekiydi, birini özlediği için uyumaması saçmalıktı. Annemin ameliyat olduğunu bilmiyorsa bana neden nasıl olduğunu sormuştu ki? Ameliyat olup olmadığını sormaya çalışmış olabilirdi, takılmadım. Parmaklarım tuşların üzerinde asabiyetle gezindi.

Gönderilen: Duman Alanguva

Kimi özledin?

05.09

Neden bunu sormuştum ki? Bu beni ilgilendirmiyordu, bir gram bile! Ruhum sorgulanmaktan haz etmeyerek beni ve kalbimi sarstığında, telefonu alnıma vurarak camdan dışarıya baktım. En büyük şiiri, Tanrı, gökyüzüyle yazmıştı. Telefonuma bildirim düştü.

Gönderen: Duman Alanguva

Seni.

05.09

Ha? Neyden bahsediyordu? Şaşırmama fırsat vermeden bir bildirim daha düştü.

Gönderen: Duman Alanguva

Yani, belki...

05.10

Bu aptal benimle eğleniyor muydu? Sinirimin damarlarıma vurarak beni uyardığını hissederken, bir bildirim daha düştü.

Gönderen: Duman Alanguva

Evet, düşündüğün gibi dalga geçiyorum. Her neyse, bana fotoğrafını atsana.

05.10

Uykusuzluk bu herifte kafa mı yapmıştı? Beni sinirlendireceğini bilerek konuşuyordu ve bu saatte bunu yapmış olmasına bir anlam veremiyordum. Bir de fotoğraf mı istiyordu? Peki, ona istediğini verecektim. Mesajlardan çıkarak kameraya girdim ama oda karanlık olduğu için ekranda kendimi göremedim. Biraz ışığa ihtiyacım vardı. Sessiz olmaya özen göstererek koltukta birazcık kaydım ve pencereden içeriye sızan alacakaranlığın yüzüme yansıyarak beni aydınlatmasını sağladım. Simsiyah saçlarım hafifçe kızıllaşmıştı. Orta parmağımı yüzümün hizasına kaldırarak kadraja aldım ve bu anı fotoğrafladım. Tamam, ona el hareketi çekmem terbiyesizlikti belki ama bu umurumda değildi.

Fotoğrafı gönderdim.

Az sonra bildirim düştü.

Gönderen: Duman Alanguva

ASDFGASDFGHJKSDFGHJK

Sinirimiz bozuyorsun.

Uyu.

05.13

Hah! Gıcığın tekiydi, bir de gülüyordu. Uykusuzluk gerçekten kafasını bozmuş olmalıydı, çünkü ne dediğini bilmiyordu. Onu gülerken düşündüm. Onu hiç büyük gülerken görmemiştim, hep sinsice sırıtırdı, belli belirsiz gülümserdi ama onu büyük kahkahalarla düşünemiyordum. Onun bir şeylerini düşün-

mekten rahatsız olarak homurdandığımda, parmaklarım tuşlar üzerinde hareketlendi.

Gönderilen: Duman Alanguva

G

I

C

I

K

05.13

Telefonu koltuğun üstüne fırlatarak bacaklarımı yükselttim ve kollarımı dizlerimin etrafına sararak yanağımı dizlerimin üstüne yasladım. Uyumak için gözlerimi kapattım. Onunla mesajlaşmanın bir gereği yoktu. Eğer uyuyabilirsem birkaç saat uyuyacak, dinlenecek, annem için enerji biriktirecektim. Telefon bir kez daha titredi.

Bakmayacaktım!

Bakmayacaktım!

Telefona uzandım.

Gönderen: Duman Alanguva

Yıldızın bol olsun, Gül Dikenim.

05.14

Biz ölümlüler, gülleri, yalnızca dikenlerinden ayıklandığında tutmayı isterdik.

Benim için günah, aşığınızdan bir buket çiçek almak gibiydi. Şeytan da aşığına çiçek verir gibi geliyor, beni günaha davet ediyordu ve onu reddetmiyordum. Üstelik bu günahların bedelini ödeyecek olmak, o çiçekleri, dikenleriyle kabul etmek gibiydi.

Aşığımdan hiç çiçek almamıştım ama şeytandan günah almıştım ve belki de hissedemiyor olmak, hislerimi kaybetmek bu günahların bedeliydi. Açtım, ellerime baktım; tırnak izlerim vardı ama onları ne zaman açtığımı bilmiyordum. Sabah kalk

tığımda ellerimi yumruk yaptığımı görmüştüm, muhtemelen gece gördüğüm kâbus sırasında yapmış olabilirdim. Sol elimin başparmağıyla sağ avuç içimdeki tırnak izlerinin üzerinden yüzeysel olarak geçerken, Çisem'in enerji yüklü sesinin beni rahatsız ettiğini hissettim. Buradaydı, annemi hastaneden çıkarmam için bana yardım ediyordu ve az ilerimde, annemin dolaşmış olan saçlarını nazikçe tarıyordu. Annemin üstünü giydirmiş, son kontrollerini olurken izlemiş ve saçlarını düzeltme kısmını Çisem'e bırakmıştım.

Başımı duvara yaslayarak avuç içimdeki tahribatı kontrol ederken, bakışlarımı yatağa çevirdim. Annem, yıllardır var olan kabanını giymiş, yatağın kenarına oturmuş, Çisem'in saçlarını taramasına izin veriyordu. Çisem her zaman tatlı, sevimli olanımızdı. Mavi saçlarına yakışan kırmızı renkli, kadife bir bluz giymiş, siyah pantolonuyla bunu tamamlamıştı. Annemi gülümsetiyordu ki bu, benim bahçeme girip, benim uzanamadığım meyveye uzanması gibiydi. O meyveyi yemesini izlemeye devam edemeyerek ağzımın içinde geveledim. "Cadıya bak, sanki kendi annesi... Bir de öpüyor."

Annem iyiydi. Ama yüzü yorgun, bakışları cansız, elleri üşümüş, omuzları düşük, cildi solgun... Sanki annem her gün, babamı tekrardan kaybediyordu. Yıllardır tuttuğu yas, onu öldürüyordu. Çisem'in kendisine karşı olan sevimli gösterisinin mahcubiyeti içerisinde, ona karşılık vermek için elini Çisem'in yanağına uzattığında, "Hadi," dedim aniden. Sesim toktu. "Gidiyoruz artık."

Annem elini indirdi, *onu sevmemişti.* Gözleri Çisem'in omzunun üstünden bana düştüğünde, yaşlandığımda olacağım kadını gördüm. Annem, aşığının kurbanıydı. Ben, intikamının. Elini bana uzattı. *İnledi. Çünkü dili yoktu. Çünkü ondan dilini alırken, bana bu azapla yaşamayı bırakmışlardı.* Yanına gitmemi istediğini anladığımda omzumu duvardan ayırarak ona yaklaştım. "İnleme, parmaklarını kullan."

Çisem bana azarlayıcı bir bakış atarak duvar kenarındaki tekerlekli sandalyeyi getirmek için yanımızdan ayrıldığında, annem elimi tutarak bir müddet yalnızca parmaklarımı izledi. Ona çirkin günahlarımı bu ellerimle yaptığımı söylesem, hâlâ sever miydi ellerimi? Parmakları tembelce hareket ederek şöyle dedi: *Neden ölmeme izin vermiyorsun?*

Hâlâ, vicdansız olanın ben olduğumu mu düşünüyorsunuz?

Annem, bana benden daha vicdansızdı. Hastalığı onun için sorun değildi, bu hastalığın onu öldürmesini isterdi; çünkü babama kavuşacaktı. Onu ameliyata zorladığım ve ölmesine izin vermediğim için beni suçluyordu.

Anne, benim için bile mi yaşayamazsın?

Çisem tekerlekli sandalyeyle yanımıza vardığında, dişlerimin ağzımın içinde parçalanacağını sandım. Omuzlarımı dikleştirerek homurdandım. "Bu dünyadan yok olduğunda, bana ne olacağıyla asla ilgilenmediğini görüyorum ama lütfen..." Boğazım cehennem köprüsü gibi yanmaya başladı. "Bunu yüzüme vurup durma."

Annemle olan göz temasımızı koparark elimi dirseğine yerleştirdim ve diğer dirseğini de Çisem'in tutmasını izledim. Annemin bedenini sandalyeye bıraktık, bu kolay olmuştu, çünkü annem zayıf bir kadındı. Sandalyeye huysuz bakışlar attığında, "Mahşer'in bu huysuzluğunu senden aldığına emindim," diyerek anneme takıldı Çisem. "Naz mı yapıyorsun tontonum."

Gözlerimi devirdim. "Annem tonton bir kadın değil."

"Hayır, yaşlılar hep tonton olur."

Ben ona gözlerimi devirirken annemin uzunca bir süre sonra ilk kez bu kadar insancıl bir tepki verdiğini gördüm. Gözlerini omzunun üstünden Çisem'e çevirerek dik dik baktığında, "Saçmalama Mahşer," diyerek beni kınadı Çisem. "Annenin neresi yaşlı, neler diyorsun öyle..."

Annemle ikimiz ona bir süre ifadesizce baktığımızda Çisem maviye boyadığı saçlarını omzunun üzerine atarak yanımızdan sıvıştı. İyi yapmıştı, çünkü cıvıklıktan hoşlanmıyordum. Ah,

onu ne diye seviyordum ki? Homurdandım, annem öksürdü. Ellerimi sandalyesine dayayarak sandalyeyi sürüklemeye başladığımda, hastanedeki sessizliğin bir yaygarayla dağıldığını hissettim. Birileri acı acı bağırdı ama sizin olmayan acı, sizi acıtmazdı. Odadan dışarıya çıktığımda koridorun ucunda ağlayan kadını gördüm. Babası kanser hastasıydı, onu kaybetmiş olmalıydı. Gözlerimi anneme çevirdiğimde onun da ileriye, benim baktığım yere baktığını gördüm. Gülüşüm küstahtı. "Benim de mi böyle olmamı istiyorsun anne? Arkandan bağırmamı?"

Acımasız olmayı öğrenmiştim ama bazen bunun bana genlerimden bulaşan bir hastalık olduğunu düşünüyordum. Kahretsin, annem irkilmemişti bile. Ona, neden bir şey hissettiremiyordum? Yalnızca biz koridordan ayrılana dek oradaki kadını izledi ama bunu yaparken bomboş baktı. Asansöre bindik, birkaç dakika sonra indiğimizde Çisem'in, arabasını park alanından çıkararak kapının önüne yanaştırdığını gördüm. Fazla oyalanmadık, anneme, kalkması için yardımcı olarak onu arka koltuğa yerleştirdiğimde, bir hemşire sandalyeyi almak için yanımıza gelmişti.

Birkaç dakika içinde hastane bahçesinden çıktık. Çisem'den arabayı ısıtmasını istedim. Annemi artık daha sıcak tutmalıydım. Koltukta gergince oturarak ellerimi bacaklarımın arasına bıraktım ve tırnak diplerimdeki etleri kopardım. Kömür siyahı saçlarım, yüzümü iki yandan gizlemişti. Maskemi bir kıyafet gibi giymiştim yüzüme. Parmaklarım zayıf ve hırpalanmıştı. Bir eczanenin önünde durarak ilaçları aldıktan sonra eve gelene kadar sustum. Çisem genel olarak çok geveze olmasına rağmen yolculuğumuz esnasında bu sessizliğimize saygı göstererek hiç konuşmamıştı.

Eve ulaştığımızda elektrikli sobayı çalıştırarak odayı ısıtırken, Çisem'den anneme bir yatak yapmasını isteyip mutfağa geçmiştim. Annem salonda kalacaktı. Dolaba bakındım ve Çisem'in getirdiği yemekleri gördüm. Dün, annem çıkacağı için buraya birkaç çeşit yemek bırakmıştı. Bu kız, minnet duygu-

sunu unutturmuyordu insana. Tepsi içine birkaç dilim ekmekle birlikte ısıttığım çorbayı koydum ve kısa süre içinde salona döndüm. Bu sırada salon bayağı ısınmıştı. Annemi, Çisem'in yaptığı yatağın içinde gördüğümde önüne bir sehpa çektim ve yemesi için tepsiyi önüne bıraktım. İtiraz etmedi, ben onun üstündeki battaniyeyi düzeltirken kaşığına uzanmıştı. Başının üstünde biriken dağınık, küllü sarı saçlarına, çizgileri beliren açık renkli yüzüne, kaşığı tutan cılız parmaklarına baktım.

Üstümdeki siyah, boğazlı kazağımla kendimi dışarıya, bahçeye attığımda, Çisem montunu alarak beni takip etti. Sokak kapısını kapattım, soğuğun içeriye sızmasını istemiyordum. Evden bahçeye inen merdivenlere otururak yanımda getirdiğim paketten bir dal sigara çıkardım, çakmağı Çisem uzattı. Montu sırtıma bıraktığında, ittirmeye çalıştım ama elini sırtıma dayayarak montu desteklediğinde gözlerimi devirdim. Bazen bana annelik ediyordu. Kendisinin üstünde daha kalın, içi yünlü ceket vardı. Bacaklarımı kendime doğru çekerek dirseğimi dizimin üstüne yasladım ve sigarayı tutuşturarak dudaklarımın arasına aldım. Çisem parmaklarını çıtlattı. "Neden sigara içiyorsun?"

"Kötü kızlar böyle yapar," dedim dalga geçer gibi. Kötü biri olmanın iyi bir şey olduğunu düşünmesini istemezdim.

Kıkır kıkır gülene kadar söylediğimin komik bir cümle olduğunu düşünmemiştim. Kollarını dizlerinin etrafına sararken, "Ben de kötü kız olmak istiyorum," dedi ve devam etti. "Sigara mı içmeliyim?"

Onu azarladım. "Bence sen dayak istiyorsun."

Yanaklarını şişirerek sıkıntıyla inledi. "Neden hiç sigara içmeme izin vermiyorsun?"

"Neden sigara içmek istiyorsun?"

Duraksadı. Çenesini omzuma dayadığında, bana teninin ne kadar sıcak olduğunu hatırlatmıştı. Sessizlik, birkaç dakikalıktı. Kendini kaybetmiş bir sesle konuştu. "Neden sigara içmeyi istediğimi hiç düşünmemiştim."

"İyi, bana tatmin edici bir cevap verene dek sigara içmene izin vermeyeceğim."

Buna sessiz kaldı. Sanırım beni tatmin edecek bir cevap arıyordu ama hiçbir cevap beni tatmin etmeyecekti. Onu sadece geçiştirmiştim. Kafamı kaldırarak gökyüzüne baktım. Gökyüzündeki kızıllık, bir kadehin içinden dökülen kırmızı şaraba benziyordu. Çisem ağzının içinde geveledi. "Duman'la nasılsınız?"

Duman. İs gibi. Nefes gibi. Beş harflik, tüyler ürpertici bir sis birikintisi... Adının zihnimin içinde büyüyerek düşüncelerimin alanını daralttığını hissettim. "Onunla ne olabilir ki?"

"Aşk."

Aşk.

Yüksek sesli, kendini bilmez kahkaham boğazımın derinliklerinden taşarak dudaklarımdan döküldüğünde, Çisem'in irkilerek gerilediğini gördüm. Bahsettiği şey gülebileceğim kadar saçmaydı. Gözlerim kısılana kadar güldüm. Gerçekten bunu mu düşünmüştü? Çisem ani gülmemin şaşkınlığı içerisinde bana bakarken, sigaramı, külünü silmek için parmaklarımla dengeledim. Yanaklarım, hazırlıksız gelen gülüşümle beraber ağrımıştı. Basamağa düşen küle baktım; ıslak zeminde cızırdadı. "Aşk tek soluktur," dedim rahatsız edici bir ifadesizlikle. "Ben o soluğu çok önceden çektim."

Ciğerime zift gibi yapıştı,

Asıl zehir bu.

Sessizliği seçti. Ciğerime yapışan bu zifti kaldırmaya çalışmaktan vazgeçmiş, onunla yaşamaya başlamıştım. Bu şey ziftti, çünkü Duman birike birike zift olmuştu ciğerimde. Sigaramın izmaritini fırlatarak ayakkabımın ucuyla ezdim ve az sonra kalkarak içeri girdim.

Annemin koltukta uyuduğunu gördüğümde yanına yürüyerek tepsiye göz attım. Çorbasını yarım bırakmıştı, ekmek hiç yememişti. Allah aşkına, ona nasıl kızmayacaktım? Ne yapsam fayda etmiyordu. Onu sağlıklı olması, yemesi, ilaçlarını alması

için ikna edemiyordum. Sağlıklı olması için ona daha ne kadar kötü olabilirdim ki. Ağzımın içinde sertçe homurdanarak başının altındaki yastığı düzelttim ve battaniyeyi omuzlarına kadar örttüm.

Kapının önünden sesler geldi.

Duman mıydı?

Bir saniye, neden aklıma o gelmişti ki? Siktir! Saçlarımı karıştırarak seri adımlarla kapıya yürürken, ciğerimin genişleyerek mideme yükseldiğini hissettim. İçimde bir huzursuzluk vardı. Bu huzursuzluğun adı Duman mıydı? Sokak kapısına uzandım, açtığımda gördüğüm kişi, dalgalı saçlarını kırmızı bereyle gizleyen Öğünç oldu.

Kapının sesini işiterek başını bana çevirdiğinde, rengi koyu olan gözleri gözlerime düştü. Gözlerinin içi parladı. Bana bakarken parlayan gözleri bir tek Çisem ve Öğünç'te görmüştüm. Fakat şu vardı ki, Çisem'in gözleri de Öğünç'ü gördüğünde parlıyordu. Ciğerimdeki şişkinlik indi, midemi rahat bıraktı, huzursuzluk bitti. "Mahşer, seni çok özlemişim."

Var olduğunu iddia ettiği veya var olduğunu sandığı çaresiz aşkı için ona acırken, Çisem'in ellerini ovuşturduğunu gördüm. Öğünç'ün cıvık konuşma tarzına alıştığım için gözlerimi devirmekle yetindim. "Hoş geldin."

"Hoş buldum."

Beresini başından çıkararak birkaç basamağı çıktı ve yanıma ulaştığında üşümüş parmaklarıyla yanağımdan makas aldı. "Seni özledim."

Çisem dalga geçer gibi güldü.

Bunun üzerine Öğünç başını arkaya çevirerek ona dik dik baktı. Belki Çisem'i ciddiye alsa, ona, daha fazlasını hissetmemek için çabalamasa her şey daha kolay olurdu. Çisem yanımızdan geçerek içeriye girdiğinde sokak kapısını kapatacak oldu ama Öğünç onun ciddiyetini farkına vardığında elini kapının üzerine yaslayarak bu eylemin önüne geçti. İkisi karşı karşıya geldiğinde, aralarında durdum. Yaralı hayvan gibi, diş-

lerini çıkararak birbirlerine bakıyorlardı. "Beni zorlama," dedi Öğünç, sesi, ağaca inen balta gibi iniyordu Çisem'in umutlarına. "Biz, bizi nereye koydularsa oraya aitiz. Biz, bizi ne yaptılarsa o olmak zorundayız. Artık zorlama. Sen küçük kardeşsin, ben abiyim."

Çisem, titreyen soluğunu dişlerinin arasından verdi. Sol gözü seğiriyordu. Bıçağı daha derine itmek ister gibi konuştu ama Öğünç'ü delen bıçağın kendisini öldürdüğünü unutmuş olmalıydı. "Korkaksın Öğünç! Hep korkaktın!"

Soktuğu bıçağı acımasızca çıkarması gibiydi çığlık atarak kapıyı Öğünç'ün yüzüne örtmesi. Öğünç bir an tökezledi, geriye doğru birkaç adım attı. O genelde enerjisi yüksek, eğlenceli bir adamdı ama ciddileştiğinde uzun süre sessiz kalırdı. Ağzının içinde geveleyerek basamakları inerken, "Sadece böyle olmak zorunda," diye bağırdı. "Duyuyor musun Mahşer, böyle olmak zorunda."

"Duyuyorum Öğünç."

"Tamam!"

Ve sonra geldiği gibi aniden çıkıp gitti.

Arkasından bakmadım. Çisem onu camın ardından izledi. İçeriye girdiğimde Çisem yeşil kanepeye oturarak sinirle saçlarını çekiştirdi. Aralarındaki elektriği görüyordum. Odama geçerek paspal kıyafetlerimden kurtuldum ve kırmızı renkli, kadife, bedenimi saran bluz ile simsiyah pantolonumu giydim. Kemerimin tokasını takarak saçlarımı tepemde sıkı bir atkuyruğu yaptım. Yüzüm, saçlarımı bağladığımda daha çok belli oluyordu. Sivri çeneme, dik burnuma, üstü altından kalın olan dudaklarıma, geniş alnıma uzunca baktım.

Gül Dikeni.

Şişme, siyah montumu giyerek odadan çıktığımda, kalın siyah atkımı portmantodan alarak boynuma sardım. Bu sırada Çisem gayet sakince nereye gittiğimi sorduğunda, ona, anneme iyi bakmasını söyleyerek ve cevapsız bırakarak evden çıktım.

Duman'ın yanına gidiyordum.

Böyle şımarıklık yapamazdı. Bizim bir işbirliğimiz vardı, kumpasımız, planlarımız vardı. Bu kumpasın içindeyse özgürce hareket edemezdi. Plana sadık kalmalıydı. Başına buyruk olmasından nefret ediyordum. Metroya bindiğimde ellerim cebimdeydi ve ağzımdan verdiğim soluklar sisli havaya karışıyordu. Metrodan indim, bir taksi çevirdim. Duman'ın evde olup olmadığını bilmiyordum ama günler sonra bana mesaj attığına göre evine geldiğini tahmin ediyordum.

Taksiden indim ve apartmana girip merdivenleri tırmandım. Islanmış başımı ve yüzümü, yünlü atkımla silmeye çalışarak dairenin önünde durdum ve uzanıp kapıyı çaldım. Bekledim. İçeriden herhangi bir ses gelmedi. Duman yoksa Ada ile Rose olmalıydı. Bekledim. Hâlâ ses yoktu. Parmaklarım bir kez daha gürültüyle kapıya indiğinde, gözlerimin, cehenneme giden köprü gibi kalabalık duygularla dolduğunu hissettim. Sonuçta cehenneme giden köprünün kalabalık olacağını bilirdik. Kapıyı bir kez daha çaldım ve henüz parmaklarım uzaklaşmadan, dairenin kapısı aralandı.

Kapıyı Rose açtı.

Bakışlarımız çarpıştığında yüzündeki bir anlık bocalamayı, bir cinayeti temizler gibi temizledi ve bana, samimiyetini sorgulayacağım gülümsemelerinden birini sundu. Dümdüz baktım ve kapıyı aralamasını beklemeden eşikten içeriye girdim. "Her zaman ki gibi kabasınız," dedi dürüstçe. "Ne hoş."

"Ben her zaman hoşum."

Giydiği taş grisi kazağına ve kumaş pantolonuna kısaca göz attım. Burun kıvırarak yanından geçerken, "Kimi görmeye geldiğiniz?" diye saçma bir soru sordu. "Ada, salonda..."

"Rose, bu eve geldiğimde, beni sorgulayarak, kendimi bu eve karşı yabancı hissetmeme sebep olacağını düşünüyorsan yanıldığını bilmeni isterim."

Sesi aramızda kayboldu. Doğrudan Duman'ın odasına geçmek için koridor boyu yürürken, salonun açık kapısından Ada'yı görmüştüm. Kanepenin üzerinde, bacaklarını kanepe

boyunca uzatmış vaziyette oturuyordu. Belinden aşağısında kareli bir battaniye örtülüydü, dümdüz saçları sırtınaydı ve dizleri üstündeki bilgisayarın ekranına bakıyordu. Bakışları, güzel bir düşü izliyor gibi canlı ve parlaktı. Tazelenmiş görünüyordu. Tek kaşımı kaldırdım, onun ikinci kez, bilgisayar ekranına gülümseyerek baktığını görüyordum. Garipti. Abisinin güldüremediği küçük kardeşi ne güldürüyordu?

Beni fark etti.

Gülüşünü sığdırdığı gözleri benim üstüme düştüğünde, gülüşü azalarak bitti ve dudakları tek bir çizgi halinde gerildi. Bilgisayarın kapağını hafifçe eğerken, "Mahşer Abla," dedi sabit bir sesle. "Burada ne yapıyorsun?"

Omuzlarımı dikleştirerek elimin tersiyle yanağımdaki ıslaklığı sildim. "Henüz bir şey yapmıyorum," dedim ve devam ettim. "Ama yapacağım. Abini görmeye geldim."

"Abim..." Bakışları koridora taştığında Duman'ın burada olduğundan emin oldum. "Abim yorgun, uyuyor. Dilersen başka zaman..."

"Ne yaptı da yoruldu ki?"

Gözleri harlandı. "Sevgilisi için, yapması gereken şeyler vardı."

Sevgilisi.

Umursamazca omuz silktim. "Ne kadar yorulduğu umurumda değil." Gerginleşen yüzüne anlamsızca baktım. "Yapmamız gereken şeyler var, yatmanın sırası değil. Ben, yarası taze olan annemi bırakıp da geliyorum, o da kalkacak!"

Gözleri, bana gelecekten seslenir gibi, bilmişlikle baktı. "Abimin de yarası taze!"

"Umurumda değil," dedim katı bir sesle. "Herkesin yarası var."

"Herkesin yarasına, senin gibi acımasızca tuz basan birileri yok ama. Abim uyuyor, onu rahatsız etme!"

Soğuk rüzgârlar uğultulu esti.

"Ada?"

Sertti. "Ne var?"

"Tuz bastığında yara daha çabuk kapanır."

Ona sırt çevirdim, küçük kızı daha fazla azarlamayacaktım. Kendisinin bana kırılıp kırılmadığını umursamadan salondan uzaklaştım ve az ilerideki odanın kapısına yanaştım. Bu sırada Rose mutfağa geçmişti. Kapıyı çalmak gibi bir nezakete gerek duymadan gürültülü bir şekilde açtığımda, koridordan daha kasvetli ve karanlık görünen odanın içerisinde buldum kendimi.

Duman uyuyordu.

Kapıyı kapattım. Artık odadaki oksijenini paylaşıyorduk. Sırtımı bir süre kapıya yaslayarak onu izledim. Siyah saten çarşafların arasında, ayakları dışarıya taşmış vaziyette, dağınıkça uyuyordu. Saten beline kadar örtülüydü ve iri gövdesinde rengi solmuş tişörtü vardı. Özensiz ve yorgun görünüyordu. Sakal tıraşı olmamıştı, birkaç günlük sakalları, teninin hırkası gibiydi.

Yatağa yaklaştım.

Dizlerimin üstünde yatağa tırmanarak yukarıdan ona bakmaya başladığımda, yatakta bana doğru kaymış ama uyanmamıştı. Bir eli... Kalbindeydi. Kalbi mi ağrıyordu? Ama hayır, ağrısa hissederdim garip bir şekilde.

Dizimi sırtına, kaburgalarının az berisine yaslayarak onu dürterken, "Alanguva," dedim, beni sesimden tanıdığını bilerek. "Uyan."

Yanağını yastığına sürttü, sakalları hışırdamıştı. Atkımın bir kenarı onun omzuna düşerken, "Uyansana," diyerek sesimi yükselttim. "Eşek gibi yatıyorsun!"

"Aaaii."

Durdum. Gözlerimi kısarak yüzüne baktığımda, kehribarlarını gördüm. İkiz gezegenleri, doğrudan bana bakıyordu ve dudakları tek bir çizgi halinde gerilmişti. Bir an çıkarttığı sese anlam vermeye çalışarak, "Aai mi?" Dediğimde dudakları aralanarak beni cevapladı. "Aai."

"Benimle dalga geçme," dedim sertçe.

"Eşekler aai der, Mahşer."

Bulutların önüne geçen güneş, gölgelerini odanın içine düşürmüştü. Gökyüzüne oturan kuşlardan birkaç tanesi pencerenin önünden geçerken Duman esnedi. "Burada ne işin var?"

Mimiklerimi sabit tutarak maskemi sıkıca yüzüme taktıktan sonra, hafifçe ondan uzaklaştım. Gözleri, yörüngesinden çıkmaya korkan gezegen gibi bir an bile benden ayrılmazken, "Neredeydin?" diye hesap sordum ona, buna hakkım olduğuna inanarak. "Planlarımızdan daha önemli bir işin mi vardı?"

"Evet."

Neden gizemli davranıyordu? Bu işi yaparken birbirimize karşı dürüst olmayacaksak hemen şu an siktir olup gidebilirdim. Kötü huylu bir tümör gibi içimde taşıdığım hisler gerinerek göğsümü huzursuz ettiğinde, "Bu işin bu kadar çok savsaklanması canımı sıkıyor Duman," dedim tek solukta. "Harekete geçmek istiyorum."

Yatakta hafifçe doğrularak sırtını başlığa yasladığında bile gözlerini benden ayırmamıştı. Parmakları, ovalamak için şakağına tırmanırken, "Sesini alçalt," diye buyurdu, sinirlerimi biraz daha tetikleyerek. "Gerçekten buraya bunun için mi geldin? Bu kumpasın savsaklandığını düşündüğün için mi buradasın?" Göğsümdeki canavarı, üstüne çağırarak konuşmaya devam etti. "Yoksa ne yaptığımı, kiminle birlikte olduğumu delicesine merak ettiğin için mi buradasın? Mahşer, maskeni indir."

Oradan baktığında ne görüyordu ki bana bunları söylüyordu? Ne yaptığı, kiminle ne halt ettiği umurumda değildi. Sadece planlarımızın aksamasından hoşlanmıyordum. "Kiminle ne bok yediğin umurumda değil."

Sanki üzerine saldığım canavarla baş etmeye çalışıyormuş gibi, sıkıntıyla homurdanırken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Beni çok merak etmişsin."

Ona küçümseyici gözlerle baktım. "Seni merak edecek vaktim bile olmadı, domuz."

Hakaretimi ciddiye almadan gür kaşlarını kaldırarak beni süzdüğünde, aramızdaki dengenin bir elektrik ipi gibi gerildiğini hissettim. Kokusu yakınımdaydı, çarşaflardan çok şiddetli bir şekilde yükseliyordu. Gözleri, itinalı süzülüşünü gözlerimde tamamladığında, bakışlarındaki karanlık ayla gölgelenmişti. "Gözlerinin altları, yumruk yemişsin gibi, mosmor," dedi ve bana itiraz etme hakkı tanımadan parmak uçlarını gözlerimin altlarına yasladı. "Kendine ne yapmışsın?"

Dokunuşuna hazırlıksız yakalanmıştım. Parmaklarını tenimde hissetmem o kadar ani oldu ki, elinin gerçekten orada olduğuna emin olmak ister gibi gözlerimi eline çevirdim. Dokunuşunu hissizce karşıladım ama canavar çoktan çırpınmaya başlamıştı. "Bir şey yaptığım yok. Sadece... Uyumadım tamam mı? Çek elini."

Beni gördüğünden beri gözlerindeki ifadenin yumuşadığını hiç görmemiştim. Âdemelması yukarıya ve aşağıya yavaşça kavislendiğinde, gözünün teki seğirdi. "Ölecek olan bir adama karşı fazla acımasızsın Mahşer."

Ona karşı silahlandığım her anda kendini böyle savunması, o silahların boş olduğunu gösterir gibiydi. Kahretsin! Mermi olmadan silahlar bir işe yaramazdı. Parmakları yüzüme çarpa çarpa indiğinde, "Kendini acındırma," diyerek onu azarladım, hararetle. Elimin altındaki sateni sıktım. "Ne? Burada ölmeyi mi bekliyorsun?"

Dudağının bir köşesi büküldü. Bir avucumu, kesik açması için ona doğru uzatmışım gibi hissettim. Tebessümü kahırlıydı. "Bana borçlandın, artık iyi davranmanı hak ediyorum."

Kollarımı göğsümün üstünde kavuşturduğumda bakışları bir an dar badinin üzerinden kendilerini belli eden göğüslerime kaydı.

"Ne borcundan bahsediyorsun?"

"Her neyse," diyerek beni geçiştirdikten sonra hafifçe doğruldu ama bunu yaparken çenesini biraz daha sıktı. Omuzları kaskatı kesilmişti. Elini midesine dayayarak bacaklarını yatak-

tan indirdiğinde, "Miden mi ağrıyor?" diye sordum ama cevap vermeye tenezzül etmedi.

Kapıları zaten açık olan kıyafet dolabına doğru yürüyerek elini kapının üstüne yasladı ve bir süre içine baktı. Eşofmanı belinden düşmek üzere gibiydi ve sanki biraz kilo kaybetmişti.

Hasta insanlar sürekli kilo vererek ölür.

Kendisine bir pantolon aldığında bacaklarımı yataktan indirmiş, hâlâ onu izliyordum. Omzunun üzerinden bana döndü ve kurşungeçirmez bakışlarımız kesişti. Kehribarları bir bıçağın üzerine düşmüş olan güneş gibi parlıyordu. "Soyunacağım."

"Yani?"

"Çık. Es kaza bir şeyler görmeni istemem."

"Meraklın değilim."

Fevri bir şekilde önüme döndüğümde alaylı bir şekilde güldü. Bu sanki eksik olanı tamamlamıştı. Duvarı izlerken üstünü değiştirdiğini anladım. Yere düşen eşofmanının sesini, bacaklarına sürtünen kotunu, kemerinin tokasının çınlamasını... Az sonra çıplak adımlarını yanıma taşıyarak tam önümde durduğunda, bakışlarımı yana kaydırarak ona baktım. İri bedeni ve uzun boyuyla sur gibi geçilemez görünüyordu. Bakışlarımız karşılaştığında ellerini belinde sabitleyerek, "Kemerimi tak," diye buyurdu beklemediğim şekilde. "Çok yorgunum."

Kafam attı. Saçmalıyordu. Dudağımı ısırdım. "Git başımdan."

Sinsi sinsi parladı gözleri. Tembelce gülerken, "Öyleyse bunu benim için Rose yapabilir," dedi ve bunu derken Rose'un ismini aksanlı bir şekilde söyledi. "Kendisinin memnuniyetle yapacağına emi..."

Onu, kemerinden tutarak kendime çektim. "Çeneni kapa!"

Gülüşü gözlerine taştı ama küstah ve alaycıydı. Bana yaklaştığında dizlerim bacaklarına çarpmıştı. Göz kontağı kurmaya son vererek gözlerimi karnına indirdim ve kemerini, bedenine dokunmamaya çalışarak tokasına yerleştirdim. Bunu yaparken bana sırıttığına emindim. Geri zekâlı! *Kafasına ıslak odunla vurmak istiyordum!*

Kemerle işim bittiğinde bozulan tişörtünü düzeltmek için tişörtü uçlarından yakaladığımda ben ne olduğunu anlayamadan geriye doğru sıçradı. Ellerim havada kaldığında şaşkınlığımı bir cinayet gibi ortadan kaldırarak ifadesiz gözlerimi kendisine çevirdim. Tişörtünü aşağıya çekiştiriyordu. Parmaklarını gür saçlarından geçirerek bana sırt çevirdiğinde, "Gel," dedi. "Şu işleri konuşalım."

Odadan çıktığında bugünkü tutarsız hareketlerine bir anlam veremeyerek arkasından küfrettim. Düşünmeyecektim. Kasvetli odadaki koyu perdelere son bir bakış atarak dışarı çıktığımda Duman'ın Rose ile yabancı dilde bir şeyler konuştuğunu duydum. Vay canına, Rose seksi Fransızcasıyla onu etkilemeye mi çalışıyordu?

Salona geçtim, burası güneş alıyordu ve ferahtı. Ada onu en son gördüğüm gibi koltukta oturarak bilgisayardan bir animasyon izliyordu. Tekli koltuğa yerleşerek ellerimi dizlerimin arasına kıstırdım. Ojelerim berbat görünüyordu. Hastanede kaldığım sürede stresten onları soymuştum. Duman biraz sonra elindeki iki siyah kupayla kapıdan içeriye girdiğinde, Ada'nın gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. Fakat aynı zamanda tedirgin ve endişeliydi. Abisi için mi? Duman kardeşine göz kırparak onun oturduğu koltuğun kenarına yerleşti ve dudaklarını Ada'nın başına dayayarak bir süre onunla konuştu.

Ada için, onunla animasyon izledi.

Peki abim? O benim için ne yapmıştı?

Hiçbir şey.

Sırtımdaki hançerin izi, açıp bakabileceğim kadar derindi. Bir an elimi sırtıma götürerek abimin indirdiği hançerin izini hissetmek istedim ama sadece Duman'ın yanıma gelmesini izledim. Pencerenin yanında dikilerek elindeki diğer kupayı bana verdiğinde aksilik yapmadan aldım ve avuçlarımı ısıtmasını bekledim. Kahveydi, kokusu hoştu. Duman, tülü çekiştirerek pencereden dışarıyı süzerken, "Anlat," dedi tek solukta. "Aklında ne var?"

Koltukta bağdaş kurarak heyecanla kendisine döndüm ama otomatikleşmiş gibi duran yüz hatlarımda bu heyecanı belli eden bir ifade belirmedi. Hevesle konuştum. "Elbette Melih Han'la uğraşmak... Oyalanmaktan bıktım," dedim kızgınca. Ada'nın kulaklığını taktığını gördüm, bu iyiydi. Soluk almadan, peş peşe konuştum. "Karşısına çıkalım, huzursuz edelim, ayağına dolanalım."

Kahvesinden bir yudum alırken, "Edelim," dedi savsaklar gibi.

Canım sıkılmıştı. Kupayı ağız hizama kaldırarak birkaç yudumu seri halde içtim. "Sana güvenmeli miyim?"

"Bana zaten güveniyorsun."

Bu, bahsi açılmayan bir meseleydi. Tırnaklarımdaki soyulmuş ojeleri izlerken kahvemi tüketmeye devam ettim. Rose koridorda koşuşturuyordu. Neden bu evin her tarafına yayılmıştı? İşi sadece Ada'ya bakmaktı ama onu her yerde her işi yaparken görüyordum. İncecik bacakları vardı.

Duman dönüp bakıyor muydu?

Bana neydi? Omuzlarımı silkerek kupamı ağzıma dayadığımda aldığım yudum epeyce büyüktü ve bir kısmı çeneme sıçradı. Homurdanarak elimin tersiyle çenemi silerken, "Annen nasıl?" dediğini duydum Duman'ın. *İs'in.* "Şu an karşımda oturuyorsan ameliyatı başarılı geçmiş olmalı."

Ada bir şeyler söyledi ama ağzının içinde gevelenmiş bir kelime cümbüşü olduğu için anlamadım. Bir an içtiğim kahve zehir oldu. "Annemin ameliyat olduğunu nereden biliyorsun?"

Cevabı ertelemedi. "Benim yokluğumda olduğunu düşünüyorum Mahşer."

"Senin yokluğun," diye tekrarladım kısıkça. *Yokluğunda döndüğüm aynalar, bana seni sordular.* "Evet, oldu. Eve çıkarttım, durumu iyi."

Kendi kendine mırıldandı ama az buçuk duymuştum. "Bu dünyada artık yapacak iyi bir şeylerim kalmadı."

Kafamı iki yana çıtlattım. "Neyden bahsediyorsun?"

"Boş versene. Ya da dur... Zaten hep bunu yapıyorsun."

"Ne, trip mi atıyorsun?"

Gevşek gevşek güldü. "Evet, tutsana."

Düz düz baktım. "IQ seviyen düşündürücü."

Küçük, çıkarcı bir şekilde gülerek bakışlarını odanın içerisine düşürdüğünde Ada'nın neşeli gülüşü çınladı. Animasyondaki bir sahneye omuzları sarsılarak, içten şekilde gülüyordu. Duman gözlerini hafifçe büyüterek bakışlarını Ada'ya çevirdiğinde onun da şaşkın olduğunu gördüm. Evet, şaşırmıştım çünkü Ada'nın gülüşlerinin toplamı bile bu kahkahası kadar etmezdi. Duman Ada'nın yanına yaklaştı ve kulaklığının birini kulağından çekerek onun hizasına indi. Onu saçlarından öperken, "Kız kardeşi bu kadar güldüren ne?" diye sordu ilgili bir şekilde.

Ada'nın yanakları kızardı, duru ve pürüzsüz teni onu utanmış gösteriyordu. Güzelliği, bacaklarının kefareti miydi? Gözlerini abisinden kaçırırken, "Yalnızca komiğime gitti," dedi sevgi dolu bir sesle.

Duman başındaki saçlarını okşadı. "Seni böyle gülerken görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Ada bir an bana baktı, kızarıklığı boynuna taşmıştı. "Bir arkadaşım önermişti abi, gerçekten komikmiş."

Duman kurcalamadı. Birkaç dakika orada öylece durarak kız kardeşin başına sayısız öpücük bıraktı. Bu anda Ada, huzurlu görünmüştü gözüme. Huzur... Eski bir sevgili gibiydi. Ellerimi kotumun üzerine sürterken Duman hareketlenerek orta sehpaya yürüdü ve ahşap sehpanın altından bir paket çıkardı. Sigaraydı. Çakmağı ve kül tablasını da alarak yanıma yürüdü ve paketi içini açarak bana uzattı. İçerisinden bir dal aldım, sigaraya hayır demezdim. Geçti, yanımdaki diğer tekli koltuğa yerleşti ve kül tablasını koltuğun kenarına bıraktı. Sigarasını yaktıktan sonra istememe fırsat vermeden çakmağı bana uzattı.

Ada'nın daha az etkilenmesi için camı açtı ve duman birikintisi başımızın kenarındaki camdan dışarıya çıkarak gökyüzüyle kucaklaştı. Rose bu sırada salona gelmiş, benimle asla irtibata geçmeden Duman'a bir şey isteyip istemediğini sormuştu. Duman ondan kahve istemişti, bugün ikinci kahvesiydi. Rose Duman'ın kahvesini bırakıp kalçalarını sallayarak odadan ayrıldığında gözlerimi devirerek sigaramın külünü silktim.

Mentollüydü.

Ağzımdaki tadı, tükürüğümle ittirirken, bacaklarımı çözerek yere indirdim ve Duman'ın bakışlarını yok saymayı başardım. İşimizi hallettiğimize göre gidebilirdim, daha fazla kalmak istemiyordum. Sigara az sonra bittiğinde, izmaritini kül tablasına bıraktım. Koltuktaki atkımı alırken, "Gidiyor musun?" diye sordu Duman, yerinde dikleşerek. Çok kısa bir an bundan endişe duyduğunu hissettim. "Hemen mi?"

Nemli atkımı boynuma dolarken omzumun üzerinden ona baktım. Bakışmamız her defasında aynı şeyi, şeytanla masaya oturmuşum gibi hissettiriyordu. Düz düz cevapladım. "Kalmam için bir sebebim yok. Sen ne yapacağımızı, Melih Han'ı nasıl huzursuz edeceğini araştır, bana söyle."

Sigarasını, daha bitmeden kül tabağına bırakarak sertçe yutkundu ve bakışları arayışla üzerimde gezindi. Islak dudakları gergin görünüyordu. "Atkın!" dedi aniden, sesinin yüksek çıktığını fark ederek kaşlarını çattı. "Biraz ıslak, peteğin üstüne koy, kurusun bence. Hem montun da ıslak, üstelik yağmur yağmaya devam ediyor. Bir süre daha onlarla kalırsan hasta olursun, hem planlarımız aksar."

Yüzümde mimik oynamadı. "Planlarımız aksar?"

"Elbet, tabi. İstemeyiz bunu değil mi?"

Boş boş bakıştık, hâlâ uyku sersemi olduğu için saçmalıyor olabilirdi ama kahretsin, haklılık payı vardı. Çok üşümüştüm, yağmur altında biraz daha kalırsam üşütürdüm ve bu beni yavaşlatırdı. Gözlerimde, ikna olduğumu görmüş olmalı

ki, derince bir nefes verdi ve önüne döndü. Kolları göğsünün üzerindeydi, omuzları gerginliğinden sıyrılmıştı ama sakallı çenesi iki yana oynuyordu. Homurdandım. "Senin neyin var geri zekâlı?"

Dik dik baktı. "Ağzını bozma."

"Aptal!"

"Ağzını bozma."

"Tıpkı bir salaksın."

"Ağzını bozma."

"Ağzımdan ne istiyorsun ki!"

"Öpmek."

Zaman aksadı.

Ciddiyetini sorgulamama gerek bırakmadan dudakları iki yandan, çıkarsız ve serseri bir tebessümle kıvrıldığında, yavaşça yutkundum ve bakışlarımı önüme çevirdim. O, kendisine hakaret etmemi, kızmamı bekliyor olabilirdi ama beklediğinden daha sakin karşılamıştım. Onu, ağzından zaten öpmüştüm. Hayatımda ilk kez bir erkek ağzımdan öpmek istediğini söylüyordu ama ciddiyeti yoktu. Donuk bir şekilde koltukta oturarak onun verdiğim sessiz tepki karşısında şaşırmasını bekledim.

Ada'nın bir kıkırtısı daha yükseldiği esnada, Duman benimle oturduğu yerden sertçe kalktı ve birkaç kuru öksürükle beraber odadan dışarıya çıktı. Ada abisinin çıktığını fark ettiğinde gülüşünü toparlayarak dudaklarından temizledi ve kulaklığını çıkararak abisinin arkasından baktı. Duman gözden kaybolmuştu. "Onun nesi var?"

Donuk bir baş hareketiyle bana döndüğünde, gözlerindeki tüm parıltının söndüğünü gördüm. Az önce kahkahalar atan kızı ortadan kaldırmıştı. "Sen de onun bir şeyi olduğunu fark ettin değil mi?"

"Bugün olduğundan daha garip..."

"Çünkü günden güne daha kötüye gidiyor."

Duman'ın öksürükleri duyuldu.

İkimiz de kısa bir an susarak bakıştık. Gözlerimin hislerden arınmış bir şekilde ona baktığından emindim ama Ada için aynı şeyi söyleyemezdim. Gözleri, tırnak geçirilmiş bulutlar gibi taşı taşacaktı. Burnunu gürültüyle çekti. "Mahşer Abla, abim için yapabileceğimiz hiçbir şey yok ve bu bana acı veriyor."

Gözyaşları yanaklarına taştığında, bomboş bakışlarla cildi üzerinden akan birkaç damlaya baktım. Ne diyordu? Ne için ağlıyordu? Ona bakıyordum ama onu görmüyordum. Beni bakışlarıyla yargılamaya devam ederken, "Onu sadece azarlıyorsun!" dedi gücenmiş şekilde. Sertçe yanağını sildi. "Fark ettirmiyor ama kırılıyor, biliyorum ben."

"Ağlama," dedim sadece.

Titreyen çenesindeki birkaç damla gözyaşı kucağına düştüğünde, boğazının derinliğinden mücadele içinde bir inilti döküldü. "Onun için çok üzülüyorum," dedi zayıf sesiyle. "Kendime üzüldüğümden çok ona üzülüyorum. Belki bacaklarım yok ama yaşıyorum ve yaşamaya devam edeceğim. Ama o..." Gözleri beni yakaladı, kıstırdı, o kadar içten baktı ki sırt çeviremedim. "Lütfen onu kırma! Neden bir aradasınız tam bilmiyorum, belki ondan hoşlanmıyorsun ama onun kalbini kırma. Lütfen Mahşer Abla, onu erkenden öldürme."

"Ağlama," diye tekrarladım bir kez daha, hissizce.

"Sürekli öksürdüğünü duymak ve kilo kaybettiğini görmek bana acı veriyor!"

Acı, onu hissetmeyi reddettiğimizde daha yoğun saldırırdı. Ada, tüm birikintisini taşırarak, gözlerinden yaşlar boşanarak ağlamaya devam ederken, yerimden kalkarak yanına gittim. Bir mendilim vardı, pantolonumun arka cebinden alarak ona uzattım. Mendili aldı ama gözyaşlarını silmedi.

Sahibini kaybetmiş bir ruh gibi başıboş şekilde oturma odasından dışarıya çıktığımda, Duman'ın seri şekilde devam eden öksürüklerini takip ederek banyoya yöneldim. Birkaç adım atmam yeterli olmuştu. Banyo kapısı hafifçe aralıktı ve gözlerimi

o kapıdan itmem, Duman'ı görmeme olanak vermişti. Önüne, lavaboya doğru eğilmiş ve bunu yaparken ellerini lavabo mermerine yaslamıştı. Kuru öksürüyordu. Sırtındaki kasların seğirmesini, omuzlarının sarsılmasını izlerken banyodan içeriye girerek ona yaklaştım. Öksürüklerinin sesi şiddetli olduğu için beni duymamış gibiydi. Arkasında durduğumda, lavabo içinde biriken kanı gördüm. Saçlarım başımdan düşerek omzuna çarpana kadar beni görmedi.

Aynanın yüzeyinde göz göze geldiğimizde, çenesi kanlıydı.

İrkildi. Gözbebekleri hafifçe büyüdüğünde, ikiyüzlü bir şeytandan çok eli ayağına dolaşan bir hırsız gördüm. Onu suçüstünde basmışım gibiydi verdiği tepki. Doğrularak bana döndüğünde, su, çeşmeden şırıl şırıl akmaya devam ediyordu. Parmak uçlarımda, ona yetişmek için yükseldiğimde, bedenimize sahiplik yapan ruhların bu bedenleri terk ettiğini hissettim. Beni, inanamayarak izledi. Ona yetişerek parmak uçlarımla çenesindeki birkaç damla kanı sildiğimde, "İlaçların nerede?" diye sordum, rutin olarak kullandığı ilaçları kastederek. "Senin için getireyim."

Çenesindeki kan parmaklarıma yayıldığında, bizi besleyen bu kanın, aynı zamanda onu öldüren şey olduğunu düşündüm. Ağır ağır yutkunarak kirpiklerini kırpıştırdı. Kalbinin ağrısını gözlerinde görürken, "Yatağımın başındaki komodinde," diye yanıtladı beni, genzini temizleyerek. Bakışlarını cinayet yerinden uzaklaştırdı. Cinayet yeri gözlerimdi. "Ben alabilir..."

"Ben getiririm."

Onun boyuna kadar yetişmişken, parmaklarımı çenesinden ensesine doğru kavuşturdum ve göz kapaklarının yukarıya doğru kalkmasını izlerken, dudaklarımı yüzüne yaklaştırdım. Teni ısınmıştı. Damarlarının seğirişini avuç içimde hissederken, dudaklarımı yanağına yaslayarak ufak bir öpücük kondurdum ve kalbinin gerinerek göğsüne dayandığını hissettim. O, anlık öpücüğümün şaşkınlığıyla gözlerini bana çevirdiğinde, gözlerimi uzaklaştırdım ve arkamı dönerek banyodan çıktım.

"Öpücük müydü o?"

Koridorun sağ cephesinde kalan odaya girdiğimde, odanın bıraktığım gibi basık ve karanlık olduğunu gördüm. Gözlerim arayışa düştü ve yatağın sol tarafında kalan ahşap komodini buldu. Saçlarımı kulağımın arkasına ittirerek eğildim ve komodindeki ilk çekmeceyi açtım. Duman'ın şaşkınlığı sürüyor olmalıydı, onu dumura uğrattığımı biliyordum. Onu ilk kez isteyerek öpmüş olduğumu düşünüyordu ama hayır, ilk öpücüğü zaten benimdi. Çekmece kalabalıktı, birkaç ilaç görmüştüm ama şu saatte hangisini içeceğini bilemiyordum. Elimin altındaki ilacı ittirerek başka ilaç olup olmadığına bakarken, gözlerim tuhaf bir şeye denk düştü. Duraksadım. Arayıştaki parmaklarım kaskatı kesilirken, dizlerimin üzerinde komodin önüne otururak kendime, gördüğüm şeyi açıklamak için zaman tanıdım.

Fotoğraftaki babamdı.

Parmaklarım titreyerek fotoğrafa uzandığında, gözlerimden dumanlar çıktığını hissettim. Bu karanlık oda, bu an ve bu zaman, yaşadığım belirsizliğe tanıklık ederken, fotoğrafı çekerek bir yığın dosyanın altından çıkardım ve böylelikle fotoğrafın tümünü görmüş oldum.

Ruhum için hiç umut kalmadığını hissettim.

Fotoğraftakiler babam ve Duman'ın annesiydi.

Annemle babanın bir ilişkisi olduğunu...

Fotoğrafa baktım. Babam ve o kadın yan yanaydı, babamın kolu annemden başka bir kadının omuzundaydı. Saçları koyuydu, anneminkiler gibi sarı değildi. İkisi de genişçe gülüyordu, arkalarına denizi almışlardı, dişlerini görüyordum. İşte bir anlıktı ölüm. Aldığım nefes boğazımı parçaladı ve yaşam ağır bir yük olup kalbime oturdu.

HIÇKIRIK

Gökteki yıldızlardan şikâyetçi olanın,
aydınlığa hükmü geçer miydi?

Attığını sandığın çığlıkların yankısıdır bazen boğazına oturan yumrular. Konuştuğunu sandığın cümlelerin kanlı izleridir dudaklarındaki karıncalanma. Hissetmediğini sanarak ruhunu aldattığın günlerin intikamıdır şimdi, tüm bu hisler. Savaştığını sandığın şeye çoktan kaybettiğinin habercisidir göğsündeki alevler. Ya da aslında en başından beri savaşamadığının...

Aldatılmış mıydım?

Hem de Duman tarafından?

Ruhumdaki hıçkırığın adı mıydı şimdi bu ihanet?

Göğsümden gerinerek kalkan bu alevler, ateşini arıyordu ama ateş düşmanın kendisiydi, bilmiyordu. Bu sefer yanmayı ben istememiştim. İlk kez yanarken bu kadar masumdum. Kendimi yakmamıştım, ateş için kibrit çakmamıştım. Kabul, sarsılmıştım. Kabul, dehşetteydim. Kabul, inanamıyordum. Ama kabul etmediğim bir şey vardı: babamın ihaneti.

Hayır, bunu yapmış olamazdı.

Ya fotoğraf?

Neden annem olmayan bir kadına samimiyetle sarılıyordu?

Bu düşünce elem verici bir azap halini alırken, kafamın içindeki her hücreyle acı çektiğimi hissettim. Duman bana bunu söylediğinde onu yalancılıkla suçlamış, inanmamıştım. Şimdi inandığım neydi, bilmiyordum. Fotoğraf hâlâ parmaklarımın arasındaydı ve canıma dayanan bıçak, beni öldürmeye damarlarımı keserek başlamıştı. Gözlerim dönüyordu, omuzlarımın

sarsıldığını hissediyordum ve Duman son birkaç dakikadır bana sesleniyordu. Düştüğüm yerden kalkamıyordum. Bu kareyi, kafamın içine sığdıramıyordum. Bu fotoğrafı benden nasıl saklardı? Amacı neydi? Ya bunu bulmasaydım, hep giz olarak kalsaydı ve bu aldatmacaya inansaydım.

Baba,

Sen ne yaptın?

Ağız dolusu kusacak gibi hissettiğim anda, odanın kapısı bir gıcırtıyla aralanmıştı. Gelişini, adımlarında gördüm. Başımı fotoğraftan kaldırıp ona bakmadım. Bu an konuşmam gereken andı ama beceremiyordum. Soğukkanlılığımı korumalıydım ama bu fotoğraf...

Annem?

"Sikeyim..."

Fotoğrafta babamın ellerini aradım, kadının üstündelerdi. Yüzü annem olmayan kadının... Buna bakmak acı verici olandı ama aynı zamanda her şeyi sorgulamama sebep olan da bu şey değil miydi? Titrediğimin bilincinde olup ama bunun için hiçbir şey yapamamak, olduğum anın özeti gibiydi. Kalkmalı, Duman'a bağırmalı, vurmalı, bu evden defolup gitmeli, uzaklara kaçmalıydım.

"Mahşer, sakin ol."

Yapabildim. Döndüm ve ona baktım. Yukarıdan aşağıya bakarak temkinle beni izliyor ve herhangi bir saldırıma karşı hazırlıklı görünüyordu. Rengi kehribar olan hareleri genişlemiş ve duyguları alaca olarak gözbebeğinin etrafına yayılmıştı. İçeriye doğru temkinli bir adım attığında eli, beni yerden kaldırmak için elime uzandı. Parmakları hâlâ ıslaktı. "Kalk, anlatacağım her şeyi."

"Elini tutacağımı mı düşündün sahiden?"

Sesim, nasıl olur da hissettiklerimden bu kadar arınmış olabilirdi? Bu hissizliğimin onu irkilttiğini ve cümlemin kendisindeki telaşı arttırdığını gördüğümde, cümlemi tekrarladım: "O elini tutacağımı mı düşündün?"

"Mah..."

Dişlerimin arasından tısladım. "Bu fotoğrafı ne zamandır benden saklıyorsun?"

"Ben senden hiçbir şey saklamadım," diye inkâr etti hararetle. Eli hâlâ aramızdaydı ama kaldırması için elimi ona bırakmayacaktım. "Sana, bu ihtimalden bahsettiğimde yeterince çıldırmıştın Mahşer. Bana zerre inanmadın. Fotoğrafı senden sakladım çünkü..."

"Annen gerçekten bir fahişeymiş!"

Öfke, şimdi karşılıklıydı. Elini bana uzatmaktan vazgeçtiğinde yaşama giden köprülerimi kendi isteğimle yıktığımı hissettim. Eli yanına düşerek bir yumruk halini aldığında, yüzündeki bir kısım kasların seğirdiğini gördüm. Derinden ürperdi. "Ağzını topla!"

Evet, olması gereken buydu. Nefret, öfke, savaş, acımasızlık. Biz buyduk, gerçeğimizi kabul etmeliydi. Fotoğrafı kenarlarından kıvırarak avucumda harap ederken, "Niye ki?" dedim kudurmuş bir köpek gibi, azgınca. "Annenin bir fahişe olabileceğini kabul eden sen değil miydin?"

Sol gözü seğirdi. Onu nefrete davet ediyordum. Zaten rengi solan cildinin biraz daha solduğunu ve göğsünün yükseldiğini gördüm. Hırıltısı bir hıçkırık misali yükseldi dudaklarına. "Eğer ortada bir yasak ilişki varsa ve annem ne kadar günahkârsa babanda o kadar günahkârdır. Bu yalnızca annemin değil, babanın da günahı."

Kahretsin, elbette öyleydi. Ortada böyle tiksinç bir durum varsa her ikisi de o kadar kötü ve sadakatsizdi. Bunu bir tarafın üstüne yıkamazdık. Fakat Duman'ın böyle düşündüğümü bilmesine gerek yoktu. Fotoğraf parmaklarımın arasında ezilirken, nefret yüklü bir silah gibi sıktım kurşunlarımı. "Annen, babamı ayartmış olma..."

"Siktir git!"

Yüzüme doğru haykırdı, hem de bunu içtenlikle, avazı çıkana kadar bağırarak yaptı. Bir an gözlerinden ve ağzından

dumanlar taşacağını sandım. Gözleri dönüyordu, şimdi öfkesi öfkeme denk düşecek kadar yoğundu. İçim bir anlığına soğumuştu, bu fotoğrafı sakladığı için intikamımı almıştım. Yumruğunu kapıya indirerek elini saçlarına attığında önüme dönerek yerden kalktım ve avucumdaki fotoğrafı biraz daha sıktım. Kendisine hiç bakmadan, benden istediği gibi gitmek için odanın kapısından dışarıya koridora çıktığımda, hararetli soluklar aldığını duydum.

Kalbi hızlanmış olmalıydı.

Bir an omzumun üzerinden ona dönerek yüzüne bakmak ve acısını görmek istedim. Kalbi, bedenine hükmettiğinde bunu görebiliyordum. Saklamaya gayret edemeyeceği kadar acı çekiyordu. Fakat bu acıyı görmek beni tatmin etmeyecekti. Bu yüzden sağlıksız adımlarla koridor boyu yürüdüm. Tırnaklarım avuç içlerime o kadar sert batıyordu ki, kırılacaklarını düşündüm. Kapıyla aramda birkaç adım kalmıştı ki, yalnızlığım onun sert adımları tarafından işgal edildi.

Çok geçmeden bana yetişti.

Dışarıya çıkmak için açtığım kapıyı, iri eliyle örttüğünde, bedeni çoktan bedenime yaslanmış ve beni kendiyle kapı arasına almıştı. Kapı o kadar şiddetli örtülmüştü ki, yerin sallandığını hissettim. Başımı, gözlerimle beraber hafifçe yukarıya kaldırdığımda, iri elinin kapı üzerinde açıldığını ve parmaklarının kızardığını gördüm. Çenesi başımın üzerindeydi, solukları saç diplerime yayılıyordu ve diğer eli omuzuma yaslanmıştı. Bedeniyle özel alanımı kısıtlayarak kıpırdamama razı gelmezken, "Gitme," dedi, sesi fısıltı halinde sızdı saçlarımın arasına. "Gitmeni söylerken, sadece bunu söyledim, gitmeni istemedim."

Alnımı sokak kapısının soğuk yüzeyine yaslayarak kesik soluklarımı düzene sokmaya çalışırken, boğazımdaki yarım kalmışlığı, tek bir kelimeyle düşürdüm dilime: "Neden?"

"Çünkü beni öptün."

Dudaklarımdaki bu karıncalanmayı kelimelerimin ayak izleri sanıyordum oysaki...

"Hayatında aldığın ilk öpücük değildir Duman, dramatikleştirme." Dirseğimi arkama kaydırarak karnına vurdum. "Seni öpmüş olmam bir şeyi değiş..."

"Çekimi inkâr etme!"

Beni belimden yakalayarak ayaklarımı yerden kestiğinde ve etrafımda yüz seksen derece döndürerek kendiyle yüz yüze getirdiğinde, sırtım sertçe duvara dayanmıştı. Beni, belimden tutarak kendi bedenine yaslamıştı ve göğüslerimiz birbirine denk gelmiş vaziyetteydi. Haddini bilmemesinden hep nefret etmiştim, yine ediyordum. Montumu avuçlayarak alnını alnıma vurduğunda, gözlerime bakmak istediğini fark ederek bakışlarımı ona kaldırdım. Azar azar öldüğünü gözlerinde gördüm. Hafifçe gülümsedi.

"Beni öptün," diye tekrarladı, bir eli sakal yığının yukarısına çıkarak yanağını işaretlediğinde. "Tam buradan."

"Bu..." Hırladım. "Neyi değiştirir ki?"

"Kalbimin atışını."

Beni bedeni ve cümleleriyle bastırmasına tahammül edemeyerek, ellerimi, onu itmek için omuzlarına yerleştirdim ama buna rağmen nasıl yaptığını bilmesem de kendini bana biraz daha yaklaştırdı. "Saçma," diyerek kestirip attım, elimdeki camla ona kesikler açmaktan vazgeçmeyerek. "Sen hastasın! Kalbin olup olmadık zamanlarda hızlı atıyor zaten."

"Kalbimi benden iyi tanıyamazsın."

Gözlerinin peşine düştüm ama aslında benden kaçmadığını gördüm. Cesur ve yürekliydi. "Neden bunu yapıyorsun?" diyerek sordum ona, anlam veremeyerek. "Senin bir sevgilin var, tamam mı? Neden beni etkilemeye çalışarak aramızda bir çekim olduğunu söylüyorsun ki? Amacın beni kendine âşık ederek kapında köpek yapmazsa, hayal kuruyorsun haberin olsun. Bundan vazgeç."

Gözleri, kıyameti çağırdı. Şimdi parmakları montumla beraber badimi ve kalın etimin bir kısmını avuçlayarak canımı tehdit ederken, soluğumu gayretle verdim. Burnunu yanağı-

ma dayayarak kulağıma doğru, "Aptalsın," dedi harp içinde. "Gözünün önündekileri göremeyen bir aptalsın! Sana susarken bile gözlerimle konuşuyorum ama öfke, senin gözlerini o kadar boyamış ki, istemediklerini görmüyorsun." Elini sertçe kalbime dayarken, haykırdı. "Biraz buranla bak, belki o zaman görebilirsin."

Ona zaten bildiği bir şeyi söyledim. "Kalpsizin tekiyim ben."

"Değilsin," diyerek inkâr etti, boynumun kenarından sert bir nefes çekerken. "Beni öperken duydum kalp atışlarını, oradan biliyorum."

Bir kez daha vücudunun baskısını kaldırmaya çalıştım. "Uzaklaş benden!"

Vücudu, sert bir kaya gibiydi ve çıkışımı engelliyordu. Parmakları çeneme yerleşerek yüzümü kendisine doğru kaldırdığında, gözlerine bakmamak için inat ettim ama bu inadımı savuşturdu. Adeta ağzımın içine girerek burnunu burnuma yasladığında, gözlerini ilk defa bu kadar yakından görüyor olduğumu fark ettim. Hareleri kehribardı ve etrafında siyah gölgeler vardı. "İradeni kaybetmekten mi korkuyorsun?" dedi boğukça. Bana ilk kez bu kadar yakından bakıyordu. Kalbi, gözlerindeydi. "Tam bu anda, bu kadar yakınken, dudakların beklentiyle aralanmışken..." Bir parmağı dudağımın kenarına dokundu. "Gerçekten uzaklaşmamı mı istiyorsun?"

Bedenimi tanıyordum, neyi istediğini biliyordum ama kendi içimdeki savaşı hep kendim kazanmışımdır. Ona fırsat vermeyecektim. Kalbi gözlerinde atıyordu. Küstahça güldüm. "Kalbimin atışını hızlandıramıyorsun bile."

Onu öfkelendirmek işte bu kadar kolaydı. Bu küstahlığıma, umursamazlığıma, baş edilemez aşağılayıcı tavrıma tahammül edemeyerek öfkeleniyordu. Sanki kör bir bıçaktım ve onu keserek bileniyordum. Çenemi daha sıkı kavrayarak dudaklarımın ucunda küfür gibi duran gülümsememe baktıktan sonra,

dudakları azar azar bana yaklaşmaya başladı. "Öyle mi?" dedi hırslı bir şekilde. "Test etmeye var mısın?"

Kaşlarımı çattım. "Saçmalamaya başladın artık!"

"Kalp atışlarını kulaklarında hissedeceksin."

Kaşlarımı çatarak onu sorguladığımda, sırtımdaki eli yüzeysel olarak yukarı çıktı ve ensemden dolanarak yanağıma yerleşti. Şimdi avuçları yüzümü tamamıyla kavramıştı. Bakışları gözlerimden aşağıya burnumun doğrultusunda inerek dudaklarıma odaklandı. Ağır ağır yutkunarak ağzını ağzıma doğru eğmeye başladığında, parmaklarımın uyuşmaya başladığını hissettim. Dudakları aralanmıştı, aramızda milimler vardı ve nefesi doğrudan ağzıma akıyordu. Eğiliyor, eğiliyor, sonra daha çok eğiliyor... Ensesini çizdim. "Dur!"

"Bakayım," dedi dudaklarının ve yüzünün rotasını değiştirerek başını gerdanımdan aşağıya indirdiğinde. Kulağını kalbime dayadı. "Aaa, bir şey duyuyorum."

"Seni piç!"

Onu tüm kuvvetimle iterek kendimden uzaklaştırdım. Geriye doğru sendeledi ve aramızdaki mesafe açıldı. Sırtını karşımdaki duvara dayayarak duraksadığında, yüzümüzdeki maskeler değişmişti. Şimdi küstahça, sinsice gülen kendisiydi ve ben sinirden kudurandım. Saçlarımı öfkeyle omuzumdan geriye iterken, onun sert soluklar aldığını gördüm. Gölgem, üzerine yatmıştı. Homurdanarak sokak kapısını açmadan hemen önce, "Duyduğum o şey midemin gurultusu, çünkü açım," diyerek saçmaladım. Eşikten dışarıya fırladım. "Ben arayana kadar sakın beni arama!"

"Sakinleşmeye bak."

Kapıyı çarparak çıktıktan sonra duvara sert bir tekme atarak sinirle saçlarımı çekiştirdim. Bastırılmaktan, özellikle onun tarafından bastırılmaktan nefret ediyordum. Merdivenleri seri şekilde inip apartman kapısından dışarıya çıktığımda, Duman'ın arabasını gördüm. *Sen görürsün.* Bir an bile durmadan arabaya yaklaşarak hiç düşünmeden arabanın plakasını tek-

meledim. Parmaklarımın bir kısmı sızlamıştı ama arabasının zarar görmesi beni tatmin etmişti. "Kolbonon sosono kolokorondo doyocokson."

Söylenerek ayağımı indirdim ve kaldırıma çıkarak sokağın sonuna dek yürüdüm. Bacağım aksıyordu, ayağım sandığımdan daha fazla acıyor olmalıydı. Kahretsin! Ben ne görmüştüm? Nasıl gerçek olabilirdi? Babam Duman'ın annesiyle birlikte miydi? Bu gerçekten olabilir miydi? Sokağın köşesini dönerek kalabalık arasına karıştığımda, fotoğrafı hâlâ avucumda sıkıyordum ve tırnaklarımın yaptığı baskıyla tenimin kızardığına emindim.

Annemin bundan haberi var mıydı?

Cebimdeki parayı kontrol ederek bir taksi çevirdim ve koltuğa yerleşerek başımı cama dayadım. Şimdi dehşet ve şaşkınlık yerini hissizliğe bırakmıştı. Ben kimin için savaşıyordum o halde? Ben kimin intikamını alıyordum? Babamın? Annemin? Ama babam... Ben onun için kendimi harcamıştım ama ya o kendisi için bizi harcadıysa? Nefesim kesildiğinde camı indirdim, başımı dışarı çıkardım ve yağmur ile rüzgârın yüzüme çarpması karşısında ürperdim.

Hâlâ kusacak gibiydim.

Şoför konuşacak gibi olduğunda düşmanca bakışlarımı görerek sustu ve ben bir kez daha gücümün farkına vararak omuzlarımı dikleştirdim. İnsanların bana güçlü hissettirmesini seviyordum. Fotoğrafı cebime tıkıştırarak ellerimi ovalarken, ciğerlerimin sızım sızım sızladığını hissettim. Sigaraya ihtiyacım vardı, şöyle bir paket falan. Taksi sokağa girdiğinde ücretini ödeyerek indim ve evin önüne dek yürüdüm. Atkım artık beni boğuyordu, bu yüzden onu elime aldım.

İhanet böyle mi hissettiriyordu?

Hiçbir yere sığamıyordum.

Kendi içime bile.

Bahçeden içeriye girerek nemli toprak boyunca yürüdüm ve birkaç basamak merdiveni çıkarak kapıya ulaştım. Midem bu-

lanıyordu. Ellerim titrediği için anahtarı çevirmek zor olmuştu ama az sonra sokak kapısını açtığımda, botlarımı çıkararak eşikten içeriye girdim. Sokak kapısı direkt salona açıldığı için kafamı kaldırdığımda gördüğüm ilk şey, annem olmuştu.

Annem acılar içinde kıvranırken...

Buraya kadardı, kusacaktım.

Midemde sıkışan bastırılmış bulantı yukarıya doğru yükseldiğinde koşarak salondan geçtim ve kendimi banyoya son anda attım. Dizlerimin üstünde klozetin önüne düştüğümde, soluk borumdaki baskı ağzımdan taştı ve ben sarsılarak kusmaya başladım. Düşündükçe, hatırladıkça, ihaneti hissettikçe daha çok kusuyordum. Omuzlarım sarsılıyor, burnum akıyor, gözlerim yaşarıyordu. İnleyerek midemden kopup gelen baskıyı boşalttıktan sonra uyuşmuş şekilde sifonu çekerek biraz geriledim. "Hay sikeyim!"

Sırtımı soğuk fayanslara yaslamadan önce montumu çıkarıp fırlattım. O sırada sesler duyuldu ve Çisem kapattığım kapıya vurarak bağırdı. "Mahşer! Mahşer neyin var?"

Kıyafetlerimden de kurtulduktan sonra duş musluğunu açarak yere oturdum. İğrenç kokuyor olmalıydım, temizlenmeliydim. Su, vücudumu ıslatmaya başladığında, kollarımı bacaklarımın etrafına sararak burnumu çektim. Dişlerimi fırçalamalıydım, ağzımda iğrenç bir tat vardı. Çisem sabırsızdı. "Mahşer, banyo mu yapıyorsun? Sana temiz çamaşır getireyim mi?"

Sessizliğim onu endişelendiriyordu ama bu bilerek yaptığım bir şey değildi. Ağzımı açtığımda sanki yapacağım ilk şey çığlık atmak olacaktı. Doğru bildiğim her şey tarafından kandırılmış, ihanete uğramıştım. Kafam çok karışıktı. Aklım almıyordu. O babamdı, anneme deliler gibi âşık olan babamdı. Hâlâ hatırlıyordum anneme baktığında parlayan gözlerini. Bu yalan mıydı? Bir yalan bu kadar gerçekçi olabilir miydi? Annemin iniltilerini duydum, kargaşamızın sesine uyanmış olmalıydı. İnleyerek ne sorduğunu anlıyordum; nasıl olduğumu soruyordu.

Burnumu sertçe çekerek avuç içime açtığım kesiklere baktım. "İyiyim anne."

Sesleri, beni duyduklarında kesildi. İnim inim inlemesine daha ne kadar dayanabilirdim Allah aşkına? Annemin dili, babamın ihaneti yüzünden kesildiyse... Bununla ne kadar yaşardım? Ellerimi yüzüme kapatarak an be an daha da ısınan suyun tenimi pişirmesine izin verdim. Bayağı sıcaktı ama içimdeki hararet kadar değil. Çiviyi çivi sökerdi. Ateşe ateş lazımdı. Bunu annemle nasıl paylaşacaktım? Kahretsin, bundan nasıl emin olacaktım. Şimdi büyük bir ihtimaldi ama gerçek olduğuyla yüzleşirsem ne yapardım?

Bir daha kustum.

Sıcak suyun altından, tüm pis kokumdan ve terimden arınarak çıktığımda bir havluya sarınarak banyoyu arkamda bıraktım. Annemin yüzüne bakamadım. Doğrudan odama girdiğimde Çisem'in yatağıma uzanmış olduğunu gördüm. Ses etmedim, o da ses etmeden beni izledi. Dolabımdan iç çamaşırı ve temiz kıyafetler aldım. Havlunun altından yeni bir iç çamaşırı giyerken, "Benden mi utanıyorsun?" diyerek takıldı Çisem. "Ne geniş kalçaların var senin ya."

Kalçama, havlunun üzerinden bir şaplak attığında hiçbir tepki vermeden ona sırtımı döndüm ve kırmızı sutyenimi giyindim. Kalçalarımın büyüklüğünü her gün görüyordum, hatırlatmasına gerek yoktu. Sutyenimin üzerine boğazlı bir kazak giyerek yine dolaptan aldığım taytı bacaklarıma geçirdim. Ruhsuzca, sessizce hareket ediyordum. Çisem kıpırdandı. "Bir sorun mu var güzelim?"

"Yok."

Saçlarımı kurutmak için fön makinesini prize taktıktan sonra bir fırça alarak yatağın ucuna oturdum. Çisem hemen arkama geçti, benden önce fişe taktığım fön makinesini alarak hevesle konuştu. "Ben kurutayım Mahşer."

"Peki."

Fırçayı elimden alırken ellerimin çok soğuk olduğunu ve ayaklarıma çorap giymem gerektiğini söyleyerek beni azarladı. Saçlarımı yavaşça, çekmemeye özen göstererek fırçalarken, aynı zamanda kurutuyordu da. Çıplak ayaklarımı izledim. Küçük ayaklara sahiptim. Ellerimi izledim, kemikli parmaklarım vardı. Yüzüm acıyla kırışırken, boğuluyormuş gibi hissederek kazağımın yakasını çekiştirdim. Kabıma sığamıyordum, fena olansa taşmaktan korkuyordum. Babam, benim için kurduğu salıncağın zincirlerini şimdi boğazıma dolamıştı sanki. Annemin yüzüne nasıl bakacaktım? "Mahşer, Duman seni üzdü mü? Neden böylesin, eğer kavga ettiysen..."

Soğukça güldüm. "İnsanların tek derdi aşk olmalı değil mi?" Kafamı iki yana salladım. "Neden insanlar için en büyük sorun aşk ve sevgili ilişkileri ki? Aşk mı? Yahu insanlar neler yaşıyor Çisem..." Boğazımdan asla atamadığım o hıçkırık, beni rahatsız ettiğinde genzimi temizledim. "Açlıktan ölüyorlar! Annelerini, babalarını kaybediyorlar. Sonra adamın veya kızın biri, iki hafta sonra unutacağı birisi için *ölüyorum, yaşamak istemiyorum* diyerek salakça sızlanıyor. Aşk, bu dünyanın tek sorunu değil."

Çisem kaba çıkışım üzerine bir an sustuktan sonra saçlarımı daha yavaş tarayarak mırıldandı. "Haklısın elbette ama Duman'ın yanına gidince, sorunun onunla ilgili olabileceğini düşünmüştüm."

"Sorun, bu dünyadaki yerimi ve amacımı asla bulamayacak olmam."

Hissizliğim, kimi zaman hissetmeyi istemediklerim yüzünden zedelenebiliyordu. Gerçekten istemediklerimizi hissetmeseydik her şey daha kolay olabilir miydi? Uzun bir aradan sonra ilk defa bu kadar yorgundum ama bunu kendi içimde yaşayabilirdim. Çisem'in saçlarımı taradığı süre boyunca hiç kıpırdamadım. Saçlarımı beceriyle kurulamıştı. Komodinimin üzerindeki abajur yanıyordu, zaten fazla ışığı sevmezdim; bu kadarı kâfiydi. Saçlarımı örerek küçük bir lastikle tutturduktan

sonra, "Bu gece burada kalacağım," dedi, izin almasına gerek olmadığını biliyordu. "Öğünç eve geçmiş. Biliyorsun, normalde kendi evinde yaşıyor ama babasını özlemiş olmalı, bu yüzden gitmeyeceğim..." Fön makinesinin fişini çekti. "Öğünç'ün benimle aynı evde kalmama kuralı var biliyorsun ki."

Evet, öyle bir şeyler hatırlıyordum. "Öğünç babasını sevmez, Çisem."

"Ben de sevmem. Annemle evlenerek bizi ayırdı."

Ona gözlerimi devirerek komodinin üstündeki paketime uzandım ve içinden bir dal çıkararak çakmağımla tutuşturdum. Cam kenarına geçmeliydim, az hava alırsam nefesim canıma batmazdı belki. Çisem kendini yatağa bırakarak camı açtığım için sızlanırken, sigarayı dudaklarımın arasına yaslayarak hızlı hızlı içtim. Bu şey, bana nikotinden daha fazla zarar veriyordu. İhanet, babamdan bana bir köprü kurmuştu ve hayal kırıklığı o köprüyü yürüyerek geçmişti.

Hayal kırıklığı.

Ölümün kardeşi olmalıydı.

Sigara dumanını ağzımdan ve burnumdan vererek hızlı hızlı solurken, küllerini camın önünden aşağıya silktim. Yok, sigara bile bununla başa çıkamıyordu. Sigarayı, henüz bitmeden fırlatarak ellerimle yüzümü ovaladım. Dışarı mı çıksaydım? Belki hava alırsam iyi olabilirdim. Ama yangın, havaya çarptığında çoğalmaz mıydı? Parmaklarımı boğazıma sararak birkaç kez öksürdüm, hıçkırığım genzime yapışmıştı. Onu bir çıkarsam, bir hıçkırsam, bir ağlasam...

Düşüncesi bile zayıf hissettirdi.

Yanağımı soğuk cama yaslayarak boynumu ovalarken, annemin yüzüne bakamayacağımı bildiğimden, "Çisem," dedim sertçe. "Anneme ilacını verir misin?"

"Verdim ki."

Cansız yıldızlara bakındım. "Odasında mı?"

"Evet," derken esniyordu. Uykularını kıskanıyordum, benden daha huzurlu uyuyan herkesin. "Üstünü örttüm, sen gel-

meden önce ona bir daha çorba içirmiştim, hem de ekmekle. Merak etme, uykuya dalmıştır."

Onu duyduğumu bilsin diye kafamı salladığımda, yorganımı üzerine örterek yatağın içinde kıvrıldı. İlk kez aynı yastığı paylaşıyor değildik ama bu gece hepsinden huzursuz olacaktı. Midem kasılıyordu , parmaklarım sürekli yüzümde ve saçlarımdaydı. Babam, benden annemin yüzüne bakma hakkını bile almıştı. Bahçedeki yaşlı ağaca baktım, kendimi o ağaçtan daha yaşlı ve umutsuz hissediyordum. Rüzgâr gövdesine sertçe çarpıyor ama onu kıramıyordu. Rüzgâr beni de kıramazdı ama fırtına, sert çarparsa, ruhumu bedenimden çekip çıkarabilirdi. O ağacı izleyerek, babamdan başka her şeyi düşündüm.

Sonra döndüm dolaştım, yine onu düşündüm.

Aldatılmışlığı ve aldatılmışlığın acısını...

Bu durumun izahı şuydu ki,

Kalbimde aradığım hançeri sırtımda bulmuştum.

💔

Sabaha kadar gözümü kırpmadım.

Boğulup durdum,

Üstelik denizde bile değildim.

Sırtımı yasladığım yer mi bana batıyordu yoksa yaslandığım yere sırtımdaki dikenlerimle mi yaslanıyordum, bilmiyordum ama bütün gece canım yanmıştı. Sabah ışıklarını gördüğümde zaten yatamadığım o yataktan kalkarak bir kez daha duşa girmiştim ama içim hâlâ soğumamıştı. Suda ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama çıktığımda gökyüzü biraz daha aydınlıktı ve telefonum, komodinimin üzerinde titreyip duruyordu.

Beni boğmayacak olan yeni kıyafetlerimi giyerek komodine yürüdüm ve titreyen telefonu kavrayarak ekrana boş boş baktım. Mesajların sahibi Duman'dı. Sabahın köründe bana ilk kez yazmıyordu ama onunla uğraşacak halim yoktu. Yine de mesajı açtım.

Gönderen: Duman Alanguva

Sakinleştin mi?

07.38

Hissettiğim, artık sadece öfke değildi. Hayal kırıklığı hepsinden daha baskındı. Elimi göğsüme bastırdım, delik deşikti.

Gönderilen: Duman Alanguva

Nasıl olduğumu neden umursuyorsun?

07.40

Kalçamı komodine dayayarak telefonu avucumda sıkarken, Çisem'e bakındım. Yatakta, dağınık şekilde, mışıl mışıl uyuyordu. Huzurunu kıskandığımı kendime itiraf ederken, bir mesaj daha düştü telefonuma.

Gönderen: Duman Alanguva

Sadece, kendimi senin nasıl olduğunu düşünme konusunda durduramıyorum.

07.41

Telefonu sıktım.

Gönderilen: Duman Alanguva

Bana yavşamaktan vazgeç.

07.43

Onunla ciddi bir konuşma yapmam gereğine inanarak kafamı kendi kendime sallarken, telefonuma bir bildirim daha düştü.

Gönderen: Duman Alanguva

Bozuk ağzını seviyorum. Her neyse, seni alayım, kahvaltı edelim?

Not: Sana sigara da alırım...

07.44

Bunu reddetmeyecektim. Konuşmamız, bilinmezleri açığa çıkarmamız gerekiyordu. Dudaklarımı kemirdim.

Gönderilen: Duman Alanguva

Kaç paket?

07.44

Telefonu komodine bırakarak boy aynamın önüne yürüdüm ama oda karanlık olduğu için yansımamı göremedim. Abajuru yakarak kendime baktığımda, çoğu zaman olduğu gibi ruhsuz göründüğümü düşündüm. Ellerimi aynaya, yansımamın üzerine yasladım. Gözlerim korkunç derecede kızarık, altları da şişmiş vaziyetteydi. Dudaklarım kupkuru ve çatlaktı. Bakışlarım, duası okunmamış cenaze gibi yalnız ve çaresiz...

Aynalara bakmayı sevmem.

Siyah, V yaka badimin üzerine içi yünlü deri ceketimi giyerek odadan çıkarken oldukça aheste hareket ediyordum. Annemin yanına gitmek, nasıl olduğuna bakmak istiyordum ama onunla göz göze gelmeye dayanamazdım. Odasının kapısına yürüyerek derin nefesler aldıktan sonra kapıyı, hafif bir gıcırtıya sebep olacak şekilde açtım ve onun yatağında değil, yatağının önünde secdeye durmuş olduğunu gördüm.

Namaz kılıyordu.

Başındaki beyaz örtüsüne, beyaz örtüsünün uçlarındaki işlemelere bakarken, annemin alnını secdeden kaldırdığını gördüm. Duaya oturduğunda, onun ibadetine duyduğum saygıya dayanarak sessizce kapıyı örttüm ve geldiğim yolu geri yürüdüm. Beş vakit namaz kılmazdı ama bazen onu, bu ibadetini gerçekleştirirken görüyordum. Ayriyeten ramazan ayında orucunu da tutuyordu ama hiçbir zaman dört dörtlük olmamıştı. Belki de yapabildiği kadarını yapıyordu.

Annemin peşimden gelmesine tahammül edemeyeceğimi bildiğimden, portmantodaki botlarımı alarak dışarıya fırladım ve bahçe boyu yürüdüm. Saçlarım her adımımda salınarak omuzlarıma düşüyordu. Telefon cebinde, elimin altında bir kez daha titrediğinde, çıkararak ekrana baktım.

Gönderen: Duman Alanguva

Sokağınıza girdim.

08.02

Telefonu cebime atarak hızlandım ve bahçe kapısından çıktığım anda, Duman'ın arabasının yavaşlayarak durduğunu

gördüm. Evin tam önündeydi, camları film kaplamalı olduğu için içerisini göremiyordum ama arabaya binmemi beklediğine emindim. Oyalanmadan kapıyı açarak kendimi içeriye attığımda, ona asla bakmadan koltuğa yerleştim ve rüzgâr yüzünden dağılan saçlarımı montumun dışına çıkararak sırtıma bıraktım. Bu sırada onun tarafından izlenildiğime dair hiçbir tereddüt duymamıştım. "Neden atkı almadın?" diye sordu, oldukça hissiz bir sesle. "Kış mevsimindeyiz. İnsanlar bu mevsimde bere ve atkı takarlar."

"Tamam."

Onu ciddiye almadığımı fark ettiğinde direksiyondaki parmakları sıkılaştı. Ellerimi dizlerimin arasına kıstırırken, arabayı hızlandırmak için direksiyona davrandığını gördüm. Ellerini, bileklerini izledim. "Ceketin de ince," diyerek söylenmeye devam etti, memnuniyetsizce. "Kazak bile giymemişsindir kesin."

Ona cevap vermeden ellerimi sertçe ovalarken, sokağın köşesini dönerek daha köhne ve pis bir sokağa girdi. Bir çöp tenekesinin yanından, ampulü patlamış sokak lambasının yanından, küçük bakkalın önünden, okula koşturan öğrencilerin yanından... Mahalleden uzaklaşana kadar hiç konuşmadık, bakışmadık, göz göze gelmedik. Araba, kenarı sahil olan bir sokağa girerek deniz kenarından devam ederken, camı indirerek ceketimin yakasını çekiştirdim. Neden bunu hissediyordum? Her yer bana dar geliyordu. Araba yavaşlayarak durduğunda ve onun elleri direksiyondan ayrıldığında, sessizlik silahını bırakarak konuşmaya başladı. "Deniz açar seni," dedi, sanki hissettiğim şeyleri biliyor ve anlıyormuş gibi. Bir an yakalandığımı hissederek dudaklarımı dişledim. "İlk öğrendiğimde ben de bunu hissettim. Her yer dar geliyor, evine, odana sığamıyorsun. Boğazında bir şey var, atıp kurtulamıyorsun."

"Hıçkırık," dedim, yarım bir nefesi ciğerimden çekerken. "Hıçkırık."

"Hıçkırık," diye onayladı beni. "Hıçkırık."

Ben, o hıçkırıktan kurtulmayı isteyerek birkaç kere öksürdüğümde, onun sinirle soluduğunu işitir gibi oldum. Çok geçmedi ki, eli beni dirseğimden yakaladı ve kendisine karşı koyma fırsatı bırakmadan beni kendisine doğru çekti. Koltuğumda kayarak ona yaklaştığımda, bugün ilk kez yüzünü görmek ve hesap sormak için ona döndüm ama hiç beklemediğim yakınlığıyla karşı karşıya geldim. Burnumun dibindeydi. Beni kendine çok sık çekerdi, çünkü hırslı herifin tekiydi ama tekrar tekrar, defalarca bu kadar yakın olmaya tahammül edemiyordum. Kehribar gözleriyle bana bakarken boynundaki siyah atkısını çıkarıyordu. Gözleriyle iç çekiyor, söyleniyor, beni azarlıyordu sanki. Ona bağırdım. "Beni kendine çekip durmaktan vazgeç!"

"İnadını sikeceğim ama ha..." Boynundan çıkardığı atkıyı asabi bir şekilde boynuma dolarken, eli hâlâ beni tutuyordu. *Kaçmayacaktım, ipleri gevşetmeyecektim.* Atkıyı boynuma sıkıca doladığında boğulacak gibi olmuştum. "Bu atkıyı çıkarırsan ben de kendi üzerimden bir kıyafet çıkarırım ve inan, görmeyi istemediğin şeyler görürsün!"

Atkının uçlarını sıkıca bağladığında boğularak öksürdüm. "Boğuyorsun beni!"

"Tamam."

Atkıyı hafifçe gevşeterek nefeslenmem için alan açtığında, elimi sertçe omzuna yerleştirerek onu ittirdim ve tekrar yerime kaydım. Parmakları hâlâ dirseğimde, gözleri gözlerimdeydi. Kalın kaşları çok derinden çatılmıştı. Homurdandım. "Beni öksürten üşümüş olmam değil, boğazımdan atamadığım bu şey, anlamıyor musun?"

Merhamete geldi, benim asla gelemediğim yere. Parmakları dirseğimin etrafında daha yumuşak şekilde gezinirken, "O zaman ağla," dedi, her harfin üzerine bastırarak. Kalp atışları yine gözlerindeydi. "Hıçkır ve ondan kurtul."

Ona karşı ilk kez bu kadar dürüsttüm. "Ağlayamıyorum ki..."

Kalp atışlarını, gözlerine bakarak sayarken, "Bu nasıl olur ki?" dedi sakince. "Bunu nasıl başarıyorsun Mahşer?"

"Ben..." Duraksadım. "İsteyerek yapmıyorum. Olmuyor yani, ağlayamıyorum."

Öyleydi, kendimi ağlamamak için tutuyor değildim, gerçekten ağlayamıyordum. Bunu ilk fark ettiğimde, olayın üzerinden bir ay geçmişti. Babamın ölümünün ardından o kadar fazla ağlamıştım ki, en başta çok ağladığım için gözyaşlarımın bittiğini düşünmüştüm. Bu aptalcaydı ama ağlayamıyordum işte. Bakışları yüzümde karış karış gezinirken, kalp atışları hızlandı. "Belki yaşadığın hiçbir acı, o zaman yaşadığın acının üstüne çıkamadığı için ağlayamıyorsundur," dediğinde, sesi gözlerinin rengindeydi. Ölümden bahsediyordu. "Acı eşiğin yükseldiği için anlık acılara tepki veremiyorsundur."

"Hiçbir şey o zaman yaşadığım acının üstüne çıkamaz Duman."

"Benim ölümüm bile mi?" Kendi içimde, cesedine ağlamayacağım için neden bu kadar öfkeli olduğunu sorgularken, iş kalkan gözlerini büyüterek devam etti. "Bir damla gözyaşını bile hak etmiyor muyum?"

Gözlerimi devirdim, sürekli bundan bahsetmesinden bıkmıştım. Kibirle cevapladım onu. "Kardeşin ağlar."

"Ölüm, tüm bunlardan daha gerçek Mahşer... Son ana bırakma sakın. Bana ben ölürken gelme, kabul etmem."

Sinirle bağırdım. "Sen neyden bahsediyorsun!"

"Allah aşkına," diye inledi, yükselerek. "Kendini bir kere bana bıraksan ölecek misin? Etkileniyoruz birbirimizden, neden kabul etmiyorsun!"

Çıldırmış olmalıydı! Bu kadar özgür ve patavatsızca konuşmasına anlam veremiyordum. Kulaklarım bir an için uğuldadı. Benden etkileniyor muydu? Bu, bu çok saçmaydı. Yüz ifademden taviz vermemek için hislerimin tahlilini yalnızca kalbimde yaparken, gözlerinin hararetle renk değiştirdiğini

gördüm. Daha koyuydu. Dilim boğazıma dolanır gibi oldu. Ben... Ben onu unutmuştum. "Ama senin sevgilin var..."

Omuzları hayretle çöktü. "İnanılmazsın. Anlamanı beklemekten bıktım!"

"Kafamı karıştırmaktan vazgeç!"

"Simit mi yersin poğaça mı?"

Duraksadım. Evet, dalga geçiyor olmalıydı. "Zıkkımın peki," dedim yalnızca. "Zıkkımın peki!"

Bana arkasını dönerek arabadan inmek için hareketlendiğinde, önüme dönerek saçlarımı diplerimden çekiştirmeye başladım. Birbirimize karşı öfkeli, tutarsız, bilenmiş, kötü ve merhametsizdik. Neden düşüncelerimi değiştirmeye çalıştığını, benimle dalga geçtiğini, benden etkilendiğini söylediğini bilmiyordum. Akıl sağlığımı koruyamıyordum. Onun yanında aklım çıkıyordu, beni savunmasız bir anımda yakalayacak diye. Sürekli bununla kalamazdım. En başından beri onunla ortak olmam belki de doğru değildi. Kendimi, onunla tehdit ediyordum.

Kendinizle savaşmak en kötüsüydü,

Her iki ihtimalde de kaybeden sizdiniz.

Denize döndüm. Sahil kenarı sessiz, tenhaydı. Deniz durgun, martılar sakin, gemiler yavaştı. Denize baktığımda fırtınanın sadece kendi içimde koptuğundan emin oldum. Bende ağaçlar gövdelerinden sökülürken, az ilerideki ağacın yaprağı bile oynamıyordu. Az sakinleştiğimde camı aşağıya indirdim ve aynı sıralarda arabanın kapısı sertçe aralandı. Kendisini şoför koltuğuna attığında, daha sakin kalmak konusunda kendimi telkin ederek saçlarımı kulağımın arkasına verdim. Kucağıma bir torba, torpidonun üzerine bir karton bardak bıraktı. Bileğine ve ellerine baktım. "Çay şekersiz," dedi ve ben onun bunu nasıl hatırladığını düşündüm. *Üzgünüm Duman, ben senin çayını nasıl içtiğini bilmiyorum.* "Poğaçalar da çörek otlu."

Tabii, önceden iki şekerli içerdin...

"Kendine aldın mı?" diye sorduğumda, bunu beklemiyor olsa da, "Hım," diyerek onayladı. "Aldım."

Torbanın ağzını açarak içine göz attığımda birden fazla poğaça olduğunu görerek bir poğaçaya uzandım ama nasıl yiyeceğimi bilemedim. Midem hâlâ bulanıyordu ama belki de açlıktandı, bilemiyordum. Poğaçayı ağzıma götürerek küçük bir lokma aldığımda, o da kendi paketinden bir poğaça aldı ve o koca poğaçayı tek seferde ağzına atarak yedi. Isırmadan, parçalamadan, bir lokma halinde... Bir an kendimi tutarak gülümser gibi, tuhaf bir homurtu çıkardığımda, Duman'ın lokması boğazında kaldı ve öksürükler eşliğinde konuştu. "Gülümsedin mi?"

Bakışlarımı ondan çekerek çayıma uzandım ve kuruyan ağzımın ıslanması için birkaç yudum aldım. Demli ve acıydı. Poğaçayı güçlükle yutarak bir lokma daha aldım ama kahretsin ki, her şey ağzımda büyüyordu. Zorlukla ve çayımın yardımıyla o lokmayı da yutarak camdan içeriye sızan rüzgârı tenime kabul ettim. Duman üçüncü poğaçasına başlamıştı. "Boğazında kalsın diyeceğim de..."

"Kıyamıyorsun değil mi?"

"Bedduam tutar, biliyorsun."

Bana huysuzca baktı, bu bakışı onda ilk kez gördüm. Biraz çocuksu, tasasız, olgunluktan uzaktı. Bedduam tutuyordu, üstelik bunu deneyimlemişti. Susarak çayını içerken, poğaçalarımı paketin içine koyarak torpidoya bıraktım ve sadece çayımı içtim. Kafamı biraz toparlamış, yapmam gerekenleri sıraya koymuştum. Tamam, bir düş kırıklığı yaşıyordum ama gerçeklere ihtiyacım vardı. "Annenle ba... Babamın bir ilişkisi olduğunu söyleyen amcandı değil mi?"

Onun da tadı kaçtı, poğaçasını pakete bıraktı. "Evet, fotoğrafı veren de oydu."

"Arkadaş..." Yakamı çekiştirdim. "Arkadaş olabilirler mi?"

"Senden daha fazla şey bilmiyorum, Gül Dikeni."

Bu anı yaşadığıma inanamıyordum. Babamın anneme, ailesine olan ihanetinden mi bahsediyorduk? "Babanın o zamanlar kullandığı telefonu duruyor mu?"

Kaşlarımı çattım. Bu bize yardımcı olabilir miydi? "O geceden sonra birçok şeyini sakladık."

Soğukkanlıydı. "Telefonu karıştır. Eğer ilişkileri varsa telefonda kanıtları vardır, ancak böyle emin olabiliriz."

Bana, bıçağa yürü diyordu. Gerçek, orada, onunla yüzleşmemi bekliyordu ama bu bir ihtimalden gerçeğe dönüştüğünde, duvarları yumruklamadan nasıl dururdum? Annem... Allah'ım onun yüzüne nasıl bakardım? O babama dua eden avuçlarında, babamın açtığı kesiklerle yaşayabilir miydi? Hayır, kendini öldürürdü. Yüzümü sertçe ovaladım. "Tamam, bakarım."

"Ben annemin telefonunda bir şey bulamadım," dedi, ben kendisine sormadan. Ses tonu oldukça soğuk ve hissizdi. "Annem iş çevirmede tecrübelidir, bir şey varsa bile silmiştir ama babanı bilemem. Telefonu iyice karıştır, bir arama, mesaj, fotoğraf... Bul işte Mahşer. Gerçeği öğrenmeden yola devam edemeyiz."

"Bu gerçek, bizi parçalasa bile mi?"

"Ben annem tarafından aldatılmaya alışkınım, parçalanacak olan sensin."

O kadar haklıydı ki, onu azarlayamadım ve kelimelerimi hıçkırığımın üstünde biriktirerek birkaç kez daha kuru kuru öksürdüm. Hay sikeyim ya, dün ıslandığım için üşütmeye mi başlamıştım. Omuzlarımı öne düşürerek boynumu atkının içine sakladım ve çayımdan birkaç ufak yudum aldım. Çayı şekerli içenleri anlamıyordum, şekerli su içiyor gibi olmalılardı. Karton bardağı dudaklarımdan indirirken, "Gerçeği öğrendikten sonra Melih Han'a ne yapacağımızı düşünürüz," dedi ve ekledi. "Eğer baban bu yasak aşkın tarafıysa yine de onu öldürenlerden intikam alacak mısın?"

"Aldatılma cinayetin bahanesi olamaz," dedim tükürür gibi. "Babam anneme bunu yaptıysa, bu annemle onun arasında halledilmesi gereken bir meseleydi. Elbette Melih Han'dan ve ona bunu yaptıranlardan intikam alacağım."

Duman benim cevabımdan çok, kendi kafasındaki bir şeyle ilgilendiğinden olsa gerek, sakal yığınını sıvazlayarak yerinde dikleşti. "Bir saniye? Annem ve baban bu ilişi yüzünden öldürülmüş olabilir mi?"

Durdum. Bu, nasıl olur da hiç aklıma gelmezdi. Eğer ortada böyle iğrenç, yasak bir ilişki varsa bu elbette birden fazla kişiyi rahatsız edebilirdi. Göz göze geldik. "Annem yapmaz," dedim gözlerimi kırpıştırırken. "Bu ilişkiden haberi varsa, baban yapmış olabilir mi?"

Duman'ın gözleri döner gibi oldu. Elini, sıvazlamak için ensesine yerleştirerek kendi tarafındaki camı aşağıya indirdi. İkimiz de buna çok hazırlıksız yakalanmıştık. "Babam annemi severdi," dediğinde sesi, kalabalık duygularının arasından yükseldi. "Fakat annem o kadar çok konuşur ve babam ona öyle bakardı ki, ondan kurtulmak istediğini düşünürdüm."

Çayı dökmemek veya camdan dışarıya fırlatmamak için torpidonun üzerine bıraktım. Ellerimi sıkıca dizlerime bastırırken, kaburgalarımın kalbime dayandığını hissettim. Geçmişe doğru yüzdükçe sular vahşileşiyordu. Tısladım. "Eğer bu işi baban yaptıysa, onu öldürebilecek misin?"

"Ben..."

"Sen öldürmesen bile ben zaten öldürürüm!"

Duman buna bir cevap vermedi ve biz sustuk. Her şey olabilirdi ve bu düşündüklerimizin hiçbiri de olmayabilirdi. Babasının haberi var mıydı, bilmiyordum ama amcasının olduğuna göre büyük ihtimalle onun da vardı. Çayımı içemedim. Oturdum ve sürekli öksürdüm. Duman bir sigara çıkardığında paketine otlandım ve ona, bana alacağı sigaralardan bahsettim. Alacağına söz verdi, sözlerine sadık olmasaydı yıllar sonra bana geri dönmezdi zaten. Sigaraların biri bittiğinde diğeri yandı ve arabanın içi leş gibi kokmaya başladığında, içtiğim son sigaranın izmaritini fırlatarak yanağımı koltuğa dayadım. Gece boyu uyumadığım için gözlerim kapanıyor, açmaya çalış-

tığımda içleri acıyordu. Bir an için gözlerimi kapatıp, kendime dinlenmek için izin verirken, uyuyakalacağımdan habersizdim.

Gerçekten uyumamak için çok direndim ama...

Atkı çok güzel kokuyordu.

Gözlerimi, sarsılarak açtığım ilk anda nerede ne yaptığımı kavrayamayarak odak noktamdaki yere, çatısı kırık eve baktım. Bu ev... Benimdi. Zihnim, kısa bir durum değerlendirmesinin ardından en sonra nerede, ne yaptığımı hatırladığında koltukta dikilerek bakışlarımı arayışla yanıma düşürdüm. Duman, şoför koltuğunda, kollarını göğsüne bağlamış vaziyette uyuyordu. Evimin önündeydik, buraya, ben uyurken gelmiş olmalıydık. Gözlerimi ovalayarak ona tip tip bakarken, boynunun arkaya doğru düştüğünü ve dudaklarının aralandığını gördüm. Nefesleri sesli ve pürüzlüydü. Son zamanlarda nefesi çok sıkışıyordu, kalbi ona baskı yaptığı içindi muhtemelen. Camdan içeriye giren sabah güneşi saçlarının ve yüzünün bir kısmına dağılmıştı. Sabah güneşi ona merhametli davranıyordu ama ben onun aksine üşüyordum. Bir öksürük boğazımı ikaz ettiğinde, elimi ağzıma örterek sessizce öksürdüm.

"Hadi ben uyuyakaldım, sen neden uyuyorsun ki..."

Söylendim ve bakışlarımı kapalı göz kapaklarından aşağıya yuvarlayarak dudaklarında durdum. Kırmızı, bereli dudakları oldukça dolgundu. Benimkilerden daha şekilli ve büyük dudaklara sahipti. Kendi kendime homurdandım. "Nasıl benden daha güzel olabilir ki ya?"

Parmaklarımla dudaklarımı çekiştirerek gözlerimi adeta şaşı yaptım ve ileriye doğru uzattığım dudaklarımı dikkatle inceledim. Yok, bence benimkiler daha güzeldi. Sinirle dudaklarıma bırakarak çeneme akan salyamı silerken, yaptığım saçmalığa inanamayarak küfür ettim. Arabadan inip eve geçmeli, anneme bakmalıydım. Onu ihmal etmemem gerekiyordu ama yüzüne nasıl bakacağımı hâlâ bilmiyordum. Duman'a son kez baktım ve bu bakışa vedayı sığdırarak, inmek için bir elimi kapıya uzattım.

Fakat sol elim hâlâ oradaydı ve o beni sol elimden yakalamıştı.

Arabadan inmek için kapıyı açtığım anda, hissettiğim bu dokunuş vücudumun kaskatı olmasını sağladı. Ona dönmeden, doğrudan dışarıya bakarken bana yaklaştığını hissettim ve buna engel olmak için bir şey yapmadım. Dokunuşu kalıtsal bir hastalık gibi bütün bedenimi rahatsız ederken, saçlarımı sol omzuma yığarak dokunuşundan birkaç zerreyi saçlarıma hatıra bıraktı. Saçlarımı yıkamayı aklıma kazırken, daha dayanılmaz olanı yaparak dudaklarını başımın üstüne yasladı. Sesi, tuzaklarla doluydu. "Bir nefes kadar yakınındayım, olur da bir şeyler ters giderse önce benim kapımı çal."

Öpücüğünü savuşturmak için saçlarımı çekiştirdiğimde, sinsi sinsi gülerek benden uzaklaştı ve yerine yerleştiğinde ona hiç bakmadan kendimi arabadan attım. Yere bastığımda, ona doğru dönerek kapıyı sertçe çarptım. Pis pis gülümsemeye devam etti ama gözlerine baktığımda, aramızdaki uçurumlara rağmen kalp atışının hızını gördüm. Yine orada, gözlerindeydi. Gözlerine baktığımda kalbini görmekten bıkmıştım.

Bana göz kırptığında ona el hareketi çektim.

Fevri bir şekilde ona sırtımı dönerek hızlı adımlarla bahçe kapısına yürüdüm ve ahşap kapıdan içeriye girdiğimde, çoğu zaman olduğu gibi botlarımın bir kısmı çamura saplandı. Bu bahçe bahar ve kış mevsimlerinde hep çamurlu, bakımsız olurdu. Ağzı bozuk birçok kişinin yaptığı gibi küfürler ederek bahçe boyu yürüyüp sokak kapısı önünde bir süre durdum. Al işte, yine denize düşmeden boğuluyordum. Yakamı çekiştirerek anahtarıma uzandım ve kapıyı açarak yüzümü yerden kaldırmadan içeriye girdim.

Babam adına annemden utanıyordum.

Onun iniltisini duyana kadar buna dayanabileceğimi düşündüm ama bana her defasında çaresizliğimi hatırlatan o sesi duyduğumda, kapıyı titreyen ellerimle kapattım. Bakmasam da salondaki koltukta oturduğunu anlamıştım.

Ayakkabılarımı ve ceketimi çıkararak portmantoya bıraktıktan sonra atkıyı da astım ve badimin kollarını ellerime kadar çekerek salonun içine doğru yürüdüm.

Duvara yaslı duran yeşil kanepeye otururken hâlâ yere bakıyor, gözlerimi ona çeviremiyordum. Ellerimi dizlerimin arasına kıstırarak birkaç kere kuru kuru öksürdüğümde, annemin inlediğini duydum. *Neyin var,* demek istiyordu.

Sesimi ifadesiz tutmak alıştığım bir şeydi ama bu anda çok fazla zorlanıyordum. "Üşütmüşüm biraz, bir şeyim yok anne."

Onun başka şeyleri soramayışına katlanamayacağımı bildiğimden, "Çisem gitti mi?" diye sordum, gittiğini bilerek. Ayakkabıları portmantoda değildi. Annemin, parmaklarını kullanarak işaret diliyle bir şeyler dediğini fark ettiğimde hızlıca parmaklarını takip ettim. Şöyle dedi: *Sınavı varmış, erkenden çıktı.*

Bazen onun öğrenci olduğunu unutuyordum, kendi okulumu bitirdiğim için. Anladığıma dair kısıkça mırıldandığımda, kanepede kıpırdandığını hissettim ve dikişlerine zarar verecek olma endişesiyle birlikte ona doğru döndüm. Göz göze geldiğimizde, göğsümdeki taze yaranın hiçbir dikiş tutmadığını fark ettim. Gözleriyle üstüme yürüdüğünde, ruhuma bir fenalık bastığını hissederek, "Tamam," dedim hızlıca. "Sen... Bir şeyler yedin mi?"

Hırkasının düğmesini ilikledikten sonra, parmakları bana cevap vermek için hareketlendi. *Sağ olsun, geç kalmasına rağmen bana çay yaptı, kahvaltı hazırladı. Sınavından geçmesi için ona dua edeceğim.*

"O geçer," dedim kafamı konudan uzaklaştırmaya çalışarak. "Sen, yine de et duanı."

Gözlerimi ondan ayırmama fırsat vermeden, yüreği diline düştü ve bana bunu sordu: *Dün gece neden yanıma gelmedin? Beni merak etmedin mi?*

İnsanlara baktığımda onları görürdüm ama anneme baktığımda hep kendimi görüyordum. Onun sadakati aşkınaydı,

benimkisi öfkeye. Yalan söylemek kolaydı, bu yüzden zorlanmadım. "Sadece yorgundum anne, dramatikleşme."

Küs küs baktı. *İnsanlar annesiyle daha saygılı konuşmalı.*

"Peki anneciğim."

Gözlerimi devirdiğimde bana parmağını salladı ve bu bir an beni gülümsetecek gibi oldu. Yerinde hafifçe doğrularak eliyle yanındaki boşluğa vurduğunda, huysuzlanarak kalktım ve kendimi onun yanına bırakarak başımı dizlerine yasladım. Fakat anında buna pişman olarak kalkmaya yeltendim. "Dikişlerin..."

Beni, başımdan bastırarak dizlerine yasladıktan sonra alelacele bir cevap verdi: *Endişe etme, iyi durumdalar.*

"İyi, o halde saçlarımı okşa."

Gözlerimi kapadım. Hıçkırık genzimi kazıyordu. Dişlerimi birbirine vurdum. "Anne, hiç babamın sevgisinden şüphe ettin mi?"

Annemle, babamı konuşmazdık. Doğrusu, uzun zamandır annemle hiçbir şey konuşmuyorduk. Kaskatı kesildiğini titreyen bacaklarından anlayarak dilimi sertçe ısırdım. Annemin içini kürek kürek kazıyordum. Parmaklarını izledim. *Baban, bu sevgiden şüphe duymamı gerektirecek hiçbir şey yapmadı.*

Belki yaptı anne, senin haberin yoktur.

Ya öyleyse?

Sıcak bastığında boynumu ferahlatmak için elimi kullandım. "Birini sevdiğinden nasıl emin olabilirsin? Ya da sevildiğinden? Ben asla emin olamazdım."

Parmakları cevap vermek için beklemedi. *Kalp tereddüt etmez. Mantığının almadığını kalp alır. Bu nasıl oluyor dersin ama kalbin için bu çok normaldir. Aklın değil, kalbin emin olur.*

Aklın almadığını kalp alacaksa asla birini sevemeyecektim demek ki. Kalbimi, yalnızca bir organ gibi taşıyordum; fazlası değil. Annemin eli başımdaydı, Duman'ın izini sildiği için ona minnettar kalmıştım.

Duman... İs gibi, nefes gibi, günah gibi...

Annemin kucağında biraz dinlendikten sonra kendime, acı çekmek için kestiğim vaktin bittiğini hissederek kalktım ve dağınık etrafı toplamaya başladım. Evet, yakamı bu düş kırıklığından da kurtarmıştım. Her şeyle başa çıkabilirdim. Neden çıkamayacaktım ki? Elbette hepsinin üstünden gelebilirdim. Salonu topladıktan sonra elektrikli sobayı salona getirerek fişi prize taktım ve annemin ısınmasını sağladım. Koltuğunda yatıyordu, ağrısı olmadığını söylemişti ama ara ara yüzünü buruşturuyordu.

Ona kızgınca baktım.

Saati geldiğinde ilaçlarını vererek odama çekildim ve Çisem'in dağıttığı etrafı toparlayarak yatağıma oturdum. Sigara paketimden bir dal alırken, Duman'ın bana sigara almadığını fark ederek ona bunu hatırlatmayı aklıma kazıdım. Sigaramı yakarken elimdeki çakmağı nereden bulduğumu hatırlamaya çalıştım, acaba Duman'dan mı çalmıştım?

Öyle piçlikler yapardım.

Sigaram közlenene, yorulana dek onu içtikten sonra midemdeki ağrıyı hissettim ama bu beni sigara yakma konusunda durduramadı. Yeni bir sigara yakarken, telefonumun arka cebimde titrediğini hissederek yatakta yüz üstü döndüm ve telefonu cebimden çıkararak arayana baktım. Hım, üniversiteden bir arkadaşım, Ali arıyordu. Bu aramayı bekliyordum, yanıtlayarak kulağıma yasladım ve sigarayı dudaklarımdan bırakarak, "Evet," dedim kaba bir şekilde. Ciğerim iç çekişlerle sallanıyordu. "Bir şeyler buldun mu?"

"Sana da selam," dedi Ali, sıcak bir sesle. Yüzümü buruşturduğumda konuşmasına devam etti. "Evet, buldum ama bulduğum şeye çok şaşırdım doğrusu."

Sigaranın külünü silktim. "Dökül."

"Bu abin olacak adamın yurt içine girişi görünmüyor," dediğinde, kafama bir ton ağırlık bırakmış gibi hissettim. "Araştır dedin ama abinin hastaneye girişini bulamadım."

Dilim dolandı. "Aaa... Tamam."

"Paramı hesabıma yatırırsın."

Telefonu piçin suratına kapatarak sırtımı soğuk duvarıma dayadım ama dikenlerim, arkama ne kadar yaslandıysam o kadar battı içime. Burun kemerimi sıkarak tüm bunlara bir anlam vermeye çalışırken, avuçlarımdaki telefon bir daha çaldı. "Beni bir salın ama ya!"

Telefona baktığımda, arayanın Duman olduğunu gördüm. Ya bu herif kafayı mı yemişti? Benden ne istiyordu! Daha saatler önce, konuşmamız gereken her şeyi konuşup ayrılmamış mıydık zaten? Azarlamak, bağırıp çağırmak için telefonu yanıtlayarak kulağıma dayadığımda, gürültülü bir ağlama sesi duyarak irkildim. Bu zamansız ve beklenmedik olmuştu. Ağlama sesi beynimin içinde büyüdü, kalbime vurdu. Ada, telefonun diğer ucunda yana yakıla bağırdı. "Mahşer Abla, abim uyanmıyor!" Abisi uyuyor muydu ki? Bana ne diyordu? Bana ne demek istiyordu? İç çekişlerini, sanki hemen yanımdan duydum. "Uyanmıyor, yüzüne vuruyorum, ismini söylüyorum ama tepki vermiyor. Mahşer Abla, Rose evde değil, kimden yardım isteyeceğimi bilemiyorum..." Feryadı, nabzımın ritmini hızlandırdı. "Uyanmıyor!"

Ölüm seni uykuyla kandırmış olmalı,

Kalbinin ritmi sandığın şey,

Yaşam için son çırpınış olmalı.

KALBİN, GÖĞSÜN İÇİNDEN SÖKÜLMESİ

Kalbim... Felaketim...

Birinin göğsünüzü hırpalaması için onu eline almasına gerek yoktu, bunu size bakarak da yapabilirdi.

Duman, bana bakarak bunu yapan ilk insandı.

Onun gözlerinin içinde felaketime rastlıyordum. Gözlerine bakarken sanki zaman bir kum saatinin içinden aşağıya akan kum tanecikleri gibi ansızın duruyor ve ben tıpkı o kum tanecikleri gibi havada asılı kaldığımı hissediyordum. Bu aptallığa ilk düştüğümde on altısında, kalbinde henüz hiçbir hasarı olmayan bir kız çocuğuydum ama şimdi büyümüş, fakat uslanmamış bir kadındım. Ne zaman gözlerimi ondan çeksem, duran o kum taneleri akmaya devam ediyor ve ben yine o kum taneleri gibi ansızın boşluğa çakılıyordum.

Boşlukta yolunuzu bulmaya çalışmak, yolunuzu kaybetmekten daha kötüydü.

Sigaramın dumanını takip eden bir öksürük, boğazımdan kurtularak dışarıya taştığında sırtımı duvara daha sert dayayarak destek aldım. Bundan nefret ederdim, yani bir şeylere ihtiyaç duymaktan ama hastane duvarları her yerdeydi ve çaresizce onlardan destek almanızı bekliyorlardı. İki saati aşkın bir süredir burada, hastane bahçesindeydim. Ada beni aradığında ve ben annemi bırakarak evden çıktığımda doğrudan Duman'ın evine gitmiştim ve beni karşılayan Ada gözyaşları içinde şunları söylemişti: "Babam birkaç dakika önce geldi, abimi götürdü bile. Benimle uğraşamayacağını söyledi. Lütfen Mahşer Abla, beni de götür hastaneye, abimin yanında olmalıyım."

Vicdanım kendini mi hatırlatmıştı bilmiyordum ama yapmış, Ada'yı da alıp hastaneye gelmiştim.

O, içeride, tekerlekli sandalyesinde ve üzgün bekleyiş içerisindeydi ama ben hastane bahçesinde, soğuktaydım. Gece yarısıydı, arada bir şimşek çakmasına rağmen henüz yağmur yağmıyordu ve Duman'ın ne durumda olduğundan haberim yoktu. Buraya geldiğimizde Ada'yı üst kata çıkarmış, abisini aldıkları yoğun bakım odasının önüne bırakmış, kendim de aşağıya inerek sigara içmeye başlamıştım.

Bir yığın halinde önümde duran izmaritlere keyifsizce bakarak, parmaklarım arasında duran sigarayı, külünü silkmek için dudaklarımdan uzaklaştırdım. Az önce yanımdan geçen bir temizlik görevlisi yere attığım izmaritler yüzünden bana huysuz bakışlar atmış ve ben de kendisine hepsini alarak çöpe atacağımı söylemiştim. Bu sigaranın da sonunu gördüğümde, dumanın soluk borumu yakmasına izin vererek izmariti avucuma aldım ve eğilerek ayaklarımın ucundaki bir yığın izmariti topladım.

Duman yoğun bakımdan çıkmış mıydı?

Ona ne olduğunu bilmiyordum ama kalbi delik bir insanın her an tehlikede olduğunu biliyordum. Duman'ın bu tarz vakaları beni şaşırtmazdı ama bu haberi hiç beklemediğim bir anda almıştım. Hastaneye girdiğimde kemiklerimi canımdan adeta sıyırıp atan soğuğun biraz kırıldığını ve sıcaklığın dalga dalga çarptığını hissettim. İzmaritleri gördüğüm ilk çöp kutusuna atarak ellerimi yıkamak için tuvalete girdim ve birkaç dakika sonra işimi hallederek çıktım.

Biraz sonra yoğun bakım katındaydım.

Fakat bir sorun vardı, bu kat sessizdi ve Ada, onu bıraktığım yerde değildi. Bir hanım çalışanı görerek kendisine Duman'ı sorduğumda, hastanın alt kata alındığından bahsetti. Alt kata indim. Burası daha telaşlı bir koridordu ve baktığım yerden birkaç hasta bakıcıyı görüyordum. Hangi odada ola-

bilirdi? Koridorun sonundaki, masa başında oturan çalışana, Duman'ın hangi odada kalacağını sormak için yürümeye başladıktan az sonra, kulaklarımı tanıdık bir erkek sesi doldurdu. Duraksayarak o sesi takip ettim ve sağ cephedeki, kapısı aralık odadan Doktor Ömer'in sesini duydum. "Ada, biliyorsun ki abin yaşamak için çabalamıyor," dedi, sesi netleştiğinde duyduğum ilk cümle bu olmuştu. "Çünkü yaşamaya olan hevesini kaybetmiş ve başına geleni kabul ediyor. Savaşmadığını görmüyor musun?"

"Görüyorum," diye yanıtladı Ada. Onları göremiyor, yalnızca seslerini duyuyordum. "Ona yaşam için umut vermeliyiz ama umut onu istemiyorsa, ben ne yapabilirim?"

Ömer'in sıkıntıyla nefeslendiğini duydum. Bu adam, Duman'ın arkadaşı olduğu gibi doktoruydu da ve her seferinde onunla ilgileniyordu. Kapıyı çalma nezaketi göstermeden ittirdim ve açtığımda, başlarının bana dönmesini bekledim. Ada'nın gözleri dolu doluydu, bitkin ve fersizdi. Ömer'le göz göze geldiğimizde beni hatırladı ve baş selamı verdi. Fakat gözlerinde garip bir suçlama, hoşnutsuz bir tavır vardı. "Nasıl?" diye sordum, sanki düşündüğüm tek şey buymuş gibi. "Onun nesi var?"

Ömer ellerini doktor önlüğünün ceplerine yerleştirdi. "Sanki umurundaymış gibi..."

Ömer de benden pek hoşlanmamıştı demek ki, buna hiç şaşırmadım. İnsanlar tarafından sevilmemek sorun olmaktan çıkmıştı. Odadan içeriye girdim, etraf loş ve ıssızdı. "Yargılanmaktan bıktım," dedim oldukça ruhsuz bir sesle. "Sadece onun nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

Ömer, burun kemerini sıkarak bakışlarını hastane yatağına çevirdi. *Oraya, henüz bakmamıştım.* "Durum iç açıcı değil," dedi dürüstçe. "Bir çeşit nefes darlığı sonucunda, durumu krize dönüştüğü için kendinden geçmiş..." Oldukça mutsuz görünüyordu. "Bunu sık sık yaşayacak, çünkü artık sadece kalbi delik değil, kalbi ona yetmiyor."

Kalp yetmezliği.

"Anlıyorum." *Anlamıyorum.*

Ada ellerini yüzüme kapatarak hıçkırdı. "Ömrü, artık ölümüne gün sayacak kadar azaldı mı yani?" diye sordu Ada, kontrolünü kaybettiğini görmeye başlamıştım. "Şimdi de üç ayı falan mı kaldı diyeceksin?"

"Abinin iyileşmeyi istemesi gerekiyor," dedi Ömer, bakışları Ada'nın eğik başındaydı. "Tabi, bu saatten sonra işe yararsa..."

Ona ters ters baktım. "Kıza umutsuzluk aşılamaktan vazgeç."

Ömer bana ters çıkıştı. "Senin, Duman hakkında konuşmaya yüzün olmamalı. Karışma Mahşer."

Bastırılmaktan, ses yükseltilmesinden, azarlanmaktan asla hoşlanmazdım ama şu an o kadar bezgin ve ruhsuz hissediyordum ki, onu kale almadım. Sallantılı ama yere sert basan ayaklarımla odanın içerisine ilerleyerek köşedeki koltuğa oturduğumda, "Bilinci yerinde mi?" diye sordum, yerdeki döşemelere bakarak.

"Birkaç saate ayılır," diye yanıt verdi bana.

Kendisine cevap vermeyi istemiyordum, zaten o da benimle konuşmaktan haz etmiyordu. Bunu ses tonundan bile anlıyordum. Dirseklerimi dizlerime dayayarak başımı hafifçe öne eğdim, sanki beynim başımda ağır bir yük gibiydi. Her yerim ağrıyordu. Ada hemen yanımda, tekerlekli sandalyesinin üstündeydi. Tüm gün boyunca orada oturmak, bacaklarını hissetmemek nasıldı acaba? Yürüyen insanları gördüğünde kalbine ne olduğunu merak ediyordum? Ya da koşan insanlar gördüğünde... Hâlâ hıçkırarak ağlıyordu. *Neyse ki o hıçkırabiliyor,* diye düşündüm ve korkunç bir ses içimden bana seslendi: *En azından sen yürüyebiliyorsun.*

"Ben çıkıyorum, bir hastama bakayım, geri döneceğim," dedi Ömer, oldukça yorgun görünüyordu. Nöbet günü olabilirdi. Daha gergin bir şekilde devam etti. "Duman ayıldığında burada olursan sakın onu incitecek şeyler söyleme, kalbini yorma."

"Merak etme, sandığın kadar korkunç değilim." *Ya da öyleyim.*

Ağzının içinde geveledi. "Duman sende ne buldu acaba?"

Ona ters ters baktım.

Duman'ı son bir kez kontrol etti ve az sonra kapıyı sessizce örterek odadan dışarıya çıktı. O gittiğinde etraf daha ıssız olmuştu. Ada hıçkırmıyor, artık sadece iç çekiyordu. Üzerinde yalnızca kazağı vardı, oysaki gelirken ona mont giydirmiştim. Ne yapmıştı ki? Koltuğun üzerinde bulunan montunu gördüğümde sıkıntıyla ona uzandım ve omuzlarından aşağıya bıraktım. Dehşet bir şekilde ürperişini parmak uçlarımda hissetmiştim. Göz göze geldiğimizde, burnunun yüzünün birçok kısmı gibi kızardığını gördüm. İnci gibi gözyaşları, çenesinin altında kayboluyordu. Burnunu çekti. "Teşekkür ederim."

"Baban nerede?"

"Bilmiyorum."

Onu yormadım, yeterince bitkin görünüyordu. Babasının burada, evladının yanında olmasını dilerdim ama gittiyse bu onun suçuydu. Elimi Ada'nın omzundan çekerken, "Nasıl oldu?" diye sordum, loş ışıktaki yüzünü seyrederken. Ay ışığı içeriye sızıyordu. "Yanına gittiğinde nasıldı?"

Gözlerindeki acı, vücuduna yayılmış gibi elleriyle kollarını sararken, "Abimden, bir şeyler isteyecektim," dedi duygu yüklü sesiyle. "Rose gittiği için ona ihtiyacım vardı. Birkaç kez adını seslendim ama cevap vermeyince uyuduğunu düşündüm huzursuz hissettim, çünkü o beni hep duyardı..." Omuzları, taşıdığı şeyin ağırlığına dayanamayarak çöktü. "Yanına gittiğimde onu yatakta öylece yatarken gördüm. Gözleri açıktı, o kadar korkunçtu ki, bir an öldü..."

"Ölümü ağzına, abinin mezarına çiçek bırakmaya hazır olduğunda al," diye mırıldandım, cümlesini tamamlamasına izin vermeyerek. "Görüyorum ki, buna hazır değilsin."

"Ölümün bir şeylere hazır olmamızı beklediğini falan mı sanıyorsun. Vakit geldiyse bir an bile fazladan yaşamazsın."

Ne diyebilirdim ki? Çok fazla doğruydu. O zaman ölüme neden üzülüyorduk ki? Herkes, bunu kabullenip hayatına devam mı etmeliydi? Bilmiyordum. "O tekerlekli sandalye üzerinde sabaha kadar kalamazsın. Hadi, sana yardımcı olayım da koltuğa otur."

Sulu gözlerini yumruğuyla sildi. "Yardım eder misin ki?"

"Korkma. O kadar da kalpsiz değilim."

Burukça gülerek kalktığımda, hâlâ yatağa bakmıyor, doğrudan Ada ile ilgileniyordum. Sandalyesinin yönünü çevirerek dizlerinin koltuğa yaslanmasına izin verdikten sonra onu koltuk altlarından tutarak kaldırdım ve kalçası koltukla temas edene kadar kollarım arasında tuttum. "Tamam, bırakabilirsin."

Onu yavaşça bırakarak bacaklarını kavradım ve koltuğun üzerine çıkararak, yastıklardan birini arkasına yerleştirmesi için ona uzattım. Geniş, rahat bir koltuktu, gece boyunca uyuyabilirdi. "Sen?" diye sordu kısıkça. "Nerede uyuyacaksın Mahşer Abla?"

Omuz silktim, uyumayacağımı bilmesine gerek yoktu. "Rahat mısın?"

"Göğsümde büyük bir ağırlık var, onun dışında iyiyim."

"Biliyorum."

Doğrulduğumda önce camdan dışarıya baktım. Burası daha önce de bir kez geldiğim, Ömer'in doktorluk yaptığı özel bir hastaneydi ve oldukça konforlu görünüyordu. Geniş bir oda, rahat koltuk, geniş camlar, büyük ekran televizyon, yatak ve tabii ki hasta... Hasta? Duman. *İs.* Oradaydı, hemen arkamda. Bilinci kapalı vaziyette uyuyor, yokluğunun ağırlığıyla varlığından daha çok yer kaplıyordu. Çok derinden, soluğumda kokusunu duyumsuyordum. Ciğerimin aşinalığı vardı. Camdan dışarıya uzunca baktım ve yelkovan akrebe henüz yetişti ki, Ada'nın iç çekişlerle beraber uykuya daldığını gördüm.

İç bile çekemiyorum, çünkü *duman* yoğun.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda, beyaz yorganın altında uyuyan adamı gördüm. Bir süre onu izledim. Yorgan,

göğsüne kadar örtülmüş ve başı boynuna doğru düşmüştü. Üzerinde açık renkli bir tişört olduğunu anlamıştım. Göz kapakları, kapısını örttüğü evi gibi, beni dışarıda, onu içeride saklıyordu. Solgundu, kanı damarlarından çekilmiş gibiydi. Saçlarını ilk kez bu kadar dağınık görmüştüm. Bir eli yataktan aşağıya sarkmış olmasının yanında parmakları da açılarak zayıfça düşmüştü avucundan. Usulca yatağa yaklaştım ve Ada'nın tekerlekli sandalyesine oturdum. Dirseklerimi yatağın kenarına dayayarak yüzümü avucuma aldım ve bu sefer aşağıdan izledim onu.

Bitkin, fersiz görünüyordu. Hiçbirimiz sanki artık onun için bir şey yapamazdık. Bu kötü bir düşünceydi ama ben hep kötüsünü düşünürdüm zaten. Parmaklarımla sakallarına uzandığımda beni hiç beklemediğim bir şey karşıladı. Teni soğuktu, elimi üşütecek kadar. Hafifçe irkilerek elimi sakalsız olan tarafa kaydırdığımda, onda, bir insanda olan o yaşam sıcaklığına rastlamadım. "Buz gibi," dedim kendi kendime. "Acaba bu soğuğu hissedip üşüyor musun?"

Üşüdüğünü düşünerek ve buna inanarak göğsünün üstünde toplanan ince pikeyi yukarıya çekiştirdim ve omuzlarını içine alacak şekilde örttüm. Hatta boynuna doğru çekiştirdim, nefes alabileceğine inansam yüzünü bile örterdim. Gerçekten çok soğuktu. Ayaklarına baktım, neyse ki onlar örtülüydü. "Bu Ömer aptalı bilmiş bilmiş konuşuyor ama tenin buz gibi, haberi yok," diye fısıldadım, yanağını yavaşça okşarken. Göz kapaklarındaki lekeleri uzunca izledim. "Neyse bak, montumu sereyim."

Ellerimi üzerinden çektim ve seri bir şekilde montumu çıkararak onun göğsüne örttüm. Mont iri vücudu için çok yetersizdi ama göğsü ve etrafı daha sıcak olacaktı. Koltukta tekrar aynı pozisyonu alarak dirseklerimi yatağın kenarına yasladım. Şimdi her yeri ısınabilirdi ama ısınmayan tek yeri, açıkta kaldığı için yüzü olacaktı. Parmaklarım geceden bir hırka gibi örtülü duran sakal yığınına karışırken, "Ellerim bir işe yaramalı,"

dedim sessizce. Avuçlarımla yüzünü kavrayabildiğim her yerden kavradım. Isı paylaşımı onu ısıtırdı. "Tabii, seni ısıtarak... Birkaç saat böyle kalabilirim."

Ellerimi yüzünden çekmeden başımı yatağının üstüne, onun başının biraz altına bıraktım. Simsiyah saçlarımı her ikimizin omuzlarına örtecek şekilde yaymıştım. Esnedim. "Evet, yüzünün ısınmaya başladığını hissediyorum Duman."

Bu ona mı yoksa kendime mi yaptığım bir iyilikti bilmiyordum ama bu gece, canavarlar az ötede bekleyeceklerdi, biliyordum. Aklım annemdeydi ve doğrusu onun yanında olmam gerekirdi. Duman'ın evine giderken, Çisem'i çok yorduğum için Öğünç'ten annemle kalmasını istemiştim ve o da bunu kabul etmişti. Yalnızca birkaç saat idare edebilirdi, zaten annem uyuyordu.

Duman'ın kalbi hâlâ sıcaktı ve yaşıyordu.

Kalbi soğuk olan bendim.

Ne kadar vakit geçti bilmiyorum ama canavarlarla boğuştuğum huzursuz uykum esnasında, rahatsız edici sesler duyarak kıpırdandım. Kafamı koyduğumdan beri bir dalmış, bir ayılmış vaziyetteydim ve az bir zaman önce tekrardan dalmıştım. Bocalayarak uyuyordum ama şimdi gecenin içinde çoğalan sesleri duyabiliyordum. Kaşlarım, o sesleri duymuş olmanın verdiği hoşnutsuzlukla beraber yukarıya kalktığında, başımın altında yastıktan daha sert bir şey hissettim.

Hem, bu sert yerden ses geliyordu.

Yüksek şekilde ritim tutturmuş kalbinin sesi.

Bunu idrak ettiğimde, göz kapaklarımı kaldırdım ve kapkaranlık geceyi gördüm. Gümüş rengindeki soluk ay ışığı gözlerimi kamaştırmıştı. Ellerimin hâlâ onun yüzünde olduğunu ama bu sefer parmak uçlarımın kirpiklerine denk düştüğünü hissettiğimde, başımı kalbinin üzerinden kaldırarak onunla göz göze geldim.

Onun ayıldığını, kıpırdandığını, gece yarısı olduğunu ve yattığım yerde uyuyakaldığımı anladığımda uykulu bir şe-

kilde esneyerek ellerimi yanaklarından ayırdım. Sakallarının üzerinden geçerek omuzlarına indim ve bedeninden uzaklaştırdığımda, onun komodin üzerindeki suya uzanmaya çalıştığını gördüm. Bir eli komodin üzerindeydi, gözleri fersizce bana bakıyordu ve sırtını yataktan hafifçe kaldırmıştı. Terden sırılsıklam olan avuçlarımı kotumun üzerine silerken, "Burada ne yapıyorsun?" dediğini duydum, sessiz bir fısıltıyla. "Yanımda mı kaldın?"

"Gördüğün gibi," dedim dağınık saçlarımı kulaklarımdan arkaya ittirerek kendime çekidüzen vermeye çalışırken. "Su mu istiyorsun?"

Sırtını, yorgun bir şekilde kaldırdığı yatağa bıraktı. "Lütfen."

Tamamen yatmamıştı, başı yatak başlığına yaslıydı ama bu boynunu ağrıtabilirdi. Beyaz yastığını almak için sandalyeden kalktığımda, bitkin bakışlarla beni takip etti. Saçlarım yüzüne dökülürken, uzanarak yastığı aldım ve boynunun altına yasladım. İşim bittiğinde geri çekildim ve o kendisine ettiğim yardımları sessizlikle karşılarken, komodindeki sürahiye uzandım. Bir miktar suyu bardağına aktararak, içmesi için ona uzattığımda, gözlerinin yeniden kapandığını gördüm. Elimi ensesine yerleştirerek başını hafifçe kaldırdığımda gözlerini açtı. Ayakta durmaya devam ederek onun hizasına eğildim ve bardağı dudaklarına yasladım. "İç."

Dudakları aralandığında bardağı kaldırdım ve su, ağzıyla buluşarak boğazından aşağıya indi. "Çok yorgunsun," dedim gördüğümü söyleyerek. "Gözlerini açık tutamıyorsun."

"Belki boş bakışlarını görmek istemediğim için açık tutmuyorumdur gözlerimi."

Bu, ondan beklemediğim kadar uzun bir cümleydi. Ensesindeki soğukluk tüylerimi havaya dikmişti. Yeterince içtiğini anladığımda, su bardağını uzaklaştırdım ve uzanarak komodine bıraktım. Teni soğuktu ama terlemişti. Komodinin üstündeki peçetelerden bir tane alarak ensesini ve saç diplerindeki

teri yavaşça sildiğimde, Duman yüzünü ovalayarak mırıldandı. "Zahmet etme, uğraşmak zorunda değilsin."

"Zorunda olduğum için yapmıyorum."

Peçetenin nemlendiğini hissettiğimde, elimi yavaşça ensesinden çektim ve başını yeniden yastığa bıraktım. Kalktığım yere, sandalyeye oturarak dirseklerimi yatağa yasladım ve yüzümü avucumun içine aldım. Sol yanağı üzerine yatmıştı ve baygın gözleri bana bakıyordu. Oda loştan ziyade karanlıktı, yalnızca bir parça ay ışığı vardı. Parmakları yatağın üzerine dökülmüş olan saçlarıma uzanarak onları hafifçe çekiştirdiğinde, sızlanarak homurdandım. "Yapma..."

Tabii, daha çok yaptı.

Dudağının bir kenarı usulca kıvrıldığında, bunun ona komik geldiğini anladım. Önce bir tutamını aldığı saçlarımdan daha çok alarak, elini başıma kaydırdığında, "Kalbin seni bana getirmiş," dedi ansızın. Sesini oradan duydum ama yara içeriden kaşındı. "Kalp bazen insanın pusulasıdır, yönünü belirler, evini gösterir. Söylesene, burada, yanımda olmanın başka açıklaması var mı?"

"Biz seninle aynı taraftayız, ölmeyeceğini görmem lazımdı. Başka yere bağla..."

"Sus," diye çıkıştı, dişlerinin arasından. Şahadet parmağı çoktan yaslanmıştı dudaklarımın üzerine, beni susturmak için. "Kendimi kandırmama izin ver."

"Nasılsın?"

Gözleri halsizce dudaklarıma düştüğünde, parmağı hâlâ sıcak dudaklarımın üzerinde, yarayı benimle birlikte kaşıyordu. Nasıl olduğunu sormamın üzerine birkaç saniye sustu. Bana kalbimizin anahtarsız da açılabileceğini gözleriyle gösterdi. "Fena değil," diyerek geçiştirdi halini. "Sabaha bir şeyim kalmaz."

"Halsiz görünüyorsun."

"Doğrudur," dedi inkâra meyletmeden. Parmağını dudaklarımdan ayırdı ve bu sefer elinin tümüyle yanağımı kavradı. "Bana ne olduğunu tam hatırlamıyorum aslında."

Parmaklarının yüzümdeki maskeyi delip geçmesini istemeyerek yüzümü uzaklaştırmaya çalıştım ama buna izin vermedi. "Uzun bir süre nefes alamamışsın," diye açıkladım, birkaç kuru öksürükten sonra. "Eh, haliyle bilincini kaybetmişsin. Ada beni aradığında çok telaşlıydı, korkmuştu. Eve gittiğimde Ada söyledi, baban seni çoktan alıp hastaneye getirmiş."

"Babam burada mı?"

"Onu hiç görmedim."

"Bak," dedi ansızın. Bana dediği şeyi yaparak gözlerimde ufka açıldı. Bu denizler hırçındı ama o iyi bir kaptandı. "Görüyorsun ya, ikimiz de kimsenin umurunda değiliz. Biz onlar için intikam istiyoruz ama ne annen seni senin istediğin şekilde umursuyor ne de babam beni."

Cevap vermedim, çünkü haklıydı. O geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. "Senin bir kardeşin var, başında bekliyor."

"Senin de arkadaşların var, sana bir şey olsa senin de başında beklerler." Doğru, burada da haklıydı. Öğünç ve Çisem herhangi bir durumda benim başımda bekler, ihtiyaçlarımı karşılarlardı. Sanırım hayatta berabere gidiyorduk, birimiz bir şeye bir diğerimizden fazla sahip değildi. "Ve ben varım," diye devam ettiğinde, cümlelerinin bir kumbaranın içinde biriken paralar gibi biriktiğini düşündüm zihnimin içinde. "Hep başında beklerim."

"Ben hasta olmam."

Gülümsemesini tazeledi. "Tamam, eğer olursan beklerim."

Bakışlarımı önüme düşürerek ellerimi izlemeye başladığımda, başı yastığında biraz daha kayarak bana yaklaştı. Eli yanağımdan kayarak kulağımın üstünden yüzeysel bir geçiş yaptı ve elinin içi beni başımın üstünden kalbine doğru bastırdığında, şikâyet etmeden yanağımı o köşeye dayadım. Kalbinin ritmi bozulmasına rağmen oradan kalkmadan gözlerimi yumdum. "Kalbin seni evine getirdi," dedi, saç diplerimi okşarken. "Kalbin seni evine getirdi."

Hâlâ kalbimi arıyorsam, asıl aptal olan bendim belki de. Organ oradaydı, işlevlerini yerine getiriyordu ama duyguları hissetmek söz konusu olduğunda, yaşadığına dair bir belirti göstermiyordu. Onun için yas tutmaktan vazgeçmiştim. Duman'ın hasta, ağrılı kalbi bile benim kalbimden daha yaşam doluydu ve elimi göğüs kafesimden içeriye her sokmak istediğimde önüme çıkan etten duvarın adına artık kalp diyemiyordum. O, insanlarla arama koyduğum bir surdu ve surun altındaki mayın, kalbimin ta kendisiydi. Patlamaya, kıyamet kadar yakındı.

Ada için aldığım kahveyi onun önüne ittirirken, artık kafama ağır gelen beynimi taşıyamadığımı hissederek kendime bir sandalye çektim ve onun karşısına oturdum. Sabah uyanıp Duman'ın hâlâ uyuduğunu gördüğümüzde kantine inmiştik, Ada ona aldığım simidi yemiş, şimdi kahvesini içecekti. Kantinin sessiz olması iyiydi, gürültü bu iyiliği yapamazdı. "İç," dedim usulca. "Kafein zihnini açar."

"Sen neden kendine yiyecek bir şeyler almadın?"

"Ben boğazıma kadar doluyum."

Beni sorgulamadı. Karton bardağı alarak kahvesinden birkaç yudum içti. Dün geceye göre daha iyi görünüyordu. Sabah abisinin başında biraz ağladığı için göz çevresi kızarıktı ama umudunu, sallandığı ipten almıştı. "Abim de öyledir, hatırlatmasam yemek hiç aklına gelmez."

Gözlerimi bile kırpmadım. "Bir poğaçayı tek lokmada bitirebiliyor."

"Evet, ama bu onun çok yediği değil çabuk yediği anlamına gelir."

"Doğru."

Gülümsediğinde, gülümsemenin ona yakıştığını düşündüm. Beyaz teni bahar çiçeği misali açılıyordu. "İçindeki nefretten kurtulduğunda gözlerini bir daha görmek isterim," dedi ses-

sizce. Bakışları kederliydi. "Çok güzel gözlerin var ama hiçbir göz sevgi dolu bir göz kadar güzel bakamaz. Sende güzel gözler var, sevgi yok. Aslında birinden sevgi görsen aç köpekler gibi dadanırsın değil mi?"

"Kahveni iç."

Yanaklarını şişirerek sıkıntıyla ofladı ve sütlü kahvesini içmeyi bitirdiğinde kantinden çıktık. Tekerlekli sandalyesini kendi çevirebiliyordu ama çok yorgun olduğu için sandalyeyi ben itmek istemiştim. Doğrudan asansöre binmek için kantinden açılan koridoru yürürken, Ada'nın gerçekten daha iyi olduğunu gördüm. Abisinin atağı onu korkutmuştu, dünkü hali berbattı. Asansöre binmek üzere köşeyi döndüğümüzde Ada'dan şaşkınlık nidası gibi bir mırıltı döküldü ama dönüp ona baktığımda, yalnızca kaşlarının çatık olduğunu gördüm. Kendisine baktığımı fark ettiğinde, gözlerimi omzunun üzerinden bana dikti. Rengi atmıştı. "Başka asansöre binebilir miyiz?"

Onu buna teşvik eden neydi? Tabii binebilirdik ama kendisini huzursuz eden şeyin ne olduğu mühimdi. Kaşlarımı çattım. "Sorun ne Ada?"

Gözlerini kaçıyordu. Eliyle saçlarını yüzüne doğru dökerek hızlı bir şekilde konuştu. "Sorun yok, yalnızca..."

"Aa." Yakınlardan bir ses duyduğumuzda Ada'nın gözlerindeki sıkıntı büyüdü ve ben başımı yukarıya kaldırarak az ötedeki kıza baktığımda, Ada'nın eli kuvvetle koluma sarıldı. Kız birkaç adım ileride hayretle Ada'ya bakıyordu. Kemikli, küçük bir yüzü tamamlayan kahverengi gözler şaşkın ve acıma doluydu. "Ada," diyerek devam etti aynı sesin sahibi. "Bu sen misin sahiden? İnanamıyorum! Ama sen..." Bacaklarına baktı.

Vücudumdaki sinirlerin tetiklendiğini hissettiğim o kısacık anda, Ada'nın parmakları kolumdaki baskısını çoğalttı ve canımı yakacak kadar asileşti. Bu kız her kimse gidip kendisine acıyabilirdi, Ada'ya değil. Ada'nın berbat hissettiğinden şüphe duymayarak, genzimi temizledim. "Ada biraz rahatsız," dedim

bir tartışma çıkmaması için benden beklenmeyecek şekilde sakin davranarak. "Yolumuzdan çık da geçelim."

Kız imalı bir şekilde onun bacaklarına baktı. "Evet, ben de görüyorum ki rahatsız..."

İnsandım ama insanlık için hiçbir şey yapamıyordum. Onun için utanmaktan başka ne yapabilirdim? Onu dövebilirdim. Cidden, ellerim çok kaşınıyordu. Ben de kabaydım ama yürüyemediği için birine acımazdım. Ada'nın başını, hiçbir suç işlememesine rağmen önüne indirmiş olması ondan tiksinmeme yardımcı olmuştu. "Buradan baktığımda sen daha rahatsız görünüyorsun," dedim dişlerimi birbirine vurarak. Ada'nın parmakları demir gibi olup bileğime daha fazla yapıştı. Kız sorar gibi kaşlarını kaldırdığında devam ettim. "Tekrarlamak zorunda kaldığım için anladım, beynin ağır alıyor galiba. Önümüzden çık."

Kız gözlerini devirerek tekerlekli sandalyenin önünden yana doğru kayarken kürkünün yakalarını düzeltti. Hâlâ acıyarak Ada'ya bakıyordu. Ada'nın solukları hızlandı. Kız yanımızdan yürüyüp geçmeden önce mırıldandı. "Çok yazık."

Onu tokatlamamak için beni durduran ne oldu bilmiyorum ama kıpırdamayı başararak Ada'nın sandalyesini asansörden içeriye ittirdiğimde, ellerinin sandalyenin iki yanına sıkıca tutunduğunu gördüm. Kızın nereye gittiğini görmüştüm. Kapılar kapandı, içeride birkaç kişi vardı. Gözlerimi bileğime indirdim, kızarmıştı. Yüzü hâlâ önüne eğikti ama kendini benden saklayamazdı. Sıtmaya tutulmuş gibi titriyordu. Bu, asansörden inene dek devam etti. Onu koridorun sonuna, abisinin odasının önüne bırakana kadar da geçmedi. Saçları yüzündeydi, parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Sandalyesini duvara dayayarak, "İster burada bekle ister abinin yanına geç," dedim sert bir sesle. "Benim bir işim var, hemen döneceğim."

O kadar kötü ve dalgındı ki, yalnızca başını salladı. Arkamı dönerek yüzümü sertçe ovalarken adeta yeri ezen adımlarla koridoru yürüdüm. Asansöre binmek yerine merdivenleri indim,

daha kolaydı. Kızı kaçırmak istemiyordum, tuvalete girmişti ve orada oyalanacağına emindim. İki katı indikten sonra başımın üzerinden koridor sonundaki tuvalete baktım. "Ellerim kaşınıyordu zaten..."

Gitmemiş olmasını dileyerek tuvaletin kapısına doğru rüzgâr gibi estim ve sertçe açarak içeriye girdiğimde, bakışlarım arayışla etrafa düştü. İşte oradaydı, aynanın önünde, yüzünü inceliyordu. Dönüp gelene bakmamıştı bile. Erken vakit olduğundan olsa gerek ikimizden başka kimse yoktu. İşime gelmişti. Hiç durmadım, tez vakitte yapacağımı yapıp çıkmak istiyordum. Sinsice ona yaklaştığımda, hâlâ aynaya bakıyor ve kaşlarına söyleniyordu. Benim yansımam aynanın üzerine düştüğünde, bir an irkilerek durdu ve yutkundu.

Onun için geldiğimi anladığında, elleri yüzünden ayrılarak bir şeyler anlatma gayretiyle havada duraksadı ve aynı anlarda dudakları duruma uygun birkaç kelime söylemek için aralandı. Uğraşamayacaktım. İnsanlığı için yapabileceğim bir şey yoktu, ben doğrudan onu incitmek istiyordum. Bir elim doğrudan sırtında salınan dalgalı saçlarına uzandığında, diğer elim muhtemel atacağı çığlığı bastırmak için ağzının üzerine yerleşti ve parmaklarım saçlarını diplerinden çektiğinde savunmasız bir şekilde yalpalayarak dizlerinin üzerine düştü. Ani dehşet onu sarsarken, gözleri bana ne olduğumu hatırlattı. Çığlığı boğazında sıkışıp kalırken, saçlarını avuçlayarak yüzünü kaldırdım ve eğilerek kendimi yüzüne hizaladım. Kurtuluş için çırpınıyordu. Göz pınarları sulanmıştı. "Bir kez söyleyeceğim," dedim korkutucu bir sakinlikle. Gözleri, aynaya bakıyormuşum gibi hissettirmekten vazgeçmedi. Bana, kötülüğümü bağırıyordu. "İki kat yukarı çıkacak, acımaya cüret ettiğin o kızdan özür dileyeceksin..." Saçlarını daha sert çektim. "Bunu bir kez daha tekrarlamayacağım. Ya şimdi çıkar af dilenmeyi kabul edersin, ya da senin, içinde beyin olmayan bu kafanı aynanın içine geçirerek parçalanmasını izlerim. Tamam mı? Çıkacak ve özür dileyeceksin!"

Acı onu uyardığında ve gözlerinde biriken sıvı taşarak yanakları boyunca ılık ılık dökülmeye başladığında kafasını hızlıca salladı. Beni ona inandıran bu değil, korkusuydu. Bunu seviyordum, beni tatmin ediyordu. Onu sertçe ittirerek özgür bıraktım. "Arkandan geleceğim..."

"Sen..." Yerde, şuurunu kaybetmiş vaziyette bana bakakaldı. "Sen ne yapıyorsun!"

"Şşt." Parmağımı dudaklarımın üzerine yaslayarak kaşlarımı kaldırdım. "Bir şey mi diyorsun?"

Kalçasının üzerinde gerilerken, kalkmak için ellerinden destek aldı. Öfkeden kuduruyordu ama korkusu daha baskın çıktığı için ağzını bıçak açmıyordu. Onun için daha fazla eğilemezdim, doğrularak kollarımı göğsümün üstünde kavuşturduğumda, kalkarak ayakları üstünde dikildi ve aynaya bakarak kendine çekidüzen verdi. Bana nefret dolu bakış fırlattı. "Ada senin gibi bir arkadaşa sahip olduğu için şanslı olmalı, onu koruduğuna göre..."

"Bana benziyorsun aslında, ben de senin kadar rahatsız ediciyim."

Öfke içinde kıvranarak tuvaletten çıktığında, gözlerimle onu takip ederek peşine düştüm. Katları çıkarken içi içini yiyor olmalıydı ama dönüp bir şey diyemiyordu. İkinci kata çıktığımızda etrafına bakındı ve ben durup onu izlerken, koridorun sonundaki Ada'ya doğru ilerledi. Duvarı bedenime siper ederek kısık gözlerle onları inceledim. Kız ona yaklaştığında Ada başını kaldırıp yukarıya baktı ve ben o bakışı asla unutamayacağımı anladım. Ürkmüş, utanmış, telaşlı... Evet, bir bakışa bunların hepsini sığdırdı. Ellerinin bacaklarını sıktığını görürken, kız ona birkaç şey dedi ama Ada bunların hiçbiriyle ilgilenmedi. Onu kızla tekrar yüz yüze getirmek istemezdim ama utanması gerekenin ona acıyan o kaltak olduğunu öğrenmeliydi.

Ada başını salladı ama yüreğinin bu özrü kabul etmediğine emindim.

Kız benimle bir daha yüz yüze gelmeyi istemediğinden olsa gerek kattaki diğer merdivenlere yöneldiğinde, omuzlarımı dikleştirerek ona pis pis baktım. Umarım bir daha böyle bir hata yapmazdı. Yürümek için saklandığım yerden çıkmak üzere hareketlendiğimde, bakışlarım tekrardan Ada'ya düştü ve onun gülümseyerek bana baktığını gördüm. Hasiktir! Dişlerini göstererek taze bir çiçek gibi gülümsemeye devam ederken, ona dil çıkardım ve yanına gitmek yerine aşağıya inmeye karar vererek arkamı döndüm.

O sırada birine sertçe çarptım.

Ellerimle arkamdaki duvardan destek alarak kontrolümü sağlarken, çarptığım adamın biraz gerilediğini ve beni tutmak için uzandığını gördüm. Gecikmişti, kendimi düşmekten kurtarmıştım. Bakışlarımı kaldırdığımda, amacım adamın yanından yürüyüp geçmekti ama gözlerine baktığımda beni durduran şey, bu gözlere olan aşinalığımdı. Kehribarlar canlı ve sihirliydi. Tıpkı Duman'ınkiler gibi. Duraksayarak düşüncenin tahrip edici bir şekilde zihnimde derinlik kazanmasına izin verdim. Yaşlı bir surat, kalın kaşlar, kalın kirpikler, kavisli burun ve bunu tamamlayan esmer bir ten. Gözleri, adı gibiydi, kim olduğunu söylüyordu. Duman'ın babasıydı.

"İyi misiniz?" diye sorduğunda ben hâlâ o gözlere bakıyor ve babamın bu adamı gerçekten aldatmış olabileceğiyle yüzleşiyordum. Bu gözler karısının ihanetini görmüş müydü? Belki görmüş ve her şeyi kurmuştu. Yapar mıydı? Babamı öldürür müydü? Yapabilirdi. Bir an ona gerçekten babamı öldürenin kendisi olup olmadığını sormak istedim ama ne kadarından haberi olduğunu bilmediğim için susmak zorunda kaldım.

"Seni hatırlıyorum," dedi ansızın. Gözleri yavaşça kısıldı. "Tanıdık geliyorsun bana."

Ona... Tabii ki, Duman'ı hastanede ziyaret ettiğimde babası yanındaydı, beni görmüştü. Bundan bahsediyor olmalıydı, hatırlayacağını düşünmemiştim. Duman'ın bunu öğrenmemesi lazımdı. Kafamı iki yana salladım ve göz temasını keserek

ondan uzaklaşmaya başladım. Bacaklarımın üstünde dik durmaya gayret ederek ona arkamı döndüğümde, bakışlarının sırtımdaki ağırlığını hissettim. Bu aileden uzaklaşmak, kaçmak istiyordum. Hayatınıza giren her insan size sorumluluk yükü veriyordu ve bunu sevmiyordum.

Yalnızlık belki üzücüydü ama size hesap soramazdı.

Babası, Duman'ın yanında çok durmadı. On dakikadan biraz fazla, yirmi dakikadan azdı. Kapıyı çarpıp çıktığında koridordaki birkaç insan onun arkasından bakmıştı. Merdivenleri fırtına gibi indiğini gördüm, Duman onu kızdırmış olmalıydı. Aile bağları gevşemişti, benimki gibi. Ada onun gidişini izledikten sonra tekrar cama döndü ve oradan sokağı izledi. Daha fazla oyalanmadan koridoru yürüdüm ve kapıyı çalmadan içeriye girdiğimde, onu görmek için yatağına baktım. Baktığım yerdeydi ama yatmıyordu, doğrulmuştu.

O kadar bitkin görünüyordu ki, hep böyle görünüp görünmeyeceğimi düşündüm.

Varlığımı fark ettiğinde omuzlarını hafifçe dikleştirerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sırtını başlığa yaslamıştı ve pike beline dek örtülüydü. Beyaz, bol tişörtünü görüyordum. Yatağın ucuna oturak ellerimi yatağın yüzüne yasladığımda, "Neden hâlâ gitmedin ki?" dedi. Sesi, yorgunluğu kabullenmiş görünüyordu. "Ben iyiyim, birkaç saate hastaneden çıkacağım."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Gitmeyi istediğine eminim."

Öyle miydi? Bilmem, belki öyleydi. Hâlâ buradaydım, çünkü tamamen kendine gelmesini beklemiştim. Doğru, aslında şimdi gidebilirdim. "Tamamen iyi olduğunu bilmeliydim. Bazen unuttuğunu düşünüyorum, biz bir süreliğine birbirini koruması gereken iki insanız ve bunun gereğini yapıyorum."

"Sikmişim işi."

Gözlerimi devirdim, görüyorsunuz ya kaba olan tek kişi ben değildim. Onun ne istediğini göremiyor, anlamıyordum. Sürek-

li imalar yapıyor, bana söylememesi gereken şeyler söylüyor, bazen çok derin bakıyordu. Yapmamız gerekenleri yaparak yollarımızı ayırmalıydık ama o bundan fazlasını talep ediyordu. Saçlarımın tümünü sol omzuma toplayarak başımı hafifçe sağ omzuma düşürdüm ve gözlerimi ona kaldırdım. Nasıl baktım bilmiyorum ama gözlerindeki duvardan bir tuğla indi ve biz o duvara açılan boşluktan gördük birbirimizin kalbini. Yumuşadığını anladım. "Benden ne istiyorsun?" diye sordum açıkça. "Beni mi istiyorsun nefretimi mi? Dürüst ve açık ol."

Masumiyet, onda görmeyeceğimi düşündüğüm bir duyguydu ama bana baktığı o kısacık anda ben bunu gördüm. Zavallılığı, sefilliği, kayboluşu, umutsuzluğu... Ben kapıları kırarak girerdim ama o kapının açılmasını bekliyordu. "Artık seni isteyemem," dediğinde, kalbini avuçlarımda sıkıyormuşum gibi hissettim. "Buna hakkım kalmadığını dün gece bir daha anladım. Yas tutmanı istemiyorum. İstediğin gibi, ömrümün geri kalanında yalnızca bu ortaklığa hizmet edeceğim. İmalar yok, duygusallık yok, yalnıza iş var. Ansızın sana mesajlar atmayacağım ya da kapına gelip sana kestane falan getirmeyeceğim..." Yorulmuş olmalı ki, susarak nefesini tazeledi. "İstediğin bu, değil mi?"

Kafamı salladığımda dudaklarından küfür gibi alaylı bir gülüş geçti. Bunu kısa kesmişti. Bilmesini istedim. "Bana kestane getirdiğinde rahatsız olmamıştım."

"O zaman bir daha getirebilir miyim?"

"Olur."

Karşılıklı bir şekilde sustuğumuzda gözlerimizi de birbirimizden çekmiştik. Dediklerini yaparsa güzel olurdu, iş biter ve ayrılırdık. Evet, imalar ve duygusallık yoktu. Bununla birlikte rahatlayarak omuzlarımı serbest bıraktığımda, Duman'ın kollarını göğsünden çözdüğünü gördüm. Kollarım, bir şey taşıyormuşum gibi ağırlaştı. "Hadi, bana yardım et," dedi yerinde kıpırdanırken. "Giyineyim."

Etrafıma bakındım. "Pantolonun nerede?"

"Dolapta olmalı."

Ben pantolonunu ve kazağını dolaptan alırken o, yatakta doğrulmuş, ayaklarını terliklerin üzerine basmıştı. Yanına vardığımda, kazağı ve pantolonu yatağın kenarına bıraktım ve çıkarmak için üzerindeki tişörte uzandım. Kaşlarını kaldırdı ama itiraz etmedi. Yorgundu, kazağını giydirmemin bir sakıncası olmazdı. Tişörtü çıkarıp attıktan sonra geniş, çıplak göğsüne bakarak kazağına uzandım. Köprücük kemikleri çok derindi, çukurları net şekilde görüyordum. Kazağı kafasından geçirerek indirirken, "Merhamete mi geldin?" diyerek benimle alay etti. Yüreğinin kendine ihanetiydi gözlerindeki acı. "Neden siktiri çekip gitmiyorsun."

"Doğru, normalde öyle yapan bir kadınım," diyerek itiraf ettim düz bir sesle. Siyah kazak üstüne oturarak bedenini çerçevelediğinde, onu kolu boyunca okşadım ve ensesinde durdum. Kaşları çatılmıştı. "Ama sen dünümde de vardın yarınımda da var olacaksın. Kızayım, küfür edeyim, inkâr edeyim, yok sayayım... Bunların hiçbiri, şimdi karşımda durup bana ihtiyacın varken sana sırtımı dönmemi sağlayacak şeyler değil. İhtiyacın varsa yanındayım?"

"Seni bir tane öpebilir miyim?"

Kulaklarımın uğuldadığını hissettim. "Ne?"

"Yanağından," diye devam etti aynı ses tonuyla. Sesinde biraz yaramazlık biraz keder vardı. Sesinde mucizeleri gerçekleştiriyordu. "Öpebilir miyim?"

Bahsettiği şey ve yüzündeki istekli ifade gerçekten... Komikti. Bir an gülümseyecek gibi oldum ama hemen sonra yanağımın içini ısırdım. "Duman, daha az evvel bu tarz şeyler konuşmayacağımızı söylemiştin."

Göz kırptı. "Bir tane."

Hastalığını resmen kullanıyor, buzdan duvarları elleriyle ısıtmaya çalışıyordu. Bir öpücüğün anlamı olamazdı, bu yüzden öpmesinin mahsuru yoktu. Yüzüne yeterince eğilmiştim, bu yüzden yalnızca yanağımı çevirdim ve öpmesi için ona

uzattım. Hiçbir erkek yanağımı öpmemişti, tabii babamdan ve Öğünç'ten başka. Kuru, rastgele öpücüklerdi. Duman'ın şaşkınlığını anladığım sıralarda, ağzını bana doğru yaklaştırdı. Ilık nefesi yanağıma yayılırken, kuru dudakları elmacık kemiğimin az altına yerleştirdi ve ufacık öptü. Onda tutkuyu görmüştüm, şehveti görmüştüm, arzuyu tanımıştım ama artık masumiyeti de biliyordum. Öpücüğün vakti bir kalp çırpıntısına sığdı. Yanağıma bıraktığı öpücüğün sesi göğsümdeki gerginliği köpürtürken, parmaklarını enseme dolayarak hafifçe az aşağıya kaydı ve dudağıma az kalan yerden öptü. Ölümün silahsız da gerçekleştiğini gördüm.

Geri çekildiğinde gözlerinde olay yerini gördüm,

Cinayet saati, az evveldi.

Pantolonunu giyinmesi için arkamı döndüğümde kemerinin sesini duyana kadar o şekilde durdum. Birkaç dakika içinde kotunu giymiş, kemerinin tokasını takmış, saçlarını el yordamıyla düzeltmiş, hazırlanmıştı. Evet, onu böyle dik omuzlarıyla görmek hasta görmekten daha iyiydi. Önüne düşmüş saçlarını gördüğümde yanına giderek parmak uçlarımda yükselip saçlarını düzelttim. Tazelenmiş görünüyordu. Teni o kadar da solgun değildi. Yediği serumlar onu toparlamış olmalıydı. Beni belimden kavrayarak ittirdi. "Dokunma saçlarıma, çok hoşlanmam."

"Ah, lütfen dokunayım. O saçlara dokunmadan nasıl yaşarım Duman Hazretleri!"

Saçlarımı çekiştirdiğinde kasıklarına vurmaya çalıştım ama buna hazırlıklı olarak gerilemeyi başardı. Sırıttı, dişlerinin birazını görmüştüm. Beni ittirdiğinde ona vurmak istedim ama kapı çalınmadan açıldığında duraksayarak oraya baktım. Doktor Ömer, beyaz önlüğüyle kapının ağzında bize bakarken oldukça sorgulayıcı görünüyordu. Kaşlarını çattı, Duman'ın giyinmiş olduğunu fark ettiğinde muhtemelen azarlamak için ağzını açacak oldu ama Duman elini havaya kaldırdı. "Yorma beni, gayet iyiyim Ömer," dedi, sesi itiraz kabul etmiyordu. "Gideyim artık. Ararım seni, sonra konuşuruz."

Ömer sinirlenmiş görünüyordu, kendince haklı olabilirdi. Onlarla ilgilenmek yerine yatağın üstündeki montuma uzandım. Duman çoktan çıkışa yürümüştü ama Ömer'in bakışlarını hissetmiyor değildim. Montumu üzerime geçirirken, "Sen salak mısın?" dedi Ömer, Duman'a. Duman duraksayarak omzunun üstünden ona bakmıştı. "Kalbini hızlandıracak şeylerden uzak dur diyorum, sen kızı burnunun dibinde tutuyorsun."

Duman'ın bakışları alayla gerçek arasında sıkıştı. Ömer'in yüzüne vurduğu şeyden hiç hoşlanmamıştı ama sert bir çıkış da yapamıyordu. Uzanıp onun omzunu sıvazladı. "İflah olmam oğlum ben, köpeğiyim bu kızın."

Duman çekip gittiğinde ben montumun fermuarını çekmiş, boş gözlerle Ömer'e bakıyordum. Duman'ı sevdiğini görmemek aptallık olurdu ama arkadaşı ölmemek için uğraşmıyorsa bu benim suçum değildi. Duman *git* dese bir an durmayacak kadar gururluydum ama o gitmemi istemiyor diye gidecek değildim. Yapacak işlerimiz vardı. Ellerimi ceplerime yerleştirerek çıkmak için kapıya doğru yürüdüğümde, geçmek için onu bakışlarımla uyardım ama önümden çekilmedi. "Senin sikik buhranlarınla uğraşamayacağım, önümden çekil."

Bir anda ben daha ne olduğunu anlayamadan parmaklarını çeneme yaslayarak yüzümü adeta boynumdan koparacak kadar sertçe kaldırdığında, parmaklarım havada sersemleyerek onun omuzlarına inmişti. Baskısıyla beraber dişlerim birbirine vurduğunda, gözlerimin öfkeden yandığını hissettim. Benim kadar öfkeli şekilde araladı ağzını. "Asıl sen o sikik buhranlarınla Duman'ı incitir ve onu hastanelik edersen, iki elimi indirmem yakandan haberin ol..."

Cümlesini tamamlayamadı. Zaten ben de buna izin vermeyecek, onun cezasını kesecektim ama Duman benden önce davrandı. Önce kolunu gördüm, sonra yüzünü görmeme bile vakit kalmadan o iri elleriyle Ömer'i doktor önlüğünün yakasından kavradı ve adeta havaya kaldırarak fırlatıp koridorun diğer ucuna attı. Bunun olduğuna o kadar inanamadım ki, Ömer

yerde sızlanıp küfürler ederken yalnızca bakabildim. Fersiz ve bitkin olduğunu, elini kaldırmaya dahi gücünün olmadığını sanıyordum ama işte, Ömer yerde sızlanıyordu. "Dostum, ne yapıyorsun Allah aşkına? Gel bir de üstümden geç istersen!"

Ben Ömer'e orta parmak çıkarırken, Duman koluma asılarak beni çekiştirmeye başladı. Ada, hâlâ koridorun ucunda, hayretler içerisinde olanlara tanıklık ediyordu ama abisinin bakışlarını gördüğünde hareketlenerek sandalyesini ona doğru sürmeye başladı. Duman, Ömer'e cevap vermemişti ve koridordaki birkaç hemşirenin Ömer'i kaldırmak için telaşla koşturduğunu görmüştüm. Ona arkamızı döndüğümüzde Duman durdu ve Ada yanımıza gelene kadar bekledi. Ada'nın sandalyesinin arkasına geçerek onu sürmeden hemen önce birkaç parmağı çenemi kaldırdı ve hasar tespiti yaptı. "Seni incitmesine izin verdiğine inanamıyorum," dedi, beni azarlayarak. Gözleri cehennemi görmüş gibiydi. "Acıyor mu?"

"Sıkmadı, yalnızca kavradı," dedim dürüst davranarak. Arkadaşıyla arasındaki krizin adı olamazdım. Yüzümü geriye çektiğimde parmakları yanına düştü. "Müdahale edecektim zaten."

"Onu ciddiye alma. Öleceğimi kabullenemediği için kuduruyor. Seninle alakası yok."

Stresle saçlarımı karıştırdım. "Benim burada ne işim var ya..."

Küfür eder gibi güldü. "Ben de ne zaman gitmekten bahsedeceğini düşünüyordum."

İkimiz de birbirimize kötü kötü baktıktan sonra Ada'nın imalı bakışlarını görerek ilerlemeye başladık. Asansöre binerken Ömer Duman'ın adını seslendi ama Duman ona dönmeye tenezzül dahi etmeden el hareketi çekerek kardeşinin sandalyesini asansörün içine yerleştirdi. Bizden başka yalnızca bir kişi vardı, az sonra ilk kata indiğimizde aralanan metal kapıdan dışarıya çıktık. Duman birkaç dakika çıkış işlemleriyle uğraşırken, ben dışarıya çıkıp bir taksiyi çevirmiştim. Duman peşimiz-

den geldiğinde Ada'yı sandalyesinden kaldırarak arka koltuğa yerleştirdi ve arabasını katlayarak bagaja koydu. Taksi şoförü Duman'ın bakışlarından o kadar ürkmüş görünüyordu ki, Duman arabayı kaputa vurduğunda bile ses etmedi.

Arabaya yerleştiğimizde Ada'ya yardımcı olabilmek için arkaya oturmuştum ve Duman şoför koltuğunun yanına oturmuş, bir sigara yakmıştı. Kendini öldüren şeylere düşkünlüğü olmasa kendine karşı bu kadar merhametsiz olamazdı sanırım. Şoföre kendi evinin adresini vermişti ve ben kendi evime gideceğimi söylememiştim. Onu yatağına yerleştirip Ada'nın da iyi olduğunu gördüğümde siktir olup giderdim.

Bir sigara da ben yaktım.

Taksi apartmanın önünde durduğunda ben inerken Duman ücreti ödüyordu. Ada sokağa çıkmayı sevmeyen bir kızdı ve bugün yaşadığı şey yüzünden onu daha az suçlar olmuştum. Bakışlar onu aşağılıyordu ve bunu sürekli yaşamak istemiyordu. Abisi onu taksiden indirdiğinde bile kimseyle göz göze gelmemek için yüzünü abisinin koynuna gömmüştü.

Kendisine acımaya devam ederse insanlar da ona acırdı.

Bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Bu evin soğuk, loş bir havası vardı. Koridor hiçbir yerden güneş almıyordu. Montumu ve ayakkabılarımı çıkararak portmantoya bıraktıktan sonra koridora bakındım ve onların ardından salondan içeriye girdim. Duman Ada'yı koltuğa bırakmış, bacaklarının duruşunu düzeltiyordu ama Ada fısıldayarak karnına zarar vermekle alakalı bir şeyler söylüyordu. Karnına ne zararı olabilirdi bilemedim ama sorgulamadım da. Duman kardeşinin montunu çıkarmasına yardımcı olduktan sonra aç olup olmadığını sordu ama Ada benim ona bir şeyler yedirdiğimden bahsetti.

İyiliklerimin konuşulmasından hoşlanmazdım.

Duman bana minnet dolu bir bakış attığında omuzlarımı silkerek arkamı döndüm ve onun odasına yürürken etrafta Rose'u aradım. Evde değildi, onu görmeyi istemezdim. Duman'ın

odasında biraz uyuduktan sonra evime geçmeliydim, iyi olduğunu bilsem de annemi merak ediyordum. Duman'ın odasına kendi odammış gibi rahatça girerek düzgün, tertipli yatağı inceledim. Yuvarlak yatağa bakarak ilerledim ve kendimi yüz üstü o yatağa bıraktım.

Bu koku uyumama yardımcı oluyordu ve ben uykusuzdum. Dakikalar içinde dalacaktım.

Duman'ı odadan içeriye elinde bir kadehle girerken görmeden hemen önce telefonumun çaldığını duydum ama o kadar halsizdim ki, arka cebimdeki telefonu alamadım. Telefon ikinci kez çaldığında Duman kotumun cebindeki telefonu, kalçamı okşayarak aldı ve yanıtladı. Uzaktan uzağa kısıkça konuştuğunu duyuyordum. Ona kızmak istiyordum, azarlamak... Ama yorgundum ve beynim uyku için kıvranıyordu. Birkaç dakikanın ardından telefon konuşmasını bitirerek telefonu yatağa fırlattığında, sesi bir düşün içinden geliyormuş gibi boğuk yankılar şeklinde kulağıma ulaştı. "Döğünç piçi aramış, annenin iyi olduğundan, ona çorba içirdiğinden falan bahsetti..." Kendi kendine söylendi. "Hiç hoşlanmıyorum ondan, sana benden bile daha yakın."

Artık onu duyamaz olduğumda, uyku beni karanlığın içine çekiştirerek soktu. Uyurken çoğu zaman bir köprüden yürüyor gibi hissediyordum. Düşme korkusuyla tetikte olduğumdan bir gözüm hep açıktı. Ben uyanana dek o köprü hiç bitmiyordu. Ne zaman uyanıyordum, işte o zaman köprüyü geçmiş, geceyi sabah etmiş oluyordum.

Ne kadar vakit geçtiğini bilemedim ama bir süre sonra huzursuz bir şekilde uyandım. Karanlığı ve duvardaki gölgemi görmeye hazırlıksız yakalanarak bir an duraksadıktan sonra hâlâ Duman'ın yatağında olduğumu kavradım. Odanın içerisi ıssızdı, uzun saatlerdir uyuyor olmalıydım. Yanağım yastığın üstündeydi, kolum uyuşmuştu ve parmaklarımı hissetmiyordum. Sırtımda bir yük hissediyordum ve yüreğimin alanı sanki daralmıştı. Ensemdeki ter damlasının aşağıya doğru kayışını

hissederken, aklıma ilk düşen şey annem oldu. Burada kaybettiğim zamana kızarak başımı yastıktan kaldırmak için kıpırdandım. Fakat Duman'ın sesi buyurgandı. "Biraz daha uyu."

"Ben..." Ağzımın kurumuş olduğunu, dilimin adeta damağıma yapıştığını hissettim. Sesi çok yakından gelmişti, o an sırtımdaki ağırlığın ona ait olduğunu anladım. Beni sırtımla beraber kavrayarak kendisine yaslamıştı ve nefesi saç diplerime doğrudan akıyordu. "Beni uyandırmalıydın. Saat kaç?"

Terlediğimi hissetmiş gibi, saçlarımı ensemden çekerek hafif bir rüzgârın oluşmasını sağladı. "Ona geliyor," dediğinde sesi baygın ve rahattı. Alkol, kanına karışmakla kalmamış, şuurunun bir kısmını kaybetmesine sebep olmuştu. "Bu gece kal burada, çok geç oldu. Bu saatte uzun bir yol gitmeni istemiyorum."

Duman'ın yanında kalacağıma hasta annemin yanında kalmalıydım. Öğünç beni aramış olmalıydı, hâlâ annemin başında olup olmadığını merak ederken, "Gideyim," dedim teklifini reddederek. "Aklım annemde."

"Döğünç annenin iyi olduğunu söyledi."

Gölgelerimizi izledim. "Onun adı Öğünç."

"Evet anlıyorum, Döğünç."

Annen iyi diyorsa iyi olmalıydı, bu konudaki hassasiyetimi biliyordu sonuçta. Onun Öğünç'e takılmasını umursamadan yanağımı yumuşak yastığa biraz daha sürttüm ve gözkapaklarımı indirdim. Madem öyle, birkaç saat daha uyuyarak gün ağardığında eve giderdim. Kendime, annemle daha fazla ilgileneceğime dair bir söz vererek kasılan bacaklarımı kıpırdattığımda, "Farkında mısın, seninle yatıyorum?" dedi, sesi araştırıcıydı. Göğsüme çekiç gibi iniyordu. "Beni kovman gerekmiyor mu?"

"Sadece uyu Duman."

Kolunun ağırlığı adeta sırtımı eziyordu ama rahatsız edici değildi. Eli göbeğimin üstünden hafifçe karnımı okşuyordu ve gölgelerimiz sürekli kıpırdıyordu. "Pekâlâ," dediğinde, sesindeki memnuniyeti duydum. "İlk defa mı bir erkekle uyuyorsun?"

Uykum vardı, benimle konuşmasını istemiyordum. Bu yüzden kısa kesmek için, "Hım," diyerek onu geçiştirdim.

Gölgelerimiz, bir kalemle duvara çizilmiş gibi belirgin tavırla her kıpırdayışımızı kaydederken, elini uzun saçlarımda hissettim. Saçlarımı, tepemden başlayarak uçlarına doğru yavaşça okşarken, "Ben de," dedi efsunkâr bir sesle. "Ben de ilk kez bir kadınla uyuyorum."

Tavandaki gölgemize, sonra duvardaki gölgemize baktım. Her ikisinde de bir beden gibi görünüyorduk. "Komikmiş," diyerek ona takıldım. "Sus artık, uyuyacağım.

"Ciddiyim."

Gözlerimi devirdim. "Tabii tabii."

"İlkimsin."

Benimle alay etmesini istemiyordum. Duman'ın gözlerine bile baktığınızda cinselliğe olan eğilimini görebilirdiniz. Tutkusunu görebiliyordum. Bu yüzden benimle alay ettiğine emindim. Bir elimi yavaşça yukarıya kaldırarak duvardaki gölgeme baktım. Gölgem, oyun arkadaşımdı. Duvardaki parmağımı izlerken, Duman'ın güldüğünü duydum. "Ömer neden bana karşı bu kadar kaba?" diye sordum "Seni öldüren benmişim gibi davranıyor."

"Bazen cehennemin yedi kat altındaymışım gibi hissediyorum," dedi alakasız bir şekilde. Ona cehennemde kaç kez yandığını sormak istedim. Cehennemi küçümsememesi gerektiğini bilmesi gerekirdi. Elini kaldırdı, yukarıya kaldırdığım elimi tuttu. Parmaklarımız sanki bir alışkanlıkmış gibi birbirinin arasından geçti. "Garip olansa o katları ne zaman indiğimi bilmiyorum. Sanki hep oradaymışım gibi."

"Çünkü doğduğundan beri hastasın," dedim usulca. Göz kapaklarım kapanmadan hemen önce, gölgelerimizin uyumunu gördüm. Saçlarımı okşamaya devam ediyordu. "O yüzden böyle hissediyorsun. Kalbini söküp attığında bundan kurtulabilirsin."

"Biri benim yerime bunu yaptı," dedi, boğazının derinliğinden oldukça kısıkça duyulmuştu cümlesi. Bir anda bana

o kadar sıkı sarıldı ki, gözlerimi kapadığımdan daha hızlı bir şekilde açarak duvara bakakaldım. Parçalarını topladığı aynanın önünde benimle birlikte dikilmiş, yansımasını izliyor gibiydi. Bileklerimizden aşağıya dökülen kan ayakuçlarımızda birikiyor ve biz aynaya o kadar çok bakıyoruz ki, az sonra ayna tekrardan parçalanarak etrafa dağılıyor. Yansımamızı artık göremiyoruz. Hiçbir şey bizi bir arada tutamıyor. Gözlerim kapanmadan önce Duman usulca fısıldıyor. "Biri kalbimi göğsümün içinden söküp aldı ve bana kalp ağrısından daha büyük bir şey bıraktı."

KALP, KIRILDIKÇA ÇOĞALIR

Konuşman lazım,
Kelimeler ağzında ama konuşamıyorsun.
Dudaklarında bir şey var.
Dikişler.
Dikmişler mi?
Onları söküp atmak, bağırmak mı istiyorsun?
Elin dudaklarına gidiyor,
Dikişlerini sökmek istiyor.
Dönüp de bir aynaya bakmıyorsun...
Seni susturan şey, dikişler değil, ağzına örttüğün elinmiş...
Görmüyorsun.
Kimse seni susturmuyor, sen susuyorsun.
Çünkü kalbini o kadar kırdılar ki,
Konuştukların yüzünden öldürülmektense, susarak kendini öldürmeyi tercih ediyorsun.
Kimsenin cinayeti olmuyorsun,
kendi intiharını gerçekleştiriyorsun.

Kâbus görüp de atamadığım çığlığım göğsümde büyüyerek kafamın içinde titreşimlere sebep olduğunda ve sert şekilde kulağımda uğuldayarak, atabileceğim herhangi çığlıktan daha yüksek sesli olduğunda, gözlerimi kan ter içinde açarak tavana baktım.

Elim yanıma kaydı,

Duman'ı aradı.

Yaşıyordu. Buna neden inanamadım bilmiyorum ama tavandaki iri gözlerimi soluma doğru düşürerek yastığın ucundaki herife baktım. Başını sol yanıma, kalbime doğru yaslamış, bacaklarını kendine çekmiş ve elleriyle yastığı sıkarak uyuyor-

du. Odanın içerisi karanlıktı. Birkaç saat sonra gidecek olmama rağmen şimdi yeniden uyuyamıyordum. Vücudumu yukarı çekerek doğruldum, sağ tarafta kalan komodinin üzerindeki abajuru yaktım. Ortalıkta kızıl bir ateş parlamış gibiydi. Onun yüzünü seçebileceğimi anlayarak sol tarafıma döndüm ve yastığa düşmüş başına baktım. Bu noktada görmek de yetmedi ve ben uzanarak parmak ucumla damarının üzerine dokundum. Nabzı sakin, telaşsız, sanki huzurluydu. "Yaşıyorsun," dedim, alnım kırışırken. "Yaşıyorsun eski aşığım."

Parmaklarım o damarının üzerinden yavaşça yukarıya çıkarak yüzeysel şekilde yanağını okşadı ve sanki tüm hücreleri elimin içine toplandı. Ten ısısı normaldi, henüz ölmüyordu. Nefesleri düzenliydi ve uykusu derin görünüyordu. Vücudu, geçen aylara göre daha zayıftı ve sürekli zayıflayacakmış gibi geliyordu. Nemli saçlarına uzanarak onları alnından aldım ve başının arkasına vererek alan açtım. "Sende ne var bilmiyorum ama bana hüzünlü hissettiriyorsun."

Alnımı ovalayarak boş bakışlarımı camdan dışarıya düşürdüm ve perdenin üzerine yatmış ay ışığını gördüm. Üzerimdeki kazağı çıkararak atletle kaldıktan sonra kazağımla terimi silmeye çalıştım ama fayda etmedi. Yorganı bacaklarımdan kaldırarak ayaklarımı yere bastım ve o hâlâ uyurken kıyafet dolabına yürüdüm. Dolap kapaklarını açtım ve elime ilk geçen şeyi, siyah tişörtü başımdan geçirdim. Kendimi daha serinlemiş hissederek yatağa baktım. Uykum kaçmıştı.

Biri kalbimi göğüs kafesimin içinden söküp aldı.

O biri...

O birisini düşündüğüm esnada karnıma sertçe saldıran ağrı karşısında bir an duraksadım ve afallayarak iki büklüm oldum. Siktir! Bu ağrıyı tanıyordum, regl sancısıydı. Ellerimi tişörtün üzerinden karnıma yaslayarak kasıklarımdaki ağrıyı savuşturmaya çalışırken, saçlarımın ucundaki lastiğin yere düştüğünü gördüm. Dolaba yaslanarak sızlandım. "Bir bu eksikti!"

Dişlerimi sıkarak doğrulmaya çalıştım ve aynı anda ağrının şekil değiştirerek sırtıma da vurduğunu hissettim. Ped bulmalıydım. Ne yapacaktım? Belki Ada'dan alabilir, ihtiyacımı giderir ve sıcak su torbasıyla bu ağrıyı halledebilirdim. Buna inanarak birkaç adım attığımda, odadan çıkmak tek gayemdi ama az sonra Duman'ın uykulu sesini duyduğumda durdum. "Daha sabah olmadı; gitme."

Bu çağrıya kayıtsız kalmayarak bakışlarımı yatağa çevirdiğimde gözlerini açtığını ve doğrudan bana baktığını gördüm. "Gitmiyorum," diyerek sıkıntıyla onu cevapladım. Başını yastıktan kaldırarak yüzünü ovalarken, yüzümdeki sıkıntıyı izledi. "Huzursuz görünüyorsun, sorun ne?"

"Karnım ağrıyor," diyerek lafı dolandırmadım ve açıkça belirttim olanı. "Sen uyumaya devam et, senlik bir durum yok."

"Canın yanıyorsa bu elbette beni ilgilendirir."

Uyku mahmurluğundan kurtularak yatakta tamamen doğruldu. Beni baştan aşağıya süzerek bir elini bana doğrulturken, "Gel," dedi ılımlı bir sesle. "Çok mu ağrıyor?"

"Çok."

"Allah Allah." Karnımın üzerindeki elimi kaba sayılmayacak ama nazik denemeyecek bir şekilde kaldırarak elinin içine aldı ve beni kendine, yanına doğru çekti. Birkaç saniye sonra yanındaki boşlukta otururak acıyla onun omzuna asıldığımda, "Oha," diye devam etti. "Sen cidden iyi değilsin. Ne oldu ki böyle birdenbire?"

Elbette bir erkeğin ona söylemeden regl ağrısı çektiğinizi anlaması pek görülmezdi. "Özel günümdeyim," diyerek sessizce açıkladım. "Bu günlerde böyle ağrılar olur, sakin ol."

"Anlıyorum," diyerek sırtımı yukarıdan aşağıya doğru yumuşakça sıvazladı. "Ada'dan biliyorum, o da bu dönemde çok zorlanır. Yanında, ihtiyacını karşılayacağın şeyler var mı?"

Çantamda, küçük gözde hep bir ped bulundururdum ama o çantam yanımda değildi. İhtiyacımı Ada'dan karşılayabileceğimi düşünüyordum ama Duman'dan bunu isteyerek hem

Duman'ı kardeşinden hem de Ada'yı Duman'dan utandırmayı istemezdim. Belki o da benim için sıcak su torbası hazırlayabilirdi. Var mıydı bilmiyordum ama Ada'da regl döneminde ağrı çektiğine göre evde bulunduruyor olmalıydılar. "Benim için sıcak su torbası hazırla," dedim.

"Kalbin neden hızlı atıyor?"

"Hızlı mı atıyor?"

"Melodi gibi."

Gözlerini devirdi. "Ha. Rap yapıyor."

Manyak mıydı neydi, beni güldürüyordu. Yanaklarımın içini ezerek gülmemin gereksiz olduğunu ve hatta benimle alay ettiği için onu azarlamam gerektiğini düşündüm. Yine de bunu yapmadım. Karın ağrımın şiddetini gizleyerek yerimden kalktığımda, "Ayakların çıplak, yerlere basarsan daha çok ağrır karnın," dedi ve az ileriyi işaret etti. "Ev terliklerini giyin."

Kapısının arkasındaki ev terliklerini giyerek odadan dışarıya çıktığımda, karanlık koridorda yönümü buldum ve Ada'nın odasına girdim. Kapıyı sessizce açtığımda yatağında mışıl mışıl uyuduğunu gördüm ve etrafta pedini koyabileceği bir yer aradım. Makyaj masasının altındaki temizlik ürünlerinin yanında buldum. Bir tane çekip çıkararak avucuma kıstırdım.

Banyoya gidip işimi hallettikten sonra daha rahatlamış şekilde Duman'ın odasına geri döndüm ama onu odada bulamadım. Sıcak su torbası istemiştim, onu hazırlıyor olabilirdi. Mutfağa doğru yürüdüm ve başımı kapıdan içeriye doğru uzattığımda, onu tezgâhın önünde buldum. Silueti iri ve uzundu. Elindeki bir şeyle uğraşıyor, sövüp duruyordu.

"Çok ses çıkarıyorsun."

"Ne o, Ada'nın yetişkin aktiviteler yaptığımızı düşünmesinden mi endişeleniyorsun?"

"Seninle yetişkin aktiviteler yapmayacağım. Unut."

Aptal, konuyu sürekli buraya çekiyordu. İmalar yapmayacağım demesinin üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişti ov-

saki. Saçımı kulağımın arkasına atarken, kahvaltı masasının üzerindeki dumanı tüten içeceği gördüm. Siyah kupanın içindeki içecek oldukça sıcak görünüyordu. Masaya yaklaşarak kendime en yakınımdaki sandalyeyi çektim ve oturduğumda, onun işini halletmiş olduğunu gördüm. Hemen çaprazımda, bana yakın duran sandalyeyi çekerek sıcak su torbasını karnıma koydu. Torbayı karnımla kasıklarım arasındaki yere yerleştirirken, gözleri, gizli bir sandığa açılan oyuktan bana bakıyor gibi esrarlıydı. Ellerimiz sıcak su torbasının üzerinde çarpıştı. "Canının acısına bir puan versen on üzerinden kaç verirsin?" diye sordu, ellerini uzaklaştırırken. "Dürüst ol."

Sıcak su torbasını karnımın üzerine bastırırken, ayaklarımı masanın altındaki demirlere yaslayarak düşündüm. "Sanırım yedi verirdim."

"Ah." Yanağını elinin içine yasladı. "Çokmuş."

"Yaa."

Onu, beni izlemekten alıkoyamıyordum; bunu hiç yapamıyordum. Kupaya baktım. "Bunu ne ara yaptın?"

"Sıcak su torbası için hazırladığım sudan kalanı kahve yaptım," diye hızlıca cevapladı beni. "Kafein karın ağrısına iyi gelir."

"Hım," diye geveledim ağzımın içinde. İçi kahve dolu olan kupanın hemen karşısındaki Nutella kavanozunu gördüm, içinde bir kaşık vardı. "Bu ne için?"

"Tatlı da ağrıyı kesebilirmiş."

"Pek tatlı sevmem..."

"Ye onu."

Tıp tıp bakıştık.

Başımı önüme eğerek Nutella kavanozunu kendime çektim ve kaşığı alarak kaşıklamaya başladım. Ağrıyı hafifletse bile memnun kalırdım, çünkü henüz mazoşist değildim ve bu regl ağrısından hoşlanmıyordum. İfadesiz görünmeye çalışarak birkaç dolu kaşık Nutella yedim ve ardına kahveden yudumladım. İkisi bir arada iyi olabilirdi. Duman beklenmeyen bir anda

parmağını saçlarıma uzatarak o tutamları kulağımın arkasına yerleştirdi. Avuç içi elmacık kemiğime çarpmıştı, avuçları güzel kokuyordu. Başımı okşadı. "Deniz çok hırçın," dedi, yakınımdan. "Ama ben hâlâ gemiyi karaya yaklaştırmıyorum."

Başımı kaldırsam burun buruna gelebilirdik. "Neden her fırsatta bana dokunuyorsun?"

"Çünkü elimin teninin üstünde kayışından zevk alıyorum," dedi boğukça. Dudakları kulağımın etrafındaydı ve konuştukça kulak mememe sürtünüyordu. "Gerçek zevkten bahsediyorum."

"Yapma," dedim, elimi dizine koyarak. Dizini sıktım. "Yapma!"

"Birkaç dakika," dedi inler gibi, kalınlaşmış sesiyle. Bana karşı dirençsizliğini gördüğümde, ona doğrultacağım en tehlikeli silahın kendim olduğunu anladım. "Boynunu ısırmak istiyorum."

"Sen..."

Boynumu ısırdı.

Dişlerinin sivri uçlarını boynumda hissettikten hemen sonra o dişleri boynuma geçirdi ve ağzının içi tenime bulaştı. Ağzını boynuma sabitlemiş, ısırdığı yeri dilinin ucuyla yalarken, ben yalnızca bundan sağ bir şekilde kurtulmaya çalışarak nefes bile almıyordum. Bir eliyle ensemi sabitleyerek diğer elini dudağımın kenarına yerleştirirken, "Kalçanı kucağıma yaslamak istiyorum," dedi edepsizce. "Senin de istediğini biliyorum. O ağzın o kadar açıldı ki, beni, seni öpmeye teşvik edip durma!"

Yüzümü avucunun içiyle kavrayarak bana tam karşımdan baktığında, gözlerinin simsiyah olduğunu gördüm. Neden engel olmadığımı biliyordum, çünkü bana dokunması gerçekten zevk vericiydi ama bunun sevgiyle bir alakası yoktu. Yüzüme yaklaşarak çenemi yaladı. "Çikolata bulaştırmışsın."

Genzimi temizledim. "Temizle."

"Siktir."

Dilini her yerimde hissettim. Çenemde, dudağımın kenarında, ağzımın üstünde, altında... Ama asla dudaklarıma do-

kunmadı, onları öpmedi. Ondan zaten bunu istemiyordum. Bazen bir şeyler öylesine gelişirdi, bunun için âşık ya da sevgili olmanız gerekmezdi. Tutku, hep aramızdaydı. Gözlerimi kapatarak dilinin değdiği yerlere kendi dilimle dokunurken, bir gümbürdeyiş duydum ve bunun onun kalbinden yükseldiğini idrak ettim.

Kalbi...

Onun kafasını ellerimin içine alarak dilini ağzımdan çekmesine sebep olduğumda sızlanarak bana uzanmaya çalıştı ama buna devam edemezdi. Teni kıpkırmızıydı ve soluğu çok seriydi. Dudaklarımı yalayarak ellerimin içindeki yüzünü okşarken, "Dur," dedim kısık, yatıştırıcı bir sesle. "Duman, sakinleş. Tamam bak, güzel bir andı ve bitmesi gerekiyor tamam mı? Sakinleş."

Alnını yorgun bir şekilde alnıma dayadığında ses etmeyerek yüzünü okşamayı sürdürdüm ve onun göz kapaklarının kapanmasını izledim. "Sana, hissettiğim sevinci puanlayayım mı?"

"Hım." Saçlarını düzelttim. "Puanla."

"On üzerinden on."

Dizini okşadım. "Güzel bir puanlama."

"Kalbimin hatırına, inkâr etme bu ânı."

Omuz silktim. "Hangi ânı?"

Başımı alarak boynuna bastırdığında, boynunun üzerinden dışarıyı, sokağı gözetledim. Boynu geniş olduğu için yanağımı rahatça yaslayabiliyordum. Ellerini sırtımdan bastırarak beni düşmememem için desteklerken, "Seni şeytan," dedi, kalbi hâlâ hızlı çarpıyordu. "İki yüzlü, yüzsüz şeytan."

Ona cevap vermeyerek elimi karnıma yasladım ve ağrıyı savuşturmaya çalışarak gözlerimi yumdum. Biraz kahve ve çikolata ağrıyı yatıştırmak konusunda iyi rol oynamışlardı. Biraz öyle durduktan sonra uyumak istediğimi fark ederek kendimi olduğum ana bıraktım. Duman'ın büyük ve kemikli ellerinin sırtımı sıvazlayışını, omuzlarımı okşayışını, saçlarımla oynayışını hissetmeyi bıraktığım nokta uyuduğum noktaydı.

Bir süre sonra uyandım. Olduğum yerde kıpırdandım ve uyuyakaldığım yerden daha yumuşak bir yerde olduğumu hissettim. Ah, parlak güneş ışınları göz kapaklarıma doğrudan vuruyordu. Yatakta mıydım? Sanırım öyleydim. Ağrı karnımda ve kasıklarımda geziniyordu, hissedebiliyordum. Üzerimdeki ağırlık yorganın ağırlığı olmalıydı. Erkenden kalkmak, annemin yanına gitmek istiyordum ama görünen oydu ki güneş çoktan doğmuştu.

Yataktan kalkmak istemiyordum.

Gözlerimi odada gezdirdiğimde, Duman'ın dolabın önünde, sırtı bana dönük bir vaziyette gömleğini giydiğini gördüm. Gömleğin üzerindeki hayali tozları silkerek yakalarını kavuşturdu ve muhtemelen düğmelerini iliklemeye başladı. Parmaklarını ensesine uzattı, gömleğinin yakalarını maharetli parmaklarıyla, bir çırpıda düzeltirken, "Günaydın," diyerek yattığım yerde doğruldum ve yorganı üzerimden kaldırdım. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Dolabın içini kurcaladıktan az sonra bir kemer seçti ve kemeri pantolonunun beline geçirmeye başladı. "Seni evine götüreceğim."

Siyah, keten bir pantolon giymişti. Kemerinin metal tokasının sesini duydum. "Bu yetkiyi sana kim verdi?" diyerek ifadesiz bir şekilde ona çıkıştım. "İki elleştik diye benim üzerimde kararlar verebilme hakkına sahip olduğunu düşünüyor..."

"Uzatma," diye terslendi, sesi soğuk ve kural tanımazdı. "Bundan sonra böyle... Kabalaşmamı istiyorsan pekâlâ kabalaşabilirim Mahşer. Bundan sonra her adımından haberim olacak."

Vücudumdaki tüm duyuların tetiklendiğini hissettim. "İçimdeki canavarı uyandırma Duman."

"İnkâr etsen de işe yaramaz. Bu saatten sonra, bu saate kadar olduğumuzdan daha fazlasıyız."

Özgürlük alanımın daralmasından hoşlanmamıştım. Neyden bahsediyordu? Bir arada, bir şeyler yaşamaktan mı? Dün

gece ona izin vererek mi böyle düşünmesine sebep olmuştum? "Duman, kendine gel. Daha hastane odasındayken konuşmadık mı bunların tekrarlanmayacağını? Sadece kumpası halledeceğimizi? Aramızda bir şey olmayacağı..."

"Sana kalbimi göğüs kafesimin içinden söküp aldığını söylüyorum ve sen dönüp aramızda bir şey olmadığını mı söylüyorsun?" Aniden omzunun üzerinden bana döndüğünde, onu uzun zaman sonra ilk kez böyle sinirli ve öfkeli gördüm. Gözleri, isminin hakkını veriyordu. "Ne yani? Kalbimi eline alıp öylece arkanı dönüp gitmeni mi izleyeceğim? Uzatma, sevgilimsin."

Dudaklarımın arasından sinir dolu, bilinçsiz bir gülüş fırladığında Duman dolabın içerisinden ceketini bir çırpıda aldı ve odayı terk etti. Arkasından öylece baktım. İdrak etmem, doğru duyduğuma kendimi ikna etmem gerekiyordu. O neyden bahsediyordu Allah aşkına? Bana karşı hisleri yoktu. Sırf onun kadar tutkulu, arzulu ve öfkeli olduğum için benimle olmak istiyordu ve utanmadan sevgili olmaktan bahsediyordu.

Ne yani, el ele tutuşup sinemaya falan mı gidecektik?

Gözlerimi devirdim. Ayaklarımı yere basarak yataktan kalktığımda sadece benimle alay ettiğini düşündüm ama gözlerindeki ciddiyeti hatırladığımda küfür ettim. Cidden, saçımı başımı yolmak istiyordum. Bunu neden yapıyor, sakinleşmeme izin vermiyordu? Ellerimi yüzümün içine alarak odanın içinde dört döndüm. Vücudum buz tutmuştu. Sanki ben bir yarayı dikiyordum ama yara inatla dikiş tutmuyordu. Sürekli aynı şey tekrarlanıyordu. Bir an benden ümidini kesiyor, bir an sonra beni istediğini söylüyordu.

Üzerimdeki tişörtü bir çırpıda çıkararak etrafta kendi kıyafetlerimi aradım ve bulduğum gibi üzerime geçirdim. Çoraplarımı söylenerek giydim ve onun tişörtünü dikişlerinden sökerek yırttıktan sonra odanın ortasına fırlattım. Saçlarımı bileğimdeki tokayla bağlayarak sakinleşmeye çalıştım. Belki de yapmak istediği şey beni sinirlendirmekti ve ben buna izin veremezdim.

Saçmalıktı.

Biz ve sevgili olmak...

"Karnın hâlâ ağrıyor mu?"

Kafamı kaldırarak ona baktım, kapının eşiğindeydi ve ciddiyetle bana bakıyordu. Ellerim iki yanımda sağlam yumruklar oluştururken, karın ağrımdan daha büyük bir meselenin aramızda durduğunu hissettim. "Biz seninle sevgili falan değiliz tamam mı?"

"Sen adına ne dersen de," dedi oldukça rahat bir şekilde omuzlarını silkerken. "Bundan sonra o tür bir şeyiz işte."

"Aklını mı kaçırdın!"

"Baksana, zaten bana duygusal bir şeyler hissetmiyorsun," dedi aniden, gözleri çok kısıktı ve kehribarları bu sabah çok ciddi bakıyordu. "Sadece takılacağız. Niye bu kadar dert ettin?"

"Ben sadece takılmam! Sen kulüpten kız mı kaldırıyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Sakinleş. Sadece akışına bırak ve içinden geldiği gibi davran. Kasma, kurallar koyma, ihtiyacını duyduğun şeye, bana direnme! Bak ve içinden geleni yap..." Uzunca soluklandı. "Ben artık kayıp giden zamanın seni götürmesini istemiyorum. O an kolumu omzuna atmak istiyorsam bunu yapacağım, yanağından öpmek istiyorsam yapacağım, saçlarını okşamak istiyorsam yapacağım. Pekâlâ, sen bunları yapma ama en azından izin ver. Ve böylece, kısa ömürlü, aptal bir ilişkimiz olsun."

Yumruklarım gevşedi. "Senin komada olan bir sevgilin var."

Gözleri bana o kadar dikkatli baktı ki, beni bir sorgu odasında hissettirdi. "O gece onu komaya soktukları doğru ama hiçbir zaman sana komada olanın kim olduğunu söylemedim. Bu saatten sonra da söylemeyeceğim. Şu an sana bizi teklif ediyorum ve sana ret hakkı tanımıyorum. Birlikteyiz, bu kadar..." Dilini şaklattı. "Karnın ağrıyor mu?"

"Şiddetli değil," dedim, kafam karışmıştı. "Ya senin kalbin?"

"İlaçlarımı alırsam daha iyi olacak."

Odadan içeriye geçtiğinde iri vücuduyla kapladığı alanın, kalbimin hacmi kadar olduğunu düşündüm. Komodini açarak bir çanta çıkardı ve içerisinden birkaç kutu aldı. Çantanın içinde çok sayıda ilaç vardı, düzenli kullanıp kullanmadığını bilmiyordum. Birkaçıyla beraber odadan çıkmadan önce omzunun üzerinden beni süzdü. "Düş peşime."

Kendime birkaç dakika verdim. Daha sakindim, dinmiştim. Beni şaşırtmış, öfkelendirmişti ama niyetini anlamıştım. Bana karşı hissettiği arzuyu görmek için kâhin olmak gerekmiyordu. O arzusunu durdurmak istemiyor, zaman zaman benimle takılmak istiyor ve bunun, benim ona ölmeden önceki hediyem olmasını istiyordu. Bahsettiği sevgililik falan değildi, zaten bir sevgilisi vardı ama...

Odadan dışarıya çıkarken garip şekilde sakindim. Ada'nın Rose ile konuştuğunu duyabiliyordum, saat epey geçmiş olmalıydı. Sesleri salondan taşıyordu. Rose'a gıcık oluyordum, çünkü Duman benim işbirlikçimdi ve Rose'un onu elimden almasına izin veremezdim. Arkadaşlarımı paylaşmaktan hoşlanmazdım. Koridor boyunca yürürken Duman elinde ilaçlarıyla mutfaktan çıktı ve o an ilaçlarının yanında, elinde bir sıcak su torbası taşıdığını gördüm. Gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı, kol düğmelerinin parlaklığı gözüme çarpmamış değildi. Yanıma vardığında, ben portmantodaki montuma uzanmıştım. "Arabayla giderken karnına koy. Arada bir yüzünü buruşturduğunu görüyorum, ağrıyor hâlâ karnın."

Nasıl başardım bilmiyorum ama beni eve götürmesiyle ilgili olan emrivakisine kızmamaya çalıştım ve bunu başararak montumu kucakladım. "Senin işin gücün yok mu? Hep benimlesin?"

"Bir okuldan geri dönüş bekliyorum."

"Ne?"

"Matematikçi olduğumu biliyorsun." Tam karşımda, bir kafa boyu yüksekliğimdeydi. Ben ancak onun soluk borusuna yetişebilirdim. "Atama beklemekten sıkıldım. Paraya ihtiyacım

yok, kafa oyalamak için çalışacağım. Birkaç özel okuldan geri dönüş bekliyorum."

Öğretmenlik yapacağını hiç düşünmemiştim. Aslında saçmalıktı, neden düşünmeyecektim ki? Bölümünü başarıyla bitirmiş, matematik öğretmeni olmuştu ve istediği zaman mesleğini icra edebilirdi. Sırıttım. "Onlara nasıl katlanacaksın? Sürekli sana sorular soracaklar..." Duman'ın o sinirli, agresif ifadesini gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. "*Öğretmenim bir daha anlatır mısınız? Öğretmenim bu sorunun cevabı ne? Ay öğretmenim, bu kadar yakışıklıyken neden podyumda değil de buradasın...*"

"Ne?"

Aniden durdum. "Ne ne?"

"Yakışıklı olduğumu söyledin..."

Ağzımdan mı kaçırmıştım? Kaşlarımı çatarak, montumun fermuarını yukarıya çekiştirdim. "İşte fena değilsin. Sokaktan geçen her iki erkekten daha iyisin."

Ben montumun fermuarıyla uğraşırken, onun eli beni belimden yakaladı ve beni kendine yasladı. Gözlerimi devirerek ellerime bakmaya devam ettiğimde, çenesini alnıma dayadı. Karnı karnıma yaslandığında ve nefesi alnımdan aşağıya aktığında, dün geceyi anımsadım. Boynumda dişlerinin izi vardı, o da bunu görmüş olmalı ki bir an hırladı. "Sen sokaktan geçen erkekleri mi inceliyorsun?"

Vücudunu cömertçe vücuduma yaslayarak beni portmanto ya ittirdiğinde, huysuzlandım. "Sana ne?"

"Saman ye!"

"Ben tokum sen ye!"

"Geri zekâlı."

"Salaksın ya..."

Birbirimize kötü kötü bakarak uzaklaştığımızda, Rose'un salondan çıktığını göz ucuyla gördüm. Elinde içi dolu bir tepsi vardı, Ada'nın kahvaltısı olmalıydı. Bir Duman'a bir de bana bakarak koridor boyu yürüdü ve kırmızı eteğinin altına sak-

lanmış kalçalarını sallayarak mutfağa girdi. "Duman Bey çamaşırlarınız makineden çıktı, asayım mı?"

Duman ayakkabılarını portmantodan alırken sıcak su torbasını elime tutuşturdu. "Acelesi yok, sen bilirsin."

"Asayım o halde."

Gözden kaybolduğunda portmantodaki botlarımı aşağıya indirdim ve sırtımı kapıya dayayarak fevri bir şekilde ayakkabılarımı giyindim. "Asıyım ı hıldı."

"Kıskanma kıskanma..."

Onun ayağına vurarak sokak kapısını açtım ve Ada'nın abisine seslendiğini duyarken merdivenleri inmeye başladım. Duman kardeşiyle görüşürken ortalıktan kaybolsam fena olmazdı. Onunla konuşmak, vakit geçirmek zorunda kalmazdım. Apartmandan dışarıya fırladığımda ellerimi ceplerime yerleştirerek kaldırımın dibinde yürümeye başladım. Onunla yollarımız tekrardan kesiştiği o günden beri kafamın içi çok dolmuştu, annemin nasıl olduğuyla bile ilgilenemiyordum. Varlığını hayatımdan eksiltmek istiyordum ve yapacaktım.

"Arabaya atla!"

Durdum. Sokağın ucuna doğru bakıp eve tek başıma gitmeyi düşünürken, kafasını arabanın camından çıkartmış, onaylamaz gözlerle bana baktığını gördüm. "Neden gidip evinde uyumak yerine beni evime götürmek istiyorsun?"

"Sağ salim evine vardığını görmek beni memnun edecek."

Sakince kaldırımdan indim ve kaputun önünü dolanarak şoför koltuğunun yanındaki yere yerleşmek için kapıyı açtım. Kendimi koltuğa attığımda hâlâ aptal bir şekilde kucağımda sıcak su torbasını taşıyordum. Torbayı kasıklarımla karnımın birleştiği noktaya yaslayarak kollarımı torbanın üzerinden karnıma doladım. "Bana hiç tahammülün yok mu?" diye sordu, beklenenden sakin şekilde. "Bana karşı neden bu kadar kin dolusun?"

"Çünkü evvelden, aksini hak etmediğini bana kanıtladın."

Viraj alarak direksiyonu çevirdi. "Sana ne yaptım ki?"

"Duman, beni çok yoruyorsun."

Sert çıkıştı. "Gözlerindeki nefreti görmeye tahammül edemiyorum!"

Bu, beni onun gözlerine bakmaya zorladı. "Senden nefret etmiyorum ki."

"Gözlerin... Benden bir şeyin intikamını alıyor."

Dişlerimi sıktım. "Ben herkese öyle bakarım."

"Ben herkes miyim?"

"Ne farkın var ki?"

"Farkım, kalp atışlarını yükseltiyor olmam olabilir mi?"

"Duman..." Elimi yorgunca başıma yasladım. "Birinin kalbini yanına alamazsın. Bırak, gelirse zaten gelecektir."

"Benim bekleyecek zamanım mı var!"

Doğru, yoktu. Beklemek Duman için bir seçenek olamazdı. Ömrü beklemek için yetersizdi. Buna karşı bir şey diyemeyerek gözlerimi önüme indirdiğimde, ellerim su torbasını daha sıkı kavradı. Ayakkabılarımı çıkarmaya gerek görmeden bacaklarımı kalçamın altına kıvırdım ve yüzümü cama yaslayarak serinlemeye çalıştım. Duman genzini temizledi. "Sana yol üzerinden kahve alayım mı?"

"Gerek yok."

Omzumu aşağıya yukarıya, yavaşça sıvazladı. "İyi ol bebeğim."

Kafamı yalnızca salladım. Dengesizliğine takacak değildim, yaradılışımızda böylesi vardı. Her ikimiz de bir an hırçın denizken, bir an sonra sakin nehirler gibiydik. Omzumu sıvazlamaya ara vermeden tek eliyle arabayı kullanmaya devam ederken dijital ekrandan saate baktım. Sabahın erken saatiydi ama istediğim kadar erken değildi. Annem nasıldı, Öğünç'ü aramalıydım. Telefonumu cebimden çıkararak ekrana bakındım ve ondan birkaç mesaj olduğunu gördüm.

Gönderen: Öğünç

Ne zaman dönersin?

21.47

Bu mesajını görmemiştim, biraz sonra bir mesaj daha atmıştı.

Gönderen: Öğünç

Neden telefonlarını o Duman mıdır köz müdür, o it açıyor?

22.24

Ve bir tane daha...

Gönderen: Öğünç.

Böyle aşkın ızdırabını siiiiiiikeeeeeeeyiğğğğğğğmmmmmmmm.

22.38

Mesajlarına gözlerimi devirerek sırıttım. Bazen umursamıyor olabilirdim ama Öğünç'ü severdim. Sınırlarını aştığı oluyordu ama ben onu azarlamaktan bıkmışken, o bundan bıkmamıştı.

Gönderen: Öğünç

Ara beni.

06.57

Onu aramak için telefonumu kulağıma yasladığımda, kontörümün olmadığını söyleyen sekretere küfür ederek mesajlara girdim. Parmaklarım tuş takımında hareketlendi.

Gönderilen: Öğünç

Kontörüm yok, bu yüzden mesaj hakkımdan yazıyorum. Anneme baktığın için teşekkür ederim, şimdi eve geçiyorum.

10.17

Mesajı aldığından emin olmak istesem de bana dakikalar boyunca cevap vermediği için bundan emin olamadım. Öğünç okuldan benimle aynı dönem mezun olmuştu ve şimdi boştaydı. Nerede ne yaptığına akıl sır erdiremezdim. Gezip tozardı. Duman'ın dik dik elimdeki telefona baktığını gördüğüm an bir bildirim geldi. Vay canına, tarife hattımdan bir mesajdı. Yapılan yüklemeden ve özgürce konuşulacağından bahsediyordu. Hemen ardından Öğünç'ün mesajı bildirim ekranına düştü.

Gönderen: Öğünç

Geceleri arayıp benim sapığım olman için sana çok yönlü paket yaptım.

Teşekkür etmek istersen seksi bir fotoğrafını gönderebilirsin.
10.34

Enayilik mi yoksa iyilik mi yapıyordu? Aman, bana neydi? Sonuçta beleşe paketim olmuştu, bununla mutlu olabilirdim. Sırıttım ve ona istediği değil de, hayal dahi edemeyeceği bir fotoğrafı göndermek için kamerayı yüzümün hizasına kaldırdım. Daha önce Duman'a da gönderdiğim gibi el hareketi çektiğim bir fotoğrafı ona gönderecektim. Bunu yapmak için elimi kameramın hizasına kaldırdığım sırada, "Ne yapıyorsun?" dedi Duman, kupkuru bir sesle. "Kime gönderiyorsun onu?"

Kendisine cevap vermeden bu anı fotoğrafladım, kameranın klik sesi arabanın içini doldurduğunda, Duman'ın sabırsızca soluduğunu duydum. "Sana bir soru sordum," diyerek üstüme gelmeye devam etti. "Kime o fotoğraf?"

Fotoğrafı göndermek için WhatsApp'a girdiğimde, saçlarım yüzümün iki yanına dökülmüş ve ondan gelen dokunuşa hazırlıksız yakalanmamı sağlamıştı. Omzumu çimdikledi. "Flört etme şu döğünçle!"

"Arkadaşım o benim."

Beni, bana çimdik atarak durduramayacağını anladığında bir anda telefonuma uzandı ve telefon kemikli parmaklarımın arasından kayıp gitti. Hayretle elimdeki boşluğa bakarken, bana ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordum. Telefonu torpidoya fırlattı. "Sana resmen yürüyor Mahşer!"

"Salak mısın nesin ya..."

Söylenerek onu hiç takmadım ve Duman bu sükûnetim karşısında daha da delirerek ağzına geleni saymaya başladı. Umurumda değildi, karın ağrımla ilgilenecektim. Virajları daha sert aldığında ve hızlandığında karnım daha çok ağrıdı ama bunu söyleyerek kendimi acındıracak değildim. Direksiyonu son kez çevirdiğinde ve araba evimin sokağına girdiğinde oturduğum yerde dikleşerek sıcak su torbasını torpidoya bıraktım. Çantamın askısını omzuma geçirerek evimize bakarken, "Bir daha eşyalarımı elimden çekip alma," diyerek onu azarladım. Ona

bir bakmadan torpidodaki telefonumu kaptım. "Oraya buraya arlatma. Ben asla birinin kum torbası olmam Duman, bilesin..." Kaskatı bir sesle konuşuyordum. "Şimdi arabayı kenara çek."

Arabayı istediğim gibi kenara çektiğinde ve tekerlekler ani fren sonucu tozu dumana katarak durduğunda, doğrudan kapıya uzandım. Onun da inmek için kapıya uzandığını gördüğümde, artık kovadaki suyun taştığını hissederek bağırdım. "Sen nereye?"

"Kayınvalideme bir selam vereyim istedim."

Hızla koluna asılarak onu koltuğuna doğru çekiştirirken, "Sinir hastası ettin beni," diyerek avazım çıkana kadar bağırdım. Yukarıdan, omuz üstünden bana boş boş bakıyordu. "Ne kaynanası be?"

"Kaynana demedim, kayınvalide dedim."

"Kafanın içinde bir delik açmak istiyorum!"

"Yok, kalsın." Biraz alayla, biraz kederle gülümsedi. "Kalbimdeki kâfi."

Kalbi gözlerinde attı,
Yüreğinden vurulmuş bir kuş gibi.

"Duman, eğer kalbindeki deliğe yama olmamı istiyorsan beni senden uzaklaştırma. Böyle yapmaya devam edersen seni görmeyi bile istemeyeceğim."

Gözlerinde, ölen bir ışıltının cesedi vardı. Sanki oradan, ölen mutluluğunun cesedini izliyor gibi bariz bir kayboluş ama boşlukla bana baktı. "O piçe öyle fotoğraflar atma."

"Göğüslerimin fotoğrafını atmadım Duman, yalnızca parmağımdı."

Parmak eklemleriyle başıma vurdu. "O fotoğrafın aynısını bana attın, ona neden atıyorsun ki?"

"İyi, ona da serçe parmağımınkini atarım."

"Fotoğraf atmak yok!"

Koltuğumda kayarak ondan uzaklaştım ama benim elim hâlâ onun kolunda, onun da parmakları hâlâ kulağımın yanındaydı. Dik dik baktım. "Bana emir verme."

"O itle flört etme!"

Kolunu yavaşça bıraktım. "Evine dön artık."

Saçlarımı daha sert okşadı. "Bana göğüslerinin fotoğrafını atsana."

"Seni var ya..."

Dirseğimi karnına geçirerek kıvranmasını izlerken, açtığım kapıdan dışarıya fırladım ve ona bağırarak kapıyı suratına çarptım. Ağzının içinde geveleyerek camdan bana bakarken, etrafta arabasının camını indirecek kuvvette bir taş aradım ama bulamadım. Kafamı kaldırıp baktığımda hâlâ bana baktığını ama bu sefer daha sakin, sevinçli olduğunu gördüm. Dağınık saçlarının bir kısmı önüne inmişti, küpeleri hâlâ parlıyor ve gömleğinin yakası boynuna sürtünüyordu.

Bana gülümsedi.

İçtendi.

Dudaklarımı dişleyerek omuzlarımı silktiğimde içeriye geçmem için basit bir hareket yaptı ve ben kalçalarımı sallayarak bahçeye yürürken, çantamın sırtıma vuruşlarını hissettim. Sokak sakindi ama karşı apartmanın penceresindeki bir kadının tiksintiyle beni süzdüğünü gördüm. Ciddi ciddi beni fahişe, Duman'ı da müşterim sanıyorlardı. Camdaki kadına bakarak adeta hırladım ve o yakalandığını anlayarak endişelenirken elimi boynuma kaldırarak, boynumu kesiyormuşum gibi yaptım. Mesajı kaptı, camı kapattı ve perdeyi çekti.

Pis pis güldüm.

Bahçeden içeriye girerek Duman'ın kadrajından çıktığımda hızlandım ve çantamdan evin anahtarını çıkardım. Sokak kapısının kilidini açarak eve girdiğimde salonun boş olduğunu gördüm. Kapıyı arkamdan kapatarak içeriye girdim ve çantamla ayakkabılarımı portmantoya bıraktıktan sonra montumu da üzerimden sıyırarak çıkardım ve portmantoya fırlattım.

"Anne?"

Mutfaktan inledi.

Onun inlemelerinin beni hâlâ ürperttiğini fark ederek gergin bir şekilde salona bakınarak mutfağa yürüdüm. Salon sıcaktı, elektrikli soba uzun süredir yanıyor olmalıydı. Mutfaktan içeriye girerek basık, küçük tezgâhın önünde annemi gördüm. Ocağın üzerinde, hararetle tencere karıştırıyordu. Üzerinde siyah bir boğazlı kazakla dizleri çıkmış eşofmanı vardı ve sarı, kısa saçları omuzlarının üstüne kat çıkmış görünüyordu. Yanına ilerleyerek onun başının üstünden tencereye baktığımda, çikolatalı puding yaptığını gördüm. "Merhaba."

Beni iniltiyle selamladı.

Allah aşkına her gün, her saat, her konuştuğumuzda onun sanki acı çekiyormuş gibi inlediğini duyarak hayata ve insanlara karşı nasıl öfke beslemezdim ki. Nasıl tek amacım intikamım olmazdı?

Onun küçük, yaşlanmış elini kavrarken, "Üşümüşsün," dedim kısıkça. "Bekleseydin, ben yapardım. Mutfak soğuk, içeride olman gerekiyor."

Pudingi karıştırmaya bir an ara vererek bana döndü ve ellerini konuşmak için kaldırdı. *Canım puding çekti.*

Tencere içerisindeki tahta kaşığı aldım. "Gerisini ben halledebilirim, sen içeriye git anne."

Kaşığı elimden almadı ama gitmedi de. Kollarını zayıf göğsünün üstünde kavuşturarak beni izlemeye başladığında, rahatsızca kıpırdandım. "Ne?" dedim bana öyle dikkatli bakması karşısında. "Kızını çok mu özledin?"

Parmaklarını gözümün önüne soka soka adeta ağzımın içine girdi. Gözlerim, parmaklarını takip ederek ne dediğini anlamaya çalıştı. *Onunla aranda ne var* diyordu, uzun zamandan sonra bana gerçek bir anne gibi hesap sorarak. *Görüyorum, seni sürekli o bırakıyor.*

Ah, şuna da bakınız siz. Benden hiç haberi olmadığını düşünüyordum, beni izlemediğini, görmediğini... Ama görüyor muydu? Onun için var mıydım? İçimin coşkuyla dolduğunu hisset-

tim. "Duman sadece bir konuda bana yardımcı oluyor anne," dedim, doğrunun yarısını paylaşarak. "Aramızda bir şey yok."

Onu tanıyorum. O çocuğun fotoğrafını dolabında saklıyorsun.

Ne? Ha siktir! Tamam, öyle bir fotoğraf vardı ama lise zamanında, on altı yaşımdan kalmaydı ve bu zamanla alakası yoktu. Annemin onu fark ettiğini bilmiyordum, doğrusu annemin benimle ilgili bir şeyleri fark ettiğini bilmiyordum. "Dolabımı mı karıştırıyorsun?"

Annem aniden belime çimdik attı. *Seni öptü mü?*

"Anne, utan azıcık!"

Annem gözlerini üzerimden hiç ayırmadan yüzümü izlemeye devam ederken pudingi karıştırmayı sürdürdüm. Parmakları gözümün önünde seri bir şekilde hareket etti. *Ciddi misiniz?*

Ne? Gerçekten bir ilişkimiz olduğunu düşünüyor, bunun derecesini tartıyordu. Duman ve ben, ciddi bir ilişki? Bayağı komikti ama annemin böyle düşünmesi işime gelirdi. Eğer bizi sevgili sanırsa neden onunla olduğumu sorgulamazdı. Şimdi kafasındaki ilişki varsayımını inkâr edersem Dumanla neden görüştüğümü kurcalayıp dururdu. İyi bir yalancı da olsam onun gözlerine bakmadan, "Duman çaresiz bir şekilde bana âşık," diyerek salladım. "Ben de deneyebileceğimizi söyledim. Hepsi bu."

Oldukça ikna edici bir yalancıydım. Annem beni izleyerek boğazının derinliğinden anladığını belirten bir inilti bıraktı. *Yakışıklı çocuk.*

"Anne..."

Benim için çaresiz bir şekilde ümit ediyordu, hayatıma aldığım herhangi biriyle mutlu olacağımı düşünüyordu. Belki de bana yeterince annelik yapmadığı için kendini böyle tatmin ediyordu. Bilmiyorum. Sorun şuydu ki, açıkça söylemeyeli yıllar olsa da birbirimizi seviyorduk ama bu aramızdaki o mesafeyi yıkmaya engel olamıyordu.

Sesini anımsamaya çalıştım. En son konuştuğunda çok yıllar önceydi. Sesi yok olduğunda sanki kendisi de silikleşmişti. Dünya üzerinde varlığını kanıtlayabileceği tek şeyi, hâlâ atmakta olan kalbiydi. Ona bakarken ne istediğimi ne için savaştığımı gördüm. Annem, intikam almama değmez miydi? Belki ortada babamın ihanetinin olasılığı vardı ama annem için de alınacak bir intikam vardı. Bu intikam duygusunun etimi dağlayarak derinime, en içime yerleştiğini hissettiğimde tahta kaşığı tencerenin içine bıraktım. Uzanarak yanağına kuru bir öpücük bıraktıktan sonra mutfaktan dışarıya fırladım ve öfkeli bir şekilde odama yürüdüm. Kapıyı çarparak odama girdim ve yatağın üzerine oturarak sabırsızlıkla tırnaklarımı yemeye başladım.

Az sonra annem kapıyı tıklatarak elinde bir tepsiyle içeriye girdiğinde, yerimden bile kıpırdamadan cılız vücudunun seri hareketlerini izledim. Tepsiyi komodinin üzerine, sürekli kullandığım parfümün yanına koyduktan sonra kollarını birbirine sardı. Odamdaki, yatağın karşısındaki elektrikli sobanın yanına yürüyerek fişi prize taktı ve sobanın düğmelerini indirerek yanmasını bekledi. Fakat bir sorun vardı, soba yanmamıştı. Annem inleyerek omzunun üzerinden bana doğru döndü, kendince bunun neden olduğunu soruyordu. Onun saflığı bir an içimi acıtsa da buz gibi bakışlarla iç çektim. "Elektrikler gitmiş olmalı."

Annem kafasını sallayarak beni onayladığında, ben kendi düşüncemle tatmin olmayarak yattığım yerden kalktım ve annemin meraklı bakışlarını sırtımda taşıyarak odadan dışarıya çıktım. Sokak kapısına dek yürüyerek kapıyı açtım ve elektrik sayacına doğru yürüdüm. Evet, tahmin ettiğim şey olmuştu. Elektriği kesmişlerdi. Param yok değildi, babamdan kalan paralar vardı ve onları ev için harcıyordum. Unutmuştum, kahretsin o Duman yüzünden hiçbir şeyi hatırlamıyordum ki. Sinirle alnımı kırıştırarak homurdandım ve eve doğru hızlandım. Sokak kapısını çarparak eve girdiğimde, tekrardan odama

gitmek için yürüdüm. Yarın sabah ilk işim faturayı yatırarak elektriği açtırmak olacaktı.

Odama girerek yatağıma çıktığımda annem de ne olduğunu anladı ama elektriğin kesilmesi onun için sorun değil gibiydi. Öyleydi, annem zaten hiçbir şeyi umursamazdı. Bu dört duvar arasında nefes almaktan ve ölmeyi istemekten başka bir şey yapmıyordu. Sırtımı duvara yaslayarak hırçın bir şekilde yorganı ittirdiğimde, annem kızarak bacağımı çimdikledi. *Elektriğin kesilmesi sorun değil, mum ışığını severim.*

"Üşüyeceksin! Çünkü elektrikli sobayı yakamayacağım!"

Çoraplarımı ayağımdan çekiştirdiğinde huysuzlanarak dudaklarımı büktüm. "Deli kadın, bırak çoraplarımı."

Parmaklarını adeta gözüme soktu. *Anneye deli denmez.*

"Pudingini yesene."

Beraber yiyeceğiz.

Komodindeki tepsiyi alarak yatağın üstüne, aramıza koydu ve getirdiği tatlı kaşıklarından birini elime tutuşturdu. Bir büyük kâsenin içini pudingle doldurmuştu. İtiraz etmeyecek, yiyecektim. Zaten karnım hâlâ ağrıyor, beni zorluyordu. Annem de kaşığını alarak kâsenin içine daldırdığında, "Bana da bırak," diye söylendim. "Hepsini bitireceksin."

Daha hızlı yemeye başladı.

Buruk, anlık bir gülümseyiş geçti dudaklarımdan. Pudingi yemeye başlayarak karnımı sıvazlamaya devam ettim. Aslında faturayı ödemeye bugün de çıkabilirdim ama bu karın ağrısıyla çıkmak istemiyordum. Birkaç dakikada kâsedeki pudingi yediğimizde öğle ezanının sesini duydum. Annemi bu aralar namaz kılarken görüyordum. Aslında onu yıllar içinde çok kez namaz kılarken görmüştüm ama hiç düzenli olmamıştı. Puding bittiğinde tepsiyi toparlayarak komodinin üzerine bıraktım. Dikişlerine bakmak için kazağını yukarıya sıvadığımda, pansumanının gayet iyi olduğunu gördüm. Dikişlerinde hasar yoktu. O tepsiyi alarak odadan çıktığında arkasından bağırdım. "Üzerine kazak, hırka falan giy. Hatta bulduğun her şeyi giy."

Az sonra giyip giymediğini merak ederek salona girdiğimde, kalın bir kazak giydiğini ve sokak kapısının önünde, bir kediye mama verdiğini gördüm. Mahallenin, evimizin etrafında gezinen kedilerinden biriydi. Onun üşümeyeceğine emin olarak odaya geri döndüğümde makyaj masamın önüne oturarak aynadan yansımama baktım. Kaşlarımı ve bıyıklarımı alabilirdim, bunun için zamanım vardı. Bu işlemi hallettikten sonra tırnaklarımı kestim ve törpüleyerek ojelerime bakındım. Siyah ojelerden birini alarak tırnaklarıma sürdükten sonra birkaç dakika kurumaya bıraktım. Üniversite diplomamla bakıştım, yakın zamanda işimi yapmaya başlasam iyi olurdu. Tabii bu yakın zaman intikamdan sonrasını içeriyordu.

Bir havlu alarak banyoya girdiğimde şofbenden akan sıcak suyun altında uzunca bekleyerek yıkandım, temizlendim. Annemin evin içinde koşuşturduğunu görüyordum, dikişlerini unutmasa iyi ederdi. Uzun bir süre suyun altında kalarak kiri adeta vücudumdan kazıyarak çıkardıktan sonra havluma sarınarak banyodan çıktım ve odama girerek dolabımın önünde bir süre dikildim. Kırmızı, düz çamaşırlarımın üzerine yünlü bir pijama ile siyah badimi geçirerek yatağın üstüne atladım. Yorganı omuzlarıma çekerek gece uyuyamadığım uykuyu telafi etmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Dinlenmeye, uyumaya ihtiyacım vardı. Gerinerek yastığımı kucakladım ve göğsümdeki kuyunun başına dikilmiş, kalbimi izleyen kız çocuğunun elinden tuttum.

Kalbimizi izledik.
Sonra anladık ki,
Kalp kırıldıkça azalmaz,
Kırıldıkça çoğalırdı.

Bir aynayı parçaladığınızda yansımanızı yok edemezdiniz, kendinizi bölerdiniz.

Kalp de bu şekildeydi. Kırıldığında azaldığını, bittiğini düşünürdük ama kırıldıkça çoğalır, etrafa dağılırdı. Sonra herkes kendi payına düşeni incitmeye devam ederdi. Sanki kalbimiz; kırıldıkça, daha çok incitilmek için insanlara bölüştürdüğümüz ekmek gibiydi. Ne kadar kırılırsa o kadar insana pay düşüyordu. Sizin kalp kırıklığınız insanların ekmeğiydi.

Göğsümüzün başında dikilerek kalbimizi izlediğimiz o kız çocuğunun elinin elimden kayışını hissettiğimde, derin uykumdan uyanmış ama gözlerimi açmamıştım. Oda karanlık ve soğuktu. Uyku ihtiyacımı karşılamıştım. Yatakta gerinerek yorganı ayaklarımın ucuyla aşağıya ittim ve gözlerimi açtım. Ay ışığı ve sokak lambasının ışığı bir devinim halindeydi. Yerimde kaykılarak doğruldum ve sırtımı duvara yaslayarak gözlerimi ovaladım.

Ta ki, minik bir alev göze çarpana kadar.

Gözlerim o minik ışığı takip ettiğinde, makyaj masamın yanındaki koltukta oturan Alanguva'yı görerek duraksadım. Gözlerim karanlığa alıştığında, dudaklarında bir sigara olduğunu gördüm. Bir ayağının topuğunu diğer bacağının üzerinden dizine yaslamış, doğrudan bana bakıyordu. Yüzü, alışkın olduğum gibi ifadesizdi fakat gözlerinin parlaklığını, isteğini inkâr edemezdim. Evime nasıl ve ne zaman girdiğini bilmiyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni izliyorum."

Onu kastetmediğimi biliyordu, ben buraya geliş amacını soruyordum. "Neden geldin?"

"Senin çektirdiğin cezayı asker ocağında bile çektirmezler."

Bu cümlesine hazırlıksız yakalanmıştım. Tek kaşımı kaldırdım. "Askere gittiğini bilmiyorum."

Kılı bile kıpırdamıyordu. "Gitmedim zaten, gidemem."

Sigarasından aldığı dumanı ağzından ve burnundan taşırarak oksijenimi kirletiyordu. "Doğru, kalbin var."

Sigarasını kemikli parmakları arasına alarak külünü makyaj masamın üstüne silktiğinde, dişlerimin gıcırdadığın hisset-

tım. Ne hakla eşyalarımı harcardı? Onu azarladım. "Sigaranı söndür."

Sigarasını söndürmedi ama bana bir cevap da vermedi. Odada ışık yoktu, yüzümü ne kadar gördüğünü bilmiyordum ama sesimden öfkemi sezmiş olmalıydı. "Kollarımın arasında bir boşluk vardı, onu tamamlamak için geldim."

O bazen göğüs kafesimin yanında bir kürekle bekliyordu ki, duvarlarımı kazıyarak çıkarsın ve kalbime erişsin. İmkânı olmadığını görmüyordu. "Canının istediği her an evime giremezsin."

"Bir şey yapmadım ki," dediğinde gerçekten gözüme bir şey yapmamış gibi görünmüştü. "Sadece izleyecek, sabah olduğunda gidecektim. Uyanmanı beklemiyordum, rahatsız etmek için gelmedim."

Evet, dürüst olduğunu görebiliyordum. Yine de kafasına estiği her an evime girmesi canımı sıkıyordu. "Tamam. Sabah olunca gidersin o zaman."

Sigarasını bir daha dudaklarına verdiğinde, kabullenişimin onu memnun ettiğini gördüm. "Sana bir şey aldım," dedi yumuşak bir sesle.

Bana bir şey mi almıştı? Neden ki? Dışarıdaki ağacın dalı sallandıkça yapraklarının silueti onun yüzüne yansıyordu. Gözlerine erişimi bir kaybediyor, bir kazanıyordum. "Neden, ne aldın ki?"

"Odanın herhangi bir yerinde," dedi daha sakinleşmiş, yatışmış bir sesle. Sinsi görünüyordu. "Onu bulursan ne aldığımı görürsün."

Bilmiş bakışlar attım. "Bunun için neden çaba harcayayım ki?"

"Çünkü merak ettin."

Evet, merak etmiştim. Tamam, bu merakıma direnebilirdim ama direnmem için bir sebep yoktu. Oyun istiyorsa oynardım. "Peki, onu bulacağım," diyerek kabul ettim. Ayaklarımı yere basarak etrafı kolaçan ettim. "Her yere koymuş olabilirsin Duman, nasıl bulacağım?"

Hevesini gördüm. "Yardımcı olacağım."

Dilimi dişlerimin arasına alarak damağıma doğru kıvırdım ve bacaklarımın üzerinde dikilerek odanın ortasına birkaç adım attım. Duman'ın parlak gözleri göbeğime kaydığında badimin yukarıya sıyrıldığını görerek onu aşağıya doğru çekiştirdim. Pis pis güldü. Şerefsizlik yapmamasını söyleyerek odamda, aldığı şeyi nereye koyabileceğini düşündüm. Duman sanki bulamayacağımı düşünerek oldukça rahat görünüyordu. Yatağımın tam karşısındaki kıyafet dolabıma ilerlemek için birkaç adım attığımda, genizden gelen keyifli sesini duydum. "Soğuk."

Bunu daha ne kadar çocuklaştırabilirdi ki? Bana böyle mi yardım ediyordu. Eh, en azından daha kolay bulacaktım. Dolabıma ilerlemekten vazgeçerek makyaj masama doğru birkaç adım attığımda, "Ilınıyor," dedi Duman, erkeksi sesiyle. Eğleniyordu.

Makyaj masamın önünde durarak üstündeki kalabalığa bakınırken, Duman'ın bakışlarını yanağımda bir yük gibi taşımaya başlamıştım. Elimi uzatsam yüzüne dokunabileceğim kadar yakınımdaydı ama aramızda uçurumlar vardı. "Işığı neden yakıp kendine kolaylık sağlamıyorsun?"

İyi niyetine göz devirdim. O muhtemelen etrafı aydınlatmak için komodin üzerindeki abajura uzandığında, aniden yerimden atıldım ve komodine uzanan elini tuttum. Bu onu durdurdu. İri eli benim elimi kaybetmişti. Parmaklarının kemikli, pürüzlü dokusunu hissederken, "Gerek yok," dedim, onun nefeslerinin hızını fark ederek. Odayı kalp atışları doldurdu. Kimindi? "Yakma."

"Sıcak," dedi ansızın, sesinde öfke vardı. Savaştığı şeye olan yenilgisi vardı sesinde. "Yaklaştın sürprizine."

Başımı omzumun üzerinden ona çevirirken saçlarım yüzüme çarptı. Elim elinin içindeydi ve sürprize yakın olduğumu söylüyordu. O halde ona biraz daha yaklaşmalı, sürprizime kavuşmalıydım. Göz temasını koruyarak elimi elinin içerisinden

yukarıya kaydırdım ve bileğinin içinden tırmanışa geçtim. Parmaklarım paltosunun üstünden kolunu okşayarak dirseğinin içine yerleştiğinde, "Sıcak," dedi fısıltıyla. Gözlerinin içinde taş üstünde taş durmuyordu sanki. "Yaklaş sürprizine."

Elimle beraber vücudum da, elime yetişmek için ona yaklaşıyordu ve dizim dizine sürtünmeye başlamıştı. Kotunun sert baskısını pamuklu pijamamda hissediyordum. Dirseğinin içinden yukarıya doğru uzun kolu boyunca çıktım ve omzuna dokunarak orayı araştırdım. Yönümü ona dönmüş, yukarıdan ona bakıyordum. Dudaklarının aralanışını görürken, "Sıcak," diyerek tekrarladı, merhamet dilenir gibi bana bakarak. "Çok sıcak."

Elim ensesinde aşağıya kavisli, kalıplı sırtına, paltosunun altından kayarken, kalçamı dizinin üzerine yaslayarak kucağına oturdum. Duman kaskatı kesildi. Genzini temizleyerek başını arkaya yatırdığında elim sırtıyla beraber koltuğa yaslanmış ve koltukla onun sırtı arasına sıkışmıştı. Elimi kıpırdatamayarak sızlandım. "Bıraksana bulayım."

Gözlerini kapatarak sersem şekilde gülümsedi. "Çok yaklaştın."

Bir eli dizinden düşmemem için belime yerleşerek beni kucağında sabitlerken, diğer eli saçlarımın arasına çıktı. Şu an onun dokunuşlarıyla değil, sadece aradığım şeyle uğraşacaktım. O gözünü kırpmadan beni izlerken, parmaklarım yana kaydı ve elim paltosunun içinden karnına sürtündü. Vücudunun her yerine emarelerimi bırakarak sanki bir heykeltıraşmışım gibi ona şekil veriyordum. Düz, sert hatlı karnını araştırdım ama dokunduğum yerde de bir şey yoktu. Doğrudan karnına bakıyor, onu izlemiyordum ama onun bana çokça yaklaştığını hissediyordum. Parmaklarım pantolon ağzından aşağıya kayarak kemerine tutunduğunda, "Sıcacık," dedi Duman, adeta inleyerek. Bir cehennem döşeğinin içindeymiş gibi, kan ter içinde kalmıştı. "Kahretsin! Çok sıcak."

"Çok sıcaksa çekeyim elimi?"

"Hayır!"

Kalbinin sesi odayı dolduruyordu. Bu hep böyle olurdu. Duman'ın kalbi olur olmaz zamanlarda kuduran bir köpek gibi, huysuzca çırpınırdı. Sigara dolu nefesi boynumun girintisine sinerken, Duman'ın elimin altında silikleştiğini, azaldığını, yok olduğunu hissettim. Parmaklarım kemer bölgesinde gezinerek biraz daha aşağıya ve sola kaydığında keten pantolonunun cebinde bir çıkıntı olduğunu gördüm. Duman arsız saç tutamlarımı kulağımın arkasına verirken, "Yanıyor," dedi, aradığıma kavuştuğumu anladım. "O kadar sıcak ki..."

Kıvrak parmaklarım cebinden içeriye girdiğinde Duman oturduğu yerde hafifçe yükselerek katlanmış kumaştan geçmemi sağladı ve parmaklarım iri cebindeki yuvarlak şekilleri hissettiğinde duraksadım. Birkaç tanesini kavrayarak cebinden çıkardığımda, gözlerimi kırpıştırarak avucuma düşen şeye baktım.

Kestaneydi.

Hâlâ biraz sıcaktı.

Hoş bir jestti. Uzanarak cebinden tüm kestaneleri çıkardım ve yanımızdaki komodinin üzerine koydum. Kestanelere bakındıktan sonra tekrardan ona döndüğümde, "Zehir gibisin," dedi, zehirli nefesini yüzüme boşaltarak. "Ben de kudurmuş bir eroin bağımlısı gibi soluğu hep senin yanında alıyorum. Zehir gibi dilin var ama..." Burnunu boynuma dayadı. Tenime kar düştü. "Kokunun bununla bir alakası yok. O, mis gibi..."

Oyuncağından gözlerini ayıramayan bir çocuk gibi tekrar gözlerime baktığında, sol elim ensesindeydi ve onun da eli benim ensemdeydi. Yüzlerimiz karşılıklıydı, aramızda bir kalp ritmi vardı. Benden; kötü olmayan herhangi bir cümle, söz, cevap beklediğini biliyordum. İyi olana hasretti. Merhametimi istiyordu. "Biliyor musun Duman kalp kırıldıkça azalmaz, çoğalır."

"Demek o yüzden ben azalmanı bekledikçe sen çoğalıyorsun."

Ensesindeki teri sildim. "Hayır Duman, bir gün azalarak bitecek." Kafamı gömleğinin üstünden göğsüne, geniş vücuduna

yaslayarak orada kayıplara karıştım. "Bir avuç kalp kırıklığı olacak sana bir avuç kül. Üfleyeceksin, uçacak."

Beni kalbine bastırdı. "Kırdın. Yine çoğaldın."

Bana sarıldığında kollarının arasında bir ceset kadar soğuk şekilde durarak kestanelere uzandım ve ilkini onun ağzına, ikincisini kendi ağzıma attım. Çenesini başımın üzerine yaslayarak kestanesini yedi. Kollarının vücuduma sarılışını, beni kalbiyle kolları arasına sıkıştırışını hissediyordum. Neden sarıldığımızı umursamıyordum. Dünyada sorgulayarak yaptığım kaç şey doğruydu ki ben bunun doğruluğunu sorgulayacaktım. Kestane dişlerimin arasında ezilirken gözlerimi yumarak, yanağımı ölüm döşeğime yasladım.

Ölüm döşeğim, kalbiydi.

Ve şu an benim dünyada kapladığım alan onun kalbiyle kollarının arasındaki mesafe kadardı.

KURŞUN

Keşke herkes kalbi kadar yaşasa...
O zaman aramızda hiç kötü insan kalmaz.

O zaman ben erken ölenlerden, yaşamı hak etmeyenlerden olurdum. Herkes kalbi kadar yaşasaydı, iyiler ve kötüler ayıklanır, her şey daha güzel olurdu ama hayat, hiçbir zaman bu kadar kolay olmazdı ya... Herkes kalbi kadar yaşasaydı Duman yıllar sonra ölebilirdi. Çünkü iyiliği kötülüğünden çoktu. Ömrümüz, iyiliğimiz kadar olsaydı Duman değil, ben ölürdüm.

Sabah olduğunu, zamanın geçtiğini, odanın içerisine dağılan aydınlıktan anlamıştım. Uyanalı bir süre olmasına rağmen hâlâ gözlerimi açmamıştım. Uyandığım ilk an Duman'ın gitmiş olmasını ummuş, yattığım yerin yatağım olmasını dilemiştim ama kulağımın altındaki yaşam ezgisini duyduğumda, onun kalbiyle beraber burada olduğunu anlamıştım.

Elleri, beni omuzlarımdan sıkıca kendisine bastırmıştı.

Bedenimin onunla bütünleştiğini hissediyordum. Hâlâ onun dizlerinin üzerinde, rahatsız şekilde oturuyordum ve nasıl olup da gece boyunca bu pozisyonda uyuduğumu anlamıyordum. Nefesi düzensizdi ve doğrudan kalbiyle alakalıydı. Gözlerimi yavaşça açtım.

Hım, sakallı bir çene...

Yanağımı kaşıyarak başımı kalbinden tamamen kaldırdım ve çenesinin altından onu izledim. Başını koltuğun arkasına yaslamış, dudaklarını aralamış, hırıltılı halde soluk veriyordu. Parmağımı kaldırıp elmacık kemiklerine dokunduğumda, teninin ılık ve canlı olduğunu gördüm; elimin altında yaşam var-

dı. Parmağımı yanağına kaydırdığımda, daha hırıltılı bir nefes aldı. "Ne horluyorsun..."

Esneyerek başımı boynunun altına sertçe yasladığımda, yüzüm bu sefer sol tarafa kaymış ve yanağım göğsüne yaslanmıştı. Bakışlarım gayriihtiyari şekilde sol tarafa, odanın kapısına kaydığında, vücudum aniden gerildi.

Anneme basılmıştık.

Onun gözleriyle ansızın karşılaşmak kabul etmeliyim ki beni şaşırttı ve dudaklarımın aralanmasına sebep oldu. Eşiğin önünde, kollarını göğsüne bağlamış vaziyetteydi. Tamam, pek iç açıcı bir görüntü sunmuyorduk. Kimse annesine, bir erkeğin kucağında otururken yakalanmak istemezdi ama yanlış bir şey yapmamıştım. "Günaydın anne."

Bir an bana baktıktan sonra ellerini göğsünün üzerinden çözdü ve parmaklarını yüzünün hizasına kaldırdı. *Gün senin için bayağı aydın görünüyor.*

Hah! Beni resmen iğneliyordu. Onu uzun zamandır bu kadar ciddi ve otoriter görmüyordum; tıpkı bir anne gibi. Kızıyor olması normaldi. Normal karşılanacak bir şey olduğunu ben de söylemiyordum. Ellerimi Duman'ın göğsüne bastırarak kendimi kaldırırken, "Uyuyakalmışız," diyerek durumu izah etmeye çalıştım. "Bana, bizi yatakta basmış gibi bakmaya son verir misin anne?"

Annem Duman'a bakarken kaşlarını daha çok çattı. *Niye oturuyorsun kazık gibi adamın kucağına, bir de yüzünü okşuyorsun.*

Yakalanmıştım... Duman'a kısa bir bakış attığımda hâlâ uyumaya devam ettiğini gördüm. "Ne okşayacağım, elim çarptı."

Annemin gözlerinde uzun zamandır görmediğim o annelik içgüdüsünü, koruma güdüsünü gördüm. Bir anda eğilerek ayağının altındaki terliği kavradığında ve hızla ileriye, Duman'ın kafasına fırlattığında, hayretle elimi ağzıma kapadım. Duman kükreyerek uyandı. "N'oluyor lan!"

Onun fevri uyanışı ve doğruluşuyla beraber dizinin üzerinden düştüğümde ve inleyerek yere kapaklandığımda, Duman'ın bana bakakaldığını gördüm. Şaşırmış, henüz olayı kavrayamamıştı. Başını kaşıyarak bana baktı ve beni düşürdüğünü fark ettiğinde, kaşlarını çatarak elini uzattı. "Güzelim, iyi misin?"

Eline tip tip baktığımda, "Ne?" diye homurdandı. "Dün öpüşüp koklaşıyorduk, ne oldu şimdi?"

Siktir! Onun kafasını duvara vurmak istiyordum. Ne halt yemişti öyle? Ayrıca biz öpüşmemiştik! Gözlerim kızgınlık ve öfkeyle genişlediğinde, kaş göz yaptı ve kapıya doğru kayan bakışlarımı takip etti. Annem, olduğundan daha agresif bir şekilde bize bakıyordu. Duman annemi fark ettiğinde adeta dehşete düştü. Dudakları aralandı ve tekrar bana dönerken, "Mahşer," dedi yalancı, sahte bir mahcubiyetle. "Kucağıma ne zaman oturdun, ben de bu ağırlık ne diyorum..."

"Ne?"

Anneme dönerek yalancı mahcubiyetini sürdürdü. "Anlamıyorum bu kız niye böyle şeyler yapıyor..."

Gözümün seğirdiğini hissettim. Sinir ve anlık öfke tüm duygulardan baskın çıkarak beni etkisi altına aldığında, annemin soru işaretiyle dolu gözleri bana döndü ve beni şüpheci bakışlarıyla süzdü. *Kocaman kızsın, ne diye oturuyorsun çocuğun kucağına?*

Gözlerimin döndüğünü hissettim. "Anne yalan söylüyor bu pislik..."

Çabuk toparlanın da içeriye geçin, soracağım size.

Cümlemi ağzıma tıkarak ve bize uyarı dolu bakışlar atarak kapıyı çektiğinde ve bizi odada yalnız bıraktığında, Duman'a baktım. Avuçlarım zeminin üzerinde iki yumruk olmuştu ama o, öyle rahattı ki! Bir ayağının topuğunu dizine yaslamış, kolunu kanepenin arkasına atmış vaziyette rahatça yayılmıştı. Dudağının sol köşesinde, şeytana hizmet eden çıkarcı gülümseme, kehribar renkli gözlerinin içinde zaferi kucaklamış bir adamın galibiyeti vardı. Yaptığı şeyden, bana galip gelmekten,

zevk almıştı. İşaret parmağımı yüzüne salladım. "Bu pisliğini unutmam biliyorsun değil mi?

"Annene açıklama yapmaya çalışırken çok komiktin."

Dişlerimi sıkarak doğrulurken, göğsümün yükselip alçaldığını hissettim. "Senin ağzına sıçarım!"

Pis pis gülmeye devam ettiğinde, içimde biriken o sinir taştı ve ben yerimden kalkarak koltuğa, ona doğru atıldığımda, Duman'ın elleri kendini korumak için kalktı. Bana yetişememiş, çoktan kucağına tırmanarak yumruklarımı ulaşabildiğim her yerine indirmeye başlamıştım. Kısık kısık güldüğünü, homurdandığını, küfür ettiğini duyduğum müddetçe yüzü dâhil her yerine yumruklarımı geçirerek kucağında tepindim. Ben onu burpalarken, onun elleri yalnızca belimi okşuyordu. "O benim annem! Beni ona karşı utandırmazsın tamam mı?" Omzuna vurdum. "Kalk git artık evimden! Hep peşimdesin!"

"Sevgililer öyle takılır."

Onu ani bir şekilde çenesinden yakalayarak başını yüzüme doğru hizaladığımda, teninin kızardığını ve gözlerindeki panilinin rengini koruduğunu gördüm., Dağıttığım saçları için alnına dökülmüştü. Hızlı hızlı, yüzüme doğru soluyordu. "Ben senin sevgilin değil, yanına yara diye kalanım. İnsan kendine pay düşen yaradan eninde sonunda kurtulmak ister. Bırak, beni sandığın kadar istemiyorsun Duman. Bırak!"

Çenesindeki elimi bir çırpıda kavrayarak avucunun içine aldığında ve parmaklarını elimin üstüne örterek hapsettiğinde, göğsümün altından bir bıçak geçti. Sıyırıp geçti ama geçti. Parmak eklemlerimiz birbirini ezerken, elimi elinde değil de yumruk kadar olan kalbinin içinde hissettim. Çünkü... Sanki kalbi avucumdaydı. "Bak, bu elim. Şimdi bir yumruk, içinde sen varsın. Ben istemesem sen elini bu yumruğumun içinden çıkarabilir misin?"

Yumruğunun iç sandık gibiydi. Elimi, avucunda bir cevizi kırıyormuş gibi sıkıca eziyor, kemiklerimizi birbirine bastırıyordu. Çenemi havaya kaldırdım. "Çıkarabilirim tabi!"

Parmakları sıkılaştı. "Ben istemezsem çıkaramazsın!"

Boşta duran diğer elimle onun omzuna vururken, beni bastırmasına daha fazla tahammül edemeyerek elimi avucunun içinden çıkarmaya çalıştım ama bu, kilitlenen bir sandığı anahtarsız açmaya çalışmaktan farksızdı. İri elinin içindeydim ve parmakları o kadar sıkıydı ki, tüm gücümü kullanmama rağmen bir parmağını dahi açamıyordum. Dişlerimi öyle sert sıkıyordum ki, çenem ağrıdı ve kaybetme düşüncesi beni öfkelendirdi. "Çıkaramıyorsun değil mi?" diyerek üstüme geldi, dişlerinin arasından konuşarak. Dudaklarını sertçe şakağıma dayadı. "Bilirim bu duyguyu. Şu yumruğum sanki benim kalbim ve benim, bu kalbin içinden çekip çıkaramadıklarım var. Tıpkı yumruğum gibi, içine hapsetmiş. Sen şimdi elini çekip çıkaramıyorsun ya, ben de kalbimden çekip çıkaramıyorum işte!"

Alev alev yanan gözlerle birbirimize baktığımızda, az önce göğsümün altından geçen bıçağın şimdi elimde, ona saplanmak için durduğunu hissettim. Göğsümü sıyırıp geçen bıçak onu delip geçebilirdi. Öfkem o kadar yoğun ve başa çıkılamazdı ki, Duman bunu gördüğünde tek kaşını kaldırdı ve avucunun içindeki elime baktı. Dudaklarını birbirine bastırarak, avucum üzerine kapattığı parmaklarını yavaşça kaldırırken, "Şşt," dedi, sesi boğuktu. "Öfkelenme, sakin ol. Açtım bak elimi..." Elim özgür kaldı. "Tırnakların batmış, acıyorsa söylemeliydin."

"Hiçbir acımı kimseye söylemem."

"Ben kimse değilim."

"Kimseden ne farkın var?"

Tırnaklarımın battığı avucumu okşadı. "Özgür olduğu halde elin hâlâ avucumda, işte farkım bu."

Gökyüzü de özgürdü ama bir yere gidebildiği yoktu.

Elimi elinin içinden çıkardım. "Ama bak; artık farkın kalmadı."

Onun kucağından indiğimde elleri beni tutmadı, karşı çıkmadı. Ayağa dikildiğimde karşısında bir an daha durmadan dolabıma doğru yürüdüm. Kendime çok öfkeliydim. Ona iste-

diğimden fazlasını veremezdim. Saçmalıktı, dün geceden beri olanların hiçbiri sağlıklı değildi. "Arkanı dön."

Koltuğun gıcırdadığını duydum, istediğimi yapmış olmalıydı; sırtım ona dönük olduğu için göremiyordum. Üzerimdeki siyah badiyi bir çırpıda çekip çıkararak sutyenimle kaldıktan bir an sonra dolaptan askılı aldım ve çamaşırımın üzerine giydim. Kazağı da askılımın üzerine giyerek dolabı biraz daha karıştırdım. Bulduğum siyah pantolonu çıkarıp bir dakika içinde giydim. Duman, beni görmesini istemiyorsam bana bakmazdı; biliyordum. Triko kazağımın uçlarını düzelttim ve iyi göründüğüme emin olarak dolabımın kapaklarını örttüm.

Saçlarım dağınıktı. Makyaj masamın önüne ilerledim ama bu sırada Duman'a hiç bakmadım. Beyaz, ahşap çekmeceden bir fırça çıkararak saçlarımı taramaya başladığımda, aynadan kendimi izliyordum. Yüzüm ifadesiz, buz gibi görünüyordu. Bu halimi yadırgamıyordum. Saçlarımı acıtarak taradım ve yolunan tutamlara gözlerimi devirerek fırçayı masaya bıraktım. Saçlarımı elimde toplayarak tepeme kaldırdım ve nasıl durduğuna baktım. Yok, pek de iyi durmuyordu. Duman'ın koltuktan kalktığını göz ucuyla görürken, saçlarımı elimin tersiyle okşayarak aşağıya doğru düzelttim. Duman arkama geçtiğinde, gözlerimiz aynanın üzerinde buluştu. Sol eli yanımdan uzanarak masanın üzerindeki tel tokayı kavradı ve hemen sonra onu başımın hizasına kaldırdı. "İki kulak yapayım mı saçlarını?"

"Tel tokayla mı?"

Başını bana doğru eğerek kısık gözlerle koyu renkli saçlarıma bakarken, parmaklarını kulağımın üzerine yasladı ve tel tokayı kulağımın üzerinden ileriye doğru takarak bir kısım saçımı tutturdu. "Bir tane daha ver oradan."

Yanaklarımı şişirerek sıkkınca tel tokalara uzandım bir tanesini ona verdim. Elimden alarak hafifçe yana kaydı ve bu sefer sağ tarafıma geçerek saçlarımı ciddiyetle kulağımın arkasına topladı. Başımı hafifçe yanıma eğerek ona alan açmış-

tım. Tel tokayı açarak kulağımın üstünden ileriye doğru taktı ve aynı şekilde bir kısım saçımı kıstırarak topladı. Saçlarım şimdi kulağımın arkasından aşağıya doğru düz bir şekilde akıyordu. Eh, fena değildi. Saçlarımı, tepemden aşağıya doğru elinin içiyle okşadı. Başıma bir öpücük kondurdu ve odadan dışarıya çıktı.

Saçlarımı sildim.

İzini silerek hırsla, örttüğü kapıya baktım ve hemen sonra masanın üzerindeki eyelinera uzandım ve gözlerime çekerek biraz da maskara sürdüm. Gözlerimden hangisinin rengini daha çok sevdiğimi bilmiyordum. Van kedisi gibiydim. Çatlak, nemsiz dudaklarıma bakarak kırmızı, yarı mat bir ruju aldım ve özenle dudaklarıma sürdüm. "Hım, biraz vişne kokuyor sanki..."

Dudaklarımı koklamaya çalıştım ve sonra bunun büyük saçmalık olduğuna karar vererek gözlerimi devirdim. Neyse ki bu salaklığımı bir tek ben görmüştüm. Dolabımdan siyah, kısa bir deri ceket alarak odadan dışarıya, salona çıktım ve etrafta annemi aradım. Duman yoktu, gitmiş olmalıydı. Peki annem? Mutfakta olabileceğini düşünerek o yöne ilerledim ve az sonra kapıyı açarak içeriye girdiğimde, ikisinin masada karşılıklı oturduğunu gördüm. Annem kahvaltı hazırlamış, ince belli çay bardaklarını dolduruyordu. Duman kollarını masaya yaslamış, annemin titreyen ellerine bakıyordu. Duman demliği almak için annemin eline uzandı. "Bana bırakın."

Annem çaydanlığın altını ona vererek küçük demlikle demleri doldurmaya devam ederken, kapıyı arkamdan kapatarak içeriye girdim. Yuvarlak masadaki sandalyenin birini çekerek oturduğumda kollarımı masanın üzerinde birleştirdim ve masadaki birkaç kahvaltılığa baktım. Tırnaklarımı masa örtüsünün üzerine yaslarken, Duman'ın çay bardağını önüme ittiğini görerek genzimi temizledim. "Teşekkür ederim."

Dirseğim Duman'ın dirseğine sürtünüyordu ve kolunun seğirdiğini hissediyordum. Annem çayına attığı şekerini gürültüyle karıştırdıktan sonra çay kaşığını vurarak masaya bıraktı

ve biz kafamızı kaldırıp ona baktığımızda, parmaklarını yukarıya kaldırdı. *Siz sevgili misiniz?*

Öksürmemek için genzimi temizlediğimde, Duman da bana döndü. Annem şüpheci gözlerle bize bakıyordu. Elimi enseme yerleştirerek terimi silerken, "Evet," dedim, yalan söyleyerek. "Takılıyoruz anne. Sen sevgililik demek istersen öyle diyebilirsin."

Dönüp Duman'a değil, doğrudan anneme bakıyordum. Dün ona, Duman'ın bana âşık olduğunu söylemiştim ve şimdi sevgili olduğumuzu düşünmesinde sakınca yoktu. Böyle düşünürse bunu sorgulamaz, beni rahat bırakırdı. Annemin gergin yüzündeki düşünceli ifade dağılmadı. Konuştuğunda, parmaklarını takip ettim. *Ayıp şeyler yapıyor musunuz?*

Duman dudaklarının arasından ne konuşuyorsunuz der gibi bir homurtu çıkardı. Allah aşkına, bu konuşulacak şey miydi? Hem de kahvaltı masasında, Duman'ın yanında? Dişlerimi sıkarken, "Ben yirmi iki yaşındayım," dedim.

Annem elimin üzerine bir tane yapıştırdı. *Ayıbın yaşı olmaz.*

"Çok seviyeli bir ilişkimiz var anne."

Annem çayından uzun bir yudum aldıktan sonra bardağı sertçe masaya bıraktı ve ikimiz de irkilince, işaret parmağını yüzümüze salladı. Hadi canım, ancak bu kadar anne gibi davranabilirdi. Masanın altından Duman'la birbirimizin ayaklarına vururken, annem uyarı dolu bakışlarını fırlatmaya süratle devam etti. *Edepsiz şeyler yaptığınızı görecek olursam daha az görüşürsünüz haberiniz olsun.*

Okkalı bir yalan attım. "Asla edepsizlik yapmam."

"Tabii tabii."

Annem kahvaltısına geri döndüğünde Duman bakışlarını ısrarla yüzümde tutmaya devam etti ama ona bir şey demedim. Elimdeki kahvaltı bıçağını ona salladığımda, yanaklarını şişirerek önüne döndü. Ona bakarken göğsümün üzerinde, yaşam kadar canlı duran bir şey vardı; herkes adına kalp diyordu ama ben ne derdim, bilmiyordum. Bıçağı elimden alırken bileğimi

okşadı ve tam o sırada annem bir küp şekeri Duman'ın kafasına fırlattı. Duman hayretle anneme döndüğünde, dudağımın sol kenarı yukarıya kıvrılmıştı.

Önüme dönerek şekersiz çayımı içmeye başladım. Sükûnet hepimizi ele geçirmişti, susarak kahvaltımızı yaptık. Biraz peynir, domates, zeytin, haşlanmış yumurta yedim. Göbeğim yoktu, karnım çoğu zaman kemiğime yapışmış gibi duruyordu ve mütemadiyen zayıftım. Çatalımı tabağımın kenarına bırakırken, annemin bana olan bakışlarını hissederek onu bakışlarımla yanıtladım. Parmaklarının ne dediğine baktım. *Elektrik faturasını bugün yatıracak mısın?*

Ona göz kırptım.

Kahvaltımızı yaptığımızda annem Duman'a neden geldiğini sormuş, Duman da birkaç bahaneyle durumu geçiştirmişti. Kahvaltı masasını toparladıktan sonra mutfaktan çıktım ve tekrar odama girdim. Annem dişlerini fırçalamak için banyoya gidince, Duman hiç vakit kaybetmeden peşime düşmüştü. Odamın kapısını yüzüne çarpmış olmama aldırmadan içeriye girerek kapıyı arkasından kapattığında, ona dik dik bakmaya başladım. İç çekip yatağa uzandım ve ayaklarımı duvara dayayıp kollarımı başımın altına aldım. Duman artık gitse iyi olurdu. Tavanı izleyerek sustuğumda, hareketlendi ve yatağa yürüyerek önümde dikildi. Kafasını önüne eğerek tavanla arama geçmiş, göz göze gelmememize sebep olmuştu. Aramızdaki köprü o kadar sallantılıydı ki, o bana baktıkça sallanıyor gibi hissediyordum. Sırtını bükerek bana doğru eğildiğinde ve avuç içi yanağımı kavradığında, bomboş gözlerle bana yaklaşmasını izledim. Alınlarımız temas ettiğinde ve onun dudakları dudaklarımın kenarına bir öpücük bıraktığında, köprünün altından akan su sanki yukarıya taştı ve ikimizi de boğmaya başladı. "Akşam bir kulübe gideceğiz, Melih Han da orada olacak." Kalbi, alanına sığamıyor olmalı ki, göğüs kafesine doğru taşıyordu. "Çok güzel olup harcama kalbimi."

Melih Han'la karşılaşmak, onu huzursuz etmek için daha önce konuşmuştuk zaten. "Uyumayı dene," diye fısıldadım, daha sakince. "Akşam görüşürüz."

Parmaklarım gözlerinin altlarından yanağının aşağısı boyunca kaydığında ve çenesinden aşağıya düşmek üzere olduğunda, bileğimden sıkıca tutarak adeta kan akışımı yavaşlattı. Bileğimin içini yumuşakça okşadı. "Oje sürmeyi seviyorsun galiba?"

"Yani." Onun elinin içinden, saksısından sarkan bir çiçek gibi sarkan elime, tırnaklarıma baktım. "Sadece siyah ve kırmızı..."

Başımın tepesinden öptü. "Senin renklerin."

"Evet."

"Evet, bebeğim."

Elmacık kemiğime ufak bir dokunuş bırakarak elini yavaşça yanağımdan çektiğinde ve artık bana dokunmaz olduğunda, elim başımın altında onu izledim. Uzaklaşarak koltuğa yöneldi, kaşe kabanını alarak üzerine geçirdi ve yakalarını itinayla düzeltti. Simsiyah görünüyordu, onda beğendiğim gibi. Makyaj masamın önüne geçerek saçlarını arkaya doğru tarayarak düzeltti ve omuzlarını dikleştirerek odanın çıkışına yöneldi. Odadan çıkmadan hemen önce gözlerimin içine baktı ve o an kalbimde, ara sıra yaşadığım o kasıntıyı yaşadım.

Kimse eski aşığının ölmesini istemezdi.

Eski âşıklar hiçbir zaman ölmezdi.

💔

Kendini şeytana satanın kaybı, cennetti.

Kaybı cennet olanlarınsa cehennem kadar yanmışlığı vardı.

Ellerime bakarken bu ellerle, kötü olan neler yapabileceğimi düşünüyordum. Parmağımı kaldırarak önümdeki duvara yasladım ve aşağıya doğru kaydırdım. Bu parmaklara, bu ellere sahip çıkamıyordum. Hepsi intikam için yanıyordu. Ateşi görmüyor ama hissediyordum.

Soğuk bir İstanbul gecesiydi. Duman'ın bahsettiği barda onu bekliyordum. Henüz gelmemişti ama birkaç dakikaya burada olacağına emindim. Kalabalık, sesli bir ortamdı. Bar koltuğunda, tezgâhın önünde oturuyordum. Üzerimde siyah eteğim ve askılı, kırmızı bluzum vardı. Saçlarımı tepemde bağlamış, üzerime kısa, siyah renkli bir mont giymiştim ve Duman'ı az önce aramış, açmadığı için küfürler ederek telefonu çantama atmıştım. Nerede olduğunu bilmiyordum ama işinin başında olması gerekliydi; bunu ciddiye almalıydı.

Sabahtan bu yana birçok şey yapmıştım. Önce annemi hastaneye, muayeneye götürmüş, dikişlerini kontrol ettirmiş, sonrasında faturaları ödeyerek bankadan biraz para çekmiştim. Öğünç ve Çisem ile Kaptan'ın kafesinde bir şeyler atıştırmış ve onlarla uzunca konuşmayı özlediğimi fark etmiştim.

Kafamı kaldırıp mekânın kapısına baktığımda Melih Han'ın bir arkadaş grubuyla içeriye girdiğini gördüm ve yüzüme o masum, üzüntü dolu, mahcup ifademi geçirerek kollarımı birbirine sardım. Bu beni savunmasız gösterir ve o piç bundan hoşlanırdı. Özellikle kapıdan girip kafasını kaldırdığında göreceği bir yere oturmuştum, beni görü yanıma gelmesini umuyordum. Tezgâhın üzerindeki telefonumu alıp onunla ilgileniyormuş gibi yaparken, sabırsızlıkla beni fark etmesini bekledim. Çok geçmedi ki omzumda bir dokunuş hissettim ve irkilmiş gibi yapıp arkama döndüm. "Aaa, siz.."

Gözlerinde hayret, şaşkınlık ve merak vardı. Yanıma geldiği için duyduğum şeytanca sevinci gizleyip küçücük gülümsediğimde, "Ben," dedi Melih Han, beni süzerek. "Hatırladın."

"Sizi hatırlamamak mümkün mü," deyiverdim ve utanmış gibi yaparak gözlerimi kaçırdım.

Gülümsediğinde yüzü buruşuyordu. Yaşasaydı, babam da bu yaşlarda olacaktı. Yüzümü buruşturmamak için direnirken, Melih Han omzunun üzerinden arkadaşlarıyla bakıştı ve onlara bir hareket yaptı. Adamlar ilerlerken tekrar bana döndü.

"Ben de görür görmez seni tanıdım, çok memnun oldum bu tesadüften."

"Teşekkür ederim," diye mecburi bir cevap verdim. "Çok centilmensiniz."

"Ben türümün tek örneğiyim." Bana biraz daha yaklaşarak dirseğini bar tezgâhına yasladı ve yüzü gölgeler arasında kaldı. "Sana centilmen olmamak mümkün mü? Şu tatlılığına bakar mısın?"

Utanmış gibi yaparak bakışlarımı kaçırdım. "Benimle flört mü ediyorsunuz?"

"Evet, çünkü aramızda bir engel olmadığını düşünmüyorum."

"Ah, bir sevgilim var."

Açık şekilde beni süzüyor, gayet imalı bakıyordu. Yalnız olmamdan cesaret almış gibiydi. Bilerek mi yapıyordu, benimle oynuyor muydu, anlamıyordum. Şöyle bir etrafa bakındı. "Doğru, sevgilin... O nerede?"

"Birazdan burada olur," dedim, utanmış gibi gözlerimi kırpıştırarak.

Kafasını salladı ve tezgâha doğru yüklenerek bana eğildi. "Ne içiyorsun, sevgilin gelene kadar sana eşlik edeyim."

Şaşırmış gibi yaptım, durumu idare etmeliydim. "Arkadaşlarınızla geldiniz ama?"

Yüzünü maalesef der gibi asıp sırıttı ve gözleri korkunç derecede sahte baktı. Kolay kolay bir şeylerden ürpermezdim ama bu bakışlar çok rahatsız ediciydi. Elini kaldırdığında kaskatı kesildim ve parmaklarının tersini yanağıma koyduğunda kusacak gibi hissettim. O mu bizimle eğleniyor, niyetimizi bilerek dalga geçiyordu yoksa ben mi onun duygularıyla dalga geçiyordum, anlamıyordum. Yüz ifademdeki masumiyeti kaybetmemek, iğrendiğimi belli etmemek için direnirken yüzü yüzüme yaklaştı. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

Midem çalkalandı ve tam bu sırada, kalabalığın arasında Duman Alanguva'yı fark ettim.

Loş ışıkların altında bir an kaybolup bir an sonra aydınlığa kavuşan yüzünü gördüğümde, kahretsin ki, kendimi güvende hissettim ve bu ezik duygu yüzünden sinirlendim. Kalabalığı yararak bana doğru ilerliyordu ve onun da öfkeli olduğunu hissediyordum. Üzerinde paltosu vardı, siyah kazağı vücudunu sarmıştı. Kaşlarının çatık olduğunu bu mesafeden bile görebiliyor, yaydığı olumsuz enerjiyi hissediyordum. Melih Han'ın ağzı ağzıma artık eskisinden çok daha yakın olduğunda ve ben iğrenç terli kokusuyla sınanmak zorunda kaldığımda, Duman yanımızda bitti ve elini sertçe Melih Han'ın omzuna yerleştirdi. "Hop, birader!"

Melih Han irkilerek omzunun üstünden arkaya doğru sıçradığında, kısık sesli bir öğürtüyle beraber ondan hızlıca uzaklaşarak yüzümü çevirdim. Kusacak yerim olsa bir an beklemezdim. Melih Han kafasını kaldırıp Duman'a baktığında, yüzüme soğuk soğuk sular çarpmak istedim.

"Duman... Aa, merhaba."

"Siz miydiniz Melih Bey?" Duman, Melih Han'ın uzattığı eline tip tip bakarak burnundan solumaya başladığında, ona dalmamak için direndiğini düşündüm. Gözleri, ölüm aranıyordu. Çenesi seğiriyor, öne doğru titriyordu. Bakışları bana döndü. "Mahşer, beklettim mi bebeğim?"

"Biraz," dedim nasıl davranacağıma karar veremeyerek. "Ben de Melih Bey ile karşılaştım gördüğün gibi, gelip halimi hatırımı sordu."

Melih Han genzini temizledi. "Evet, uzaktan görünce tanıdım kendisini."

Duman'ın gözleri bana dik dik baktıktan sonra tekrar ona döndü ve gözlerine, adeta adını verdi. Bileniyordu. "Anlıyorum."

Melih Han gitme vaktinin geldiğini anlamış olmalı ki, hafifçe Duman'ın omzunu sıkıp bir şeyler geveledi. Arkasını dönüp gözden kaybolduğunda, Duman sertçe bana döndü. Elimi yakalayarak beni kendisine çekti, kısa boylu bir kadın olduğum için ancak göğsüne yetişmiş, ellerimi koluna yaslayabilmiştim. Kolla-

rının belimin iki yanından kayarak sırtımda dolanması karşısında, başımı göğsünün yanından yukarıya kaldırdım ve gözlerine rutuldum. Ne yaptığını anlamamıştım. Onu ittirmeye çalıştım. "Bırak be! Ne yapıyorsun?"

"O yakınlık neydi öyle!"

Gözlerinden ateşler çıkıyordu.

Omzumu silktim. "Oyun yapıyordum sevgilim, kıskandın mı?"

Küfür eder gibi gülüp ellerini belimde sağlamlaştırdı.

"Sevgilim diyor yahu..."

Kolları o kadar sıkıydı ki, o istemedikçe kollarından çıkamayacağımı anladım. Yumruğunun içindeydim ve parmakları gevşemiyordu. Yavaş, daha gürültüsüz bir şarkının mekânın duvarlarında yankılandığını duyduğumda, tırnaklarımı paltosunun üzerinden pazılarına geçirdim. Eli, bel boşluğuna yerleşmiş, sırtımın ortasından beni kendine bastırarak vücudunun bir çıkıntısı haline getirmişti. Vücudunun bana verdiği tepkiyi hissettiğimde, "Sapık," diyerek cırladım ama onun açık olmaktan duyduğu bir rahatsızlığı yoktu. "Çek bir taraflarını üzerimden!"

Yavaşça, olduğu yerde sallanmaya ve beni de sallamaya başladığında, aramızda hava boşluğu bile kalmamıştı. "Hoşuna gidiyor, biliyorum."

"Duman, sürtünüp durma!"

"Sen de sürtünsene."

Başını başımın yanından uzatarak boynuma doğru eğdiğinde ve burnunu boyun boşluğuma dayadığında, iç çekerek kollarımı kaldırdım ve boynuna dolayarak çenemi omzuna dayadım. Madem dans istiyordu, edebilirdik. Sonuçta merhametsizliğimin de bir sınırı vardı ve Duman'ın kalbi delikti. Hastaydı, biraz merhamet etmenin bir sakıncası olmazdı. Belki kalbimde, ona yetecek kadar iyilik bulabilirdim. "Seni öptü mü?" diye sordu kısık ve sertçe. "Dudağından?"

"Öpmedi Duman."

Tuttuğu nefesi gürültüyle bırakarak kollarını daha da sıkılaştırdı ve bana sarılarak, yavaşça dönmeye devam etti. Onunla ilk

kez dans ediyorduk ve muhtemelen Melih Han bizi görüyordu. "Sizi öyle görünce elim ayağım boşaldı," dedi, sesinde bir temenni gizliydi ve kalbinin yumrukları göğsüme çıkıntı yapıyordu. "Biraz geç kalsaydım, sadece biraz... O piç daha ileri gidebilirdi!"

"İzin vermezdim," diyerek kendimi savundum ve sonra bu gereksiz savunmam için kendime kızdım. "Ayrıca, sen neden geç kaldın? Bu bir iş tamam mı? Gecikme lüksün yok."

Sesi titreşimler halinde büyüdü kafamın içinde. "Biraz kalbim ağrıdı..."

"Ne?" Gözlerim omzundan aşağıya, onu hayata bağlayan organa çevrildi. Nasıl olmuş, ne kadar sürmüştü? "Nasıl atlattın?"

Kolunu açarak vücudumu ileriye itti ve kendi etrafımda tam tur dönmemi sağladı, sonra müziğin ritminden daha hızlı bir şekilde tekrar kendisine çekti. Vücudum ona, kaburgalarımı yerlerinden edecek kadar sertçe çarptı. "Ada'nın yanındaydım, ilaç falan... Kısa sürdü ama sana yetişemeyeceğim sandım."

"Yetiştin."

"Geç kalamazdım."

Beni, gözlerimin içine bakarak kendinden ittiğinde ve sol elimi parmak uçlarına alarak kendi etrafımda döndürdüğünde, Melih Han'ın telefon konuşarak mekândan ayrıldığını gördüm. Duman beni ittiği gibi sertçe kendine doğru çekerek sırtımı göğsüne dayadı ve kollarını omuzlarımdan aşağıya indirerek vücudumu kavradı, başım omzuna denk gelmişti. Sırtımda, belimde, kalçamda varlığını hissedebiliyordum. Bedeni bana karşı cömertti ve herhangi bir çekincesi yoktu. Çenesini sol omzuma dayayarak bana sürtünmeye ve dans etmeye devam ederken, "Gözlerini kapatsana," dedi, sesi daha az gergindi. "Kapat da sana bir şeyden bahsedeyim."

Onun kokusunu duyumsadığımda kendimi bir hatıranın içinde buldum. Kokusunu ilk aldığımda, onu öpmeme ramak kalmıştı. Lisede, sınıfta, sırada... Eski aşığımın kokusunu bili-

yordum. Kalabalığın içinden bir kadının gözlerini görene kadar onu nasıl öptüğümü düşündüm ama o kadının gözlerini gördüğümde bu büyü bozuldu. Kırmızı elbisesi içindeki kadın, bara oturmuş, şuh bir ifadeyle Duman'ı süzüyordu. Bakışları omuzumun üzerinde, benden bir baş uzun olan Duman'daydı ve fark edilmek için gözlerini bir an bile ayırmıyordu. Güzel, seksi bir kadındı. Uzun bacakları vardı, göğsü açık elbisesinin içindeki esmer teni parıl parıl parlıyordu. "Beni ellemeye son ver," dedim, duyması için sesimi yükseltirken. "Bak, bardaki kadın seni süzüyor. Gidip onunla takılsana."

Boynumda sabırsızca soluklandıktan sonra başını kaldırarak bahsettiğim kadına baktı ve o an boğazımdaki düğüm büyüdü. Kadının gözlerinde Duman'ın gözlerini gördüğümde, sırtımı Duman'a daha fazla yasladım. Kadının kadehini bırakarak Duman'a selam verdiğini görürken, "Güzel kadın sahiden," dedi, oldukça ciddi bir sesle. Bir belirsizlik göğsümü ısırdı. "Senden bile güzel. Fakat sen daha ateşlisin."

Bir şey hissettim ve yemin ederim bu hissin ne olduğunu anlamadım. Fakat en derinimde hissettim. Sanki biri göğsümün üzerinde yanan mumu üflemişti. Karanlık ve ışıksız hissettim. Midemi bulandı. Bu kadar baskın bir duygu hissettiğim için kendimden nefret ettim ama işte his orada, boğazımda, her an büyüyordu. Duman badimin askısını dişlerinin arasına alarak gülümsedi, "Bırak," dedim dişlerimin arasından. "Bırak beni."

Bu çıkışım gülüşünü sonlandırdığı gibi onu şaşırttı ve elleri bu şaşkınlıkla gevşedi. Karnımda birleşen ellerini çözerek ondan hızlıca uzaklaştım ve topuklu ayakkabılarımın üzerinde bara doğru yöneldim. Dönüp yüzüne bakmayacaktım. Eşyalarımı alıp göğsüme bastırdım ve son kez kadına baktım. Duman'a ve bana anlamsız bakışlar fırlatıyor, harekete geçip geçmemek konusunda kararsız görünüyordu. Yüzüne, gözlerine baktım. Seksi ve güzeldi.

Senden bile daha güzel.

Duman'a hiç bakmadan her ikisine de sırtımı döndüm ve kalabalığın arasına karıştım. Adımlarım fevriydi. Lastiğimin koptuğunu, saçlarımın yüzüme çarptığını hissederken küfür ederek mekânın merdivenlerini çıktım ve çıkışa yöneldim. "Sikeyim!"

Kendimi kapıdan dışarıya, soğuk havaya attığımda gördüğüm ilk duvara dayandım ve elimdeki eşyalarımı kaldırıma fırlattım. Birkaç insan dönüp baktığında, "Ne?" dedim, yüzlerine doğru haykırarak. "Komik ya da ilginç mi buldunuz? Ne bakıyorsunuz?"

Aralarında söylenerek uzaklaştıklarında ve beni benimle bıraktıklarında, avuçlarımı sertçe yüzüme geçirerek küfürler ettim. Bundan, böyle baskın duygular hissetmekten, nefret etmiştim. Böyle şeyler hissetmeye kapalıydım ve duygular yalnızca ısırır geçerdi, etimi koparmazdı. İşte şimdi buradayken sanki tüm yılların birikintisini kusuyordum. Buna çok zamansız yakalanmıştım. Karanlıkta kalmamak için kendimi yakmıştım ama kül olduğumda aydınlanmış olmamın bir anlamı kalmayacaktı. Saçlarımı çekiştirdim, galiba bu duygunun adını biliyordum.

Basbayağı kırgınlıktı.

Kırılmıştım.

Aptalcaydı ama kaçamıyorsam kabul etmeliydim. Duman'a kırılmıştım. Bu uzun zamandır hissetmediğim bir duygu olduğu için eski bir arkadaşı görüp tanıyamamış gibi olmuştum ama onu tanıdığımda, ne kadar kırıcı olduğunu da anlamıştım. "Sondon bolo doho gozol." Kalbime açılan kuyunun içi o kadar siyahtı ki, kendimden başka kimseyi göremiyordum. "Aptal! Sen ne anlarsın ki güzellikten! Ben daha güzelim bir kere..."

Avuçlarımı yüzümden indirerek sol omzumla duvara yaslandığımda, gözlerim kapıdaki Duman'ı seçti ve sert bir demirin içime girdiğini hissetmeden edemedim. İfadesi sakin ama gözleri cayır cayırdı. Bir çırpıda yerdeki çantamla montumu

almak için eğilecek oldum ama beni kolumda tutarak sertçe kaldırdığında ve sırtımı göğsüne dayadığında güçlü bir çığlık attım. "Dokunma bana!"

"Demek ki sandığın kadar hissiz değilmişsin." Beni zapt etmek için elini göğüslerimin arasına dayadığında, doğrudan ateşi kavradığını düşündüm; çünkü göğsüm yanıyordu. Elini gözlerimin üstüne örttü ve hemen sonra ben karanlıkta kalırken, vücudumu kendi etrafında onunla beraber döndürdü. Şimdi sokağa, karşıya bakıyor olmalıydık ve bunu neden yaptığını anlamamıştım. Eline dokunarak parmaklarını göz kapaklarımdan kaldırmak istediğimde, "Sana dünyanın en güzel kızını göstereyim," dedi dudaklarını şakaklarıma bastırarak elini yavaşça gözlerimin üstünden kaldırdı. "Bak, karşıda."

Onun eli benim yanağımı kavrarken, ben sokağın karşısına, kaldırımın gerisindeki cama baktım ve yansımamı gördüm. Kafamı yana yatırarak yansımamı izlerken, beni tamamlayan gölgesini de uzunca izledim. Bir bütün halinde görünüyorduk. Başını boynuma gömmüş, ellerini dans sırasında yaptığı gibi sıkıca vücuduma dolamıştı. "Yalancı! Kızları böyle mi kandırıyordun?"

"Bebeğim..." İç çekerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına yerleştirdi. Gölgeniz hep sizinleydi ama gölgenizi görmeniz için bile bir parça aydınlığa ihtiyacınız vardı; oysaki zifiri karanlıktı, hissediyordum. Karanlığı aydınlatmak için kendimi yaktığım ateş, ben küle dönünce sönmüştü ve şimdi bir avuç külden başka bir şey kalmamıştı. "Kırılacağını düşünmemiştim."

"Siktir et."

"Gözlerini gördüm! Saklamaya fırsatın olmadan o kırgınlığı gördüm. Kırılma sakın, yalan söyledim. Ona dikkatli bile bakmadım."

Yansımalarımızı izlemeye devam ettim. "Güzel miyim sahiden?"

"Manyak mısın? Oturur şiir yazarım senin güzelliğine."

"Sen mi?" Başımın altındaki kalbine kulak verdim. "Hayatta yazamazsın."

"Yazabilirim."

"Duman, kalbin bu kadar hızlı attığında acıyor mu canın?"

"Düşünme bunu." Askılımın açıkta bıraktığı omzumu öptü. "Acımıyor."

"Tamam, acımasın."

"Sanırım merhametli anına denk geldim."

Dirseğimle karnına yumruk attığımda homurdanarak beni kendine çevirmeye çalıştı ama tam o anda, gözlerim geniş camda, bize ait olmayan bir gölgeye takıldı. Gözlerim kısa bir an büyüdü ve bu görüntünün gerçekliğinden emin olmak istercesine gözlerimi kırpıştırdım. Gördüğüm şeyden emindim. Cama yansımasını düşen, eli silahlı bir adamdı ve o adam, kaldırım kenarından bize doğru yaklaşıyordu. Duman'ın gözleri, başı boynuma sokulduğu içim kapalıydı ve benim gördüğümü göremiyordu. Elim ayağım buz kesti.

"Yanında silahın var mı?"

Dondu. "Ne?"

"Silah veya herhangi bir kesici alet!"

Dudakları kıpırdamayı keserken, "Silahım arabada," dedi vücudu kaskatı kesilirken. "Neyden bahsediyor..."

"Eli silahlı, genç bir herif fark edilmediğini düşünerek yanımıza yaklaşıyor!" Sesim kısık, endişe içerisindeydi. "Bizi izliyor. Hedefi biz..."

"Kaç!" Duman ellerini karnımın üzerinden çekerek başını boynumdan kaldırdığında ve bana fikrimi dahi sormadan vücudumu kendisinden uzaklaştırdığında, kaldırımda tökezledim. "Ben onu halledeceğim. Arabaya geç ve silahı al, kendine karşı herhangi bir tehditte onu kullanırsın..."

"Seninle kalabilirim!"

"Saçmalık!" Beni dirseğimden tutarak sarstı ve bu sırada camdan, adamın yansımasını izlemeye devam etti. Bir hışımla cebine uzanarak anahtarı elime tutuşturduğunda, dehşete

düşmüş vaziyette ona bakakaldım. "Arabaya geç! Derhal! Durma, hadi..."

"Ama böyle olmaz ki, yani..."

"Ben zaten öleceğim aptal!"

Beni sertçe itti ve hemen sonra kendi etrafında dönerek, çoktan yanına varmış herifle yüzleşti. Söylemek istediğim ne varsa ağzımın içinde boğularak kayıplara karıştı. Ben kafamı iki yana sallayarak geriye doğru adımlarken, Duman yüz yüze geldiği adamla bir an bakıştı ve hemen sonra yumruğunu herife doğru salladı. Etraftaki birkaç kişi adamın elindeki silahı görerek kaçışmaya başladığında, yabancı adam elini yüzüne götürerek hasar tespiti yaptı. "Yaklaşma, sıkarım!"

Eliyle yüzünü tutarken, silahın namlusunu Duman'ın yüzüne doğru salladı ve o an, boğazımdan aşağıya demir bir çubuğun indiğini hissederek elimi soluk boruma taşıdım. Boğazıma ağır bir şey yerleşmişti. Adam silahı onun yüzüne doğru sallayarak püskürtmeye çalışırken, "Sık lan," diye bağırdı, zerre endişeli görünmüyor ve öfkeyle haykırıyordu. "Kimin köpeğisin sen? Kim saldı seni üstüme!"

Adam bocaladı, muhtemelen silahıyla Duman'ı bastırmaya, soluğunu kesmeye çalışıyordu ama ölümü kabullenmiş bir adamı ölümle korkutamayacağını bilemiyordu. Arabanın yanına vardığımda anahtarla kapıları açtım ve şoför koltuğundan içeriye fırlayarak gözlerimi asla onlardan ayırmadan silahı aradım. Uzaklaştığım için sesleri duyamıyor ama etraftaki telaşı görüyordum. Mekânın korumaları adama yönelmiş, muhtemelen silahı bırakması gerektiğini söylüyorlar ve müşteriler kaçışıyordu. Eli silahlı herif ürkerek, tedirginlikle ama vazgeçmeyerek Duman'ın üstüne doğru yürüyor ve Duman adeta burnundan soluyarak bir şeyler söylüyordu. Yumruğumu torpidoya indirdim ve silahı aldığım gibi kapıdan dışarıya fırladım. Tamam, kendimi koruyabilirdim ama korumam gereken tek kişi ben değildim.

Arabanın önüne geçerek temkinli ama kararlı şekilde parmağımı tetiğe yerleştirirken, Duman'ın korkusuzca silahın üzerine gittiğini gördüm ve ne olduysa o anda oldu. Adam silahla beraber Duman'ın üzerine atladığında, göğsüme tutturulmuş dikişlerin bir bir patladığını ve bir şeylerin oradan içeriye hücum ettiğini hissettim. Adam Duman'la çarpıştı ve silah aralarında bir yerlerde kaybolurken, anahtar avucumdan düştü. Elimde bir tek silah kalmıştı ve kaskatı kesilmiş vaziyette, bu ana tanıklık ediyordum. Duman adama galip geldi ve herifi yere sererek üzerine yerleştiğinde, kafasını sertçe birkaç kere zemine çarptı. Tamam, adamı bayıltabilir ve buradan gidebilirdik. "Hedefim sen değildin," diye haykırdığını duydum adamın, Duman onun yüzüne çalışırken. Hararetle boğuşuyorlardı. "Kızdı! Bırak beni, olan sana olmasın!"

Ben mi? Ama nasıl? Neden? Ben birinin hedefiysem ne günah işlemiş olabilirdim? Şaşkına dönerek ileriye doğru birkaç adım attığımda, Duman'ın seğiren omuzlarını gördüm. Bir an hayrete düşerek donakalmış olsa da hemen sonrasında adamın yakalarını daha sıkı kavradı ve başını kaldırarak sertçe yere çaldı. Vuruş o kadar hızlı ve sertti ki, adamın çığlığı kulaklarımda uğuldamıştı. "İyi dinle o zaman orospu çocuğu! Onu hedef haline getirmek kalbimi hedef haline getirmekle eş değer. Beni öldürmeden onu öldüremezsin! Şimdi şu sikik silahı ver!"

Adam küfürler ederek Duman'ın saldırılarına tepkiler vermeye çalışırken, gözlerim adamın elindeki silahı aradı ama karanlık silahı gizlediği için kolayca göremiyordum. Onlara doğru biraz daha yaklaştım. Midemde fokurdayan, rahatsız edici bir baskı vardı ve avuçlarımın içine ter basmıştı. İçimde bir çığlık asılı kalmıştı ve o çığlığı dizginlemeye çalışmaktan boğazım acımıştı. Boğuşuyorlardı, sadece bunu görüyor ve başka bir şey kavrayamıyordum. Duman adamın elindeki silaha uzanmaya çalıştığında, adamın elindeki silah ters döndü ve namlusu tam olarak Duman'ın göğsüne dayandı. Silahın

ucunu onun göğsünde görmek, kalbini benden başka birinin söküp aldığını görmek gibiydi ve bunu görmeye bir saniyeden fazla katlanamadım. Duman ve adam göz göze geldiği o an zaman durdu ve parmaklarımın arasında dengelediğim silah bilinçsizce havalandı. Namluyu adama çevirdim ve tetiğin üzerindeki parmağımı biraz daha bastırdım.

Kurşunun çıkışını gördüm.

Zaman, bir mum gibi yanmaya başladı ve silahtan çıkan kurşun adamın göğsüne isabet ettiğinde, yanan o zaman söne-rek bir yığın küle dönüştü.

DENİZDEN, BOĞULMADAN KURTULMAK

Masum kalan son yanımı da öldürmüştüm.

Parçalanmış aynayı bir araya getirmeye çalışırken ellerime kesikler açtığımı, avuç içlerime dolan sayesinde anlıyordum sanki. Avuçlarımı kesmesi pahasına tuttuğum o keskin parçaları bir araya getirip aynayı tamamladığımda, kendimi bir arada görmeyi başarmıştım ama ruhum kendi içinde çoktan parçalara ayrılmıştı.

Sessizlik, gürültüden daha çok... Hiçbir şey duyamıyordum. Saatlerden bu yana sadece avuç içlerime bakarak, avuç içi çizgilerimi dolduran kanı izliyordum. Aslında biliyorum, orada kan yok, ama görüyorum işte. Gözlerimi her yumduğumda namlunun ucundan çıkan kurşunu görüyordum. Parmağım hâlâ tetiğin üzerinde gibiydi, silahın dokusunu hissediyordum.

Birini yaralamış veya öldürmüştüm.

Gözlerimi bir kâbustan sıçrar gibi açtım. Karakolda, koridorda, bir koltuğun üzerinde oturuyordum. Telsiz seslerini, insanların kargaşasını, polislerin emirlerini duyuyordum ama bunların içinde Duman'ın sesini bulamıyordum. O sesi arıyordum ama yakınımda değil, içeride, Emniyet Müdürü'nün odasındaydı. Olay anından sonra Duman'ın etraftaki insanları, sessiz kalmaları konusunda uyardığını, güvenlik kamera kayıtlarını, polisler gelmeden önce hallettiğini, mekânın korumalarıyla uzlaştığını biliyordum. Adam hastaneye kaldırılmıştı. Duman, polisler gelmeden önce beni arabaya atıp bu karakola gelmişti ama hepsi sanki yıllarca uzakta yaşanmış bir olaydı; derinine inemiyordum.

İçeride olması gereken bendim.

Emniyet müdürüyle neden kendisi konuşuyordu?

"Bunun aramızda hallolacağını biliyordum," diyen bir ses duyduğumda, gözlerimi kaldırarak karşımda açılan kapıya baktım. Duman'ın babası, yavaş adımlarla kapıdan çıkarken, emniyet müdürü onu takip ediyordu. "Onca yıllık dostluğumuzu bozacak değildik ya! Kargaşa arasında patlamış bir silah işte, hepsi bu!"

"Orası öyle," dedi Emniyet Müdürü, gözlerindeki sıkıntıyı dudaklarındaki gülümsemeyle eksiltmeye çalışıyordu. İkisi de dışarıya çıktığında kapının aralığından Duman'ı gördüm ve o an, saniyeler sonra hissedebildim; yarayı, yarayı vereni. Koltukta, alnını ovalayarak oturuyordu. "Fakat abi biliyorsun ki adam hastanede, bu işin üstünü öylece kapatmak çok zor."

Duman'ın babası elini emniyet müdürüne uzattı ve el sıkışırken, ona kafasını salladı. "Biz seninle nelerin üstünü kapattık hatırlamıyor musun? Birkaç şahit var ve hepsi kargaşa sırasında olduğunu, kurşunun nasıl çıktığını görmediklerini söylüyorlar. Doysa açmaya bile değmez, itin uğursuzun biriymiş, belasını bulmuş."

"Dosyayı açmak şart," dedi Emniyet Müdürü, sesi düşünceliydi. Doğrudan, hâlâ Duman'ı izliyordum ama o dönüp bana bakmıyordu. *Perdeyi açtım, dönüp baksana camlara.* "Ama Duman'ı salarım, bir gece burada kalsın, sabah bırakırım. Dosyayı da kapatırız dert etmesin delikanlı, bilerek yapmamış ya! Dediğin gibi, ne suçları kapattık biz seninle."

İkisi de keyifle gülüşürken, ben dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. Neden Duman içerideydi, neden onun hakkında konuşuyorlardı? Üstü kapatılan bu suç benimdi. Ağzımı açmaya, onun bir suçu olmadığını söylemeye çalıştım ve işte tam da o an Duman'ın kehribar renkli gözleri bana döndü. Bakışlarımda ne gördü bilmiyorum ama kaşlarını hızlı bir şekilde çatarak kafasını sertçe iki yana oynattı.

Susmamı istiyordu.

"Tamam, bu gece kalıp akıllansın biraz." Babası, elini emniyet müdürünün elinden ayırarak başını, kendi düşüncelerini

onaylıyormuş gibi salladı. "Büyümeden kapansın da ne olursa olsun! Uzamasın Necdet, ağrımasın başımız."

"Merak etme abi, kapatırız."

"Hay sen çok yaşa."

Kır saçlı müdür takdir edilmekten hoşnut olarak daha geniş gülümserken, Duman'ın babası önüne döndü ve gözleri bana takılınca duraksadı. Hâlâ şokun etkisinde ama ifadesizdim. Bir duvar gibiydim ve gözlerinden fırlattığı o kurşun gibi bakışları sadece duvara saplanıyor, duvarımı delemiyordu. Gür kaşları, olumsuz bir yargı taşıdığını belli edercesine çatılmıştı. "Baş belası oldun oğluma! Git şuradan!"

Hissizdim ve incinmezdim. Siliktim ve daha da silikleşiyordum. Sadece ağzımın içinden, göğsümü yakan bir nefes boşalttım ve aynı sıralarda, "Baba," dediğini duydum Duman'ın. Sesinin aksi tonu babasını duyduğuna şüphe bırakmıyordu. "Ses etme ona, dokunma."

Babası tükürür gibi konuştu. "Yakacak oğlum bu kız senin başını, yakacak!"

Duman, sessiz kaldı.

Zaten yaktı baba, demedi.

Babası onaylamaz bakışlar fırlatarak kır düşmüş sakallarını sıvazladı ve emniyet müdürüne kısa bir bakış atarak kapının önünden ayrıldı. Kundura ayakkabılarının üzerinde seri bir şekilde yürüyerek asansöre yaklaştı ve kadrajımdan çıktı.

Elime baktım.

Her yeri kandı.

"Hanımefendi, sizin de şahitliğinize başvurulacak. Olay anında oradaydınız."

"Olayın kendisi, benim."

Emniyet Müdürü'nün asabiyetle çatılan kaşlarına bakarken, Duman'ın oturduğu koltuktan sert bir şekilde kalktığını göz ucuyla görmüştüm. İşaret parmağını dudağına dayadı, susmamı istiyordu. Emniyet Müdürü'ne arkasından seslendi.

"Necdet Abi, kız da diğerlerinden başka bir şey demeyecek. Boş ver, alma sorguya."

"Oğlum, kız görgü şahidi, olur mu öyle şey!"

Duman kaşlarını çattığında, alnındaki kurumuş kan kırıştı. "Her şey oluyor, bu da olur. Her şeyi hallediyorsun, bunu da halledersin!"

Müdür yakındı. "Yakacaksınız başımı siz benim!"

Adam kapıyı benim suratıma çarparak içeriye girdiğinde Duman'ı göremez olmuştum. Boğazımdaki düğüm büyüdü ve tahammülsüzlüğe dönerek beni boğmaya başladı. Susmayı değil, konuşmayı istiyordum. Ellerime bir kez daha baktım ve avuçlarımdaki kanı, dizlerime sürttüm. Kanın gideceği yoktu, adeta elime yapışmıştı. "Orada olmadığını bildiğim halde bu kanı nasıl görürüm!"

Birkaç polisin sesini duyarak başımı kaldırdığımda koridorun ucundaki karmaşanın farkına vardım. Bu yüzler tanıdık yüzlerdi. Mekânda, olay sırasında orada olup tanıklık eden insanlardı. Üç kişilerdi, bitkin ve dermansız görünüyorlardı. Sorguları bitmiş, polis memurlarının gözetimi altında asansörlere ilerliyorlardı. Duman, polisler olay yerine gelmeden önce hepsini ağız birliği yapması konusunda uyarmıştı. O yüzler önüne döndü ve yabancı gözler beni gördü. O an aslında yabancı kalmadığımızı hissettim. Ben muhtemelen hayatlarının ilk katili, onlar da ilk cinayetimin şahitleriydi.

Az sonra gözden kayboldular.

Bana bir cani olduğumu bağıran gözlerini aklıma kazımıştım.

Önünde durduğum kapı açıldığında nasıl oldu bilmiyorum ama kendimi yerimden kalkarken buldum ve uyuşuk şekilde açılan kapıya doğru yürüdüm. Önden Duman, arkadan Emniyet Müdürü çıkıyordu. Birkaç polis Duman'ın yanına yürürken neden ve nasıl yaptığımı bilemeden Duman'a yaklaşarak başımı göğsüne, ellerimi gömleğine dayadım. Sert göğsü bir an kasıldı ve şaşkınlığını, yakıcı bir nefesle enseme boşalttı. Kol-

larının kuvveti beni çepeçevre sararken, gözlerimi kapattım. "Mahşer, Gül Dikenim..."

Sesi sanki bir kuş gibi içimde şakıdı. "Duman, elimdeki bu kan neden gitmiyor... Siliyorum, siliyorum eksilmiyor."

Duraksadığını hissettim. Etrafımızda ne olduğunu anlayamıyordum, çünkü gözlerim kapalıydı. Elleri sırtımda birleşti, kaburgalarıma yüklendi. "Ellerinde kan yok Mahşer."

"Benden başkası görmüyor zaten. Yıkamalıyım, belki öyle gider."

Başımı göğsünden kaldırmaya yeltendiğimde, dudaklarını alnıma dayayarak girişimimi savuşturdu. Kulaklarım uğulduyordu. Duman'a sarılıyordum, çünkü bir yere yaslanmalıydım. Aslında sarıldığım söylenemezdi, çünkü kollarım yanımdaydı ve sadece başım göğsüne düşmüştü. Duman alnımı sertçe öptü. "Yıkarız güzelim, sen iste yeter ki."

Duyamadığım birkaç konuşma geçti ve birkaç dakikanın ardından Duman başımı yavaşça göğsünden kaldırdı. Gözlerimi açtım, Duman elini belimden ayırmadan yürümem için beni teşvik ettiğinde hissiyatsız bir şekilde önüne düşerek koridoru yürümeye başladım. Bir polis ardımıza düşmüş, bizi yalnız bırakmamıştı. Kaçacak halimiz yoktu, üstelik Duman bu gece burada kalmaya razı görünüyordu.

Aptal! Nasıl suçumu üstlenebilmişti?

Asansöre bindiğimizde polis memuru önümüzde kalmıştı ve Duman hâlâ belimden tutuyordu. Önümdeki polisin sırtına bakıyor, gözlerimi bir an kıpırdamıyordum. Konuşmamız gereken çok şey vardı.

Bu saklı mı kalacaktı?

"Buradan."

Asansör kapılarının açıldığını polis memurunun sesini duyduğumda anladım ve irkilerek kapıdan dışarıya çıktım. Memur eliyle kadınlar tuvaletinin yerini gösterdiğinde duraksamadan oraya doğru yürüdüm. Kapıyı açıp içeriye girdiğimde örtmeye yeltenmedim, çünkü Duman'ın peşimden geleceğini biliyor-

dum. Boşluğumdan, şaşkınlığımdan yararlanarak beni buraya sürüklemiş, hakkımda kararlar vermişti; saçmalıktı.

Kapıyı arkamızdan kapattığında yalnız kalmıştık.

Duman üzerime doğru yürüdü. "Ağzını açmayacaksın, bunu ben yaptım tamam mı?"

Beni, kendine doğru çekti ve sırtımı göğsüne dayayarak lavabonun önüne ittirdi. Karnım lavabo tezgâhına çarptığında, Duman omzunun üzerinden tuvaletleri yokladı ve kimsenin olmadığından emin olarak tekrar önüne döndü. Vücudumu, kendisiyle lavabo arasına sıkıştırmıştı ve tamamen bana yaslıydı. Aynadan yüzüne baktım. Gözleri aynanın üzerinde benimle çarpıştığında kontrolümü yitirdim. "Katil oldum ben, katil!"

"Kes sesini!" Kasıklarını kalçama yaslayarak kendini bana bastırdığında, beni bu şekilde susturduğunu anlayarak dişlerimi sıktım. Bunu dillendirmemi istemiyordu. Gergin ve öfkeliydi. Çenesi, konuştukça başıma sürtüyordu. "Herif hastanede, henüz ölmedi ve dolayısıyla katil değilsin. Böyle adamları bilirsin, bir yerde ölür kalırlar ve kimse arkasından ağlayıp, zırlayıp olayı didiklemez. Bu olaydan kurtulmak birkaç günüme bakar. Seni sorguya almayacaklar, hemen şimdi gidebilirsin. Ağzını açıp, kimseye tek kelime etmeyeceksin Mahşer. Ben de yarın sabah çıkıp geleceğim, bu olay kapanacak."

Söyledikleri kafa karıştırıcıydı. Ben bir adamı yaralamıştım, bu kadar basit olamazdı. "Neden? Neden üstlendin Duman?"

"Çünkü bana bir şey olmaz Mahşer, babam halleder. Senin için kılını kıpırdatmaz ama benim için yapar. Herkes, ben yaptım bilecek."

Başım dönüyor, kusmuğum boğazımı tırnaklıyordu. Birkaç saat içinde neler olmuştu öyle? Böyle olmasını istememiştim, öylesine birini vurmayı istememiştim ama o silah Duman'ın göğsüne dayandığında, o kurşunu sıkmak kaçınılmaz olmuştu. "Peki sen?" diye sordu ansızın, sesi düşünceleriyle perçinleşmişti. "Neden vurdun o adamı?"

Ellerimdeki kana baktım. Hemen şimdi bu elleri yıkayıp, kanı akıtmalıydım. Bu beni katil olmaktan kurtarır mıydı? Ruhsuzca gözlerimi kıstım. "Ben onu vurmasaydım o senin kalbini delik deşik edecekti."

"Bunu zaten birisi yapıyor. Birisi kalbimi delik deşik ediyor."

Birisi kalbini öldürüyor ve sonra geçip yaşa diyor.

O birisinin kim olduğunu bilmek için kâhin olmak gerekmiyordu. İlk kez bir kalbi delik deşik etmiyordum. Gözlerimi, gözlerinin asılı olduğu aynadan ayırarak lavaboya doğru eğildim. Ellerimi yıkamalıydım. "Suyu açar mısın?"

İç çekerek musluğa uzandı. "Elinde kan olmadığını biliyorsun değil mi Mahşer?"

"Aptal değilim Duman, tabii ki biliyorum. Fakat gözüme bir perde indiğinde bu elleri kanlı görüyorum."

Ellerimi akan suyun altına tutarken, Duman da yaklaştırıp parmaklarımdan tuttu. Ellerim avuçlarına hapsolduğunda akan kanın onun parmaklarına da bulaştığını hissettim. Bu düşünce hastalıklıydı. Elleri ılık ve parmaklarının özenli hareketleri yavaştı. Dudakları saçlarımın üzerinden kayarak yolunu buldu ve kulak mememin altına sokuldu. "O silahın bana doğrultulduğunu gördüğünde dayanamadın değil mi? Kendi aklının bile almayacağı şeyi yaparak kurşunu sıktın. Bunu sen değil, kalbin yaptı."

"Öleceksin zaten, erkenden ölmeni istemedim sadece."

"Böyle konuştuğunda erkenden ölmeye daha yakın hissediyorum zaten."

Ellerim şimdi temizdi ama kalbimin bu temizlikle alakası yoktu. Ona, suçumu üstlenerek paçamı kurtardığı için minnettar kalmalıydım belki ama bu anda bile yapmıyordum bunu. Sıvı sabunu ellerime sıkarak su ile köpürttüm ve birkaç kez yıkadım. Kan yoktu, etime yapışmış gibi duran o silah dokusu yoktu. Duman yandaki kâğıt havlulardan birkaç tanesini alarak elime tutuşturdu. "Daha iyi misin?"

"Baban mafya mı?"

Sorum üzerine bir an durarak keyifsizce güldü. "O işlerde ayağı var işte. Kara para aklar, kumar oynar. Babam ahlaklı bir iş adamı değil yani."

Aksini duymayı beklemiyordum zaten. "Emniyet müdürünü tanıyordunuz değil mi?"

"Elbette. Babamın sayısız yasa dışı işini halletti. O da babam kadar ahlâksız."

Kâğıt havluyla ellerimi sildim. "Sen?"

"Ben ne?"

"Sen de mafyanın veliahdı mısın?"

"Saçmalık," diyerek kestirip attı. "Benim tek kötü amacım Melih Han'dan ve yaptırdılarsa ona bunu yaptıranlardan intikam almak. Onun dışında uğraşmam hiçbir sikimle. Babamın ne bok yediğiyle ilgilenmiyorum."

Duman yalan söylemezdi. Bazı insanlar böyleydi, kendince etik ve ahlak kuralları vardı. Duman için de yalan söylemek büyük yanlıştı. Islanan havlu kâğıtlarını çöp kutusuna attığım sırada, "Çok oyalandınız," dedi kapının dışındaki polis memuru. "Başıma iş açmayın da çıkın."

Atkuyruğumdan firar eden seyrek saç tutamlarımı kulaklarımın arasına vererek soğuk ellerimi yüzüme kapadım. Serinlettiğim yüzüm bir an sonra, onun avuç içlerine yerleşti. Ona yetişmek için bilinçsizce hareket ederek parmak uçlarımda yükseldim. Bir eli belime yerleşerek vücudumu vücuduna sabitlediğinde ve gözlerime baktığında bana söyleyeceği bir şeylerin olduğunu hissederek sessiz kaldım. Bana dokunmak konusunda çekincesi yoktu. "Yaptığın şey beni çok mutlu etti," dedi ve konuşmama fırsatı vermeden konuşmasını sürdürdü. "Ölmeme izin vermeyeceğini biliyordum. O namlu göğsüme dayandığında, bir şeyler yapacağını hissediyordum."

"Ben..."

"Kalbimi delik deşik ediyorsun ama sonra geçip o kalbin önünde, bir duvar gibi dikiliyorsun."

Bunun olmaması gerekiyorsa ama oluyorsa, ne yapabilirsin ki?

Ben bir saksı çiçeğini penceremin önüne bırakmıştım ama dönüp bir kere bile sulamamıştım.

Yorgundum. Bu yorgunluk o kadar ağır geliyordu ki, sanki iki el omuzlarımdan bastırarak vücudumu eziyordu. Uykusuzdum, harap bir gecenin sabahındaydık ve bu sabah, karanlık geceden daha aydınlık görünmüyordu gözüme. Camdan dışarıya baktığımda insanların yağmur yağmasından endişe ederek kaçıştığını gördüm. Kimse fırtınaya karşı durmuyordu ama benim yıllardır yapmakta olduğum şey buydu; fırtınaya karşı dik durmak.

Öğle vaktine az bir miktar kalmıştı ve ben neredeyse on iki saattir burada, karakoldaydım. Evet, elbette buradaydım. O gitmemi istedi diye gidecek değildim. Dün gece onu nezarethaneye attıklarında muhtemelen eve gittiğimi düşünmüş olmalıydı ama ben buradaydım.

Önümü pencereye vermekten vazgeçerek sırtımı duvara yasladım ve önümde uzanan koridora baktım. Koridorun sonunda bir kapı, kapının arkasında nezarethaneler vardı ve Duman onlardan birindeydi. Gece boyunca ne yapmış, buna nasıl tahammül etmişti bilmiyordum ama oraya girerken hiç şikâyeti olmamıştı. Telsiz sesleri bir an susmuyordu, gece boyunca buna dayanmış olmam, doğrudan boşlukta olmamla alakalıydı.

"Hanımefendi, size içecek bir şey getireyim mi?"

Üniformalı polis memurunun nazik sorusu karşısında ruhsuz bakışlarımı duvara sabitledim. "Alkol var mı?"

"Ne?"

"Viski, bira, şarap, rakı, tekila..."

"Sizin bence sağlam bir kahve içip ayılmaya ihtiyacınız var hanımefendi!"

Bana azarlayıcı bakışlar atarak arkasını döndüğünde ve uzaklaşmaya başladığında, omuzlarım sarsılarak kısa bir kahkaha attım ve sonra kahkahamı bıçak gibi keserek önüme döndüm.

Baktığım koridordaki sesleri duyduğumda başımı sıkkın bir şekilde yukarıya kaldırdım ve önce bir polis memurunu gördüm. Göbeğini ovuşturarak geliyordu ve kilosuyla kapladığı alan geniş olduğu için arkasını göremiyordum. Ama görmeden de anlamıştım, onun omzunun üzerinden görünen saçlar Duman'a aitti. Simsiyah... Polis memuru önümden yürüyüp geçtiğinde, alan açılmış ve onu yüzüyle beraber görebilmiştim. Gözlerini ovuşturarak ve bir şeyler söylenerek koridordan bu yana, yavaşça geliyordu.

Kafasını kaldırdığında olması gereken oldu ve göz göze geldik.

Onu şaşırtmıştım.

Yüzümde mimik oynamadı. "Selam."

Gözünü ovalayan eli aşağıya doğru düşerken, kaşlarını hafifçe yukarıya kaldırdı ve kalın dudakları aralandı. Arkamdaki pencereden vuran aydınlık doğrudan yüzüne düşüyordu. "Sen... Geceyi burada mı geçirdin? Benim için?"

Yalan söyledim. "Sabah geldim."

Bakışları tökezledi. "Ah tabii! Burada, başımı beklemezsin ki."

Cevap vermeden sırtımı duvardan ayırdığımda, Duman da olduğu yerde durmaya son vererek iri adımlarla yanıma geldi ve sanki hep yaptığı bir şeymiş gibi, bir an beklemeden alnımı öptü. "Günaydın güzelim."

Her şey normalmiş gibi davranıyor olmasına sinirlensem de "Günaydın," diyerek karşılık verdim.

Öpücüğünü bırakarak yüzünü yüzümden çektiğinde, bir tel saçımın paltosuna düştüğünü gördüm; yakasındaydı. O saçı almak için uzanırken beni izledi. Saçımı alıp yere attığımda, "Güzel şeyleri ziyan etmeye bayılırsın," dedi, içten bir sesle. Saçlarımı, daha önce hiç yapmadığı şekilde karıştırdı. "Hadi, beni öp de rujun da bulaşsın üstüme başıma."

"Beni öpmeyi çok istiyorsun değil mi?"

Çenemi ufak ufak okşadı. "Bu kaçınılmaz, biliyorsun değil mi?"

"Git işine."

Onu göğsünden ittirerek yanından yürüyüp geçtiğimde peşime düştü. Birkaç dakika sonra karakoldan çıktığımızda, Duman şahsi eşyalarını paltosunun ceplerine yerleştirdi. Telefonunu kurcalıyordu, az sonra bir numarayı tuşladı. Onun arabasına doğru yürürken, soğuk havaya meydan okurcasına çıplak duran bacaklarımın sızladığını hissettim. Duman arabanın kapılarını açtı. Artık aşina olduğum ön koltuğa yerleştim. Kendisi de şoför koltuğuna geçerken telefonla konuşuyordu. "Ölsün amına koyayım, niye yaşatıyorsunuz herifi?"

Gerildim. O adamdan bahsediyordu. Ölmemişti... Katil olma fikrine dün geceden beri alışmıştım, onun ölmesi beni ne kadar etkilerdi bilmiyordum. Ellerimi dizlerimin arasına koydum. "Herifin ne arayanı ne soranı yok. Ölse kimse üzülmez, ben öldürmesem o beni öldürecekti. Üstelik o piçin hâlâ yaşama şansı var. Beni göğsümden vursaydı o an orada son nefesimi verirdim."

Ellerim yumruk oldu.

"Ölürse ararsın beni, sağlık durumunu sikime takmıyorum."

Kaba küfrünün ardından telefonu kapatarak torpidoya fırlattığında ve ellerini direksiyona geçirerek kafasını öne eğdiğinde, bakışlarımı camdan bir an bile ayırmadım. Gergin, sinirli ve tahammülsüzdü. Yaşadıklarına sabrı kalmamıştı. Yoktan yere başımıza gelenlere karşı öfkeliydi. Ben de öyleydim. Bilinmezlik büyüyordu. O herifi kim ve neden göndermişti ki? Kim benden ne istiyordu? Beni kim öldürmek istiyordu? Bildiğim kadarıyla kimseye bir zararım dokunmamıştı. Sanırım artık daha dikkatli olmalıydım.

"Buralardan birkaç gün uzaklaşmak ister misin?"

Bu beklenmedik soruyu duyduğumda kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden ona döndüm. "Bu da nereden çıktı Duman?"

Parmakları direksiyonu kuvvetle kavradı. "Baş başa kalırsak kafa dinleriz diye düşündüm."

"Yapmamız gereken şeyler var," diyerek onu ikaz ettim, sabırsızlıkla. "Tamam, dün talihsiz bir olay yaşandı ama hâlâ yapmamız gereken önemli bir şey var. Melih Han'la dünden sonra konuşmadı..."

"Senin kıyafetlerin aynı?"

Bu beklenmedik cümlesi duraksamama sebep oldu. "Neyden bahsediyorsun?"

Bakışları vücudumda uzunca dolaştı. "Eve gittiğini söyledin ama kıyafetlerin aynı?"

"Beni Öğünç aldı, onda kaldım. Bu yüzden değişemedim, anladın mı?"

Gözlerinde, tohumu kötülük olan bir çiçek açtı ve bana öyle bir baktı ki, sanki o çiçeği o topraklara ben ekmişim gibi hissettim. Solurken burun delikleri genişliyordu. "Onun yatağında mı uyudun?"

"Neden olmasın? Senin yatağında uyuyorum."

"Aynı şey olmadığını biliyorsun." Dudakları tek bir çizgi halinde gerilmişti ve yüzü, alnından başlayarak kızarmıştı. Parmakları direksiyona adeta yapışıyordu. "Benden başka birisine sarılıp uyuyamazsın. Nereye ve kime ait olduğunu sen de biliyorsun Mahşer."

"O benim uzun yıllardır arkadaşı..."

"O arkadaşının sağlığını önemsiyorsan aranıza koyduğunuz mesafeye dikkat et."

"Lafımı kesip durma!"

"Sana yaklaşmaya cüret ederse zaten kesilecek olan şey, Dövünç'ün önündeki olacak!"

"İğrençsin!"

"Sana bakarken kalbi hızlanan tek kişi benim ve öyle kalacak. Benden başka birinin kalbini hızlandırmaya ne hakkın var?"

Kehribar gözlerine sabitlendim. "Kalbinin benimle bir alakası yok, hep hızlı atabiliyor."

"İçinde olduğun şeyden nasıl da habersizsin!"

Arabayı hızla hareket ettirdiğinde ufak bir sarsılma yaşayarak torpidoya tutundum ve düşmanca gözlerimi ona doğrulttum. Onun bana baktığı yoktu, ön camı gözetliyordu. Ağzımın içinde tıslayarak sırtımı koltuğa dayadım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak gözlerimi kapadım. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı.

Annemi merak ettim. Gece onu aramıştım ama maalesef konuşamadığı için sadece inlemelerini dinlemiştim. Ona güvende olduğumu, gece eve gelemeyeceğimi ama endişe etmemesini ilaçlarını alması gerektiğini söylemiştim. Umarım almıştır, kendini ihmal ettiği noktada kalbini daha çok kırabilirdim. Bu benim için zor değildi, insanların hislerini önemsemeyen ruhsuzun tekiydim.

Radyoda çalan şarkıya kulak verdim.

I hate you. I love you.

"Kapat şunu."

Kapatmayarak şarkının sesini biraz daha açtı.

Yanağımı serin cama yaslayarak soluklandım. Kafamın içindeki kalabalıktan kurtulmayı istiyordum. Dudaklarımı dilimle ıslattım. "Silah nerede?"

"Babam komiserden aldı."

Cinayet unsuru ortadan kalkmış mıydı? Her şey bu kadar basit miydi? Babasının gözlerini anımsadım; katran içindeydi. "Silahı ona vermenin polise vermekten farklı olduğunu düşünmüyorum Duman."

"Senin bir şeyi doğru bildiğin yok zaten."

Bana laf dokundurmasından bezmiştim ama ses etmeden sükûnetimi korudum. Vücudum artık yorgunluğu taşıyamıyordu, ne kadar süredir bir şey yiyip içmiyordum? Uzun süre olmuştu ve midem bulanıyordu. İçimde rahatsız, tekinsiz, gü-

vicdansız bir his vardı. Eve gidip uyuyacak mıydım? Dün gece bir adam vurmuştum ve şimdi rahat mı gezecektim? Kendim için bile olsa fazla adaletsiz değil miydi bu? Üstelik beni kim öldürmek istemişti ki? Saçlarımı diplerinden tutarak hafifçe çekiştirdim ve araba rampadan atlayıp geçtiğinde dengem sarsıldı. "Doğru kullan şu arabayı!"

Bana cevap vermediğinde boşa konuşuyormuş gibi hissediyordum. Benimle konuşmuyorsa üstüne gidip, ısrarla birkaç kelimesine muhtaçmış gibi davranacak kadar gursuz değildim. Tırnaklarımı dizlerime sertçe bastırarak, akan arabanın içinde yolumu bulmayı bekledim.

Araba bir vakit sonra sert bir frenle durduğunda, neredeyse içimin geçmiş olduğunu fark ettim ve irkilerek kendimi toparladım. Gözümü açtığımda Duman'ın yaşadığı apartmanın kapısını gördüm. Sanırım konuşacaklarımız olduğu için beni kendi evine getirmişti. Evime gitmeyi tercih ederdim ama bir şey demeden kendimi arabadan dışarıya attım. Duman da benden az sonra, elinde bir poşetle inmişti. Bir pastane poşetiydi ama ne zaman pastaneye uğradığını hatırlamıyordum. İçimin geçtiği sıralarda bir şeyler almış olmalıydı.

Apartman kapısından içeriye girdiğimizde, poşetten yükselen güzel kokuyu alarak burnumu kırıştırdım. İştahım açılmıştı. Ne kadar sorgularsam sorgulayayım içten içe o herifi umursamadığımı biliyordum. Daire kapısına çıktığımızda Duman kapıyı açtı ve önce beni buyur etti, sonra kendisi peşimden içeriye girdi. "Biraz dinlen, sana çay mı yapayım kahve mi?"

"Şarap, viski, tekila, rakı..."

"Keş..."

Beni sırtımdan içeriye ittirdiğinde yanaklarımı şişirip oflayarak koridor boyu ilerledim ve salonun beyaz kapısını itirerek içeriye girdim. Ada koltukta oturuyor ve onda çoğu zaman rastladığım gibi, dizlerine koyduğu laptopun ekranına bakıyordu. Dalmış, tamamen ekrana odaklanmış vaziyetteydi. Dudakları iki yana doğru kıvrılmış, atmadığı kahkahaları göz-

lerine sabitlenmişti. O bilgisayarda ne vardı bilmiyorum ama Ada'yı mutlu ediyordu. "Merhaba, Ada."

Sesimi duymasıyla beraber telaşa düştü ve bilgisayar kapağını, şüphelerim konusunda haklı olduğumu belli edercesine, hızla kapadı. Gözlerini sayısız kere kırparak oturduğu yerde dikleşti ve eli, oyalanmak için saçlarına gitti. Dümdüz, siyah saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Korkuttun beni Mahşer Abla. Nereden çıktın, abimle mi geldiniz? Sahi, Abim gece neredeydi?" Ellerini bilgisayarın üstüne koyarak ilgimi bilgisayardan çekmeye çalıştı. Yanakları hafifçe kızardı. "Geceyi beraber mi geçirdiniz? Sen... Biraz yorgun görünüyorsun?"

"Sevgilinle mi konuşuyorsun?"

Kendimi, onun yanındaki tekli koltuğa bıraktığımda bakışları aceleyle odanın kapısına tırmandı. Abisinin bunu duymuş olmasından endişe etmişti. "Mahşer Abla sana öyle bir şey olmadığını söylemiştim!"

"Ekrana bakarken gülümsüyordun."

"Mahşer Abla, lütfen buna karışma ve abime böyle şeylerden bahsetme."

Artık emindim, o laptopun içinde tahmin edilenden fazlası vardı. Sürekli komik şeyler izleyecek hali yoktu ya. Basbayağı biriyle konuşuyor ama bunu inkâr ediyordu. Korktuğu abisi miydi? Çünkü bildiğim kadarıyla yetişkin bir kızdı ve ölçülü ilişkileri olmasının bir zararı yoktu. Gerçi, Duman'ı, kardeşini bir başka erkekle paylaşırken düşününce... Sanırım bundan korkuyordu. "Eğer biriyle konuşuyorsan bunu abine anlatabilirsin. Ya da... Bana bahsedebilirsin. Yani ondan... Konuştuğun çocuktan..."

"O bilmiyor," dedi aniden ve gözlerini yakalamaya çalıştığımda, itinayla benden kaçtığını gördüm. Sesi, utanmış ve yaralanmış gibiydi. "Benim yürüyemediğimi bilmiyor."

Anlamıştım. Konuştuğu çocuğa bundan bahsetmemiş olmalıydı. Çocukla neler konuştuğunu, aralarındaki ilişkinin sebe-

bini bilemezdim ama bunu bilmeyi hak ettiğine inanıyordum. Ne yani? Söylediği takdirde çocuğun kendisiyle irtibatı keseceğini mi düşünüyordu. Yürüyemiyor olmasının birinin onu sevmesine engel olmadığını anlamıyor muydu? "O zaman söyle. Seni, ayakların tutmuyor diye bırakacaksa bilmelisin ki o zaten hiçbir kadın için doğru adam değildir. Korkaklık etme Ada."

Küçük, hokka burnunu havaya kaldırdı. "Sen duygusuz birisin, benim yerimde olsan bunu kolayca yapabilirsin ama benim duygularım var Mahşer Abla. İncinmekten korkuyorum."

Doğru, benim duygularım yok.

Ona kendini iyi hissettirmek için zırvalayacak değildim, bunu yapmazdım. Duygularım olmadığını iddia ediyorsa onu umursamadığımı da biliyor olmalıydı. Önüme döndüm ve ojeli tırnaklarımı süzdüm. Ada bilgisayarını açmış, bir şeyler izlemeye başlamıştı yine. Üzgün olması bana bir şeyler mi hissettirmeliydi? Birkaç dakika sonra Duman mutfaktan seslendiğinde, Rose'un elinde bir çamaşır sepetiyle koridoru yürüdüğünü gördüm. Topuklu ayakkabılarının sesi rahatsız ediciydi. Ada, abisinin sesini duyar duymaz heyecanlandı. Gözleri parlamıştı. "Abi? Abiciğim?"

"Mutfaktayım kız kardeş."

Ada'nın enerjisi bir anda yükselmiş gibiydi. Bana utanç dolu bir bakış attı. "Sandalyemi buraya çekip kalkmama yardım eder misin?"

"Tabii. Benim gibi duygusuz insanlar ne için var ki..."

Dudakları bir çelişkinin içindeymiş gibi usulca aralandı ve gözleri utanç içerisinde benden uzaklaştı. Pişmanlığı kalbini bir an için esir aldı ama sonra geçti. Ayağa kalkarak salonun köşesinde bulunan sandalyesini uzandığı koltuğun önüne çektim. Doğrulması için yardım ettiğim sürece gözlerime hiç bakamadı.

Sandalyesini iterek Ada'yı odadan dışarıya çıkarttığımda, Rose'un Duman'ın odasına girdiğini gördüm. Bacaklarını cömertçe sergileyen eteği ve topuklu ayakkabılarıyla olması gerekenden daha fazla şıktı. O, Duman'ın kıyafetlerini odasına

bırakırken burnumdan sertçe soluyarak mutfağın kapısına yaklaştım. Ada sandalyeyi döndürmeye başladı ve sırtı bize dönük olan Duman'a arkasından yaklaşarak sarıldı. Ben kapının eşiğinde duraksarken, Duman elindeki demliği ocağa bıraktı. "Yakacaktın beni küçük kardeş."

"Hemen de tanır beni," dedi Ada, mutlu göründüğü ender bir anın içindeydik. Başını abisinin sırtına dayadı. "Neredeydin abiciğim? Seni aradım ama bana hiç dönmedin. Allah korusun, başına bir şey gelecek diye korkuyorum."

Duman, önüne doğru döndü ve kardeşinin hizasına eğilip onun küçük ellerini, kendi iri ellerinin içine aldı. Sevgi, onlar paylaştıkça çoğaldı. Ada abisine hayranlıkla bakıyordu. Kimilerinin sahip olmadığı şeye sahiplerdi; birbirine bakarken parlayan gözlere. Duman, Ada'nın parmaklarını yumuşakça sıktı, olduğum yerden ayırt edebiliyordum. "Abiler bazı geceler eve gelmeyerek serserilik yapabilir, küçük kardeşlerin endişelenmesine gerek yok."

Ada kıkırdadığında, Duman'ın yanaklarına kalemle gamzeler çizilmiş gibi hissettim. Gülümsemiyordu ama sırf kardeşi güldüğü için kahkahaları vardı. Ada elini doğrudan Duman'ın kalbine yasladı. "Burası için endişeleniyorum."

"Orası, içindekilere ve kendine çok iyi bakıyor."

Ada uzanarak abisinin yanağına öpücük kondurduğunda, Duman ona o kadar sert sarıldı ki bir an kendi kaburgalarımın ezildiğini hissettim. Kendimi kısacık bir an oradaki fazlalık gibi hissettim ama Duman'ın gözleri tam bu anda açılarak bana baktığında geriye gidemedim. "Aile saadetiniz gözlerimi doldurdu," dedim içeriye doğru ilerlerken. "Abinin kıymetini bil Ada, her abi böyle olmuyor."

Duman doğrularak Ada'nın sandalyesini masaya doğru iterken, "Senin de abin vardı değil mi Mahşer Abla?" diye sordu, Ada.

"Seninki kadar yakışıklı değildi."

Gülümsememe katıldı. "Sen bu kadar güzelsen abin de bayağı yakışıklı olmalı. Ama evet, abim kadar yakışıklı olmadığına eminim."

Cevap vermeden bir sandalye çekerek oturdum ve Duman'ın hazırladığı masaya baktım. Poğaça ve çöreklerin yanında kahvaltılık birkaç şey çıkarmıştı. Bardağıma koyduğu demli çayıma bakarken, tam karşıma oturdu ve bir poğaçayı alarak Ada'nın ağzına kaldırdı. "Ye şunu Ada."

Ada abisinin elinden yemeğini yerken, ben de sıcak poğaçalardan birini altım ve büyük ısırıklarla yemeye başladım. Bu mutfak sokağa bakıyordu ve cam aralık olduğu için sokağın gürültüsü içeriye taşmıştı. Birkaç domates dilimini ağzıma tıktığımda, Rose'un şarkı söyleyen sesi koridorda duyuldu. Bu kızın rahatlığı öldürücüydü! Çay, ağzımdaki lokmayı yutmama yardımcı oldu, masanın diğer ucundaki Nutella kavanozunu gördüm ve uzanmak için elimi kaldırınca, Duman'ın bakışlarına rast geldim. Bu bakışlar... Sinsiydi. Esrarlı bakan kehribar gözler boyunca gezintiye çıkarak kulak mememe kadar beni yavaşça süzdüğünde, kafamın içinde bir ampul yandı. Nutella yediğim sırada boynumu ısırarak kulak mememi emmişti ve hatırladığı şey o andı muhtemelen. Mideme yumruk yemişim gibi irkildiğimde, dilini üst dudağına vurarak Nutella kavanozunu önüme doğru sürükledi. "Ye de ağzın tatlansın."

İması edepsizdi. Boş boş bakarak kavanozun kapağını açtım ve içerisinden bir miktar alarak sıcak simide sürdüm. Yutkunarak simidi ağzıma tıktım ve Rose'un söylediği şarkının sinir bozucu nakaratını dinledim.

I hate you. I love you.

Senden nefret ediyorum. Seni seviyorum.

Bu Rus artık çok canımı sıkıyordu. Ağzımın içinde geveleyerek lokmamı bitirdim. Ada abisine sorular soruyor ve Duman onu geçiştiriyordu.

"Fizik tedavin bugündü değil mi?" diye sorduğunda, Ada hiç geciktirmeden ümitsiz bir cevapla karşılık verdi. "Bir işe yaramıyor işte abi! Neden hâlâ gidiyoruz?"

Duman, gür kaşlarını kaldırdı. "Bacaklarını senden aldılar ama güç hâlâ senin. Ben seni, o bacaklarının üzerinde göreceğim Ada. Mızıkçılık etme, pataklarım seni."

Ada düşen omuzlarıyla çelişkili duran bir gülümsemeyle abisini onayladı. Fizik tedavisini hep aksatıyordu. Duman, Ada'nın yürümesini istiyordu ve bunu ilk kez bu kadar net görüyordum. Ondan bacaklarını almışlardı, inancını değil. Onu bacaklarının üzerinde görmeyi isterdim ama bunun için çabalayacak gücü yoksa beni ilgilendirmezdi.

Kahvaltıdan sonra masayı kaldırırken Duman'a yardım ettim. Ada dişlerini fırçalamaktan bahsederek lavaboya gitmişti ve Rose gülüşerek ona yardım ediyordu. Masayı beraber toplarken bazen aynı bardağa uzandık ve ellerimiz çarpıştı, bazen aynı tabağa uzandık ve omuzlarımız çarpıştı. Fakat tüm bunlara rağmen birbirimize bakmadık, birbirimizle konuşmadık.

Masayı toparladığımızda ona hiç bakmadan mutfaktan ayrıldım ve portmantoya koyduğum montumun cebinden sigara paketini aldım. Sigarayı siyah çakmağımla yakarak salona geçtiğimde pencereyi açtım ve kalçamı pencerenin kenarına dayayarak sokağı gözetledim. Duman'ın oturduğu semti seviyordum, tarihi ve eskiydi. Sokaklarından gençler geçiyordu, duvarda grafitiler doluydu ve Galata'ya yakındı. Sigaramı dudaklarımın arasına yaslayarak dumanı burnumdan sızdırırken, tok ayak seslerinin uğultulu şekilde çoğaldığını duydum. Buna çok aldırmadan sigaramın ucunda biriken külü silktiğimde, bir el belimin etrafını dolanarak karnıma yaslandı. Kalbi, kaburgamın üzerine çıkıntı oluşturmuştu. "Çok zayıfsın Mahşer. Elini karnına yasladığımda doğrudan sırtını hissediyorum sanki."

Sigaramı tekrar dudaklarımın arasına yasladığımda omuzlarımı silkerek ona tepki vermiştim. "Karnın ağrıyor mu? Sanırım hâlâ özel günündesin."

"Ağrım yok," diyerek yanıtladım.

"Galata'yı görüyor musun?" Camdan dışarıya bakarken sorduğu soruyla beraber bir an duraksadım. Yakın olduğu

doğruydu ama göründüğünü bilmiyordum. Kafamı iki yana sallayarak göremediğimi belirttiğimde diğer elini de belime yaslayarak vücudumu kaldırdı ve "Orada," dedi. "Şimdi görüyor olman lazım?"

Galata'nın tepesi kalabalık binalar arasında göze çarparak tüm ilgiyi üstünde topluyordu. "Evet, görüyorum."

"Galata'ya kiminle çıkarsan onunla evlenirsin, derler."

Omuzlarımı silktim. "Doğru, öyle derler."

Sigaramın külünü camdan aşağıya silktiğimde Duman arkamda uzun bir sessizlik yaşadı ve bana cevap vermemeyi seçti. Sigara kokuyordum, rahatsız olup uzaklaşması gerekmiyor muydu? Bazen ben bile kendi kokumdan rahatsız oluyordum. Sigaramın izmaritini pencere önündeki mermere bıraktığımda, "Dün gece yaşadığın şoktan sonra şimdi daha iyisin," dedi ve ekledi. "Dün geceyi unut gitsin."

"Dün geceyi umursadığım yok."

"*Ellerimde kan var,* diyerek avaz avaz bağırıyordun."

İnledim. "Yıkadım ve geçti tamam mı!"

"Duygularını ne yapıyorsun sen?"

Dirseğimle karnına vurarak onu kendimden uzaklaştırdığımda, dişlerini sıkarak ağzının içinde geveledi. Ne vardı da sürekli beni sorguluyordu? Bundan haz etmiyordum. Ona doğru döndüğümde, avuç içiyle yüzünü ovaladığını gördüm. Bazen bana sabırlı davranmakta zorluk çektiğini görüyordum. Sakin kalmasını değil, üstüne gittiğim gibi üzerime gelmesini istiyordum. Saçlarımı omuzlarımdan geriye savurdum. "Buraya Melih Han hakkında konuşacağımızı düşünerek gelmiştim ama senin kumpasla pek ilgilenmediğin belli. Ben gideceğim, sen de kalbin için sızlanmaya devam et."

Dudakları tek bir çizgi halinde gerildi. "Doğru konuş."

"Haberin olsun, duygusuz kaltaklar böyle konuşur."

Patlama göğsünde yaşanmıştı ve sanki kelimeleri, suratıma fırlayan şarapnellerdi. "Kendin hakkında böyle konuşmamanı söylemiştim!"

Yanımdan yürüyüp geçtiğimde bana seslenmedi veya arkamdan gelmedi. Sanırım çıkışlarımdan bıkmıştı, haklıydı. Koridora çıkarak banyoya yöneldim ve kendimi içeriye atarak lavabonun önünde dikildim. Ağzımı çalkalamak, sigaranın tadından kurtulmak istiyordum. Kullanılmamış bir diş fırçası aradım ve tezgâh üstü dolaplarda, ambalajlı bir tane buldum. Birkaç dakika dişlerimi fırçalayarak oyalandım ve ferah nane hissine minnet duyarak ağzımı çalkaladım. Yüzüme birkaç kere su çarptıktan ellerimi yıkadım ve havluyla kurulayarak banyodan çıktım.

Evet, gitsem iyi olacaktı.

Portmantoya vardığımda montumu alarak üzerime geçirdim ve çantamı omuzuma takarken, Ada'nın sandalyesiyle bana doğru geldiğini gördüm. Üzerini değiştirmişti ve Rose arkasından geliyordu. Ada'nın bir eşofman takımı giydiğini, saçlarını atkuyruğu yaptığını gördüm. Hazırlanmıştı. "Sen de mi bizimle geliyorsun Mahşer Abla?"

Rose onun montunu, önünde durduğum portmantodan almak için benden izin istedi. "İzin verir misiniz Mahşer Hanım?"

Kılımı kıpırdatmadan Ada'ya bakmaya devam ettim.

Rose şikâyet etmeden ama rahatsızlığını belli ederek montunu almaya çalışırken, "Nereye gidiyorsun ki?" diye sordum Ada'ya.

"Abimle, fizik tedaviye."

Duman'ın kardeşine ayırdığı merhamet dolu dakikalarının bir parçası olmama gerek yoktu. "Aile saadetinize dâhil olmayacağım, evime gideceğim."

Duman siyah bir ceketle odadan dışarıya çıktığında, onu ilk kez kaban dışında bir kıyafetle görmenin kısa şaşkınlığını yaşadım. Siyah ceketinin altına, boğazlı siyah bir kazak geçirmişti ve gümüş küpeleri kısa kesim saçlarının altında ilgi odağı oluyordu. Saç kesimi hep aynıydı. Yanlarından kesip önleri daha uzun bırakıyordu ve her sıkıldığında, eli saçlarına gidiyordu. Yanımıza geldi ve dik dik bana baktı. "Geçerken seni de bırakayım."

İtiraz edecek bir sebep bulamadım. Rose güç bela aldığı montu Ada'nın üzerine geçirirken, önümü portmantoya dönerek Duman'ın ayakkabılarını aldım ve kendisine uzattım. "Al."

"Ver!"

Hım, hâlâ agresifti. Bir an, onun sakinliğini bozabildiğim için tatmin oldum ve zaferle gülümseyerek kendi ayakkabılarımı aldım. Kapıyı açarak dışarı çıktığımda, Duman da Ada'nın sandalyesini sürerek beni takip etti. Rose kapı ağzından uzanarak Duman'ın omzundaki hayali tozları silkeledi. "Ah, toz vardı da."

Duman ceketinin omuz kısmını elinin tersiyle silerken Rose'u, kafasını sallayarak onayladı. Yanağımın içini sertçe ısırarak topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirdiğimde, "Abi," dedi Ada, gülümsüyordu. "Biri seni kıskandı."

Duman, Ada'nın başına öpücük kondurdu ama kardeşine katılarak benimle dalga geçmedi. Uzun adımlarla asansöre yöneldiğinde, omuzlarımı dikleştirerek sokak kapısının ardında, bedeninin bir kısmı görünen Rose'a baktım. Kollarını, bej rengi gömleğinin üstünde kavuşturmuş, dekoltesinin alanını genişletmişti. Çekici yüz hatlarını tamamlayan renkli gözleri çıkarcı bir şekilde parlıyordu. Yanağımda metalik kan tadını hissettim. "Rose, ayağını denk al. Çünkü benim elime düşmek, kaynar bir kazana düşmekle eş değerdir, haberin olsun."

Beni bekleyen abi kardeşin yanına gittiğimde asansör kapıları iki yana kayarak kapandı ve biz sarsılarak inmeye başladık. Birkaç dakika içinde arabaya yerleşmiş, yola çıkmıştık. Ada arka koltukta, gergin bir şekilde oturuyordu. Duman'ın da ondan farkı olduğunu söylemezdim. Tartışmamız onu germişti ve yüzüme baktığı yoktu. Sürekli kendisine bağırmamdan, azarlamamdan bezmiş görünüyordu. Dirseğini, yarısına dek indirdiği cama dayamış, alnını elinin içine yaslamış ve tek eliyle direksiyonu kullanıyordu. Yüzüne ifadesizlik hâkimdi ve bunun maske olduğunu, çoğu zaman maskelerle gezdiğim için biliyordum. Ada'nın bacaklarını ovuşturduğunu gördüm.

"Hissizler, onları biraz bile hissedemiyorum. Hâlbuki acıyı hissetmeye bile vardım."

"Benim bacaklarım var Ada, seni kendini bacaklarının üzerinde yürüyormuş gibi her yere taşırım biliyorsun ki."

Ada camdan dışarıya döndü. "Yürüyemeyeceğim işte!"

Duman da ondan farksız bir şey yapmadı. Kafasını cama çevirdi ve oksijeni ciğerlerine çekti. Direksiyonu sola kırdı ve caddeye çıkarak yolunu buldu. Ojeli tırnaklarımı izleyerek beni bırakmasını bekledim ama arabanın ters istikamette ilerlediğini anladığımda kaşlarımı çattım. Sanırım beni, tedavi dönüşü bırakacaktı. Gergin olduğu ve zaten az evvel tartıştığımız için ona tekrar çıkışmadan ellerime baktım.

Kan yok Mahşer!

Saçmalama.

Dün gece birini vurmuştum ve şimdi bu bileklerde bir kelepçe taşımıyordum. Adam hiç olmamış gibi ortadan kaybolmuştu ve böyle adamların peşine kimse düşmezdi. Fakat o adamı beni öldürmesi için gönderen kimdi? Amacı neydi? Bu kafamı çok karıştırıyordu. Bir an duraksadım ama aklıma gelen fikirle beraber, elimi aralanan dudaklarımın üzerine kapadım. Aman Allah'ım! Hayır. Beni tanıyan annemi de tanıyordur ve annem şimdi yalnızdı. Ya ona... Allah'ım! Hayır. Hayır. Kalbim sanki tam ortadan ikiye ayrıldı ve bir yanı annem oldu, bir yanı harap. Yutkunamadan Duman'a döndüm. "Be... Beni eve götür!"

Sesimi duymaya hazırlıksız yakalanarak bir an bocaladı ve omzumun üzerinden asabiyetle bana döndü. "Mahşer, şöyle çıkışlar yapma Allah'ını seversen! Dönüşte bırakacağım işte!"

"Şimdi bırak tamam mı? Hemen şimdi o direksiyonu evime kır."

Sakinleşmek ve direksiyon hâkimiyetini kaybetmemek için derin bir soluk aldı. "Kardeşimi fizik tedaviye götürüyorum, bunu ihmal edemem!"

"Kardeşin umurumda değil!"

Araba sert bir frenle durduğunda çıkmaz bir sokağa girdiğimizi gördüm. Arabanın önünde bir duvar vardı. Sanırım benimle tartıştığı sırada arabayı yanlış sokağa çevirmişti. Ada'nın susarak ama merakla bizi izlediğini hissederken, Duman başını elimin arasına alarak kükredi. "Kimsenin umurunda olmadığını görüyorum ama artık şu şımarıklığına son ver!"

Elimi yumruk yaparak torpidoya indirdim. "Annemin yanına gitmek istiyorum!"

"Benim de sana annen kadar ihtiyacım var, anlamıyor musun?"

Kalbimin diğer yarısı harap değil, Duman'mış.

Elime yayılan acı hissi bileğimden yukarıya tırmanırken, gözlerinin içinde, yanlış vagonda duran o treni gördüm. Yanlış yolcu için bekliyordu. "Beni anneme götür! Tehlikede olabilir!"

"Ne tehlikesinden bahsediyorsun Mahşer, dönüşte..."

"Sen götürmüyorsan ben inip gideceğim?"

Vagonda bekleyen o tren, yavaşça kalktı; gelmeyecek bir yolcuyu beklediğini fark etmiş gibi. "Git," dedi, sanki az önce kükreyen kendisi değilmiş gibi, fısıltıyla. "Gitmek istiyorsan in ve git."

Bunu beklemiyordum. Git diyeceğini düşünmemiştim. Ama öyleyse... Giderdim tabi! Peşimi bırakmasına sevinirdim, sıkılmıştım zaten. Ada'nın sus pus olmuş vaziyette, hayretle bizi izlemesinden rahatsızlık duyarak elimi torpidodan çektim. Omzumun üzerinden gözlerine baktım. "Gidiyorum?"

Gözlerinde öldürdüğünü, kirpiklerinin ucunda taşıyormuş gibi, zahmetlice kırpıştı koyu renkli kirpikleri. Bir an kararsız göründü gözüme. Sonra bağırdı. "Git ulan!"

"Bir daha da bana kestane alma!"

"Alanı bıçaktan geçirsinler!"

Arabadan çıkarak bir çığlıkla beraber kapısını sertçe çarptığımda, boğazımdan adeta dumanlar çıktığını hissettim. Elim ayağım sinirden, hayret ve öfkeden titriyordu. Kendi etrafımda anlamsızca dönerek önümdeki duvara baktım ve elimi al-

nıma vurarak ters istikamette ilerlemek için arkamı döndüm. Kimdi ki beni kovabiliyordu? Ondan nefret ediyordum, iliklerime kadar.

Nefreti ve öfkeyi omuzlarıma yüklenerek arabanın girdiği sokağı koşar adımlarla yürümeye başladığımda, kulaklarımın uğuldadığını hissediyordum. O yüzden, ayak seslerini duyana ve beni dirseğimden çekene kadar onun arabadan indiğini anlamamıştım. Vücudumun kontrolünü ele alarak beni kendisine doğru döndürdüğünde, göğsüm göğsüne sertçe yapıştı ve ruhum ruhuna dayandı. Kendimi ansızın onun kollarında buldum. Öfkem katlandı ve gözlerim, onu yakan meşalelere döndü. "Ne diye peşimden geliyorsun be! Gidiyorum ben, bırak!"

"Ne oldu böyle birdenbire?" diye sorarken bir an gözüme şaşkın gibi geldi ama ifadelerini saklamakta başarılı olduğu için emin olamadım. *Ceylanı sürekli kollarına çeken bir kurt, onu nasıl öldürebilirdi?* Kollarımı daha sıkı tuttu ve o an onun, kundaktaki bebeği gibi hissettim. "Neye kızdın da parladın? Tamam, ben götüreyim seni eve, geç araba..."

Ellerimi onu itmek için kullanıyordum ama bu bir duvarı itmekten farksızdı. "Bana benim sevgilimmişsin gibi davranmaktan vazgeç Duman!"

"Daha azı mıyız sanki?" Kükreyen sesi azaldığında ve sorusunu dudaklarının arasından, bir fısıltı şeklinde çıkardığında gözlerinin yükünü taşımakla mücadele ediyordum. Yatışmam için olsa gerek dirseğimi yumuşakça okşadı ve alnını tereddütsüzce alnıma dayadı. Bedenimin bir çıkıntısı halini almıştı. Sessiz, ıssız sokağı kalp atışları dolduruyordu. "Seni öptüm, izin verdin. Yatağımda yatmanı istedim, karşı çıkmadın. Elini tuttum, çekmedin. Sarıldım, itmedin. Madem sana sevgilimmiş gibi davranmamı istemedin de neden tüm bunlara izin ver..."

"Sana acıdım." İki kelimelik cümlem dudaklarımın arasından sakince çıktı ve fırlatılan bir roket gibi, düştüğü yeri şaşkına çevirdi. Gözlerindeki şaşkınlık yerini mesafeye bırak-

tığında, alnını alnımdan uzaklaştırdı. Beni tutan elleri gevşemişti. Kalbini, göğsünün içinde parçalayacağımı bildiğim halde konuşmaktan geri durmadım ve devam ettim. "Acıdım sana. Ölecektin ve birkaç öpücük, birkaç sarılma isteğini geri çevirmezdim. Senin yerinde bir başkası olsa ve o da hayatının son aylarını yaşıyor olsa, onu da öper, onu da kucak..."

"Yeter!" Beni kollarından o kadar hızlı itti ki, dengemi sağlamakta zorlandım ve geriye doğru sağlıksız birkaç adım attım. Bilincini kaybettiğini düşündüm. Bu düşüncemi bomboş bakan gözleriyle destekledi. Bir adım kadar gerileyerek sırtımı arkamdaki duvara verdiğimde, titreyen ellerim iki yanımda küçük yumruklar oldu. Ömrünü, kalbini eksiltiyordum. Benden uzak durması, artık bir gereklilik, yaşaması için zorunluluktu. O bir istisnaydı ama ben kaidesi olamazdım. Günah defterimin kabardığını, onun boşluğa takılmış gözlerine bakıp da kalbini gördüğümde anladım. Kendi etrafında, ne yaptığını ne duyduğunu anlamıyormuş gibi döndü. "Sen... Şimdi... Bana acıdığını mı söylüyorsun?"

Konuşurken dilimin ucuyla keskin bir bıçağı tutuyormuşum gibi hissettim. "Acıdığım için yap..."

"Bitti!" Üzerime doğru yürüdü ve bu o kadar hızlı oldu ki, elleri omuzlarımdan tutarak beni duvara yapıştırdığında, gözlerim bilinçsizce büyüdü. Tuttuğum o bıçak, dilimi kesmişti ve kan boğazımda tıkanıyordu. Gözleri... Yemin ederim onları hiç böyle cani görmemiştim. Bu an, gözlerinde kalbini göremediğim ilk andı. Sert yumruğunu, kafamın yanına, duvara indirdi. "Bundan sonra Gül Dikenim değilsin, sadece Mahşer'sin! Bundan sonra boğulduğum değil, görsem girmeye tenezzül etmeyeceğim o denizsin. Bitti Mahşer, neyse ki ben boğulmadan bitti!"

Beni omuzlarımdan bir kez daha, bu sefer çok daha sertçe duvara iterek bana dokunmaya tiksiniyormuş gibi hızlıca benden uzaklaştığında, bacaklarım üzerinde daha fazla duramadım ve duvar dibine düştüm. Avuç içlerim kalçamla beraber

gri zemine yaslandığında başım öne eğilmiş ve gözlerim sadece bacaklarını görmeye başlamıştı. Hızlıca gidiyordu. Evet, hak ettiğim buydu. Ucuz bir kaltak gibi davranmış, hak ettiğimi almıştım. Sırtımı duvara yasladığımda, yaslandığım o duvarı omuzlarımda taşıyormuş gibi hissederek iki büklüm oldum.

Duman arabasına bindi.

Bundan sonra boğulacağım değil, görsem girmeye tenezzül etmeyeceğim o denizsin.

Arabanın motor sesi kulaklarımı doldurdu ve egzoz kokusu acı şekilde genzime sızdı. Arabayı geri geri sürerek önümden geçti ve sokaktan çıkarken, boğazımda tarifsiz bir yumru büyüdü. Araba hızlıca gözden kayboldu ve omuzumda taşıdığım duvarın üstüme doğru yıkıldığını hissettim. Gözlerimi sertçe yumdum ve kendime bu yalnızlığı hak ettiğimi hatırlattım. Yüzümde ölümcül bir soğukluk olduğundan şüphe duymayarak gözlerimi daha sıkı yumdum ve bir elimi göğüs kafesime yasladım.

Sen boğulmadan bitti ama ben boğuluyorum Duman.

KALP YETENE KADAR

Duman'ın beni bıraktığı yerdeyim.

Akan ama aktığını hissetmediğim bir zamanda.

Durup etrafınızı izlediğiniz bir an oldu mu hiç? Öylece, bir sokağın ortasında, ya da kalabalık bir arkadaş grubunun içinde... Durdunuz ve insanları izlediniz mi? Nasıl koştuklarını gördünüz mü? Herkes bir şeye koşarken siz sadece durdunuz mu? Herkes bağırırken siz sustunuz mu? Sanki herkesin bağırmaya hakkı varmış da siz bağıramazmışsınız gibi... Sanki herkes koşabilirmiş de sizin bacaklarınızın gücü yetmezmiş gibi...

O kadar durmuşum ki, akıp giden zamanı bile izliyorum sanki.

Bir hafta oldu. Yani, sanırım. Zamanı izlediğim onu gördüğüm anlamına gelmediği için tam olarak kaç gün olduğunu bilmiyordum. Geçen bu zamanda Duman'la hiç görüşmedik, konuşmadık, mesajlaşmadık. O kadar uzak düştük ki, ölsek birbirimize haberimiz uçmazdı.

Evet, o kadar uzak düştük ama bunun mesafelerle bir alakası yoktu.

Bu doğrudan kalplerimizle alakalıydı.

Onu ne kadar incittiğimi sorguladığım her an azap içindeki gözleri, geçmişin içinden savrularak gözlerimin önüne düşüyor ve orada saatlerce kalıyordu. Benden sonra ne yaptığını bilmiyordum ama ben ondan sonra burada, banyonun ıslak zemininde yatıyordum. Bu geçen sürede oldukça sessiz, öfkesiz, kendi halimdeydim. Rutin şeyler dışında pek bir şey yapmamış, sadece yatıp kalkmıştım. Şimdi de banyo zemininde, küvetten çıkarak düştüğümden beri yatıyor, boş tavanı izliyordum. Açıkçası üzerimdeki havluyla fayansların üzerinde uzanmak beni hasta edebilirdi ama bunu kim sikliyordu ki?

"Mahşer, iki saattir banyodasın güzelim."

Öğünç'ü duymazdan geldim, bunu hep yapardım. Duymazdan geldim ve tırnağımla, fayansın üzerine manasız şekiller çizmeyi sürdürdüm. Kendisi birkaç saat önce, kahvaltı için geldiğini söylemiş ama kahvaltı yapmasına rağmen hâlâ gitmemişti. Onu kovmadım, bununla uğraşmadım bile. Bir sorun çıkarmadığı sürece kalabilirdi. Varlığıyla yokluğu pek farklı değildi şu an.

Esnedim ve bacaklarımı kendime doğru çektim.

Vücudum sırılsıklamdı. Beni kurulaması için vücuduma sardığım havlu ıslak zemine düştüğüm için ıslanmış, beni muhtemelen üşütmeye başlamıştı. Üşüdüğünü bilmek ama hissetmemek; yaşadığım buydu. Tırnaklarım fayansın üzerinde duraksadığında ve kapıya yaklaşan ayak seslerini duyarak bakışlarımı hızla oraya çevirdiğimde, "Açma," diyerek sesimi yükselttim. "Sakın açma kapıyı."

Öğünç kapının diğer tarafında güldü. "Niye kız, çıplak mısın?"

Ona cevap vermeyerek gözlerimi kapattım. Kapıyı açamazdı, biliyordum. Aslında beni daha önce bornozumla görmemiş değildi ama şimdi rahatsızlık duyuyordum. Bu halde, yarı çıplak vaziyette görmesini istemiyordum. "Telefonun çaldı," diyerek kapıyı birkaç kez tıklattı. "Gel de bir bak."

Ellerimi fayansa yaslayarak hızla vücudumu doğrultturn. Bir an hızdan dolayı sendeledim ve dönen başımı umursamadan kapının arkasına astığım kıyafetlerimin yanına yürüdüm. Havluyu vücudumdan çekip atarak doğrudan iç çamaşırlarımı giydim. Vücudum hâlâ ıslaktı ama bir de kurulayarak zaman kaybedemezdim. Telefonumun zil sesini duymamıştım, belki sessizde olabilirdi, nasıl bıraktığımı hatırlamıyordum. Beni arayacak pek insan yoktu, zamansız arayan tek insan Duman olurdu. Aramış olabilir miydi ki? Küfür edip hakaret etmek için mi? Fark etmezdi. Küfür edip kapatabilirdi. Arasın, yeterdi.

Tayt ile düz, siyah badiyi giyerek kapıyı çarptığım gibi banyodan çıktım ve koridora fırladığımda etrafta Öğünç'ü aradım. Yoktu, salonda yoksa ya mutfakta ya odamda olmalıydı. Kapıyı çarparak odama girdiğimde, Öğünç'ün yatağımın üzerinde oturduğunu gördüm. Gördüğüm kadarıyla elindeki telefonumu kurcalıyordu. Hızla yatağa doğru yürüdüm. "Hani? Telefonum çalmıyor."

Ben yanına yürürken, telefonu bana uzatmıştı. "Çaldı, açtım. Duman mı köz mü o herifti işte. Mahşer banyoda, müsait değil dedim. Suratıma kapattı hıyar."

"Ne dedin?" Nefesimi tutarak, inanamayarak ona baktım. "Neden böyle şeyler söyledin ki?"

"Yalan mı?" Omzunu silkerek tuhaf tuhaf bana baktı. "Banyodaydın, müsait değildin işte."

"Bunu ona, böyle izah etmemeliydin."

Telefonu elinden çekip aldığımda doğrudan son arayanlara girdim ve gerçekten Duman'ın aradığını gördüm. Konuşma bir dakika bile sürmemişti, sadece saniyeler almıştı. Neden aramıştı? Beni aramasına hiç imkân vermemiştim. Bu bir haftada ben onu iki kez aramıştım ama açmamıştı. Sadece öylesine, konuşmak için bile değil, sadece öylesine aramıştım ama şimdi onun neden aradığını bilemiyordum. Şimdi arasam açar mıydı? "Yanlış anlamış olamaz ki?" dedim kendi kendimi telkin etmek isteyerek. "Öyle dedi diye öyle anlayacak değil sonuçta. Öyle şeyler yapmayacağımı bilir."

Neyi yapıp yapmayacağını sen bile bilmiyorsun Mahşer.

Telefonu yatağın üzerine fırlatarak ben de yatağın üzerine çıktım ve sırtımı duvara yaslayarak bacaklarımı kendime çektim. İçimden geldiği için değil, yapmam gerektiğini bildiğim için yapıyordum her şeyi. Dirseklerimi dizlerime yaslayarak camdan dışarıya, görünebildiği kadarıyla gökyüzüne baktım. "Ne bu halin?" dedi Öğünç, davranışlarımı garipseyerek. "Ne olmuş yani telefonu açtıysam? Yanlış anlamasından mı korku-

yorsun? Saçmalama kızım, o herif seni gözünden tanıyor, neyi yapıp yapmayacağını bilir kesin."

Kaşlarımı çatmadan edemedim. Öğünç benimle Duman hakkında, Duman'ın benimle ilgili düşünceleri hakkında ne biliyordu ki? Ona döndüğümde koyu renkli gözlerinin içindeki, iyi etme gayretini gördüm. "Duman hakkında, onun benimle ilgili düşünceleri hakkında bir şey bildiğin yok Öğünç. Hem sen onu sevmiyorsun, neden onunla ilgili iyi şeyler söylüyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum."

Beni zaten seviyordu. Beni seviyordu ama kargaşa içinde, beni nereye koyduğunu bilmeden, ne şekilde olduğunu anlayamadan, hesapsızca ama sandığı şey olmadığımı bilmeden seviyordu. O da benim için önemliydi. "Duman'dan bahsetme, tamam mı?"

"Herifin adını anarken dudakların titriyor." Bir an inanamamakla şaşkınlık arasında bocaladı ve bu karmaşa gözlerinden belli oldu. Kafasını iki yana salladı. "Âşık mısın sen bu köze?"

Kalbini bir kâğıt gibi buruşturup attığım bir adama âşık olup olmadığımı mı soruyordu? Neden bana bunu soruyordu? Ben gidip Duman'a, sevgiline âşık mısın diye soramazdım. Peki, Öğünç bana bunu nasıl soruyordu? Kendisi âşık değil miydi bana? Göğsüm, bir kerpetenin içinde sıkılıyormuş gibi hissettim ve bunu doğrudan ona sordum. "Sen bana âşık mısın Öğünç?"

"Seni seviyorum," diye tekrarladı, sanki bu âşık olduğunu gösterirmiş gibi.

"Aşk nefrete daha yakındır, benden biraz bile mi nefret etmiyorsun?"

"Saçmalama," dedi huzursuzca. Bu konuda konuşmaktan hiç hoşlanmamış gibiydi. "Senden nefret etmiyorum."

"Duman ediyor."

"Hay dumanına da isine de közüne de..."

Homurdanarak komodinimin üstündeki sigara paketine uzandığında, gözüm o pakete ilişti ve huzursuz bir nefes alarak ağzımı araladım. "Bırak o paketi."

Paketin içinden sigara çıkarmakta olan parmakları bir an duraksadı ve gözlerini anlamayarak kıstı. "Paketi almayacağım kızım, içinden bir tane alacağım yalnızca."

Bir kez daha paketten sigara almaya davrandığında, olduğum yerden hiç kıpırdamadan elimi pakete uzattım ve elinin arasından çekerken, kararlı bir sesle tekrarladım. "Başka paketten al!"

"Huysuz."

Paketi alarak komodine bıraktım. Bu paket, Duman'ın söz verip de aldığı sigara paketiydi ve ben bile her gün içinden yalnızca bir tane alıyorken, onunla paylaşacak değildim. Diğer sigara paketimi tümüyle alabilirdi ama buna dokunamazdı. Öğünç bu davranışlarımı garipseyerek gözlerini devirdi ve yatağa uzanarak dirseğini yatağa, yüzünü de elinin içine yaslayarak bakışlarını bana dikti. Sigara içmekten caymış görünüyordu. "Ne olduğunu anlatsana," dedi, sesi ciddiyetle toparlanmıştı. "Kafan bozuk Mahşer, görüyorum."

Ona *sen ciddi misin* bakışları attım. "Benim kafam hep bozuktur Öğünç."

"Doğru." Sırıttı ama bir an sonra geçti. "Evet, kafan hep bozuktur ama gözlerin de hep öfkeli, nefret doludur. Son günlerde böyle değil Mahşer. Hüzünlü, dertlisin."

Kendim hakkında konuşmaktan hoşlanmadığım için bu soruya cevap vermeyecektim. Dert mi? Hüzün mü? Neler hissettiğimden biraz bile haberi yoktu. İnsanın kendi kalbini elinin içine alıp bir yarısını fırlatması insana ne hissettirirse onu hissediyordum. Israrla cevap beklediğini gördüğümde, "Asıl sen bahsetsene," dedim duygusuzca. "Çisem'le neler oluyor?"

Yüzündeki ifade eriyip gitti ve yerini sakin bir sükûnete bıraktı. "Ne olabilir ki?"

"Onunla öpüştüğünüzden bahsetti bana."

"Hasiktir!" Edepsiz bir küfürle yerinde sıçradı ve gözlerini kocaman açarak telaşla bana baktı. "Sa... Sana bundan ne diye bahsetti ki? Yıllar önceydi, çocuktuk be!"

"Kes!" Onu tersledim. "Çocukmuş! Ben de o yaşta birini öptüm ve o an hissettiklerim hâlâ net şekilde hafızamda!"

"Kimle öpüştün lan!"

Elimin içini alnıma vurarak sabır dilendim. Bir öpüşme değil, öpücüktü ama bunu bilmesi gerekmiyordu elbette. Duman'ı öptüğüm an hafızamda hâlâ tazeydi. Bu sadece benim için mi böyleydi yoksa insanlar ilk ve son kez öptüğü kişinin öpücüğünü hep hatırlıyor muydu, bilmiyordum. Sevgi veya etrafındaki şeylerle alakalı tecrübem yoktu. Bu soruya asla cevap vermeyeceğimi ve bana böyle sorular sormaya hakkı olmadığını bilerek sustu ve gözlerini benden kaçırmaya yeltendi. "Mahşer, yıllar önce yaşanmış bir öpücüğü neden soruyorsun ki? Sen öyle değil desen de çocuktuk ve bir kere öpüştük işte. Devamı olmadı, olacak iş değil zaten."

"Annesi, babanla evlendiği için mi?" Kafasını yatağa bırakarak gözlerini tavana diktiğinde, bu soruya cevap vermeyeceğini anladım. Ben nasıl Duman'ı konuşmak istemiyorsam o da Çisem'i bu şekilde konuşmak istemiyordu. Saygı duymalıydım ama ne zaman istemediğim şekilde saygı duymuştum ki? Hiç umursamadan üstüne gittim. "Öğünç, kıza abi dedirtip durma! Durumun tezatlığını farkında değil misin? Kız neden sana abi desin? Öpmüşsün kızı."

Sırıttı. "Öpüştük."

Ağzım açık ona bakakaldım. "Gülüyorsun."

"Ne?" Dudakları tek bir çizgi halinde gerildi ve kaşları bunu takip ederek çatıldı. "Gülmüyorum."

Basbayağı sırıtmıştı işte. Aptal değildim ya, anlıyordum. Kafamı iki yana sallayarak bu şuursuzluğuna ah çektim. Amacı neydi? Hislerinden, duygularından ne kadar haberdardı? Uzanarak gömleğinin üstünden omzunu sıvazladım. "Sen, sizi

koydukları yerde kalmak zorunda değilsin Öğünç. Sen de ben de biliyoruz ki bana âşık değilsin. Bana âşıkmış gibi davranıyorsun, çünkü bu bahaneyle kendini törpülemeye çalışıyorsun. Çisem'in sana abi demesini istiyorsun, çünkü kendini ne zaman ona teşvik etsen, bunun seni durduracağına inanıyorsun. Yapma Öğünç, zaman kaybetme. Yarın bir gün birisi gelirse, çok geç kalırsın. Onu paylaşabileceğine emin misin?"

"Onu hiçbir koşulda, hiçbir şartta kimseyle paylaşmayacağımı sen de biliyorsun."

"Laf yapma, icraat yap."

Başını dizime yaslayarak sıkıntıyla iç çektiğinde, başının tepesine bir tane yapıştırarak onu azarladım. Yaşı büyümüştü ama hâlâ çocuk gibi, korktuğu şeylerden kaçıyordu. Çisem onun korktuğu, kaçtığıydı ama şiddetle kaçtığın şeye, şiddetle yakalanırdın. Kendimden biliyordum. O daha fazla itiraz etmeden dizimin üstünde uyumaya başladığında, ellerimi ovuşturarak telefonuma baktım. Geri arasam, neden aradığını sorsam cevap verir miydi? Ne yani, yarısını ayırıp fırlattığım kalbi, tamir etmeye mi çalışacaktım. Aramak yerine mesajlara girdim ve ona bir kısa mesaj çektim.

Gönderilen: Duman Alanguva

Neden aradın?

13.56

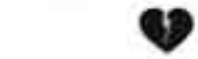
Telefonun tersini çevirerek dizime bıraktım. Sert bir mesaj mıydı? Hesap sorarcasına değil, gerçekten merak ettiğim için neden aradığını sormuştum? Ya hesap sorduğumu, ona çıkıştığımı düşünürse? Avuçlarımı açıp içlerine baktım, neden tertiliyordum ki sanki! Arasam açmazdı, o yüzden mesaj atmıştım. Öğünç uyuyana kadar ondan bir cevap bekledim ama hayır, ses seda yoktu. Öğünç'ün başını dizimden kaldırarak yatağın üzerine bıraktım ve üstünü örtme zahmetine girerken homurdandım. Çocuk muydu da ona bakacaktım. Bir de yatağımda yatıyordu, hiç hoşlanmadığım şeydi. Sırtımı duvara verip telefonu alnıma dayadım ve telefon tam o sırada, alnımın üzerinde titreşti.

Göğsümün altından, sanki fay hattı geçiyordu da bu yüzden kalbimde deprem olmuştu.

Gönderen: Duman Alanguva

Aptallığımdan.

14.27

Hayal kırıklığı canını yakıyor olmalı.

Kalp acısını ölçen bir cihaz olsa ve kalbimizin üzerine yasladığımızda, bize acının şiddetini gösterse nasıl olurdu? Tıpkı ateşimizi ölçebildiğimiz gibi kalbimizin acısını da ölçebilseydik, kim neyi, ne kadar saklayabilirdi ki?

Köz olana kadar yanan tek şey sigara değil.

Beynim,

Zihnim,

Kalbim.

Serin hava, serinletmeye yetmiyordu. Bahçede, salıncağın üzerinde ileriye ve geriye doğru yavaşça sallanarak dudaklarımın ucunda tükenen sigarayı içiyordum. Sigara an an dudaklarımın ucunda eriyor, külü toprağa düşüyor, közü karanlığın içinde silikleşerek kayboluyordu. Gecenin bir körüydü. Çok karanlıktı. Şakağımı eski salıncağın, paslı, soğuk zincirine dayamıştım ve saçlarımın tümü sırtımda uçuşuyordu. Sabah ezanının sesini duymuştum ve az önce annemin odasının ışığı yanmaya başlamıştı; namaza kalkmış olmalıydı. Sigara dudaklarımın ucunda, kendini tüketirken, ciğerimde sıkışıp kalan havayı burnumdan sertçe vererek iç çektim. Sigarayı parmaklarımın arasına alarak küle baktım. "Köz olana kadar yanan tek şey sigara değil."

Duman.

"Bulamayacağım," dedim kendi kendime, fısıltıyla. "Yerimi, yönümü, doğrumu, yanlışımı... Amaçsızca yaşamaya devam edeceğim. İntikam dışında ne amacım var ki? Duracağım ve insanları izleyeceğim. Onlar koşarken ben yürüyemeyece-

ğim bile. Onlar konuşurken benim konuşacak kimsem bile olmayacak. Sadece nefes alacağım ama bu yaşıyor olduğum anlamına gelmeyecek."

Ne zaman ölecek?

Ne kadar vakti kaldı?

Bir ay mı? Üç ay mı?

Şakağımı paslanmış demire daha sert dayadım.

Ya da şu an ölüyor mu?

Sokak kapısı açıldığında o tarafa baktım ve annemi karanlığın içinde seçtim. Beni aramaya çıkıp hiç beklemediği bir yerde, ayaz gecenin içinde bulmuştu. Kapıyı aralık bırakarak dışarıya çıkışını, terlikleriyle yanıma gelişini izledim. Yanıma geldiğinde, salıncakta kayarak kendisine yer açtım. O da benim kadar zayıftı, bu yüzden rahatlıkla sığabilmiştik. Üstünde pamuklu pijamaları vardı ve pamuk gibi beyaz elleri, dizlerinin üzerindeydi. Onunla konuşmayı istedim, bunu istediğim nadir anlardan biriydi. "Gidip yatsana," dedim, sigaramın külünü silkerken. "Gecenin bir körü niye kalkıyorsun?"

Dirseğiyle karnıma dokunarak ona bakmamı işaret ettiğinde, gözlerimi parmaklarına çevirdim. Şöyle diyordu: *Bir haftadır uyumuyorsun, her namaza kalktığımda seni burada görüyorum. Neyin derdini çekiyorsun böyle?*

Babamın ihanetinden mi bahsedeyim, Duman'dan mı, yoksa kendimden mi?

"Sana bir şey sorabilir miyim anne?"

Bu mülayim, sakin tavrım karşısında afallayarak cevapladı. *Sor.*

"Birinin ömrünü eksilttiğini bilsen, yanında kalmaya devam eder misin?"

Gözlerine baka baka bağırmak istediğimi fısıldaya fısıldaya söylemiştim. Şaşkınlığı gözbebeklerinde başlayarak yüzüne yayıldı ve anlamlandırmaya çalışarak bana baktığı bir andan sonra parmakları hareketlendi. *Mahşer, neden böyle şeyler düşünüyorsun? Daha açıklayıcı ol kızım, anlamıyorum.*

"Bu kadar bilmen yeterli," dedim ve sorumu tekrarladım. "Hadi söyle, ne yapardın? Düşün ki birisi, senin yanında oldukça hayatından eksiliyor. Mesela beş gün yaşayacağına üç gün yaşayacak. Ne yapardın? Beş gün yaşaması için yanından uzaklaşmaz mıydın?"

Annem bir süre düşündü. Neden kendisine bunu sorduğumu bilmiyordum ama kendi içimde öyle dolmuştum ki, söylemeyi istemiştim. *Anne, o kadar şeyden habersizsin ki...* Parmakları hareketlendi. *Belki o, üç günü beş güne tercih edecektir.*

"Romantik olma anne, gerçekçi ol."

Gerçekçi mi olayım?

"Evet!"

Birini kendinden çok daha düşünmek aşkın ilk belirtisidir.

Yüzüne karşı kahkaha attım. Tamamen patlamış, boğazımda tutunamamış bir kahkahaydı ve annemi şaşırtmıştı. Omuzlarım sarsılarak, kahkahalarım arasından kıkırtılar çıkararak gülüyordum. Dediği tek şey tek soluktu ve ben o soluğu zaten çok önceden çekmiştim. Annemin garip bakışları içinde kahkaham küçüldü ve yok oldu. *Kahkahamdan acıyı kazıyabilir misin anne? O zaman bu kahkaha özgür kalır.* "Öyleyse bunu neden hissetmiyorum? Hissetmem için ne yapmalıyım anne, söyle! Sadece yapmam gerekeni veya yapmamam gerekeni biliyorum. Bunları yerine getirirken hissedemiyorum!"

Ona karşı hissiz değilsin ki.

O... Duman. İs gibi, nefes gibi...

Salıncakta sallanmaya devam ettim ve annem yanımdan kalkıp giderken arkasından baktım. Vücudu dirençsizdi. Babam... Sahiden yapmış mıydı? Nasıl yapmıştı? Eli, gözü nasıl başka bir kadına gitmişti? Bunu düşününce yine o baskı gelip mideme çöküyor, safra oluyordu işte. Hem de Duman'ın annesiyle. Eğer öyle bir şey varsa, benim Duman'dan hoşlandığım zamanlar, babam onun annesiyle mi birlikteydi? Ben... Ben aslında kimsenin değil, babamın kurbanı mıydım?

"Senin kadar bile olamıyorum," dedim elimdeki sigara bakarken. "Sen yandıkça tükeniyorsun, ben yandıkça yanıyorum. Seni ben yakıyorum, beni herkes."

Az sonra izmariti fırlatarak Duman'ın aldığı paketten bir sigara daha çıkardım ve çakmağımla tutuşturarak içmeye devam ettim. Sallandıkça çıplak ayaklarım toprağa yavaşça sürtünüyordu. Birkaç dakika içinde o sigara da bittiğinde ellerimi zincirlere sararak salıncağı hızlandırdım ve bunu yaparken gözlerimi kapattım. Bacaklarımın yardımıyla kendimi ileriye ve geriye iterek sallanıyor, rüzgârı yüzüme daha sert yiyordum. Göz kapaklarımdan aşağıya akan rüzgâr yüzümün tamamını yalıyordu. Saçlarım daha sert savrulmaya başladığında, pas tutmuş demir elimin içinde ısındı. Başım dönüyordu ama sallanmaya devam ettim. Güneş, ufukta doğana kadar sallanıp durdum.

Uzunca bir süre sonra salıncaktan düşerek inmiş olduğumda, düştüğüm yerde bir süre kahkahalar atmış ve sonra yanıma para alarak fırına yürümeye başlamıştım. Annem sıcak ekmek istediğini söylemişti. Avucumun içine bozuk paraları alarak sinirli bir halde kaldırım boyunca yürürken, etrafımdaki kınayan bakışları tersledim. İplemesem de bana öyle bakmalarına izin verecek değildim. Komikti ama beni gerçekten fahişe sandıkları için öyle bakıyorlardı.

Fırından iki sıcak ekmek alarak dönüş yolunu yürümeye başladığımda yolun üzerindeki iri gölgeyi gördüm. Güneş apaçık meydanda olduğu için yakın mesafemde yürüyen kişinin gölgesini görüyordum. Önce, herhangi biri olduğunu düşündüm ama hemen sonra bir saldırı altında olabileceğimi hatırlayarak temkinle gölgeye baktım. Bir erkek gölgesiydi. Tehlike olabilirdi, takip ediliyor olabilirdim. Belki o herif ölmüştü ve işimi bitirmek için peşime başkasını takmışlardı? Temkinli olacaktım. Tamam bir paranoyak gibi dönüp adamın üzerine fırlamayacaktım ama takip edilmediğimden de emin olacaktım.

Sokağın sonuna kadar sakince yürüyerek her an her saldırıya hazırlıklı davrandım. Eve kadar yürüyerek bahçe kapısı-

nın önünde, bahçe kapısını açıyormuş gibi yaparak oyalandım. Uzaklaşıp gözden kaybolursa kendi kuruntum olduğunu düşünecektim ama etrafta oyalanmaya devam ederse emin olacaktım.

Bahçe kapısını açtığımda adamın bir anda duraksadığını gölgesinden anlayarak hiç düşünmeden ve sorgulamadan bir anda arkamı döndüm. Adamla aramda üç adım vardı ve o kadar hızlı davranmıştım ki, gerilemeye fırsatı olmamıştı. Arkamı dönerken, dirseğimi belimin yanından arkaya doğru çıkarttım ve kendi etrafımdaki dönüşümümü tamamlarken, dirseğimi adamın karnına geçirdim. Adamın inleyerek karnını tuttuğunu ve iki büklüm vaziyette elini karnına götürdüğünü gördüğümde, elimdeki ekmeklerin ziyan olmaması için hızla ondan uzaklaştım. Herifin başında siyah beresi vardı ve eğilerek iki büklüm olduğu için yüzünü göremiyordum. Sırtım bahçenin kapısına çarptığında durdum ve korkusuzca haykırdım. "Kimin köpeğisin lan sen!"

"Abla," diye yakınarak karnını ovuşturan herife, inanamaz gözlerle baktım. Abartıyordu, o kadar kötü vurmuş olamazdım. Adamın iri bir cüssesi vardı ve üzerine siyah bir mont geçirmiş, adeta kamufle olmak ister gibi giyinmişti. Şikâyetçi bir tavırla sızlandı. "O nasıl vuruş? Biri gelsin de vurayım diye mi bekliyordun!"

Ekmekleri göğsümün üzerine bastırarak garip garip ona baktım. Bana hakaret etmesi, üstüme yürüyerek beni korkutmaya çalışması gerekmiyor muydu? Hızlı hızlı nefes alarak kaşlarımı çattım. "Ne ablası be! Öldürmeyecek misin beni!"

"Yav abla sen ne diyorsun?" Anlık acısı bitmiş olmalı ki doğruldu ve ben her ihtimale karşı tetikte beklerken eliyle beresini yüzünün önünden çekerek yüzünü açmış oldu. Geniş alnının doğrultusunda aşağıya inen koyu gözler ve kemerli burnu sivri bir çene ile tamamlanmış bu genç adamın yüzüne oldukça aşinaydım. Hafızamdaki geçmişi karıştırarak bu yüzün hayatı-

ma nereden dâhil olduğunu anımsamaya çalıştım. "Ne öldürmesi ya, estağfurullah..."

Tamam, anladığıma göre bir düşman değildi ve beni öldürmeyecekti. Ya kimdi? Yüzü tanıdıktı ama çıkaramıyordum. Rahatlayarak vücudumu serbest bıraktığımda adamın gözlerindeki mahcubiyeti gördüm. Ben konuşmadan hızlıca açıkladı. "Sen beni peşindeki o itlerden sandın tabii ama değilim abla... Hem, sen beni tanımadın mı?"

Yüzünü, hafızamın içindeki anıdan kurtarmaya çalıştım. "Gözüm bir yerden ısırıyor aslında."

"Abdulrezzak, ben." Evet bu isim tanıdıktı. Bir anda kendimi Duman'ın arabasında buldum, yanımızda o vardı. "Duman Abi tanıştırmıştı bizi. Zaten beni de peşine o taktı, Allah korusun başına bir iş gelirse yardımına koşayım diye. Allah razı olsun, bir haftadır evden dışarı çıkmadın da hiç yormadın beni."

Duman, Duman. Ah Duman... Her seferinde, tam on ikiden, hiç ıskalamadan vuruyordu. Bundan, bu yaptığından hiç haberim yoktu. *Dikenleri eline batıyordu ama gülü kaldırıp atmıyordu.* Adama öylesine bakakaldığım birkaç dakikadan sonra hiçbir şey demeden arkamı döndüm ve kucağımdaki sıcak ekmeklerle beraber bahçeden içeriye girdim.

Neden bunu yapmıştı?

Bana ne kadar vicdansız olduğumu göstermek için mi?

Al işte, bu kadar vicdansızım.

Belki o da artık gerçekten bir kaltak olduğumu düşünüyor olabilirdi. Bir an hakkımda böyle düşündüğü fikrine kapılmak gözlerimi kararttı, neyse ki düşmeden eve girebilmeyi başardım. O herifin gidip gitmediği umurumda değildi. Duman iztuttuysa ona güveniyor olmalıydı ve durup oradan evimizi izleyebilirdi. Normalde buna izin vermez, herifi kovardım ama şu an bununla uğraşmayı zerre istemiyordum. İçeriye girerek doğrudan mutfağa geçtim ve ekmekleri masaya koyarak, sandalyeye çöktüm. Başımı ellerimin arasına alarak bomboş

gözlerle önümdeki tabağa baktım. Çayın dumanı tütüyordu. Duman... Duman!

Masada öylece oturdum ve annemin bakışları altında yemek yiyormuş gibi yaparak oyalandım. Zamanın nasıl geçtiğini bilemeden masadan kalktığımdaysa, boğazımı bir gıcık tuttu ve ben üst üste, sayısız kere öksürdüm. Ağzımı temizledim, yüzümü yıkadım, belki geçer diye su içtim. Geçmedi, Allah'ın belası duygu geçip gitmedi.

Odama geçip etrafımda dönmeye, dağınıklığı toparlamaya, oyalanmaya başladım. Odamı pek toparlamadığım için bu epey vaktimi almıştı. Yapacak başka işim yoktu, şu kumpas bitsin, iş arayışına çıkacaktım ama bir türlü sonu gelmediği için işe, çalışma hayatına konsantre olamıyordum. Yatağımı toparladım, kirlileri sepete, yeni yıkanmış çamaşırlarımı dolabıma koydum. Elektrikli süpürgeyle odayı süpürüp bir bez aldım ve makyaj masamı sildim. Takılarımı, ojelerimi, makyaj eşyalarımı doğru yerlere yerleştirdim. Aynamı sildim, aynayı silerken yüzüme bakamadım. İnsan kendine, kendi yüzüne bakamayacak kadar düşman oluyordu bazen.

Tüm bunları yaptıktan sonra kitaplığımı, eski ve yeni kitaplarımı düzelttim. Kimisi çok eskimişti ama atmıyordum elbette. Üniversite kitaplarıma, lise defterlerime, atmayı hiç istemediğim kalemlerime baktım. O sırada gözüm bir kitaba ilişti. *William Shakespeare*'in *Romeo ve Juliet*'i. Tamam, benim için fazla romantik bir kitap olduğunu biliyordum ama ben de bir zamana kadar duyguları doruklarında yaşayıp, onlarla hareket eden küçük bir kızdım. Ahşap kitaplıktan kitabı çekip çıkardım ve yıpranmış kapağının tozunu elimin tersiyle sildikten sonra sayfalarını karıştırdım ve o anda, elime bir mektup düştü. Bunu hatırlıyordum. Tam anlamıyla mektup değildi. Ta evvelinden, lisede, Duman'a vermek için yazdığım birkaç satırlık kâğıttı. Hafif hafif yutkunarak dudağımın ucuyla gülümsedim ve ikiye katlanmış kâğıdı açtım. Hızlı, sinirli bir şekilde yazıl-

mış el yazısıydı. Bunu neden yazdığımı hatırlıyordum. Okulda, onun tarafından fark edilmediğim için çok kızdığım, mutsuz olduğumda yazdığım çocukça bir şeydi.

Gözlerim satırları dolaştı.

"Beni fark etmeni sabırla bekleyeceğime söz veriyorum ama bir gün sen de beni seveceğine söz verebilir misin?"

Ne kadar saf ne kadar aptalmışım. Gerçekten bunları ben yazmıştım. Ona vermek için yazıp asla verememiştim, çünkü vaktim kalmamıştı. İnsan hayaller kuruyor, gerçekleşeceğine inanıyordu ama hiçbir şey olması gerektiği gibi olmuyordu. Kader, hayallerden daha gerçekti. Olmasını istediğinle kaderin oldurduğu bir olmuyordu.

Kâğıdı kitabın arasına geri koydum.

Ama asla gidip çöpe atamadım.

Masumiyetinizin parçalarını, nasıl gidip bir çöpün içine atabilirdiniz ki?

Kitabı yerine koyduğumda, bakışlarım parmaklarımla eş zamanlı olarak bir başka kitaba uzandı; *Sabahattin Ali, İçimizdeki Şeytan*

Bu kitabın arasına da bıraktığım bir kâğıt vardı, hatırlayabiliyordum. Yıllardır dokunmuyordum ama uzun zaman önce bazı kitapların arasına, onun için yazdığım notları koyduğumu dün gibi hatırlıyordum. *Hepsi eski aşığım içindi.* O kâğıdı da kitabın arasından çekip çıkardım ve katını açarak, içinde yazılanlara baktım.

"Bugün günlerden cuma ve okuldan az önce geldim. Bugün berbattı! Hem de senin yüzünden! Yanındaki o kız yüzünden! Bilmiyorum o kızla aranızda ne var ama sizi yan yana gördüğümde, insanın canını en çok acıtan organın kalp olduğuna karar verdim. Yere düşmedim ama yere düşmüş gibi hissettim. Umarım bir daha onunla görüşmezsin."

Hatırlıyordum. Okulun bahçesinde, teneffüsteydik. Onu bir arkadaş grubunun içinde, yanında güzel bir kızla konuşurken görmüştüm. O an sanki grubun dışında, yalnızca birbirleriyle

ilgileniyorlarmış gibi hissetmiştim. Benimle ne kadar ilgilenmiyorsa onunla o kadar ilgileniyordu sanki.

Kâğıdı yeniden kitabın arasına koyup kitabı rafa yerleştirdim ve kucağımda, yığın şeklinde duran kitapları da yerlerine koyarak kalktım. Gözlerimi odada uzunca gezdirdim. Toplu, düzenli görünüyordu. Ben bile bu oda kadar olamıyordum. Hep dağınıktım, toplanamıyordum. Komodinin ucundan telefonu alarak yatağa oturdum. Telefonu yumruğumun içinde sıkarak bir süre ekrana baktım ve az sonra rehbere girdim ve...

Ada'yı aradım.

Neden yaptığımı bilmiyordum, sadece Duman'a ulaşmak istediğimi biliyordum. Arasam açmazdı, bu yüzden Ada'yı arayarak onun nasıl olduğunu soracaktım. Ada telefonu önce meşgule attı ama birkaç defa aradığımda, açmaktan başka çaresi kalmadı. Telefon açıldığında doğrudan, "Merhaba," dedim ve onun sabırsız bir soluk alarak beni yanıtsız bırakmasına hak verdim. Onun bana nasıl davrandığı dert değildi, zaten o abisine giden aracıydı. Cevap vermeyeceğine emin olduğumda, "Abini sormak istedim," dedim ve o buna karşılıksız kalamayarak anında cevabı yapıştırdı. "Çünkü çok umurundaydı değil mi Mahşer Abla!"

Beni azarlayabilirdi, alınmaz veya umursamazdım. Boş duvara hissiz gözlerle bakarak sakinleşmesini bekledikten sonra, "Biz birbirimizi kırıp dökeriz, sen buna dâhil olma," dedim sakince. "Abinin nasıl olduğunu söyle yalnızca."

"Bilmiyorum," dedi, hissettiklerini biraz bile saklayamadığı bir sesle. Duraksadı, kararsız kalmış gibiydi ama çok geçmeden titreyen sesiyle konuşmasını sürdürdü. "O gün... Beni fizik tedaviye götürüp getirdikten sonra ortadan kayboldu. Eve geldi, dönüp durdu evin içinde. Sanki sığamadı, ev dar geldi... Sonra onu merak etmememi söyleyip çıkıp gitti. O geceden sonra gelmedi. Ne zaman arasam açtı, beni hep aradı ama hiç nasıl olduğundan bahsetmedi. Biraz kafasını dinlemeye ihtiyacı var, lütfen onu rahatsız etme."

Tek bir şeyi sordum. "Nerede?"

"Ne?"

"Sevgilisinin yanında mı?"

Karşı taraftan hiç ses çıkmadı, uzunca bir sessizlik oldu. "Sana nerede olduğunu neden söyleyeyim ki? Anlamıyor musun, sana gelmemek için senden kaçtı!"

"Ada," dedim sabırsızlık soluklar alırken. "Abin nerede?"

"Bunu seninle neden paylaşayım ki? Benim abim hasta be! Hiç mi vicdanın yok senin, üzme onu artık!" Sesi sert, kızgındı.

"Ona, kötü hiçbir şey söylemeyeceğim," dedim bana güvenmesi için hiçbir sebebi olmadığını bilerek. Yüzümü ovuşturdum. "Söyle, getireyim abini eve."

Bana karşı olan öfkesini net şekilde hissediyordum. Abisini, gözlerinin önünde parçalara ayırmıştım. Abisini, sahip olduğu en değerli şeyi... Babasıyla arasının iyi olmadığını, tüm boşluklarını abisinin doldurduğunu elbet biliyordum. Sıkıntılı bir nefes aldı. "Açık adresi mesaj olarak atarım."

Telefonu suratıma kapattı.

Mesajı tam tamına yarım saat sonra attı. Şaka yapmıyorum, öyle oldu. Sırf gıcıklığına yaptığını biliyordum ama yine de arayıp ağzıma geleni söylememeyi başardım. Adres şehir dışındaydı, Şile'de bir yazlıktan bahsetmişti. Buradan oraya gitmem akşamı bulurdu, bu yüzden acele etmeliydim. Gitmemin yüzde yüz yanlış bir karar olduğunu biliyordum ama yanlışa eğilimim her zaman vardı. Yataktan kalktığım gibi kıyafet dolabının önüne geçtim ve kendime kıyafet baktım. Siyah, yırtık bir kot şort buldum ve onu kırmızı, uzun kollu bir bluzla tamamladım. Dolaptan çıkardıklarımı giydiğimde şortumun kısalığı beni biraz düşündürdü. O kadar da kısa olmadığına karar vererek makyaj masamın önüne yürüdüm ve saçlarımı fırçaladıktan sonra iki yandan tel tokalarla tutturdum.

Yanıma siyah bir ceket aldım ve cüzdanımla telefonumu ceplerime koyarak son kez aynaya baktım. Yüzüm bet halde, solgun görünüyordu. Fersiz gözlerim bu solgun görünümü ta-

mamlamıştı. Kendimi çirkin görmek, Duman'ın da beni çirkin göreceğini hatırlattı ve ben elimde olmadan makyaj malzemelerine uzandım. Gözlerimin altlarına biraz kapatıcı sürdüm, yanaklarıma biraz allık ve dudaklarıma kırmızı bir ruj. Evet, bu kadarı kâfiydi.

Anneme seslenip, başıma bir açmayacağıma söz vererek evden ayrıldığımda, Abdulrezzak'ı bahçenin önünde volta atarken gördüm. Bir türkü mırıldanıyor, tespih çekiyordu. Beni gördüğünde ona Duman'ın yanına gideceğimi ve kendisinin annemle kalması gerektiğini söyledim. Bir an bunu sorguladı, Duman onu sıkı sıkı tembihlemiş olmalıydı. Kararlı tavrımla onu ikna ettim ve arabasının anahtarını alarak yola çıktım. Arabayı istediğimde bir an dahi tereddüt etmeden vermesi ve beni uğraştırmaması hoşuma gitmişti. Siyah, küçük arabaya binerek ehliyetimi ve ruhsatı torpidoya koydum. Açık adresi vermişti ama daha önce hiç Şile'ye gitmediğim için yol yardımına ihtiyacım vardı. Navigasyonu açtım.

Oraya gittiğimde belki beni eve almayacaktı. Belkisi yok, büyük ihtimalle almayacaktı. Bu denizde artık yüzmediğini, yüzmeyi istemediğini söylemişti. Boğulmadan bittiğini söylemişti ama sonuçta kafasını sudan çıkarsa da hâlâ denizde sayılmaz mıydı? Bilmiyorum, bana küfür edip hakaret edebilirdi. Duman... Garip bir adamdı. Bana iyiydi, ona kötüyken bana iyiydi ama bir de kötülüğü vardı; tamamen görmediğim. Ben olduğum gibiydim, tüm öfkem ve sinirimi açıkça gösteriyordum. Fakat Duman, gösterdiklerinden çok sakladıklarıydı.

Kilometreleri aşıyordum ama ona hâlâ çok uzaktım.

Uzun bir süre, hava kararana dek direksiyon salladım. Bahar aylarındaydık, hava daha geç kararıyordu ama ona rağmen henüz ben yoldayken gökyüzü kardı. Birkaç kere aptal navigasyon yüzünden yolları karıştırdım ama nihayet aradığım evi bulduğumda arabayı düzlüğe çıkararak yavaşladım. Birkaç tane yazlığın olduğu geniş bir araziydi ve Duman'ın kaldığı ev iki katlı, gri ve beyaz badanalıydı. Camlarındaki perdeler açık-

n ve koyu renkli camlardan içerideki, loş ışığı görebiliyordum. Arabadan indim, kendimden emin adımlarla eve yaklaşırken etraftaki sessizlikten memnuniyet duydum. *Belki sessizlikte, onun içindeki gürültüleri duyabilirdim.*

Eve yaklaşırken aynı zamanda pencerelerden içeriyi seçmeye çalışıyordum ama içerideki zayıf ışık buna pek müsaade etmiyordu. Elimi evin duvarına sürterek yavaş adımlarla kapıya yaklaşıp etrafa bakındım. Bahçelik, kırlık, yeşillik bir alandı ama hava kararddığı için her şeyi net haliyle göremiyordum. Evin taş dokusu parmaklarıma sürtünürken, yanından geçtiğim pencerenin önünde bir an duraksadım ve loş odaya baktım. Gözlerimi kırpıştırarak ışığa alışmaya başladıktan sonra, elimi serin cama dayadım ve o sırada, geniş koltuğun üzerinde onu gördüm.

Duman Alanguva'yı.

Sanki kafamı, saatler sonra denizin altından çıkarmış da uzun vakitten sonra nefes alabilmiş gibi hissederek hızlı nefesler vermeye başladım. Camın ardından, sağlıksız bir şekilde görüyordum onu. Deri, büyükçe bir kanepenin üzerinde oturuyordu. Kanepenin karşısında, büyük ekranlı bir LCD vardı ve ışığı odanın içerisine yayılmıştı. Bacaklarını ortada bulunan sehpaya uzatmıştı. Kafasını koltuğa gömmüş, elinde bir dart oku tutuyordu ve kolu, elini havaya kaldırmış, o oku fırlatmak için hazırda bekliyordu. Üstü çıplaktı, altında ne olduğunu tam seçemiyordum. Koyu renkli saçları oldukça karışmış görünüyordu. Yanan şöminenin alevleriyle duvarlarında ışıklar oynaşan oda dağınıktı. Sehpanın üzeri karışıktı ve koyu renkli kanepelere, tüm kalabalığına rağmen oda hiç de küçük görünmüyordu.

Duman dart tahtasına hedef almak için oku tuttuğu elini hafifçe ileriye itti ve aynı zamanda duraksayarak dart okunu avucunun içine aldı. Ansızın, beklemediğim şekilde omuzunun üzerinden bana döndüğünde gözlerimiz çarpıştı ve yüzmeden boğulmaya başladım. Gözlerini kırpıştırmasını, kaşlarını çat-

masını, beni gördüğüne inanamayarak yumruğuyla gözünü ovuşturmasını izledim.

Evet Duman, gerçekten buradayım.

Burada olduğuma emin olduğunda sanki beni görmemiş gibi önüne döndü ve elindeki oku sertçe fırlattı ve önüne döndü.

Beni içeriye almak için kapıyı açmadı.

Camı tıkırdattım, duymamış gibi yaptı.

Daha sert vurdum, aldırmadı.

Sert adımlarla kapıya vardım ve ellerimi sertçe kapıya indirerek, açmasını istediğimi belirttim. Yerinden hiç kıpırdamadı, elindeki okları bir bir hedefine atmaktan başka yaptığı bir şey olmadı. Ellerimi yumruk yaptım ve geniş kapının üzerine kuvvetle indirdim. "Aç kapıyı!"

Açmadı.

Etrafıma baktım, camı dağıtacak bir şeyler aradım. Karanlığın içinde iri bir taş seçerek o taşı aldım ve fevrice cama yaklaştım. İçeriye bakarken, Duman'ın koltukta olmadığını gördüm ve taş elimde kalakaldım. Sokak kapısı gıcırdayarak aralandı. Kaşlarımı çatarak hafifçe yutkundum ve taşı elimden atarak gözlerimi sokak kapısına çevirdim.

İşte oradaydı.

Bana boş boş bakarak arkasını döndüğü gibi içeri girdi. Saçlarımı kulaklarımın arkasına iliştirerek kapıya yürüdüm. Ben içeri girene kadar o çoktan koridoru yürüyerek gözden kaybolmuştu. Eşikten geçip sokak kapısını sakince kapattım ve koridoru yürüyerek salona çıktım. Duman aynı koltukta, aynı yerine oturmuş, dart tahtasına ok fırlatıyordu. Rahat görünmeye çalışarak ellerimi arkamda bağladım ve salonun içine geçerek ayakta, tam karşısında durdum. Yanına otursaydım kafasını çevirip bana bakmazdı ama karşısında geçtiğimde, beni görmezden gelemezdi. Loş ışığın hâkim olduğu odada, karşılıklı şekilde, ben ayakta, o oturmuş vaziyette duruyorduk. Gözünün önündeydim ama baksa bile beni görmüyordu. Karşısında, yüzünü net olarak görebiliyordum. Sırtını koltuğa gömmüş,

eli havada kalmıştı ve parmağının ucunda bir dart oku vardı. Gözleri bomboştu. Gözlerinin bana ilk kez bu kadar boş baktığını düşünürken, "Neden geldin?" diye sordu, sanki aslında hiç umurunda değilmiş gibi. "Başın belaya mı girdi? Bana işin mi düştü? Kumpas zırıltısından mı bahsedeceksin? Var say ki bu kapı sana hiç açılmadı tamam mı? Geldiğin gibi git."

Neden geldiğimle, neden gelmeyi istediğimle zerre ilgilendiği yoktu. Sözleri değil, gözleri bana bunu söylüyordu. İlgilenmediği o kadar açıktı ki, inanmamamın imkânı yoktu. Bana hiç muamelesi yapıyordu. Ayakta öylece, hiç kıpırdamadan durarak ona bakarken, "Bir kaltak olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum, doğruca.

Yüzünde mimik oynamadı. Yüzünün sol tarafı karanlıktı, sağ tarafı aydınlıkta kalmıştı ama aslında sol tarafı karanlıkta olan tek kişi bendim. Sadece, bana ömür gibi gelen bir süreden sonra yutkunduğunu gördüm. Üstü çıplaktı, omuzları seğiriyor, göğsü yükselip alçalıyordu. Karnının civarında bir iz vardı ama karanlık yüzünden tam göremiyor, anlayamıyordum. Yutkunuşunu genzini temizleyerek tamamladıktan sonra, "Bazen düşünüyorum," dedi ve o an, beni parçalayacak olan bir aynanın içerisinden geçtiğimi hissettim. "Ama sen, her zaman öyle davranıyorsun."

Bana sinirli olduğu için mi böyle diyordu yoksa gerçekten böyle düşündüğü için mi? Ben kendime derdim ama bunu onun demesi, hem de gözlerimin içine bakarak demesi, beni irkiltmişti. İfademi korumaya çalışarak yumruklarımı sıktım. "Sana yüz vermediğim için kaltak mı oldum?"

"Sen kimsin ki senden yüz dileneceğim?" Bunu o kadar sakin sesle söylemesine rağmen nasıl bu kadar gürültülü duymuştum? "Pezevenk miyim lan ben bana yüz vermedin diye orospu diyeyim sana? Boş boş konuşma. Çık git evimden."

Bir andı. Kavga edip birbirimize hakaret etmemiz sadece bir anımıza bakardı. Gitmem konusunda nasıl kararlıysa ben de kalmak konusunda kararlıydım ve kalacaktım. Abuk sabuk

konuşmayı bir kenara bırakarak burnumdan sert nefesler verdim. Doğrusu ne diyeceğimi bilemiyordum. Uzun yıllardır, bir şeyleri telafi etmeye çalışmıyordum. Başımı sol omzuma doğru eğdim. "Geç oldu, bu saatten sonra nasıl döneceğim ki?"

"Umurumda değil."

"Yalan söyleme, umurunda."

"Mahşer, neden yapıyorsun bunu?" Elindeki dart okunu gelişigüzel bir yere fırlatarak başını ellerinin arasına aldığında, gözüme o kadar kederli göründü ki, bakışlarımı kaçırmamak için direndim. Öfke suyun altından çıkar gibi çıktı ve yüzünü tamamen esir aldı. Boynunun yokuşlarına uzanan tüm damarların altında bir lav fokurdadığını düşündüm. Yaptıklarıma olan sabrını koruyamıyordu. "Neden geldin? Gitmemi istedin ve ben gitmişken, neden peşime düştün? Anlamıyorum seni lan? Anlatsana seni bana!"

"Neden geldiğimi bilmiyorum!" Onun gibi, hararetle bağırdım. Bir an ağzımdan sıcak sıcak dumanların çıktığını bile düşündüm. Ellerimi iki yana açtım. "Buradayım ama neden, bilmiyorum! Sorma işte, sadece geldim."

"Gelirken bilmiyor muydun, kapısı sana açılmayacak bir eve geldiğini?"

Kendimi ve etrafı gösterdim. "Gördüğün gibi kapı bana açıldı ve ben içerideyim."

Yüzüme yüzüme haykırdı. "Aklımı sikeyim!"

Eh, en azından benimle konuşuyordu. Ya da hakaret ediyordu. Bir an gözlerini yumarak başını koltuğun arkasına vurdu ve yumruklarını dizlerinin üzerine yerleştirerek sakin kalmaya çalıştı. Sessiz kaldım ve salona göz gezdirdim. Şık, abartıdan uzak, koyu renklerle döşenmiş bir salondu. Tepemde bir avize vardı ama yanmıyordu. Onun yerine, ayaklı bir abajur yanıyordu. Üstümdeki cekete uzandım ve çıkararak onun yanındaki koltuğa yürüdüm. Ceketi koltuğun köşesine bırakarak deri koltuğa oturdum ve ona doğru dönerek bacaklarımı kendime çektim.

Karnındaki bir sargı beziydi.

Ne olduğunu sormamak için dilimi ısırdım.

Televizyonun sesi çok kısıktı.

"Ben sensiz daha huzurluyum Mahşer, gelmemeliydin."

Kollarımı bacaklarımın etrafına sardım. "Gerçekten daha mı huzurlusun?"

"Gerçekten, öyleyim."

Yalan söylemiyor, gerçekten öyle.

Çünkü bunu söylerken sessizdi, en doğrularını en kısık sesle söylerdi. Yanağımı koltuğun yüzüne yaslayarak ellerimi dizimin üzerinde birleştirdim ve ne yapacağımı bilemeyerek etrafa bakındım. Gerçekten gitmemi istiyordu, varlığımdan huzursuz olmuştu. Ne yapacaktım? Gidecek miydim? Önüme döndüm, tırnaklarıma baktım.

Bu mesafenin kilometrelerle alakası olmadığından biliyordum. Yanımda ama çok uzağımdaydı işte.

Kolunu alnına dayamış, gözlerini sanki açmamak üzere kapamıştı. Bir eli karnının üzerindeydi ve sinirlendikçe terlediğinden olsa gerek, göğsü parlıyordu. "Gideyim mi o zaman?"

Düşünmedi bile. "Git."

"Gitmiyorum." Omzumu silktim.

Çok sert bir soluk aldı. "O zaman yukarıya çık, benim olmadığım bir yerde kal. Sabah olunca çıkar gidersin."

Ne diyecektim? Hiç. Neden geldiğimi izah edemediğim gibi neden kaldığımı da izah edemezdim. Sadece susabilirdim ki öyle yapacaktım. Sadece sessizliği paylaşabilirdik. Çünkü konuşmaya başlarsak yine kavga edecektik.

"On altı yaşına kadar böyle değildim," dedim ansızın, onun ve kendimin de beklemediği şekilde. Bir anda oluvermişti. "Yani... Herkesin kaçtığı, duyarsız, umursamaz, kötü ağızlı, kötü düşünceli biri değildim. Tamam şımarıktım, egoisttim ama bu kadar değildim. Fakat o geceden sonra, babamı kaybettikten sonra bir de annem bana artık annem gibi davranma-

yı bıraktıktan sonra böyle oldum. Böyle olunca seni de böylesine maruz bıraktım."

Yanağındaki kaslar gerildi. Dudakları loş ışıkta parlak, çıkıntılı görünüyordu. Bir an dudaklarına, bakmam gerekenden daha uzun baktığımı fark ettiğimde, "Böylesine maruz kalmaktan yana şikâyetim yoktu," dedi ve ekledi. "Ta ki sen bana acıyana kadar."

Sana acımıyorum.

Dilimi ısırdım. Bunu ondan duymuş olsaydım ben de hiç hoş karşılamazdım doğrusu. Anlıyordum, o yüzden sakin ve öfkesizdim. Sesi hâlâ agresifti. Ne olacağını sanarak buraya gelmiştim ki? Nasıl telafi edilir unutmuştum. Çok saçma bir durum içindeydik. Tırnaklarımı izlerken, yağmaya başlayan yağmurun sesini işittim. Gürültülü bir şekilde, aniden yağmaya başlamıştı. Camlardan dışarıya baktığımda, sokak lambasının izin verdiği ölçüde gördüm damlaların iri iri düşüşünü. "Yağmur yağıyor," dedim ve o sadece, "Duyuyorum," diyerek karşılık verdi.

Az biraz sustuktan sonra, "Gözünü açıp niye bakmıyorsun?" diye sordum.

Çok geçmeden ters ters cevapladı beni. "Sen sor diye."

"Duman," dedim adını tek nefeste soluyarak. "Neden böylesin? Ya hep diyorsun ya da hiç? Bir orta yol olması lazım. Seninle sevgili olmayacağımız gibi ayrı da olamayız, sonuçta beraber iş yapıyoruz. Mesafeyi korusaydın böyle olmazdı. Mesafeyi koru, işlere devam edeli..."

"Sana *bitti* dedim. Her türlü bitti. Bir daha birbirimizi görmeyeceğiz Mahşer."

"Ama ama..." Avuçlarımı sıkıca kapadım, sanki bir şey avuç içimden kaçıyormuş da tutmam gerekiyormuş gibi. "Kumpas ne olacak?"

"Ben kendi intikamımı alırım, sen de kendi intikamını, kendi şeklinde alırsın."

Tamamen mi bitirmişti? Yani aramızda, bizi birbirimize bağlayan hiçbir köprü bırakmayacak, hepsini kaldırıp atacak mıydı? Bunu söylerken hiç duraksamamış, tereddüt etmemiş görünüyordu. "Sabah buradan çıkıp gideceğim ve bir daha birbirimizi görmeyecek miyiz?" diye sordum, ciğerimden yukarıya bir ateş topu yuvarlanırken. "Hiç yaşanmamış gibi?"

"Ne yaşandı ki?" dedi. Diyebildi.

Seni sevdim.

Seni öptüm.

"Do... Doğru."

"Sesin titredi."

"Galiba."

Oturduğum yerde duramayarak kalktım ve odanın içinde tur atmaya başladım. Şöminenin önünde biraz durarak alevleri izledim, sonra biraz dart tahtasına geçerek dart oynadım. Duman bu esnada hiç konuşmadı, bana bir şey demedi. Yerinden milim kıpırdamadı. Sonra kendi etrafta aptalca dolanırken, sehpanın üzerindeki alkol şişelerini gördüm ve uzanarak, ne olduğunu seçemediğim bir şişeyi aldım. Başka bir şişeyi de diğer elime alarak Duman'ın önüne kadar yürüdüm ve şişeyi dizine vurduğumda, göz kapaklarını kaldırdı. Kehribarları, bereketli bir ateşin yayıldığı toprakları anımsattı. Ateşin içinde dans eden kıvılcımları gördüm. Şişeyi uzattım. "Bunun adı ne?"

Şişeye kısa bir bakış atarak sabırla beni cevapladı. "Viski."

"İçeyim mi?" Burnumu çektim. "Parasını veririm."

Elini *sen ne diyorsun* dercesine salladı. "Salak mısın?"

"İstemiyor musun parasını?"

"Aptal mısın nesin be!" Dişlerini sıktığında, dudakları gerilmişti. Dudakları... Parlaktı. "Zıkkım iç."

Omzumu silkerek sehpanın ucuna oturdum ve şişenin birini onun kucağına, kasıklarının üzerine bırakıp pis pis sırıtırken, diğerini avucumun içine aldım. Bir üzerindeki şişeye bir de bana baktıktan sonra memnuniyetsizce gözlerini kıstı. Şişenin mantarını açarak ağzına dayadı ve alnı kırışırken, büyükçe bir

yudum içti. Onu taklit ederek şişenin kapağını açtım ve dudaklarımın arasına yasladım. Uzun süredir alkol almıyordum, çünkü aslında pek sevmezdim. Şişeyi geriye indirdiğimde, Duman'ın gözlerini tekrar yumduğunu gördüm. "Biliyor musun Duman, sarhoş olmaktan hiç hoşlanmam. Çünkü sarhoş olunca çok konuşurum, söylememem gereken şeyleri söylerim."

Tek gözünü açarak bana baktı ki bu bir an gözüme komik gelmişti doğrusu. Gözlerinin içinde renk cümbüşü vardı. "İlgilenmiyorum Mahşer."

"Neden?"

"Sen sor diye amına koyayım!"

Ona kızdım. "Küfür etme."

Elini alkol şişesinin etrafına sararak kafasını şömineye doğru çevirdi. Bana bakmayı istemediğinden olabilirdi. Kirli sakalları, teninden dışarıya bir hastalık gibi dökülmüştü. Saçlarının bir kısmı alnındaydı. "Sabrımı sınama Mahşer. Beni zorla konuşturup, ağzım bozulduğunda asileşemezsin. İstemediğim halde buradaysan katlanacaksın."

Sinirlendiğimi hissettim. Sırtımdan ter akıyordu. "Sabah gideceğim be! Ne uzattın?"

Bana gözünün ucuyla bile bakmadı. Gözünün ucuyla bile... O kadar mı düştüm ki gözünden? "İyi. Gidene kadar sakince otur."

Sakince oturabilir miydim bilmiyorum ama bir süre sakin, sessiz kalabilirdim. Midem boş olduğu için vücudum alkolden rahatsız olmuştu. Sabah hiçbir şey yememiştim, zaten yemiş olsam bile akşam olduğu için acıkmış olurdum. Fakat açlık hissetmiyordum. Şişeyi ağzıma dayayarak adeta kafama diktim ve bir süre hiç indirmeden aralıksız içtim. O yakıcı tadın boğazımdan inişini hissediyordum. Duman hiç kıpırdamıyordu. Verdiğim şişeden birkaç yudum almış, ellerini şişeye sarmış ve gergin bir ifadeyle ileriye bakıyordu. Sol yanına ışık düşmüştü. Dudağımda kalan ıslaklığı elimin tersiyle sildim. "Neden bana bakmıyorsun?"

Omuz silkti. "Sana bakarak kalbini kıramam."

"Kalbimi kırmak mı istiyorsun?".

Alt dudağını ağzının içine alarak ısırdığında bir an yutkunamayarak dudağına bakakaldım. Yarısı ağzının içinde olmasına rağmen gayet dolgun görünüyordu. "Evet," dediğinde irkilerek gözlerimi gözlerine çıkarttım ve şişeyi tekrar ağzıma dayadım.

"Yalan söylüyorsun."

"Asabımı bozuyorsun Mahşer."

Elimdeki şişeyi sehpaya bırakırken, diğer şişelere göz attım. Dediğini umursamamıştım. Bir başka, geniş, kısa şişeyi kıvrarken, "Bunun da tadına bakabilir miyim?" diye sordum. "Parasını veririm."

Parmaklarını alnına dayayarak sertçe ovaladı. "Yukarıya çık Mahşer."

"Kucağına çıkayım mı?"

Gürültülü bir öksürük dudaklarından fırladığında sırıtarak haline açıkça gülmüş oldum. Bakışları ok gibi fırladı ve gözlerime düştü. Onu bana döndürebilmek, ölmek üzere olan bir kalbi hayata döndürmek gibi gelmişti. Saklamadığı bir şaşkınlıkla bana bakan gözleri, sırıttığım için kıvrılan dudaklarıma kaydığında, sırıtmam ufalarak yok oldu. Duman kaşlarını çattı. "Sarhoş olmuş olamazsın değil mi?"

Ellerimi iki yana açtım. "Bilmem ki."

"Siktir ya."

İç çekerek başını arkaya bıraktığında bir daha sırıttım. Elbette sarhoş olmamış, sadece biraz hafiflemiştim. Fakat beni sarhoş bilirse yaptıklarımdan, söylediklerimden sorumlu olmazdım. Şu an tam olarak buna ihtiyacım vardı. Madem sabahına aramızdaki her şey bitecekti, o zaman son kez kalbini harcayabilirdim. Son kez kalbini hızlandırabilir, bir şeyleri son kez yapabilirdim. *Son.*

Yüzüne bakınca aklımın ucuna bile gelmeyen kelime.

Son.

Bana, içine düştüğüm gözlerle bakmaya son vererek gözlerini yumduğunda, elimdeki şişenin mantarını açtım ve yere fırlatarak şişeyi dudaklarıma dayadım. Bunun tadı başka, yabancı, kötüydü. Yarısını tükürerek şişeyi ağzımdan çektim ve homurdandım. Güzel değildi, beğenmemiştim. Ne yani, kalbini, bu tatları kötü şeyler yüzünden mi harcıyordu? Ne haksızlıktı ama! Kalbi madem hızlanacaktı, bana sarılırken hızlanabilirdi. Elimi yüzümü silerek saçlarımı geriye ittim ve onun kemikli, bitkin yüzüne baktım. Kirpikleri muntazam görünüyordu. Dudakları gerilmiş, kaşları keskin bir şekilde çatılmıştı. Kalçamı sehpanın ucunda kaydırırken, "Madem yarından sonra görüşmeyeceğiz, o zaman son kez kendimiz için bir şey yapabiliriz," dedim fısır fısır. Ben konuştukça nefesim havada süzülerek yüzüne kavuşuyordu. "Sarılarak uyuyalım mı?"

Kalbine tesir edip etmediğimi öğrenmek için bakışlarımı göğsünün altına indirdim ve göğsünün bir yumru gibi kasılıp gevşediğini gördüm. Dudaklarından ıslığı andıran bir nefes boşaltmıştı. Aşağılayarak güldü. "Sen sarılıp uyumaktan ne anlarsın ki!"

"Doğru," dedim kabullenerek. Kalbime, bu sefer bir avuç kestane ile değil de bir keskin bıçakla giriyordu. "Sonuçta bir erkeğe sarılıp uyumadım."

"Uyumuşsundur." Gözlerini açmamıştı ama hâlâ beni görebiliyordu. İnsanların açık gözlerle göremediğini Duman kapalı gözleriyle görüyordu. *Ne çektiğimi, neden çektiğimi...* Küstahça güldü. "Eminim uyumuşsundur."

Hafifçe hıçkırdım. Alkol gerçekten bana hiç yaramıyordu. Hareketlerim yavaşlıyor, sendeliyor, ellerim bilinçsiz davranıyordu. Parmaklarım dizlerinin üzerine yaslandı. "I ıh, uyumadım."

Ellerimi dizlerine yaslamam onun için bir sınırmış gibi aniden gözlerini açtığında ne şakır şakır yağan yağmurun ne de kalbinin sesini duyamadım. Uzay boşluğunu delip geçmiş, keşfedilmemiş bir gezegene konmuştum. Hareleri, milyonlarca ışık yılı uzaklığımdaydı ama aslında burnumun ucundaydı. Kırık

bir bardağın ağzından su içmeye çalışır gibi hissettim, onun gözlerine bakarken. Kırık bardaktan su içilmezmiş, bilemedim. Yüzünü hırsla yüzüme doğru yaklaştırdığında ve elini dirseğime yerleştirerek beni kendisine çektiğinde burun buruna geldik. Saçlarım onun suratına çarparken, Duman'ın gözlerinde adının hakkını veren bir yangın olduğunu gördüm. İkimiz de birbirimizden hızlı soluyarak yutkunurken, elimi kaldırarak ensesine dayadım ve dirseğimdeki parmaklarının titrediğini hissettim. Bir şey diyecek oldu ama ensesini sıkarak parmaklarımı saçlarının arasına karıştırdığımda bundan vazgeçti. Dudaklarım yanağına dayandığında, beni itmekle kendisine çekmek arasında nasıl bocaladığını gördüm. Bakışları gözlerimle dudaklarım arasında bir tur attıktan sonra dudaklarım beklentiyle aralandı. Duman, dudaklarını bana yaklaştırmaya başladığında, gözlerim kapandı fakat beklediğim şey olmadı. Duman, dirseğimdeki eliyle beni geriye fırlattığında, sarsılarak dengemi kaybettim. Bir çırpıda yerinden doğruldu. "Sabaha kadar ayrı kalalım bence."

Kalçamın bir kısmı sehpanın açığında kaldığı için bir düşme tehlikesi yaşadım ama kendimi toparlayarak dengemi bulduğumda, onun benden uzaklaştığını gördüm. Ellerini ensesine sarmış, fevri adımlarla gidiyordu. Kaşlarımı çatarak ellerimi yumruk haline getirdim. Gürültüsüz bir küfür savurduğunu duymuştum. Onu, evin üst katına taşıyacak olan merdivenlere tırmandı. Yerimden kalktım ve adeta koşarak arkasından yaklaştım. Ona, bana dönme fırsatı tanımadan peşinden merdivene tırmandım ve basamakların ortasında ona yetişerek yumruğumu sırtına indirdim. "Beni öyle bir paçavraymışım gibi kenara atamazsın!"

Sırtına o kadar sert vurmuştum ki bir an yumruğumun kalbinden çıkacağını bile hissettim. Onu durdurabilmiştim. Elini merdiven korkuluğuna dayayarak durduğunda, ellerim sırtının iki yanına asılı kalmıştı. Bir anda dönerek ellerimi boşa çıkardı ve sendelememe sebep oldu. Düşmeme izin vermeden kolları-

mı iki yanımdan kaldırarak ayaklarımı yerden kesti. Kapıları çalmıyor, kırarak geçiyordum. Nefret dolu gözlerle birbirimize baktık. Dirseklerimi sıkıca tutmuş, beni kendine yaslamıştı. Yüzüme yüzüme haykırdı. "Ne istiyorsun lan benden!"

"Beni neden hiç fark etmedin?"

Bağırarak sorduğum soru onun gözlerini susturdu. Bir an bocaladı ama nefretinden hiçbir şey eksilmedi. Burnumun ucundaydı, çekici, çarpıcı, muntazamdı. Tısladı. "Sarhoş mu oldun be?"

Kollarının arasında çırpınmaya başlarken, "Oldum," dedim öfke dolu bir sesle. "Ne olacak ha!"

"Telefonunu neden o it açıyor!"

Bir an ikimiz de birbirimize bakakaldık. Anlamamıştım, sanırım çakır keyif olduğumdandı. Fakat o da ne dediğini yeni fark etmiş görünüyordu. Gözlerinin içindeki yolları tırmanıştaydım ama yokuşlar nefesimi kesiyordu sanki. Gözlerimi kırpıştırdım. "Neyden bahsediyorsun be!"

"Çemkirme bana!" Homurdanarak beni kendi etrafında, kendiyle beraber döndürdü ve az sonra sırtım duvara çarptığında, inleyerek yumruklarımı omuzlarına indirdim. "Müsait değildin öyle mi? Ne yapıyordun? O herifin yanında müsait olamayacak kadar ne yapıyordun söylesene? Banyodaydın ha? Söylesene, seni çok mu terletti!"

Gözlerim döndü ve ben bir an sonra, tokadımı onun yüzüne indirdim.

An, bıçak gibi kesildi. Şamarım yankılanarak etrafta çınladığında, dudaklarım hayretle aralandı ve gözlerim kocaman oldu. *Onu denizde boğmuştum.* Yüzü, dalgalı saçlarının bir kısmıyla beraber sol tarafa savruldu ve elim havada asılı kaldı. Kendimi, donduğum bir anın içindeymiş gibi hissetmiştim. Gürültülü bir yağmurun vurduğu pencerelerde gölgesi seçilebilen bir fotoğraf gibiydik sanki. Donduk. Sustuk. Bir elime, bir savrulan yüzüne bakarken, kalbimi ağzımdan kusasım geldi.

"Ne yaptın sen?"

Bunu o kadar sakin sormuştu ki, taşmakta olan bir su ile konuştuğumu hissettim. Fısıltısı, karanlığın içinde yol buldu ve cevapsız kalarak eskidi. Duman'ın eli tokat attığım yanağını buldu. "Git." Ağzında biriken kanı, basamağa tükürdü. "Kaybol. Çabuk."

Elimin içindeki sızının kaç katıydı dudağındaki sızı? Sırtımı duvara yapıştırdım. "Nasıl oldu anlamadım, ben..."

"Ben, telafi edemeyeceğim bir şey yapmadan kaybol Mahşer."

Elim ayağım titriyordu. Ona tokat atmak istememiştim. Nasıl olduğuna aklım ermiyordu. Vücudumdan elektrik teli geçiyormuş gibi hissediyordum. Gürültülü yağmur sanki bizi alabora ediyor, başımın üstündeki çatıyı söküp alıyordu. Ona yaklaşmak istedim ama bir alt basamağa inerek, ağzındaki kanı bir kez daha tükürdü. "Uzaklaş Mahşer, çabuk uzaklaş."

"Ben..."

Sesi, kendini zapt etmekte ne derece zorlandığını belli ediyordu. "Git Mahşer. Dilimden bir kaza çıkmadan git!"

Ona uzanmaya yeltendim. "Sen öyle deyince sinirlendim, o yüzden oldu. Atmak istememiştim, gerçek..."

"Gitmiyor musun?"

"Gitmiyorum?"

"Peki, bunu sen istedin."

Yüzünü bana kaldırıp saçlarını arkaya silktiğinde, gözüm yırtılan dudağına kaydı ve aynı anda Duman beni kolumdan sertçe çekti. Vücudu kontrolden çıkmıştı. Dişlerini sıkıyor, hırıltıyla soluyor, burun kanatları öfkeyle inip kalkıyordu. Yüzünde, ehlileşmesi mümkün olmayan bir nefret vardı ve gözlerinde ateşim kaynıyordu. Sırtımı sertçe duvara yaslayarak kendini de bir o kadar sertçe bana dayadı ve çenemi parmaklarıyla tutarak yüzünü yüzüme hizaladı. Kalbini gerçekten gözlerimde gördüğümde bir şey oldu. "Neyi ben istedim?"

"Dudağını, dudağımda!"

Bir şey oldu.

Bir şey.

Aptalca ama gerçek...

Dudaklarımız birbirine değdi, dokundu, temas etti. Önce dudaklarımın ucuna, sonra ucundan geriye kalanlara... Dudakları sertçe dudaklarıma dayandığında ve nefesim boğazımda kilitlenerek ciğerime geri indiğinde, ellerim iki yanıma indi ve kocaman olan gözlerim, gözlerinin içinde, pili biten bir saat gibi durdu. Ona bakarken dudaklarını dudaklarıma bastırmış, beni öpmek için dudaklarımı aralamamı bekliyordu ve onun da gözleri en az benimkiler kadar büyümüştü. Yarasını açmış, *üfle* diyordu sanki. Üfledim.

Ona, beni öpmesi için izin verdim.

Dudaklarım aralandığında biriken nefesim dışarı çıkamadan Duman alt dudağımı kavradı ve gürültülü bir iniltiyle beraber, beni gerçekten öpmeye başladı. İkimiz de gözlerimizi birbirimizden işaret almış gibi, aynı anda yumduk ve yokuş aşağıya düşmeye başladık. Yer, ayağımın altından kaymıştı ve kalbim boğazımda sıkışmış gibi hissetmiştim. Dudaklarım onun kadar telaşlı, hızlı, sert bir şekilde onun üst dudağını kavradığında, ellerim çıplak karnından yukarıya tırmanmaya başlayarak yüzüne, yanaklarına yerleşmişti. Sakalları avuç içime iğne gibi batıyordu. Duman kafasını yana yatırarak üst dudağımı ağzının içinde sertçe ısırdı ve ben, vücuduma yüklenen bu duyguya dayanamayarak vahşice inledim.

Dudaklarımız sert, tutkulu, aceleciydi. Birbirimize yetişmek için o kadar hızlı öpüşüyorduk ki, ellerimizin nasıl bir şekilde vücudumuzda dolaştığını takip edemiyordum. Duman, saçlarımı sertçe çekerek vücudunda dengelenmem için sırtımı duvara daha sıkı dayadı ve alt dudağımı ısırarak kükrer gibi, ilkel bir şekilde inledi. Birbirimize sürtünerek, göğüs göğse, açık yaralarımızdan sızar gibi öpüşüyorduk ve bunu kafamızı denizden çıkarmadan yapıyorduk. *Boğuluyoruz ve dönüp baktığımızda birbirimizi boğduğumuzu görüyoruz. Elleri boynumda, beni boğuyor. Ellerim boynuna, onu boğuyor.*

Denizin içinde yanıyoruz,

Duman'ın kalbi, yetene dek...

DEFTERDEKİ İSİM

Birisi, karanlıkta yolunu bulman için ateş yaktı;
O ateşi, onu kendi karanlığında bırakmamak için bulan
zaten sendin,
Bilemedi.

Acı beni güçlü yapmadı, acı beni kötü bir yaptı. Güneşe çıktığımda gülümsemeyi bırakıp karanlığa çıktığımda sigara yakmaya başladım. Mutluluğu bildiğim için acıdan şikâyet ettim, yaşamayı bildiğim için ölümden, kazanmayı bildiğim için kaybetmekten... Önce müziğin sesini kıstım, sonra dans etmeyi bırakım.

Ben dansı bırakıp müziğin sesini kıstım diye dünya dönmeyi bırakmadı. Döndü döndü döndü... Hepiniz, onu kendi etrafında dönüyor sanarak yaşadınız. Oysa o kadar küçücüktünüz ki, denize savrulan kum taneleri sizin için neyse, siz de dünya için ondan öte olmaya gidemediniz. Dünya yalnızca kendisi ve güneşin etrafında döndü. Siz yalnızca dans etmeyi bıraktığınızda dünyanın sizin için dönmediğini göreceksiniz. *O zamana kadar dans etmeye devam edin ve her çıktığınızda yüzünüzü güneşe dönün; çünkü karanlık hepimizin ensesinde ve sizi ne zaman ele geçireceğini bilemezsiniz.*

Hatırlıyordum, bunu hatırlıyordum. Çok zaman geçti, çok şey değişti ama bu aynı kalmış. Dudakları... Onu, okul gömleğinin içinde, lise sırasında öptüğüm gibiymiş. Hiç değişmemiş, birazcık bile. Aynı. Yemin ederim tıpa tıp aynı. *Kahretsin, sanki hiç birini öpmemiş gibi!*

Aynı olan başka şeyler de var. Kalbimin atışı gibi... Onun bu kadar canlı attığını duymayalı, hissetmeyeli çok uzun zaman

oldu. Kimi zaman yerini unuttum, onu aramadım, göğsümün altında bir kalp değil de bıçak taşıdım ve elini uzatacak olan herkesi bununla tehdit ettim. Bir zamanlar yaralı da oldum âşık da fakat bazı anlar ikisi de olduğumu hissettim. *Bazı anlar...*

Dudakları, dudaklarımın her alanına yetişmeye çalışarak aceleyle beni öpmeye devam ederken, parmaklarım gür saçlarının arasında yolunu buluyor ve onları okşuyordu. Kaç dakikadır bu halde olduğumuzu bilmiyordum ama az önce sırtımın duvardan ayrıldığını anımsayabiliyordum. Duman'ın kucağında, onunla öpüşerek merdivenleri çıkıyor ve birbirimizden nefes almak için bile ayrılmıyorduk. Kalbinin düzensiz ve telaşlı gümbürdemesine kulak asmamaya çalışsam da her an bir yere yığılmasından endişe duyuyordum. "Duman... Kalbin..."

"Evet, kalbim," diyebildi soluk soluğa. Dudakları dudaklarımın üzerindeydi hâlâ. Nefes almaya çalışarak devam etti: "Senin."

Evet,

Kalbim,

Senin.

Elim ensesinden aşağıya, omuzuna kaydı ve oradan da aşağıya inerek beline tutundu. Kollarımı belinin etrafına doladığımda, talepkâr dudakları yavaşladı ve hızlı başlayan öpücüğü yavaşça son buldu. Beni öpmeyi bırakarak ıslak dudaklarını çeneme yasladı ve kalçamdaki eli sağlamlaşarak beni kucağında dengeledi. Yüzündeki ifadeyi görmek için gözlerimi açtım. "Duman..."

"Ne kadar güzel," dedi alçak, kısık sesiyle. Yüksek oranda narkoz almış gibi uyuşmuştum. "Ölümü göze alıp seni öpmek."

Göz kapakları aşağıdaydı, bu yüzden gözlerinin içini göremiyordum ama yüzünün tasvirini yapabilirdim. Yüzünde seçilebilir olan tüm kemikleri belirginleşmiş, yanakları kızarmış, yüzünü bir arada tutan her kas sanki harekete geçmişti. Dudakları aralık halde çenemin üzerinde duruyor, çok hızlı soluklar alıp veriyordu. Saçları parmaklarımın savruk ve asabi tavrı

yüzünden dağılmıştı ve dudakları aralık olsa da her an bir gülümsemeye meyilliydi. Merdivenler bittiğinde, koridorun sonuna doğru yürüdü. "Seni yoruyorum, kucağından inebilirim," dedim ama bunu o kadar da çok istemediğimi biliyordum.

"Kucağımdan gerçekten inmeyi isteseydin, *indir beni Duman*, diyerek bağırırdın. Görünen o ki, sen de inmeyi istemiyorsun Mahşer. Henüz seni taşıyamayacak kadar perişan halde değilim."

Gözlerini neden açmadığını sormayı istesem de sormadım ve uzanıp alnındaki bir tutam saçı parmağımın etrafına kıvırdım. "O zaman beni odana götür."

Sertçe yutkundu ama gözlerini yine açmadı. Hatta daha sıkı yumdu ve yavaş adımlarla koridorun ucuna yürüdü. Az sonra, ben onun yakışıklı çehresini izlerken hafifçe eğilerek bir kapıyı açtı ve beni kendisiyle beraber içeriye soktu. Kalp atışlarını duyabiliyordum. *İnsan kendisine sesleneni hep duyardı.*

Kapıyı onun omzunun üzerinden uzanıp örttüm ve o içeriye doğru yürüdüğünde, "Gözlerini neden açmıyorsun?" diye sordum. Nefes nefeseydi. Omuz silkerek parmaklarını adeta tenime kenetledi. "Hayal olmandan korkuyorumdur belki."

Odanın ortasındaki yuvarlak yatağa yürüdü. Birkaç saniye sonra o yatağa oturduğunda, ben hâlâ kucağında, ona sarılmış halde duruyordum. Dizlerim yatağın soğuk çarşafı üzerine yaslandı ve ellerim belinden yukarıya çıkarak sıcak yüzünü avuçladı. Sokak ışıkları onu görmeme bir miktar yardımcı olduğunda, parmak uçlarımı tekrardan saçlarına daldırdım ve dalgalı saçlarına dolandım. Görmediğini bildiğimden gülümsedim. "Senin saçların kıvırcık sanki biraz? Benimkiler seninkilerden daha düz."

"Evet, dalgalılar," dedi ve elini kalçamdan yukarıya belime kaydırarak parmaklarını tenime kenetledi. "Seninkiler uzun ve dümdüz. Ama dokunmama izin vermiyorsun."

Doğru, dokunmasına pek izin vermiyordum. Sokak ışığının yanağına düşürdüğü gölgenin üzerinden geçtim parmağımla.

"Evet, çünkü en son babam dokunmuştu. Başka bir erkeğin dokunmasını istemiyordum."

Böyle bir itirafı beklemiyor olmalı ki, kaşları hafifçe çatıldı. Açıkçası böyle açık konuşmayı ben de beklemiyordum ama bazı anlar dilime de ket vuramıyordum. "Ben herhangi bir erkek miyim?"

"Değilsin," dedim. Kaldı ki, bu bilinen bir şeydi, inkâra lüzum yoktu. Dudakları çenemden azıcık uzaklaştı. "Sen hiç bana yabancı olmadın. Hayatımın her dönemine bir iz bıraktın, hatta hayatımda olmadığında bile. Seninle benim aramda bir ip var ve kimi zaman ikimiz iki farklı yönden çekip o ipi koparacak gibi olsak da sonunda daha güçlü düğümler atıp daha sıkı kenetleniyoruz."

Kaslarının gevşediğini, rahatladığını hissettim. Sanırım kötü şeyler dememden endişe ettiği için kendini kasmıştı. Ona hak verebilirdim, çünkü hep kötü şeyler derdim. "Biz birbirimize yürürken aslında kimse bizi durdurmadı, biz yürümekten vazgeçtik," dedi alçak tondaki sesiyle. Ağzımda hâlâ alkolün tadını duyumsayabiliyordum ama buna rağmen kendimi uzun bir uykudan uyanmış gibi canlı hissediyordum. "Şimdi sana ne kadar yürüsem de ulaşamayacakmış gibi hissediyorum. O kadar uzağımda olmana rağmen bunun kilometrelerle alakasının olmaması çok kötü."

Onu ümitsiz bir durumun içine mi sokmuştum? Dediklerim için hâlâ kızgın veya kırgın mıydı? Bu yüzden mi açmıyordu gözlerini? Elimi kaldırdım ve göğsünün üstünden kalbine bastırırken, "Buradayım işte," dedim ve uzanıp yanağından öptüm. Kuru, anlık bir öpücüktü. "Kilometrelerce uzakta değil, buradayım."

"Peki ya ben?" dedi ve benim gibi elini kaldırarak göğsümün üzerinden sertçe kalbime yasladığında, fısıltıyla devam etti. "Ben burada mıyım?"

Ellerimiz birbirimizin kalpleri üzerinde dururken, bir haritanın üzerinde kendi bölgemi işaretliyormuş gibi sertçe dayan-

göğsünün üzerine. "Senin orada olman için kalbimin seni gördüğünde ne kadar atması gerekiyor?"

Dudaklarından muzip, sersem bir tebessüm gelip geçti. "Ne kadar atması değil, ben diye atması gerekiyor?"

"Senin kalbin ben diye mi atıyor?"

"Sen diye atıyor."

Ona sarıldım.

Vücudumun büyük kısmıyla onu kucakladığımda, bu rahatlığıma biraz da çakır keyifliğimin sebep olduğunu biliyordum. Kendimi özgür bırakmıştım ve bir süre tadını çıkarmak istiyordum. Uzun zamandır karanlıkta sigara yakıyordum, bir kere güneşe gülümsesem ölmezdim ya... Başımı boynunun çukurunsuna yasladım ve gözlerimi yavaşça yumdum. "İyi geceler," diye fısıldadım ve devamını içimden getirdim. *Eski aşığım.*

Boynumun çukurundan çok uzun bir nefes aldı. Vücudumun tümünü içine çekmiş gibi hissetmiştim.

"Yıldızın bol olsun Gül Dikenim."

Zamanın öncesinde birisi ateşi bulduğunu sandı
Ama cehennem ondan önce de vardı,
Anlayamadı.

Başımda kuvvetli, beni kedere sürükleyecek bir ağrı vardı ve uykudan uyanmamı tetikleyen de tamamen bu ağrı olmuştu. Vücudumda, rahatsız edici olmayan ama bunaltıcı bir sıcak vardı. Gözlerimi açmasam da güneş ışığını hissediyordum. Duman'ın bedeni benim bedenim doğrultusunda şekil almış, elinin birini sırtımdan, diğerini göğsümden dolamış aradaki kalbimi eziyordu. Başı, ensemle omzum arasında bir yerdeydi. İç içe duran iki kaşığa benziyorduk.

Öpüşmüştük ha?

Hem de birkaç kere.

Gözlerimi açtım ve dilimle şimdiden kurumuş dudaklarımın üzerinde bir tur attım. Dudaklarımda farklı bir şeyler vardı,

sanki sakallarının hissi hâlâ oradaydı. Gözlerimi kırpıştırdım ve parmaklarımı dudaklarıma götürürken odanın içerisine bakındım. Dün fark etmemiştim ama gün ışığında çok büyük bir oda olduğunu görmüştüm. Bir kere yatak kocamandı ve tam karşısında, koyu renkli, geniş bir kıyafet dolabı bulunuyordu. Zeminden yukarıya doğru uzanan pencerelerde krem renkli tüller ve onlara uygun perdeler vardı. Dışarıda hâlâ yağan bahar yağmurunu görebiliyordum. Yatağın bir yanında komodin, bir yanında berjer vardı ve bunun haricinde boş bir odaydı. Bir misafir odasını andırıyordu ama sanırım Duman buraya geldikçe bu odada kalıyordu. Nefesleri düzenliydi, hâlâ uyuduğunu anladım ve kollarının arasından yavaşça sıyrılmaya çalıştım. İlk anda güçlü kollarının baskısı artmış olsa da yavaşça, alıştırarak onun yanından kalktım.

Yatakta dizlerimin üzerine oturarak ona döndüm ve uyuyan yüzünü izledim. Huzurlu görünüyordu. En doğru tarifi buydu. Çehresinde bir dinginlik, sakinlik vardı ama hırıldayarak, rahatsızmışçasına nefesler alıyordu. Onu uykusunda bile rahat bırakmayan canavarının adıydı, kalp. Uzandım ve alnındaki saçları arkaya doğru ittim. "Günaydın eski aşığım."

Başının arkasına doğru ittiğim arsız tutamlar tekrar alnına düştüğünde gözlerimi devirdim ve uzanıp onları yeniden geriye ittim. Bütün gece bana sarıldığından olsa gerek terlemişti ve yüzü nemliydi. Elimin tersiyle alnını sildim. "Geniş bir alnın var, kadın olsaydın kâkül yakışırdı." Sırıttım ve elimi uzaklaştırdım. "Seni kâküllü düşünmemeliyim. Bunu yaparsam kesin gülerim."

Yanağımın içini sertçe ısırdım ve kafamı iki yana sallayarak gülüşümü bastırmaya çalıştım. Kendime homurdandım ve onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım. O sırada, gözlerim çıplak vücudunda, daha önce de birkaç kez fark ettiğim sargı bezine kaydı. Karnının civarındaydı. Ne olmuştu? Pansumanın olduğu yer tam olarak neresi oluyordu? Parmaklarımı götürdüm ve usulca oraya dokundum. "Kendine az dik-

kat etsen ne olur sanki? Hastasın ama ne sigaran ne alkolün ne de yaramazlığın eksik! Aptalsın, aptal!"

Kızgınlıkla yataktan çıktım ve pencereye yürüyerek perdeyi açtım. Evet, bahar yağmuru sepken halinde, hızla yağıyordu. "Bahar geldi... Aa, doğum günüme az kalmış..."

Mırıldanarak odadan dışarıya çıktım ve etrafı izleyerek merdivenleri indim. Dışarıdan bir yazlık görünümüne sahipti ama içerisi daha ağır mobilyalarla döşenmişti. Merdivenler krem rengiydi. O basamakları inerken duraksayarak korkuluklara tutundum ve derin derin nefesler aldım. Çakır keyif olsam da her görüntü çok netti. Başımdaki ağrıyı savuşturmak isteyerek şakağımı ovuşturdum ve dudaklarımı sertçe ısırarak merdivenleri hızla indim.

Salona bir göz atıp mutfağı bulduğumda, çok düzgün ve temiz bir mutfak olduğunu gördüm. Bir zamanlar, babam yaşarken, bizim de evimiz çok güzeldi, anımsıyordum. Bir süre bembeyaz tezgâhın önünde durdum ve ne yapabileceğimi düşündüm. Duman kahve severdi, sert bir kahve yapmalıydım. Yanına atıştıracak bir şey... Krep, evet, krep yapabilirdim. Yalın ayak mutfakta koşturdum ve krep için malzemeleri aradım. Şansıma, hepsi mevcuttu. Kısa süre içinde ikimize yetecek kadar krep pişirdim ve iki fincan sert kahve yaptım. Onları Amerikan tarzı ada tezgâhın üzerine koyup çatal bıçak çıkardım.

Evet, kahve ve krep midesindeki açlığı yatıştırırdı, çünkü muhakkak acıkmış olmalıydı. Gidip ona bakmalıydım. Uyanmış mıydı? Uyuyorsa uyandırmalı mıydım? Ne tepki verecekti? Dün gece öpüşmüştük, normal insanlar bu olduğunda ne yapardı? Ya da ben ne yapmalıydım? Beni tekrar öpmek ister miydi? Bir daha öpüşecek miydik?

Bunları düşünerek, başımı önüme eğmiş şekilde mutfaktan çıktığımda merdivenlerin önüne kadar başım önümde yürüdüm ama bir an sonra başımı kaldırdığımda, Duman'ı merdivenlerin ortasında görerek afalladım. Aniden karşılaşmayı beklemiyordum ama zaten onun bana baktığı yoktu. Basamak-

ta oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı . Yüzünü göremiyordum. Duraksayarak gayretle yutkundum ve bakış açısına girdiğimde, yüzünü bana doğru kaldırmasını bekledim. Gözleri beni görmeye hazırlıksız yakalanarak büyüdü ve yüzünde apaçık bir şaşkınlık meydana geldi. "Sen," deyiverdi gözlerini kırpıştırırken. Bu haline bir anlam veremeyerek üzerimdeki badinin uçlarına tutunduğumda, "Sen," diye tekrarladı bir kez daha. "Buradasın?"

Badimi yumruğumun içine alarak kıpırdandım. "Gitse miydim?"

"Yo... Hayır! Ben, şey..." Gözleri, bakabildiği tek yer dudaklarımmış gibi gözlerimden aşağıya, dudaklarıma indi ve bana ateşin içine girmeden de yanılabildiğini hissettirdi. Gözlerini sertçe yumdu ve bir anda basamaktan fırlayarak kalktı. Bana arkasını dönüp merdivenleri tırmanarak gözden kaybolduğunda sadece arkasından bakakaldım.

Bu da neydi?

Arkasından merdivenleri çıkmaya başladım. "Neden öcü görmüş gibi davranıyor ki şimdi? Tamam, sabahları pek güzel olmuyorum ama..." Durup, kaşlarımı çattım. "Ne diyorum ben ya!"

Merdivenleri tırmandığımda koridorun sağ tarafında bulunan bir kapının açık olduğunu gördüm ve yaklaştığımda banyo olduğunu anladım. Başımı aralıktan içeriye soktuğumda Duman yüzüne soğuk su çarpıyor ve ağzının içinde mırıldanıyordu. Neden bir garip davranıyordu? Pervaza yaslanarak yüzüme soğuk bir maske geçirdim. *Hayatta en iyi yapabildiği şey yüzüne maskeler geçirmek olan bir kızdan, o istemedikçe duygularını öğrenemezdiniz.* Aynaya düşen yansımasına bakarken mırıldandım. "Kahve içer misin?"

İrkildi ama ben bunu yüzünden değil, kasılan omuzlarından anladım. Akan suyu kapatarak doğruldu ve bana, gözünün önünde olmama rağmen bakmadan köşedeki yüz havlusuna

uzandı. "İçerim," dedi, yüzü sesinden daha telaşsız ve sakindi. Yüzünü silerek havluyu indirdi. "Bana kahve mi yaptın?"

"Sen seversin diye."

Havluyu kenara bıraktı ve dönüp bana baktı. Dudaklarımı kemirme dürtüsüyle başa çıkarak yutkunurken, Duman'ın gözlerinden bir kış mevsimi gelip geçti. Bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Buradasın?"

Kör müydü? Buradaydım işte! Yoksa... Gideceğimi mi ummuştu? Gitmemi mi istiyordu? "Buradayım, eğer gitmemi hâlâ istiyorsan da çıkar gi..."

"Aptal," dedi dişlerinin arasından, ansızın. Gözleri, kalbi hayata geri çevrilemeyen bir hasta kadar ümitsizdi. "Aptal! Gittiğini düşünmüştüm. Yatakta yoktun ve ben gittiğini düşündüm!"

Bu telaşı, garipliği, burada olduğuma şaşırması bu yüzden miydi? "Gitseydim ne olurdu?"

"Bir şey olmazdı. Çünkü ben aptalın tekiyim ve çıkıp tekrar geldiğinde evimin kapısını sana açarım."

Yanımdan geçerken, sadece yüzüme hafifçe dokundu.

O gözden kaybolduğunda bir süre durup aynada, suratıma baktım. Saçlarımı mutfağa inmeden önce tepemde bağladığım için yüzüm kendini daha çok belli etmişti ve küçük, kemikli suratımda bir canlılık vardı. Dudaklarım kızarık, berelenmiş duruyordu ve uzun yıllardır nefretle bakan gözlerimin en dibinde, cılız bir ışığın karanlığı eşelediğini görebiliyordum. Yanaklarımda kızarıklık vardı ama buna sebep olan utanç duygusu değil, şehvet duygusuydu.

Banyodan çıktığımda Duman'ın etrafta olmadığını görerek merdivenlerden indim. Salonda olabileceğini düşündüm ama onu orada da bulamayarak mutfağa yöneldim. Evet, mutfaktaydı. Tezgâhın üstüne oturmuş, ilgiyle krep ve kahveye bakıyordu. Benim geldiğimi fark ettiğinde genzini temizledi. "Bunları benim için mi yaptın?" diye sordu, şaşırdığı belliydi ama bunu saklamaya çalışıyordu. "Krep ve kahve?"

"Evet," dedim.

Yavaşça yürüyerek onun karşısında bulunan yüksek tabureye oturdum ve ellerimi granit tezgâha yaslayarak parmaklarımla oynamaya başladım. Kendimi sakin ve dinmiş hissediyordum. Sanki uzun bir savaştan sayısız yara alıp çıkmıştım ve artık yapmam gereken tek şey bu yaraları sarmaktı. İkimiz de başımızı önümüze eğerek bir süre tezgâhın üstündeki parmaklarımızla oynadık. Ne denilebilirdi ki? İnsanlar öpüştükten sonra ne yapıyorlardı? Veya biz normal insanlar mıydık ki? Alt dudağımı ısırarak ona bir bakış attım ve o da tam o sırada bana baktığında, birbirimize yakalandık. Duman'ın dudakları tek bir çizgi halinde gerilmeden hemen önce, "Pişman mısın?" diye sordu sadece. "Çünkü ben değilim..." Gözleri bir anlık boşlukta burnumdan aşağıya, dudaklarıma indi ve harelerinin rengi koyulaştı. "Bir daha olsa bir daha öperim."

Omzumu silktim. "Pişman değilim."

Çok sert bir nefes alarak elini ensesine götürdü ve ense kökünü sertçe ovaladı. "Aynen devam o zaman."

"Aynen." Parmaklarımla daha çok oynadım. "Öyle... Devam."

Bakışlarımızı önümüze çektik ve bir süre sadece sustuk. Kafam çok karışmıştı. Nasıl aynı kalabilirdik? Beni bir daha öpmeyi istemediği için öyle demiş olabilirdi. Sanırım iyi öpüşmüyordum, çünkü hiçbir tecrübem yoktu. Duman'dan başkasını öpmemiştim ve asıl sorun şuydu ki, öpmeyi istememiştim. Ellerimi uzatarak kahve kupasını kavradığımda, "Mahşer," dedi Duman, ansızın.

Kafamı kaldırmadan, "Hım?" diye karşılık verdim.

"Bir daha ne zaman öpüşürüz?"

Gözlerim suratının ortasında donup kaldı. Bu sorarak mı olurdu? İnsanlar öpüşmeden önce şu zaman öpüşelim diye mi kararlaştırıyorlardı? Yani böyle şeyler kendiliğinden gelişmez miydi? Suratı o kadar gergindi ki her an çatlayacakmış gibi

duruyordu. Üstelik parmakları stresle tezgâhın üzerinde hareket ediyor, her an kalkıp gidecekmiş gibi görünüyordu. Yüzüne birkaç saniyeden fazla bakamadım. Yoksa... Gülecektim. Omzumu silkerek önüme döndüm ve krepime uzandım.

O da bu sessizliğe sadık kalarak uzandı ve tabağın içinden bir krep alıp yemeye başladı. Her ikimiz de tutuk, sakindik. Evet, ona karşı nasıl davranmam gerektiğini bilmediğimi itiraf edebilirdim. Dün gece planlanmadan gelişen o öpüşme tüm dengelerimi sarsmıştı. Krepi kemirmeye başladığımda tadının çok da fena olmadığını fark ederek rahatladım. Kupamı dudaklarıma yaslayarak içinden uzun yudumlar aldığımda, "Karnındaki o bandaj ne için?" diye sordum hem merak ederek hem de aramızdaki gerginliği kırmayı isteyerek. "Daha önce de gördüm birkaç kez."

Bir an duraksadı ama hemen sonra elinde tuttuğu krepi yemeye devam etti. "Rutin kontroller işte."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kalbinle mi alakası var?"

Gözleri gözlerime ansızın çakıldı. "Asıl kalbimin seninle ne alakası var?"

Önüme dönüp krepimi kemirmeye devam ettiğimde, avuçlarımın içindeki nemi hissettim. Bir elimi kucağıma indirip kotuma silerken diğeriyle de kupaya uzandım ve serin bir şeylere ihtiyacım olmasına rağmen sıcak kahvemi yudumladım. Aniden bir şeyler söylüyor ve ona karşı siper almama bile izin vermiyordu. Düşmanım safıma çok yakındı.

Devamında sessizliğimizi koruduk. Bandajın sebebinden neden bahsetmediğini anlamamıştım ama aklıma takılmasını önleyemiyordum. Krepimi bitirdiğimde Duman'la aynı anda tabağın içindeki son krepe uzandık. İkimiz de geri çekerek birbirimize bakakaldık.

"Sen ye."

"Sen ye."

İkimiz de yine aynı anda konuştuk ama ikimiz de o krepi yemek için harekette bulunmayarak önümüze döndük. Tamam,

buna bir son vermeliydik. Anormal davranıyorduk. Kahve bardaklarımızı ellerimize alarak içmeye devam ettik ama o son krepe hiç dokunmadık.

"Babanın eşyalarını karıştırdın mı?"

Bu beklenmedik soruyu duyduğumda irkildim ve kaşlarımı sertçe çatarak kupamı elimden bıraktım. "Hayır," dedim dudaklarım tek bir çizgi halini aldığında. "Bakmadım."

"Korkak," dedi ansızın, alay eder gibi. "Telefonunu karıştırmaktan korktun değil mi? Annemle yasak bir ilişkileri olduğunu görmek seni delirtecek."

"Kes sesini," dedim gürültüsüz bir şekilde.

"Ya sen bakarsın ya ben bakarım," dedi, ben ne kadar gürültüsüzsem o da o kadar gürültülüydü. "Babanın gerçek yüzünü gör ve ondan sonra geçip bir aynanın karşısında yüzüne bakarak sor: *babam, kendimi feda etmeme değecek bir adam mı?* Bu sorunun cevabına hayır dersen devam etmeyiz ama buna rağmen devam etmek istersen, kaldığımız yerden devam ederiz."

Kaldığımız yer... Çok eski Duman. Çok öncede kaldık biz seninle. Yıllar öncesinde, bir okul sırasında...

"Ben aynadaki yüzüme bakamam."

"Ne?"

"Hadi diyelim ben babamın gerçek yüzünü gördüm, bu intikamdan vazgeçtim. Sen ne yapacaksın Duman? Sen de kendi intikamından vazgeçebilecek misin?"

"Ben annemin değil, Ada'nın intikamını alıyorum Mahşer," dedi tek düze bir sesle. "Bir çift bacağın..." Sigara paketini çıkarıp içerisinden bir dal aldı. "Aslında benim alınacak intikamım yok, senin var. Sen bana yardım etmiyorsun, ben sana yardım ediyorum. Yani bırakalım dersen bırakırız devam dersen ederiz."

"Madem kendi hesabını kapattın neden bana yardım etmek için bunca uğraşa giriyorsun?"

Pis pis güldü. "Seni yatağa atmak için."

Homurdanarak önüme döndüm. Normalde ağız dolusu küfür edebilirdim ama yapmadım ve tezgâha bıraktığı sigara paketine uzanıp içerisinden bir dal aldım. "Çok sigara içiyorsun," dedi alçak bir sesle. "Pis, ağzın hep sigara kokuyor."

"Gece bundan bir şikâyetin yoktu."

Sigarayı dudaklarına götürdü ve yaptığım imayı duymazdan gelerek yüzümü izledi. Bana bakışı, kanlı ayak izlerini kapımın önüne silerek içime girmesi gibiydi sanki. Sigarayı ağzından alıp konuştu. "Bence ne yapalım biliyor musun Mahşer? Girip evine Melih Han'ı öldürüp çıkalım?"

"Almayayım canım. Üstelik o ölürse bunu neden yaptığını veya birilerinin yaptırdığını öğrenemeyiz."

Duman ikinci bir sigarayı daha bitirdikten sonra izmaritini kül tablasına bıraktı ve tabureden kalkarak granit tezgâhın yanından yürüdü. Az sonra arkama geçtiğinde kılımı bile kıpırdatmadan izmaritlere, kül yığınına bakmayı sürdürdüm. Duman biraz bekledikten sonra çenesini başımın üstüne yasladı ve burnundan derin bir nefes aldı. "Bugün burada kalalım," dedi, pürüzlü, boğuk sesiyle. "Sadece sen ve ben... Ne yapacağımızı konuşalım. Yaptığımız hiçbir plana sadık kalmıyoruz, artık daha düzgün bir plan yapıp bu işten kurtulmalıyız. Hem senin masumiyetini özlemişim, biraz tadını çıkarayım."

"Ben senin beni tanıdığın hiçbir zamanda masum değildim."

Dudaklarını saçlarımın üzerine dokundurdu. "Öyle mi dersin?"

"Hım."

İtiraz etmeyeceğimi anladığında çenesini başımın üstüne bastırmaya devam etti. "Seni ilk gördüğümde manyak güzel olduğunu düşünmüştüm."

Ne tesadüf ben de.

"O gün hastanede karşılaştığımızda hiç de güzel değildim, hatta berbattım Duman. Gözlerinin bana baktığı bile yoktu, beni nasıl güzel görmüş olabilirsin."

"Bazen aptallığın tutuyor. Öleceğim ya, konuşsam da faydasız olacağı için susuyorum."

Küreği kalbime gelmişti. "Bana sürekli öleceğini söyleme."

"Duymak canını mı yaktı?"

"Benden sevgi mi dileniyorsun?"

İç çekti. "Şu zehirli dilin yok mu... İnsanı öldürmüyorsun da yaralı bırakıyorsun."

Uzunca bir nefes alarak yutkundum ve taburede dönerek yüzümü ona çevirdim. Şimdi karşılıklı duruyorduk ama alnım göğsüne denk geliyordu. Bir süre tişörtünün üstünden göğsüne baktım ve sonra ellerimi tişörtünün uçlarına yerleştirdim. Duman buna şaşırmış olmalıydı ama ses etmedi. Ellerini ve çenesini vücudumdan uzaklaştırmıştı. Ellerimi, göğsüne sürterek yukarıya çıkardım ve yüzünü okşayarak parmaklarımla gözlerini örttüm. Dudakları seğirdi ama gülmedi. Gözlerini, beni göremeyeceği kadar kapattıktan sonra, "Senin gözlerin de farklı bir şey yapmıyor," diye fısıldadım. "Çok derinden bakıyorsun..." Bir elini aldım ve ağzımın üzerine kapamadan önce mırıldandım. "Sen bana bakma, ben de seninle konuşmayayım. Böylece ikimiz de rahatsız olmayız."

Avuç içi ağzıma, dudaklarıma yaslandığında Duman'ın boğazından hırıltılı bir inleme yükseldi ve bu iniltinin doğrudan kasıklarıma yüklendiğini hissettim. Kirpiklerinin avuçlarıma sürtünmesi adeta yakıcı bir maddeye dokunuyormuş gibi hissetmemi sağlamıştı. Avucu daha sert bir şekilde ağzıma dayandığında, göğsümde bir mezarı anımsatan boşluğun açıldığını, içine yumruk kadar kalbiyle birinin girdiğini gördüm ama karanlıktı, kimin girdiğini göremedim. Dilimi çıkarıp avucunu yaladım ve fısıldadım. "Nasıl? Zehir miymiş dilim?"

"Salyalarını çek elimden."

Avucunu boydan boya yaladım. "Öyle mi istersin?"

"Pis kız."

Elini avucumun üstünden çekti ve bileğimi tutarak benim elimi de gözlerinin üstünden çekti. Ağzımın üstünü elimin ter-

siyle silerken Duman koyu bakışlarını avuç içine indirerek salyalarıma baktı. "Temizle şimdi elimi."

"Çok beklersin."

Tabureden indim ve ayaklarım yere bastığında, "Kaçma," dedi ama ben çoktan sırtımı dönüp seri şekilde mutfağın çıkışına ilerlemiştim. Arkamdan homurdandı. "Kalçaya bak, üç kişilik kalça..."

Dönüp ona el hareketi çektim.

Üstüme yürüyecek olduğunda hızla arkamı döndüm ve koşmaya başladım. Nefes nefese salona varıp kendimi koltuğa attım ve başımı arkaya yasladım. TV hâlâ açıktı. Dünden beri kapanmamıştı ve ekranda saçma reklamlar vardı.

Duman birkaç dakika sonra mutfaktan çıktığında bana baktı ve merdivenleri tırmandı. Basamakları çıkarken, öpüştüğümüz basamakta bir süre kalması dikkatimi çekmişti. Gözden kayboldu ve beni yalnızlığımla bıraktı. Evet, kalabilirdim. Fakat annem? Onu sürekli birilerine emanet etmek hoşuma gitmiyordu. Tek kalsa, yemek yemez, ilacını almazdı. Yanaklarımı şişirerek televizyona baktım. "En son ne zaman kendim için bir şey yaptım ki?" diye fısıldadım, sessizce. Sonra durdum ve mırıldandım. "Dün yaptım, uzun süreden sonra dün kendim için bir şey yaptım ve onu öptüm."

Parmaklarım bilinçsiz bir şekilde dudaklarıma uzandı. Dudaklarımın etrafını okşayarak ısırık izlerinin üzerinden geçtim. İlki buseydi, bu ise çılgın bir öpüşme.

Duman'ın indiğini, ahşap basamakların gıcırdamasından anlayarak elimi hızla dudaklarımdan çektim ve normal görünmeye çalıştım. Salona gelip çaprazımda bulunan koltuğa oturdu ve elindeki bilgisayarı ortada bulunan sehpaya bıraktı. "Televizyonu kapatsana," dedi ve diz üstü bilgisayarın kapağını kaldırdı. "Seninle film izleyelim."

Dudağımı ısırdım. "Beraber mi?"

"Biraz kafamızı dağıtırız belki."

Doğru, buna ihtiyacımız vardı. Madem bütün gün burada olacaktık, bir şeyler yaparak vakit geçirebilirdik. Ortada bulunan alkol şişelerinin yanındaki kumandayı aldım ve kırmızı düğmesine basarak televizyonu kapattıktan sonra oturduğum yerden kalktım. Duman'ın oturduğu ikili, deri döşemeli koltuğa oturarak parmaklarımı dizlerime yasladım ve sırtımı dikleştirerek ekrana baktım. Mavi ekran gelmiş ve bilgisayar şifre sormuştu. Duman bir an omzunun üzerinden bana dönerek kaşlarını yukarıya kaldırdı. "Bakma şifreme."

Parmaklarıyla bilgisayar tuşlarının bir kısmını gizlediği için zaten hangi tuşa bastığını görememiştim. "Neden? Bilgisayarına gizlice girecek değilim."

"Olsun. Telefonumun da bilgisayarımın da şifresine bakma."

Omzumu silktim ve buz gibi bakışlarımı sehpaya çevirdim. "Ne izleyeceğiz?"

"Aşk ve Gurur'u izlemiş miydin?"

"Hayır. Uzun zamandır film izlemiyorum."

"Üşüyor musun?"

Ellerimi kollarıma sarıp ovuşturmaya başladığımı o bunu dediğinde fark ettim. Bakışlarını indirmiş, vücuduma bakıyordu. "Biraz soğuk," dedim ve omzumu silktim. "Sorun değil."

"Şömineyi yakayı..."

"Hayır," dedim ve koltukta yana doğru kaydım. "Sarıl."

Gözlerimi, yüzünün alacağı ifadeyi görmemek için kaçırdım ve başımı izin almadan göğsünün üzerine yaslayarak bacaklarımı yukarıya topladım. Bacaklarım kalçamın altına yerleştiğinde, elim dizlerimin arasına yaslanmıştı ve yanağım Duman'ın göğsüyle beraber yükseliyordu. Sırtını koltuğun arkasına yaslayarak elini sırtıma doğru doladı. Parmaklarının dizilimini hissetmiştim. Bir piyanist kendi piyanosundan nasıl anlarsa, Duman'da benim vücudumdan anlıyordu. "Sarıl zaten, yoksa geçecek gibi değil."

Filmin jenerik müziği salonun içini doldurduğunda her ikimiz de sustuk ve gözlerimizi ekrana diktik. Duman'a kendi

rızamla üçüncü kez sarılıyordum ve üçü de hep duygusal olduğum anlarda gerçekleşmişti. Bu duygusallığımın sebebini sorgulamayacak, biraz sınırlarımın dışına çıkmaya çalışacaktım. İçeride, tek kalmak ve dışarıya çıkmamak için o kadar fazla çabalamıştım ki, gün ışığını unutmuştum. Derin bir iç çektim ve jeneriğin ardından filmi izlemeye başladım. "Elbiseler çok güzel değil mi?" diye sordum bir an kendime engel olamayarak.

"İçinde sen olsaydın daha güzel olurlardı."

İçimde sen olmasaydın ben nasıl olurdum?

Parmaklarımı belli belirsizce karnında gezdirdim. "Bu cümlelerle... Kaç kızı düşürdün?"

"Neden inanmıyorsun?" dedi aniden. Sesi sert olmasına rağmen hâlâ kısık tondaydı. "Ben hiçbir kızla birlikte olmadım Mahşer."

Buna gülünürdü ama gülmedim. "Evet Duman, biraz daha zorla, inanırım belki."

Başımın üzerinde homurdandı ama cevap vermedi. Allah aşkına, böyle bir şeye nasıl inansaydım? Birkaç kez bunu söylemişti ama hiç inandırıcı değildi. Üstelik dün beni öperken oldukça tecrübeli görünüyordu. Duman... Bakışlarıyla bile hep cinsel gerilim yaratan birisiydi bunu çok kez yaptığına emindim. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve filmi izlemeyi sürdürdüm. Aşk ve Gurur... Bana neden bu klasiği izletiyordu. "Film aracılığıyla bana bir gönderme mi yapıyorsun?" diye sordum, adeta homurdanarak. "Gurur falan?"

"Aşk kısmına itiraz etmiyorsun?"

"Göt."

"Açayım da ye. Ne göt göt..."

Ağzı bozuk sersemin tekiydi ve olan şuydu ki, benim de ağzım çok bozuktu. Bu yüzden ona küfür ettim ve Duman susarak elini sırtımın üzerine yasladı. Film yavaş ama güzel ilerliyordu. Kitabını okumuştum ama filmin nasıl biteceğini, kitaba sadık kalıp kalmayacağını ilgiyle izledim ve mutlu sonla bittiğinde,

dudaklarımı bir tebessümün ele geçirdiğini hissettim. Duman iç çekti. "İşte böyle. Gururun aşkın yanında hiçbir şansı yok."

Buna verdiğim tek cevap şu oldu. "Tamam."

Onunla alay ettiğimi fark ettiğinde gözlerini devirdi, bunu çenesinin altından ona baktığımda görmüştüm. Sakallı, köşeli bir çeneye sahipti. O laptopa uzanıp bir başka film seçerken ben güzel çenesini izledim. "Şimdi hangi filmi açıyorsun?"

"Buz Devri."

Gerçekten mi? Bunu söylediği ilk birkaç dakika şaka yaptığını sandım ama animasyon filmin jeneriği kulaklarımı doldurduğunda gözlerimi devirdim. "Çocuk filmi mi izleyeceğiz?"

"İzlersen yetişkin filmleri açalım. Anlarsın ya..."

"Tamam, bu olsun."

Yanağımı yeniden göğsüne gömdüm ve başlayan animasyona dik dik bakışlar attım. İnsanlar bunun nesini komik buluyordu anlamıyordum. Sanırım mizahtan, gülmekten hoşlanmadığım için bana hitap etmiyordu. Film boyunca sadece birkaç sahnede dudaklarım kıvrılır gibi olmuş, onun haricinde suratımı asmıştım. Bittiğinde Duman sanki bu pozisyonumuzun hiç bozulmaması için hızlı davranmış, izlememiz için başka bir film açmıştı. Bu da daha önce izlemediğim sadece adını duyduğum bir filmdi ama izleyemedim. Çünkü Duman'ın mayıştırıcı bir kokusu vardı ve bir süre sonra göğsünde uyuklamaya başlamış, bunu fark etmemesi için yüzümü ondan gizlemiştim. Filmde bir müzik çalıyor, dışarıda ince ince yağmur yağıyor ve Duman'ın kalbi bir mızıka gibi uzaktan uzağa dolduruyordu sesini kulaklarıma.

💔

Yıllar önce.

Galata Lisesi.

Silahı nereye doğrulttuğunu bilmeden sıkıp durdun da gözlerini açıp kurşunlar nereye gitmiş diye hiç bakmadın. Kalbime gelmişti mesela, niye bakmadın?

Gözlerini hiç kapatmadın ama hep kördün sen.

Hep baktın ama bir kere bile görmedin.

Niye görmedin mesela? Bu soruyu bin defa sormak istedim. Niye görmüyorsun mesela? Bin defa da bu soruyu sormak istedim ama karşına geçip hiç konuşamadım. Çünkü hep korktum. Eğer karşına geçtiğimde bana herkes gibi bakarsan, biraz bile etkilenmezsen diye korktum. Ben seni ilk görüşümde etkilendim ve hep, beni gördüğün ilk anda gözlerini benden alamamanı bekledim. Öyle olmadı. İki bahar, bir kış geçti ama değişen hiçbir şey olmadı. Yine aynı koridorlardan geçiyoruz ama hep ayrı ayrı geçiyoruz. Mesela elimi tutup geçmiyorsun, mesela elini tutup geçemiyorum. Sadece geçiyorum ve seninle geçsem anlamı olacak bu koridor, yalnız yürüdüğümde hiçbir anlam içermiyor. Her şey boş geliyor, özellikle son zamanlarda.

Duman'ı daha ne kadar uzaktan izleyip karşısına geçmeden durabileceğimi bilmiyordum.

Onu bir köşeye çekmek, bağıra bağıra anlatmak istiyordum ama o cesareti bir türlü toplayamıyordum. Yine bir teneffüste, sırf o indiği için kantindeydim ve uzaktan onu izliyordum. Bugün sakal tıraşı olmuştu, çünkü duyduğuma göre okul müdürü onu koridorda görüp sakallarını kesmediği için azarlamıştı ve bugün tıraşlı gelmişti okula. Benim için sakallı ya da sakalsız olması problem değildi. Fakat sakallarını keserken onu izlemeyi çok isterdim, seksi olabileceğini düşünüyordum. Seksi... Bu kelime Duman'ı tanıyana kadar aklıma bile almadığım bir kelimeydi ama o beni harekete geçirebiliyordu. Onu düşündüğümde veya çok yakınından geçtiğimde...

Utanarak bakışlarımı başka yöne çevirdiğimde, bir an sol masada oturan Furkan'ı görerek duraksadım. Duraksadım, çünkü harita gibi dağılmış olan suratını görmek beni epey şaşırtmıştı. Daha dün hiçbir şeyi yoktu, hatta beraber bir şeyler içmiştik. Ara ara Furkan'ın benden hoşlandığını düşünüyor olsam da onu arkadaş olarak gördüğüm için bana açılmasını hiç mi hiç istemiyordum. Anlaşabildiğim bir arkadaştı benim

için. Göz göze geldiğimizde elimle suratını gösterip bu halin ne, dercesine baktım ama onun yaptığı tek şey bakışlarını aceleyle benden kaçırmak oldu.

Hah! Ben de seni yiyecektim zaten.

Homurdanarak tekrar Duman'a doğru döndüğümde, elinde okul kravatını çevirerek arkadaşlarına takıldığını gördüm. Kravatını taktığı yoktu zaten, gömleği de hep dağınıktı. Günde üç kez falan kavga ediyordu ve yüzünün birkaç yerinde bu yüzden morluklar vardı. Kaşındaki yarığa bakamayarak gözlerimi yumdum. "Of, geçmemiş hâlâ! Serseri!"

"Mahşer!"

Çisem'in yüksek sesini duydum ve herkesin onun yüzünden dönüp bana baktığını fark ettiğimde, utanarak başımı önüme eğdim. Salaktı bu kız yahu! Yanımdaki tabureyi çekip oturduğunda, sinirle ona döndüm. "Adımı niye öyle bağırıyorsun be aptal!"

Bana sırıttı. "Duman adını duyunca dönüp bu tarafa baktı."

Elimle saçlarımı düzelttim. "Ya? Sahi mi?"

Bu halimi komik bulmuş olmalı ki dişlerini göstererek güldü. "Baktı ama... Herkes baktı zaten, özellikle seni görmek için bakmadı."

Aptal! Ona neydi de hevesimi kursağımda bırakıyordu. Uzanıp kolunu sıktım. "Öyle bir gün gelecek ki, o bana bakacak ama bu sefer ben onu umursamayacağım."

"Ya. Tabii tabii."

Kollarımı tavırlı bir şekilde göğsümde kavuşturarak başımı önüme eğdim. Çisem siyah saçlarını iki yandan örmüş, örüklerini gömleğinin üzerine bırakmıştı. Halimle eğleniyor olsa da gözleri hüzünlüydü ve buna bir anlam verememiştim. Saçlarımı sırtıma atarken, "Ne oldu?" diye sordum endişeyle. Çisem'e bir şey olsa hemen hissettirir, duygularını saklayamazdı. "Söylemek istediğin bir şey mi var canım?"

"Aslında evet," dedi ama sesinin tonu da yüzü de oldukça kararsızdı. Bir an dönüp Duman'a baktım ve hâlâ orada olduğunu

gördüm. Zaten kalbimin atışı senin yakınlığınla doğru orantılı ve kalbim hâlâ böyle atıyorsa, sen buradasındır. "Kızlar tuvaletinde bir şeyler duydum, şu Duman'ın sınıfındaki kızlardan."

Dişlerimi sıktım! O sınıftaki kızların tümünden nefret ediyordum, çünkü hepsinin Duman'da gözü vardı. Üzüntüyle iç çektim. "Yoksa... Aralarından biriyle çıkmaya mı başlamış?"

Nefesimi öylesine tutmuştum ki, o cevap verene kadar fark etmedim. "Hayır öyle bir şey değil ama... Kızlar Duman'ın âşık olduğu biri olduğunu konuşuyorlardı. Deftere adını falan yazmış, Duman bir süre sınıfta dalga konusu olup birileriyle kavga etmiş..."

Yalnız olmalıydım. Tam şu an yapayalnız olmalı, bağırarak ağlama isteğimle mücadele etmeden ağlamalıydım. Deftere, âşık olduğu birinin adını yazmış... Nasıl? Bildiğimiz aşk mı? Defterinde, ismi ben olmayan bir kız... İnsanın katili, zaafıydı ve beni öldüren şey bu zaaftı. Ağlamamak için dilimi, yanağımı ısırdım ve Çisem'in üzüntüyle bakan gözlerine sırt çevirerek tabureden seslice kalktım. Tam şimdi o masaya gidip ona bağırmak istiyordum. Senin de ismin yazıyor demek istiyordum. Her yerde.

Kantinden çıkarken asabiyetim dolayısıyla insanların bana baktığını anlamış olsam da umursamadan okulun içine doğru koşturdum. Kısa eteğimin uçları yukarıya doğru kalkmış olmalıydı ama onları düzeltmedim bile. Saçlarım omuzlarıma savrula savrula katları çıktım ve Duman'ın sınıfına gelene kadar durmadım. Ah, gözlerimden yaşlar boşalmaya ve tenimi yakarak çeneme inmeye başlamıştı. Ben bu kalbi sana saklıyorum, sen kendi kalbini kimlerle harcıyorsun?

Sınıfından içeriye rüzgâr gibi girdiğimde etraftakilerin ne oluyor, kim bu, gibi sorularla bana seslendiğini duydum ama umursamadan oturduğunu bildiğim sıraya koşturdum. Acı, üzüntü, öfke, garip bir ihanet duygusu yüzünden nefes alamıyor, önümü göremiyordum. Soluk soluğa sırasına vardım ve etrafta çantasını aradım. Kimin adını yazmıştı buraya? Kimin!

Sıranın üzerindeki defterleri karıştırdım ve içlerinde yazı aradım. Kızın biri arkamdan çemkirdi. "Duman, eşyalarını karıştırdığını görse var ya kızım... Okul hayatını burnundan getirir!"

"Söylemezseniz haberi olmaz değil mi?"

Böyle anlarda daha cesur, gözü kara birisi olup çıkar ve genelde etrafımdaki insanları hayrete düşürürdüm. Kız ve arkadaşları homurdanmaktan başka bir şey yapmadığında, siyah çantasını sıranın üzerine aldım ve içerisinden bir başka defter çıkardım. Bu daha günlük tarzı, kısa ama kalın bir defterdi. Başka defter yoktu, diğer defterinde olmadığına göre kesin bundaydı. Yakacaktım bu defteri, o sayfayı yırtmam yetmezdi. Çantayı oturduğu sıraya fırlattım ve defteri aldığım gibi göğsüme yapıştırıp sırasına kederli bakışlar attım. "Unutayım seni de gör!"

Kafamı önüme eğerek, duyduğum utanç ve öfkeden kızarmış bir şekilde sırasının önünden ayrıldım ve sınıf kapısına doğru sert adımlarla yürüdüm. Bu sırada sınıfın sessizleştiğini anladım ama o kadar berbat hissediyordum ki, kafamı kaldırıp hiçbirinin suratına bakamıyordum. Titreyen dudaklarımı ağzımın içine alırken, başım önümde kapıya kadar yürüdüm ama kapıda dikilmiş olan birini görerek duraksamak zorunda kaldım. Geniş bir gövde kapının ağzında dikilmişti ve kafam yerde olduğu için suratını görememiştim ama... Hissetmiştim. Duman'dı.

Gözlerimi kocaman açtım ve kafamı biraz daha aşağıya eğerek yüzümü görmemesini sağladım. Boğazıma çok güçlü bir yumru oturmuş, kalp atışlarım sessizliğin içinde bir kuş gibi şakımaya başlamıştı. Hemen karşımdaydı, kucağımda onun defteri vardı ve her an yüzümü kaldırmamı isteyip, bana bunun hesabını sorabilirdi. Aman Allah'ım! Köşeye sıkışmış, adeta öfkemin kurbanı olmuştum. Sırtımdan soğuk soğuk terler akıtırken, Duman bana doğru bir adım daha attı ve neredeyse göğüs göğüse temas edecekken durdu. Çığlık atmakla uzanıp onu öpmek arasında müthiş bir arzuyla kıvranırken, başını

bana doğru eğdiğini hissettim. Bu kalp, küçük bir kız için fazla hızlı atmıyor mu? Kulağıma doğru fısıldadı. "Bu defter benim olmalı."

Zamanı dondurmak bazı anlarda mümkün olmalıydı, tıpkı bu anda olduğu gibi. Mümkün olmayana karşı duyduğum bu istek, onu hemen kulağımın yanında tutma isteğinden doğmuştu. "Ben..." Tecrübesiz, heyecanlı, kekeleyen bir sesle ona cevap verdim ve gözlerimi yerde tutarken, hıçkırdım. "Ka... karıştırmış olmalıyım..."

"Sen onuncu sınıfsın, bu sınıfta ne işin var ki?"

Evet, haklıydı ama benim buna verebilecek bir yanıtım yoktu. Bu yüzden, o bu kadar yakınımdayken bayılmamak için titreyen ellerimle desteklediğim defteri kaldırdım ve adeta onun göğsüne yapıştırarak ellerimi kendime çektim. Parmak eklemlerimin bir an için bile gömleğinin üzerinden gövdesine sürtmüş olması, damarlarıma güçlü bir his yaymıştı ve sanki ben buna muhtaç olmamak için hemen kaçıp kendimi kurtarmalıydım. Yanından sıyrılıp geçerken bir an kıpırdayacak gibi oldu ama geriye gitmekten başka bir şey yapmadı. Sınıf kapısından dışarı fırlayarak kendimi koridora attım ve etrafta yaslanabileceğim bir şey aradım. Duvar... Şu duvara yetişir yaslanırsam heyecandan bayılmazdım belki. Göğsümde, kökleri kalbime yayılan bereketli bir duygu büyüyordu ve ben buna mâni bile olamıyordum. Gözlerimi yumarken kafamın içinde bir soru yumağı oluştu ve ben bir anda kendime şu soruyu sorarken buldum: Onuncu sınıfa gittiğimi nereden biliyor?

💔

Uyandığımda, saat gecenin üçüydü.

Bir kâbustan sıçrayarak uyanmış, bir sigara yakmış ve camın karşısına geçip hâlâ yağan yağmuru izlemeye başlamıştım. Vakit, hem en karanlık hem de güneşin doğmasına en yakın vakitti. Rüzgâr cama uğultulu şekilde vuruyor, bazen beni irkiltiyordu. Gün boyunca sadece film izlemiş, biraz yemek

yemiş, bazen içmiş ama çok az konuşmuştuk. Konuşmadığımızda daha iyi anlaşıyorduk ve belki de bunu fark ettiğimiz için sessizliğimizi koruyorduk. Oturup hâlâ bir plan bile kurmamıştık. Sorun şuydu ki, sürekli tartışma halinde olduğumuz için kurduğumuz planlara sadık kalamıyorduk. Aklımda bir şeyler vardı, ona da anlatıp mümkün kılmak istiyordum ama bu gece değil. Dün geceden beri kavga etmemiş, tartışmamış, sakinliğimizi korumuştuk ve bu gecenin sabahına kadar böyle olmasını istiyordum. Zaten Duman uyuyordu, ben de başında bekliyordum. Sigaranın külünü araladığım sürgülü camdan dışarıya silkeledim ve oksijeni içime çektim.

"Mahşer?"

Duman. İs gibi, nefes gibi... Günah gibi. Yutkundum ve başımı omzumun üzerinden, sesine doğru çevirdim. Doğrulmuş, ellerini koltuğun döşemelerine yaslamış, karanlığın içinde delici gözlerle bana bakıyordu. Uzandı ve elinin yetiştiği yerde duran abajuru yaktı. Odanın içerisini kırmızımsı, loş bir ışık kapladı. Bu birbirimizi yeterince görmemizi sağladığında, kaşlarının çatılmış olduğunu gördüm. Gözlerinde uykunun izleri olmasına rağmen gizlediklerimi bile görebilirmiş gibi bakıyordu. İdrak etmek için biraz bekledi. "Ne yapıyorsun orada?"

Camdan içeriye serbestçe giren rüzgâr boynumu ürpertti. "Uyku tutmadı, uyanınca da sigara çekti canım."

Gözleri elimdeki sigaraya düştü ve her şeyin yolunda olduğunu anladığında kafasını salladı. Saçları çok dağınıktı, gövdesi çıplaktı ve ışığın altında vücudunun nemi parlıyordu. Yumruğunu kaldırıp gözlerini ovalarken, "Alıştım mı ne yaptım varlığına," diye homurdandı. "Yanımdan kalktığını hissedince uyanıyorum."

Anlaşılabilirdi, sonuçta insan nasıl yatağında yastığını arıyorsa o da alıştığı şeyi arıyordu. Sigaramı dudaklarıma yaslayarak nefeslendikten sonra, "Kokuma mı alıştın?" diye sorma gereği duydum. "Yoksa kollarının arasındaki o varlığa mı?

Sana ayı alırım, kollarının arasına koyar uyursun. Sonuçta mesele kollarının arasında alıştığın o hissin boşluğuysa..."

"Senin boşluğun," diye tamamladı beni, yıllardır bir sandık gibi saklayıp durduğum göğsümün kilidini kırarak. "Senin boşluğun bu... Herhangi başka bir şey doldurmaz."

Sigaranın külünü silkmek için cama döndüm. "Ben, son birkaç aydan önce hayatında bile değildim ki Duman."

"Ama sen demedin mi birbirimizin hayatında olmadığımızda bile birbirimizin hayatına iz bıraktık. Benimki de öyle."

Ben onu, sana âşık olduğum için demiştim.

Ya sen?

"Gecenin bir saatinde bunları konuşmamızın bir gereği yok. Uyku bastırıyor, uyuyacağım ben."

Hemen koltukta yana kayarak bana yer açtı. "Gel."

Alt dudağımı ısırdım ve onun bakışlarının dudaklarıma yoğunlaştığından hiçbir şüphe duymadan koltuğun kenarını yürüdüm. Bu deri koltuklar epey geniş olduğu için her ikimiz de sığıyorduk. Dizlerimin üzerinde karşısına oturduğumda, o da sırtını koltuğun arkasına yasladı. Aramızda tehlikeli, her an birimizin şuursuzca uzanıp kapatabileceği bir mesafe vardı. "Sana bir şey soracağım," dedim gergin bir sesle. Omuzlarımı dikleştirdim, aptal gibi görünmek istemezdim. "Sorabilir miyim?"

"İzin istedin... O halde cevabından korktuğun bir şey soracaksın."

Gözlerimi devirdim, böyle olduğunu anlamaması gerekiyordu. "Sorayım mı sormayayım mı? Uzatma işte!"

"Sor."

"Hiç hoşlandığın birinin ismini defterine yazdın mı?"

Aniden, kendime düşünme fırsatı tanımadan sormuştum ve onun gözbebeklerinin hafifçe büyüdüğünü görmüştüm. Bunu sormuştum, çünkü uyandığımdan beri, hatırladığım anı yüzünden sürekli aklımdaydı. Bunu sormuştum, çünkü o gün o deftere, o isme bakamamak hep içimde kalmıştı. Duman'ın gözlerinde bir kıvılcım çaktı ama yangını bastırarak, "Neden

soruyorsun?" dedi ve ardından kaşlarını çattı. "Gecenin bir yarısı, aklına neden böyle şeyler geliyor?"

Geliyordu işte, ona neydi? Omuzlarımı silktim. "İnsanlara bazen böyle garip sorular sorarım. Hadi, sen de cevap ver? Hiç defterine hoşlandığın bir kızın adını yazdığın oldu mu?"

Uzanıp tekrar yüzüme düşmüş olan saç tutamını aldı ve kulağımın arkasına koydu. "Bunu herkes yapar."

Hemen hemen herkes... Bir nevi kabullenişti, zaten kabullenmese de bunun olduğunu biliyordum. Sırtımdan içeriye bir soğuk girdiğini hissettim. "Peki, adı neydi?"

"Neyin?"

"Kızın be aptal!"

"Ağzını bozup beni delirtme, bozuşmayalım."

Elini hızla kulağımın arkasından ittim. "Söylemiyorsan söylemiyorum de."

Ben elini itmiş olsam da o elin parmakları akan bir su gibi yolunu buldu ve tekrar kulağımın arkasına yerleşerek saçlarıma uzandı. Orada oyalanırken, "Biliyor musun Mahşer, ben kalbimin üzerine yatamam," dedi fısıltıyla. "Kalbim acır."

Durdum. Kalbinin acıdığını ilk kez bu kadar net bir şekilde söylemişti ve ben belki de ilk kez ona ne diyeceğimi bilememiştim. Bu açık bir yara değildi ki sardığımızda geçsin. Bu görünenin ötesinde, ölümcül bir acıydı. O bu kadar dürüst ve içten davranmışken duramadım. Uzandım, yanağını tuttum. "Geçebilir."

"Geç kalınmasaydı, başka şansımız olsaydı, ya da ne bileyim... Ömrüm olsaydı sustuklarımın hepsini söylerdim. Fakat şimdi bir faydası olmayacak, neden söyleyeyim ki?"

Farkında olmaksızın dizlerimin üzerinde ona biraz daha yaklaşarak beş parmağımın beşiyle de sakallı, kemikli yüzünü kavradım ve başımı sol omzuma doğru eğdim. "Sen... Ölmekten korkuyor musun Duman?"

Soru aramızda bir bomba gibi durdu ve Duman konuşarak onu patlattı. "Son beş altı yıldır bu düşünceyle yaşıyorum,

alıştım, artık korkutmuyor. Sadece öleceğini bildiğin için en sevdiğin şeylerden kendini men etmek can sıkıcı. Sigara, alkol, sonra..."

"Sonra?"

"Bak, yine söyleyemiyor, tutuyorum kendimi. Çünkü tutmalıyım, öleceğim."

Elimin altındaki yüzüne, sol tarafa baktım ve her kasının muntazam bir şekilde seğirmesini izledim. O bana ne zaman bahçede büyüttüğü bir çiçekten bahsetse, ben elimde bir makasla o çiçeği budamıştım ama hiç alıp koklamamıştım. "Ölümden korkmuyorsun yani?"

"Korkmuyorum."

"Kanıtla."

Tek kaşı acelesiz bir şekilde yukarıya kalktı ve gözleri yüzüme çakılmış gibi beni uzunca izledi. "Kanıt mı? Sensin işte."

"Ne alaka?"

"Hiçbir boktan anladığın yok." Homurdandı ve ansızın hareketlendiğinde elim yüzünden kaydı. Eğildiğinde, omurgaları sırtında ihtişamlı çıkıntılar oluşturmuştu. Ortada bulunan sehpaya uzandı ve alt köşesini bir süre kurcaladıktan sonra siyah bir silah çıkardı. Tekrar eski pozisyonunu aldığında elime uzandı ve elimi yine yanağının üzerine yerleştirdi. Gözlerimi devirdim ama ses etmeden yanağını tuttum.

Çünkü hoşuma gidiyordu.

Silahı havaya kaldırarak ortamızda tutarken, "Bana üç tane soru sor," dedi ciddiyetle. "Her soru için bir de silah sık, içerisinde kurşun var. Bakalım denk gelecek mi? Kendime silah doğrultursam ölümden korkmadığıma emin olursun değil mi?"

Rus ruleti? Bunu mu istiyordu? Kaşlarımı hızla çattım ve uzanarak elinden silahı aldım. Metalin ağırlığı elimi kapladı ve is kokusu burnuma yükseldi. Silahı elimde bir sarstım ve... Silah boştu! İçinde mermi falan yoktu! Uyanık piçin teki, resmen beni oyuna getiriyordu. Aptaldı, ben anlamaz mıydım sanki? Mermi ağırlığı zerre yoktu silahta. Bunu anladığımı çaktırma-

dan, umumunun önüne geçerek, "Peki," dedim onu yatıştırarak. Silahı kaldırdım ve alnına hedef aldım. "Hazırlayın oğlu. Her soru için bir atış yapacağım ve kurşun denk gelirse, muhtemelen ölmüş olacaksın."

Yanağı hâlâ avucuma yaslanmış dururken, dudaklarını ağır ağır kıpırdattı. "Yani, tereddüt etmeden bana silah mı doğrultacaksın?"

Silahın içinde kurşun olmadığını her ikimiz de biliyorduk ama o benim bunu bildiğimi bilmediği için kendisine karşı tereddütsüzce silah doğrultabileceğimi sanıyordu. Beni kandırmaya kalkışmıştı madem, ben de onu kandırdım. O, gözlerimde onun için bir korku görmek istemişti. Dudaklarının sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldığında silahın namlusuyla alnını ezdim. "Evet, aynen öyle yapacağım."

"Ellerin... O güzel ellerin, hiç mi titremeyecek?"

Sinsi gülümsemem katlanarak büyüdü. "Hiç."

Bu onu incitti. Onu incitmeyi istememiştim ama o beni kandırmayı göze alıyorsa yapabileceğim bir şey yoktu. Ben kötü bir kızdım ve ilk kez kalp kırmıyordum. Ne yaparsa yapsın beni içinden atamayacağını bildiğinden belki de, kızmadı, öfkelenmedi. Omuz silkti. "Sor o halde."

Evet, güzel bir şanstı. Sorulacak üç güzel soru lazımdı. Düşünceli bir şekilde mırıldanarak ona biraz daha yaklaştım ve silahı alnından ayırmadan, kolumu boynuna doladım. Bir an kalbi gümbürdedi ve yüksekten kırılıp düşen cam bardak gibi ses çıkardı. Gözlerimi gözlerine dikerek dudaklarımı araladım. "Annenin gerçekten bir fahişe olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu nefes kesici bir soruydu. Duman nefes almayı bırakmışken da buna emin olmuştum. Bu soruyu, annesine hakaret etmek için değil, bir erkeğin annesini böyle gördüğüne inanamadığım için sormuştum. Annesi umurumda değildi ama Duman öyleydi. Kaskatı kesildiğinde gevşemesi için ensesini okşadım. "Evet, düşünüyorum," dedi ama bunu demek onun için hiç kolay olmadı. Geceleri üstüne yatamadığı yeri, kalbi sızlıyor olmalıydı.

"Düşünüyorum, çünkü bu ilk değildi. Annem babamı, babam da annemi sayısız kere aldattı. Babamın ne olduğu umurumda değildi ama annemin, olmasını istemediğim her şey olduğunu fark ettiğimde ona olan saygımı ve sevgimi yitirdim."

"Ben de anneme bazen çok kızıyorum ama onu sevmekten hiç vazgeçmedim."

"Biliyorum Mahşer."

Annesi konusundaki netliği ve açıklığı karşısında biraz susarak soracak başka sorular düşündüm. Sonra gözlerinin içine bakarak parmağımı tetiğe yerleştirdim. İçinde kurşun olmadığını bilsem de ona silah sıkacaktım. Gözlerinin içine bakarak tetiğe bastım. Alnı dağılmadı, kurşun çıkmadı, Duman ölmedi. Ve ben tuttuğum nefesi bıraktığımda, gözlerinde acı belirdi. Onu korkusuzca vurduğumu sanıyordu. Bakışlarımı çektim. Kendimi, ona gitme konusunda nasıl durdurabilirdim? Soru sormalıydım, hemen. Kafamı toparlamaya çalıştığımda güzel yüzüne denk geliyor ve kafamın içindeki düzeni baştan yıkıyordum. Kendime duyduğum öfkeyle ensesindeki saçları çekiştirdim ve ikinci soruyu sordum. "O adam öldü mü?"

Vurduğum adamdan bahsettiğimi hemen anladı. Bana dürüst davranmalı, gerçeği söylemeliydi. O adamı göğsünden vurmuştum. Aradan geçen bir haftada o herife ne olduğunu ben bilmesem bile o muhakkak biliyordu. Gerçek bir katilin sınırları olabilir miydi? Bu ilk cinayetim miydi? Duman, durdurulamaz zamanın içinde beni gözlerine tutsak ederek zamana meydan okurken, "Ölmedi," dedi inkâr etmeden. "İki yüzlü yüzsüz şeytanım... Olamıyorsun, istesen de katil olamıyorsun."

Bu sefer hiç düşünmedim ve gözlerinin retinasını bile görebildiğim kadar yakından ona bakarken, ikinci kez tetiğe bastım. Kurşun çıkmadı, beyni dağılmadı, Duman ölmedi. Rahatladım ve kendimi yargılamaya son verdim. O herif ölmemişti ama ölebilirdi. Ne için? Bu surat için mi? Bu güzel yüz, bu güzel gözler için mi? Dişlerimi sıktım ve gözlerimi tereddütle ellerime indirdim. Kanı görebilir miydim? Hayır, göremiyor-

dum. Elimde kan falan yoktu. Tekrardan gözlerine baktım ve o gözlere bakarken *nasıl yapabiliyorsun*, diye sormayı istedim. *Nasıl sadece gözlerime bakarak, zamanı senin yanında dondurmayı istememi sağlıyorsun! Zamanı donduramam, bana öyle bakma.* Ben bir silahla onun alnını eşeliyordum ama kahretsin, o sadece dokunarak, hiçbir cinayet unsuru olmadan öldürmüştü *birini*. "Peki," dedikten sonra dişlerimin arasından sert bir nefes aldım ve devamında şöyle dedim: "Deftere kimin ismini yazdın?"

Aptalsın Mahşer, aptal!

Gözlerinin içinde bir ışık parladı ve o an, silahı ben doğrultuyor olmama rağmen zaferi kucaklayanın kendisi olduğunu hissetim. Bir tutam saçımı kıvırarak parmağının etrafına doladı ve dudaklarıma az daha yaklaştı. Aramızdaki mesafe şu-ursuzca kapanıyordu ve ikimizin de bunu durdurmayı istediği yoktu. Üfleyerek geçirebildiğimi sandığım için onda açtığım yaraların sayısı kadar beni öpebilseydi onu sağ bırakmamış olurdum. Aramızda *an*lık bir mesafe kaldı. *An* kaldı. Duman gözlerime cesurca bakarak fısıldadı. "Senin."

Ve üçüncü kez bastım tetiğe. Namlu alnının ortasındayken...

DEVAM EDECEK

EMİNE TAVUZ

3 Mayıs 1998'de dünyaya geldi.
İstanbul'da yaşıyor.
Doğuş Üniversitesi Sosyal
Hizmetler Bölümü'nde okuyor.
Hayallerinin peşinden gitmek,
hedeflerine ulaşmak için
yazmaya devam ediyor.

emineasr

matmazelhayalleri

emineasr

DÜŞ KEFENİ

Bu hikâyedeki kızın kalbi yarım...
Bu hikâyedeki erkeğin kalbi delik...
Bu hikâyedeki aşk hep biraz eksik...

On altı yaşında, ailesi suikaste kurban gittiğinden beri
Mahşer için her şey çok değişmişti.
Kısacık hayatı boyunca beklediği Duman,
sahip olduğu tek tanıdık yabancı olarak
yeniden karşısına çıktığında ise avucunun içindeki buzlar erimişti.

Kaderleri aynı gece değişmiş olan Mahşer ve Duman,
yıllar sonra aynı amaç ile bir araya gelmişlerdi: intikam.
Hayatın onlara izin verip vermeyeceğini bilmeden...

www.epsilonyayinevi.com
9 786051 738765
online alışveriş: kitap365.com

KDV'den muaftır.